

Giới thiệu Tôi Ghét Thần Tượng

Thanh là một cô bé lười biếng. Đã tám giờ sáng rồi mà cô vẫn còn ngủ cho bằng được, cha mẹ cô đã đi hết và cũng chẳng muốn gọi cô dậy làm gì. Thế nào thì nó cũng nướng tiếp mà thôi...

Truyện Tôi Ghét Thần Tượng chủ yếu xoay quanh cuộc sống nhàm chán của Thanh, đứa nào dám phá giấc ngủ của cô nhất định phải trả giá...

Với những chi tiết hài hước cùng với các yếu tố học đường, tác phẩm sẽ phần nào giúp cho các độc giả nhớ lại những kỷ niệm ở tuổi học trò của mình. Kéo theo đó là một chút lãng mạn !!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đã tám giờ sáng mà Thanh vẫn còn nướng ở trên giường, phải dậy sớm ư, quên đi nhé, với mình chỉ có ngủ là sướng, mặc xác trời đã sáng hay là chưa, và mặc xác ai muốn làm gì thì làm.

Bố mẹ và cô của Thanh đều đã rời nhà để đi làm, họ ngán ngẩm và cũng không thèm gọi Thanh dậy vì họ hiểu nó quá mà, mọi hôm có gọi nó như thế nào nó cũng không thèm dậy nói chỉ hôm nay là chủ nhật.

Cái chuông điện thoại reo vang làm cho Thanh tỉnh giấc, nó nguyên rủa cái đứa chết tiệt nào dám phá vỡ giấc mộng của nó.

Mất nhắm mắt mở Thanh cầm lấy điện thoại của mình, thấy hiện lên số của Trang – con bạn thân, Thanh tức khí quát.

_Con nhỏ kia mày đang gọi cho ai đấy hả, mày có biết là chị của mày cần ngủ không...??

Thanh vừa dứt lời, nó nghe được câu trả lời cũng không kém.

_Con nhỏ kia, cô là ai mà mới sáng sớm cô đã quát lên như điên là thế nào...??

Nếu trong người của Thanh còn chút buồn ngủ nào thì nó đều bay đi đâu hết cả. Thanh căng mắt lên nhìn vào màn hình, nó muốn xác minh lại xem nó còn nhìn nhầm không, nhưng đây đúng là số của Trang mà, vậy tại sao lại có một tên điên nào nghe máy và quát nó như tát nước vào mặt.

Thanh bực mình hỏi.

_Này tên kia, anh là ai mà dám ăn nói hỗn xược với tôi như thế hả...??

Trường bóp cái điện thoại của mình, anh điển tiết, con nhỏ này là đứa nào mà nó dám chửi rủa anh, chưa hết nó là ai mà có số này.

_Tôi hỏi cô, cô là ai mà cô có số này...??

Thanh cúp máy cái rụp, nó vứt cái điện thoại của mình vào cuối giường. Miệng của nó lẩm bầm.

_Đúng là xui tận mạng, đang ngủ ngon thì bị cái tên thần kinh nào gọi điện quấy rối...!!

Trường thấy mình cúp máy một cách thô bạo trong khi anh vẫn chưa biết con nhỏ kia là đứa nào, anh giận phát run và bấm lại số lúc nãy.

Thanh thấy điện thoại của mình lại rung lên, nó nghĩ chắc là cái tên kia thấy mình cúp máy nên hấn gọi lại để mắng mình chứ gì, không sao vì mình có cách để chơi hấn.

Thanh áy lên tai, nó xạc ột hồi.

_Tên kia tôi đã nói là tôi không biết anh, sao anh còn dám gọi lại cho anh là thế nào...??

Cô Lý của Thanh làm trong một đài truyền hình mà công việc của cô là quản lý bọn ca sĩ. Hôm qua cô đã làm mấy hộp cơm để mang cho bốn anh chàng trong một ban nhạc ăn, nhưng buổi sáng do vội vàng nên cô quên mất. Cô nhớ Thanh vẫn còn ngủ ở nhà nên liền gọi điện thoại nhờ con nhỏ mang giúp ỉnh tới đây, nhưng cô không ngờ mình bị nó chửi phũ đầu mặc dù cô chưa kịp nói gì cả.

_Con bé kia, chúa ơi mày dám hỗn với cô của mình thế hả...??

Thanh giật mình, vừa nhìn thấy số và hình của cô Lý hiện lên trên màn hình, nó cười khở, đúng là chưa rửa mặt nên mắt vẫn còn ngái ngủ nhìn số của

người này lại nhằm sang số của người kia.

Thanh cười hồi lâu.

_Cháu xin lỗi cô, tại cháu tưởng thằng bạn nó đùa cháu, nên cháu phải gân lên như thế cho nó chừa...!!

Cô Lý chán nản bảo nó.

_Cháu có thể mang mấy hộp com mà cô để ở trong bếp cho cô không...??

Thanh vẫn nằm ở trên giường, nó lười biếng nói.

_Cô chờ cháu làm xong mấy việc này rồi cháu sẽ mang cho cô sau...!!

Cô Lý cười cười nói.

_Cháu làm ơn nhanh lên nhé, vì giờ cơm trưa cũng không còn xa nữa đâu...!!

Thanh bật xuống giường, vớ lấy cái lược và một cái khăn, nó chạy ngay vào phòng tắm. Thanh hoàn thành những việc cần thiết đó chỉ trong vòng có 10 phút.

Thanh là một con bé cầu thả, nó thậm chí không thèm chải đầu, lấy tay của mình nó vuốt vuốt cho hai cái rồi buộc túm lên, xong nó mỉm cười và nhìn mình ở trong gương.

Lấy cái máy nghe nhạc, nó đeo dây vào tai và mở những bài hát của nhóm nhạc Blue lên, nó vừa đi vừa nhảy theo tiếng nhạc.

Cầm lấy cái chổi, Thanh bắt đầu lau nhà. Tay của nó quét, đầu của nó gật gật, miệng của nó hát theo lời của bài hát, và cái chân của nó nhún nhảy. Nhìn nó lúc này rất giống một con kangaroo.

Thanh ấy hộp com vào một cái túi bóng, rồi khóa cổng. Để tất cả vào lòng xe, nó bắt đầu đạp xe đi, cái máy nghe nhạc MP4 vẫn ở trên tai của nó.

Ngoài âm nhạc ra nó không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa, Thanh mỉm cười sung sướng khi đến những đoạn nhạc hay, nó lầm nhảm hát theo. Nhóm nhạc này là thần tượng của nó, chỉ cần nghe đến tên blue thôi là nó đã hét lên rồi. Thanh là một fan cuồng nhiệt, nó thể hiện tình yêu và sự hâm mộ bằng cách, từ phong cách ăn mặc, rồi sở thích có khi nó cũng bắt chước theo.

Nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt, Thanh ngẩn ngẩn, bạn bè của nó ai cũng bảo nó sướng vì cả nhà của nó đều làm ở đài truyền hình nên tha hồ gặp mặt hay có thể làm quen với những người nổi tiếng nhưng nó lại ghét điều này, vì ngoài nhóm nhạc kia ra nó không hâm mộ bất cứ ai khác nữa.

Gửi xong chiếc xe đạp Thanh bước vào, nhìn đâu cũng thấy người, nó muốn điên cả cái đầu, không biết cô Lý ở đâu để nó đưa đồ cho cô.

Thanh nghĩ chắc là cô của mình ở lầu bốn vì cô đang làm quản lý ở đấy. Leo lên được tầng trệt, cái chân của nó đã muốn rũ cả ra, nếu còn phải leo tiếp nữa chắc là nó chết.

Thấy thang máy mở ra nó vội chạy lại, nhưng anh cái anh chàng đeo kính kia lại vô tình ấn nút mặc dù nó đã bảo anh ta chờ nó.

Thanh điên tiết chạy ngay lại, nó lấy chân chặn ngay khe cửa, hai cánh cửa thang máy phải mở bung ra.

Thanh quát anh chàng trước mặt.

_Anh kia anh có biết là mình bất lịch sự lắm không hả, tôi đã bảo anh chờ tôi thế mà anh lờ đi là thế nào...??

Anh ta khinh khỉnh nhìn nó và anh ta cũng không thèm bảo nó thế nào nhưng cái tay của anh thì không im như chủ nhân của nó, anh ta đẩy Thanh ra ngoài, chưa hết anh ta cũng quát nó luôn.

_Cô biến đi và nên đi chuyển sau thì hơn, cô không biết là mình vừa nói chuyện với ai đâu...!!

Thanh bị ngã ra ngoài nhưng nó kịp nắm vào áo của tên kia. Thanh giật thật mạnh, khi đã đứng thẳng được lên rồi, nó cười khẩy, chân của nó đạp cho tên kia một phát vào chiếc quần trắng tinh của anh ta.

Anh ta tái mặt nhìn xuống, trời ơi cái quần mấy triệu mà anh yêu thích bây giờ in nguyên một vết bẩn toàn đất do con nhò kia đá.

Anh liền túm lấy tay của nó mà quát.

_Con nhò kia, cô có mau đền cho tôi không hả...??

Thanh vênh lên thách thức.

_Tôi không đền cho anh đấy, anh làm gì được tôi..!!

Anh ta vẫn mắt lên vì tức giận, tay anh bóp thật chặt vào tay của Thanh.

_ Cô mà không đền cho tôi thì cô đừng hòng rời khỏi đây, chưa hết tôi sẽ kiện cô ra tòa vì tội dám xâm phạm tôi. ...!!

Thanh thờ ơ hỏi.

_ Nếu thế thì xin mời, nói cho anh hay tôi cóc sợ anh đâu. ...!!

Thanh hất tay của anh ta ra, cả hai người thì nắm tay, người túm áo của nhau, đến khi thang máy mở cửa ra, hai đối thủ vẫn còn chưa chịu buông nhau ra. Mọi người nhìn họ xúng xốt và không còn tin vào mắt mình nữa.

Cô Lý từ đâu đi đến thấy mấy đồng nghiệp của mình nhìn cái thang máy mà há hốc mồm và mắt của họ đều tròn xoe, cô tò mò bước lại.

Cô cũng kinh ngạc không kém khi nhìn thấy con cháu Thanh của mình và Trường thành viên trong ban nhạc đang túm lấy nhau, Thanh nắm tóc của anh chàng, còn Trường nắm áo khoác của Thanh.

Cô hãi quá liền quát Thanh.

_ Chúa ơi, Cháu đang làm cái gì vậy hả Thanh, cháu có biết mình vừa gây sự với ai không...??

Anh chàng phục trang vội chạy lại hỏi Trường.

_ Cậu không sao chứ. ...??

Trường hận con nhỏ kia đến nỗi anh vẫn túm lấy nó chưa chịu buông, anh quát.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

_ Cô mà không tìm cách trả lại thiệt hại mà cô gây ra cho tôi thì cô sống không yên với tôi đâu. ...!!

Thanh mặc mọi người đang nhìn mình, nó quát lại cũng không kém.

_ Nếu anh mà mong như vậy thì quên đi nhé, cả đời của tôi chưa bao giờ chịu cúi đầu trước bất cứ ai mà nhất là một người kèn kiệu như anh. ...!!

Cô Lý thấy tình hình này nếu mình mà không lời con nhỏ đi thì hai đứa chúng nó còn gây nhau đến tối, con bé này liều quá sao nó dám động vào Trường chứ, anh ta là thần tượng của biết bao nhiêu người, chuyện này mà đồn ra ngoài thì cái bọn fan kia sẽ không tha cho con nhỏ ngu ngốc này mất, đến là khổ với cái tính nóng nảy của nó.

Thanh bị cô Lý nắm lấy cổ áo lôi đi. Thanh vừa đi vừa chửi rửa cái tên kia không tiếc lời.

Cô Lý lôi Thanh vào văn phòng của mình. Cô nhìn nó đầy tức giận, cô tiện tay cốc cho nó một cái thật đau vào đầu.

_ Con nhóc này, cháu có biết là mình vừa gây ra họa không hả...??

Với Thanh mà nói thì chẳng có chuyện gì là họa hay không phải là họa cả, ai mà trêu tức nó thì nó phải xử thôi.

_ Cháu có thấy có gì to tát đâu mà trông cô có vẻ làm to chuyện quá. ...!!

Cô Lý điên tiết lại cốc thêm cho nó một cái vào đầu.

_ Cháu có biết là nếu động và gây sự vào Trường cháu sẽ bị bọn fan của anh ta xử không hả...??

Thanh chẳng biết tên Trường kia là ai cả, mà với nó anh ta chỉ là một kẻ đáng ghét và kiêu ngạo mà thôi.

_ Cháu chẳng quan tâm và cũng không cần biết anh ta là ai cả. ...!!

Cô Lý xúng xốt hỏi nó.

_ Ngay cả Trường là ai mà cháu cũng không biết hay sao...??

Thanh ném mấy hộp com mà cô nhờ nó mang dùm đến đây. Nó đứng dậy và bảo cô của mình.

_Cháu bận viện rồi nên cháu về trước đây....!!

Trước khi đi, nó còn nói nốt một câu.

_Cháu không nghe đến tên của anh ta bao giờ, vì giả sử anh ta có là thần tượng của ai đó thì cũng không thể nào và không bao giờ so sánh được với nhóm nhạc Blue kia được....!!

Nói xong câu đó nó khép cửa lại và bỏ đi thẳng.

Cô Lý nhìn theo mà kêu khổ, bây giờ cô lại phải đứng ra để giải quyết chuyện này cho êm xuôi. Chắc là cô phải nhờ ông anh trai của mình giải quyết dùm nếu không Trường mà làm to chuyện này ra chỉ tổ làm trò cười cho báo chí và con nhỏ Thanh cũng không sống yên được, mình đúng là sai lầm khi nhờ nó mang thức ăn đến đây, thế là toi một buổi sáng đẹp trời.

Trường ngồi trong văn phòng của cô Lý ngay sau khi cô gọi cho anh.

Trường bực mình hỏi Cô.

_Chị gọi em đến đây có chuyện gì không...??

Cô Lý nhún nhường nói.

_Em có thể bỏ qua cho nó chuyện này không...??

Nghĩ đến cái quần của mình đang nằm trong máy giặt và từ nay anh không còn được dùng đến nó nữa, anh lại bắt đầu điên lên, cái mắt của anh ngầu đỏ vì tức.

_Em xin lỗi nhưng em không thể nào tha cho cô ta được, cô ta là gì của chị mà chị phải cầu xin cho cô ta...??

Cô Lý thờ dãi bảo.

_Nó là cháu gái của chị, chỉ vì cái tính nóng nảy của nó nên mới gây ra họa như thế này. Em có thể vì nể mặt chị mà tha cho nó được không...???

Trường ngạc nhiên không ngờ con nhỏ láo toét đó là cháu gái của cô Lý. Tha cho nó ư, không bao giờ, từ khi anh bước vào làn âm nhạc đến giờ không kẻ nào làm như thế với anh cả, anh vừa bị đánh, bị chửi và bị cô ta nguyên rủa không tiếc lời. Đến bây giờ anh vẫn còn bị xóc, anh nhếch mép lên khi nghĩ đến Thanh.

Cô Lý quan sát nét mặt của Trường, cô lo sợ vì hình như cậu ta không dễ dàng gì bỏ qua cho Thanh thì phải.

Trường cười cười bảo cô Lý.

_Em sẽ suy xét lại chuyện này nếu chị bảo cô ta tới đây và cúi đầu xin lỗi em trước mặt mọi người....!!

Cô Lý lại kêu khổ, nó bảo cô làm thế không khác gì đánh đổ cô vì con nhỏ Thanh là một đứa cứng đầu, bố mẹ nó có đánh nó, nó cũng không bao giờ xin lỗi hay nhận sai nếu nó cho điều đó là đúng. Cô phải làm gì để giải quyết chuyện này đây.

Trước khi về nhà, Thanh tạt qua văn phòng của ông Hoàng – bố của nó.

Gõ cửa hai cái, nó liền bước vào trong. Thanh mỉm cười chào ông.

_Chào bố, chúc bố một buổi sáng tốt lành....!!

Ông Hoàng đang ký nốt mấy tờ giấy trước mặt, ông ngẩng đầu lên khi nghe tiếng của cô con gái.

Ông phì cười bảo nó.

_Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không mà còn chúc buổi sáng tốt lành là thế nào...??

Thanh bước lại, nó bá cổ ông Hoàng, nó cười toe toét.

_Bố lại trêu con ngủ dậy nướng chứ gì, bố rõ thật hôm nay là chủ nhật thì phải cho con ngủ thêm một lúc nữa chứ...??

Ông Sơn lắc đầu, ông còn lạ gì cái tính lý lắc và nghịch ngợm của nó nữa chứ.

_Con có nhớ chiều nay ra sân bay đón chị của con không đấy...??

Nhắc đến chị Thu, Thanh sung sướng quá, nó cười thật tươi. Thanh và Thu là hai chị em sinh đôi, chị ấy học giỏi, xinh đẹp và hiền dịu trong khi nó cũng xinh đẹp và học giỏi nhưng nó lại đánh đá và nghịch như con trai. Hai chị em rất yêu quý và yêu thương nhau, có chuyện gì cũng kể cho nhau nghe. Thu sang nước ngoài du học được một năm rồi, nay chị ấy về đây để nghỉ ngơi.

_ Con nhớ chuyện này mà bố, vì con đang rất háo hức. Không biết chị ấy bây giờ trông như thế nào và chị ấy có mua quà cho con không...??

Ông Hoàng cười mát bảo nó.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

_ Con thì lúc nào cũng quà với chả cáp, thôi đi về đi vì bố còn phải làm việc...!!

Thanh bỏ tay ra khỏi cổ của bố. Thanh chào ông Hoàng và bước ra ngoài.

Đi qua phòng thu, Thanh nhìn mấy anh chàng trong một ban nhạc đang chơi nhạc cụ và hát say sưa.

Thanh giật mình vì nó nhìn thấy nạn nhân của mình đang chơi đàn ghita, nó liền lùi cho nhanh, vì nó sợ anh ta mà nhìn thấy nó thì chỉ có nước nó bị anh ta đánh và bắt nó đền tiền thì khổ.

Chơi được hai đoạn trong một bài hát, Trường giờ sang trang bên kia, anh ngược nhìn ra ngoài khung cửa kính, anh thoáng thấy bóng của một cô gái lướt qua mà trông cô ta rất giống con nhỏ đó thì phải.

Trường vội buông cây đàn xuống, anh chạy thật nhanh ra khỏi cửa, mấy trang giấy bay phành phành vì hơi gió do tạo ra.

Trường nhìn quanh để tìm bóng dáng của nó, anh thấy nó khuất sau một góc của hành lang, anh liền chuyển hướng và bước vội theo.

Thanh trên tai của nó vẫn còn nghe nhạc, nó vừa đi vừa lắc cái đầu trông nó bây giờ rất giống một con ngó.

Trường đi được vài bước là anh bắt kịp Thanh. Anh liền đặt tay lên vai của nó và xoay người nó lại.

Thanh đang đi bình thường bỗng dừng bị xoay như chong chóng, nó bực mình định quát lên cho đỡ tức, nhưng nó phải stop ngay lại khi nó trông thấy Trường đang đứng trước mặt của nó, cái miệng của anh khẽ nhếch lên và cái mặt của anh nhăn lại.

Thanh hất tay của Trường ra khỏi người mình, nó khề gắt.

_ Anh đang làm gì đấy hả, không lẽ anh thấy tôi xinh đẹp nên giữ tôi lại để làm quen...??

Trường cười khẩy bảo Thanh.

_ Trông cô giống mấy con rồ đi ngoài đường thế kia mà cô dám bảo cô xinh đẹp là thế nào, tôi là ai mà cô nghĩ tôi sẽ để ý đến cô...??

Thanh mai mỉa.

_ Nếu thế anh giữ tôi lại làm gì, không lẽ anh còn mục đích gì khác...??

Trường khinh khỉnh bảo Thanh.

_ Đề nghị cô xin lỗi tôi và đền cái quần kia cho tôi...!!

Thanh lấy tay che miệng mình vì con buồn ngủ lúc sáng của nó vẫn chưa tan, nó chán nản bảo.

_ Xin lỗi anh nhé, tôi không không không bao giờ có cái ý tưởng đó ở trong đầu, vì vậy anh hãy đợi mặt trời đổi hướng mọc hay lặn đi thì may ra tôi sẽ suy sết đến lời đề nghị của anh...!!

Trường điên tiết, anh nắm cứng lấy vai của nó. Trường dọa.

_ Cô mà không làm theo yêu cầu của tôi, tôi sẽ kiện cô ra tòa và hình ảnh của cô sẽ bị đăng lên báo chí, cô thử nghĩ xem mình có thể sống yên được hay sao...??

Thanh không những không sợ, mà nó còn cười khẩy bảo.

_Xin lỗi anh nhé nhóc, nhưng chị đây cũng hiểu biết không ít đâu, anh tưởng anh làm thế mà dọa được tôi à, anh tung hình ảnh kia lên báo thì tôi không biết nói gì hay sao, tôi sẽ nói cho họ biết cái tính kiêu ngạo và ích kỷ của anh, chưa hết tôi còn bảo họ là anh giờ trở sàm xỡ với tôi nữa, thế nào anh có muốn chơi với tôi không...??

Trường kinh ngạc, anh buông tay của mình ra khỏi vai của Thanh.

Thanh lợi dụng cơ hội này liền chạy biến đi, nó vừa chạy vừa cười khoái chí. Trường nhìn theo mà lắc đầu, tuy hôm nay anh thua nó, nhưng anh đã biết nó là ai. Anh xoa xoa hai bàn tay lại với nhau rồi đút nó vào túi quần, anh bước vào phòng thu âm, anh khẽ nhếch mép của mình lên.

Do bố mẹ và cô Lý còn bận công chuyện nên chỉ có mình Thanh đi đón Thu ở sân bay.

Thanh vừa trèo lên một chiếc tắc xi, lẽ ra nó định dùng xe ô tô của gia đình, nhưng nghĩ như thế nào lại thôi. Vì dù sao, nó mới biết đi nên tay lái vẫn còn chưa vững lắm, lỡ mà nó đâm vào ai thì sao.

Thanh nghĩ lại tình huống sáng nay, nó vẫn còn buồn cười và sung sướng, nhất là khi nhìn thấy cái mặt ngơ ngác và bị xốc của anh chàng, he he he, cho anh chết, lần sau mà có gặp tôi thì nên tránh xa tôi ra.

Thanh chạy về nhà ngay sau khi gây sự với tên kia xong, nó cũng muốn biết tên kia là ai nên đã lên mạng để tra cứu thông tin, cái mà nó nhận được thật bất ngờ, xem ra anh chàng này cũng nổi tiếng quá đi chứ, mà tại sao nó lại không biết và không nghe gì về anh ta. Thanh tự trả lời cho câu hỏi của mình, thì cũng đúng thôi, ngoài cái nhóm nhạc mà nó thần tượng ra nó không còn quan tâm tới bất cứ ai nữa.

Trong lòng của Thanh cũng hơi cảm thấy sợ hãi, anh ta nổi tiếng như thế, nếu mà mình bị tung hình ảnh sáng nay lên mạng thì mình làm sao mà sống. Thanh nghĩ đến hành động quá khích của bọn fan kia là nó thấy run hết cả mình, nó phải lấy tay ôm lấy ngực để trấn tĩnh lại.

Thanh thấy mình dại và ngu quá biết thế nó cứ nhịn nhục đi cho xong. Vừa mới hỏi hận được hai câu, nó liền xung mình lên, ta mà sợ hắn à, không bao giờ có chuyện đó đâu, nếu lần sau ta có gặp hắn mà hắn dám làm như sáng nay, ta sẽ cho hắn biết tay nữa.

Thanh là thế, nó không biết sợ là gì, nó là một đứa cứng đầu, ông Hoàng và bà Thủy – bố mẹ của nó chỉ còn nước thờ dài vì không thể nào trị được cái tính cách con trai của nó. Ông bà vẫn còn có nguồn an ủi đó là Thu, tuy là hai chị em sinh đôi, nhưng Thu dịu dàng và nữ tính, khác hẳn đứa em của mình.

Thanh bảo anh chàng tài xế.

_Anh làm ơn chạy nhanh lên được không vì hình như máy ba đã hạ cánh rồi thì phải...???

Anh chàng tài xế nhìn nó qua cái gương chiếu, anh ta cười hỏi.

_Mấy giờ máy bay hạ cánh mà em có vẻ gấp gáp thế...??

Thanh dơ đồng hồ lên để xem, nó phì cười vì vẫn còn sớm chán.

_Vẫn còn sớm anh ạ, anh cho xe chạy từ từ thôi cũng được...!!

Anh chàng kia lắc đầu. Anh nghĩ chắc là cô nàng này đi đón người yêu nên mới vội vàng và hấp tấp như thế này.

Chiếc xe chạy mất hơn mười phút mới tới được sân bay. Thanh trả tiền cho anh tài xế xong, nó liền bước vào trong.

Chọn ình được một chỗ, nó ngồi xuống, mắt ngắm nhìn những người xung quanh.

Thanh ghét nhất là những chỗ đông người, tuy nó có vẻ nghịch ngợm và hiếu động nhưng sở thích của nó lại trái ngược hoàn toàn với tính cách của mình. Thanh chỉ thích những nơi nào yên tĩnh ví dụ như đến thư viện hay nhà sách để đọc báo hay đơn giản chỉ để coi chuyện. Trong phòng của nó có rất nhiều đĩa ca nhạc, nếu có thể đem đi bán đấu giá chắc là nó có thể kiếm được rất nhiều tiền, vì nó chơi toàn đồ cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thanh thờ ơ đưa mắt của mình lên, thời gian chờ đợi khiến cho nó phát chán và buồn ngủ. Nhưng mọi thứ tan biến hết cả khi nó nhìn thấy có một anh chàng đang lúi cúi và lỵ theo sau.

Thanh mở to mắt ra để nhìn vì anh ta là nạn nhân lúc sáng của nó, theo sau anh ta còn ba anh chàng nữa. Họ đều rất đẹp trai và phong độ. Thanh liền lấy tờ báo che ngay mặt của mình lại vì anh ta đứng gần nó quá, nó sợ anh ta mà phát hiện ra nó thì tiêu.

Trường đang chờ đến giờ bay của mình, cả nhóm phải đi biểu diễn ở xa và quay quảng cáo nên chọn đi máy bay cho tiện và cho nhanh.

Trường vẫn không thể nào quên được việc lúc sáng, anh vẫn còn bị xóc và cảm hận còn nhỏ chết tiệt ấy. Anh nghĩ mình mà bắt gặp nó thêm lần nữa thì thể nào anh cũng tìm cách xử nó hoặc cho nó mấy cái tát, mặc kệ mọi người hay báo chí có biết hay là không.

Nhưng không may cho Thanh, bà già ngồi bên cạnh hỏi nó.

_Cháu có thể cho bác biết mấy giờ rồi không mà máy bay mãi vẫn chưa hạ cánh...??

Thanh ngán ngẩm quá, đang tìm cách trốn tên kia thì bà già này lại hỏi đúng lúc, đúng là xui tận mạng.

Nó cười cười nhưng cái mặt thì nhăn lại.

_Dạ, cũng sắp tới giờ hạ cánh rồi, bác chỉ cần chờ thêm năm phút nữa thôi...!!

Bà kia thấy nó bảo chỉ cần chờ thêm ít phút nữa, bà mừng quá quay sang nhìn nó cười toe toét.

_Cám ơn cháu nhiều nhé, bác nóng cả ruột vì chờ đợi từ sáng tới giờ. À mà cháu cần đón ai à...!!

Thanh kêu khổ, sao bà già này hỏi nó lăm thế, nó khẽ hé mắt xem cái tên kia đã đi chưa. Nhưng anh ta vẫn đứng ở đấy, và mắt xem đồng hồ liên tục, hình như anh ta đang chờ ai thì phải.

Thanh đang tìm cách chuồn đi chỗ khác cho êm, nó nhẹ nhàng bảo bà kia.

_Vâng, cháu đang chờ người thân, bác cứ ở đây nhé, cháu ra đằng kia một tí...!!

Thanh đứng lên, cái mặt cúi xuống, tờ báo mở rộng ở trên tay, nó vội bước đi. Do nó cứ nhìn xuống đất mà người ở cái sân bay này lại đông nên nó va vào một anh chàng đang đi vào.

Thanh đập đánh bốp một cái vào trán của anh chàng, và cú va chạm mạnh đến nỗi cả hai nạn nhân đều ngã cả ra.

Tờ báo trên tay của Thanh bay ra một nơi, chủ nhân của nó nằm ở một nơi.

Hành lý của anh chàng kia cũng không khác tờ báo của Thanh là bao nhiêu.

Cả hai đứng dậy, và cùng xoa xoa vào cục u trên trán của mình. Anh ta mặc dù hơi tức giận khi bị một con nhỏ tông vào nhưng anh ta lại nhẹ nhàng hỏi nó.

_Em từ lần sau đi đứng cho cẩn thận đấy nhé, may mà em va vào anh, anh tha cho còn vớ phải người khác họ không dễ dàng như thế này đâu...!!

Thanh kinh ngạc trước thái độ của anh chàng. Nó cứ tưởng anh ta sẽ quát nạt nó chứ, sao anh ta lại dịu dàng và tốt bụng mà tha cho nó thế.

Thanh đỏ lựng cả mặt khi trông thấy anh ta, vì anh ta đẹp trai quá.

Thanh lí nhí đáp.

_Em cảm ơn anh nhiều, lần sau em sẽ chú ý hơn...!!!

Anh chàng bây giờ mới nhìn kỹ cô gái trước mặt mình, cô ta đúng là rất đẹp nhưng anh ta phải phì cười vì cách ăn mặc không giống ai của cô ta, chưa hết cả kiểu tóc của cô ta nữa.

Trường chờ thẳng bạn thân, anh sốt cả ruột vì nó đến muộn quá, kiểu này mình phải gọi điện để hỏi nó xem nó đang ở đâu hay là nó đã đến chưa.

Trường quay lại khi anh nghe có tiếng hai người va đập vào nhau. Trường kinh ngạc vì kia không phải là thẳng bạn của mình hay sao mà nó va vào con nhỏ nào thế nhỉ. Sau khi nhìn kỹ nạn nhân của nó, Trường vừa kinh ngạc, vừa thích thú và ngạc nhiên, anh không ngờ là mình có thể gặp được con nhỏ chết tiệt mà anh căm ghét ở đây, đúng là trái đất tròn, đi một vòng cuối cùng cũng gặp nhau.

Trường liền bước ngay lại, anh cười cười và vỗ vai thẳng bạn thân.

_Chào Dũng, sao cậu tới muộn thế...??

Dũng mỉm cười đáp lại lời của Trường.

_Xin lỗi cậu, tại mình bận chút chuyện nên bây giờ mới đến được...!!!

Trường mỉm cười bảo Dũng.

_Không sao vì mình cũng vừa mới tới đây thôi...!!

Thanh vừa nhìn thấy Trường là nó đã cảm thấy sợ và lo lắng rồi, nhưng nó cố trấn tĩnh. Vì nếu nó mà tỏ ra là sợ hãi trước mặt cái tên kia, anh ta sẽ biết ngay và tìm cách bắt chẹt nó thì sao.

Trường liếc Thanh một cái còn sắc hơn cả dao. Trường khinh khỉnh và mĩa mai bảo Thanh.

_Gặp được cô ở đây thật hân hạnh quá...!!!

Thanh cũng đáp lại không kém.

_Không dám, anh là hạc còn tôi là giun làm sao chúng ta có thể hợp nhau được mà gặp hay không gặp...!!

Dũng nghe hai người này đối đáp với nhau anh chẳng hiểu gì cả, anh hết nhìn thẳng bạn thân của mình, lại nhìn con nhỏ trước mặt. Anh tự hỏi không lẽ hai đứa này quen biết với nhau và hình như chúng nó không hợp nhau thì phải nên vừa mới trông thấy mặt của nhau là đã cãi nhau rồi.

Dũng phì cười khi thấy Trường và Thanh nhìn thẳng vào mắt nhau, cả hai nhìn nhau không chớp, nếu ai mà xem phim trường họ lại tưởng hai đứa này đang đấu nội lực.

Dũng khẽ e hèm một cái, anh nhắc Trường.

_Mình nghĩ là đã muộn rồi chúng ta nên đi thôi...!!

Trường giật mình, anh thôi không nhìn Thanh nữa.

_Ừ chúng ta đi thôi nếu ở đây thêm phút nữa chắc mình sẽ bị suy tim mà chết mất...!!

Thanh điên tiết nói móc.

_Anh tưởng chỉ có mình anh suy tim mà chết à, tôi chỉ cần nghe đến tên của anh cũng đủ để chết rồi...!!

Trường run cả người lên vì giận nhưng anh cố nén để bước đi. Mấy vị khách ở đây, họ vừa trông thấy ban nhạc liền chạy ngay lại để gặp mặt thần tượng và xin chữ ký.

Bốn người bị vây quanh ở giữa, tay của họ ký, miệng trả lời và trên môi lúc nào cũng phải cười.

Thanh nhìn cái cảnh này mà ngán, cái bọn fan ngu ngốc kia không biết gì về anh ta cả. Thần tượng cái con khi, người gì mà vừa cộc cằn, vừa ích kỷ và kiêu ngạo.

Thanh bước vào trong vì nó vừa nhìn thấy bóng dáng của chị Thu thấp thoáng sau cánh cửa kính.

Trên môi của nó nở một nụ cười rất tươi, người mà nó mong đợi cả tháng nay đã về.

Thanh cho tay của mình lên vẫy vẫy và cái miệng của nó gọi to.

_Chị Thu em ở đây.....!!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Thanh mừng quá liền ôm chầm lấy chị Thu của mình, nó sung sướng hỏi.

_Chị sẽ ở nhà với em lâu dài chứ...??

Thu cố dấu nỗi buồn của mình, và mỉm cười với cô em.

_Ừ, có lẽ thế...!!

Thanh vì hạnh phúc nên không nhận ra thái độ bất thường của chị mình, nó tíu tít đẩy hộ va ly quần áo cho Thu.

Thanh cười thật tươi nó bảo.

_Em đã bảo anh chàng tài xế chờ mình rồi, nên chị em mình có thể về nhà ngay, bố mẹ và cô mong chờ chị lắm...!!!

Thu cười cười bảo Thanh.

_Chị biết rồi, chị cũng rất nhớ mọi người....!!

Hai chị em mang hành lý của mình cho anh tài xế cất vào cốp xe. Anh ta mở cửa cho hai cô gái.

Trên đường về nhà Thanh hỏi Thu.

_Chị ở bên ấy có vui không...??

Thu nhắm mắt lại, nó không muốn hình dung ra cuộc sống ở bên ấy một chút nào. Thu đã quá mệt mỏi và chán ngán cái không khí xe cộ và ô nhiễm ở đây rồi.

Thật ra trong lòng của Thu đang mang một bí mật, nó muốn nhân chuyến này thương lượng với cô em Thanh về chuyện hai đứa chuyển trường cho nhau.

Thu mặc dù xinh đẹp và học giỏi, nhưng lại quá lạnh lùng nên hay bị bọn con gái trong trường bắt nạt vì ghen ghét, học hành và cuộc sống riêng tư luôn bị nhòm ngó và bị làm phiền nên Thu bị stress trầm trọng.

Tháng trước do Thu uống quá nhiều thuốc ngủ nên suýt nữa là ngủ không bao giờ dậy nữa, nó vội chạy ngay ra phòng mạch tư ở bên cạnh nhờ người ta rửa ruột ỉn.

Đầu tiên vị bác sĩ không tin và tưởng nó bị điên nhưng chỉ nói được mấy câu nó lăn ra ngủ do ngấm thuốc, ông bác sĩ sợ quá phải tiến hành rửa ruột cho nó gấp.

Khi Thu tỉnh lại, nó bị ông ta xạc ột hồi vì nó dọa ông ta chết khiếp và ông ta chưa bao giờ gặp một bệnh nhân như nó cả.

Cuộc sống ngọt ngào và cộng thêm căn bệnh đau đầu thường xuyên nên nó hay nghĩ quẩn nhiều lúc muốn chết cho xong.

Đã mấy lần nó định bỏ tất cả để về với gia đình, nhưng nó sợ bố mẹ và cô của nó thất vọng về mình, nên nó đành cố nén. Đêm hôm qua Thu đã suy nghĩ rất nhiều về cuộc đời và tương lai của mình, mình không thể nào tiếp tục giả vờ như là không biết được nữa, mình cần phải thay đổi và người đầu tiên nó nghĩ đến là Thanh.

Thanh là một đứa mạnh mẽ và gan lì, nó khỏe mạnh, vui tươi và trên hết nó không sợ ai cả, nó sẽ giúp mình trong chuyện này. Hai chị em lại quá giống nhau, vậy là quá tuyệt rồi còn gì, nó sẽ là mình và mình sẽ là nó.

Với kế hoạch được vạch ra ở trong đầu, Thu gọi điện về nhà thông báo là nó muốn về thăm quê, đồng thời nó xin nhà trường cho phép được nghỉ ít hôm.

Thấy Thu thần người ra mà không trả lời mình, Thanh giục.

_Kia chị sao chị lại không trả lời em...??

Thu giật mình, nó khò lấp bằng cách hỏi.

_Mọi người ở nhà vẫn mạnh khỏe chứ em...??

Thanh phì cười bảo.

_Em hỏi chị, chị chưa bảo em thế nào sao chị lại hỏi ngược lại em thế...??

Thu cốc cho Thanh một cái vào đầu.

_Em đúng là vẫn không chừa cái tính hay vặn lý người khác....!!

Thanh cười cười bảo Thu.

_Thì chị cũng có khác gì em đâu, lúc nào cũng trầm ngâm như một bà cụ....!!

Thu giật mình, nó sợ Thanh nghi ngờ về tình hình không ổn của mình.

Nhưng Thanh là một đứa vô tâm, với nó ngoài quậy phá và nghịch ngợm ra, những cái thuộc về suy tư hay phải nghiêm túc không hợp với nó một chút nào.

Chiếc xe tắc xi đang đi ngang đường thì bị chết máy, hai chị em xô cả về phía trước vì chiếc xe dừng đột ngột quá.

Thanh hỏi anh chàng tài xế.

_Sao anh không đi tiếp đi, anh dừng lại như thế này làm gì...??

Anh chàng kia kêu khò.

_Xin lỗi hai cô nhưng hình như xe bị hỏng rồi...!!

Thanh bực cả mình, khi không lại bị hỏng xe mà ngay ban trưa nắng nóng như thiêu thế này.

Thanh liền bước xuống đất và đóng cửa xe đánh dầm một cái, chưa hết nó mở cái đầu xe ra.

Thanh quan sát xem nó có bị đứt dây hay bị nổ cái gì không. Anh chàng tài xế kinh ngạc trước hành động của nó, anh ta không hiểu gì cả, sao con bé kia lại mở đầu xe của anh ra làm gì.

Xem xét một hồi nó hất hàm hỏi anh chàng.

_Anh có mang theo dụng cụ hay đồ nghề sửa xe ở đây không...??

Anh ta ngạc nhiên quá đỗi không lẽ con nhỏ này biết sửa xe, anh ta không thể nào tin tưởng để giao chiếc xe yêu quý của mình ột con nhóc được.

_Xin lỗi em, không phải là anh không tin em, nhưng anh nghĩ mình nên tìm chỗ nào sửa xe thì hay hơn...!!

Thanh bực cả mình, hơi nóng ở đường bốc lên làm cho nó vã cả mồ hôi, mà cái áo khoác của nó lại dày, nên người nó như một cái giẻ vắt chưa khô.

Nó chống hai tay vào sườn và khẽ gất anh chàng kia.

_Anh còn không mau đưa dụng cụ cho tôi, anh có tin là tôi sẽ phá luôn xe của anh không hả...??

Anh ta bị xóc, sao trên đời này lại có một con bé ngang ngược như con nhỏ kia thế nhỉ.

Anh chàng tắc xi nếu không nể cô ta là khách hàng của mình thì có lẽ anh đã cho con nhỏ ăn tát rồi.

_Nếu cô mà không sửa được, cô sẽ mất gì cho tôi...!!

Thanh vênh vênh cái mặt và hất hàm lên, nó bảo.

_Tôi sẽ đền tiền cho anh chưa hết tôi sẽ trả cho anh gấp đôi tiền đi xe hôm nay, còn nếu tôi sửa được, anh sẽ mất gì cho tôi...!!

Anh ta thấy cái điệu bộ tự tin của nó mà phì cười, được chơi thì chơi. Thật ra mấy trò cá cược này anh chàng đã làm suốt với bạn bè, nay tự nhiên có một cô gái xinh đẹp chơi cùng làm cho anh cũng hứng lên anh bảo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

_Tôi sẽ cho cô đi xe miễn phí một tháng và tôi sẽ đến bất cứ lúc nào mà cô cần...!!

Thanh gạt đầu đồng ý.

_Được, thế là thỏa thuận xong nhé....!!

Thu nghe cuộc đối đáp của hai người, nó sợ quá bảo cô em.

_Thanh sao em liều thế, chị có thấy em sửa xe cho ai bao giờ đâu, thôi em nên xin lỗi anh ta và trả tiền cho anh ta đi, mình đi xe khác cũng được mà....!!

Thanh gạt chị Thu của mình ra một bên, nó tự tin nói.

_Chị đừng có khinh em, em sẽ sửa được cho chị xem...!!

Thanh nói là làm, nó bắt đầu hí hoáy nối dây và vặn mấy con ốc ở đầu xe.

Xong đâu đấy nó vỗ hai tay vào nhau, nó bảo anh chàng.

_Anh thử khởi động xe xem nó có chạy được không...??

Anh ta và Thu nhìn nó làm từ nãy giờ, tuy họ không tin tưởng vào khả năng của nó lắm, nhưng cũng làm theo.

Thật may là chiếc xe lại chạy được bình thường. Thanh sung sướng nó bảo anh chàng.

_Anh nhớ thỏa thuận của mình đấy nhé, tôi sẽ gọi cho anh khi nào tôi muốn đi đâu và anh nhớ là phải đến ngay lập tức, nếu anh dám lừa tôi thì tôi sẽ đến công ty mà anh đang làm và nói ọi người biết anh đã đối xử với khách hàng của mình như thế nào...!!

Anh chàng vừa khâm phục Thanh vì nó là con gái mà biết sửa xe, anh cũng cảm thấy khiếp sợ vì miệng lưỡi và cái cách mà nó đe dọa anh. Nhưng anh không hề cảm thấy hối hận vì anh thích những cô gái như thế này, thật là hứng thú.

Ông Hoàng và cô Lý ra về sau nhất, vì họ còn có nhiều việc cần phải giải quyết.

Ông Hoàng gõ cửa phòng của em gái mình.

_Mời vào...!!

Ông Hoàng tươi cười bảo cô Lý.

_Em làm xong việc chưa để hai anh em mình cùng về...??

Cô Lý đang sắp xếp lại mấy hồ sơ, và đang xem cái gì đó, thấy anh trai bước vào, cô ngẩng mặt lên và bảo.

_Em cũng sắp xong rồi. Anh có biết là Thu đã đến nơi rồi không...??

Ông Hoàng kéo cái ghế trước mặt mình và ngồi xuống.

_Lúc nãy Thanh có gọi điện cho anh, nó bảo là máy bay của Thu đã hạ cánh rồi...!!

Cô Lý mỉm cười, trong hai đứa Thanh và Thu cô đều yêu quý cả hai, nhưng cô lẽ cô yêu quý Thu hơn vì nó dịu dàng và có chuyện gì nó cũng hay nói cho cô biết còn Thanh thì khác, nó tuy nóng tính nhưng đừng hòng mà moi được gì từ nó.

Sau khi sắp xếp xong, cô Lý bảo anh trai.

_Mình về thôi anh...!!!

Ông Hoàng đứng dậy và bước ra ngoài. Cô Lý nổi gót theo sau, cô tiện tay khóa luôn cửa văn phòng của mình lại.

Chuyện sáng nay không biết ông Hoàng có biết hay không, nếu ông mà biết thì thế nào Thanh cũng bị một trận đòn nát mông.

Trên đường về nhà cô Lý hỏi.

_Anh hai, chuyện lúc sáng Trường có nói gì với anh không...??

Ông Hoàng cười khẩy bảo em gái.

_Ý em nói là tai họa do con bé Thanh gây ra chứ gì, anh đã được mấy nhân viên cấp dưới nói cho anh biết rồi...!!

Cô Lý khẽ liếc mắt nhìn ông anh trai xem tinh thần và khuôn mặt của anh mình có biểu hiện sự tức giận hay không. Nhưng ông rất bình thản, kiểu này chắc là Thanh sẽ không bị xử hay ăn đòn roi như mọi hôm.

Ông Hoàng phì cười bảo cô em.

_Mới đầu khi nghe người ta nói về chuyện con bé Thanh đánh và dứt tóc của Trường, anh tức lắm chỉ muốn lái xe ngay về nhà và cho con bé một trận nhưng anh phải dừng ngay lại cái suy nghĩ kia và lắc đầu thờ dài, vì em cũng biết rồi đấy, có đánh nó hàng trăm lần thì nó cũng có thay đổi đâu...!!

Ông Hoàng mắt nhìn đường miệng nói tiếp.

_Anh cũng cảm thấy bất lực với tính cách hiếu động của nó, tại sao Thu và nó là hai chị em sinh đôi, Thu biết nghe lời và ngoan ngoãn như thế trong khi nó nghịch như quỷ. Em có thấy cái cách mà nó nghe nhạc và nhảy nhót ở trong nhà không, anh muốn điếc hết cả lỗ tai...!!

Cô Lý cũng góp ý vào.

_Đúng là con nhóc này nghịch ngợm và hiếu động thật, em hy vọng chuyện này không ai biết hay truyền ra ngoài nếu không lại có scandal à xem. Em ngăn tận cổ bọn báo chí và bọn chuyên săn tin động trời của những người nổi tiếng lắm rồi....!!

Ông Hoàng cũng hơi lo lắng nhưng ông trấn tĩnh ngay được, ông an ủi cô em.

_Em yên tâm đi vì anh đã ra lệnh không ai được phép tiết lộ chuyện sáng nay ra ngoài hay thông tin cho báo chí rồi....!!

Cô Lý cười cười bảo ông anh trai.

_Nếu con bé Thanh mà rời khỏi nhà hay đi vắng thì ngôi nhà buồn lắm anh nhỉ....??

Ông Hoàng cũng cười, ông bảo.

_Nó mà đi đâu một ngày là anh càng mừng, anh muốn được yên tĩnh. Nhưng mà em nói đúng, có nó cũng đau đầu, không có nó cũng buồn chán....!!

Hai anh em nói chuyện với nhau suốt dọc đường. Đi được mấy phút là họ về đến nhà.

Thu và Thanh phải vất vả lắm mới khiêng được đồng hành lý của Thu vào nhà.

Anh chàng tắc xi trước khi đi, anh ta đưa số điện thoại của mình cho Thanh, anh ta mỉm cười bảo Thanh.

_Em có thể cho tôi số điện thoại của em chứ....??

Thanh trả lại số điện thoại cho anh chàng, và bảo.

_Tôi trả lại cho anh số của anh và tôi cũng nói luôn tôi không cần anh phải thực hiện lời hứa kia....!!

Anh ta ngạc nhiên hỏi.

_Em nói gì lạ thế, không phải chúng ta đã cá cược là anh phải đưa đón em một tháng hay sao....!!

Thanh không lý gì đến anh chàng, nó bảo chị Thu.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

_Chị cứ vào nhà trước đi để em trả tiền cho anh chàng này đã....!!

Thu nghe lời của Thanh, nó lê cái va ly theo sau và bước vào nhà.

Thanh nói với anh chàng tắc xi.

_Tôi phải trả anh bao nhiêu tiền....??

Anh ta cười cười bảo Thanh.

_Anh không cần tiền của em vì em sửa xe cho anh coi như là hòa....!!

Thanh lắc đầu, nó không bao giờ nhầm lẫn giữa việc phải trả nợ và làm ơn cho người khác, nợ là nợ, ơn là ơn không thể hòa với nhau được.

Nó tự xem số tiền mà mình phải trả rồi đưa cho anh ta. Thanh ép.

_Anh cầm lấy đi vì dù sao anh còn phải báo cáo với công ty của anh nữa....!!

Anh ta còn chưa kịp nói gì, Thanh liền để tiền trên nóc xe của anh ta. Thanh đi vào cổng, và tiện thể khóa luôn cổng. Thanh đi luôn và không quay đầu lại.

Anh chàng tắc xi còn đứng ngơ ngẩn ở đấy, Thanh là cô gái đầu tiên cho anh chàng cảm giác lạ lùng và hồi hộp, anh nghĩ mình phải tìm cách để tiếp cận con nhỏ.

Nhìn số tiền mà con nhỏ để lại, anh thở dài rồi cầm lấy và phóng xe đi.

Anh chàng vừa rời khỏi thì chiếc xe của ông Hoàng về đến nơi.

Cô Lý bước xuống mở cổng rồi cả hai anh em đi vào nhà.

Tối hôm đó là buổi tối vui vẻ nhất vì đông đủ thành viên quây quần trong một mâm cơm. Họ nói chuyện với nhau về đủ thứ chuyện. Thu bị bố mẹ và cô Lý, hỏi hết chuyện này đến chuyện kia. Thu phải cố vận dụng trí não của mình ra để trả lời mọi câu hỏi của mọi thành viên trong gia đình.

Phải đến hơn mười giờ mọi người mới tha cho Thu đi ngủ, nó bước về phòng của mình nhưng không tài nào ngủ được. Thu nghĩ mình mà không nói chuyện này cho Thanh biết thì mình không ăn ngủ được mất, thôi thì nên hỏi ý kiến của nó về đề nghị kia cho xong, nó đồng ý giúp mình hay không thì cũng nên biết bây giờ, mình không thể chịu đựng hơn được nữa rồi.

Thu liền bước xuống giường, khép cái cửa của phòng mình lại. Thu gõ cửa phòng của Thanh ở bên cạnh.

Thu và Thanh nằm ở trên giường, Thanh ôm lấy Thu và hỏi.

_Chị có chuyện gì hay sao mà từ lúc về tới nhà tới giờ em thấy chị hay thờ dài lắm...??

Thu buồn buồn hỏi Thanh.

_Em có thể giúp cho chị chuyện này được không...??

Thanh cười cười bảo.

_Chị cứ nói đi, nếu có thể giúp, em sẽ cố hết sức...!!

Thu nằm nghiêng và nhìn thẳng vào mắt của Thanh.

_Em có thể sang bên kia học thay cho chị không...??

Thanh vì vẫn chưa nghe rõ câu hỏi của Thu nên nó bảo.

_Em không hiểu chị đang nói gì, chị có thể nhắc lại câu hỏi được không...??

Thu chán nản nói.

_Chị hỏi là em có thể thay chị sang bên kia học không...??

Thanh liền bật ngay dậy, nó kinh ngạc nhìn chị của mình, sao chị ấy lại có cái ý tưởng điên rồ ấy chứ.

_Chị có bị làm sao không, chị biết thừa là em không muốn xa gia đình mà, nếu em muốn đi em đã đi du học với chị từ lâu rồi...!!

Thu rom róm nước mắt, lần này nó không còn giấu được mình nữa. Thu khóc nức lên, nó bảo Thanh.

_Em mà không giúp chị có khi chị sẽ chết vì tự sát cũng nên...!!

Thanh kinh hoàng, nó chẳng hiểu gì cả, Thanh gấp gấp hỏi.

_Chị nói cho em biết đi có phải đã có chuyện gì xảy ra đúng không...??

Thu liền kể cho Thanh nghe tình hình của nó bây giờ. Thanh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, nó cứ tưởng là chị nó phải hạnh phúc và sung sướng lắm không ngờ chị nó lại sống như địa ngục ở cái trường ấy.

Thanh bực cả mình và hận cái bọn kia nó bảo chị gái của mình.

_Sao chị không chuyển về đây mà học, chị còn muốn ở bên ấy làm gì...??

Thu cười khỏ bảo em gái.

_Em cũng biết rồi, chị không muốn bỏ mẹ và cô biết chuyện này. Chị không muốn họ lo lắng và thất vọng về chị, nên hãy làm ơn mà giúp chị...!!

Thanh chán nản nói.

_Không dễ dàng như chị nói đâu, vì tính cách của hai chúng ta quá khác nhau, em không thể nào hiền lành như chị và chị cũng không thể nào nghịch ngợm và đánh đá như em...!!

Thu trấn an Thanh.

_Em yên tâm đi vì coi như đây là một cách thử nghiệm và thay đổi môi trường sống.!!

Thanh nằm xuống, nó ghét phải xa quê hương và bạn bè của nó lắm, nhưng nếu nó không giúp chị Thu, lỡ chị ấy tự sát thật thì sao.

Thanh nghĩ hay là mình đồng ý đi cho rồi, mình cũng muốn sang đó du lịch và cũng muốn tìm hiểu cuộc sống ở bên đó như thế nào. Nếu như cảm thấy bức bối quá mình có thể bảo chị ấy thay đổi lại hay nói cho bố mẹ biết cơ mà.

Nghĩ như thế nó liền bảo chị của mình.

_Được rồi em đồng ý, nhưng chị có đảm bảo là qua mặt được cả nhà hay không. ...???

Thu nghe Thanh đồng ý giúp mình, nó sung sướng quá.

_Em đừng lo, mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp và suôn sẻ mà. ...!!

Thu liền nói cho Thanh nghe hết về những thứ mà nó cần phải biết khi sang bên đó học và đặc điểm của từng đứa bạn mà Thu quen và không quen.

Hai đứa nói chuyện với nhau đến sáng rồi lăn ra ngủ. Bố mẹ và cô Lý không hay và cũng không biết về cái âm mưu này, họ cứ tưởng Thu và Thanh vẫn bình thường như mọi khi.

Sáng sớm hai chị em rủ nhau đi mua sắm, Thu cần mua vài thứ ỉnh. Vì hai chị em đổi cuộc sống cho nhau nên từ phong cách ăn mặc và sở thích cũng phải cố mà bắt chước.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thanh cảm thấy rất hứng thú với trò chơi này, nó là thể được khám phá những cái mới hay thay đổi mình làm cho tinh thần của nó thoải mái và pha chút háo hức, tò mò.

Bố mẹ và cô Lý vẫn đến đài truyền hình để làm việc bình thường. Trường và ban nhạc vì phải quay quảng cáo và đóng phim nên họ ở luôn tại đó không về lại công ty.

Một tuần trôi qua, Thu xin phép bố mẹ được bay sang bên kia để tiếp tục đi học. Bố mẹ và cô Lý kinh ngạc vì con nhỏ mới sang đây được ít bữa lại đi ngay là sao.

Ông Hoàng hỏi Thu.

_Sao con vội vàng thế ít nhất thì cũng phải nửa tháng nữa rồi đi chứ. ...??

Thu lấp liếm.

_Bố mẹ thông cảm, cũng sắp đến mùa thi rồi nên con cần phải tập trung vào việc học.!!

Cô Lý nghi ngờ hỏi.

_Cháu có chuyện gì giấu cô đúng không. ...?/?/

Thanh cười cười đáp thay cho chị.

_Không có gì đâu, chỉ là chị ấy cần phải học thôi.!!

Bà Nhung – mẹ của hai đứa, nhìn Thu bà nói.

_Khó khăn lắm con mới về được nhà sao không ở chơi thêm ít bữa mà phải đi ngay thế hả con. ...???

Thu cười khổ bảo cả nhà.

_Mọi người hãy hiểu cho con, thật tình con muốn ở chơi thêm nhưng việc học của con quan trọng hơn, hôm qua con bạn của con có gọi điện sang đây, nó bảo trường con mới mở thêm một khóa học mới, con sợ mình mà không sang đó học thì sẽ bị thua kém các bạn khác mất.!!

Cả nhà nghe hai đứa thuyết phục một hồi đành gật đầu cho Thu đi. Thu và Thanh khẽ nháy mắt với nhau một cái.

Ra đến sân bay, cả hai đứa đều nói là cần đi vệ sinh. Thanh và Thu thay đổi quần áo và vấn tóc làm sao cho giống nhau rồi ôm lấy nhau mà cười và chúc nhau may mắn.

Bố mẹ và cô Lý tuy sống và nuôi dưỡng hai đứa từ nhỏ nhưng cũng khó để phân biệt hai đứa nếu chúng nó ăn mặc giống nhau và cả hai cùng không nói gì.

Thanh cảm vé máy bay và những thứ khác, nó vẫy tay chào mọi người, sau khi ôm hôn họ.

Thanh hơi sợ cho cái quyết định điên khùng của mình, nhưng nó đành nhắm mắt làm ngơ để bước đi.

Thu nhìn theo mà mắt nhòa lệ, nó đang lo lắng cho cô em. Nếu Thanh mà xảy ra chuyện gì nó sẽ ăn năn cả đời mất.

Mọi người kinh ngạc nhìn Thu mà cứ tưởng là Thanh, sao con bé này hôm nay mau nước mắt thế nhỉ.

Tuy cảm thấy lạ nhưng họ lại nghĩ chỉ vì tình cảm của chúng nó sâu sắc quá thôi.

Bốn người chờ đến khi máy bay cất cánh mới chịu trở về nhà. Cô Lý nhìn Thu hỏi.

_Cháu hôm nay sao lạ thế, nhìn cháu cứ xử và hành động giống hệt Thu....!!

Thu giật mình, nó cố cười và ăn nói như Thanh. Thu khẽ đánh cho cô Lý một cái vào người và nói.

_Cô xem cháu gái của cô là ai nào, cháu mà buồn à, chỉ là chị ấy đi đột ngột quá làm cho cháu hơi trống vắng thôi....!!

Cô Lý yên tâm không hỏi han gì nữa, vì cái tính cách này thì chỉ có con bé Thanh mới có.

Thu thờ phào nhẹ nhõm vì cô Lý không còn nhòm ngó nó nữa, suýt chút nữa là lộ rồi. Thu tự nhủ sẽ không dám ngồi trầm tư nữa mà phải hiếu động như Thanh.

Thanh vừa đặt chân xuống sân bay, nó đã không chịu đựng nổi không khí nóng bức và xô bồ ở đây rồi.

Thanh bắt đầu thấy hối hận cho hành động bông bột và ngu dại của mình, nó đang lưỡng lự giữa việc đi hay là ở.

Thanh đứng ở giữa lối đi, nó nhắm mắt lại để lấy bình tĩnh và tinh thần để tiếp bước đi.

Mọi người ở đầu chạy bu lại một anh chàng vừa bước qua cánh cửa kiểm soát của sân bay, họ hò hét và reo tên của anh ta.

Thanh nhìn cái cảnh này mà ngán ngẩm, lại thêm cái bọn fan ngu ngốc nữa, ở đâu cũng thế, thật là mệt hết sức, thôi thì đi cho rồi.

Thanh đứng gần anh chàng kia quá, mà người càng ngày càng chen vào đông, Thanh không tài nào thoát ra nổi. Thanh bực cả mình, muốn hét to lên và bảo cái bọn fan này dẹp đường cho nó đi.

Mấy anh chàng vệ sĩ liền đứng ngăn mọi người không được đứng quá gần anh ta vì họ sợ trong số những fan hâm mộ này sẽ có người hành động quá khích sẽ làm cho anh ta bị thương.

Anh ta mỉm cười và cho chữ ký từng người mà anh ta đi qua, mặc dù không thích anh ta cũng cầm lấy quà mà fan hâm mộ muốn tặng.

Thanh thì chẳng có gì ngoài con thú mèo con mà nó thích ở trên tay. Anh chàng kia tưởng nó cũng là fan hâm mộ của mình nên cầm luôn.

Thanh tức quá sao anh ta dám lấy đồ của nó chứ, mặc xác anh ta là thần tượng của ai nhưng với nó anh ta chẳng là gì cả.

Thanh liền gọi giật lại.

_Này anh kia, trả lại đồ cho tôi đây....!!

Anh ta giật mình quay lại. Thanh bước đến và giật luôn con mèo con bằng bông của mình.

Thanh lăm bằm.

_Không phải đồ của mình thì từ sau đừng có lấy....!!

Thanh bỏ đi luôn, mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc nhìn nó. Họ không thể nào tin được, họ phải xếp hàng và chờ thần tượng của mình mấy tiếng đồng hồ mới được gặp anh ta thế mà con nhỏ kia được anh ta lấy đồ của mình lại giật luôn lấy là sao.

Nhưng kinh ngạc nhất vẫn là anh chàng ca sĩ và diễn viên kia, đây là lần đầu tiên trong đời của anh bị một con nhỏ chơi trò chơi kiểu này.

Anh lạnh lùng bảo hai anh chàng vệ sĩ của mình.

_Chúng ta đi thôi....!!

Cả ba nối gót nhau bước đi trong tiếng reo hò của những fan hâm mộ cuồng nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thanh thì khác nó lặng lẽ gọi ỉnh một chiếc xe tắc xi và nhờ anh ta chở về địa chỉ mà chị gái của nó đã cho.

Thanh nhìn hàng cây và nhà cửa hai bên đường, nó thích thú ngắm nhìn những cửa hiệu và con người nơi đây, thế là từ nay một cuộc sống mới lại bắt đầu.

Nhìn ngôi nhà nhỏ trước mặt, Thanh mở cửa bước vào. Chị nó đã mua đầy đủ đồ dùng nên nó không cần phải sắm sửa gì nhiều. Thanh bỏ cái va ly và cái ba lô ở trên giường. Thanh tìm tòi và lục lọi hết mọi thứ ở trong phòng.

Thanh thấy chị gái của mình có rất nhiều sách nhưng cuốn nào cũng làm cho nó đau cả đầu, nên vừa đọc được hai trang nó liền bỏ ngay xuống.

Thấy có cái máy hát, nó liền cho cái đĩa của nhóm nhạc Blue vào. Bài hát chơi đến đâu, nó nhảy theo đến đấy, vừa làm vừa nghe nhạc làm cho nó thêm hứng thú và vui tươi.

Sau khi lau nhà và dọn dẹp đầu vào đấy. Thanh liền cầm lấy một bản đồ, ba lô khoác trên vai, nó bắt đầu đóng vai một lữ khách.

Thanh lang thang hết nơi này đến nơi khác, máy ảnh của nó chụp liên tục. Đi qua một cây cầu nhỏ bắc qua con kênh, nó hứng thú quá, mỗi nỏ một nụ cười thật tươi. Thanh phải công nhận thành phố này đẹp thật, nó không biết cuộc sống mai sau của nó thế nào nhưng với tình hình hiện tại nó bắt đầu thấy thích rồi.

Thấy có mùi thơm của thức ăn bay ra từ một cái quán ven đường. Thanh liền bước vào.

Khó khăn lắm nó mới hiểu được cái thực đơn này đang nói gì. Thanh vì đây là lần đầu tiên sang đây nên không hiểu món ăn này có hương vị như thế nào, nó chỉ nhắm mắt gọi đại ỉnh mà thôi.

Đến khi ăn rồi, nó phải nhăn mặt lại vì cay, cầm cốc nước lọc bên cạnh nó tu ột hơi. Thanh le lưỡi của mình ra và cái tay của nó quạt lấy quạt để vì nóng, mắt của nó nổ đom đóm vì cay.

Thanh không ăn được miếng nào nữa, nó trả tiền và bước ra để đi về.

Thanh kêu khổ vì tốn cả tiền mà cái lưỡi của nó sẽ bị xưng phồng đến mấy hôm sau mau ra mới khỏi.

Đi dạo chán cuối cùng Thanh quyết định mua một cái gì đó ỉnh coi như là quà tặng lần đầu tiên ở đây.

Thanh đánh một giấc đến sáng, nó cứ tưởng sang bên đây lạ nước lạ cái, nó sẽ không thể nào ngủ ngon được nhưng nó đã ngủ như một con heo.

Thanh bật dậy để đánh răng và rửa mặt, xong cái nhiệm vụ rùm rà vào buổi sáng. Thanh bắt đầu nấu ăn, cũng chẳng có gì nhiều, hôm qua nó đã mua ỉnh một đồng để ở trong tủ lạnh. Thanh muốn giữ dự trữ để ăn dần, vì nó là người lười đi chợ và nấu ăn nên làm như thế này là tốt nhất.

Trên miệng ngậm một miếng bánh, cái tay mặc thêm cái áo cánh. Thanh khoác ba lô trên vai, nó đóng cửa lại và bước ra ngoài.

Hôm nay là buổi học đầu tiên của Thanh ở ngôi trường mới. Tối hôm qua trước khi đi ngủ nó đã chat và gửi email cho chị gái của mình, hai chị em hứa với nhau là có bất cứ chuyện gì cũng thông báo cho nhau biết.

Thanh cảm thấy có hơi lo lắng và hồi hộp vì nó sợ bạn bè của chị gái sẽ nhận ra nó, nhưng nó tự nhủ là mình phải cố gắng lên vì ai chẳng có lần đầu tiên, rồi mọi chuyện lại đầu vào đấy thôi. Tự an ủi và động viên mình xong, Thanh an tâm cất bước.

Thanh vừa đi vừa ăn, Thanh thích thú ngắm nhìn những người đang đi đường. Ở đây náo nhiệt thật không bù với quê nhà của nó, tuy có đông nhưng chỉ bằng một phần ba ở đây mà thôi.

Chiếc ti màn hình rộng đang chiếu cái gì đó, Thanh tò mò ngược nhìn lên. Nó thấy anh chàng hôm qua đang hát trên sân khấu, Thanh lắng tai nghe, cũng hay đấy nhưng so với nhóm nhạc của mình thì không thể bằng được.

Thanh dơ đồng hồ lên xem, nó hốt hoảng, chúa ơi, mình mà không nhanh lên lại đi học muộn bây giờ.

Thanh khó khăn lắm mới leo lên được xe buýt, vừa chọn ỉnh được một chỗ ngồi, cô bạn bên cạnh hỏi nó.

_Chào Thu, hôm nay cậu có mang vở ỉnh không...??

Thanh kêu khổ, chúa ơi nó là ai làm sao mà mình biết, sao ngay ngày đầu tiên đi học lại vở phải con bé quen biết chị Thu của mình thế này.

Thanh cười khổ bảo cô bạn.

_Mình xin lỗi nhưng cậu có thể ỉnh biết là vở gì được không...??

Cô bạn cười cười bảo Thanh.

_Chắc là cậu về thăm nhà lâu quá nên quên chứ gì...??

Thanh cũng cười đáp lại.

_Ừ, tại về quê với gia đình vui quá nên tớ tạm quên đi mọi thứ...!!

Cô bạn nhắc.

_Cậu mượn tớ cuốn luận văn, hôm nay cậu mà không mang là chết tớ vì chúng ta có tiết vào lúc ba giờ...!!

Thanh ngán ngẩm quá rồi, kiểu này nó sẽ mất một tuần hay là nửa tháng để làm quen hết những người mới hay thầy cô giáo ở trường.

Thanh hồi lỗi nói.

_Vậy thì cậu dùng của tớ đi, tớ hứa khi nào về nhà sẽ chép bài lại đầy đủ cho cậu...!!

Mặc dù cô bạn kia không vui lắm nhưng cũng đành cố gượng để nói.

_Được rồi, không sao đâu mai mình lấy cũng được...!!

Thanh quay sang cô bạn giả vờ gãi gãi đầu rồi bảo.

_Cậu có thể ghi lại tên của cậu cho tớ không, vì tớ cứ ghi nhầm tên của cậu mãi...!!

Cô bạn kia kinh ngạc hỏi vặn lại Thu.

_Không lẽ cậu ở đây một năm rồi mà vẫn ghi nhầm tên của tớ hay sao...??

Thanh nhăn mặt lại, nó gật đầu và năn nỉ.

_Làm ơn giúp mình đi vì mình không hiểu thật mà...!!

Cô bạn kia thờ dãi liền cầm lấy cây bút và quyển vở của Thanh để ghi tên của mình vào đó.

Thanh liền bảo cô bạn ghi luôn cả số điện thoại nữa, cô bạn kia càng ngày càng kinh ngạc về Thu, sao nó lạ thế nhỉ vì nó ngờ ngạc giống hệt lần đầu tiên đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Thanh và Dung – cô bạn trên xe buýt cùng nhau bước vào cổng trường.

Thanh sững xốt khi nhìn thấy cái không khí náo nhiệt của các bạn ở ngôi trường này.

Thanh thấy họ tập trung lại, trên trán đeo khẩu hiệu, áo mặc hình của anh chàng hôm qua, chưa hết họ còn mang rất nhiều cờ và băng dôn.

Thanh kinh ngạc nghĩ không lẽ cái tên đó đến đây để biểu diễn mà hôm nay là ngày gì nhỉ. Thanh liền quay ngay sang cô bạn Dung để hỏi.

_ Cậu có thể ỉnh biết hôm nay là ngày gì được không...??

Dung cười bảo.

_ À hôm nay anh chàng ca sĩ Hoàng Quân chuyển đến trường của chúng ta học nên các bạn mới náo nhiệt và hạnh phúc như thế này, chả gì anh ta cũng là thần tượng của các bạn ở đây.....!!

Thanh chán ngán lắc đầu, chúa ơi, tại sao anh ta lại chuyển đứng ngay vào trường mà nó đang theo học thế này làm gì. Có thần tượng học ở trong trường chỉ thêm phiền, nhưng mà không sao, họ hâm mộ thì mặc họ. Mình không cần biết và không cần quan tâm tới anh ta là được.

Không khí náo nhiệt và sôi động này không hề ảnh hưởng hay có một chút lay động tới Thanh. Thanh hỏi cô bạn.

_ Bọn mình học ở phòng nào thế nhỉ...??

Kể từ lúc gặp lại nhau cho đến bây giờ, Dung đã để ý đến sự khác thường của Thu, tại sao con nhỏ này cái gì cũng không biết và cái gì nó cũng hỏi mình là sao. Mặc dù còn nhiều thắc mắc nhưng Dung vẫn nói.

_ Sao cậu mau quên thế bọn mình học ở lầu hai phòng 12A2....!!

Thanh cười toe toét.

_ Cảm ơn cậu nhé, mà chúng ta cùng lên lớp luôn chứ...??

Dung lắc đầu bảo Thanh.

_ Cậu không ở đây cùng mọi người đón thần tượng à...??

Thanh ngán ngẩm bảo Dung.

_ Nếu thế mình lên lớp trước đây, chúc bạn vui vẻ với thần tượng của mình....!!

Nói xong câu đó, Thanh bỏ lên lớp. Đi qua hai cái cầu thang và quẹo một góc của hàng lang, cuối cùng Thanh cũng đến nơi.

Thanh còn đang đi thì nó cảm thấy có hơi gió ở đằng sau lưng, theo phản xạ nó liền nghiêng sang một bên và tránh được cú đập của một con nhỏ vào đầu.

Thanh quay phắt lại để xem đứa nào mà dám giờ trò đánh lên nó. Vừa nhìn thấy con nhỏ trước mắt là Thanh muốn cho nó ăn tát, chúa ơi, cô ta đúng là đồ kênh kiệu, cô ta đi học là đi chơi, sao lại ăn mặc giống một con bé đi bar hay đi vũ trường thế kia.

_ Đây con nhỏ kia sao cô dám đánh lên tôi là thế nào...??

Con nhỏ kia sừng xốt, đây là Thu hay sao, sao chỉ có một tuần mà giọng nói của nó cũng khác người như thế.

Thu là đứa chuyên môn bị bọn con gái trong lớp bắt nạt, từ việc bị tịch thu cặp, và bị nhốt vào phòng vệ sinh nữ, chưa hết chúng nó còn chặn đường để đánh cảnh cáo Thu nữa.

Thu là trò chơi của bọn nó, khi nào buồn chúng nó lôi Thu ra làm trò hề, chúng nó bắt Thu ăn mặc những bộ quần áo do chúng nó nghĩ ra, có khi chúng nó còn bắt Thu phải ở lại làm vệ sinh và trực thay cho bọn nó.

Bàn nghề và ngăn đựng đồ của Thu lúc nào cũng chứa toàn rác và thức ăn thiu. Đầu tóc của Thu bị bọn nó vò và bôi đầy kẹo cao su lên. Có lẽ vì điều này nên cô nàng mới bị stress trầm trọng, đi học lúc nào cũng nom nớp lo sợ. Thu không có ngày nào được yên cả, nhẹ thì bị gõ vào đầu, nặng thì chạy quanh sân trường.

Con nhỏ kia vênh lên quát.

_ Mày dám ăn nói với tao như vậy hả, mày có biết là mày càng gân lên và cãi hờn, tao lại càng muốn xử mày thêm không hả.../??

Thanh ngáp ngủ một cái rồ to, nó cười khẩy bảo.

_ Xin lỗi cô nhưng tôi không có hứng đùa hay đánh nhau với cô vào sáng sớm như thế này, chào cô....!!

Thanh vừa bước được hai bước con nhỏ kia định túm tóc của nó. Thanh lại theo phản xạ khẽ cúi người về đằng trước, cái chân của nó dơ lên tận mặt của con nhỏ kia.

Thanh học võ từ nhỏ, do nó hay xem phim trường nên nó muốn được như mấy vị anh hùng kia. Thanh lên bố mẹ của mình đi đăng ký học ở một võ đường cách nhà của nó cũng xa lắm, nó học từ võ dân tộc, karate, môn nào nó cũng muốn học và học rất hăng say. Con gái như nó mà suốt ngày đánh

đảm nên không thể nào nữ tính và hiền dịu như chị Thu được.

Con nhỏ này vì không biết đây là Thanh nên cứ bắt nạt nó mãi. Thanh hạ chân của mình xuống, nó chống hai tay vào sườn, nó dọa.

_Chị đã nói là không chơi với em rồi, nếu em còn cố tình thì chị đây sẽ không tha cho đâu.!!

Con nhỏ kia sợ xanh cả mặt, nó bàng hoàng và không tin vào mắt mình nữa, sao con nhỏ Thu lại biết võ, không phải Thu là một con bé yếu đuối hay sao.

Thanh tìm đến cái tủ đựng đồ của mình. Thanh bị xúc vì cái tủ nó bị xiêu vẹo, cánh cửa đã bị long cả ra, nhưng nó cười khẩy vì nó chẳng quan tâm. Khoác cái ba lô lên vai nó đi vào lớp.

Bàn học của mình Thanh cũng không biết, đến là khổ vì nó quên mất không hỏi chị của mình là chị ấy ngồi ở bàn nào.

Thanh ngồi đợi vào một bàn, nó vừa đặt cái mông của mình xuống. Một con nhỏ hất hàm hỏi nó.

_Mày có biết đây là bàn của ai không hả, tại sao mày dám ngồi ở đây...??

Thanh ngược mặt nhìn lên, nó thấy cô nàng đang chống hai tay vào sườn và cái bọn con gái kia đang vây quanh lấy nó. Thanh bây giờ mới hiểu cảnh mà chị gái phải chịu đựng. Thanh thờ ơ nói.

_Xin lỗi, nhưng bàn của tôi là cái bàn nào tôi quên mất tiêu rồi.!!

Bọn nó xùng sốt nhìn Thanh, sao con bé này từ khi về nước đến giờ, nó thay đổi nhiều thế nhỉ, từ kiểu tóc, cách ăn nói và thái độ không biết sợ này nữa chứ.

Một anh chàng đeo kính cận có lẽ là bạn tốt của Thu, anh ta bước lại và bảo Thanh.

_Bàn của bạn ở đây này.!!

Thanh theo hướng chỉ của anh chàng, nó liền lách qua bọn con gái và tiến về bàn của mình.

Thanh vừa đặt cái cặp xuống, con nhỏ bị nó dọa ở cửa lớp lúc này tiến đến nắm tóc của Thanh và hét.

_Con nhóc này mày tưởng là mày có thể điều võ dương oai hả, lúc nữa đi về thì mày sẽ biết tay tao...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Thanh cứ để cho cô ta nắm tóc của mình nó cũng không thêm bảo cô ta thế nào. Cô ta liền vò nát của cuốn sách của Thanh và ném cái cặp của Thanh xuống đất.

Thanh chán nản, nó cũng chẳng buồn nhặt lên hay sợ sách bị nát mà nó lăn ra ngủ luôn.

Cả bọn lại được một phen kinh ngạc nữa, bọn nó không hiểu thái độ này của Thanh là thế nào, bọn nó còn nhớ cứ mỗi lần bắt nạt Thu, nó đều cúi đầu xuống cam chịu hay van xin cơ mà, tại sao hôm nay nó lại không làm thế.

Thấy đã làm hết cách mà cái con bé này không hề phản ứng gì bọn nó chán nản bỏ cuộc, chúng nó kéo nhau ra cổng trường vì thần tượng của chúng nó đã đến.

Anh chàng kính cận lo lắng hỏi Thanh.

_Cậu có bị làm sao không.??

Nhưng Thanh đã ngủ mất tiêu rồi nó đâu quan tâm hay nghe được gì anh chàng nói nữa. Thanh đã làm cho các bạn trong lớp phải tròn xoe mắt ra để nhìn, bọn nó cũng giống như bọn con gái kia không thể nào hình dung ra được tại sao Thu bây giờ khác Thu của lúc trước thế.

Hoàng Quân vừa bước xuống xe, các bạn trong trường reo hò và hét ầm ĩ lên, họ sung sướng vì được đón thần tượng, ngay cả thầy hiệu trưởng cũng ra tận cổng để đón anh.

Quân nhìn cái cảnh này mà ngán, anh không thích người ta tôn vinh mình lên quá. Anh mệt mỏi vì đi đâu cũng bị săn tin và soi mói lắm rồi.

Nhưng anh yêu âm nhạc và yêu diễn xuất, đó là niềm đam mê và lẽ sống của anh, nếu từ bỏ nó anh cảm thấy trống vắng và cuộc sống của mình sẽ rất tẻ nhạt. Đã bước chân vào ngành giải trí anh đành phải chấp nhận cuộc sống riêng tư của mình lúc nào cũng được đăng tràn lan trên báo.

Quân cảm thấy thương hại cho bản thân mình, từ khi anh nổi tiếng bạn bè anh cũng không có, bạn học sợ hãi tránh xa anh vì học không thích bị theo dõi hay là bị moi tin từ các tay Paparazzi, còn bạn cùng ngành thì ghen ghét và đố kỵ nhau, anh nhiều lúc cũng muốn bỏ đi cho xong, nhưng niềm đam mê của anh quá lớn nên anh đã gạt bỏ những điều đó sang một bên để tiếp tục con đường mà mình đã chọn.

Thầy hiệu trưởng cũng là một fan hâm mộ của Quân, ông vui mừng khôn xiết khi anh chuyển đến ngôi trường do ông quản lý, ông nắm lấy tay của Quân.

_Chào mừng em đến trường Minh Khai. ...!!

Quân cũng cười đáp lễ ông thầy vui tính.

_Vâng, em cũng rất vui khi được chuyển đến đây học. ...!!

Bọn fan kia của Quân cứ một phút là hét tên anh lên một lần. Ngay cả đoàn thanh tra hay mấy ông trong ngành giáo dục cũng chưa chắc được đón tiếp như thế này.

Quân được một cô giáo trong trường dẫn lên tận lớp, bọn kia còn muốn đi theo Quân nữa, nhưng ông hiệu trưởng bắt cái loa lên miệng, ông hét.

_Đề nghị các em về lớp học của mình, nếu không tôi sẽ phạt các em đi dọn phòng vệ sinh một tháng. ...!!

Bọn nó đành tiu nghỉu ai có lớp người ấy về.

Thanh thì ngủ say như chết nó không biết và cũng không nghe gì cả. Cô giáo bước vào lớp, cả lớp đứng lên chào chỉ có mình Thanh là nằm. Dung thấy vậy vội lay Thanh thật mạnh. Thanh do ngồi ở bàn ngoài cùng nên nó ngã đánh dằm một cái xuống nền gạch.

Cả lớp quay lại nhìn nó, Dung vừa buồn cười vừa lo lắng hỏi Thanh khi trông thấy nó vẫn còn chưa ngồi dậy.

_Cậu không sao chứ...??

Thanh vuốt mặt mình cho tỉnh táo vì con buồn ngủ của nó vẫn còn chưa tan. Nó đứng dậy lấy tay vuốt vuốt vào bộ quần áo đang mặc trên người, nó cười bảo Dung.

_Mình không sao. ...!!

Cô giáo kinh ngạc hỏi Thanh.

_Em đang làm cái trò gì thế hả...??

Thanh cười khi bảo cô giáo của mình.

_Em không làm gì cả chỉ là ngồi không vững nên bị ngã thôi ạ. ...!!

Nhưng có lẽ kinh ngạc nhất vẫn là anh chàng đứng ở giữa lớp kia, anh ta nhìn cho thật kỹ con nhỏ, đúng là con nhỏ giật đồ của mình ở sân bay đây mà, hay thật mình không ngờ lại học cùng lớp với cô ta.

Mọi người mãi nhìn và ngắm Thanh nên chưa giới thiệu được thành viên của lớp. Đến khi cô nàng Thoa nhắc cô giáo.

_Cô ơi không giới thiệu bạn học mới cho chúng em à. ...!!

Cô giáo mới nhớ nhiệm vụ của mình.

_Các em đây là Hoàng Quân, từ nay cậu ấy sẽ học cùng chúng ta nếu có gì các em nhớ giúp đỡ cho cậu ấy. ...!!

Bọn kia sung sướng quá vì được học cùng thần tượng nên chúng nó hét thật to.

_Vâng, chúng em biết rồi ạ. ...!!

Thanh chẳng quan tâm, nó đứng ở đấy mà tâm hồn nó đang bay ngoài cửa sổ, vì có một cái cây rất to đang xòe cả lá vào trong phòng học.

Cô giáo nhìn quanh lớp học xem có chỗ nào cho anh chàng này hay không, chọn mãi mà cô không biết nên cho Quân ngồi ở đâu.

Cô bảo nhẹ Quân.

_Em xem còn chỗ trống nào thì tự chọn ính đi nhé, vì cô cũng không muốn ép em. ...!!

Quân cười, bọn nó tranh nhau mời Quân ngồi cùng. Cả lớp vừa được cô giáo cho phép không phải đứng nữa, Thanh gục ngay xuống bàn để chuẩn bị ngủ tiếp. Cái cặp của nó đã được Dung nhặt lên và cuốn sách cũng được vuốt thẳng lại nhưng nó không cần biết đến điều đó bây giờ nó chỉ cần ngủ và ngủ mà thôi.

Thanh ngủ thật và ngủ rất say nữa là đằng khác, trong khi các bạn chú ý chép bài và nghe cô giáo giảng hay liếc nhìn anh chàng Quân thì Thanh lại đang chìm trong giấc mộng.

Trong mơ Thanh thấy mình đang bị bố đánh, nó sợ quá nên bật dậy và hét thật to.

_Con biết lỗi rồi, làm ơn tha cho con...!!

Cả lớp lại quay xuống nhìn chăm chăm vào Thanh. Thế là đã hai lần cô nàng làm ọi người phải chú ý tới mình và vì mình mà bọn nó bị giật bắn cả người, cũng như có trò giải trí để xem.

Cô giáo dạy toán điển tiết, cô quát.

_Thu em đang làm cái gì đấy hả, mau lên bảng giải bài toán này cho cô...!!

Anh chàng Hoàng Quân ngồi đằng sau nó, buồn cười quá anh ta phải lấy tay bịt miệng của mình lại nhưng vẫn có những tiếng khúc khích vang lên.

Thanh bực mình quay xuống liếc cho anh ta một cái sắc như dao cạo, rồi ù xù đi lên bảng.

Thấy bài toán giải phương trình trước mắt, Thanh nhăn mặt lại vì ngán, nó ghét toán và những cái gì liên quan đến suy nghĩ logic nhưng nó vẫn cố học và cố nuốt cho trôi cái môn khổ như ngồi này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thanh một tay cầm cây phấn, một tay che miệng mình vì ngáp ngủ, nó hý hoáy viết.

Khi giải xong bài toán rồi, nó đặt cục phấn đánh cạch một cái xuống bàn rồi mới chịu đi về chỗ ngồi của mình.

Cô giáo thấy thái độ hung hăng của nó cô càng tức, con nhỏ này nó muốn mình cho đứng xó hay bị đuổi ra khỏi lớp đây mà.

Cô giáo liền kiểm tra xem nó có giải đúng đáp án của bài toán không, đúng là không sai nhưng cách này hơi lạ và cũng rất hay.

Cô liền yêu cầu nó đứng lên và giải thích cho rõ vì sao nó lại làm như thế này. Thanh bực cả mình, nó nghĩ mình chỉ cần làm xong là thôi chứ, còn giải thích cái gì nữa. Nhưng nó không dám có phản ứng mà ngoan ngoãn làm theo lời của cô bảo.

Cô giáo hài lòng cho nó ngồi xuống nhưng vẫn còn dọa.

_Từ sau em mà còn làm như thế nữa là không xong với cô đâu...!!

Thanh dạ một cái thật to rồi ngồi xuống. Bọn bạn của Thanh đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, con nhỏ Thu hôm nay bị làm sao thế nhỉ, đầu óc của nó có vấn đề gì không, tại sao nó lại thay đổi 180 độ như thế, còn đâu một cô gái nhút nhát, hiền lành và cam chịu mà chúng nó vẫn biết. Thu của bây giờ vừa to mồm, nghịch ngợm chưa hết hình như nó còn vênh lên nữa, thật là khó hiểu.

Thanh mặc bọn nó có nghĩ gì hay không, vừa chép được hai chữ, cái mắt của nó lại díp lại, con buồn ngủ lại kéo đến, thế là cô nàng lại tiếp tục say sưa trong giấc mộng.

Quân ngồi ở đằng sau thấy nó gục xuống bàn, anh phì cười nghĩ, con ranh con, tôi muốn xem cô là một con người như thế nào mà dám làm nhục tôi trước bao nhiêu người như thế, nhưng ý nghĩ đó tan biến ở trong đầu của anh vì với anh mà nói trên đời này chẳng có cái gì là quan trọng cả, thôi thì mặc xác cô ta mình đến đây để học đầu phải đến đây để cãi nhau và gây sự với kẻ khác, nếu mà báo chí biết được lại chèo hùa vào thân.

Cô giáo dạy toán thấy Thanh vẫn chứng nào tật ấy, cô điển tiết liền bước xuống, cô gõ cho nó một cái thật đau vào đầu đồng thời cô quát.

_Thu ..em mau đi ra ngoài cho tôi...!!

Thanh vẫn còn ngủ vì cô giáo bảo là Thu chứ có phải là tên của nó đâu. Cô giáo thấy con bé này gan lì quá, cô liền cầm cây thước kẻ khê vụt nhẹ vào mông của nó, lần này cô quát to hơn.

_Dậy mau con heo ngủ.!!

Cả lớp lại được một phen phì cười, lần này họ không nín nhịn như hai lần trước nữa mà ôm lấy nhau để cười phá lên. Xem ra con bé Thu này từ khi về nước thần kinh của nó có vấn đề thật rồi.

Thanh giật bắn, theo phản xạ nó liền nắm cứng lấy cây thước kẻ của cô giáo. Cô giáo xúng sốt nhìn nó, Thanh hãi quá liền buông vội ra, nó lí nhí.

_Em xin lỗi cô, chỉ là thời gian ở bên này khác ở quê nhà của em quá nên em không thể nào quen ngay được.!!

Mặc nó có viện lý do như thế nào, cô giáo đã hết chịu nổi nó rồi. Cô giáo nghĩ con bé này láo quá nó dám lờ cả lời của mình, mình mà không phạt nó, các bạn của nó lại nhòm mình thì sao. Cô ra lệnh.

_Em phải ở lại để dọn vệ sinh lớp, chưa hết em phải chạy một vòng quanh sân trường cho tỉnh ngủ đi.!!

Mấy đứa con gái mà hay bắt nạt Thu chúng nó sung sướng lắm vì Thu bị phạt nặng như thế, chúng nó nháy mắt với nhau và như thầm bảo nhau.

_Khi nào các bạn trong lớp về hết chúng ta cần cho con nhỏ kia ném mùi vì lâu rồi chúng ta không có cơ hội xử nó.!!

Nét mặt của chúng nó biểu hiện sự thỏa mãn khi có thể hành hạ được người khác.

Cô giáo vừa dứt lời, Thanh cười toe toét nó hạnh phúc quá, vì lâu rồi nó vẫn chưa chạy bộ để cho giãn gân cốt, còn hình phạt quét cái lớp nhỏ xíu này thì có bõ bèn gì. Thanh phóng thật nhanh ra khỏi lớp, có lẽ vận tốc của nó khi bắt đầu cũng gần bằng anh chàng đi xe máy.

Thanh vừa chạy đi vừa cười, vì nó ghét đi học lắm, nay cô giáo làm như thế này không phải tạo cơ hội cho nó đi chơi hay sao, ha ha ha, sung sướng quá, nó mỉm cười thật xinh.

Thanh cúi xuống buộc lại dây giày cho chắc, nó chạy nhẹ để khởi động và làm cho nóng người. Thanh bắt đầu chạy nhanh dần và sau đó là phóng nhanh hết sức của mình. Nếu có đồng hồ để tính một giây của nó chắc người ta cũng phải vái đầu kính phục. Thanh là vua của các trò chơi, do nó ham hoạt động nên nó giỏi thể thao là chuyện đương nhiên, còn chị Thu của nó suốt ngày chỉ lo học nên yếu đuối và hay bị bạn bè bắt nạt.

Sân thể thao của trường Minh Khai này rất rộng, chạy nhanh như Thanh mà cũng còn bị bỏ cả hơi tai mới hoàn thành xong một vòng hướng chỉ người yếu như chị Thu.

Thanh tự hỏi là sống trong không khí ngột ngạt như thế này, làm sao mà chị ấy chịu được lâu thế nhỉ. Còn nó, nó bắt đầu thấy ngán cái nơi này rồi, chúa ơi, bạn bè gì mà như kẻ thù, luôn tìm cách hại nhau và nói xấu nhau, chả bù ấy đưa bạn ở quê nhà của nó, chúng nó thân nhau và chơi với nhau trong tình thân hòa đồng và thân ái, tuy hay nghịch ngợm nhưng lúc nào cũng cười tươi vui vẻ.

Thanh là một đứa đơn giản, nó nghĩ sao nói vậy và làm gì nó cũng không dùng cái đầu của mình để suy xét trước sau, xem ra khi ở đây nó sẽ phải chịu khổ nhiều.

Chạy bộ đã làm cho Thanh tỉnh ngủ và mồ hôi ra ướt đầm cả áo, nhưng nó không muốn vào lớp mà muốn lang thang ở đâu đó cho vui.

Thanh nghe có tiếng hét hò rất vui của mấy tên đàn ông, chắc là bọn họ đang chơi tennis. Thanh tò mò bước lại, thấy họ chơi hăng say quá mà khán giả cũng rất nhiệt tình.

Thanh tìm inh một chỗ đứng để xem. Anh chàng mặc chiếc quần màu xanh và chiếc áo thun chơi giỏi hơn anh chàng mặc quần trắng và chiếc áo ba lỗ màu trắng. Cái nắng làm cho họ lấm tấm mồ hôi ở trên trán nhưng họ không có dấu hiệu dừng lại.

Thanh căng mắt ra để xem từng đường đi của trái cầu lông, nó xem say sưa đến nỗi khi anh chàng mặc quần màu xanh đánh được một quả vào góc của cái vạch kẻ, Thanh hét thật to và hoan hô hết mình, thậm chí nó còn huy cả sáo nữa.

Tất cả mọi người quay lại nhìn nó như một con hề, chúa ơi, con bé kia là ai mà nó lại hét lên như điên thế kia nhỉ.

Sự xuất hiện của Thanh ở trong ngôi trường này chưa đầy một buổi sáng đã có không biết bao nhiêu chuyện khôi hài xảy ra. Nếu nó mà ở đây lâu dài có lẽ ngôi trường này sẽ biến thành nơi đào tạo diễn viên.

Thanh thấy mọi người cứ nhìn mình mãi mà không thôi, Thanh ngại quá đang định đi thì anh chàng ban nãy hỏi nó.

_Em là học sinh mới ở đây à.??

Thanh cười bảo.

_Không, em đã học ở đây được một năm rồi.!!

Một cô nàng ở đâu bước đến vừa nhìn thấy Thanh, cô ta cười cười bảo.

_Đây không phải cô nàng mà bọn trong lớp gọi là “giẻ lau” đây hay sao.!!

Chương 13

Thanh tái mặt, hic, hóa ra đây là cái biệt hiệu của chị mình khi ở đây à. Chị ấy đã làm gì và bị bọn kia hành hạ như thế nào mà bị gán cho cái tên tồi tệ như thế này.

Thanh quay gót bước đi vì ở đây chỉ làm cho cười cho thiên hạ mà thôi. Thanh bỏ lại những ánh nhìn và những tiếng cười chê bai pha chút châm biếm ở đằng sau, nó ngán ngẩm nghĩ mình phải tìm cách để rửa sạch cái tên này ra khỏi đây và dạy cho cái bọn kia biết chúng nó không được yên đâu nếu còn tiếp tục gây chuyện với mình nữa.

Thanh vạch ra một kế hoạch ở trong đầu, con nhỏ muốn tham gia vào cuộc bầu cử hội sinh viên ở trường, mà để làm được điều đó nó cần phải nỗ lực rất nhiều.

Mua bình một ly nước Thanh tìm đến một chỗ gần hồ ở trường, cô nàng ngồi trên bậc, một chân đạp nước, một chân cho ống hút lên miệng, mắt nhìn xa xăm.

Khi các bạn ở trong lớp về gần hết rồi Thanh mới quay lại. Cô nàng cầm cây chổi và bắt đầu làm nhiệm vụ của mình, vừa quét vừa nghe nhạc nên chẳng mấy chốc Thanh đã hoàn thành xong.

Khoác ba lô trên vai Thanh chuẩn bị đi về, cô nàng nghe cánh cửa bị đóng lại một cách thô bạo. Bốn cô bạn trong lớp đang chống tay và nhìn Thanh rất khoái trá, họ lại bắt đầu trò cù rích ra với Thu.

Thanh nhìn họ cười khi, con nhỏ ngáy thò hỏi.

_Đã đến giờ về rồi, sao các cậu không về mà còn ở lại đây làm gì...???

Thoa cô bạn đầu đàn cũng cười cười bảo Thanh.

_Tất nhiên là ở đây để chơi với bạn rồi...!!

Thanh nhún vai, vì nó còn lạ gì bọn này lại muốn kiểm soát gây sự với nó đây mà.

_Xin lỗi, nhưng mình cần phải về vì mình đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà cô giáo giao cho...!!

Kim nhếch mép lên.

_Xong việc hay không là việc của mày, còn việc vui đùa là chuyện của bọn tao...!!

Thanh lấy tay quạt mũi của mình, nó liền ngồi ngay xuống cái bàn bên cạnh, cái cặp để trên bàn và đôi chân của nó vắt lên nhau. Thanh hỏi.

_Các bạn muốn chơi trò gì...??

Bọn nó kinh ngạc nhìn Thanh chúng nó phải tròn mắt ra để quan sát cho thật kỹ con nhỏ trước mặt, xem Thu có phải là do người khác đóng giả hay không nhưng chúng nó chịu vì từ khuôn mặt tới vóc dáng đều giống nhau như đúc, đặc điểm khác duy nhất là mái tóc, đôi mắt lúc nào cũng long lanh chứ không một mồi và lơ đãng như Thu của lúc trước. Còn về tính cách chúng nó bị sốc vì không thể nào tin và quen ngay được, sao mới chỉ có một tuần mà Thu thay đổi một cách chóng mặt.

Thanh thấy bọn nó không nói gì cả mà cứ nhìn mình chằm chằm như nhà thiết kế thời trang ngắm soi cô người mẫu của mình xem cô ta có mặc đồ vừa vặn hay cần chỉnh sửa chỗ nào không.

Thanh lấy tay che miệng vì ngáp ngủ, nó chán nản nói.

_Các cậu bị làm sao thế, tớ chờ các cậu từ nãy tới giờ, có chuyện gì thì nói ra đi nếu không thì tớ về đây...??

Kim liền hất cái cặp của Thanh xuống đất, bọn nó cầm cây kéo và dơ lên, bọn nó bảo.

_Sao mày dám thay đổi kiểu tóc mà không báo bọn tao hả, chưa hết sao mày dám ăn mặc như thế này tới trường...!!

Chỉ bằng một động tác Thanh cướp được cây kéo trên tay của Kim, nó dơ lên và cười khẩy. Thanh túm lấy tóc của Kim, nó cắt xoẹt một cái vào đuôi

tóc vàng hoe của cô nàng.

Cầm nhúm tóc trên tay, Thanh thổi cho nó bay tung tóe khắp nơi. Thanh cười tươi hỏi bọn kia.

_ Các cậu thấy đẹp không nào, nhìn chúng cứ như là những sợi kim tuyến đang bay trong gió.....!!

Bọn nó vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Thanh cắt hai cái lười kéo vào nhau, tiếng kim loại kêu lên thật ghê rợn.

Nó lại cười và hỏi tiếp.

_ Đây là trò chơi mà các cậu muốn tớ chơi cùng à, cũng hay đấy, nhưng tớ khuyên các cậu không nên mang dao kéo vào trường, vì nhờ đâu thầy cô biết và làm cho ai đó bị thương thì sao...!!!

Bọn cái Thoa vì vẫn chưa hết bàng hoàng nên cứ đứng lặng mà chưa có phản ứng gì.

Thanh khẽ quệt ngang miệng của mình, nó nhặt cái cặp ở dưới đất lên và bước ra cửa. Thoa hét.

_ Con nhỏ kia đứng lại, bọn tao vẫn chưa nói chuyện với mày xong mà mày dám bỏ đi là thế nào...??

Thanh ngán ngẩm quá, nó quay lại hỏi.

_ Còn chuyện gì nữa, sao các cậu không nói nhanh lên...!!

Kim nhìn túm tóc của mình đang nằm ở dưới đất, cô nàng run run quát.

_ Con bé kia, mày có đền cho tao không hả...??

Thanh bước lại, nó quăng cái cặp sang một bên, nó liền cầm luôn cây kéo lên, và túm luôn tóc của Kim.

Cô nàng kia sợ quá vội lấy tay giật tóc của mình ra, vừa làm cô ta vừa hét.

_ Chúng mày còn làm gì ở đây, đánh con bé này cho tao, chúa ơi nếu không còn gì là tóc của tao nữa...!!

Thanh ồ ồ đưa một phát vào bụng, riêng cô nàng Kim kia thì hơi khó vì từ nay tóc của cô ta đã biến thành một kiểu khác.

Thanh nhìn mấy nạn nhân của mình, nó quát và ra lệnh.

_ Để chị nói ấy em biết, từ sau mà còn dám giở trò này ra với chị nữa là không xong đâu...!!

Nói xong nó bỏ đi thẳng, bọn kia nhăn nhó và ôm lấy bụng của mình vì đau. Kim gào lên thật to vì mái tóc mà nó yêu quý và chăm chút từng ngày nay tan thành mây khói rồi.

Thanh do đi vội nên quên cái cặp ở trong lớp, đang đi nó liền dừng ngay lại và vỗ ỉnh một cái vào đầu vì cái tính lơ đãng.

Bọn kia đang gào và chửi rửa nó không tiếc lời vội stop ngay lại khi thấy nó.

Thanh cầm cái cặp của mình và khoác lên vai, trước khi đi nó còn quan tâm hỏi.

_ Các cậu còn muốn chơi nữa hay sao mà không chịu về...???

Bọn kia bị Thanh đánh đau quá và nhất là Kim khi thấy Thanh tay đang nắm mê cây kéo, thế là cả bọn không ai bảo ai vội phóng ra khỏi lớp.

Thanh nhìn theo mà lắc đầu thở dài, nó không muốn đánh nhau và gây sự với bọn kia chút nào, nhưng nó không thể để cho bọn kia cười đầu cười cổ nó mãi được, đã đến lúc phải vùng lên và cho bọn kia biết Thu của bây giờ không phải là Thu của lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hôm nay cũng là buổi học của Thu ở ngôi trường mới. Thu do nhút nhát hơn Thanh nên cô nàng cứ đứng tần ngần ở cổng trường mãi mà không dám

vào.

Trang cô bạn thân của Thanh nhìn thấy nhỏ bạn của mình ôm cái cặp mà cứ nhìn vào trong như người ta đang nhìn trộm hay dính trộm cái gì đó.

Trang liền bước lại, cô nàng dơ tay đánh bốp một cái thật đau vào vai của bạn mình và hỏi.

_ Con nhỏ này, sao không vào lớp đi, còn đứng đó làm gì...??

Thu choáng váng và kêu khổ, chúa ơi, bạn của con em mình đứa nào cũng đã man như con nhỏ này thì còn đâu là thân thể của mình nữa.

Thu nhỏ nhẹ nói.

_ Ừ, tớ biết rồi....!!

Trang kinh ngạc, con nhỏ không tin vào tai mình nữa, sao Thanh hôm nay lại ăn nói ngọt ngào với mình thế nhỉ, khó hiểu thật, mọi hôm mà mình đánh lên nó, nó đều tránh được cơ mà, chưa hết nó còn quay lại ỉnh một cái cốc thật đau vào đầu nữa.

Trang kinh ngạc nên chỉ nói được một câu.

_ Ồ, chúng ta đi nào....!!

Không khí trường học ở đây tuy náo nhiệt nhưng chỉ bằng một góc ngôi trường mà nó đang học. Thu run run cất bước cùng Trang vào lớp.

Long vừa nhìn thấy Thu ở cửa lớp, anh chàng liền chạy lại và lôi ngay Thu lại, cậu ta hồ hởi nói.

_ Việc cậu nhờ tớ đã làm xong cho cậu rồi....!!

Thu toát cả mồ hôi ra vì sợ và vì ngượng, nó rùng cả mình vì tuy đã lớn như thế này cô nàng vẫn chưa dám cầm tay của một thằng con trai, thế mà nay anh chàng này nắm tay của nó thật chặt và lôi nó thật sát vào cậu ta nữa chứ.

Thu cười khổ hỏi.

_ Tớ đã nhờ cậu làm hộ gì à...??

Cả bọn kinh ngạc khi nghe giọng nói của Thu, chúng nó cũng giống như Trang thật không thể nào tin nổi, con nhỏ hôm nay sao lại bẽn lẽn và ngượng ngập thế kia, ngay cả cái cách nó ăn mặc và đầu tóc cũng khác.

Nhưng bọn nó đang vui nên không để ý đến nhiều.

Long nhắc.

_ Cậu không nhớ tuần trước cậu nhờ tớ mua hộ mấy tấm hình của nhóm nhạc Blue à....!!

Thu giả vờ vỗ vào cái đầu của mình.

_ Xin lỗi cậu nhé vì mình mãi vui mà quên mất....!!

Bọn bạn trong lớp mỗi lúc kéo đến một đông, chúng nó cười nói thật vui vẻ, đứa nào cũng đánh cho Thu một phát vào người chưa hết chúng nó còn gọi Thu là “đại ca” nữa chứ.

Thu nhăn mặt lại vì đau, nó không thể nào tin được con em của nó lại nổi tiếng và các bạn ở đây lại thân thiện đến thế. Xem ra cuộc sống của nó sau này sẽ rất dễ chịu.

Thu thở dài mắt nhìn xa xăm, nó hy vọng cô em của mình có thể chống trọi được với môi trường bên ấy, nếu không nó sẽ chết vì lo lắng.

Thầy giáo bước vào lớp, sau khi đứng lên chào thầy, bọn nó giờ sách ra để học bài mới.

Thu là một đứa chăm chỉ học nên môn nào nó cũng giỏi không giống như Thanh. Thanh học vì bị bắt ép, chứ không tự nguyện như Thu.

Thầy giáo dạy Lý ghét nhất là Thanh vì nó hay gây mất trật tự trong giờ học nên thầy liền gọi con nhỏ đứng dậy và bảo.

_ Thanh lên trả lời cho thầy câu hỏi trên bảng và mang vở bài tập của em lên đây....!!

Thu lễ phép nói.

_ Dạ, em biết rồi....!!

Thầy giáo cũng kinh ngạc về thái độ ngoan ngoãn của nó, nhưng ông lại nghĩ biết đâu con nhỏ đang đóng kịch với mình thì sao. Nó mà không làm bài tập

hay không trả lời được mình sẽ cho nó một con ngỗng ngay lập tức.

Trang lo lắng bảo Thu.

_ Cậu có làm được không....??

Thu hiền từ mỉm cười.

_ Được chứ, bài này cũng dễ mà....!!

Trang tròn xoe mắt nhìn con nhỏ bạn. Cứ mỗi lần Thanh bị thầy giáo gọi lên bảng, bao giờ nó cũng lâu bầu gì đó ở trong miệng và cái mặt của nó nhăn lại cơ mà, sao hôm nay mặt của nó lại tươi rói như thế kia.

Thầy giáo cầm cuốn vở bài tập của Thu, ông ngạc nhiên vì cô nàng đã giải xong hết tất cả các bài tập của hôm trước thậm chí cả hôm nay nó cũng làm luôn rồi, chăm chỉ hiếm thấy, thật là lạ.

Thầy còn cảm thấy lạ hơn vì nó có thể trả lời được hết các câu hỏi của mình, chưa hết ông vẫn nó thế nào nó cũng mỉm cười mà trả lời ông.

Cả buổi học hôm ấy Thu học rất hăng say vì đơn giản áp lực tâm lý của nó không còn nữa, bạn bè ở đây đứa nào cũng biết Thanh là một đứa giỏi võ và siêu về thể thao, nên không có đứa nào lại ngu dại tới mức đi giầy vào cô nàng để chuốc họa vào thân.

Chúng nó cứ tưởng Thu là Thanh nên thái độ đối xử vẫn như trước, mà Thanh lại hay giúp đỡ bạn bè nên chúng nó rất yêu quý Thanh. Thu nhờ điều này nên cũng thom lây.

Bọn nó biết khả năng kia của Thanh rồi, nhưng Thanh hôm nay khác quá, cả giờ học chú ý nghe giảng phát biểu liên tục và hay mỉm cười với mọi người. Bọn nó sững sốt vì không tài nào hiểu nổi, tại sao một Thanh nghịch ngợm và hiếu động lại thay bằng một Thanh ngoan hiền và học giỏi là thế nào.

Thầy giáo dạy lý hải lòng về tinh thần học tập của nó hôm nay, ông chỉ mong hôm nào nó cũng như thế này cho ông nhờ. Mọi hôm ông dạy lý lớp này ông luôn phải điên đầu để đối phó với những trò nghịch ngợm của nó.

Giờ ra chơi, Trang vỗ vai Thu hỏi.

_ Mày nói thật cho tao biết đi hôm nay mày bị gì vậy....!!

Thu buông cuốn sách xuống, nó mỉm cười.

_ Mình có bị làm sao đâu, mình bình thường mà....!!

Trang nhìn thật sâu vào mắt của Thu, nó vẫn không tin nên hỏi lại.

_ Mày có chắc là thần kinh của mày vẫn ổn chứ....??

Thu đáp.

_ Thần kinh của mình vẫn ổn, chỉ là tự nhiên mình thấy thích học thôi....!!

Trang liền lấy tay sờ vào trán của Thu xem nó có bị ẩm đầu không. Con nhỏ này hôm nay thay đổi kinh quá, sao bỗng dưng nó lại nói thích học là thế nào, nó ghét các môn mà liên quan tới các con số hay phải suy nghĩ logic, thế mà hôm nay ngay cả cái thằng Khoa học giỏi nhất lớp kia cũng phải thua nó, sao chỉ trong vòng có một tuần lại có thể biến đổi một con người từ không thích và không giỏi thành thích và học siêu như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Thanh không biết rằng mình đang gây sự và đang gây thù chuốc oán với ai. Thanh là một người thẳng thắn và quá bông bột để suy nghĩ tới hậu quả do hành động của mình.

Kim trở về nhà với kiểu tóc mới do Thanh tạo ra, cô ả vừa đi vừa khóc. Bà Phạm nhìn thấy con gái như vậy, bà giật mình hỏi.

_ Con không sao chứ, mà hôm nay con cắt tóc đấy à, mẹ lại tưởng con thích kiểu tóc kia hơn chứ....??

Kim khóc nức lên, cô ả nghiến răng nói.

_Con gái của mẹ bị người ta bắt nạt, thế mà mẹ còn ở đây mà trêu đùa con....!!

Bà Phạm kinh ngạc hỏi.

_Ai mà có gan động vào con gái của mẹ, con nói tên ra đi để mẹ trị cho nó một trận....!!

Kim không nói gì, cô ả chạy một mạch lên phòng của mình rồi đóng cửa lại. Cô ta ôm lấy cái gối, bao nhiêu nỗi uất hận và tức giận cô ta xả ra bằng cách đập cái gối thật mạnh vào tường.

Đôi mắt của cô ta vẫn lên, và cái răng mím thật chặt lại, cô ta nguyên rủa Thanh.

_Con nhỏ kia mỗi thù hôm nay, tao sẽ không bao giờ quên. Tao sẽ làm ả phải hối hận và đau khổ gấp một nghìn lần so với những gì mà mày gây ra cho tao hôm nay....!!

Gia đình Kim rất giàu có và có thế lực, ngôi trường mà Thanh đang học thuộc quản lý của gia đình Kim. Chính vì lý do đó nên cô ả càng được nước tác oai tác quái, đã có không biết bao nhiêu đứa con gái bị cô ả bắt nạt và vì cô ta mà bị đuổi học.

Chưa có ai dám làm gì hay chống trả lại sự ngược đãi và bắt nạt của Kim vì chúng nó sợ gia đình và thế lực của Kim.

Thanh là người đầu tiên dám đánh và làm hồng tóc của Kim. Kim làm sao mà không bị xúc và không hận Thanh. Cô ả nắm vắt tay trên trán, cô ả đang tìm cách để hạ Thanh một cách thật sâu cay. Cô ta là vậy, ai chỉ cần làm mất một sợi tóc của cô ta, cô ta sẽ trả thù người đó cho trọn đầu thì thôi.

Một chiếc xe màu đỏ đang đi vào cổng, từ trên xe bước xuống là một cậu thanh niên vẫn còn trẻ, cậu ta đóng cửa xe và bước vào nhà.

Bà Phạm đang uống nước ở phòng khách, bà mỉm cười hỏi cậu con trai của mình.

_Hôm nay sao con đi học về muộn thế...??

Long nhìn mẹ mình một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh bà. Cậu ta bưng một tách cà phê, rồi cho lên môi uống. Cậu ta điềm đạm trả lời.

_Hôm nay trường con có việc bận nên bây giờ con mới về....!!

Bà Phạm quan tâm hỏi.

_Bận việc gì mà con không quan tâm đến em con hết vậy. Con có biết là nó bị đứa nào bắt nạt nên đang kêu khóc ở trong phòng kia kia....!!

_Mẹ có biết là đứa nào không....??

Bà Phạm đặt tách trà xuống.

_Mẹ cũng không biết nữa, mẹ có hỏi nó nhưng nó nhất định không chịu nói, mẹ đành chịu hay là con lên hỏi nó thử xem vì nó luôn nghe lời con và yêu quý con nhất còn gì....!!

Long gõ cửa phòng của em gái, rồi bước vào trong. Thấy cô em đầu tóc rũ rượi, mắt đỏ hoe vì khóc và đôi môi mím chặt vì hận. Long ngồi xuống ở cạnh giường.

_Em không sao chứ, anh nghe mẹ nói em bị đứa nào đó bắt nạt, em có thể nói cho anh biết để anh trị nó cho em....!!

Kim liền chồm dậy rồi ôm chặt lấy ông anh trai của mình, cô ả giả vờ kêu lên.

_Em bị con bạn học cùng lớp đánh. Anh nhìn mái tóc mà em yêu quý đây này, nó đã bị con nhỏ độc ác ấy làm hồng hết trơn rồi. Em không biết việc này anh nhất định phải tính cho em nếu không em sẽ không sống được yên vì uất hận....!!

Long vỗ về an ủi cô em.

_Em đừng lo chi cần em nói tên của con nhỏ đó anh biết, anh sẽ tìm gặp nó và cho nó một trận....!!

Kim ôm chầm lấy Long. Con nhỏ nũng nịu nói.

_Anh đã hứa rồi đó nhé, anh phải làm cho nó thật đau khổ vào cho em. Em muốn nó phải nhận được gấp một trăm lần những gì mà nó gây ra cho em....!!

Kim liền kể những đặc điểm của Thanh cho Long nghe. Long ngồi nghe thật chăm chú, rồi tạm biệt cô em, cậu ta phóng xe đi.

Long cầm điện thoại của mình lên và bấm số, cậu ta đang gọi cho công ty quản lý âm nhạc.

Cuộc sống hai mặt làm cho cậu ta nhiều khi cảm thấy mệt mỏi. Đời thường cậu ta là một người con ngoan của gia đình, một người anh trai hết lòng vì em

gái và là một chủ tịch hội sinh viên ở trường còn cuộc sống thần tượng cậu ta là một ngôi sao ca nhạc. Nhưng bí mật này không có ai biết và cũng không có ai khám phá ra được vì đơn giản cậu ta cài trang.

Mái tóc giả dài che gần hết khuôn mặt, và một cặp kính màu trắng. Long bắt đầu một ngày làm việc của mình sau giờ học ở công ty này.

Bước vào cánh cửa màu trắng, bấm thang máy. Cậu ta đang lên tầng ba vì Long cần thu âm và hoàn thành nốt album của mình.

Việc mà cô em gái Kim nhờ, Long phải tìm cho ra con nhỏ đó và sẽ cảnh cáo cho nó biết là không nên động vào cô em gái mà mình hết sức thương yêu.

Từ nhỏ Kim được cả nhà nuông chiều, nên cô ả càng ngày càng quá đáng, đi đâu và làm gì cô ả cũng ỉnh là nhất. Long nhiều khi thấy cô em của mình không biết điều và hơi ích kỷ khi chỉ nghĩ cho bản thân mình nhưng vì lòng thương em nên cậu ta nhắm mắt làm ngơ và càng ngày càng đáp ứng những nhu cầu sai trái của Kim.

Hai tay đút vào túi quần, Long đứng dựa vào tấm cửa bằng thép của thang máy, cậu ta nghĩ.

_Minh nên nhờ ai để điều tra về con nhỏ đó bây giờ. Mà con nhỏ này là đứa nào thế nhỉ. Minh đã làm chủ tịch hội sinh viên của trường Minh Khai lâu rồi mà có nghe ai nhắc đến tên của con nhỏ đó đâu, nếu nó mà dữ dằn như thế thì mình phải biết rồi mới phải.!!

Cửa thang máy mở ra. Long đến gặp quản lý của mình, rồi bàn chuyện công việc và chụp ảnh làm quảng cáo.

Thanh đang đi lang thang ở ngoài đường, với Thanh mà nói thành phố này có nhiều thứ hấp dẫn quá, nên Thanh muốn khám phá nó thêm.

Mua ỉnh một ly nước Thanh vừa đi vừa uống, thật là sáng khoái và thích thú. Cô nàng chọn ỉnh một chỗ gần bồn hoa ở bên đường, rồi ngồi xuống ngắm nhìn những người xung quanh.

Kể từ sau vụ xử mấy đứa con gái trong lớp, Thanh hầu như quên hết sạch rồi, tính của cô nàng là hay quên trước quên sau nên cô nàng luôn vui vẻ và yêu đời.

Chân bước, mồm uống nước, mắt nhìn thẳng. Thanh đang đi trên vỉa hè, mọi người cũng như Thanh đang dạo bước, chen lấn và xô đẩy nhau là tình trạng chung của cái thành phố đông dân cư này.

Thanh muốn thăm một con phố cổ vì đã từ lâu Thanh ước nếu mình có dịp đến đây Thanh phải nhìn và ngắm nó cho sướng mắt.

Thanh mua ỉnh rất nhiều quà và mấy cái chén nhỏ để làm kỷ niệm khi về nước. Cô nàng thích quá liền ôm mấy thứ đó vào lòng và mỉm cười thật tươi.

Thanh nghe có tiếng quát tháo và một đám đông đang đuổi theo một anh chàng đội mũ lưỡi trai che kín mặt.

Thanh không hiểu gì cả, Thanh nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Cửa thang máy mở ra. Long đến gặp quản lý của mình, rồi bàn chuyện công việc và chụp ảnh làm quảng cáo.

Thanh đang đi lang thang ở ngoài đường, với Thanh mà nói thành phố này có nhiều thứ hấp dẫn quá, nên Thanh muốn khám phá nó thêm.

Mua ỉnh một ly nước Thanh vừa đi vừa uống, thật là sáng khoái và thích thú. Cô nàng chọn ỉnh một chỗ gần bồn hoa ở bên đường, rồi ngồi xuống ngắm nhìn những người xung quanh.

Kể từ sau vụ xử mấy đứa con gái trong lớp, Thanh hầu như quên hết sạch rồi, tính của cô nàng là hay quên trước quên sau nên cô nàng luôn vui vẻ và yêu đời.

Chân bước, mồm uống nước, mắt nhìn thẳng. Thanh đang đi trên vỉa hè, mọi người cũng như Thanh đang dạo bước, chen lấn và xô đẩy nhau là tình trạng chung của cái thành phố đông dân cư này.

Thanh muốn thăm một con phố cổ vì đã từ lâu Thanh ước nếu mình có dịp đến đây Thanh phải nhìn và ngắm nó cho sướng mắt.

Thanh mua ỉnh rất nhiều quà và mấy cái chén nhỏ để làm kỷ niệm khi về nước. Cô nàng thích quá liền ôm mấy thứ đó vào lòng và mỉm cười thật tươi.

Thanh nghe có tiếng quát tháo và một đám đông đang đuổi theo một anh chàng đội mũ lưỡi chai che kín mặt.

Thanh không hiểu gì cả, Thanh nghĩ.

_Bọn kia, nếu mà còn lăm mò nữa thì đừng có trách đây độc ác....!!

Thanh cúi quá nên nói hơi to, mấy nhà báo kia giật mình. Một anh chàng phóng viên nói.

_Hình như tôi nghe có tiếng nói ở gần đây thì phải...??

Anh chàng ca sĩ kia ón quá, anh ta sợ mình mà bị bắt gặp đang trốn cùng cô gái này thì bọn nhà báo kia lại được dịp lăm um sùm lên.

Anh ta liền lấy tay bịt miệng của Thanh lại, và khẽ suy một cái. Thanh tròn tròn cả mắt lên mà nhìn anh ta, bàn tay của Thanh cố gỡ tay của anh ta ra khỏi miệng mình, nhưng anh ta bóp chặt quá. Thanh định dùng võ lực để thoát khỏi tình trạng này nhưng mấy phóng viên kia đang đến gần. Thanh cũng hãi quá nên ngồi im, cả hai cố nín thở và tim đang nhảy nhót ở trong lồng ngực.

Họ lục và tìm một lúc mà không thấy gì nên chán nản bỏ đi. Khi không còn nghe tiếng bước chân và tiếng nói của họ nữa. Anh chàng kia mới buông tay ra khỏi miệng của Thanh, cả hai đứng lên. Thanh khẽ hé mắt ra nhìn xung quanh để xác định xem họ đã bỏ đi thật chưa. Cô nàng khẽ thở ra một hơi và tươi cười bảo anh chàng kia.

_Anh có thể đi được rồi....!!!

Anh ta bây giờ mới có dịp ngắm nhìn cô nàng trước mặt mình. Cô bé này cũng xinh đẹp đấy chứ, cái áo khoác màu hồng buộc ngang eo, chiếc quần rộng thùng thình, cái áo phông màu xanh và mái tóc rất dài.

Thanh khẽ vén mấy sợi tóc dính chặt vào trán do mồ hôi, cô nàng lấy tay quẹt má mình một cái, rồi đội lại cái nón.

Thanh bước đi mà không thèm bảo anh chàng kia câu nào. Anh ta ngạc nhiên hỏi.

_Tại sao cô lại giúp tôi và cô giúp tôi nhằm mục đích gì...??

Thanh dơ tay của mình lên khẽ vẫy vẫy mà không quay đầu lại, cô nàng nói.

_Tôi giúp anh vì tình người thôi, tôi không có mục đích gì hay muốn gì ở anh cả....!!

Anh ta không tin nên hỏi lại.

_Cô có chắc là mình không cần tôi phải trả ơn cho cô chứ....??

Thanh cười cười bảo.

_Anh nghĩ là tôi cần anh phải trả ơn cho tôi sao mà anh định trả ơn tôi bằng gì....!!

Anh chàng kia liền đưa tay của mình ra và nói.

_Tôi sẽ cho cô chữ ký của tôi....!!

Thanh lắc đầu ngán ngẩm và chán nản bảo anh chàng kia.

_Cám ơn anh nhưng tôi không biết anh là ai cả, vì vậy anh hãy giữ lấy chữ ký của mình và đi cho người khác đi. Chào anh....!!

Nói xong câu đó Thanh bỏ đi thẳng, nhưng anh chàng kia gọi Thanh giật lại và bảo.

_Cô có thể tìm cách nào đó để tôi thoát khỏi ra tình trạng này được không...??

Thanh bực cả mình và quay lại quát anh chàng kia.

_Này anh tôi giúp cho anh đến thế là cùng, anh muốn làm gì mặc anh, xin anh đừng có làm phiền tôi thêm nữa....!!

Cái mặt của anh ta nhăn lại vì khổ sở, Thanh thấy tội nghiệp quá nên đành phải giúp nốt cho anh ta.

Thanh liền chạy ngay vào một cửa hàng quần áo thời trang ở bên cạnh rồi bảo anh chàng ca sĩ kia.

_Anh nên thay bộ này ra đi và nên đội kiểu tóc giả này vào nữa. Tôi nghĩ khi anh thay đổi như thế này thì không ai có thể nhận ra anh được đâu....!!

Chọn một hồi, cuối cùng anh chàng kia cũng thay xong. Nhìn anh ta bây giờ khác quá, trông anh ta giống mấy thằng đầu gấu ở ngoài đường.

Thanh ôm bụng mà cười, con nhỏ quệt mép của mình rồi nói.

_Bây giờ anh có thể đi mà không sợ bị làm phiền nữa rồi.!!

Anh ta nhìn bộ dạng của mình ở trong gương, ngay chính anh ta cũng phải giật mình và phải phì cười vì cả đời của anh ta cũng chưa bao giờ ăn mặc như thế này khi ở nhà và khi đi ngoài đường. Anh ta lắc đầu cho khuất tâm nghĩ ăn mặc của con nhỏ kia. Nhưng mà nó nói đúng chỉ có ăn mặc như thế này mình mới không bị phát hiện.

_Cảm ơn cô vì đã giúp tôi.!!

Thanh dơ đồng hồ lên để xem giờ, Thanh ón quá vì nó lại sắp trễ giờ học vào ban chiều rồi.

Thanh gấp gấp bảo anh chàng kia.

_Chào anh, tôi còn phải đi học đây.!!

Thanh bỏ chạy thật nhanh. Anh chàng ca sĩ kia nhìn theo, anh ta cảm thấy con nhỏ này đúng là rất thú vị. Anh ta mỉm cười rồi lắc đầu.

_Mình quên mất không hỏi tên của con nhỏ và hỏi nó xem nó đang học ở trường nào.!!

Thanh cố gắng chạy hết sức mình, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả áo. Trên khuôn mặt những giọt nước đang chảy xuống, giữa trưa nóng bức như thiêu thế này mà phải chạy bộ thì không có cái khổ nào hơn. Nhưng nếu không chạy thì làm sao Thanh kịp giờ học, cô nàng hay đăng trí và ham vui nên chỉ khi nào đồng hồ nhích lên từng phút và từng giây cô nàng mới nhớ là mình cần phải tới lớp.

Cánh cửa màu xanh đang được kéo lại bởi bác bảo vệ của trường, Thanh nhảy một phát qua. Khi đã vào được cổng rồi, Thanh gặp người xuống để thờ, lấy tay quạt mồ hôi ở trán. Thanh lắc đầu.

_May mà mình đến kịp, tí nữa là lại bị phạt nữa rồi.!!

Thanh quên luôn một mồi do phải chạy bộ lâu mà lại tươi cười vì nó không đi học muộn.

Bác bảo vệ của trường, nhìn Thanh đang thờ hồn hồn, bác phì cười.

_Cháu không thể nào đi học sớm hơn được hay sao, mà hôm nào bác cũng thấy cháu đi học muộn, cháu mà còn đi học kiểu này nữa thế nào cũng bị phạt quét cả sân trường một tháng và phải làm bản kiểm điểm.!!

Thanh le lưỡi ra, rồi nó khẽ nháy mắt một cái với bác bảo vệ.

_Lần sau cháu sẽ đi học sớm hơn mà cũng chưa chắc đâu bác ạ vì nhà của cháu ở xa quá, giao thông lại hay tắc nghẽn, bác bảo cháu làm sao mà đi học sớm được đây.!!

Bác thấy Thanh suốt ngày mượn có nhà ở xa để vi phạm kỷ luật của trường, bác liền cốc cho nó một cái vào đầu, rồi trừng mắt lên dọa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

_Cháu cứ thử đi học muộn thêm một lần nữa xem, bác sẽ không cho cháu vào và lôi lên ban hiệu trưởng của nhà trường để họ phạt cháu nên bác khuyên cháu nên cố gắng đi sớm một tí.!!

Thanh dơ tay lên chào đứng nghiêm như kiểu nhà binh rồi nói.

_Vâng, thưa sếp, lần sau cháu sẽ sửa.!!

Thanh bỏ chạy một mạch lên tầng hai mà mình đang học. Thanh va vào một anh chàng đi xuống, trên tay của anh ta cầm một chồng hồ sơ. Vì thanh mà mấy hồ sơ kia bay tứ tung, trông chúng lúc này giống mấy bông hoa giấy trắng đang bay trong gió.

Anh chàng kia vẫn đứng nguyên tại chỗ còn Thanh ngã giật lùi về phía sau. Thanh nhìn chiếc cầu thang dài kia, nếu cô nàng mà lộn mấy vòng ở đây thế nào cũng phải vào viện để kiểm tra đầu và thân thể xem có bị gãy xương hay bị chấn thương không.

Thanh theo thể khễ gã người về phía sau, Thanh còn chưa kịp làm gì thì anh chàng kia vội ôm ngay lấy lưng của Thanh và kéo thật mạnh vào lòng của mình.

Thanh bàng hoàng, vì tuy là hay nghịch ngợm và đánh nhau nhưng con nhỏ chưa ôm một thằng con trai nào cả ngoại trừ lúc tập võ. Lúc đó trong đầu của Thanh chỉ nghĩ đơn giản họ là bạn tập của mình, mình và họ cũng như nhau mà thôi, tinh thần và cảm giác của Thanh đều tập trung vào thi triển động tác nên không để ý gì nhiều, và hơn nữa Thanh coi con gái và con trai đều như nhau cả.

Thanh vội đẩy anh chàng kia ra khỏi người mình, Thanh lí nhí nói.

Cám ơn anh rất nhiều....!!

Thanh cúi xuống nhặt mấy tờ giấy nằm lung tung ở trên sàn. Anh chàng kia cũng cúi xuống để nhặt, chỉ còn lại một tờ giấy duy nhất, Thanh và anh chàng kia đều cầm lấy nên hai tay của họ chạm vào nhau. Thanh cảm thấy rung mình nên vội rút tay của mình lại.

Thanh vội lấy cái cặp của mình và định bỏ đi. Nhưng anh chàng kia bảo con nhỏ.

_Tôi và cô đã gặp nhau chưa nhi...??

Thanh nhìn anh chàng cho thật kỹ, Thanh cũng cảm thấy ngạc nhiên vì anh chàng này có nét gì đó hơi giống với anh chàng ca sĩ mà Thanh cứu sáng nay. Nhưng Thanh lại nghĩ.

_Bây giờ bọn fan, đứa nào mà chả cố bắt chước thần tượng của mình từ hình dáng, quần áo, đến tóc tai, thậm chí họ còn đi phẫu thuật để biến mình thành bản sao của anh chàng hay cô nàng thần tượng nào đó, đúng là cái bọn điên khùng....!!

Thanh cười cười bảo anh chàng.

_Xin lỗi nhưng anh nhận nhầm người rồi, tôi chưa hề nhìn thấy anh....!!

Anh chàng khoanh tay lại rồi ngắm nhìn Thanh từ đầu đến chân, vẫn cái áo khoác màu hồng, vẫn chiếc áo cộc tay màu xanh, khuôn mặt, giọng nói và cả kiểu tóc kia thì không thể nào nhầm được.

Long phì cười nghĩ.

_Quả đất đúng là tròn thật, mình không ngờ lại gặp lại con nhỏ này ở đây. Mình cứ tưởng là suốt đời không gặp lại nó để cảm ơn chứ. Nhưng mình không thể cho con nhỏ này biết mình là ai được, ngay cả gia đình, bạn bè và mọi người ở đây cũng không biết mình là một ca sĩ nổi tiếng. Mình làm thế này vì mình muốn được yên, tuy phải tách ra làm hai người khác nhau nhưng mình vui thích vì điều này....!!

_Xin lỗi vì tôi nhìn nhầm nhưng cô có thể cho tôi biết tên của cô được không...??

Thanh đang vội nên không kịp nói gì mà chạy đi luôn. Anh chàng nhìn theo, rồi lắc đầu.

_Con nhỏ này đúng là hay thật, trông nó lúc nào cũng vội....!!

Long cầm chồng hồ sơ của mình rồi bước xuống. Đi được hai bước, Long đá một cái gì đó bay vào tường và kêu đánh keng một tiếng. Long cúi xuống để nhặt nó lên.

Đó là một cái lắc đeo tay bằng thủy tinh màu xanh nhạt. Long cầm lên và nhìn những hoa văn được in trên chiếc vòng. Anh chàng lẩm bẫm.

_Chắc là của con nhỏ đó. Chiếc vòng này bị rơi ra khi nó ngã, mình sẽ trả lại khi nào gặp mặt con nhỏ....!!

Long tiện tay đút luôn vào túi quần và bước xuống tiếp. Thoa chạy ra cửa lớp, Thanh cũng vừa mới tới nơi. Thanh chỉ một chút nữa thôi là va vào Thoa.

Thoa trông thấy Thanh là cả người của cô ả lại run lên, và sự căm tức ở trong lòng đang âm ỉ bỗng bùng phát như ngọn lửa khi gặp gió. Thoa cố nén giận để chạy đi ra khỏi lớp, cô ả muốn gặp Long.

Thanh thấy Thoa không gây sự hay tìm cách gây hấn với mình nữa thì mỉm cười. Thanh chào Dung.

_Hôm nay cậu đi học sớm thế...??

Dung nhìn Thanh mờ mờ hồ hồ khẽ nhai, quần áo thì xộc xệch. Dung tròn mắt lên và khẽ gắt.

_Chúa ơi, con nhỏ kia, cậu đi đâu về mà trông như vừa đánh nhau xong thế hả...??

Thanh vuốt vuốt cái mũi của mình, rồi lấy sách vở ra.

_Mình chỉ đi dạo quanh ở đây thôi, tại vì ham vui nên mình phải chạy hết tốc lực mới kịp đến đây....!!

Dung lắc đầu, cô nàng thở dài hỏi Thanh.

_Cậu sắp này lạ lắm, cậu nghịch ngợm, sôi nổi. lúc nào trông cậu cũng đầy năng lượng không hề giống với Thu mà mình biết trước đây. Ngày xưa cậu trầm tĩnh, ít nói và trông lúc nào cũng mệt mỏi. Cậu nói thật ình biết đi cậu có bí quyết gì mà làm mới mình và thay đổi một cách ngoạn mục như vậy....!!

Thanh liền lấy tay sờ vào trán của Dung, rồi giả vờ thờ dài bảo.

_Cậu có bị làm sao không, mình thấy người có vấn đề ở đây là cậu mới đúng. Cậu làm như mình vừa được cô tiên nào đó ban phép màu để biến đổi vận mệnh của mình, trí óc của cậu tưởng tượng phong phú quá, cậu nên dùng nó mà viết văn đi. Tớ đảm bảo tác phẩm của cậu sẽ bán rất chạy và mình sẽ là người đầu tiên mua nó....!!

Dung giận dữ, liền hừ một tiếng và im lặng luôn. Thanh thấy thế liền lấy tay chọc vào nách của cô nàng, làm cho Dung phải phá lên cười thật to. Các bạn trong lớp thấy hai đứa đùa nhau vui quá liền quay cả xuống để nhìn.

Kim tức lộn cả ruột, cái cây bút trên tay của cô ả sắp gãy nát vì bị cô ả bóp. Cô ả bảo Vân.

_Tao đã nhờ anh trai của mình trị cho con nhỏ kia một trận rồi nên chúng mày yên tâm đi vì không sớm thì muộn nó cũng phải cầu xin chúng ta tha cho nó và phải khụỵ lụy chúng ta như ngày xưa....!!

Vân sung sướng khi nghĩ đến cảnh Thu phải quỳ gối xuống và cô ả dậm chân lên người của Thu để quát.

_Mày nói phải, ai bảo nó ngu đi giấy vào chúng ta là gì. Chúng ta phải làm cho nó thật khổ nhục để cho những đứa như nó biết chúng ta là ngũ công chúa của cái trường Minh Khai này....!!

Thoa bắt kịp Long. Cô ả kêu tên Long thật to.

_Anh chờ em một chút....!!

Long nghe tiếng gọi của Thoa – con bạn của em gái mình. Long cảm thấy buồn chán vì con nhỏ này cứ học đòi làm người lớn. Long cảm thấy khổ sở vì những trò đùa của cô nàng.

_Em gọi anh có gì không....??

Thoa cảm thấy ngượng ngùng, vì cô nàng thích Long, nhưng khổ nỗi Long chỉ coi Thoa như em gái mà thôi. Cô nàng luôn tìm cách tiếp cận và được gần gũi với Long để mong một ngày Long sẽ để mắt đến mình.

Thoa liền đưa cho Long tấm ảnh của Thanh và bảo.

_Đây là con nhỏ đã dám đánh và bắt nạt Kim. Nó nhờ em đưa tấm ảnh này cho anh để anh còn biết mặt mũi của con nhỏ đó....!!

Long cầm lên xem. Cậu ta phải giật mình vì đây chẳng phải là con nhỏ đã cứu mình và va vào mình đây sao. Long nghĩ.

_Mình làm sao mà xử nó khi nó có ơn với mình, nhưng mình mà không làm gì nó, con em lại không để ỉn yên, đúng là điên cả cái đầu....!!

Long cười bảo Thoa.

_Anh biết rồi, em về lớp của mình đi. Chuyện này cứ để cho anh giải quyết....!!

Thoa dùng giăng chưa muốn đi, cô nàng muốn nói chuyện thêm với Long lúc nữa nhưng Long đã quay gót và đi được một đoạn xa rồi.

Thoa thấy mình hơi vô duyên khi đứng đây một mình, nên tiu nghỉu đi lên lớp. Thoa vừa bước vào cửa đã nghe được một tiếng quát vọng ra.

_Cậu nói cái gì thế hả mình không hiểu gì hết....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Các bạn trong lớp lại quay xuống để nhìn Dung và Thanh. Thanh vội đá nhẹ cho Dung một cái vào chân và nói nhỏ.

_Cậu làm ơn đừng có hét lên như thế được không, cậu muốn tất cả ở đây đều biết được điều đó hay sao...??

Dung vẫn còn thắc mắc nên hỏi tiếp.

_Có thật là cậu đã cứu được một anh chàng ca sĩ không, mà anh ta là ai và tên là gì...??

Thanh gục mặt xuống bàn, cô nàng trả lời Dung bằng cái giọng lười biếng và ngái ngủ.

_Minh làm sao mà biết, chỉ thấy bọn nhà báo kia đuổi theo anh ta sát quá nên mình động lòng mà cứu giúp cho anh thôi....!!

Dung bực mình gắt Thanh.

_Cậu có ngốc lắm không hả, được gặp mặt một người nổi tiếng vậy mà cũng không biết tận dụng cơ hội để xin anh ta chữ ký hay là chụp ảnh cùng....!!

Thanh đã thiu thiu ngủ rồi nên chỉ nghe Dung nói mang máng, câu được câu mất.

_Minh có biết anh ta là ai đâu mà xin với xõ....!!

Dung vỗ cho Thanh một cái vào lưng, rồi lay lay Thanh dậy khi thấy cô bạn của mình lại có dấu hiệu nường ở trên lớp. Dung lăm bằm.

_Con nhò này đúng là không biết sợ mà, nó đã bị cô giáo phạt chạy quanh sân trường rồi quét dọn vậy mà nó vẫn có thể ngủ được, đúng là bó tay với nó....!!

Thanh nhăn mặt lại vì đau, cô nàng vừa ngẩng được cái đầu lên, thấy cô giáo vẫn chưa vào liền cúi xuống để ngủ tiếp.

Dung thấy mình làm như thế mà nó vẫn còn tiếp tục được, Dung liền cầm cái thước kẻ vỗ đánh đét một cái vào mông của Thanh.

Lần này thì đúng là Thanh phải bật dậy mà bật rất xa nữa. Thanh nhảy chơi chơi ở trong lớp như một con khỉ. Cả lớp bò lăn ra cười khi thấy hành động ngộ nghĩnh của Thanh. Chúng nó tưởng đang xem một con khỉ ở trong công viên đang biểu diễn xiếc.

Cô giáo vừa bước vào lớp, ngạc nhiên thấy học sinh của mình ôm lấy nhau mà cười, chưa hết con bé nghịch ngợm Thu lại đang nhăn nhó đứng ở cửa lớp. Cô lắc đầu nghĩ.

_Chắc là con nhò Thu lại gây ra trò cười gì rồi, nó đúng là một đứa bất trị....!!

Cô quát.

_Các em trật tự đi vì chúng ta còn phải học. Hiệu trưởng của trường mà đi ngang qua đây thì sao, các em có muốn cả lớp bị phạt không hả....!!

Bọn nó thấy cô giáo vào liền đứng cả dậy để chào cô, cô tuy hơi bực mình nhưng vẫn bảo.

_Ừ, cô chào các em....!!

Thanh vẫn còn nhăn nhó vì đau, con nhò kẻ gắt Dung.

_Cậu làm cái gì thế hả, có biết là đau lắm không. Tớ nói cho cậu biết lần sau mà cậu còn đánh tớ đau như thế này nữa là không xong với tớ đâu....!!

Dung tay đang viết bài, mắt nhìn vào những con chữ, miệng khẽ trả lời Thanh.

_Tờ mà không đánh cậu thì cậu có dậy nổi không, người ta có lòng tốt giúp cậu mà cậu còn dám dọa nạt tớ là thế nào. Biết thế lần sau tớ mặc kệ cho cậu ngủ rồi cô giáo lại phạt cậu cho cậu chết....!!

_Cảm ơn cậu nhé nhưng từ lần sau đừng dùng cách này mà đánh thức tớ, cậu chỉ cần gọi nhẹ là được rồi....!!

_Cậu là một đứa gan lì và vua ngủ ai mà đánh thức cậu nổi, cậu chỉ có ăn đánh may ra mới trị được cái tính ngủ nường của mình....!!

Thanh tiện tay gõ đánh cốp một cái vào đầu của con bạn nó gắt lên.

_Con nhò kia, người ta đã nói như vậy rồi mà còn cố cãi là sao....!!

Cô giáo đang nghĩ tiêu đề của bài học hôm nay, nghe tiếng hét và la thất thanh của Thanh và Dung. Cô giật mình quay xuống và gồng mình lên vì tức.

Cô quát cả hai đứa.

_Hai em vừa làm cái gì đấy hả, có biết là đang giờ học không...??

Thanh liền đứng lên lí nhí nói.

_Em xin lỗi cô, tại vì bạn Dung bị đau bụng em sợ hãi quá nên mới hét to lên như vậy....!!

Dung sùng sốt vì con nhò không hiểu gì cả, rõ ràng là mình bình thường mà tại sao Thanh lại nói mình bị đau bụng là thế nào, nói như vậy không phải là nói dối hay sao.

Thanh cúi xuống và khẽ nháy mắt với Dung một cái ý của nó bảo.

_ Cậu cứ giả vờ là mình bị đau bụng đi, nếu không cả hai chúng ta lại bị phạt bây giờ...!!

Dung làm đúng như lời của Thanh. Con nhỏ nhăn mặt lại và ôm lấy bụng của mình, nó rên rĩ.

_ Ôi đau quá...!!

Cô giáo hốt hoảng hỏi Dung.

_ Em có bị làm sao không, hay là để cô cho em lên phòng y tế của trường...!!

Thanh được dịp nói luôn.

_ Vâng, cô để em đi bạn ấy đi vì bạn ấy yếu lắm em sợ bạn ấy bị ngã ra đường thì khổ...!!

Dung đầu tiên chỉ giả vờ đau vì muốn đóng kịch với cô giáo nhưng tự nhiên cô nàng cảm thấy ruột của mình đau thắt lại, mồ hôi hột lấm tấm và cái mặt nhăn tít lại vì đau.

Tay của cô nàng run run cầm lấy tay của Thanh đi ra cửa lớp. Bọn bạn ngỡ ngác vì không hiểu ra làm sao cả, lúc này chúng nó còn cười đùa với nhau như điên, thế mà bây giờ lại bị đau ốm là sao.

Nhưng chúng nó cũng không còn tâm trí đâu để ý nhiều vì còn phải tập trung vào bài học.

Thanh thấy Dung dựa hẳn vào người mình mà không chịu đứng thẳng lên để đi. Thanh ngạc nhiên bảo.

_ Mày bị làm sao thế, đã ra khỏi lớp học rồi còn đóng kịch nữa làm gì...???

Dung cố gắng thì thào bảo Thanh.

_ Tao không đóng kịch đâu mà tao đau thật đấy...!!

Thanh nghe giọng của con bạn liền nhìn thẳng vào mặt của nó. Thanh sợ hãi hỏi.

_ Mày bị đau bụng thật à, nào nhanh lên tao đưa mày xuống phòng y tế...!!

Dung đau quá nên không thể đi nhanh được, Thanh bực cả mình bảo Dung.

_ Thôi mày trèo lên lưng của tao để tao cõng mày đi cho nhanh...!!

Dung cảm động bảo Thanh.

_ Không cần đâu vì tớ có thể đi được mà...!!

Thanh ép.

_ Nghe lời của tớ đi vì cậu sắp khụy ra đây rồi nè...!!

Thanh ngồi xuống rồi bảo Dung.

_ Nào lên đi, còn trằn chờ gì nữa...!!

Dung ngó quanh quất xem có ai rồi mới dám trèo lên vai của Thanh. Cô nàng dựa vào vai và nói nhỏ vào tai của Thanh.

_ Cảm ơn cậu nhiều...!!

Thanh cười bảo Dung.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

_ Cậu không cần phải cảm ơn tớ đâu vì chúng ta là bạn bè mà, bạn bè thì phải giúp đỡ nhau chứ...!!

Dung mít ướt nên nước mắt đã lăn dài trên mi. Thanh nghe tiếng sụt sịt của cô bạn. Thanh trêu.

_Cảm động quá ha, kiểu này mai sau tớ sẽ làm cho cậu khóc dài dài nên tiếc kiem nước mắt một tí không mai sau lại cạn khô thì khổ....!!

Dung khẽ đắp nhẹ lên vai của Thanh. Phòng y tế của trường khá rộng rãi và sạch sẽ. Thanh đặt Dung lên một chiếc giường dành cho bệnh nhân, rồi bảo con bạn.

_Cậu nằm ở đây đi, mình sẽ đi tìm người đến khám cho bạn....!!

Dung lấy cái gối đặt lên bụng của mình, con nhỏ nhắm mắt của mình lại và cố ngủ để quên đau

Thanh khó khăn lắm mới tìm được anh chàng bác sĩ của trường. Anh chàng còn đang bận say sưa bên tách trà và tán gẫu với mấy cô gái học sinh nên quên nhiệm vụ chăm sóc bệnh nhân của mình.

Thanh bực cả mình liền lôi luôn anh chàng ngồi dậy và hối lỗi nói với mấy cô gái kia.

_Xin lỗi các quý cô cho tôi mượn anh chàng này một chút. Bạn của tôi đang chờ anh ta....!!

Anh chàng bác sĩ Duy tự nhiên thấy mình bị lôi đi như một đứa trẻ, anh ta còn chưa kịp nói gì. Thanh đã gắt.

_Anh là bác sĩ kiểu gì thế hả, anh có biết là mình đang vi phạm giờ làm việc không hả, chúa ơi, anh cần phải túc trực ở văn phòng để khám và cho bệnh nhân uống thuốc chứ....!!

Duy gãi gãi cái đầu rồi tươi cười hỏi Thanh.

_Em tên là gì thế, mà trông em cũng xinh đẹp đấy....!!

Thanh khẽ mỉm cười một cái làm cho anh chàng kia đơ ra, rồi cô nàng tròn mắt lên mà hét.

_Tên kia anh còn không đi mau, bạn của tôi mà bị làm sao thì tôi không tha cho anh đâu, cứ ở đấy mà nói này nói nọ....!!

Thanh dùng dùng bỏ đi trước, Anh chàng Duy cung cúc đi theo sau. Vừa đi anh chàng vừa buồn cười. Mặc dù đã 25 tuổi và làm một bác sĩ nhưng Duy vẫn còn là một đứa trẻ, anh chàng hay đùa và tếu với bệnh nhân của mình.

Duy đi làm mà cứ như là đang đi chơi, tuy là một bác sĩ giỏi nhưng giờ giấc gò bó không hợp với anh chàng nên chàng ta luôn lỉnh đi đâu đó để uống trà hay tìm mấy cô bạn học sinh ở đây để tán dóc cho hết giờ làm việc.

Thanh quay phắt lại hét nhẹ anh chàng Duy.

_Anh có đi nhanh lên không, anh mà còn đi chậm như thế nữa, tôi sẽ dùng dây để lôi anh đi đó....!!

_Nếu thế thì cô làm ơn làm nhanh lên vì tôi mệt mỏi quá rồi nên không đi nhanh được như cô đâu....!!

Thanh liền chạy lại rồi đẩy anh chàng đi thật nhanh, nhìn hai người lúc này giống như là đang đẩy một cái tượng di chuyển trên đất.

Long đang ngồi trong phòng hội họp của mình. Sau khi hoàn thành xong một chồng hồ sơ, Long mở cửa sổ và nhìn xuống sân trường.

Long mở to mắt ra để quan sát khi thấy cô nàng Thanh và anh chàng Duy vừa đi vừa đẩy nhau, trông rất là khôi hài.

Long nhếch mép lên nghĩ.

_Con nhỏ kia ai nó cũng có thể nắm tay và cầm tay người khác được, xem ra nó đúng là đứa con gái tự nhiên và vô duyên nhất trên đời, mình cần phải dạy cho nó biết cần phải biết kiềm chế những hành động kia của mình....!!

Long cầm tấm hình của Thanh mà Thoa đưa cho lúc nãy, anh chàng ngắm con nhỏ thật say sưa và có một cái gì trong ánh mắt của Long vừa thoáng qua.

Duy một phò cả người vì phải cố đi theo kịp Thanh. Anh chàng dừng lại và gặp người xuống để thở.

_Em ăn gì mà khỏe thế, anh không thể nào so bì được với em....!!

Thanh cười khi bảo nạn nhân của mình.

_Em ăn gió, uống nước sương, anh đã biết em khỏe mạnh nên anh làm ơn nhanh cho không em cho anh gục xuống ở đây bây giờ....!!

Thanh mở cửa phòng y tế và bước vào. Cô nàng gọi Dung khi thấy con nhỏ đang ngủ thật say.

_Dung, dậy đi, bác sĩ đã tới rồi đây này....!!

Dung khẽ cựa mình, rồi xoay sang một bên và ngủ tiếp. Miệng của nó lẩm nhẩm.

_Đề yên cho người ta ngủ, cứ phá người ta hoài ai mà chịu nổi. ...!!

Thanh hơi nhếch mép lên rồi bẹo cho cô nàng Dung một cái vào sườn. Dung bật dậy như lò xò và hô toáng lên.

_Đau quá. ...!!

Duy đang cầm cái ống nghe, anh chàng đánh rơi cả nó xuống đất vì giọng của Dung làm cho anh chàng giật mình.

Thanh còn đang bận nghịch Dung nên không để ý đến điều này. Dung tức quá quát Thanh.

_Con nhỏ kia, mày có biết đối xử với bệnh nhân như thế là tàn độc lắm không hả. ...??

Thanh cười khi khi bảo Dung.

_Mày làm ơn xem ít phim kiếm hiệp đi cho tao nhò, tối ngày tàn độc với cả độc dược, nghe đau cả đầu. ...!!

Dung và Thanh đều ham thích xem phim trường, Thanh xem phim vì được xem những màn võ thuật đẹp mắt, Dung xem phim vì những cảnh hoành tráng và pha một chút ảo mộng.

_Mày cũng có khác gì tao, tối ngày đánh với chả đâm. ...!!

Dung chấp hai tay lại với nhau, con nhỏ cầu.

_Con lạy ông trời, xin ông hãy rủ lòng thương mà trả lại linh hồn đã mất của con nhỏ bạn của con đây. Ngày xưa nó hiền dịu và ngoan hiền đến thế sao bây giờ nó biến thành một con bé suốt ngày chỉ có bạo lực và đánh người, thân thể của con đây vì nó mà sắp bầm dập đến nơi rồi. ...!!

Thanh và Duy sùng xốt nhìn Dung. Dung vừa dứt lời hai người ôm lấy bụng mà cười như điên, hai người cười như chưa bao giờ được cười.

Dung phồng mồm lên rồi hét.

_Hai người điên khùng kia có im đi không thì bảo. ...??

Thanh cố nín nhịn nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khôi hài của Dung, Thanh lại phá ra cười thật to. Duy cũng cười không kém gì Thanh.

Long đi ngang qua cửa phòng y tế. Anh chàng tưởng họ đang khám bệnh và bôi thuốc nhưng khi nghe những tiếng cười giòn tan phát ra từ trong phòng, Long mở cửa rồi bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Long nhếch mép lên khi trông thấy Thanh đứng gần sát Duy, hai người cười và nắm lấy tay của nhau.

_Các người vui quá nhỉ, tôi lại tưởng đây là cái chợ mà không phải là phòng y tế chứ. ...??

Cả ba người giật mình nhìn người đang đứng ở cửa phòng. Thanh do mới đến đây nên không biết gì nhiều về Long, còn Dung và Duy thì lại khác, họ hiểu quá rõ về tính cách của Long. Long là một anh chàng rất nghiêm khắc với tất cả các bạn học sinh ở trong trường, cậu ta có thể thẳng tay trừng trị không thương tiếc với những lỗi lầm dù là nhỏ nhất. Long là nỗi khiếp sợ của những người mới đến và là nỗi kinh hoàng của những người học ở đây lâu năm.

Bố mẹ của Long là người xây dựng nên ngôi trường này, ở đây hội tụ đầy đủ những học sinh là con của các nhà khá giả và quý tộc. Thu được tuyển vào đây một phần vì gia đình của Thanh cũng giàu có và phần kia là do Thu học giỏi.

Dung run giọng hỏi.

_Chủ nhiệm đến đây có việc gì không. ...??

Long liếc nhìn Thanh một cái thật sắc rồi hất hàm nói.

_Tôi cần cô giúp ột việc.!!

_ Xin lỗi anh nhưng tôi phải ở lại đây với bạn của mình....!!

Dung đẩy Thanh ra cửa, cô nàng thì thầm vào tai của Thanh.

_ Mà làm ơn nghe lời của hấn đi nếu không cả hai chúng ta lại bị phạt thì khổ....!!

Thanh ngơ ngác không hiểu. Thanh và Dung đến đây để khám bệnh chứ có làm gì đâu mà bị phạt và hấn là ai mà có cái quyền đó.

_ Mà điên khùng vừa thôi, tao có làm gì đâu mà phải nghe lời của hấn....!!

Long đứng ở đằng sau nên nghe rất rõ lời của Thanh nói. Anh chàng cầm tay của Thanh lôi đi.

Thanh hất tay của Long ra, cô nàng gắt Long.

_ Anh làm gì mà kỳ thế hả, anh đến đây rồi bảo có chuyện nhờ tôi. Tôi đã nói là tôi bận nên không thể nào giúp cho anh được, tại sao anh còn lôi tay của tôi đi là sao....???

Dung chạy ra bịt miệng của Thanh lại. Con nhỏ cười khì với Long.

_ Anh thông cảm tại vì em bị đau bụng nên nó lo cho em quá thành ra hơi cáu gắt một chút....!!

_ Lo cho cô à, tôi thấy cô ta cười rất chi là vui vẻ, các người đến đây là để vui chơi, đâu phải đến đây là để khám bệnh....!!

Thanh cố gỡ tay của con bạn ra khỏi miệng mình. Thanh vừa nói được hai câu.

_ Đây anh kia....!!

Từ "kia" vừa thoát ra khỏi miệng, Thanh đã bị Dung đá nhẹ một cái vào chân. Thanh co chân của mình lên vì Dung đi dép cứng nên hơi đau. Thanh tức quá định quay lại cho con bạn một cái vào đầu. Long quát.

_ Con nhỏ kia, cô có đi không hả, cô có biết là tôi phải lãng phí thời gian của mình vì cô không...??

_ Tồn thời gian hay không thì liên quan gì tới tôi....!!

Nói xong Thanh bỏ luôn vào trong phòng y tế. Long nắm mũ áo khoác của Thanh lôi đi với sức mạnh của một con trâu. Thanh kêu khổ liền gọi Dung.

_ Dung làm ơn gỡ tay hấn ra khỏi cổ áo của mình....!!

Dung nhún mặt lại, rồi lấy tay vẩy vẩy, con nhỏ bỏ đi luôn vào trong phòng. Thanh tức quá vừa bị lôi đi vừa nguyên rủa Dung.

_ Con bạn vô lương tâm kia, mình vì nó mà thành ra như thế này, sao nó không động lòng mà cứu giúp mình, nó lại còn vẩy vẩy và chào mình như thế kia nữa chứ, đúng là đồ vô ơn....!!

_ Cô có câm đi không hả, cô mà còn nói lảm nhảm kiểu đó nữa là không xong với tôi đâu....!!

_ Anh định đưa tôi đi đâu đây....??

_ Lên văn phòng của tôi....!!

_ Anh đưa tôi lên đây làm gì....??

_ Làm việc chứ còn làm gì....!!

Thanh bị lôi xềnh xệch lên tầng trệt. Long mở cửa phòng rồi bảo Thanh.

_ Mời vào....!!

Thanh ngó xung quanh, cô nàng định bỏ chạy, nhưng cái chân đã bị anh chàng chèn lên, chéo áo bị nắm thật chặt. Hấn ta khoanh tay bảo Thanh.

_ Từ bây giờ cô phải thay tôi dọn dẹp căn phòng này, chưa hết đồng giấy tờ kia từ nay cô phải sắp xếp và đánh máy, cũng như ghi chép lại cho tôi....!!

Thanh nhìn căn phòng bẽ bộn toàn giấy là giấy, bút thước, sách vở vứt lung tung và căn phòng hình như lâu rồi không có ai quét dọn. Thanh tuy là một người cầu thả và ờ ờ nhưng đứng trước căn phòng này, cô nàng cũng phải lắc đầu chào thua.

Thanh bỏ đi ra cửa nhưng Long nhanh hơn. Anh chàng khóa ngay cửa lại, chìa khóa đút vào túi quần.

Thanh sùng xốt và tức giận hỏi Long.

_Anh làm gì thế, tại sao anh lại khóa cửa, nếu anh cần nói chuyện với tôi thì cũng đâu cần phải làm thế...??

Long bước gần chỗ Thanh đang đứng, anh chàng ngấm Thanh từ đầu tới chân. Thanh chạy ra cửa rồi dùng sức của mình để lòi nó ra, nhưng cánh cửa bằng sắt mà sức một cô gái như Thanh thì làm được gì.

Cô nàng đã thấm mệt nên đành bỏ cuộc, Thanh ngồi bệt luôn xuống sàn nhà để thở.

Long quan sát hành động của Thanh từ nãy tới giờ. Anh chàng nghĩ.

_Con nhỏ này nóng tính quá, chưa gì nó đã dùng sức mạnh rồi, đúng là một đứa hừ dưng vô mưu....!!

_Thế nào cô đã chơi chán chưa, nếu đã chán rồi thì lại đây vì tôi có chuyện cần nói....!!

Thanh cười cười. cô nàng gỡ một cái kẹp tóc của mình xuống, rồi đút nó vào ổ khóa, chỉ bằng hai ba động tác Thanh đã mở được cửa.

Long kinh ngạc đến nỗi anh chàng khua tay vào đồng giấy tờ ở trên bàn xuống đất. Long lăm lăm.

_Con nhỏ này là ai thế, sao nó lại có mảnh khóa của đạo chích thế kia....!!

Thanh hả hê vì sung sướng, cô nàng nháy mắt bảo Long.

_Chào anh nhé, tôi có việc nên đi trước đây....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thanh vừa bước được một ngón chân ra vạch cửa. Cánh cửa bằng sắt bị đóng một cách thật thô bạo đồng thời Thanh bị lòi thật mạnh về phía sau, chưa hết chỉ bằng một động tác hai tay của tay bị trói quật về phía sau.

Long một tay ôm chặt lấy người của Thanh từ phía sau, một tay vén mái tóc dài của cô nàng lên rồi thì thầm vào tai của Thanh.

_Thế nào cô đã chịu thua chưa, cô đừng tưởng chỉ mình cô mới có được cái mảnh khóa ấy....!!

Thanh chịu thua vì không tài nào gỡ nổi tay ra, vì hai cánh tay của cô nàng đã bị bẻ quật về phía sau và bị trói chặt bằng một sợi dây, Thanh càng cố sợi dây nịt càng siết chặt lại. Thanh nhăn nhó vì đau và quất cái tên kia.

_Đồ độc ác, anh làm gì thế hả, còn không mau thả tôi ra....!!

Long đẩy Thanh ngồi ở trên ghế. Thanh uất quá liền gào to lên.

_Có ai không cứu tôi với....!!

Long ngăn ngấm anh chàng cuộn cái cà vạt đeo ở cổ rồi tống luôn vào mồm của Thanh. Thanh cố gào lên nhưng tiếng nói chỉ dừng lại ở cổ họng.

Ánh mắt của Thanh nhìn Long đầy căm thù và tức giận. Nếu cô nàng mà thoát được ra thế nào cái tên kia cũng đo ván.

Long trói chặt Thanh và quấn rất nhiều vòng vào ghế. Thanh như một phạm nhân bị tra khảo ở trong tù.

Long thích thú ngấm cô nàng trong tình trạng như thế này. Long chìa ra một tờ giấy. Hắn thấy ra trước mặt của Thanh rồi ra lệnh.

_Cô đọc và ký vào cho tôi....!!

Thanh lắc lắc cái đầu. Ý của cô nàng bảo.

_Đã bị trói chặt như thế này thì làm sao mà đọc và ký....!!

Long dơ tờ giấy lên tận mặt của Thanh, rồi hỏi.

_Thế nào cô đã nhìn thấy rõ ràng chưa....??

Thanh vẫn lắc đầu. Long vòng ra phía sau của Thanh, hấn một tay cầm tờ giấy tay kia khẽ nâng mặt của Thanh, miệng của hấn khẽ chạm nhẹ vào tai của Thanh.

_ Cô đã đọc được chưa....??

Thanh chưa bao giờ gặp tình huống như thế này ở trong đời, chúa ơi hấn định làm gì mình đây. Một con bé biết võ như Thanh bây giờ cũng thành ra vô dụng. Mắt của Thanh lướt qua trên tờ giấy, mồ hôi giở trên mặt của Thanh, cả người của nàng run cả lên vì giận và vì bị bắt nạt.

Thanh nhắm chặt mắt lại, cô nàng nhất định không chịu đọc nữa. Thanh muốn thách cái tên kia xem hấn làm gì được mình.

Long cười khẩy, Long ngồi trên cái bàn trước mặt của Thanh, mặt của hấn cúi gần sát mặt của Thanh. Hấn hỏi.

_ Thế nào cô nhất định không chịu đọc phải không. ...??

Thanh trừng mắt lên, ý của cô nàng bảo.

_ Có đánh chết tôi cũng nhất định không đọc và không bao giờ ký vào tờ giấy kia....!!

Long không nói gì, anh chàng mở điện thoại của mình ra, rồi dơ lên thật cao. Thanh không hiểu anh ta làm như vậy là có ý gì.

Long nhếch mép bảo Thanh.

_ Cô có tin là tôi sẽ chụp ảnh của cô lại và dán cho toàn trường biết để họ xử cô không hả, nếu cô không đồng ý với điều kiện kia của tôi. Tôi sẽ khiến cho cô bị đuổi học hay là phải làm vệ sinh ở đây đến khi nào cô còn đi học thì thôi....!!

Thanh bị bịt miệng rồi nên không thể nói hay phản bác được điều gì. Long cười cười bảo Thanh.

_ Cô không có phản ứng gì điều đó có nghĩa là cô đồng ý rồi đúng không. ...??

Thanh lắc đầu. Long lơ đi, hấn tỉnh bơ nói.

_ Vậy là thỏa thuận bằng miệng của chúng ta đã xong, bây giờ chỉ cần cô ký vào đây hay điểm chỉ vào cũng được....!!

Thanh cố giấy để thoát ra nhưng vô ích. Long khoanh tay rồi nắm chặt lấy cái ghế. Hấn bảo Thanh.

_ Thế nào cô có đồng ý ký vào đây không. ...??

Thanh lại lắc đầu. Hấn không nói gì, tay hấn cầm một lọ mực và con dấu. Hấn đóng luôn lên tờ giấy kia rồi bảo Thanh.

_ Tôi sẽ coi trời cho cô nếu cô hứa ký vào đây và không kêu la lên, thế nào cô có đồng ý không. ...??

Thanh vội gật gật đầu. Long cúi xuống cời từng sợi dây cho Thanh. Khi đã được ra ngoài rồi. Thanh uất quá quát lên như một con điên.

_ Tên kia, tôi đã nhịn anh từ nãy đến giờ rồi, bây giờ tôi phải dạy cho anh biết dám bắt nạt tôi thì nhận hậu quả gì....!!

Thanh liền xông lên đá cho Long mấy cú, cô nàng càng tức thế võ của cô nàng càng nhanh. Long đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, lúc này cô ta là một tên đạo chích còn bây giờ cô ta là một tên côn đồ. Long nhếch mép lên, mỗi nỡ một nụ cười thích thú. Anh chàng nghĩ con nhỏ này xem ra không đơn giản, mình đã đánh giá thấp nó.

Long và Thanh đánh nhau dữ dội ở trong phòng, Thanh đá một cú đá vào ngực của Long. Nếu mà chúng cú này có lẽ anh chàng sẽ phải ôm lấy ngực của mình và phải ngừng thở trong ít giây, nhưng Long dùng tay của mình hất được chân của Thanh ra, anh chàng tiện tay tút luôn đôi giày của Thanh.

Thanh bực mình quát Long.

_ Tên dê tiện kia, hôm nay tôi sẽ cho anh chết....!!

Long thách thức Thanh.

_ Sao cô không xông lên đây mà xử tôi, còn đứng đó lăm mồm làm gì....!!

Thanh điên máu vì mấy lời lẽ khinh thường của Long. Thanh càng mất bình tĩnh bao nhiêu thì Long lại càng bình tĩnh bấy nhiêu. Trong đầu võ hay làm bất cứ việc gì cũng đòi hỏi sự tập trung và sự tỉnh táo. Cô nàng Thanh đã xa vào bẫy của anh chàng Long. Càng đánh nhau Thanh càng yếu sức và đang bị thua dần. Long cười khẩy, thật ra anh chàng có thể kết thúc cuộc chơi từ lâu rồi nhưng anh chàng muốn thử Thanh và muốn trêu đùa Thanh.

Mồ hôi đã chảy đầm đìa trên khuôn mặt của Thanh, cô nàng đã mệt lắm rồi nhưng cái tính ương bướng kia không cho phép Thanh nói câu đầu hàng hay xin chịu thua.

Long quệt mũi của mình rồi bảo Thanh.

_Thế nào cô có muốn mình dừng ở đây và cô đồng ý ký vào tờ giấy kia chứ....!!

Thanh giương đôi mắt tròn xoe của mình lên nhìn thẳng vào mắt của Long. Cô nàng nói cứng.

_Không bao giờ tôi chịu thua anh và ký vào tờ giấy kia đâu....!!

Long thấy mình nói nhẹ nhàng với nó mà nó lại không biết điều. Đã vậy mình phải cho nó biết thế nào là lễ độ.

_Nếu cô muốn chơi tiếp thì tôi sẽ chơi với cô và tôi báo trước cho cô biết lần này tôi sẽ không nương tay như lần trước đâu....!!

_Xin mời....!!

Long và Thanh lại giao đấu. Cô nàng yếu thế hẳn, những cú đấm và đá của Thanh không còn theo ý của chủ nhân của nó nữa mà nó đã loạn cả lên.

Long đẩy cho Thanh ngã xõng xoài ra đất. Anh chàng ngồi đè lên, hai tay của Long giữ chặt lấy hai tay của Thanh. Anh chàng dọa.

_Cô có biết nam và nữ ở trong một căn phòng, họ sẽ làm gì không...??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thanh hơi sợ nhưng vẫn nói cứng.

_Tôi không cần biết, anh còn không mau xuống....!!

Long trêu Thanh.

_Tại sao tôi phải xuống, ở đây rất êm ái, cô nghĩ là tôi ngu hay sao khi phải ngồi trên một cái ghế cứng như thế kia....!!

Thanh gồng người lên và cố đẩy Long xuống, nhưng người của hắn như một trái núi Thanh không tài nào làm gì được. Thanh kêu khổ, số của mình hôm nay đúng là xui xẻo khi gặp phải một kẻ máu lạnh như hắn.

_Anh mà không xuống tôi lại kêu lên mọi người ở đây biết bây giờ....!!

_Nếu thế cô cứ kêu lên đi vì tôi sẽ trói cô và lại nhét giẻ vào mồm của cô. Lần này tôi sẽ không nương tay như lần trước đâu....!!

Thanh sợ hãi hỏi.

_Vậy anh muốn gì....??

_Cô chỉ cần ký vào tờ giấy kia và từ nay là nô lệ của tôi, tôi sẽ thả cho cô ra và không làm khó cô nữa....??

Thanh cãi ngay.

_Anh đừng hòng, tôi không bao giờ làm điều đó cho anh đâu....!!

Long gạt hàng cúc đầu tiên của Thanh ra, cô nàng hoảng hốt, mặt đỏ lên vì ngượng. Thanh định hét lên nhưng Long đã lấy tay bịt ngay miệng của Thanh lại. Long cầm điện thoại ở trên bàn của mình rồi chụp ngay hình ảnh của Thanh lại. Anh chẳng dờ lên cho Thanh xem rồi nói.

_Thế nào đã đủ cho cô chưa, chỉ cần cô dám cãi lời của tôi, tôi sẽ gửi nó cho toàn trường biết....!!

Thanh uất quá nước mắt đã trào cả ra, môi của cô nàng run run. Long đứng lên và kéo Thanh đứng dậy. Hắn đẩy Thanh ngồi trên một cái kệ, vứt một tờ giấy và một cây bút, hắn ra lệnh.

_Ký vào đi....!!

Thanh bóp cây bút mà cảm tưởng nó sắp gãy lia đến nơi. Thanh ngược đôi mắt đầy lệ lên hỏi Long.

_Sau khi tôi ký cái này anh sẽ xóa tấm hình kia cho tôi chứ...??

Long trừng mắt lên quát Thanh.

_Còn không mau ký vào đi, cô có tin là tôi gửi tấm hình đó đi ngay bây giờ không hả...??

Thanh run run ký vào tờ giấy. Thanh vừa buông cây bút. Long cầm lên, trên môi của hắn nở một nụ cười, hắn bảo Thanh.

_Cô có thể đi về lớp học của mình được rồi....!!

Thanh thần thờ đi ra cửa như một xác chết. Long gọi giật Thanh lại.

_Khoan đã....!!

Thanh dừng ngay lập tức, cô nàng cầm hận hời.

_Anh còn muốn gì nữa...??

Long chìa tay của mình ra và ra lệnh.

_Đưa điện thoại của cô cho tôi....!!

Thanh định cãi, nhưng Long đã bước đến, hắn lục vào áo khoác của Thanh rồi rất tự nhiên, hắn mở máy. Thanh không biết hắn làm gì máy của mình. Cô nàng giật lại nhưng Thanh không làm sao mà bắt kịp được. Trận chiến về thể xác và tinh thần vừa rồi đã rút cạn hết sinh khí của Thanh. Thanh đã gặp được một đối thủ thực sự. Thanh tự hứa với lòng là mình cần phải cố gắng luyện tập thêm nữa để đánh cho tên kia một trận. Có thể hôm nay hắn thắng mình nhưng điều đó không có nghĩa là mãi mãi. Tự an ủi động viên mình xong, Thanh có thêm niềm tin và dũng khí.

_Tôi đã cho cô số và đã lưu nó trong điện thoại của cô. Khi nào tôi gọi cho cô là khi đó tôi có việc cần cho cô làm và cô phải có mặt ngay lập tức bất kể ngày hay đêm....!!

Thanh giật mình, cô nàng suýt đánh rơi cái điện thoại trên tay.

_Anh nói gì thế hả, tôi còn phải đi học, và tôi cũng không có thời gian để đùa với anh....!!

Long khoanh tay lại, hắn đe dọa.

_Nếu thế cô muốn họ biết tấm hình kia của cô chứ gì....!!

Thanh tức quá liền dơ tay lên định tát cho Long một cái. Nhưng Long đỡ được, anh chàng cầm tay của Thanh thật chặt, hắn ép Thanh sát vào tường.

_Cô cũng nên chú ý hành động của mình, cô mà còn dám có những hành vi như thế này nữa tôi sẽ không tha cho cô đâu....!!

Long đẩy Thanh ra khỏi cửa, trước khi đóng lại, hắn còn đe dọa.

_Hãy nhớ lấy những gì mà cô đã ký và hứa với tôi. Cô có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay tôi đâu nên cô hãy ngoan ngoãn mà làm tốt nhiệm vụ của mình....!!

Hắn đóng cửa lại. Thanh trút hết bức tức của mình lên cánh cửa, cô nàng vừa đá vừa chửi.

_Đồ khốn kiếp, đồ ác quỷ, đồ độc tài....!!

Thanh vẫn còn đá và chửi nữa nếu như cánh cửa bằng sắt kia không đột ngột mở ra. Long quát.

_Con nhò kia, cô muốn chết hả....!!

Thanh sợ quá cô nàng bỏ chạy thật nhanh. Long khoanh tay đứng dựa ở cửa. Trên môi của anh chàng khẽ nở một nụ cười. Long mở điện thoại của mình ra trên màn hình của Long chỉ có hình một cô gái đứng lặng ở bên hồ, mái tóc bị thổi tung bay vì gió, ánh mắt nhìn xa xăm và môi nở một nụ cười thật đẹp. Long dứt điện thoại vào túi quần rồi khép cửa văn phòng của mình lại, anh chàng cũng cần phải lên lớp.

Thanh cảm thấy căm hận bản thân mình, cô nàng thấy mình vô dụng quá. Nước mắt lăn dài trên mi, cô nàng vừa đi vừa khóc. Lấy tay quệt hai dòng lệ đang lăn dài trên má. Thanh lẩm bầm.

_Từ khi mình học võ đến giờ mình mới gặp được một người giỏi như hắn. Mình thua hắn cũng không có gì là lạ vì kỹ năng và động tác của mình kém quá....!!

Thanh nắm chặt lấy vạt áo cô nàng nghĩ.

_Mình cần phải đăng ký đi học thêm ở đâu đó để nâng cao khả năng của mình, rồi mình sẽ hẹn tái đấu với hắn. Mình sẽ không nuốt được cục tức và nổi

cầm giận này đâu....!!

Thanh đến trước cửa phòng y tế lúc nào không hay, chỉ một chút xíu nữa thôi là cô nàng va vào cửa nếu không có tiếng nói của ai đó ở phía sau.

_ Tâm hồn của cô để ở đâu thế hả, cô có biết là mình sắp va vào cửa rồi không...??

Thanh giật mình, theo phản xạ Thanh dừng ngay lại. Thấy tấm cửa kính ở trước mặt. Thanh thờ phào và sờ lên trán của mình, cô nàng lảo đảo.

_ Một chút xíu nữa thôi là mình bị biếu đầu rồi....!!

Hoàng mai mỉa.

_ Tôi chưa thấy ai vô duyên như cô, đã bị như vậy rồi mà còn đứng ở đó nói lảm bảm một mình là sao....!!

Thanh quay phắt lại, trong người của cô nàng lúc này như chứa hàng ngàn khối thuốc nổ nên chỉ cần ai chạm ngòi là nó nổ tung ra.

_ Tên kia, đừng tưởng anh có ơn với tôi mà có quyền nói móc tôi....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hoàng không nói gì, anh chàng bước đi luôn. Thanh hứ một tiếng rồi bước vào trong. Thấy Dung đang đọc cái gì đó còn Duy đang uống trà. Nhìn thấy sự ung dung tự tại của họ trong khi mình phải chịu bao nhiêu đắng cay. Nhất là con nhỏ Dung. Thanh điên tiết quát Dung.

_ Con nhỏ kia, bạn bè thế hả, mày có biết là vì mày mà tao bị hấn hành cho sắp chết không hả....??

Dung buông tờ báo xuống, cô nàng cười cười rồi quan tâm hỏi.

_ Mày bị làm sao, không lẽ hấn bắt nạt mày....!!

Thanh bước lại, cô nàng bóp vai của Dung thật chặt rồi hét.

_ Từ nay tao sẽ không làm bạn với mày nữa, bạn bè gì mà lúc người ta gặp khó khăn lại vô tình bỏ rơi là thế nào....??

Dung hồi lỗi và cầu xin Thanh.

_ Mày cho tao xin lỗi, tao có ra xin giúp ày cũng không giải quyết được gì vì với Long càng cầu xin hấn càng phạt nặng hơn, nên biết điều mà làm theo lời của hấn ngay từ đầu thì mày ra hấn sẽ nhẹ tay hơn....!!

Dung mỉm cười và cho là mình đã giúp được cho cô bạn. Thanh cười khẩy bảo Dung.

_ Đừng là một con nhỏ vô tâm. Chỉ vì thế mà mày dám bỏ bạn bè không cứu. Thôi mày biến đi cho khuất mắt tao....!!

Thanh uất quá, liền trèo ngay lên cái giường mà Dung đang ngồi. Con nhỏ ra lệnh.

_ Mày biến sang bên kia mà ngồi, tao cần phải ngủ nên mày đừng có làm ồn nếu không mày sẽ chết với tao....!!

Thanh nằm luôn xuống, cô nàng nhắm mắt lại, chưa đầy hai phút cô nàng đã chìm sâu vào rất ngủ.

Buổi học đầu tiên đã cho Thu một cảm giác dễ chịu và thoải mái. Trong ánh mắt của Thu hiện lên sự hồn nhiên và tươi trẻ mà lâu rồi Thu không có.

Vẫy tay tạm biệt con bạn thân Trang của Thanh. Thu một mình dạo bước về nhà. Thu vừa đi vừa nghĩ.

_ Không biết giờ này Thanh đang làm gì, mình có nên gọi điện để hỏi thăm nó không. Nhưng mà thôi vậy, vì bây giờ vẫn còn sớm quá, mình mà gọi cho nó vào lúc này nhờ đâu bị lộ thì sao....!!

Thu từ bỏ ý định gọi điện cho Thanh. Thu biết hôm nay bố mẹ và cô Lý không về nhà vì công việc nhiều quá. Thu lảo đảo.

_ Hay là mình đến công ty của bố xem họ làm việc như thế nào. Vì từ khi bố nhận được chức vụ ở đài truyền hình mình không có dịp được đến đây....!!!

Nghĩ là làm Thu liền trở về nhà, sau khi ăn tạm một bát cơm lót dạ. Thu lấy chiếc xe đạp của Thanh rồi phóng đến đài truyền hình.

Cất chiếc xe vào lán, Thu bước từng bước lên bậc thềm. Cô nàng cảm thấy run và hồi hộp lạ. Cảm giác này báo hiệu cho Thu biết sẽ có một cuộc gặp gỡ không hay. Thu nắm lấy chéo áo của mình rồi tự tin bước vào trong cửa.

Tầm cửa kính vừa mở ra Thu phải sững sờ vì gặp phải một anh chàng đẹp trai quá. Tim của Thu đang nhảy điệu tango ở trong lồng ngực, mặt của cô nàng đỏ cả lên.

Thu cố lấy bình tĩnh để bước qua nhưng anh chàng kia nhếch mép lên hỏi.

_Sao hôm nay cô lại rảnh rồi đến đây. Xem ra hai chúng ta có duyên với nhau nhỉ...??

Thu kinh ngạc vì không hiểu anh ta đang muốn nói chuyện với ai. Thu liền quay lại để nhìn xem có cô gái ở sau mình hay không nhưng không có ai cả, vậy là anh ta muốn nói chuyện với mình. Thu tự hỏi không lẽ anh ta và Thanh quen biết nhau, nhưng nghe giọng nói của anh chàng hình như không mấy thân thiện thì phải.

Thu lờ đi, vừa bước được hai bước chân. Cái áo khoác của Thu bị lôi giật lại.

Thu kêu khổ, tại sao bạn bè của Thanh người nào cũng đều dùng võ hơn là dùng mồm thế này. Thu dụi dằm hỏi Trường.

_Anh muốn gì mà tại sao lại lôi áo của em lại là thế nào...??

Trường mở to mắt ra để nhìn Thu cho kỹ, anh chàng kinh ngạc và sững xốt vì không hiểu tại sao mới không gặp có một tuần mà giọng nói cũng như cử chỉ của cô nàng khác hẳn mọi khi.

Trường khoanh tay lại, anh chàng khề nhưóng mắt lên.

_Thế nào cô đã tính đền tiền cho tôi vì lỡ làm hỏng cái quần của tôi chưa....!!

Thu đỏ bừng cả mặt, đôi mắt của cô nàng long lanh. Thu ngượng ngùng vì trong đầu đang nghĩ đến những ý nghĩ không hay.

Trường càng ngắm Thu càng cảm thấy lạ. Sao con nhỏ này lại đỏ bừng cả mặt và bẽn lễn như thế kia và tại sao nó lại không vênh mặt lên để cãi nhau với mình mà lại cúi gằm mặt xuống. Đúng là khó hiểu thật, không biết nó lại muốn gì trò gì ra nữa, mình nên để phòng nó thì hơn.

Thu cảm thấy bối rối nên cô nàng khề vắn về mấy lọn tóc dài ở trước ngực. cô nàng lí nhí đáp.

_Em xin lỗi nhưng em không hiểu anh đang nói gì...!!

Trường nghĩ.

_Hay là con nhỏ này nó đang đóng kịch với mình. Một con người dù có diễn tài đến đâu thì bản chất cũng không bao giờ thay đổi. Một tuần mình bận đóng phim và quay quảng cáo nên không có cơ hội tính sổ với nó. Nhưng nay mình về rồi mình phải hành nó cho bỏ ghét....!!

Trường bắt Thu nhìn thẳng vào mặt của mình. Anh chàng gằn từng tiếng.

_Cô đừng giả vờ như mình không biết. Tôi yêu cầu cô trả tôi tiền và bồi thường danh dự cho tôi ngay lập tức....!!

Thu nhăn mặt lại vì đau. Thu đang rầu cả ruột vì thân thể của Thu yếu đuối đâu khỏe mạnh được như Thanh. Trường cũng như nhiều người khác đều nhầm Thu là Thanh nên đối xử với Thu vẫn như trước. Cô nàng phải đứng im một chỗ để chịu trận. Trường bóp thật mạnh vào hai bả vai của Thu. Thu đau khổ chỉ mong giờ hành hình này sớm kết thúc, nếu không Thu sẽ mang một tấm thân bầm dập về nhà.

Thu ngán ngẩm quá đáp.

_Anh có thể nhắc lại vụ đó được không vì em bận thi quá nên quên hết rồi....!!

_Cô đóng kịch cũng khéo lắm nhưng cô đừng quên tôi là một diễn viên, nếu muốn dùng mánh khỏe này ra thì cô nên áp dụng với người khác không nên áp dụng với tôi làm gì....!!

Thu kêu khổ, đây là bản chất của mình chứ có phải mình đang đóng kịch đâu. Tại sao Thanh lại đi gây thù chuốc oán với tên này làm gì.

_Em xin lỗi nhưng đúng là em không nhớ gì thật. Anh làm ơn buông tha cho em để em còn đi....!!

Trường bực cả mình. Con nhỏ này đúng là một kẻ đùa giỡn và muốn thử thách sự chịu đựng của mình đây mà. Hôm nay mình phải tìm đủ mọi cách để cho nó phải xin tha thì thôi.

_Thế nào cô có chấp nhận yêu cầu của tôi không...??

_Nhưng em đã làm gì anh mà anh yêu cầu em phải trả tiền và bồi thường danh dự cho anh. Anh phải nói rõ thì em mới hiểu được chứ...??

Trường cười khẩy. Anh chàng không nói gì nữa mà lôi Thu đi theo mình. Thu yếu đuối nên không thoát ra nổi mà bị anh chàng lôi đi một cách dễ dàng. Cô nàng sợ hãi quá mồ hôi toát cả ra, ngay cả kêu to lên cô nàng cũng quên luôn.

Trường đẩy Thu vào xe của mình. Anh chàng ra lệnh.

_Tự thắt dây an toàn của mình vào đi....!!

Thu run cầm cập hỏi Trường.

_Anh...anh định làm gì thế. Anh muốn làm gì tôi mà lại lôi tôi đi như thế này...!!

Trường không trả lời của Thu mà lái xe đi ra khỏi cổng của đài truyền hình. Thu lú lú cả chân tay nên không tài nào thắt nổi cái dây an toàn ỉnh nữa. Trường bực quát.

_Cô muốn chết hay sao mà không cài dây an toàn vào....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Thu hãi quá nên nước mắt ngấn nước mắt dài đều tuôn ra cả. Cô nàng đang nghĩ đến cảnh mình bị bắt cóc và bị đem đi bán. Khuôn mặt của Thu đã trắng bệch, hai bàn tay siết chặt lại vào nhau. Đôi môi run run, bao nhiêu nỗi uất ức Thu đều nuốt cả vào trong lòng chỉ có những tiếng nấc thỉnh thoảng phát ra.

Trường kinh ngạc trước tài đóng kịch của Thanh. Anh chàng cười khẩy nghĩ.

_Con nhỏ kia cô giỏi lắm, cứ đóng kịch và diễn tiếp đi. Cô tưởng là tôi sẽ mắc bẫy của cô hay sao. Cô càng làm thế tôi lại càng muốn cho cô nếm mùi. Vì từ xưa đến nay tôi ghét nhất là những kẻ dám làm hỏng chiếc quần mà tôi yêu thích và dám sỉ nhục tôi....!!

Lái xe một vòng cuối cùng Trường cho xe dừng lại trước một căn hộ cao cấp. Anh chàng ra lệnh.

_Xuống xe....!!

Thu ngồi lì ở trên xe. Trường bước xuống rồi đóng cửa xe đánh rầm một cái. Trường quát Thu.

_Cô còn không mau xuống....!!

Thu run run bước xuống, nỗi sợ hãi đã làm cho cô nàng ngã quỵ. Thu ngã về phía của Trường. Trường thấy Thu tự nhiên ngã ra, theo phản xạ anh chàng đưa tay ra đón rồi ôm luôn lấy Thu.

Thu ngượng quá, cô nàng lấy hai tay chống vào ngực của Trường rồi cố gắng đứng cho xa Trường ra. Trường hơi bối rối nhưng cảm giác đó tan biến rất nhanh. Anh chàng lại trở về là một con người lạnh lùng như thuở nào.

Trường mở cửa rồi mời Thu.

_Cô vào đi....!!

Thu đứng tròn chân ở sân, cô nàng càng sợ hơn khi bị Trường đưa về nhà. Thu nghĩ thà là mình chết ngay chứ nhất quyết không chịu nhục. Trường bực mình hỏi Thu.

_Tại sao cô không vào nhà đi mà còn đứng ở đây làm gì...??

Thu lắp bắp hỏi.

_Anh...anh có ý gì mà đưa tôi về nhà của anh là thế nào...??

Trường cười khẩy bảo Thu.

_Cô đừng suy nghĩ lung tung và bậy bạ. Tôi đưa cô về nhà vì từ nay trở về sau cô phải tới đây dọn dẹp cũng như nấu cơm cho tôi ăn....!!

Thu thờ phào nhẹ nhõm vì Thu cứ tưởng hẳn đưa Thu về đây là để làm nhục. Nhưng tại sao hẳn lại muốn mình làm ô sin cho hẳn. Thật là phi lý, mình có làm gì hẳn đâu và mình cũng đâu cần tiền đến mức phải làm nô lệ cho hẳn.

_Xin lỗi anh nhưng anh nên thuê người khác đi thì hơn vì tôi không phù hợp với công việc này đâu....!!

Trường trừng mắt lên quát Thu.

_Con nhỏ kia, tôi tính cho cô thế này là nhẹ nhàng cho cô lắm rồi đấy. Cô có tin là tôi lôi cô ra tòa không hả. Còn không mau vào quét dọn và làm vệ sinh đi....!!

Thu run rẩy cất từng bước lên thềm nhà. Thu có muốn chạy ra khỏi đây thì cũng không thoát vì chiếc cổng vô tình kia đã bị đóng chặt lại.

Trường ngồi rung đùi trên chiếc ghế xa lông. Hấn ra lệnh.

_Làm việc của mình đi, tôi sẽ kiểm tra cô khi cô hoàn thành xong. Nếu cô mà làm cầu thả, hay có một chút nào rồi trả thì cô biết rồi đấy, tôi sẽ không tha cho cô đâu....!!

Thu quá mệt mỏi, bụng xối lên vì đói. Thở xác và tinh thần như muốn rã cả ra. Nhưng Thu không cho phép mình được ngục ngã hay bỏ cuộc. Thu hiểu đây là món nợ của Thanh với anh chàng này nhưng Thu phải thay Thanh trả cho anh ta cũng như Thanh phải thay Thu trả món nợ của mình. Cả hai chị em cũng chẳng có ai sung sướng gì khi đổi trao thân phận cho nhau nhưng có lẽ Thu vẫn sung sướng hơn Thanh vì cô nàng còn có những bạn bè tốt vây quanh mình còn Thanh thì khác, cô nàng phải chống cự với cả trường và nay có thêm một tên ác quỷ từ địa ngục lên. Thu chỉ còn biết cầu chúc cho Thanh được may mắn và có thể vượt qua được mọi chuyện khi đang theo học ở bên ấy.

Thu bắt tay vào làm việc. Nhìn căn nhà ba tầng này. Cô nàng cảm tưởng cuộc đời của mình hôm nay sẽ kết thúc ở đây.

Thu ôm từng chồng quần áo của Trường mang đi giặt. Thu vừa làm vừa lẩm bẩm.

_Cái tên kia trông sáng xua và sạch sẽ như thế sao nhà của hắn lại bị dơ như một cái chuồng heo là thế nào....!!

Lau nhà, giặt quần áo, rửa chén đĩa bẩn. Thu cố nấu cho xong bữa cơm trưa. Thấy có cái ghế còn trống ở một căn phòng bên cạnh Thu nghĩ.

_Mình chỉ cần ngã lưng cho đỡ mệt một chút thôi....!!

Đôi mắt của Thu díp lại, sự mệt mỏi dễ dàng đưa cô nàng vào giấc mộng. Trường thích thú ngắm Thu làm việc. Thấy cô nàng vì mình mà vất vả, Trường cũng thấy hơi tội nhưng nhớ đến mối hận hôm nào anh chàng lại nhếch mép lên.

_Cho cô chết, đây mới chỉ là khởi đầu thôi. Tôi sẽ tập cho cô dần quen với cuộc sống của một người hầu. Cố lên nhé nhóc....!!

Trường ngồi đợi lâu như vậy mà con nhỏ kia cũng không chịu ra báo cáo kết quả công việc ỉnh. Trường buông tờ báo xuống bàn rồi đứng dậy. Anh chàng lẩm bẩm.

_Cô mà lười biếng thì cô chết với tôi. Mới ngày làm đầu tiên mà đã lười biếng như thế này thì ai mà chịu nổi....!!

Trường chạy lên chạy xuống để kiểm tra. Anh chàng hài lòng vì con nhỏ làm rất sạch sẽ và ngăn nắp. Bước vào gian bếp mùi thức ăn làm cho Trường cảm thấy đói.

Nhìn những món ăn ở trên bàn. Trường phì cười.

_Chúa ơi, con nhỏ này làm thức ăn cho người lớn ăn hay cho trẻ nhỏ ăn. Mấy củ cà rốt và dưa leo, cô nàng cắt và gọt rất đẹp mắt....!!

Trường ôm bụng cười lên như điên. Con bé đúng là trẻ con. Nó mà đi nuôi dạy trẻ là rất phù hợp. Đúng là bó tay với nó, nhưng mà mình cũng nên ném thử xem nó nấu có ngon hay không.

Trường lấy một cái thìa, anh chàng khẽ hót một lớp trên đĩa rau mà cô nàng nấu. Trường cảm thấy rất ngon, hương vị vừa ngọt vừa mềm. Trường cười xem ra anh chàng có một đầu bếp không tồi nhưng mình phải bảo nó thay đổi kiểu thức anh dành cho trẻ em này nếu không mình sẽ chết vì suy dinh dưỡng mất.

Trường bước ra khỏi bếp, anh chàng tự hỏi là con nhỏ kia lủi đi mất rồi. Sao mình tìm nó ở khắp nhà mà không thấy.

Trường bước sang một căn phòng bỏ hoang ở bên cạnh, đôi dép lê đi nhẹ nhàng trên sàn.

Trường thấy có một cánh tay của Thu dơ ra khỏi ghế xô pha. Trường bước lại, anh chàng ngắm Thu ngủ.

Con nhỏ có vẻ mệt mỏi nhưng trông nó ngủ rất ngon. Trường lắc đầu lẩm bẩm.

_Con nhỏ này đúng là vô duyên, đến nhà một thằng đàn ông mà lại là ô sin của người ta, sao nó dám tự nhiên ngủ say sưa ở đây là thế nào....!!

Trường quát.

_Con nhỏ kia dậy mau, cô đã phơi quần áo đâu mà dám lả ra ngủ, tôi lại lấy cái chổi quét cho cô hai cái vì tội lười bây giờ....!!

Thu giật mình, con nhỏ lăn cả xuống đất. Thu mắt nhắm mắt mở hỏi Trường.

_Anh cần tôi làm gì nữa hay sao....???

Trường buồn cười quá nhưng cố nén để ra vẻ là một ông chủ nghiêm khắc.

_Mau đi phơi quần áo đi và tôi nói cho biết nếu cô còn dám ngủ trong giờ làm việc là không xong với tôi đâu....!!

_Dạ, em xin lỗi anh. Em đi làm ngay đây....!!

Thu bỏ chạy ra khỏi cửa nhưng cái dép của cô nàng trơn quá nên cô nàng ngã xõng xoài ra sàn nhà. Lần này Trường không còn nhịn được cười nữa. Anh chàng phá ra cười thật to.

Thu nhăn nhó đứng dậy, đôi má đỏ bừng vì xấu hổ. Thu ngại quá vội bỏ đi xuống bếp. Thu vừa đi vừa ôm lấy hai cái má của mình. Trường cười chán, anh chàng nghĩ.

_Xem ra cuộc sống mai sau của mình sẽ rất thú vị. Con nhỏ đó cũng dễ thương và biết điều đấy chứ. Nhưng mà lạ thật, tính cách của nó bây giờ chẳng giống lúc trước tí nào, không lẽ nó đã thay đổi rồi. Mình nên quan sát nó thêm rồi mới kết luận thì hơn vì sớm hay muộn mình cũng sẽ biết con người thật của nó.

Trường tự hỏi không biết con nhỏ này có phải là một người đa tính cách hay không....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Dung thấy Thanh cau gợn và hờn dỗi mình như vậy. Dung cảm thấy hơn bị tủi thân. Nhưng cô nàng hiểu ai bị bạn bè bỏ rơi trong trường hợp ấy cũng đều tức giận như Thanh cả thôi. Có khi họ còn làm hơn thế. Dung tự nhận mình là một đứa kém cỏi, Thanh đã vì mình mà bị vạ lây, lẽ ra mình phải đứng ra bảo vệ và bênh vực con nhỏ khi tên kia bắt nạt Thanh nhưng mình lại hèn nhát rúc vào cái mai rùa của mình.

Dung nhìn Thanh chìm sâu vào trong giấc ngủ. Dung mỉm cười, nhìn con nhỏ lúc này thật dễ thương và đáng yêu. Dung cũng không hiểu tại sao Thu lại thay đổi một cách chóng mặt như thế này nhưng tính cách bây giờ của Thu hay hơn tính cách nhút nhát như ngày xưa. Vì sống ở trong ngôi trường luôn bị bắt nạt bởi bọn công tử con nhà giàu và bọn con gái công chúa kia thì lành hiền quá dễ bị bọn họ cười đầu cười cổ.

Dung lo cho Thanh, vì Thanh thay đổi là tốt nhưng cô nàng này lại nóng tính và thần thần quá dễ làm mất lòng người khác và dễ bị người khác ghét, mà khi đã bị ghét rồi thì con nhỏ làm sao mà sống yên.

Dung định lay Thanh dậy và bảo con nhỏ đi lên lớp vì Dung đã hết đau rồi. Con nhỏ đỏ mặt vì cứ đến ngày là nó hay bị như thế. Nhưng thấy Thanh ngủ ngon quá, Dung thờ dãi lăm bầm.

_Thôi mày hãy nằm ở đây mà ngủ luôn đi để mình tao đi lên lớp cũng được. Cô giáo có hỏi đành nói dối là bây giờ bệnh đã chuyển cả sang bên mày. Ngủ ngoan nhé cô bạn thân yêu....!!

Dung và Duy bước ra ngoài. Anh chàng rù rề.

_Anh em mình đi uống nước đi, anh thấy giờ học cũng đã sắp kết thúc rồi em có lên cũng đâu có học được gì....??

Dung thấy có lý liền bảo luôn anh chàng.

_Vậy thì anh em mình đi nhưng mà uống nước ở đâu bây giờ. Em sợ nếu mà nhà trường bắt gặp em cúp tiết để đi chơi với anh thì thế nào em cũng bị phạt....!!

Duy cười khi bảo Dung.

_Em yên tâm đi vì anh biết chỗ này hay lắm. Nào chúng ta đi....!!

Hai người tính đều trẻ con nên họ ăn nói hợp với nhau. Họ cười đùa vui vẻ trên suốt quãng đường đi. Thanh vẫn ngủ như chết ở trên giường bệnh, cô nàng quá mệt mỏi nên ngủ sâu hơn mọi khi. Thanh chuyển ngủ ngật ở trong lớp vì cô nàng là vua nướng. Thanh có hai phương châm sống rất hay. Đó là ngoài ăn và ngủ ra cô nàng không còn quan tâm tới chuyện gì khác.

Có một bóng người hắt lên trên sàn nhà. Tiếng khóa kêu lách cách ở trong ổ rồi cánh cửa mở ra và nhẹ nhàng được khép lại.

Anh chàng tiến từng bước lại chiếc giường mà Thanh đang nằm. Anh chàng khẽ nhếch mép lên rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Hắn ta ngắm nhìn Thanh ngủ, bàn tay của anh ta khẽ nắm lấy bàn tay của Thanh. Trên tay của cô nàng hai vết hằn do dây thừng quấn vẫn chưa hết đỏ và hình như đang bị sưng lên thì phải. Hắn khẽ nhăn mặt lại, rồi nhẹ nhàng cầm một lọ thuốc rồi bôi vào hai vết hằn trên tay của Thanh.

Sau khi làm xong cái việc tốt đẹp nhưng lén lút đó, hắn cúi xuống gần mặt của Thanh. Hắn khẽ mỉm cười rồi thì thầm vào tai của cô nàng.

_Ngủ ngon nhé nhóc, em không biết là khi em tỉnh dậy thì đang có việc gì chờ em đâu. Anh hy vọng là em không ngục ngã hay quý xuống xin anh buông tha cho em. Vì em biết rồi đây, anh không khi nào muốn buông tay của em ra khỏi tay của anh, anh sẽ trói em lại bằng sợi dây xích của mình. Nên em phải mạnh mẽ lên và đừng có khóc, anh sẽ không vì thế mà nhẹ tay với em đâu.!!

Không biết Thanh có nghe anh chàng kia nói gì không, chỉ biết là trong miệng của Thanh đang ú ớ cái gì đó rồi cô nàng nằm im. Thanh có một tật là khi ngủ dù ai có khiêng hay vút mình đi đâu con nhỏ cũng không hay và cũng không biết gì cả.

Đôi môi hồng của Thanh hé mở. Anh chàng kia không cưỡng lại được nên nhẹ nhàng đặt lên môi của Thanh một nụ hôn.

Mặt của anh chàng đỏ lên, một nụ cười hạnh phúc và sung sướng nở trên môi. Anh chàng bước ra ngoài, khép cánh cửa phía sau lưng của mình lại. Anh chàng lẩm bầm.

_Con nhỏ này đúng là có một sức quyến rũ chết người, mình nên đề phòng và giữ mình cẩn thận thì hơn vì nếu không làm được như thế mình không thể nào hoàn thành tốt vai trò của mình được.!!

Thanh cảm nhận được là có ai đó đang hôn mình nhưng trong mơ con nhỏ lại đang mơ mình được con mèo Kitty ở nhà hôn. Trên môi của cô nàng khẽ nở một nụ cười.

Cuối cùng con mèo lười như Thanh cũng tỉnh giấc. Cô nàng vươn vai và ngáp một cái rõ to. Thanh bật xuống đất đánh bộp một cái. Thanh cảm nhận trên đôi môi của mình hơi ướt và hình như là có ai đó đã hôn mình.

Thanh ngu ngơ không hiểu là tại sao trong giấc mơ của mình, Thanh được con mèo Kitty ở nhà hôn mà trên môi của mình lại giống như thật. Thanh xoa xoa đầu, Thanh đang vận dụng trí óc của mình để giải thích trường hợp này.

Ngẫm nghĩ một lúc Thanh cũng không hiểu được tại sao, cô nàng tự cười một mình.

_Mày đúng là một con điên tự dung lại tin vào mấy thứ vớ vẩn, có lẽ cái cảm giác sung sướng và nhớ thương con mèo yêu quý của mình nên mình mới tin là nó hiện hữu ở đây thôi chứ làm gì có thật.!!

Thanh thò vào túi áo khoác lấy ra một cái máy nghe nhạc và bật nút on trên màn hình rồi cắm dây vào tai. Cô nàng khép cửa phòng y tế lại. Thanh vừa đi vừa lẩm bầm theo lời của bài hát, môi mỉm cười thật tươi.

Sờ lên cổ tay, Thanh thấy nó hơi nhức. Thanh nguyên rủa.

_Cái tên ác quỷ kia đúng là một tên độc ác, sao hắn có thể đối xử với một cô gái như tội phạm thế chứ và tại sao ở ngôi trường này thu thập toàn những kẻ không ra gì là thế nào. Mình nên sách va ly và bay về với gia đình thì hơn, ở đây thêm lúc nữa chắc là cái bọn kia sẽ sẻo từng miếng thịt của mình ra mất.!!

Thanh vừa đi vừa lẩm bầm, mắt của cô nàng đang nhìn mấy khóm hoa hai bên lối đi. Thanh thấy một đôi giày màu trắng, Thanh nhìn dần lên. Thanh giật mình và co giò bỏ chạy, nhưng cái tên kia nhanh hơn, hắn lại tóm lấy cái mũ áo khoác của Thanh.

Thanh kêu khổ, sao vừa mới mở mắt ra là thấy hắn là thế nào, tên này là quỷ ám hay sao.

Thanh đứng im không còn nhúc nhích được gì nữa. Tên kia giật mạnh một cái, Thanh ngã về đằng sau. Hắn xoay Thanh một vòng, hắn bắt Thanh phải đối diện và nhìn thẳng vào mặt của hắn. Thanh bực mình gất.

_Tên kia anh làm gì thế hả, anh có biết là mình phiền lắm không, còn không mau buông tay để cho tôi đi.!!

Long nhếch mép và bộ mặt của hắn xa xăm xuống.

_Tôi yêu cầu cô từ nay không được ăn nói với tôi bằng giọng ra vẻ đó nữa nếu không cô sẽ chết với tôi.!!

_Tôi thích nói gì là việc của tôi, anh có quyền gì mà yêu cầu tôi như thế.!!

Long quát.

_Đi và dọn dẹp văn phòng cho tôi ngay lập tức.!!

Thanh nhăn mặt và bíp luôn tai lại, con nhỏ bực mình nói.

_Anh làm gì mà phải hét lên như điên thế hả. Tôi có bị điên đâu mà anh phải ra oai, làm thì làm.!!

Thanh bực mình bỏ đi một mạch. Con nhỏ không thèm dùng tay mở cửa mà sấn chân của mình, nó đá một cú, hai cánh cửa mở bung ra. Thanh đi thẳng vào trong, rồi vớ lấy cái chổi. Cô nàng bắt đầu làm việc.

Long đứng ở ngoài nhìn, anh chàng dựa người vào cửa, hai tay ung dung đút vào túi quần. trên môi của Long khẽ nở một nụ cười, ánh mắt của Long nhìn Thanh đầy âu yếm, anh chàng đang dần thích con nhỏ nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ mình là một kẻ lạnh lùng, vì Long là một người giỏi dấu cảm xúc thật của bản thân, nên không ai biết là anh chàng muốn gì và cần gì.

Thanh vừa làm vừa nghe nhạc. Mặc dù hơi vất vả một tí nhưng với Thanh mà nói những công việc này chẳng có gì xi nhê gì hết. Ở nhà Thanh còn làm những việc nặng hơn thế này nhiều, Thanh học võ nên có một số chuyện người bình thường không thể làm được.

Thanh lấy tay quẹt mồ hôi đang chảy ở trên trán, Thanh thở phào vì mọi chuyện đã xong, căn phòng trở nên sạch sẽ và sáng sủa. Thanh thỏa mãn với công việc của mình. Cô nàng cười thật tươi, mặt bừng sáng hỏi Long.

_Anh thấy thế nào, hài lòng rồi chứ.??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Long hơi đỏ mặt, anh chàng vội quay ra hướng khác. Long lấy bàn tay khẽ bíp miệng của mình lại rồi nói.

_Cũng tạm được nhưng từ mai cô phải biết điều một chút nếu không tôi sẽ phạt cô thật nặng.!!

Thanh cười cười rồi dơ tay chào như kiểu nhà binh.

_Tuân lệnh sếp, chào sếp em về.!!

Thanh phi ra khỏi phòng như một con sóc. Thanh phóng hết tốc lực vì sợ cái tên kia đuổi theo để tóm mình lại. Long đứng ngây người nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của Thanh đang chạy trên sân trường, anh chàng sờ lên trái tim của mình, từng nhịp đập đang hiện rõ ở trong lồng ngực.

Thanh bò lên được lớp thì các bạn đã về gần hết. Thanh tiu ngui lấy cặp sách của mình, cô nàng lẩm bẩm.

_Mình là gì không biết, sao từ khi đi học ở đây mình toàn gặp xui xẻo là thế nào, đúng là cái số không ra gì.!!

Kim cầm thù bảo Thanh.

_Con nhỏ kia mày có biết là vì mày mà tao phải đi cắt lại tóc không hả, tao nói ày biết tao không dễ dàng bỏ qua ày đâu nên mày cứ liệu chừng đấy.!!

Thanh lười biếng ngả đầu xuống bàn, con nhỏ trả lời.

_Cô định làm gì tôi, hay là cô muốn cắt lại tóc của mình thêm lần nữa.!!

Kim nghiêng răng của mình thật chất, cô nàng quát lên the thé.

_Mày đừng có cậy mình biết được chút võ mà ra vẻ ta đây, mày có tin là tao cho người thay bọn tao xử mày không hả.??

Thanh đập lại.

_Cô cũng có khác gì tôi, tôi chỉ đáp trả những gì mà cô gây ra cho tôi thôi. Tôi không cần biết cô là ai và tôi cũng cóc cần biết cô nhờ ai để xử tôi. Vì nếu tôi còn ở đây điều đó có nghĩa là tôi sẽ chơi với cô tới cùng, nếu cần tôi có thể chuyển đi nơi khác học cũng được, không lẽ ở trên đất nước này lại không có trường nào khác cho tôi học hay sao.!!

_Mày có giỏi thì chuyển trường luôn đi, sao chỉ có nói không mà không làm gì hết thế, đúng là chỉ có giỏi khua môi múa mép.!!

Thanh cười khì, con nhỏ cúi mặt dưới đôi bàn tay của mình, cô nàng thờ ơ bảo.

_Lẽ ra là tôi định đi cho sớm vì ngày nào cũng phải gặp cô làm cho tôi phát ốm nhưng nếu mà tôi bỏ đi thì cô lấy ai để chơi cùng, tôi có lòng tốt muốn làm bạn với cô, tại sao cô lại muốn tống cổ tôi đi luôn là thế nào....???

Kim tức quá vì miệng lưỡi của Thanh như cứa vào nỗi đau của cô ta. Mặc dù mang tiếng là ngũ công chúa và nổi tiếng vì sự giàu có và sắc đẹp nhưng các bạn ở trong trường trước mặt bọn họ thì vui vẻ, lễ phép chào hỏi nhưng trong thâm tâm và sau lưng, bọn họ đang nguyền rủa không tiếc lời, thành ra họ chỉ là những kẻ cô đơn mà thôi.

_Cô câm miệng đi, hãy liệu hồn và cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình, vì cô không biết là có chuyện gì đang chờ mình đâu....!!

Thanh ngán ngẩm, con nhỏ ngu luôn. Bọn kia gào thán mà con nhỏ Thanh không thèm báo nào. Chúng nó tức giận bỏ đi về. Thanh muốn mượn sách nên cô nàng không cần phải về nhà vào lúc này, Thanh tranh thủ thời gian để thỏa mãn giấc mộng ngủ của mình.

Long đứng ngoài cửa, anh chàng nghe hết cuộc nói chuyện vừa rồi. Long mỉm cười thích thú, anh chàng nghĩ.

_Con nhỏ Thanh này cũng mạnh miệng gớm, nhưng mà nó đơn giản quá, con em của mình là một đứa háo thắng và thù dai, xem ra con nhỏ Thanh phải chịu thêm nhiều uất ức đây. Mình nên làm gì để kết thúc trận chiến giữa hai đứa này mà không làm tổn thương hòa khí giữa hai bên....!!

Long vuốt mũi của mình, anh chàng đã nghĩ ra được một cách rất hay. Long bước vào lớp, chọn inh một cái bàn gần chỗ của Thanh. Long gõ nhẹ lên bàn. Thanh vẫn ngủ như chết, cô nàng không có phản ứng gì cả. Long bực mình gõ đánh cốp một cái vào đầu của Thanh. Thanh lấy tay xoa xoa đầu của mình rồi ngái ngủ nói.

_Dung, mình chỉ ngủ một chút thôi, tí nữa mình mới về nên cậu làm ơn đừng có làm phiền mình....!!

Long lại gõ thêm cho Thanh một cái nữa, Thanh tức khí gắt.

_Bắt đầu từ ngày mai thời gian của cô sẽ là thời gian của tôi. Cô muốn đi đâu hay làm gì cũng phải xin phép tôi, nếu tôi không đồng ý hay không chấp nhận, cô không được phép làm điều đó, cô đã rõ chưa....!!

Thanh lúng búng hết cả lỗ tai, nếu làm đúng như hắn nói có khác gì mình là nô lệ của hắn. Chúa ơi, mình thà là đi tu ở trong một ngôi chùa nào đó còn hơn.

_Xin lỗi anh nhưng tôi không thể nào làm theo yêu cầu của anh được, tôi là một con người thích tự do và làm những gì mà mình muốn, tôi không phải là một con rô bốt được lập trình sẵn....!!

Long đập bàn một cái thật to, anh chàng trừng mắt lên quát Thanh.

_Cô dám ăn nói như thế với chủ nhân của mình đấy hả, cô đừng quên là mình đã hứa và ký vào tờ giấy kia, chưa hết cô có tin là tôi gửi ngay tấm hình của cô cho toàn trường không hả....??

Thanh uất quá quát lại Long.

_Tên kia, tôi có gây thù chuốc oán gì với anh đâu mà tại sao anh cứ tìm cách gây khó dễ cho tôi mãi là thế nào.....!!

_Cô làm gì thì tự mình đi mà tìm hiểu lấy, còn một điều tôi muốn cô làm cho tôi nữa, bắt đầu từ ngày mai cô phải mang cơm sáng cho tôi....!!

Đây là hình phạt mà Thanh ngán nhất, ngay việc tự nấu cơm cho bản thân của mình, Thanh còn không muốn nói chi đến việc nấu ăn cho người khác. Thanh gãi gãi đầu ra vẻ là một người khổ sở.

_Xin lỗi anh nhưng anh không thể tự mình mang đi được hay sao vì tôi nấu ăn dở lắm và tôi cũng lười nấu ăn nên anh làm ơn tự nấu ăn inh đi nhé....!!

Long muốn cười lắm khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó như khi của Thanh nhưng anh chàng vẫn nghiêm như thường.

_Đây là lệnh và là yêu cầu của tôi. Tôi không cho phép cô cãi hay có bất cứ phản ứng nào nữa, cứ thế mà thi hành đi....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thanh lẩm bẩm

_Đúng là một tên độc tài và không biết điều, chúa ơi chỉ cần nghĩ tới chuyện phải dậy sớm để nấu ăn cho hắn là mình lại điên lên rồi, sao con khổ thế này hả trời....!!

Long quát.

_ Con nhỏ kia đã chửi xéo người khác đủ chưa, có im miệng để nghe người khác nói không hả...??

Thanh ngồi im, nhưng trong đầu của cô nàng đã chửi cái tên kia không tiếc lời, ai bảo hắn dám xài xẻ Thanh như một cái giẻ lau của hắn.

_ Cô có thể làm một người bạn tốt của em gái tôi không...??

Thanh ngơ ngác không hiểu nên hỏi lại Long.

_ Anh nói gì tôi không hiểu, em gái anh là ai mà anh lại muốn tôi làm bạn của nó...!!!

Long thở dài bảo Thanh.

_ Em gái của tôi là con bé Kim mà cô hay cãi nhau và đánh nhau với nó đấy thôi...!!!

Thanh giật mình đánh thót một cái, chúa ơi đây là việc tiếp theo mà hắn yêu cầu với mình hay sao, đúng là quái chiêu, làm sao mình có thể chơi thân và làm bạn với một con bé như nó chứ.

_ Anh đang đùa tôi đúng không, anh biết thừa là tôi và con nhỏ Kim không thể nào và không bao giờ làm bạn được với nhau sao anh lại bắt tôi làm cái việc còn khó hơn là tìm đường lên trời thể hả...!!!

_ Tôi không cần biết, cô muốn làm gì thì làm, cô cũng đừng quên bây giờ cô là nô lệ của tôi nên mọi yêu cầu của tôi là mệnh lệnh đối với cô, cô mà còn dám cãi hay không tuân theo là chết với tôi...!!!

Long chán nản bảo Thanh.

_ Thật ra Kim là đứa ngoan hiền và tốt bụng nhưng nó được nuông chiều từ nhỏ nên nó mới tác oai tác quái như vậy. Nếu bây giờ nó tìm ình được một người bạn tốt như cô thì tôi tin là nó sẽ thay đổi...!!!

Thanh không tự tin lắm với những gì mà Long nói.

_ Anh đừng đánh giá tôi cao quá vì tôi sợ sẽ làm cho anh thất vọng. Tôi nghĩ là mình không làm được đâu vì tôi và con nhỏ Kim là kẻ thù của nhau làm sao tự nhiên biến thành tình bạn được...!!!

_ Tại sao lại không được, vì có những thứ tưởng chừng là xung khắc với nhau nhưng lại ghép thành một mảnh đấy thôi...!!!

Thanh nắm chặt hai tay thành một khối, Thanh cũng mong mình và Kim có thể trở thành một người bạn tốt vì đi học mà cứ cãi nhau hoài cũng khiến cho Thanh chán.

_ Thôi được rồi tôi đồng ý, nhưng tôi nói trước là kết quả như thế nào thì cũng không phải là lỗi của tôi đâu...!!

Long mỉm cười thỏa mãn, anh chàng hỏi Thanh.

_ Cô về luôn chứ hay là cô còn việc gì cần làm...??

Thanh nằm xuống bàn, con nhỏ lười biếng bảo Long.

_ Tôi muốn mượn vài cuốn sách của thư viện nên tôi sẽ ở lại đây...!!!

Long không nói gì anh chàng bước ra cửa. trước khi đi anh chàng khẽ quay lại nhìn Thanh một cái rồi mới đi. Thanh lại chìm sâu vào giấc mộng, mọi chuyện vừa xảy ra đã bay sạch ra khỏi đầu của cô nàng, vì với Thanh lúc này được tận dụng một giấc ngủ ngon quan trọng hơn những việc vớ vẩn kia.

Long mở cửa xe ô tô rồi trèo lên. Anh chàng ngồi dựa vào ghế xe, tay hất mái tóc ra đằng sau trán, anh chàng lẩm bầm.

_ Mình hy vọng là Thu với em gái của mình có thể trở thành những người bạn tốt và con nhỏ Kim học được một bài học quý giá về tình người, mình không muốn nó chơi với mấy đứa con gái kia một tẹo nào. Chúng nó suốt này chỉ nhồi nhét vào đầu của con nhỏ những thứ không hay, mong sao là Thu có thể lay chuyển được nó...!!!

Long gọi điện cho quản lý của mình, anh chàng muốn hỏi về lịch quay phim ca nhạc. Long để điện thoại sang cái ghế bên cạnh rồi lái xe đi.

Lúc đi học Long là một người lạnh lùng và vô cảm nhưng khi là một thần tượng anh chàng biến thành một con người hoàn toàn khác.

Thoa, Kim, Hường và Liên đang trên đường đi học về. Họ đang phóng xe như điên, mặc dù là con gái nhưng họ còn táo tợn hơn cả đàn ông. Thoa gọi ý.

_ Hay là mình nhờ bọn thằng Kiên xử con nhỏ Thu đi, vì hình như bọn nó thích bọn mình nên vụ nhờ vả này xem ra sẽ rất trót lọt...!!!

Hường cười tươi bảo.

_Mày nói đúng, cái bọn ngu ngốc đó mình nhờ gì hay sai gì mà chả được, bọn nó đúng là những tên đại gái....!!

_Nếu thế mày gọi điện cho bọn nó đi, rồi hẹn bọn nó ở cái quán rượu lần trước....!!

Kim cười thỏa mãn, con nhỏ nguyên rùa.

_Đúng thế, lần này chúng ta sẽ cho con nhỏ Thu chết, ai bảo nó dám tuyên chiến với chúng ta....!!

Cả bọn phá ra cười như điên với nhau, chúng nó hạnh phúc khi tìm cách hại được nhỏ Thanh.

Bọn tên Kiên thấy Kim gọi inh, bọn nó nháy mắt bảo nhau.

_Con nhỏ này được đấy, hôm nay chúng ta sẽ chuốc cho bọn nó say rồi chúng ta muốn làm gì mà chả được phải không chúng mày....!!

Ba tên còn lại cười hô hô với nhau, trong đầu của chúng nó đang chứa toàn những ý nghĩ đen tối. Bốn cô nàng kia thì không hay biết gì cả, chúng nó cứ tưởng lừa được mấy anh chàng này, nhưng chúng nó có biết đâu là chính mình lại xa vào bẫy.

Thanh bước xuống thư viện của trường, kể từ khi đến đây học. Thanh chưa bao giờ đặt chân tới, hôm nay cô nàng cần mượn vài cuốn sách về kinh tế luận. Thật ra Thanh là một người ghét toán và nhất là kinh tế, nhưng cô nàng cần một ít kiến thức để viết blog nên cô nàng mới nhắm mắt mượn về đọc.

Thanh cầm cuốn sách trên tay, cô nàng lượn qua mấy kệ sách khác để mượn thêm vài cuốn truyện. Đôi mắt của Thanh long lanh khi nghĩ đến những dòng truyện vui tươi mà mình sắp được đọc. Thanh mỉm cười rồi bước thật nhanh đến cái kệ thứ ba.

Thanh sờ tay và quét nhẹ trên từng cuốn sách mà cô nàng đi qua. Chọn được ình một cuốn ưng ý Thanh liền cầm lấy, nhưng hình như bên kia cũng có người chọn nó, thành ra cuốn sách đứng im ở giữa hai người. Thanh nhòm qua khe sách, cô nàng nhìn thấy có một anh chàng cũng đang nhìn mình. Thanh cười hỏi.

_Anh có thể nhường tôi cuốn truyện này không...??

Anh chàng kia lắc đầu nói.

_Xin lỗi cô nhưng tôi không thể nào nhường cho cô được vì tôi đã phải chọn lâu lắm rồi mới thấy....!!

Thanh cãi lý.

_Nhưng tôi là người tìm thấy trước thì tôi phải lấy được nó chứ...??

Anh chàng kia cũng không vừa.

_Cô nói lạ nhỉ, vậy tại sao tôi và cô lại cùng cầm nó một lúc....!!

_Rất đơn giản, tôi vừa cầm vào là anh cầm vào ngay, tính theo giây thì tôi vẫn nhanh hơn anh....!!

Anh chàng kia sừng xốt cho cái lý luận của Thanh. Anh chàng nói.

_Mặc kệ là tính theo giây hay theo phút. Tôi vẫn muốn lấy cuốn sách này. Cô chịu khó mượn nó vào lần sau vậy....!!

Thanh giật luôn cuốn sách, rồi mỉm cười bảo.

_Tại sao người mượn lần sau không phải là anh mà lại là tôi....!!

Anh chàng kia điên tiết liền bước sang để nhìn rõ tận mặt con nhỏ nào mà dám cướp trắng trợn cuốn sách của mình. Khi đã nhìn cho rõ rồi, cả Thanh và Hoàng đều giật mình nhìn nhau. Hoàng mai mỉa.

_Xem ra tôi và cô có duyên ghê, lần trước ở sân bay cô giật con thú bông, còn ở đây cô giật cuốn sách của tôi. Cô làm nghề gì mà có thể làm nó hay như vậy....!!

Thanh cúi xuống nhìn đôi giày của mình, con nhỏ tính bơ bảo.

_Đồ của tôi thì tôi phải giật lại chứ, không lẽ tôi phải nhường cho người khác, anh không thấy là mình hơi phí lí khi đi mua mai người khác trong khi họ làm đúng à....!!

Hoàng khoanh tay lại, anh chàng cười khẩy hỏi Thanh.

_Cô thấy mình đứng ở điểm nào, giật đồ trên tay của người khác một cách thô bạo là đúng hay sao...??

_Tôi là một người như thế đấy, anh làm gì được tôi....!!

Hoàng cười cười anh chàng lồi Thanh gần về phía mình, anh chàng đe dọa.

_Cô có biết mình là một đứa con gái phi lí nhất trên đời không hả, cả đời của tôi chưa bao giờ gặp một loại con gái nào như cô....!!

Thanh cười khi bảo Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

_Nếu thế thì tôi chúc mừng anh, vì số của anh may mắn mới gặp một người hoàn hảo như tôi, anh cũng nên cảm ơn thượng đế vì đã ỉnh cái điểm phúc này....!!

Hoàng nhăn mặt lại vì anh chưa thấy ai lại trơ trên như con nhò Thanh này khi tự nhận bản thân mình như thế. Nhưng anh chàng phải công nhận một điều là danh tiếng, hình tượng của mình chẳng có tác dụng hay xi nhê gì hết với con nhò. Hoàng bắt đầu tò mò và muốn tìm hiểu thêm về Thanh.

Thanh thấy Hoàng im lặng không nói gì mà cứ nhìn mình chăm chăm. Thanh ngỡ ngác không hiểu, con nhò khua tay trước mặt của Hoàng. Thanh quan tâm hỏi.

_Anh bị làm sao thế, có phải anh buồn vì không mượn được cuốn sách này không....??

Hoàng giật mình, anh chàng chưa kịp nói gì. Thanh đã chìa cuốn truyện ra trước mặt của Hoàng.

_Tôi chỉ trêu đùa anh thôi, anh cầm lấy đi khi nào anh đọc xong thì báo cho tôi biết để tôi còn mượn....!!

Hoàng kinh ngạc, anh không ngờ con nhò này lại biết điều và tốt bụng như thế, anh cứ tưởng nó là một đứa không biết điều chứ.

_Cô không hối hận khi đưa nó cho tôi chứ....??

Thanh mỉm cười hiền từ.

_Có sao đâu vì dù anh đọc trước hay là tôi đọc trước thì cũng như nhau cả. Tôi chỉ cần biết là nó vẫn còn ở đây là được rồi....!!

Hoàng phì cười cho cái lý lẽ của Thanh. Con nhò này đúng là một đứa ngây thơ.

_Cô có cần tôi trả ơn cô gì không....??

Thanh đang lựa sách, nghe Hoàng hỏi, Thanh lắc đầu đáp.

_Tôi có làm gì cho anh đâu mà anh cần phải trả ơn, chỉ cần anh mau đọc xong rồi cho tôi mượn là được rồi....!!

Thanh buồn cười, con nhò chưa thấy có tên nào ương bướng như tên này.

_Tôi đã nói là không cần anh phải trả ơn cho tôi rồi kia mà, không lẽ anh lại đi bắt người khác nhận ơn của mình....!!

Hoàng kiên quyết bảo Thanh.

_Xin lỗi nhưng đó là nguyên tắc làm người của tôi, vì vậy cô hãy nói ra yêu cầu của mình đi....!!

Thanh quay lại, cô nàng mỉm cười thật dễ thương rồi nói.

_Nếu thế anh hãy im lặng và ra kia ngồi đọc sách cho tôi nhờ, tôi chỉ yêu cầu anh làm như thế thôi....!!

Hoàng ngạc nhiên trước yêu cầu của Thanh. Anh chàng mỉm cười thích thú, con nhò này được đấy. Hoàng khoanh tay lại, anh chàng nói.

_Tôi nghĩ là mình đã tìm ra được một cách trả ơn cô rất hay....!!

Thanh ngược mắt lên nhìn Hoàng, cô nàng ngỡ ngác hỏi.

_Anh tìm được cách gì....??

Hoàng kéo Thanh lại gần mình, anh chàng cười khi bảo con nhỏ.

_ Cách này này...!!

Hoàng ôm chặt lấy Thanh rồi hôn con nhỏ. Thanh mở to mắt ra vì kinh ngạc và sững sốt. Cả thân thể của Thanh như bị đông cứng lại. Thanh sợ hãi quá liền đẩy Hoàng tránh xa người mình ra, con nhỏ tiện tay tát cho Hoàng một cái rồi hét.

_ Tên biến thái kia, anh làm cái gì thế hả...??

Hoàng xoa xoa vào má của mình. Anh chàng mỉm cười bảo Thanh.

_ Tôi đã trả ơn cho cô xong rồi đấy, chào cô...!!

Hoàng cầm cuốn sách rồi bỏ đi. Thanh đứng chết lặng ở một chỗ. Tim của con nhỏ đập thật nhanh; mặt của nó đỏ lên và nước mắt trào cả ra; đôi môi run run vì khóc. Thanh bàng hoàng hết cả người, tại sao trên đời lại có một cách trả ơn người khác ngược đời như hẳn chứ.

Thư viện vắng hoe, vì đang là ban trưa nên không có ai, không biết trời xui đất khiến thế nào mà Thanh và Hoàng lại ở đây vào lúc này. Hành động vừa rồi của Hoàng may mà không có ai nhìn thấy nếu không cô nàng Thanh lại phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa.

Thanh ngồi bệt xuống đất, Thanh tự hỏi bản thân là tại sao chỉ trong vòng có một ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra với mình là thế nào.

Thanh ôm lấy đầu, hai cuốn sách nằm ở bên cạnh. Đôi chân của Thanh nằm dài trên thảm nhà, Thanh đang nghĩ rất dữ ở trong đầu. Thanh tính từ việc bị bắt làm nô lệ của tên ác quỷ Long, rồi việc bị bắt ép phải kết bạn với kẻ thù là Kim và phải mang com sáng cũng như dọn phòng họp cho hắn. Thanh nhớ nhó nghĩ.

_ Mình nên gọi điện cho chị Thu rồi thương lượng với chị về vụ chuyển sang một ngôi trường mới học cho xong, nếu mình mà tiếp tục học ở đây thì thế nào mình cũng phát điên lên. Chị Thu của mình chọn cái trường này để học đúng là một sai lầm, học đâu chả thấy suốt ngày chỉ thấy đánh nhau với cái nhau....!!

Thanh sờ lên môi của mình thấy nó vẫn còn ướt, nụ hôn không cho Thanh cảm giác gì cả, Thanh chỉ coi nó giống như là hôn con Kitty ở nhà thôi. Nhưng bị cưỡng ép để làm chuyện này thật không hay chút nào. Cái tên chết tiệt, hẳn tưởng hẳn là ai mà ỉnh cái quyền được ban phát cho kẻ khác chứ, bọn thần tượng đúng là cái bọn mắc dịch.

Thanh đứng lên, cô nàng cầm hai cuốn sách rồi chọn ỉnh một cái bàn trống. Thanh tập trung vào đọc sách, cô nàng không muốn những chuyện phiền nhiễu kia ảnh hưởng đến cảm hứng của mình. Đọc được một lúc Thanh nghĩ.

_ Mình phải cố gắng học thật giỏi để tham gia tranh cử, mình cần phải thay đổi cái vận mệnh đen đủi của mình mà để làm được điều đó mình cần tìm ai đó dạy kèm ỉnh, nhưng khổ nỗi mình lại không biết ai cả, phải nhờ ai bây giờ hả trời...!!

Thanh lại bắt đầu suy nghĩ nên không đọc hay học được gì nữa. Thanh bực mình đứng lên rồi đến bàn thủ thư. Cô nàng nhẹ nhàng bảo.

_ Cô ơi làm ơn cho em mượn hai cuốn sách này...!!

Cô thủ thư khẽ nhắc cái kính rồi nhìn Thanh một cái. Cô ôn tồn hỏi.

_ Em đã mượn sách bao giờ chưa...??

Thanh gãi đầu vì Thanh có bao giờ đến đây đâu mà mượn. Thanh tự hỏi là chị Thu có bao giờ mượn sách mà chưa trả hay không. Cô nàng bí thế nên đành trả lời đại.

_ Dạ rồi. Em rất hay mượn sách ở đây...!!

Cô thủ thư bảo Thanh.

_ Cho cô mượn thẻ thư viện của em...!!

Thanh lôi tấm thẻ của Thu ra rồi đưa cho cô thủ thư. Cô dò tên của Thu trong một cuốn sổ lớn, cô trùng mắt lên bảo Thanh.

_ Sao mấy cuốn lần trước em đã mượn lâu rồi mà vẫn chưa chịu trả nay lại đòi mượn thêm là thế nào...??

Thanh kêu khổ, đúng là bó tay với bà chị của mình, lẽ ra bà chị phải nhắc ỉnh nhớ chứ, bây giờ lại bị mắng oan thế này.

_ Vâng, em hứa sẽ mang trả sớm. Chào cô....!!

Thanh tiu ngưu bước ra. Đúng là cái số không ra gì, đã không mượn được sách, còn bị tên kia cướp luôn nụ hôn và bị mắng oan nữa chứ. Đúng là bực cả mình.

Gió và không khí ồn ào xung quanh làm cho Kim có tỉnh táo đôi chút. Kim thấy mình đang được Kiên lai. Cô nàng lè nhè hỏi Kiên.

_Anh đang chờ tôi đi đâu đây....??

Kiên giật mình hỏi lại Kim

_Em đã tỉnh rồi đấy à, anh chỉ muốn đưa em về nhà thôi mà....??

Kim đưa mắt nhìn ra hai bên đường, cô nàng cảm thấy lạ vì đây đâu phải là con đường để đi về nhà của mình, không lẽ hấn muốn đi đường tắt, nhưng ở đây cách xa nhà của mình quá, nếu đi đường này thì biết bao giờ mới tới nơi.

_Anh có bị lạc đường hay không vì em thấy chúng ta đang đi nhầm hướng rồi....??

Kiên lấp liếm bảo Kim

_Làm sao mà nhầm lẫn được. Không lẽ em lại không tin vào khả năng của anh....??

Kim cảm thấy đầu mình nhức như búa bổ, mắt hoa lên và cả người đau như bị ai dằn. Kim nghĩ hay là do rượu nên mình không nhìn rành, thôi thì để cho hấn lái xe vậy.

Kim không nói gì nữa mà nhắm mắt lại để ngủ. Kiên quay sang nhìn, hấn cười thầm.

_Dù cô có tỉnh táo hay không thì hôm nay cô cũng không thể nào thoát khỏi được bàn tay của tôi đâu....??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 2

Hấn nhẹ nhàng bảo Kim

_Em cứ nhắm mắt mà ngủ đi khi nào tới nơi anh sẽ đánh thức em dậy....!!

Kim mỉm cười nói với giọng biết ơn vì cô nàng tưởng hấn đang đưa mình về nhà thật.

_Cám ơn anh nhiều lắm, khi nào tới nơi anh nhớ phải đánh thức em dậy. Em không muốn bố mẹ hay anh trai của em biết là mình được anh đưa về nhà trong tình trạng say rượu như thế này đâu....!!

Kiên khẽ nhếch mép lên trông thật đều hấn cười thầm.

_Cô yên tâm đi vì họ không có cơ hội nhìn thấy cô bây giờ đâu, ít ra phải sáng mai hay là tối nay thì may ra cô mới trở về nhà của mình được vì bây giờ cô là của tôi....!!

_Được rồi, em yên tâm đi, anh đã hứa là anh sẽ làm mà....!!

Kim lại chìm sâu vào trong giấc ngủ, cô nàng đâu hay là tai họa đang đình dập xung quanh mình. Hường, Thoa và Liên cũng không khác gì Kim, chúng nó đều ngủ say như chết. Thình thoảng con nhỏ Hường nói ú ớ gì đó trong miệng, những câu đại loại như.

_Chúng ta uống tiếp nào....!!

Hay là .

_Đồ đi nào anh em ơi....!!

Hoan bật cười thích thú, hấn lăm bắm bảo Hường.

_Em hãy hét to nữa lên đi vì khi nào tới chỗ đó rồi anh sợ em lại không dám hét lên ấy chứ....!!

Bốn tên lái xe mất có mười phút là tới cái khách sạn mà bốn thằng hay đến. Chúng nó lái xe vào gara rồi bế xốc từng nàng trên đôi tay của mình.

Kim giật mình vì tự nhiên có ai đó động vào người, con nhỏ ngờ ngác hỏi Kiên.

_Đã đến nhà của em rồi à....??

Kiên hơi ớn, anh chàng than thầm, tại sao con nhỏ lại tỉnh ngủ vào lúc này.

_Ừ, đến nơi rồi....!!

Kim thấy mình tự nhiên được Kiên bế, cô nàng đỏ mặt bảo Kiên.

_Anh làm gì thế bỏ em xuống, em đâu có say đến nỗi không thể tự đi vào nhà của mình....!!

Kim nhìn xung quanh, con nhỏ kinh ngạc vì cái gara để xe này đâu phải là nhà của con nhỏ, chưa hết sao cái này lại giống như là gara của khách sạn thế nhỉ.

Kim sợ hãi quay ngoắt lại hỏi Kiên.

_Anh đưa tôi tới đây là có ý gì, đừng nói với tôi là anh đang có những ý nghĩ đen tối ở trong đầu....!!

Kiên tiến gần sát người của Kim. Con nhỏ sợ quá liền hét lên thật to.

_Anh định làm gì đây hả....??

Kim co giò bỏ chạy thật nhanh ra cổng của khách sạn. Kim chạy bằng tất cả sức lực của mình, con nhỏ quên luôn mấy cô bạn gái đang nằm trong xe của mấy tên kia. Hoan kinh ngạc vì không ngờ con nhỏ Kim có thể chạy thoát nhanh như thế. Kiên điên tiết đuổi theo con nhỏ của mình. Anh chàng vừa đuổi theo Kim vừa nói vọng lại.

_Chúng mày cứ đưa bọn nó lên trên kia trước đi, đừng vì tao mà bị mất hứng....!!

Bọn nó ngán ngẩm cho Kiên nhưng vui mừng vì Kiên không bắt chúng nó phải hủy ngang kế hoạch này.

Hoan hất mặt bảo bọn kia.

_Chúng mày còn làm gì ở đây còn không mau bế cô nàng của mình rồi đi lên trên kia đi hay là lại muốn chúng nó tỉnh dậy một cách đột xuất như con nhỏ Kim....!!

Nghe Hoan nhắc bọn nó cũng lo sợ nên liền thi hành ngay mà không cần Hoan phải nói lần thứ hai.

Thanh đang đi dạo trên phố, đôi mắt trong veo, con nhỏ vừa đi vừa ăn kem. Thanh hít hà vì lạnh và vì ngon quá.

Cô nàng sung sướng vì với cô nàng này ăn và ngủ là tiên. Thanh mặc dù ham ăn nhưng con nhỏ vẫn không thể nào trông khá hơn được, vóc dáng của nó vẫn nhỏ và thanh mảnh.

Có lẽ do con nhỏ nghịch ngợm lắm và hoạt động nhiều nên nó tiêu đi đâu hết cả.

Do không chịu được không khí ồn ào xung quanh, Thanh liền bật nhạc thật to, cô nàng thỏa mãn nhắm nháp nốt ly kem, tay của con nhỏ khẽ quệt ngang miệng mình một cái vì kem dính cả trên mép. Thanh nghĩ.

_Thà là mình bị cuốn hút vì âm nhạc còn hơn những âm thanh ồn ào và inh ỏi vì còi xe và tiếng quát tháo kia. Cái thành phố này sao mà sản sinh ra lắm người thế nhỉ đúng là thật khủng khiếp....!!

Kim đã thấm mệt do phải chạy nhanh mà cái tên Kiên kia vẫn không tha cho con nhỏ, mặc cho Kim vừa chạy vừa hét Kiên vẫn không có dấu hiệu ngừng lại. Những người đi đường lại tưởng Kim là kẻ cắp nên bị Kiên đuổi theo để bắt lại. Họ không hề giúp Kim mà còn thì thầm bàn tán với nhau. Những người khác lại vô tình coi như là không thấy, vì sống ở đây ngày nào mà họ chẳng nhìn thấy những cảnh đuổi bắt như thế này, họ xem mãi cũng phát chán nên không thèm nhìn và cũng chẳng thèm quan tâm.

Thanh đang bước theo một đường thẳng con nhỏ không hề đi chệch hướng vì Thanh đang đua với bản thân của mình, con nhỏ lắm bướng.

_Mình sẽ đi như thế này đến khi nào mỏi chân thì thôi....!!

Thanh nhìn thấy có một cái khách sạn thật to và thật đẹp. Thanh lắm bướng.

_Chắc là nội thất bên trong của nó sang trọng lắm, giá mà mình có thể đi vào bên trong để ngắm nhìn nó thì hay biết mấy....!!

Thanh vừa quay ngang người, Thanh bị một con nhóc va cả vào người. Cú va chạm làm cho Thanh và con nhỏ ngã cả ra đất, Thanh xoa xoa vào cái ngực đau. Con nhỏ bật dậy rồi bực mình gắt con nhỏ đang nằm úp mặt xuống đường kia.

_Cô đi như thế hả, có biết là mình bất lịch sự lắm không đi đường nhất là đi trên vỉa hè thì cô phải bình tĩnh chứ tại sao lại chạy như điên lên là thế nào. May mà cô va vào tôi nhờ đâu cô va vào một cụ già thì biết phải làm sao....??

Kim sợ hãi quá vội quay lại nhìn để xác minh xem Kiên đã đuổi kịp mình chưa. Kim giật mình đánh thót một cái vì Kiên đang chạy gần tới nơi.

Kim hoảng hốt vội ngồi dậy để chạy tiếp. Thanh hất hàm hỏi.

_Này cô kia sao cô không chịu xin lỗi tôi mà còn ngồi đó làm gì...??

Kim ngược mắt lên nhìn Thanh. Cả Thanh và Kim đều kinh ngạc, vì họ không ngờ là lại gặp nhau trong hoàn cảnh này. Kiên phóng thật nhanh đến rồi cầm luôn lấy tay của Kim. Anh chàng lau mồ hôi đang chảy ở trên trán, hất cười khẩy bảo Kim.

_Cô còn muốn chạy đua đến bao giờ nữa còn không mau theo tôi vào trong....??

Kim run rẩy giăng tay của mình ra rồi hét.

_Đồ biến thái, sao anh dám ép tôi vào khách sạn với anh hả, anh có tin là tôi báo cảnh sát đến bắt anh không....??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Hắn không nói không rằng mà lôi Kim đi theo mình. Thanh mặc dù không ưa Kim, thậm chí còn ghét cô nàng này thậm tệ nhưng Thanh là một cô gái tốt không lẽ thấy bạn bè gặp nạn mà lại không cứu. Thanh chạy đến, cô nàng hất tay của Kiên ra khỏi tay của Kim rồi kéo con nhỏ đứng phía sau lưng của mình.

Kim ngạc nhiên tột độ vì không thể nào tin được là Thanh lại cứu mình sau bao nhiêu chuyện mình gây ra cho nó.

Thanh căm thù và kinh tởm bảo Kiên.

_Tên kia, anh có biết mình là một kẻ khốn kiếp lắm không hả, tại sao anh lại dám bắt ép một người con gái làm chuyện xấu xa với anh là thế nào...??

Kiên bây giờ mới ngấm kỹ Thanh. Hắn giật mình vì Thanh chính là cô gái mà Kim nhờ hắn xử, sao con bé này lại đứng ra bảo vệ kẻ thù của mình là thế nào.

_Cô có biết mình là kẻ nhiều chuyện lắm không hả, mà tại sao cô lại đi bảo vệ cho kẻ nhờ người khác đánh mình là thế nào. Tôi chưa thấy kẻ nào điên khùng như cô, đúng là một con bé ngốc nghếch....!!

Kim mong Thanh cứu mình nên cô nàng cố nói át đi.

_Cậu đừng tin lời của hắn, hắn chỉ nói thế để cậu không cứu mình mà thôi....!!

Kiên cười khẩy, hắn trừng mắt nhìn Kim. Hắn chìa ra một bức ảnh rồi đưa cho Thanh.

_Cô hãy tự mình xem đi, bức hình này có phải là ảnh chụp của cô không. Cô ta đưa cái này cho tôi vì cô ta muốn tôi xử cô hộ cô ta....!!

Thanh cầm lấy tấm hình rồi nhìn vào. Thanh sa xầm mặt xuống, con nhỏ ngán ngấm và chán nản nghĩ.

_Con bé này đúng là thủ đoạn quá, nó không thắng nổi mình liền đi nhờ người khác đến đánh mình. Mình nên bỏ mặc nó cho xong, ai bảo nó ngu đi chơi với cái bọn bất hảo này làm gì. Nhưng mình lỡ hứa với Long là mình phải làm bạn với con nhỏ này....!!

_Mình mà bỏ mặc nó không cứu thì xét về tình người mình không làm như thế được, việc thứ hai là cô ta sẽ về ton hót với tên xấu xa kia, hắn sẽ hành mình thêm à xem. Thôi thì mình đành gạt chuyện hận thù cá nhân sang một bên để cứu nó vậy....!!

Kim thấy Thanh nhìn vào bức ảnh mà như bị thôi miên và trầm ngâm không nói gì. Cô nàng lo sợ tột độ vì bây giờ Thanh là vị cứu tinh duy nhất, nếu mà Thanh cũng bỏ đi thì đời của mình coi như là vứt bỏ.

Thanh ném bức hình xuống đất rồi hất hàm bảo Kiên.

_Cứ cho những điều của anh nói là đúng đi nhưng tôi vẫn không thể nào bỏ qua cho anh vì tội dám làm nhục người khác và hơn nữa Kim là bạn học cùng lớp với tôi....!!

Kim mừng quá liền nắm chặt lấy khuỷu tay của Thanh. Con nhỏ dựa vào người của Thanh đầy tin tưởng. Thanh dịu dàng vỗ nhẹ vào mu bàn tay của con nhỏ rồi an ủi.

_Cậu yên tâm mình sẽ không bỏ rơi cậu đâu....!!

Kiên đe dọa Thanh.

_Cô mà không bỏ đi thì thế nào tôi cũng sẽ xử cô cùng với con nhỏ kia. Thế nào cô có nghe lời của tôi hay là muốn tôi đánh cô...??

Thanh bước lại con nhỏ thách thức.

_Anh có giỏi thì thử hành động đi xem nào. Tôi muốn xem khả năng của anh tới đâu mà anh dám to mồm như thế...!!

Kiên ngắm nhìn Thanh từ đầu xuống chân, anh chàng thích thú vì Thanh không những xinh đẹp mà còn rất khỏe mạnh và có cá tính nữa. Anh chàng muốn đùa bỡn với Thanh nên bảo.

_Chỉ cần cô đồng ý làm bạn gái của tôi một hôm tôi sẽ tha cho con nhỏ kia và không làm khó cho cô...??

Thanh cười khinh bỉ bảo Kiên.

_Anh đang nằm mơ giữa ban ngày đấy hả. Tôi có mù mắt đâu mà chấp nhận làm bạn gái một kẻ ăn chơi và chuyên làm chuyện xấu như anh....!!

Kiên không lấy thế làm buồn ngược lại hắn càng nhích lại gần Thanh hơn rồi dơ bàn tay ra định nắm lấy bàn tay của Thanh nhưng Thanh nhanh hơn. Con nhỏ theo thế, Thanh vận tay của hắn ra đằng sau chưa hết bàn chân của Thanh ngáng chân của hắn làm cho hắn ngã nhào xuống đất. Thanh ngồi đè lên lưng của hắn và bẻ quặt hai tay của hắn vào nhau. Thanh nhếch mép bảo Kiên.

_Anh còn muốn nói hay giải thích gì không...??

Kiên kinh ngạc trước tài nghệ của Thanh. Hắn càng cố giãy Thanh càng siết chặt tay của mình. Hắn đau đớn nhưng miệng vẫn nói cứng.

_Cô hãy liệu hồn đấy, cô thắng tôi vì tôi không đề phòng cô thôi, nếu mà đấu trực tiếp thì chưa chắc cô thắng tôi....!!

Thanh liền buông hắn ra rồi bảo.

_Được, nếu anh muốn thế thì tôi chiều....!!

Kiên thấy mình được giải thoát hắn mừng quá liền đứng ngay dậy, rồi hát hàm bảo Thanh.

_Bây giờ tôi mới thực sự ra tay đây, cô hãy chuẩn bị tinh thần mà đón nhận nó....!!

Thanh cười, cô nâng cùi áo khoác của mình ra rồi buộc ngang người, chân phải bước lên một bước; chân trái khẽ trùng xuống; mắt nhìn thẳng vào mắt của Kiên. Bây giờ tất cả tinh thần và giác quan của Thanh đều tập trung vào từng động tác của Kiên. Kiên di chuyển theo hướng nào Thanh đều đoán trước được, cô nâng hạ hắn một cách dễ dàng và hắn nhận không biết bao nhiêu cú đá và cú đâm vào người. Hắn bị sung húp một bên mắt. Thanh tức giận bảo Kiên.

_Tôi sẽ cho anh sung nốt bên kia cho nó cân để anh bớt nhìn con gái người ta như một con mồi đi....!!

Thanh chưa dứt lời anh chàng kia đã lĩnh thêm được một quả vào mắt trái rồi. Thanh túm lấy áo của hắn rồi ra lệnh.

_Mau cúi mình xin lỗi Kim đi....!!

Kiên chưa bao giờ chịu nhục như hôm nay. Hắn không ngờ cô gái mà Kim nhờ xử lại giỏi võ như thế này. Cả đời của hắn cũng chưa bao giờ thua đàn bà thế mà hôm nay hắn lại bị một cô gái cho đo ván ngay từ thế võ đầu tiên. Hắn cắn hận bảo Thanh.

_Có chết tôi cũng không bao giờ xin lỗi cô ta....!!

Thanh túm chặt cổ áo của Kiên rồi nói dứt khoát.

_Anh xin lỗi Kim hay là muốn đến gặp cảnh sát....!!

Kiên vội nói luôn.

_Đề tôi xin lỗi cô ấy, làm ơn đừng lôi tôi đến đó....!!

Thanh quát.

_Nếu thế thì nói luôn đi....!!

Kiên ngập ngừng nhìn Kim đang run rẩy đứng đó, hắn khẽ cúi đầu xuống rồi lí nhí nói.

_Tôi xin lỗi cô....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Thanh bực mình gắt Kiên.

_Anh xin lỗi người ta với cái thái độ ngang tàng như thế hả, ít ra thì cũng phải thành khẩn một chút chứ...??

Kiên ón quá vì Thanh đang dơ quả đấm lên. Anh chàng vội xiu ngay mặt xuống rồi năn nỉ Kim.

_Tôi mong cô tha lỗi cho tôi và tôi hứa sẽ không bao giờ dám làm như thế với cô nữa....!!

Kim từ lúc bị bắt ép vào khách sạn với hấn cho tới giờ, con nhỏ kinh sợ đến nỗi khuôn mặt đã trắng bệch cả ra, cô ta lắp bắp bảo Thanh.

_Thôi cậu tha cho hấn đi đi. Mình không muốn nhìn thấy mặt của hấn thêm một lần nào nữa....!!

Thanh lại tóm lấy cổ áo của hấn rồi đe dọa.

_Nếu tôi còn thấy anh làm những chuyện xấu như thế này nữa là không xong với tôi đâu. Còn không mau biến đi....!!

Kiên lùi thui bước đi, hấn đi được mấy bước liền quay lại để nhìn Thanh thêm một lần nữa. Hấn thấy trái tim của mình đập thật nhanh, hấn đỏ mặt vì hấn bắt đầu thích con nhỏ rồi.

Kim nắm lấy tay của Thanh thật chặt, con nhỏ lí nhí nói với cái giọng biết ơn.

_Cảm ơn cậu nhiều lắm vì nếu không có cậu thì mình không biết là mình bị biến thành cái gì nữa....!!

Cô ta khóc nức lên rồi run run nói tiếp.

_Có khi mình đã bị hấn làm nhục rồi cũng nên....!!

Thanh thấy Kim bây giờ thật tội nghiệp. Thanh khẽ ôm Kim vào lòng rồi vỗ về.

_Không sao nữa rồi, chẳng phải là mình đã đuổi hấn đi rồi hay sao. Mình hứa là từ nay sẽ bảo vệ cho cậu, nếu có chuyện gì cứ gọi ỉnh, mình sẽ đến ngay....!!

Kim ôm chặt lấy Thanh. Trong vòng tay của Thanh con nhỏ cảm thấy Thanh giống như là chị gái của mình. Qua chuyện này Kim đã hiểu ra nhiều điều, con nhỏ tự thấy mình thật nhỏ bé trước tấm lòng của Thanh, vì mình hại nó như thế mà nó có thể gạt bỏ hết những chuyện đó sang một bên để cứu mình. Kim nhắm mắt lại, trí óc của cô nàng đã khai thông ra được một chút, Kim giật mình bảo Thanh.

_Thôi chết rồi còn ba đứa bạn của mình. Chúng nó cũng bị bắt vào khách sạn với ba tên kia....!!

Thanh liền nắm lấy tay của Kim rồi kéo đi. Con nhỏ hồi thức.

_May lên Kim, chúng ta phải nhanh lên nếu không e là không kịp mất....!!

Kiên vì quá chán nản và nhục nhã nên đã bỏ đi. Thanh và Kim chạy thật nhanh vào cổng của khách sạn. Thanh ôm đầu bảo Kim.

_Chúa ơi, cái khách sạn này to như thế này thì làm sao mà chúng ta tìm được ba đứa kia bây giờ....??

Kim khóc nức lên, con nhỏ chưa bao giờ yếu đuối như bây giờ. Nó không biết phải làm gì hay là làm cách nào để cứu bạn của mình.

Thanh thấy vậy liền nắm thật chặt tay của Kim rồi cương quyết nói.

_Cậu đừng lo quá chúng ta cứ đến quầy tiếp tân rồi hỏi tên của mấy thằng kia thì thế nào cũng tìm ra thôi....!!

Kim gật đầu bảo Thanh.

_Cậu nói phải nào chúng ta đi thôi....!!

Thanh tươi cười hỏi cô nhân viên.

_Cô ơi làm ơn cho cháu hỏi, lúc này có mấy anh chàng đưa ba cô gái lên phòng nào ạ...??

Cô nhân viên quan sát Thanh thật kỹ rồi nghi ngờ hỏi.

_Cô là ai và cô hỏi họ để làm gì...??

Thanh nặn ra được một khuôn mặt thật dễ thương con nhỏ lễ phép nói.

_Cháu là bạn của họ, vì hôm nay tổ chức họp nhóm mà cháu lại không mang theo điện thoại nên đành phải dùng cách này....!!

Cô kia vẫn không tin. Thông tin của khách hàng là tuyệt mật đâu thể nào cho người khác một cách dễ dàng được vì nhờ đâu xảy ra chuyện gì thì sao.

_Xin lỗi em, nhưng chị không thể nào cho em biết được. Chị mong em thông cảm vì quy định của khách sạn là thế....!!

Thanh mặc dù hơi thất vọng nhưng con nhỏ khôn khéo bảo chị nhân viên.

_Em biết là chị làm đúng nhưng chị không thể nào phá lệ được một lần hay sao....!!

Con nhỏ khẽ liếc mắt qua màn hình vi tính. Thanh nhìn mấy tấm hình của anh chàng ca sĩ Hoàng Quân nằm ở trên bàn. Một ý nghĩ thoáng qua ở trong óc, con nhỏ đoán mò rồi nói bừa.

_Nếu chị giúp em, em sẽ xin chữ ký của anh chàng ca sĩ Hoàng Quân cho vì anh ấy là bạn học cùng lớp với em....!!

Chị kia kinh ngạc rồi gấp gáp hỏi Thanh.

_Em nói thật chứ, cậu ấy là bạn học cùng lớp với em à....??

Thanh khẽ huých người vào Kim vì cô nàng này lo lắng đến nỗi thất thần cả người rồi nên không để ý đến cuộc nói chuyện của hai người, đến khi được Thanh nhắc khéo.

_Kia Kim sao cậu không nói cho chị ấy biết là chúng ta học cùng lớp với anh chàng ca sĩ Hoàng Quân đi....!!

Cô nàng mới giật mình tỉnh mộng rồi cố gắng nói.

_Vâng, đúng như thế ạ, chúng em là bạn học với anh ấy từ mấy hôm nay nên chị yên tâm đi vì chỉ ngày mai là chị sẽ có được một chữ ký đẹp nhất....!!

Chị kia nhìn vào hai đôi mắt trong veo của hai con nhóc trước mặt mình. Thanh cười cười hỏi chị.

_Chị sẽ giúp chúng em chứ....??

Chị kia cố vấn hỏi lại một lần nữa cho chắc ăn.

_Hai đứa không lừa chị đấy chứ, vì thật là khó tin là Hoàng Quân lại học cùng lớp với hai đứa....!!

Thanh liền để cái thẻ sinh viên của mình lên bàn của chị nhân viên rồi nói thật nghiêm trang.

_Em để cho chị vật này làm tin, nếu em không xin được chữ ký của anh ấy thì chị cứ giữ luôn nó đi....!!

Chị kia cầm thẻ của Thanh rồi nhìn thật kỹ vào mặt của Thanh để xác định rõ xem con nhỏ có phải là người trong bức hình hay không. Chị kia gật đầu vì Thanh chính là con nhỏ đó.

Chị nhân viên hâm mộ Hoàng Quân đã từ lâu lắm rồi nhưng chưa bao giờ có cơ hội gặp mặt thần tượng và được anh chàng cho chữ ký vì chen vào không nổi, nay có cơ hội nên chị ta chụp luôn lấy.

_Chị đồng ý cho hai em biết nhưng hai em phải hứa là không làm gì quá đáng hay gây bất lợi cho chị mà kể cả khi bị bắt hai em cũng không được khai tên của chị ra.....!!

Thanh và Kim mừng quá liền hét lên thật to.

_Vâng, chúng em biết rồi....!!

Chị kia liền hỏi tên của ba anh chàng kia rồi đọc cho Thanh và Kim nghe số phòng cũng như nó nằm ở lầu số mấy.

Thanh và Kim cảm ơn chị nhân viên riu rít rồi bước đến thang máy. Thanh bấm nút lên lầu số năm. Con nhỏ siết chặt hai tay vào nhau và bẻ cổ tay của mình kêu lên rằng rắc, mắt của con nhỏ nhìn trừng trừng đầy đe dọa. Trong khi Thanh khì thể hiện ngang thì tinh thần của Kim sa sút hẳn con nhỏ đã mất đi phong độ hàng ngày của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Thanh gõ vào cửa phòng thứ nhất, con nhỏ nắm tay thành hai cú đấm. Có tiếng nói vọng ra.

_Ai thế....??

Thanh cố nén giọng của mình cho thật dịu dàng, con nhỏ lễ phép bảo.

_Dạ, phục vụ phòng đây ạ...??

Anh chàng Hoan bực mình hỏi.

_Tôi đâu có gọi phục vụ phòng, cô có nhầm lẫn phòng của tôi với ai đó không hả....??

Thanh muốn dùng chân của mình để đá bay cánh cửa rồi xông vào cho tên kia một trận lấm. Nhưng con nhỏ cố nén vì con nhỏ đã lỡ hứa với chị nhân viên là mình không được gây họa ở đây.

_Dạ, em biết là thế nhưng hôm nay khác sạn có dịch vụ đặc biệt giành cho những khách VIP như anh.....!!

Tên Hoan cau tiết vì bị làm phiền vào cái giây phút quan trọng này nên hấn gắt.

_Tôi không cần cái dịch vụ hay dịch viết của cô. Mong cô biến đi cho tôi nhờ nếu không tôi lại gọi điện cho ông quản lý đuổi cô đi bây giờ....!!

Thanh giả vờ van nài.

_Anh ơi làm ơn đi mà, gia đình của em nghèo khó em phải vất vả lắm mới xin được vào đây. Nếu anh mà làm thế thì em làm sao nuôi nổi bà mẹ già ốm yếu của mình. Em cầu xin anh mở cửa cho em, em chỉ cần dọn dẹp một chút là xong thôi mà....!!

Hoan nhăn mặt lại vì tức nhưng hấn cũng nã cả lòng vì giọng của Thanh nên hấn đành đi ra mở cửa rồi nói.

_Cô nhớ là phải nhanh lên đấy nhé, nếu không tôi không nể nang mà đuổi cô đi luôn đâu....!!

Thanh vâng dạ thật to. Thanh đẩy Kim đứng tránh xa cánh cửa ra, con nhỏ sợ tên kia nhìn qua cái lỗ rồi mới mở cửa thì thế nào hấn cũng phát hiện ra Kim và nếu thế thì hỏng hết cả.

Kim đứng nép sang một bên. Thanh mỉm cười nhìn vào trong. Hoan khẽ nheo mắt nhìn ra rồi mới dám mở cửa. Anh chàng muốn xác định rõ xem đó có phải là cô gái phục vụ phòng hay không.

Hoan vừa mới hé được cánh cửa. Thanh đã chộp luôn lấy rồi mở rộng cánh cửa ra thật rộng. Cô nàng hắt hàm hỏi Hoan.

_Anh đã làm gì Hường rồi hả...??

Hoan kinh ngạc nhìn Thanh không chớp mắt vì con nhỏ này đâu phải là phục vụ phòng và hấn còn kinh ngạc hơn khi hấn trông thấy Kim.

Kim chạy ngay vào trong phòng ngủ, con nhỏ run sợ thực sự khi càng bước vào trong. Kim lay thật mạnh vào người của Hường. Hường ngủ mê man như chết nên không hay biết gì cả.

Thanh khóa chặt cửa phòng lại rồi tút luôn chia khóa. Thanh đe dọa.

_Nếu Hường mà xảy ra chuyện gì thì người của anh sẽ bị nát như cám....!!

Hoàng sững sốt nhìn Thanh không chớp mắt, anh chàng không thể nào tin nổi là tại sao lại có một cô gái như con nhỏ này, chúa ơi, nó tự nhiên xông vào đây rồi còn đe dọa luôn cả mình nữa chứ.

Hoan hét.

_Cô đang làm cái gì thế hả, còn không mau mở cửa ra và biến khỏi đây. Cô không sợ tôi gọi bảo vệ bắt cô đi à....??

Thanh cười khẩy hỏi lại Hoan.

_Thế còn anh thì sao, anh chuốc rượu cho bạn của tôi say rồi bắt cóc nó vào cái khách sạn này. Anh cứ gọi bảo vệ đi vì nếu anh không làm thì tôi cũng muốn làm điều đó, tôi muốn cho anh rục xương ở trong tù vì tội dám làm nhục người khác.....!!

Hoan cứng họng và sợ hãi vì những gì mà Thanh nói đều là sự thật. Kim lay mãi mà Hường vẫn không chịu tỉnh, con nhỏ hãi quá liền gọi Thanh.

_Thu ơi, cậu có thể vào đây một chút được không...??

Thanh bỏ mặc Hoan đứng ở ngoài phòng khách, con nhỏ chạy vào trong. Kim mếu máo bảo Thanh.

_Mình đã dùng hết cách rồi mà con nhỏ vẫn không chịu tỉnh lại. Mình phải làm gì đây hả Thu...??

Thanh xoa xoa cái cằm, cô nàng cười khì rồi bảo Kim.

_Mình có cách này hay lắm. Mình tin là khi dùng nó xong thì thế nào Hường cũng tỉnh lại....!!

Kim mừng quá hỏi Thanh.

_Cậu có cách nào, mau nói ra đi....??

Thanh chạy vào trong phòng tắm, cô nàng vịn vòi, đút cái ca ở phía dưới. Thấy nó đã đầy, Thanh vịn vòi thật chặt rồi bưng ca nước đó ra. Thanh bảo Kim.

_Cách này này....!!

Cô nàng hất thật mạnh vào mặt của Hường. Con nhỏ đang say sưa trong giấc mộng đột nhiên bị ai đó tạt nước vào người nên giật mình tỉnh dậy rồi ngơ ngác hỏi.

_Có chuyện gì thế...??

Kim ôm chầm lấy Hường rồi lo lắng hỏi.

_Cậu không bị làm sao chứ, tên ác quỷ kia có làm nhục cậu không...??

Hường vẫn còn ngái ngủ và chưa tỉnh rượu nên phải mất mấy giây nàng ta mới hiểu là mình đang ở đâu và đang làm gì.

Hường kinh ngạc khi nhìn thấy Thanh đứng ở giữa phòng, cô nàng khinh khỉnh hỏi Thanh.

_Con nhỏ kia, cô ở đây làm gì thế hả...??

Kim ngắt lời của Hường.

_Cậu không được ăn nói với ân nhân của mình như thế, cậu có biết là nếu không có Thu thì cậu đã bị Hoan làm nhục rồi không hả...??

Hường mở to mắt ra, con nhỏ hốt hoảng nhìn xuống quần áo của mình. Con nhỏ thở phào vì nó vẫn còn nguyên vẹn. Hường lắp bắp hỏi Kim.

_Cậu nói như vậy là sao, không lẽ hẳn lợi dụng mình say rượu rồi mang mình vào đây để làm nhục...!!

Kim thở dài bảo Hường.

_Đúng như thế đấy, mình bị Kiên bắt nhưng may mà mình tỉnh rượu sớm nên chạy thoát ra ngoài đường, hắn đuổi theo mình sát nút, lúc đó mình nghĩ số của mình thế là hết. Mình va vào Thu khi bạn ấy đang đi dạo, mình được Thu bảo vệ khi Kiên cố lôi mình vào đây. Bây giờ chúng mình đi cứu lại các cậu đây....!!

Hường nhìn Thanh không rời mắt, con nhỏ không thể nào tin được vì nó không hiểu là tại sao Thanh lại đi cứu bọn nó trong khi bọn nó làm không biết bao nhiêu điều xấu xa đối với Thanh.

Thanh ngắt lời của hai con nhỏ.

_Mình nghĩ là chúng ta phải nhanh lên vì còn Thoa và Liên nữa, không biết hai cậu ấy bây giờ thế nào rồi...!!

Kim và Hường đồng thanh la lên.

_Đúng rồi, suýt chút nữa là chúng mình quên mất. Mau đi thôi...!!

Hường cố gắng ngồi dậy, Thanh thấy Hường còn yếu nên bảo cô nàng.

_Cậu hãy ở lại đây đi để mình và Kim đi thôi....!!

Hường ngược đôi mắt biết ơn lên nhìn Thanh.

_ Cảm ơn cậu đã không vì thù riêng mà bỏ rơi bọn mình....!!

Thanh cười xòa bảo Hường.

_ Có gì đâu vì chúng ta là bạn học cùng nhau mà....!!

Thanh trấn an Hường.

_ Cậu yên tâm mình sẽ trối nghiêng cái tên Hoan kia lại nên cậu không phải sợ là hấn làm gì được cậu đâu....!!

Hường yên dạ nhìn Thanh rồi con nhỏ cúi mặt gắm mặt xuống, cô nàng đang nghĩ ngợi rất dữ ở trong đầu. Tâm trạng của con nhỏ bây giờ cũng rất giống với Kim. Bọn nó cũng đang hối hận cho những hành động không phải của mình đối với Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Thanh hất hàm bảo Hoan.

_ Bây giờ thì anh hãy ngoan ngoãn nằm yên ở đây, anh mà dám làm gì Hường là chết với tôi....!!

Thanh bảo Kim.

_ Cậu mang ỉnh sợi dây chạc ở đằng kia....!!

Kim sung sướng liền chạy ngay đến bàn rồi cầm lấy sợi dây đưa cho Thanh. Thanh quấn Hoan thật chặt vào ghế, con nhỏ vỗ đánh bốp một cái vào đầu của Hoan, con nhỏ rủa.

_ Cho anh chết, hãy chờ tôi xử hai tên kia rồi tính nốt với anh....!!

Thanh hùng dũng đi ra cửa, Kim nổi gót theo sau. Thanh dùng cách tương tự với hai anh chàng kia.

Thanh quát ba tên bị trối ngồi ở dưới sàn.

_ Đề nghị ba anh xin lỗi các bạn của tôi ở đây ngay lập tức và phải đảm bảo là không bao giờ lặp lại những hành động xấu xa và đê tiện như thế này nữa....!!

Thanh cầm sợi dây ở trên tay, con nhỏ múa nó kêu vun vút. Ba anh chàng kia sợ xanh mặt. Hoan run run hỏi Thanh.

_ Khi chúng tôi xin lỗi xong rồi, cô sẽ thả chúng tôi ra chứ...??

Thanh trừng mắt lên quát.

_ Bây giờ là lúc các anh ra điều kiện với tôi đấy hả, có tin là tôi sẽ cho các anh thêm một trận nữa hay không...??

Công hãi quá bảo Thanh.

_ Dạ, xin chị tha cho bọn em, bọn em hứa là từ nay không bao giờ lặp lại những việc không hay như thế này nữa....!!

Thanh quay sang hỏi bọn bạn của mình.

_ Các cậu chấp nhận lời xin lỗi của mấy tên này chứ...??

Thoa căm thù nhìn Công, cô ả quát lên thật to.

_ Tên khốn kiếp, sao anh dám có ý nghĩ bán thiu và hành động đê tiện như thế hả...??

Cô nàng nổi tam bành liền xắn tay áo của mình lên và cho tên Công mấy cái tát vào mặt. Vừa đánh cô nàng vừa chửi.

_Đồ khốn kiếp, đồ xấu xa, đồ bỉ ối...!!

Thanh không có phản ứng gì, vì con nhỏ hiểu ai ở trong hoàn cảnh này cũng làm như thế thôi. Thoa nắm chặt cổ áo của Công, con nhỏ vẫn mắt lên. Con nhỏ cắn thù nói.

_Chuyện hôm nay tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu vì với tôi không kẻ nào dám làm nhục tôi mà tôi tha cho cả. Anh hãy đợi hình phạt của mình đi...!!

Thoa buông Công ra. Chỉ có mình Liên là khóc thút thít, con nhỏ run run bảo Thanh.

_Cậu bảo bọn kia rút hết đi. Mình càng nhìn thấy bọn nó mình càng khiếp sợ hơn mà thôi...!!

Thanh đá ối tên mấy cái vào mông, cô nàng chỉ thẳng mặt vào từng người, rồi nghiêm giọng bảo.

_Tôi không cần biết các anh làm như thế nào nhưng nếu tôi mà phải gặp các anh hay nghe phong phanh các anh bén mảng tới gần các bạn của tôi một lần nữa thì...!!

Cô nàng bẻ cổ tay của mình kêu răng rắc.

_Các anh chắc cũng hiểu tôi sẽ làm gì các anh rồi chứ...!!

Thanh tháo dây trói cho từng người rồi quát.

_Bây giờ thì các anh biến hết đi và nhớ là phải sống cho đàng hoàng đấy...!!

Bọn kia lùi thui đi mất. Thanh quay sang bảo bốn đứa.

_Mọi chuyện cũng đã qua rồi, mình nghĩ các cậu nên về nhà của mình để nghỉ ngơi đi vì các cậu trông xanh xao và mệt mỏi quá rồi...!!

Thoa, Kim, Liên và Hường nhìn Thanh bằng đôi mắt biết ơn. Trông chúng nó bây giờ thật tội nghiệp, dù chúng nó có đánh đá và chanh chua thì chúng nó cũng chỉ là những cô gái yếu đuối. Chúng nó chưa trải đời, chúng nó tưởng mình là nhất, mình là tất cả vì bọn nó được sinh ra trong nhung lụa và được nuông chiều từ nhỏ nên họ không được nếm trải cảm giác đau khổ của người khác.

Qua chuyện này chúng nó đã rút ra được nhiều bài học kinh nghiệm cho bản thân mình và hiểu hơn giá trị của tình bạn. Kể từ hôm nay bọn nó đã thay đổi thái độ đối với Thanh, bọn nó không còn dám ho he hay là có thái độ xác xược đối với Thanh nữa.

Thanh quan tâm hỏi bọn nó vì thấy chúng nó không nói gì cả mà ngồi im lặng thờ dài.

_Các cậu không bị làm sao chứ, có cần mình đưa các cậu về tận nhà không...??

Thoa ôn tồn bảo Thanh.

_Bọn mình không bị làm sao cả chỉ là bọn mình cảm thấy xấu hổ quá. Bọn mình đã đối xử với cậu không phải trong suốt thời gian qua mà cậu lại xả thân ra để cứu bọn mình, bọn mình không biết là nên đối diện với cậu như thế nào...??

Thanh mỉm cười rồi chìa tay ra, cô nàng gọi ý.

_Chúng ta có thể là bạn của nhau không vì từ lâu rồi mình muốn được làm bạn với các cậu...!!

Thoa, Kim, Liên và Hường kinh ngạc nhìn Thanh, bọn nó vui mừng hỏi.

_Có thật là cậu muốn làm bạn với bọn mình không vì mình tưởng là cậu căm thù bọn mình chứ...!!

Thanh thờ dài bảo.

_Đầu tiên thì đúng là thế thật nhưng mình biết là các cậu không hề xấu, các cậu làm như thế với mình vì các cậu muốn chứng tỏ mình là quan trọng thôi. Mình hy vọng là từ nay chúng ta sẽ sống hòa thuận với nhau vì mình mệt mỏi khi phải cãi nhau với các cậu lắm rồi...!!

Kim mỉm cười thật tươi bảo Thanh.

_Mình đồng ý...!!

Năm cô nàng bắt tay nhau thật chặt, rồi cười khì với nhau. Thoa hỏi Thanh.

_Cậu có bận gì không vì bọn mình muốn mời cậu tới nhà của bọn mình chơi...!!

Thanh lắc đầu bảo cả bọn.

_Mình xin lỗi nhưng để khi khác nhé vì mình có việc để làm rồi....!!

Kim nắm chặt lấy tay của Thanh cô nàng tươi cười hỏi Thanh.

_Cậu có thể làm chị gái của mình được không vì khi mình ôm cậu mình cảm nhận được sự che chở và bảo vệ từ cậu....!!

Thanh sùng sốt nhìn Kim. Con nhỏ không tin vào tai của mình nữa. Thanh ngạc nhiên hỏi Kim.

_Sao tự dưng cậu lại có cái ý tưởng này mình tưởng là cậu ghét mình chứ...??

Kim lắc lắc tay của Thanh.

_Lúc trước là thế nhưng bây giờ khác rồi. Thế nào hả chị hai chị có đồng ý nhận em làm em gái của chị hay không...??

Thanh mỉm cười hiền từ vì con nhỏ chỉ có chị gái chứ chưa bao giờ được đóng vai một người chị. Con nhỏ cười khi rồi xoa đầu của Kim.

_Em ngoan nếu thế thì từ nay chị làm chị gái của em. Em phải nhớ là không được cãi hờn và đi uống rượu với cái bọn xấu xa kia nữa nhé....!!

Kim ôm chầm lấy Thanh con nhỏ sung sướng gọi.

_Chị hai....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Thanh vẫy vẫy tay chào bốn đứa con gái. Thanh thở phào nhẹ nhõm vì từ nay con nhỏ không còn phải lo bị bọn điên khùng kia tìm cách hại hay là quấy phá nữa.

Thanh mỉm cười, con nhỏ cảm thấy hồi hộp vì con nhỏ bây giờ cũng có em gái Thanh lắm lắm.

_Không biết chị Thu sẽ nghĩ gì khi biết con bé Kim chanh chua và hay bắt nạt mình nay lại biến thành em gái. Chắc là chị ấy sẽ kinh ngạc lắm, mình phải báo ngay cho chị ấy biết khi về nhà mới được....!!

Thanh tung tăng đi trên vỉa hè. Con nhỏ chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như bây giờ. Thanh vừa đi vừa hát say sưa. Hạnh phúc nở trên môi, trên mặt và trong ánh mắt của Thanh. Thanh nghĩ.

_Mình đã hoàn thành xong một điều kiện của hân, mình hy vọng là hân sẽ bỏ qua ỉnh mấy điều kiện kia một cách nhanh chóng nếu không mình sẽ điên lên mà quấy phá mất. Đúng rồi không phải con bé Kim là em gái của hân sao. He he... mình cần phải lợi dụng mối quan hệ này để làm khó hân mới được, nhưng mà điểm yếu của hân là gì. Đúng là bó tay vì hân lúc nào cũng lạnh như băng thì làm sao mình moi ra được, đúng là một kẻ khó ưa....!!

Thanh lắm lắm như một con khùng, cô nàng va vào mấy người đi ngược hướng với mình. Mặc cho họ hét hay nói gì đó ở trong miệng, Thanh chỉ mỉm cười đáp lại vì con nhỏ đang nghe headphone thì còn nghe được cái gì nữa.

Một chiếc xe ô tô màu đen đang lấn bánh trên đường, ông quản gia buồn rầu bảo anh chàng tài xế.

_Tình hình của cậu chủ chúng ta không thể nào khá hơn được, tôi nghĩ là cậu ấy sẽ phải sống như vậy cả đời vì cú xóc mắt người yêu đã làm tê liệt hết mọi cảm giác của cậu ấy rồi....!!

Anh chàng tài xế cũng thở dài bảo ông quản gia.

_Bác nói đúng, cậu ấy yêu cô gái đó quá mà cô ấy lại bị tai nạn giao thông. Sự ra đi của cô ấy là một sự mất mát quá lớn đối với cậu chủ vì dù sao họ cũng đã có đính ước với nhau....!!

Ông quản gia ngồi trầm ngâm, mắt của ông nhìn ra hai bên đường. Đến một cái ngã tư, đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Anh chàng tài xế cho xe dừng lại. Những người đi bộ đều bước sang bên kia đường. Thanh cũng bước theo họ, con nhỏ neho mắt vì ánh nắng làm cho con nhỏ chói mắt. Thanh mỉm cười nhìn những hàng xe nối đuôi nhau chờ đèn chuyển màu để đi tiếp.

Thanh đang đi con nhỏ phải ngừng ngay lại vì dây giày bị tuột. Thanh vội cúi xuống để thắt nút cho chặt, đến khi cô nàng ngẩng mặt lên, Thanh phải giật

mình vì đèn đang nhấp nháy báo hiệu sắp chuyển sang màu xanh. Thanh co giò lên để chạy cho thật nhanh.

Cô nàng cúi gập người xuống để thở, tim đập thật nhanh trong lồng ngực vì sợ. Thanh kinh hoàng, chỉ một chút xíu nữa thôi là cô nàng phải đứng ở giữa đường rồi.

Thanh quệt mồ hôi trán, cô nàng lảo bầm.

_Tí nữa là toi, từng kia xe cộ mà đâm vào mình thì còn gì là thân thể của mình nữa, thật là hú vía....!!

Ông quản gia bảo anh chàng tài xế.

_Cậu cho tôi xuống xe ở đây vì tôi cần mua một vài thứ....!!

Anh chàng kia liền làm theo, ông quản ra mở cửa xe. Ông cầm lấy cái ô rồi bước đi. Thanh do đi vội nên va cả vào ông. Thanh ngại quá liền lí nhí nói.

_Cháu xin lỗi bác....!!

Ông quản gia tháo bỏ cái kính màu đen ra ông kính ngạc nhìn Thanh không chớp mắt, ông lấp bắp hỏi Thanh.

_Cháu đây là....??

Thanh thấy ông ngây người ra để nhìn mình, cô nàng tưởng ông không tha thứ cho hành động vô lễ của mình. Con nhỏ lại lễ phép nói.

_Dạ, cháu mong bác thông cảm vì đồng người quá nên cháu lỡ va vào bác....!!

Ông quản gia không còn tin vào mắt của mình nữa vì tại sao lại có một cô gái giống hệt cô bạn gái đã chết của cậu chủ là thế nào, không lẽ cô ấy hiện hồn về sống lại.

Thanh nghĩ ông già này có khi bị hóa đá rồi cũng nên tại sao ông ta cứ nhìn mình trừng trừng, miệng của ông há cả ra, không lẽ mình bị dính cái gì ở trên mặt nên ông ấy mới có thái độ như thế.

Đôi mắt của ông lồi to ra để nhìn Thanh, chiếc ô trên tay của ông rơi xuống đất đánh cạch một cái.

Bây giờ đến lượt Thanh kinh ngạc, con nhỏ không hiểu gì cả. Thanh sợ hãi vì tưởng ông quản gia bị làm sao, con nhỏ gấp gấp hỏi ông.

_Bác không bị làm sao chứ...??

Ông quản gia giật mình hỏi lại Thanh.

_Cháu tên là gì và cháu đang sống ở đâu...??

Thanh tươi cười trả lời ông.

_Dạ, cháu tên là Thanh. Hiện giờ cháu là một học sinh. Nhưng mà bác hỏi cháu như vậy làm gì....??

Ông quản gia thờ dài bảo Thanh.

_Tại vì trông cháu giống một người mà bác quen biết nên bác kinh ngạc vậy thôi....!!

Thanh tò mò hỏi.

_Chắc cô ấy là người thân của bác....??

_Cô bé đó không phải là người thân của bác mà là bạn của cậu chủ nhưng cô ấy đã mất vì tai nạn giao thông rồi....!!

Thanh buồn buồn bảo ông.

_Cháu xin lỗi vì đã gọi nhớ lại những kỷ niệm đau buồn của bác. Cháu xin lỗi nhưng cháu có việc cần phải đi....!!

Ông quản gia nhìn theo bóng dáng của Thanh. Ông vẫn còn chưa hết được trạng thái bàng hoàng. Một ý nghĩ lướt qua trong đầu của ông, ông liền gọi giật Thanh lại.

_Này cô bé, cháu có thể giành cho bác một chút thời gian được không...??

Thanh giật mình quay lại, cô nàng lo lắng hỏi.

_Bác có chuyện gì cần nói với cháu nữa hay sao...??

Ông quản gia bước đến chỗ của Thanh đứng, ông ôn tồn bảo.

_Bác có thể mời cháu uống một ly nước được không vì bác có chuyện cần thương lượng với cháu...??

Thanh lắc đầu từ chối.

_Cháu xin lỗi nhưng bác và cháu không quen biết, bây giờ tự dưng bác mời cháu làm cháu thấy không được tự nhiên cho lắm, cháu mong bác thông cảm cháu cần phải đi ngay bây giờ...!!

Ông quản gia tha thiết mời Thanh.

_Bác cầu xin cháu đó vì chuyện này chỉ có mình cháu mới giúp bác được thôi...!!

Thanh ớn quá, cô nàng kiên quyết bảo ông quản gia.

_Cháu mong bác hiểu là cháu không thể nào đi uống nước với một người lạ được, xin bác đừng ép cháu nữa...!!

Nói xong câu đó Thanh bỏ đi thẳng, con nhỏ bức mình lắm lắm.

_Bác này đúng là kỳ cục vừa mới gặp mặt người ta đã nhìn người ta như là một người ở một hành tinh nào tới, chưa hết sao ông ta lại còn mời cả mình đi uống nước cùng là thế nào. Không hiểu ông ta muốn gì ở mình mà đối xử với mình một cách cầu khẩn như thế...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Thanh nằm thẳng cẳng ở trên giường, cô nàng lười biếng không buồn đi tắm hay nấu cơm mà nằm lì luôn.

Sự mệt mỏi làm cho Thanh chìm dần vào giấc mộng nhưng ông trời hình như không muốn cho Thanh ngủ, chiếc điện thoại thân yêu đang réo vang lên một ca khúc của nhóm nhạc Blue mà Thanh thích. Nếu phải lúc khác Thanh đã mừng lắm nhưng lại đứng vào lúc này làm cho cô nàng cáu gắt.

Thanh vẫn nhắm mắt, bàn tay của cô nàng sờ soạn ở trên giường Thanh mở máy, cô nàng nói với cái giọng không được thân thiện cho lắm.

_Xin lỗi nhưng nếu không có gì quan trọng thì có thể gọi lại sau được không ạ...??

Đầu dây bên kia là một sự im lặng đáng sợ. Thanh ngán ngẩm bảo.

_Nếu không có gì để nói thì tôi cúp máy đây...!!

Thanh chỉ nghe được một câu.

_Hay...!!!

Thanh giật mình mở mắt, cô nàng sợ nhất là giọng nói này. Chúa ơi đây không phải là giọng của tên ác quỷ Long hay sao. Không biết hẳn gọi ỉnh làm gì.

Thanh lắp bắp hỏi.

_Anh...anh gọi cho tôi có gì không...??

Long đang ở trong phòng hóa trang, anh chàng muốn kiểm tra xem con nhỏ đang ở đâu và đang làm gì nên gọi điện cho nó. Long không ngờ là nó dám nói với mình bằng cái giọng bất lịch sự và không biết sợ đó.

Long đe dọa.

_Mai đi học, cô sẽ chết với tôi. Sao cô dám ăn nói như thế với tôi hả. Cô coi khinh tôi hay không coi lời nói của tôi ra gì mà dám lên giọng với tôi...??

Thanh bức mình đáp lại.

_Tôi mới là người hỏi anh câu đó, anh gọi điện cho tôi thì anh phải là người lên tiếng trước chứ, ai bảo anh làm phiền giấc ngủ của tôi làm gì...??

Long kinh ngạc hỏi Thanh.

_Cô là heo hay sao mà hơi một tí là cô lại lăn ra ngủ là thế nào...??

Thanh lễ phép bảo Long.

_Dạ, thưa anh em là heo nên anh làm ơn tha cho em để em còn ngủ....!!

Long gắt.

_Con nhỏ kia, cô dám ăn nói trả treo với tôi như vậy hả. Cô đừng quên bây giờ cô là nô lệ của tôi...!!

_Dạ, em biết rồi. Anh gọi cho em để mắng em hay sao mà từ nãy giờ em chỉ thấy anh quát và quát. Anh nghĩ em là gì của anh, là cái tường hay là cái cục xà của anh...??

Long vuốt mái tóc của mình ra đằng sau, anh chàng khề mím cười nhưng Thanh làm sao mà thấy.

_Tất nhiên rồi, cô là nô lệ của tôi thì tôi muốn làm gì với cô mà chả được, không lẽ tôi lại phải xin phép cô trước khi làm gì hay sao....??

Thanh cúi tiết bảo Long.

_Anh có nhầm lẫn không hả, dù tôi có ký vào cái tờ giấy kia là do anh ép tôi và dùng thủ đoạn với tôi nên nó hoàn toàn không có giá trị gì cả nên tôi mong anh hãy tỉnh mộng lại đi vì từ nay tôi tự giải phóng ình....!!

Long thích thú bảo Thanh.

_Cô cứ suy nghĩ và làm điều đó khi cô ở một mình còn khi cô ở bên tôi hay tôi cần đến cô thì cô lại biến thành nô lệ của tôi. Cô đã nghe rõ điều đó chưa...??

Thanh bóp thật chặt vào cái điện thoại của mình, con nhỏ chán nản bảo Long.

_Đối với một người không biết điều như anh thì tôi có nói gì hay làm gì cũng bằng thừa, chào anh chúc anh gặp thật nhiều ác mộng....!!

Thanh cúp luôn máy, con nhỏ uất quá nên ném nó thật mạnh xuống giường. Thanh vớ lấy cái khăn rồi bước vào phòng tắm. Thanh tắm tắm.

_Sao mình lại thành ra là một kẻ đáng thương như thế này. Vừa thoát được mấy con bé kia thì bây giờ lại phải lo đối với phó với cái tên Long độc ác này, đúng là đầu óc lúc nào cũng căng như dây đàn....!!

Thanh tắm xong, cô nàng gặm tạm cái bánh sandwich. Con nhỏ mở máy tính của mình ra. Thanh muốn chat và gửi email cho chị Thu vì cả ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá nên Thanh muốn có người chia sẻ cho bớt buồn.

Thu sau một ngày kết thúc, con nhỏ cũng có nhiều chuyện muốn nói với Thanh. Hai chị em say sưa chat và gửi email cho nhau. Thanh buồn cười đau cả bụng khi biết Thu bị biến thành ô sin cho Trường nhưng người kinh ngạc vẫn là Thu vì con nhỏ không thể tin được là cuộc sống của Thanh lại đầy kịch tính như thế.

Hai chị em kết thúc cuộc nói chuyện khi đồng hồ điểm mười hai tiếng. Thanh ngáp một cái rồi lăn ra ngủ như chết. Con nhỏ mệt mỏi quá rồi nên không còn muốn nghĩ gì hay làm gì nữa, thậm chí nó cũng quên luôn không tắt máy tính và quên luôn cả việc đi đánh răng trước khi ngủ.

Đêm hôm qua Long và Kim nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Cô nàng kể cho anh trai nghe mối quan hệ mới của mình với Thanh. Long kinh ngạc vì anh chàng không ngờ là mình vừa yêu cầu Thanh đồng ý làm bạn gái của em gái của mình thế mà con nhỏ lại còn làm hơn cả điều đó nữa.

Long xoa đầu của em gái anh chàng yêu thương hỏi.

_Tại sao em lại muốn Thu làm chị gái của mình...??

Kim ôm lấy cái gối cô nàng trầm tư bảo Long.

_Bởi vì anh thấy đấy, em bị bọn kia bắt nạt may mà có chị ấy cứu nếu không bây giờ em không biết mình bị làm sao nữa. Chị ấy là một người tốt vì bọn em hành hạ chị ấy như thế mà chị ấy vẫn cứu em....!!

Long phì cười bảo Kim.

_Không lẽ chỉ vì như vậy thôi mà em nhận người ta là chị gái làm bạn bè cũng được cơ mà....??

Kim phụng phịu nói.

_Chẳng phải là anh hai luôn muốn em sống tốt hay sao bây giờ em nhận được một người chị tốt thì anh phải mừng cho em mới đúng chứ...??

Long hài lòng bảo Kim.

_Anh nghĩ là em đã làm đúng, nhưng em phải nhớ là không được làm khó hay làm nũng với người ta đâu nhé vì em hay làm như thế với anh lắm, anh sợ người ta ớn em quá mà bỏ đi luôn thì sao...??

Kim nheo nheo mắt trêu Long.

_Có phải là anh thích chị gái của em rồi phải không...??

Long cóc nhẹ lên đầu của Kim. Anh chàng gắt.

_Thôi em đi ngủ đi cứ ở đây mà ăn nói lung tung...!!

Kim nằm xuống giường, con nhỏ le lưỡi bảo anh trai.

_Lêu lêu, có người đỏ mặt rồi kìa, thích người ta thì nói đại ra đi còn cố chối làm gì...!!

Long dọa Kim

_Em mà không ngủ anh lại đánh em bây giờ...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 3

Long tắt điện anh chàng khép cửa phòng của Kim lại. Long đi về phòng của mình. Anh chàng trầm tư và tư lự hẳn. Long có inh hai cuộc sống và hai tính cách trái ngược nhau, nhiều lúc Long tự hỏi mình là ai và mình đang làm gì nhưng anh chàng chịu không trả lời được.

Thanh nường kinh quá nên hôm nay con nhỏ lại có dấu hiệu đi học muộn. Thanh mắt nhắm mắt mở bước vào phòng tắm, đánh răng và rửa mặt xong.

Thanh mới nhìn đến cái đồng hồ, Thanh than thầm vì chỉ còn có hai mươi phút nữa thôi là tới giờ học mà Thanh bây giờ vẫn chết dí ở đây. Thanh vội dứt tất cả sách vở vào cặp, cô nàng vừa chạy vừa mặc nốt cái tay áo khoác còn lại.

Thanh đau khổ vì chuyến xe buýt sau cùng đã chạy đi mất. Thanh gào to.

_Chờ tôi với...!!

Thanh cố đuổi theo nhưng vô vọng vì nó đã chạy đi xa mất rồi. Thanh bực mình nguyên rủa.

_Sao nó lại vô tình như thế chứ, mình đã gọi khăn cà cổ mà chẳng có tác dụng gì...!!

Thanh lùi thui bước đi con nhỏ nghĩ.

_Hôm nay thế nào bị lại bị phạt à xem...!!

Thanh động viên bản thân.

_Không có xe thì ta dùng chân, mình không thể nào đầu hàng ngay được...!!

Thanh cởi cái áo khoác rồi buộc ngang người, con nhỏ cúi xuống buộc lại cái dây giày cho chắc rồi phóng thật nhanh. Đồng hồ thời gian đang nhích dần lên từng giây. Thanh chỉ còn mười hai phút nữa thôi là muộn học.

Thanh phóng và luồn lách như một vận động viên bóng rổ. Có lẽ ông trời cũng thương hại Thanh nên con nhỏ vừa đặt được một bàn chân trái vào cổng trường thì tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ học bắt đầu.

Thanh gặp người xuống để thở, bác bảo vệ bước đến gần Thanh, bác khẽ đá cho Thanh một cái vào mông. Bác trêu.

_Thế nào hả cô học sinh gương mẫu hôm nay lại nường nữa hả...??

Thanh quệt mồ hôi trán, con nhỏ cười khi đáp.

_Dạ đâu có, cháu mãi lang thang nên mới đến muộn như thế này...!!

Bác trừng mắt lên nhìn Thanh.

_Đừng có chối nữa vì bác còn lạ gì tính cách của cháu. Thôi mau vào lớp đi vì các bạn đang học bài cả rồi đấy....!!

Thanh lí nhí chào bác rồi chạy thật nhanh lên lầu hai. Thanh vừa bước vào lớp, Kim đã toe toét chào Thanh.

_Chào chị hai, sao hôm nay chị đi học muộn thế...??

Thanh tròn xoe mắt nhìn Kim vì con nhỏ hôm nay trông dễ thương quá. Mái tóc buộc hai bên, quần áo ăn mặc cũng đáng hoàng hơn. Thanh mỉm cười con nhỏ khề xoa đầu rồi bảo.

_Ừ, chị chào em. Trông em hôm nay dễ thương lắm....!!

Kim đỏ mặt vì được Thanh khen. Con nhỏ lí nhí đáp.

_Cảm ơn chị, mà chị không đi cùng Dung à...??

Thanh đặt cái cặp của mình xuống bàn con nhỏ thờ ơ bảo Kim.

_Chị cũng không biết nữa, nó là đứa hay đi học sớm. Chắc là nó đang lang thang ở đâu đó thôi....!!

Kim mỉm cười không nói gì, con nhỏ quay lên rồi mở sách của mình ra. Thoa, Hường và Liên bước xuống bàn của Thanh. Bọn nó rủ Thanh.

_Sau khi học xong, cậu đi cùng với bọn mình được không...??

Thanh quan tâm hỏi.

_Các cậu định rủ mình đi đâu...??

Thoa cười cười bảo Thanh.

_Hôm nay nhà của Hường tổ chức sinh nhật nên bọn mình muốn mời cậu tới chơi....!!

Thanh kêu khổ bảo ba đứa.

_Mình không chắc là có thể đi đến đó đúng giờ hay không vì mình còn phải đến cái khách sạn đó để chuộc lại thẻ sinh viên của mình....!!

Thoa tò mò hỏi Thanh.

_Tại sao cậu lại để thẻ học sinh của mình ở đấy...??

Thanh cười khi bảo Thoa.

_Vì mình lỡ hứa với chị nhân viên ở quầy tiếp tân là sẽ xin chữ ký của anh chàng Hoàng của lớp mình cho chị ấy nên mình không thể nào nuốt lời được....!!

Thanh vừa dứt lời, anh chàng Hoàng bước vào lớp. Thanh ón quá vì cô nàng vẫn bị ám ảnh bởi nụ hôn của hắn vào ngày hôm qua. Thanh lăm lăm.

_Không biết hắn có ỉnh xin được một chữ ký của hắn hay không, hay là hắn lại làm khó mình....??

Thầy giáo dạy luận ngữ bước vào lớp. Cả lớp im phăng phắc vì ông thầy này nổi tiếng khó tính và nghiêm khắc nên đứa nào cũng sợ. Thanh thì khác con nhỏ thấy ông thầy` rất hay con nhỏ hay mỉm cười khi học ông Thầy này mặc các bạn nghĩ gì về ông ấy.

Thanh quay ngang quay ngửa để tìm cây bút vì không biết con nhỏ để ở chỗ nào mà bây giờ sắp phải chép bài rồi lại không thấy.

Ông thầy ném viên phấn đánh vào một cái xuống chỗ của Thanh. Con nhỏ theo phản xạ liền dơ tay lên đón lấy, thành ra viên phấn nằm gọn trong lòng bàn tay của Thanh. Ông thầy và cả lớp sững sờ nhìn Thanh. Chúng nó tròn mắt ra vì kinh ngạc và khâm phục tài nghệ của Thanh.

Ông thầy thấy mình ném viên phấn một cách bất ngờ như thế mà không làm gì được nó ông cáu quá liền gất.

_Thu, thầy yêu cầu em đứng lên....!!

Thanh ngoan ngoãn làm theo. Ông thầy bước xuống chỗ của Thanh, thầy dùng hai ngón tay gõ xuống bàn hai cái. Ông hỏi.

_Vỏ của em đâu....??

Thanh gãi gãi đầu rồi lí nhí đáp.

_Dạ thưa thầy em bỏ quên ở nhà rồi ạ....!!

Thầy tức giận bảo Thanh.

_Sao em không nghỉ ở nhà luôn đi còn đến lớp làm gì, đi học mà vở cũng không mang, bút cũng không thì còn làm ăn được gì nữa...??

Thanh lễ phép đáp.

_Em sẽ mượn vở của bạn khác về chép lại....!!

Ông thầy tức quá liền gõ cho Thanh hai cái vào đầu. Ông quát.

_Lên bảng đọc thuộc cho tôi bài thơ số bốn và trả lời cho tôi hai câu hỏi trên bảng....!!

Thanh nhăn nhó bảo thầy.

_Thầy có thể đổi cho em bài khác được không vì bài thơ này dài quá em sợ là mình vẫn chưa được thuộc lắm....!!

Ông thầy sa xầm mặt xuống rồi quát Thanh thật to.

_Ai dạy cho em cách ăn nói trả treo lại lời của thầy giáo hả, em có chịu lên làm bài tập hay là muốn bị phạt....!!

Thanh cười tươi hỏi Thầy.

_Nếu em chịu phạt thì em sẽ phải làm gì...??

Thầy giáo sừng xốt nhìn Thanh. Thầy lắc đầu bó tay trước một con nhỏ dờ dờ ương ương như con nhò này.

_Nếu em muốn thế thì chép bài thơ đó hai mươi lần và quét lớp một tuần cho tôi....!!

Thanh cười khi bảo Thầy.

_Dạ, em biết rồi ạ....!!

Con nhò cười toe toét rồi chạy luôn ra khỏi lớp. Tất cả mọi người ở trong phòng đều nhìn Thanh như nhìn một con hề. Các bạn học cùng với Thanh ôm lấy nhau mà cười bất chấp thầy giáo có mặt ở đó hay không. Thầy cũng phải phì cười vì con nhò học trò kỳ lạ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Thanh phóng ra khỏi lớp rồi chạy xuống sân trường, con nhò đang tính tới chuyện đi về nhà. Thanh giật mình vì xuất nữa là quên không trả sách của thư viện.

Thanh giảm dần vận tốc của mình xuống rồi khoan thai bước đi. Thanh lẩm bẩm.

_Sau khi mình trả xong sách mình cần đi đăng ký học võ, mình muốn rèn luyện thêm để thách đấu với cái tên kia....!!

Thanh chậm chậm cất bước, cô nàng hát nho nhỏ ở trong miệng. Một giọng nói vang lên ở phía sau.

_Nô lệ, sao cô không lo học mà lại lang thang ở đây là thế nào....??

Thanh quay phắt lại tìm của cô nàng nhảy đon đót ở trong lồng ngực.

Thanh ngán ngẩm hỏi Long.

_Thế còn anh sao anh không học mà lại có nhã hứng đi tản bộ như thế này...??

Long cười nhặt bảo Thanh.

_Com sáng của tôi đâu...??

Thanh tái mặt vì con nhỏ ngủ như chết nên không còn nhớ gì cả ngay cả thời gian để kiểm tra vở và bút con nhỏ cũng không có thì làm sao làm bữa sáng cho hần được.

Mặt của Thanh xù xuống con nhỏ áp úng nói.

_Tôi xin lỗi tại tôi dậy muộn quá nên không làm bữa sáng cho anh được. Tôi hứa là bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ làm nó cho anh....!!

Long quát.

_Con nhỏ kia tôi đã nể cô lắm rồi đấy, sao cô lại dám lơ là mệnh lệnh của tôi là thế nào....!!

Thanh chấp hai tay lại con nhỏ cúi đầu bảo Long.

_Anh làm ơn bỏ qua cho tôi đi mà, tôi không có ý quên điều đó đâu....!!

Long lôi mũ áo khoác của Thanh đi theo mình. Vừa đi anh chàng vừa quát.

_Cô thì lúc nào chẳng có lý do để cãi lý với tôi nhưng hôm nay tôi không còn quan tâm đến nó nữa tôi cần phải phạt và xử cô thật nặng....!!

Thanh bị lôi đi như một con bò bị dắt mũi, Thanh đau khổ nghĩ.

_Nếu cái cảnh này ngày nào cũng diễn ra thì mình hóa thành một con vật rồi còn gì. Còn gì là thân thể mà cha mẹ mình chăm sóc từ bé tới lớn nữa, cái tên này không biết có phải là người nữa hay không, hẳn đúng là đồ ác quỷ....!!

Long gần như là nhấc bổng Thanh trên đôi tay của mình vì bàn chân của Thanh chỉ khẽ chạm đất con nhỏ khoanh tay lại vì tức giận nhưng không dám nói gì hay có hành vi chống đối vì con nhỏ hiểu mình càng phản ứng lại thì lại càng bị hành hơn.

Long lôi Thanh vào phòng giành cho chủ nhiệm hội sinh viên, anh chàng hất hàm bảo Thanh.

_Dọn dẹp hết đồng giấy tờ kia và ghi chép sổ sách đầy đủ cho tôi. Nhớ là phải làm cẩn thận cô mà làm ăn cẩu thả hay rồi trá là chết với tôi, cô đã hiểu chưa hả...??

Thanh vâng dạ rồi đáp.

_Tôi biết rồi thưa sếp....!!

Long phì cười nhưng cố nín khi nhìn thấy cái vẻ mặt phụng phịu vì bị bắt nạt của Thanh.

Long vì còn phải lên lớp nên anh chàng bỏ đi sau khi dặn dò Thanh đôi câu.

Thanh cầm cúi xuống làm việc, con nhỏ ngán nhất là những công việc tẻ nhạt như thế này. Thanh thò tay vào túi áo khoác rồi lôi cái máy nghe nhạc của mình ra, con nhỏ sung sướng nói.

_Cũng may là tao còn có mày nếu không tao sẽ chết vì cô đơn mất....!!

Thanh bật nút on rồi chọn bài hát. Nhạc bắt đầu chơi, Thanh lầm bầm theo. Tay của Thanh sắp xếp hết chồng hồ sơ này tới chồng hồ sơ khác. Cô nâng một lư và hai cánh tay như muốn rã cả ra vì mỏi. Thanh gục xuống bàn rồi ngủ luôn, cây bút mà Thanh cầm trên tay rơi dần xuống cuối cùng là rơi hần xuống đất.

Đến khi Long quay lại, anh chàng thấy chồng hồ sơ của mình vẫn chưa được giải quyết xong mà cô người hầu của mình lại có thể ngủ ngon lành ở trên bàn như thế kia.

Long điên tiết, anh chàng bước lại rồi sẵn một tệp hồ sơ ở bên cạnh. Anh chàng cầm luôn lấy, Thanh bị gõ cho hai nhát thật đau vào đầu. Cô nàng ham ngủ vội bật ngay dậy, thứ đầu tiên mà Thanh nhìn thấy khi mở mắt ra là khuôn mặt đờ đờ sát khí của Long.

Con nhỏ hãi quá nên lí nhí nói.

_Anh về từ bao giờ thế...??

Long tra vấn Thanh.

_Cô đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình chưa mà dám lẩn ra ngủ như heo thế hả...??

Thanh gãi gãi đầu con nhỏ tội nghiệp nói.

_Tại nhiều hồ sơ cần phải giải quyết quá nên tôi chọn mắt để nghỉ ngơi chút xíu....!!

Long đập tệp hồ sơ đang cầm trên tay xuống bàn đánh dầm một cái, anh chàng chỉ thẳng vào mặt của Thanh rồi ra lệnh.

_Cô mà không hoàn thành xong trong buổi sáng ngày hôm nay là cô chết với tôi...!!

Thanh uất lắm nhưng cố nín nhịn, con nhỏ lại cầm cúi xuống làm cho nốt mấy chồng hồ sơ kia.

Long ngồi vắt chân như một ông chủ độc tài và khó tính. Thanh liếc nhìn Long một cái sắc như dao cạo, con nhỏ cắn hờn lắm lắm.

_Tên kia, anh cứ tận hưởng những phút giây như thế này đi vì không lâu nữa đâu chính tôi sẽ cho anh đo ván....!!

Long cười khẩy bảo Thanh.

_Cô đã nhìn và rửa chần chưa hả, còn không mau làm việc đi....!!

Thanh giật mình vì không ngờ hành động lén lút của mình lại bị hần phát hiện, con nhỏ càng ngày càng cảm thấy sợ cái tên độc tài và đáng ghét này.

Thanh bóp chặt cây bút trong tay. Con nhỏ đang gồng mình lên vì tức nhưng không dám phát tiết ra ngoài mà chỉ dám thể hiện qua ánh mắt và suy nghĩ của mình mà thôi.

Thanh vừa đi vừa dầm vào hai bả vai vì mỏi, con nhỏ quẹt mồ hôi trán. Cái nóng làm cho Thanh thêm bức bối, Thanh lắm lắm.

_Minh nên đi mua một chai nước ngọt để uống và phải thật lạnh vào vì mình cần phải giảm nhiệt độ của cơ thể xuống....!!

Thanh phóng lên căng tin của trường, cô nàng bảo cô bán hàng.

_Chị làm ơn cho em một chai nước khoáng có đá....!!

Chị kia liền đưa cho Thanh. Cô nàng trả tiền rồi cầm luôn lấy. Thanh cho cái ống hút vào chai, cô nàng hít hà vì sung sướng. Cảm giác đã khát khiến cho Thanh thỏa mái.

Thanh bước xuống sân trường, cô nàng nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang chiếu thẳng lên mặt. Thanh vội đội cái mũ áo khoác lên đầu. Thanh chỉ còn một việc duy nhất vẫn chưa làm đó là trả sách cho thư viện.

Thanh đau khổ nghĩ.

_Bắt đầu từ ngày mai thời gian ngủ của mình bị rút ngắn lại, mình phải dậy sớm để nấu cơm sáng cho hần. Tại sao hần lại ép mình làm một điều kỳ cục như thế chứ, mình có phải là người thân hay bạn gái của hần đâu. Hay là hần nghĩ mình là nô lệ của hần nên hần muốn bắt mình làm gì cũng được....!!

Thanh thoáng thấy bóng dáng của Hoàng đi trên hành lang, cô nàng xoa xoa cái đầu của mình. Con nhỏ lắm lắm.

_Hình như mình cũng quên luôn việc phải xin chữ ký của hần vì mình đã lỡ hứa với chị nhân viên ở quầy tiếp tân là hôm nay sẽ làm điều đó cho chị ấy....!!

Thanh chạy thật nhanh lên hành lang, con nhỏ gọi Hoàng thật to.

_Anh chờ tôi một chút....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Mấy người bạn học sinh cùng trường với Thanh nhìn con nhỏ một cách lạ lắm vì không hiểu con nhỏ gọi ai mà nó hét to lên như thế.

Hoàng vẫn bước đều, anh chàng không hề quay đầu lại. Thanh cố hết sức mình đuổi theo. Thanh gọi thêm một lần nữa.

_Hoàng, anh bị điếc hay sao mà tôi gọi anh, anh lại không bảo nào...??

Hoàng giật mình quay lại, anh chàng nhìn Thanh gặp người xuống để thở, chai nước đã đổ gần hết ra ngoài do con nhỏ chạy nhanh quá.

Hoàng thờ ơ hỏi Thanh.

_Cô gọi tôi lại làm gì....??

Thanh liền chìa ngay một tờ khổ A4 thật đẹp ra con nhỏ cầu xin.

_Anh làm ơn cho tôi xin chữ ký của anh....!!

Hoàng kinh ngạc vì anh chàng tưởng là Thanh ghét mình tại sao Thanh lại đi xin chữ ký của mình làm gì.

_Cô không bị làm sao đấy chứ, hôm trước tôi gợi ý là muốn cho cô vậy mà cô không cần sao đột nhiên hôm nay cô lại có hứng thú thế....??

Thanh mỉm cười thật tươi, con nhỏ đỏ mặt vì ngượng ngùng, con nhỏ lí nhí nói.

_Anh thông cảm vì hôm nay tôi có việc cần nhờ đến chữ ký của anh nên tôi đành phải làm như thế này....??

Mọi người bu quanh lấy Hoàng và Thanh, bọn nó đang xì xầm bàn tán. Thanh ón quá, con nhỏ đang than thầm ở trong bụng.

_Chúa ơi, mình thật là ngu ngốc lẽ ra mình phải xin chữ ký của hấn ở trong lớp chứ ai lại đi xin một cách lộ liễu như thế này....!!

Hoàng khoanh tay lại, anh chàng hất hàm hỏi Thanh.

_Cô định dùng chữ ký của tôi vào việc gì....??

Thanh cúi mặt xuống con nhỏ vuốt vuốt cái mũi của mình, bàn chân khẽ đá nhẹ xuống đất chắc là con nhỏ đang tưởng tượng là có một chiếc lá khô ở dưới chân của mình.

_Anh không thể nào cho tôi mà không cần biết đến lý do được hay sao....??

Hoàng không nói gì anh chàng khẽ nhếch mép lên rồi bảo Thanh.

_Tôi xin lỗi mặc dù đó chỉ là một chữ ký thôi nhưng cô không phải là fan của tôi nên tôi không thể nào phung phí bút mực của mình cho cô được....!!

Thanh rầu rầu nét mặt vì nếu hấn không cho Thanh chữ ký thì điều đó có nghĩa là cô nàng sẽ mất vĩnh viễn cái thẻ sinh viên kia và trở thành một kẻ nói rối. Thanh chấp tay lại con nhỏ tha thiết nói.

_Anh làm ơn giúp tôi đi mà, nếu anh giúp tôi lần này tôi hứa là sẽ trả ơn anh xứng đáng....!!

Hoàng mỉm cười hỏi Thanh.

_Cô định trả ơn tôi như thế nào, không phải là cô định dùng cách mà tôi trả ơn cô đấy chứ....??

Thanh dựng tóc gáy lên vì mấy đứa con gái kia đang nhìn Thanh trừng trừng, cô nàng khẽ gất.

_Anh giúp tôi thì giúp đi sao anh còn dài dòng vẫn tự làm gì....??

Hoàng ra điều kiện với Thanh.

_Được, tôi đồng ý giúp cho cô nhưng với một điều kiện là cô phải chép bài cho tôi một tháng. Thế nào cô đồng ý chứ....??

Thanh há hốc miệng ra vì ón. Ngay cả bài vở của mình Thanh còn lười không muốn chép nói chi tới việc chép bài và làm bài cho người khác.

Thanh nhăn nhó hỏi lại Hoàng.

_Anh không còn điều kiện nào nhẹ nhàng hơn à, sao anh lại đưa ra một điều kiện khó khăn như thế....!!

Hoàng trừng mắt lên nhìn Thanh, anh chàng dọa.

_Nếu cô không đồng ý thì thôi vì tôi cũng không muốn ép cô làm gì....!!

Thanh thờ dãi, người của cô nàng xù xuống. Thanh chìa cây bút và tờ giấy ra. Cô nàng chán nản nói.

_Anh ký vào đây cho tôi đi, tôi đồng ý với điều kiện đó của anh....!!

Hoàng cười, anh chàng cầm lấy rồi ký đánh roẹt một cái. Thanh lí nhí nói.

_Cảm ơn anh....!!

Cô nàng lúi thúi bước đi, khuôn mặt buồn so chẳng giống tâm trạng của các fan khi họ xin được chữ ký của một thần tượng tí nào cả, mà trông con nhỏ lúc này rất giống một nhân viên vừa nhận được quyết định cho nghỉ việc của sếp.

Thanh cầm ba cuốn sách mà chị Thu mượn chưa trả trên tay. Cô nàng mở cửa rồi bước vào trong.

Thanh tươi cười bảo cô thủ thư.

_ Cô làm ơn cất sách dùm cho cháu....!!

Cô thủ thư nhìn Thanh một cái rồi cầm lấy ba cuốn sách trên tay của Thanh. Cô hỏi.

_ Cháu tên là gì...??

Thanh đưa thẻ của mình cho cô rồi ngồi chờ cô kiểm tra tên của Thu trong một cuốn sổ dây cột. Sau khi dò xong tên của Thu, cô so tên của ba cuốn sách kia. Cô giật gù vì chúng trùng khớp với nhau. Cô yêu cầu Thanh.

_ Cháu chỉ cần ký vào đây là xong....!!

Thanh làm theo yêu cầu của cô. Nhưng khổ nỗi cô nàng lại ký là Thanh chứ không phải là Thu. Cô thủ thư gất Thanh.

_ Cháu đang ký tên của ai đấy hả....??

Thanh giật mình nhìn xuống, cô nàng gãi đầu. Thanh nhăn nhó nói.

_ Cháu xin lỗi, cháu sẽ sửa lại liền....!!

Thanh gạch bỏ tên Thanh đi rồi ký tên Thu vào đó. Cô thủ thư kiểm tra một lần nữa rồi hài lòng bảo Thanh.

_ Được rồi, bây giờ cháu có thể mượn cuốn sách khác....!!!

Thanh mỉm cười hạnh phúc, con nhỏ chạy ngay đến cái kệ sách hôm qua. Thanh mê mải quét nhẹ lên gáy của từng cuốn sách. Nhìn mấy cuốn sách dây cột ở trên cao. Thanh ớn lạnh lắm lắm.

_ Minh ngay cả một cuốn sách mỏng cũng chẳng muốn đọc nói gì đến những cuốn dày như thế kia....!!

_ Thảo nào cô suốt đời học dốt là phải....!!

Thanh giật mình quay lại, Thanh tái mặt và run rẩy hết cả mình vì ông chủ đang khoanh tay đứng nhìn Thanh như muốn cho Thanh thêm mấy cái cốc vào đầu nữa.

Thanh cố cười hỏi Long.

_ Anh đến đây làm gì....??

Long cũng mỉm cười đáp lại nhưng trong nụ cười của anh chàng còn đáng sợ hơn là anh chàng không cười.

_ Tất nhiên là mượn sách và đọc sách rồi. Cô không đọc tên của nó hay sao mà hỏi một câu ngu ngốc như thế....!!

Thanh buồn rầu vì hần luôn làm khó và bắt nạt con nhỏ. Thanh chán nản bảo Long.

_ Nếu thế tôi không dám làm phiền nhã hứng của anh. Tôi cần phải đi tìm mấy cuốn sách của mình....!!

Thanh bỏ sang mấy kệ sách bên cạnh. Cô nàng hơi bức tức ở trong lòng nhưng cố nín nhịn vì dù sao con nhỏ cũng không làm gì được hần mà ở đây là thư viện nếu gây sự hay cãi nhau ở đây thì thế nào cũng bị đuổi ra ngoài và có khi bị cấm bên mảng đến đây cũng nên.

Long cũng đi tìm mấy cuốn sách ỉnh. Anh chàng say sưa kiểm tìm vì anh chàng là một người ham học và ham đọc sách nên yêu quý sách như yêu bạn thân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Thanh cười khi vì cô nàng đã tìm được một cuốn sách có tựa đề rất hay. Thanh cố với nhưng ở cao quá, Thanh không tài nào lấy xuống được. Cô nàng

dơ tay lên thì có một bàn tay nhanh hơn đã lấy xuống cho Thanh. Cơ thể của người đó đứng ép sát vào người của Thanh. Con nhỏ nghe được nhịp đập trái tim của người đó và một mùi nước hoa thoảng thoảng đầy nam tính. Một giọng nói thì trầm như hơi thở phả lên tóc của con nhỏ.

_ Cô thích cuốn sách này à...??

Thanh giật mình tỉnh mộng liền đáp nhẹ.

_ Vâng....!!

Long đưa sách cho Thanh, cô nàng lí nhí nói.

_ Cảm ơn anh nhiều....!!

Long cầm bàn tay của Thanh. Anh chàng quan tâm hỏi.

_ Vết bầm trên tay của cô đã hết chưa....??

Thanh ngượng ngùng vật rút bàn tay của mình lại, con nhỏ vén tóc qua mang tai rồi ngập ngừng nói.

_ Cũng đã đỡ nhiều rồi....!!

Anh chàng mỉm cười hiền từ bảo Thanh.

_ Cô có cần tôi mua thuốc cho cô coi như là chuộc tội của mình với cô hay không...??

Thanh kinh ngạc vì tại sao hôm nay hắn lại tốt với mình như thế. Thanh ngờ ngác hỏi Long.

_ Anh có bị làm sao không vì hôm nay anh lạ lắm...??

Hắn mỉm cười rồi quan tâm hỏi lại Thanh.

_ Tôi lạ ở chỗ nào....??

Thanh măm mê những ngón tay của mình, con nhỏ đứng dựa vào cái kệ sách đằng sau lưng, theo thói con nhỏ cũng co cả chân lên mặc kệ chiếc giày mà mình đang đi có sạch sẽ hay không.

_ Vì anh không còn quát tháo tôi như trước nữa mà lại hay mỉm cười với tôi....!!

Thanh vừa dứt lời con nhỏ được ăn ngay hai cái cốc thật đau vào đầu. Long trừng mắt lên quát Thanh.

_ Cô mà còn quên không làm bữa sáng cho tôi như hôm nay là cô chết với tôi. Cô đã nghe rõ chưa hả...??

Thanh lại được một phen kinh ngạc nữa vì tại sao tự nhiên hắn lại biến thành một con người hung dữ như thế này, lúc này hắn dịu dàng lắm cơ mà.

Cô nàng ón quá liền lí nhí đáp.

_ Dạ, em biết rồi. Mai em sẽ mang cơm cho anh....!!

Hắn trừng mắt lên dọa Thanh tiếp.

_ Tôi mà còn thấy cô lảng vảng không chịu học bài và ham chơi nữa là chết với tôi vì bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ kèm cho cô học....!!

Thanh lùi lại hai bước con nhỏ há hốc mồm ra, mắt của con nhỏ tròn xoe nhìn Long.

_ Anh có bị điên hay không, tại sao việc đó anh lại xen vào làm gì...??

Ánh mắt của Long ánh lên một cái nhìn đầy đáng sợ. Thanh co rúm cả người lại, con nhỏ cảm tưởng mình bây giờ bị biến thành một con sâu.

_ Lệnh của tôi mà cô dám cãi nữa hả, cô đã lười học mà còn lảm nhảm nữa là sao. Tôi không muốn cả trường này biết tôi có một con bé nô lệ ngu dốt như cô....!!

Thanh không còn tin vào tai của mình nữa. Con nhỏ lấp bắp hỏi Long.

_ Anh thấy có ai vô lý như anh không hả, đã làm nô lệ thì ngu dốt có liên quan gì đến ông chủ như anh mà anh lại bắt tôi phải thông minh như anh làm gì...??

Long chống hai tay qua đầu của Thanh, anh chàng xa xăm nét mặt xuống, miệng nhếch lên, hai hàm răng nghiến chặt lại. Anh chàng nói từng tiếng một.

_ Cô mà còn cãi hờn với tôi nữa là chết với tôi đấy, cô nên biết thân biết phận của mình mà ăn nói cho phải phép một chút....!

Thanh nhăn cả mặt lại vì tức và vì giận. Con nhỏ vừa đi vừa đá vào không khí.

_ Cái tên chết tiệt kia sao mà hần độc tài thế không biết, hần tưởng hần là ai mà lại dám bắt nạt mình một cách không thương tiếc như thế....!!

Thanh còn đang lăm bằm con nhỏ nghe có tiếng gọi.

_ Chúng em xin chào đại ca....!!

Thanh sừng xốt nhìn bốn tên con trai đang xếp hàng và cúi chào Thanh một cách lễ phép. Bọn bạn trong trường của Thanh nhìn Thanh đầy kinh ngạc vì bọn nó không hiểu con bé kia đã làm gì mà bốn anh chàng công tử đẹp trai kia lại rạp mình cung kính như thế.

Thanh ngó ngược, ngó xuôi con nhỏ muốn xác định xem bọn kia đang chào ai vì ở đây đông người quá. Biết là ai mà nhìn và nhớ đâu không phải là mình thì sao.

Thanh bước đi luôn mà không có phản ứng gì. Kiên chạy lại rồi hô thật to.

_ Kia đại ca sao người lại bỏ đi mà không nói với bọn đàn em một câu như thế...??

Thanh quay phắt lại, con nhỏ lấy ngón trỏ chỉ vào mặt của mình. Con nhỏ hát hàm hỏi Kiên.

_ Anh đang gọi tôi đúng không...??

Kiên lễ phép nói.

_ Vâng, chúng em đang gọi đại ca. Xin người hãy nhận bọn em làm đệ tử của đại ca....!!

Thanh kinh ngạc tột độ vì cô nàng không hiểu mình đang rơi vào tình huống và tình trạng nào. Cái bọn kia có bị điên hay không, hôm qua mình đánh cho chúng nó tơi bời và yêu cầu chúng nó không được phép bén mảng đến đây cơ mà. Tại sao hôm nay chúng nó dám làm trái lệnh của mình và lại muốn nhận mình làm thủ lĩnh của chúng nó là thế nào.

Thanh cau tiết quát bọn kia vì bọn học sinh ở trong trường vậy lấy năm người càn lúc càn đông.

_ Tôi yêu cầu các anh biến khỏi đây ngay lập tức nếu không đừng có trách tôi độc ác. Tôi lại cho các anh bỏ lê đi về bây giờ....!!

Bọn kia cúi rạp cả mình xuống rồi tha thiết van nài.

_ Đại ca làm ơn đi mà bọn em chỉ muốn được đại ca nhận làm thủ lĩnh của mình mà thôi....!!

Thanh tức cả mình, con nhỏ liền gõ ối tên một cái thật đau vào đầu rồi ra lệnh.

_ Mau đi về hết cho tôi....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Kim, Thoa, Hường và Liên cũng vừa tới nơi. Thoa vừa trông thấy Công, con nhỏ liền bước ngay lại rồi túm luôn cổ áo của anh chàng. Con nhỏ điên máu tát cho tên này hai cái vào mặt. Con nhỏ vừa đánh vừa chửi.

_ Tên khốn kiếp này, sao anh lại dám to gan đến trường của tôi hả. Nói mau, anh đến đây với mục đích gì...??

Anh chàng kia liền nắm chặt lấy tay của Thoa rồi mỉm cười âu yếm nói.

_ Anh đến đây là muốn nhận chị Thu làm thủ lĩnh của nhóm nhưng trên hết anh muốn đến đây để xin lỗi và tặng hoa cho em....!!

Anh chàng liền chìa ra một bó hoa hồng nhưng thật to kèm theo một bộ mặt thật dễ thương. Anh chàng cầu khẩn nói.

_ Em sẽ tha thứ và đồng ý đi chơi với anh chứ...??

Thoa mặc dù vẫn hận Công nhưng con gái ai chẳng thích được con trai tặng hoa và tỏ tình trước mặt nhiều người như thế này.

Thoa hất bó hoa trên tay của Công xuống đất con nhỏ tát thêm cho Công một cái tát nữa. Thoa trừng mắt lên hét Công thật to.

_Tên kia, từ nay về sau anh hãy tránh xa tôi thật xa ra. Nếu để tôi mà còn nhìn thấy mặt của anh thêm một lần nữa là anh chết với tôi.!!

Con nhỏ ngoe nguẩy mông rồi bỏ đi thẳng mà không thèm quay đầu nhìn lại. Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn hai người này. Họ vừa thêm muốn được như họ vừa buồn cười cho đáng điệu khi bước đi của cô nàng.

Công buồn rầu ngồi thụp xuống nhặt bó hoa bị đánh rơi xuống đất. Nhìn những cánh hoa bị dập nát do Thoa dẫm chân lên trên, lòng của anh chàng đau như cắt. Anh chàng thở dài kêu khổ, kiểu này là hết hy vọng vì cô nàng Thoa nổi tiếng nóng tính và đánh đá.

Kim nhìn Kiên đầy căm hận, con nhỏ nhếch mép hỏi Kiên.

_Anh vác mặt đến đây làm gì, đừng nói với tôi là anh còn có cô gái khách để dụ dỗ tiếp....??

Kiên nhăn mặt lại bảo Kim.

_Em cứ nói quá cho anh, từ khi bị Thu giáo huấn anh đã tỉnh mộng ra nhiều, hôm nay anh đến đây không phải là để dụ dỗ hay là gây họa, anh đến đây vì muốn nhận Thu làm thủ lĩnh của mình.!!

Kim kinh ngạc hỏi Kiên.

_Anh định nhận chị gái của tôi làm thủ lĩnh một nhóm ăn chơi và quậy phá như anh sao. Anh nghĩ mình là ai mà chị ấy phải làm như thế, anh nên cuốn gói đi khỏi đây thì hơn.!!

Trong khi Kiên và Kim đấu khẩu với nhau thì Hương lại khác. Con nhỏ nhìn Hoan trừng trừng, hai người bọn họ nhìn nhau không chớp mắt. Cả hai tập trung cao độ, họ đang so tài xem ai sẽ là người chớp mắt và xem ai sẽ là người phải nói câu xin thua cuộc trước.

Liên là người nhút nhát nhất trong bọn cô nàng không dám nhìn hay dám lên tiếng khi đối mặt với Tiến mà cúi gằm mặt của mình xuống. Anh chàng Tiến đỏ mặt, bàn tay run run muốn nắm lấy bàn tay của Liên nhưng không dám vì anh chàng sợ con nhỏ sẽ ghét mình thêm.

Thanh nhìn từng người, con nhỏ vừa kinh ngạc vừa thích thú vì dù sao cái bọn điên khùng này nếu có thể giảng hòa và làm lành thì biết đâu lại trở những người bạn tốt và có cặp yêu nhau thì sao.

Thanh phá không khí im lặng và đáng sợ này bằng cách e hèm lên một tiếng rồi nói.

_Đề nghị các anh về nhà hay về trường của mình cho vì tôi không muốn vì mấy người mà bị phạt hay bị mắng oan.!!

Kiên tha thiết bảo Thanh.

_Mong đại ca nhận bọn em làm đệ tử vì bọn em rất hâm mộ tài nghệ của đại ca.!!

Thanh kêu khổ vì con nhỏ muốn được yên mà không được. Kiên liền nắm chặt lấy bàn tay của Thanh rồi cầu xin.

_Mong đại ca nghĩ lại mà suy xét đến yêu cầu của bọn em.!!

Long đã đến đây từ khi nào rồi. Anh chàng thấy tên Kiên kia dám cầm tay của con nhỏ anh chàng tức giận nên quát Thanh.

_Con nhỏ kia cô còn làm gì ở đây mà không mau vào làm nốt công việc của mình đi.!!

Bọn con gái thấy Long, chúng nó đều tập trung vào nhìn anh chàng. Đứa nào cũng muốn được gần thân tượng của mình vì tuy chỉ là chủ tịch hội sinh viên nhưng với bọn nó anh chàng còn hay hơn cả anh chàng Hoàng kia, bọn nó cũng không hiểu tại sao lại như thế chỉ là bọn nó không cưỡng lại được khi ở gần anh chàng.

Thanh gạt mình và hoảng hốt vội nói.

_Dạ, em biết rồi.Em sẽ vào làm ngay đây.!!

Mấy anh chàng kia thấy Thanh bỏ đi chúng nó liền gọi với theo.

_Kia đại ca sao người lại bỏ bọn em như thế...??

Long hất hàm hỏi cả bọn.

_Các cậu là ai mà dám đến đây gây náo loạn là thế nào. Các cậu có muốn tôi gọi bảo vệ tổng cổ các cậu ra khỏi trường không hả...??

Kiên khúm núm nói.

_Dạ, bọn em chỉ muốn gặp đại ca của mình thôi mà....!!

Long tròn xoe mắt hỏi Kiên.

_Ai là đại ca của cậu....??

Kiên lễ phép trả lời.

_Dạ thưa anh, chị Thu chính là đại ca của bọn em....!!

Long vừa kinh ngạc vừa thích thú hỏi lại Kiên.

_Làm sao mà cô ấy lại biến thành thủ lĩnh của các cậu là thế nào....??

Kiên ngượng ngùng không biết ăn nói và trả lời Long làm sao cho phải, không lẽ lại đi nói là mình bị hạ đo ván bởi Thu vì tội dám làm nhục em gái của Long.

Kim cầm thù trả lời thay cho Kiên.

_Cả bọn này bị chị Thu đánh ột trận tơi bời nên chúng nó muốn nhận chị ấy dẫn dắt bọn nó....!!

Long túm chặt cổ áo của Kiên, anh chàng cầm thù nói.

_Hóa ra cậu chính là cái thằng dám làm nhục em gái của tôi đấy hả....??

Kiên co rúm người lại vì sợ hãi. Ánh mắt của Long lúc này thật đáng sợ, khuôn mặt của anh chàng vẫn lên, từng thớ thịt căng cả ra.

Long dơ tay lên thật cao anh chàng đâm cho Kiên một phát vào mặt. Kiên nhả nhào xuống đất, một dòng máu đỏ rỉ ra từ mép. Làn môi bị sưng cả lên.

Long quát.

_Tên kia, đứng lên mau. Hôm nay tôi phải dạy cho cậu biết dám động vào em gái của tôi thì nhận hậu quả gì....!!

Mọi người kinh ngạc vì không ngờ anh chàng Kiên này lại to gan dám động vào tiểu thư của nhà họ Hạ.

Họ lắc đầu lẩm bẩm.

_Thằng cha kia thật là ngu dốt. Cậu ta có biết làm như thế là chuốc họa vào thân hay không. Kim nổi tiếng là một cô tiểu thư đông đánh và đánh đá. Ai mà động vào cô ta là không xong với cô ta. Cô ta sẽ tìm đủ mọi cách để hạ gục đối thủ cũng như kẻ thù của mình....!!

Kim không nói gì trước con thịnh nộ của anh trai mà cô nàng còn mừng vì anh trai đã ra mặt cho cái tên kia một trận. Kim rửa.

_Cho anh chết, từ lần sau hãy tránh xa tôi ra nếu không tôi sẽ cho anh nằm liệt giường cả tháng trời....!!

Kiên quệt mép của mình, anh chàng run rẩy cầu xin.

_Em van anh tha cho em. Em hứa từ lần sau sẽ không bao giờ dám làm như thế nữa....!!

Kiên cũng cầu xin Kim.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

_Em làm ơn bảo anh trai của em tha cho anh đi nếu không anh ấy sẽ đánh anh chết mất....!!

Kim gạt tay của Kiên ra khỏi người mình. Con nhỏ vẫn mắt lên hét Kiên.

_Tại sao lúc anh giờ trò bì ối đó ra anh không nghĩ tới hậu quả ngày hôm nay. Anh đừng hòng mà bảo tôi cầu xin cho anh. Tôi sẽ bảo anh ấy đánh thêm cho anh chừa cái thói vô liêm sỉ ấy đi....!!

Long bực mình lôi Kiên đứng dậy. Anh chàng trừng mắt lên. Long nghiêng răng nói.

_Tôi cảnh cáo cho cậu biết từ lần sau bất cứ gặp em gái của tôi ở đâu thì phải tránh xa nó năm mét. Cậu đã nghe rõ lời của tôi nói chưa hả...??

Kiên run sợ, anh chàng lắp bắp nói.

_Dạ, em biết rồi. Em sẽ nhất nhất tuân theo những lời của anh nói.....!!

Long vẫn còn chưa buông tha cho Kiên. Anh chàng càng nghĩ càng tức vì nếu Thanh không đến kịp vào hôm ấy thì hậu quả sẽ như thế nào. Liệu em gái của mình có còn đứng ở đây để nói chuyện bình tĩnh như thế này hay không. Hay là nó lại đang hoảng loạn tinh thần và đang nằm trong bệnh viện để điều trị bệnh thần kinh.

Long đấm thêm cho Kiên mấy phát vào mặt và đá cho anh chàng mấy cú vào người. Anh chàng cảnh cáo Kiên.

_Tôi mà còn trông thấy cái bản mặt đáng ghét của cậu một lần nữa là chết với tôi.....!!

Kiên bị đánh đau quá anh chàng ngồi bệt xuống đất. Kiên không còn sức để đứng dậy được nữa. Anh chàng khấn thiết van xin.

_Em xin anh hai tha cho em. Em thề là không bao giờ dám đặt một ngón tay vào người của Kim nữa.....!!

Long điên máu quát tiếp.

_Cậu cầm mồm lại cho tôi. Đứng dậy và rút khỏi đây mau. Và nhớ là từ lần sau đừng có bén mảng đến đây nữa.....!!

Kiên lùi thui đứng dậy, nhìn anh chàng bây giờ trông thật thảm thương, khuôn mặt bị tím bầm và bị sưng cả lên. Kim hả dạ bảo anh trai.

_Thôi tha cho anh ta đi anh ạ. Anh mà đánh thêm nữa có khi anh ta phải vào bệnh viện cũng nên.....!!

Long tuy đã xả được một ít tức trong lòng ra nhưng anh chàng trừng ngay mắt lại. Anh chàng quát luôn cả Kim.

_Anh cũng cấm em từ nay không được phép giao du với loại người này nữa. Anh mà còn thấy em đi uống rượu hay nói chuyện với hắn là em chết với anh.....!!

Kim hãi quá vì đây là lần đầu tiên Long quát Kim và cũng là lần đầu tiên con nhỏ mới thấy anh trai tức giận như thế này. Cô nàng hiểu vì cái họa mà mình gây ra không hề nhỏ, anh trai vì lo ình quá nên mới điên lên như thế thôi.

Kim cúi đầu xuống, cô nàng lí nhí nói.

_Em xin lỗi anh. Em hứa là từ nay sẽ không uống rượu hay chơi bời với những người như Kiên nữa.....!!

Long hài lòng vì thái độ ngoan ngoãn và biết điều của Kim nhưng anh chàng vẫn còn đe dọa.

_Em nói lời thì phải giữ lấy lời đấy. Vì bắt đầu từ hôm nay anh sẽ không còn chiều theo em nữa đâu mà anh sẽ thẳng tay trừng trị những thói hư tật xấu của em, em nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa.....!!

Kim sùng sốt, con nhỏ không còn tin vào tai của mình nữa. Tại sao anh trai lại thay đổi nhanh chóng như thế. Kim đã quen được anh trai chiều chuộng và che trở dù cho con nhỏ có làm sai điều gì thì Long cũng tìm cách bảo vệ cho Kim. Nay anh ấy thay đổi như thế này làm cho Kim hơi sững sờ và không quen. Con nhỏ nũng nịu hỏi Long.

_Anh nói như vậy là sao. Anh không còn thương em nữa à...??

Long gõ cho em gái một cái thật đau vào đầu, anh chàng nghiêm nghị gắt Kim.

_Nuông chiều em để xảy ra chuyện như vừa rồi à. Anh thấy mình càng làm như thế thì càng hại em thêm mà thôi. Nên anh phải thay đổi chiến thuật của mình, anh sẽ dùng kỉ luật sắt đối với em. Cứ mỗi lần em làm sai anh sẽ phạt em thật nặng. Em đừng tưởng em là em gái của anh mà anh nương tay với em. Em càng làm sai anh càng tăng mức độ hình phạt lên, em hãy liệu mà làm nếu không muốn bị như thế thì hãy sống ngoan và sống tốt một chút.....!!

Kim co rúm cả người lại vì trông Long bây giờ rất giống một ông quan tòa đang tuyên án tử hình cho phạm nhân. Kim chưa bao giờ trông thấy khuôn mặt lạnh lùng và đáng sợ của anh trai như lúc này. Từ bé tới giờ con nhỏ đã quen với một ông anh trai hay cười và nhìn con nhỏ trìu mến. Kim tái xanh cả mặt lại vì sợ, con nhỏ lắp bắp nói.

_Dạ, em biết lỗi rồi. Em hứa từ lần sau sẽ nghe theo lời của anh.....!!

Long trừng mắt nhìn Kiên đang ngồi bệt ở dưới đất.

_Cậu còn không mau đứng lên để đi về nhà của mình đi, hay là cậu muốn tôi dùng chân đá văng cậu ra.....!!

Kiên hốt hoảng vội vùng dậy rồi gọi bọn kia cùng đi theo mình. Nhìn bốn anh chàng chạy thật nhanh ra khỏi cổng trường, bọn học sinh phì cười vì khi đi vào mấy anh chàng kia phong độ là thế, bây giờ trông họ chẳng khác nào mấy tên bại trận, nhìn họ đúng là rất thảm bại và rất thảm thương.

Con nhỏ đứng bên cạnh Long khẽ liếc mắt nhìn anh chàng một cái rồi quan tâm hỏi.

_Anh không bị làm sao chứ...??

Long cười nhạt nói.

_Tôi không sao....??

Cô nàng giả vờ cầm lấy tay của Long rồi lo lắng bảo.

_Tay của anh bị sưng lên rồi thì phải, anh có cần em đi mua thuốc cho anh không...??

Long rút tay của mình lại, anh chàng sa sầm nét mặt nói.

_Tôi đã nói là không bị làm sao rồi kia mà. Cô bị điên hay sao mà không nghe tôi nói gì....!!

Cô nàng kia ngại ngùng quá vội buông tay của Long ra. Cô ta lăm bằm.

_Anh ta đúng là đồ kiêu ngạo và lạnh lùng nhưng mình lại thích những chàng trai như thế này. Mình nên làm gì để tiếp cận với anh ta đây. Hay là mình nên làm quen với con nhỏ em gái của anh ta. Đúng rồi đó là một ý kiến hay....!!

Cô ta liền bước lại chỗ của Kim đang đứng cô ta mỉm cười thật ngọt rồi hỏi Kim.

_Em có thể cho chị biết tên của em hay không...??

Kim đã chứng kiến hành động vô cùng chơ chển của cô ta từ nãy giờ nên con nhỏ cười khẩy bảo cô ả.

_Dạ, em không dám. Nếu chị thích thì em cũng có thể cho chị biết tên của em vì cả trường này ai lại không biết em là ai. Chị chỉ cần hỏi họ cũng được mà, chị cần gì phải hỏi trực tiếp em....!!

Cô ả tái mặt vì lời ăn nói xác xược của Kim. Cô ta rủa thầm.

_Đồ con nhỏ chanh chua. Nếu không phải vì anh trai của cô thì đừng hòng tôi hỏi đến loại con gái khó ưa như cô....!!

Mặc dù trong lòng của cô ta cay cú vì bị làm nhục như thế nhưng ngoài miệng cô ta vẫn mỉm cười, cô ta là một người giỏi nhẫn nhịn để đạt được mục đích của mình.

_Em làm ơn cho chị biết tên của em đi mà vì chị muốn làm bạn với em....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Thanh cố gắng làm cho xong để còn đi lấy tấm thẻ học sinh. Thanh kêu khổ vì công việc còn nhiều mà thời gian đang trôi thật nhanh.

Thanh vừa làm vừa lăm bằm.

_Cái tên độc ác đó còn hành mình đến bao giờ nữa không lẽ hán định ỉnh chết vì đói luôn. Không được mình phải trốn đi. Việc nhiều thế này thì phải ngày mai mới xong. Mặc kệ nó vậy, mình chuẩn đây....!!

Cô nàng rón rén bước ra cửa, rồi nghe ngóng xem có ai đang đứng ngoài đó hay không. Thanh giật mình vì một giọng nói sắc lạnh đang nhìn cô nàng trừng trừng.

_Làm xong chưa mà dám ra đây là thế nào...??

Thanh giật mình vội ngẩng ngay mặt lên. Đầu của con nhỏ đập đánh bốp một cái vào cằm của Long.

Long nhăn mặt lại vì đau. Anh chàng cau tiết quát Thanh.

_Con nhỏ kia, sao cô suốt ngày đi gây họa là thế nào, có phải cô muốn tôi đánh cho thêm mấy cái cốc nữa hay không hả...??

Thanh uất ức nói.

_Anh ác vừa thôi. Anh có biết là mấy giờ rồi không, ít ra anh cũng phải cho tôi về nhà nghỉ ngơi và ăn cơm đi chứ....??

Long bước vào trong. Anh chàng kiểm tra từng chồng hồ sơ mà Thanh đã làm. Anh chàng như muốn bốc hỏa vì Thanh vẽ hươu vẽ vượn lên mấy tờ giấy trắng tinh mà không phải là chép lại tài liệu của mấy hồ sơ kia.

Long sa sầm mặt xuống hét Thanh.

_Cô vào đây tôi bảo....??

Con nhỏ run run bước vào vì anh chàng trông như là muốn ăn tươi nuốt sống con nhỏ.

Long vút chồng hồ sơ trước mặt của Thanh đánh bộp một cái. Anh chàng chống tay xuống bàn, mắt trừng trừng nhìn Thanh rồi quát.

_Cô giải thích cho tôi biết tại sao lại có những hình thù như thế này trong hồ sơ là thế nào. Có phải là cô rảnh rỗi quá nên mới nghịch phá cho đỡ buồn tay chân phải không....??

Con nhỏ tội nghiệp cúi đầu xuống rồi lí nhí nói.

_Tôi xin lỗi. Chẳng qua là tôi buồn chán quá nên vẽ cho bớt mỏi....!!!

Long phì cười cho cái lí luận của Thanh, chúa ơi, đã mỏi tay thì phải nghỉ ngơi chứ, ai lại đi vẽ bậy bạ làm gì. Con nhỏ này đúng là ngốc hết chỗ nói.

_Tôi không cần biết, cô phải làm cho xong thì mới được về....!!

Thanh chịu hết cái tính độc tài của Long nên con nhỏ quên cả sợ. Thanh hét to lên.

_Anh có đánh chết tôi thì tôi cũng không chịu ở lại đây đâu vì tôi có một chuyện rất quan trọng cần phải làm....!!

Long nhướng mắt lên, anh chàng tò mò hỏi Thanh.

_Cô có việc gì quan trọng mà dám cãi hờn với tôi thế hả. Tôi nghĩ là cô chỉ việc có thể đi chơi mà thôi....!!

Thanh uất ức bảo Long.

_Anh nói thế mà nghe được à, anh tưởng một con bé ham chơi như tôi thì không có chuyện riêng tư cần phải giải quyết hay sao....!!

Long bực mình truy Thanh.

_Cô cứ nói chuyện cần giải quyết của mình ra nếu nó hợp lý thì tôi sẽ cho cô đi còn không, cô nên ở lại đây hoàn thành cho xong đi....!!

Thanh ỉu xiu bảo Long.

_Tôi cần đi chuộc lại cái thẻ sinh viên của mình....!!

Long kinh ngạc nhìn Thanh. Anh chàng hiểu lầm nghĩ.

_Không lẽ con nhỏ này ăn quán bị nợ nhiều tiền quá nên người ta mới tạm thời giữ thẻ của nó lại. Hay là nó đánh rơi, có người nào đó nhặt được nên hôm nay nó đi chuộc về....!!

_Tại sao cô lại phải làm điều đó đừng nói với tôi là cô đã gây ra họa gì đó....??

Thanh xoa xoa hai ngón tay trở vào với nhau, con nhỏ thờ dài bảo.

_Tôi đã lỡ hứa với chị nhân viên ở quầy tiếp tân là mình sẽ xin được một chữ ký của Hoàng cho chị ấy nên tôi mới để thẻ sinh viên của mình ở đây để làm tin....!!

Long tức giận hỏi Thanh.

_Cô tới khách sạn làm gì, tuổi của cô lẽ ra không nên đến những chỗ như thế mới phải. Cô đúng là một kẻ gan cùng mình, tôi khuyên cô từ sau có làm gì thì nên tránh xa những chỗ như thế ra nếu không người ta lại hiểu lầm cô thì khổ....!!

Thanh cảm thấy tủi thân vì bị hiểu lầm, con nhỏ gồng mình lên vì tức. Thanh gần như là rơi lệ khi nhìn vào ánh mắt đáng ghét của Long.

_Anh thì biết cái gì mà nói, nếu đã không hiểu chuyện thì đừng vội phán xét người khác như thế. Mà thôi tôi cũng không cần phải nói với những người

hay chụp mũ người khác như anh.!!

Thanh cảm lấy cái cặp của mình, con nhỏ bước ra khỏi cửa. Long quát.

_Cô đứng lại đó cho tôi. Tôi đã cho phép cô đi chưa mà cô lại dám tự tiện như thế hả....??

Thanh đứng sững lại, con nhỏ bị bắt nạt quá nên đã khóc từ bao giờ rồi. Long bước lại rồi quay Thanh đối diện với mình. Anh chàng kinh ngạc và xót xa khi nhìn thấy Thanh khóc.

Long lo lắng hỏi.

_Cô không bị làm sao đấy chứ, tại sao lại khóc....??

Thanh lau hai giọt lệ trên má. Con nhỏ gạt tay của Long ra khỏi đôi vai của mình. Thanh thở dài bảo Long.

_Anh đã quát nạt và bắt chẹt tôi chán chưa. Vì bây giờ tôi muốn đi....??

Thanh quay mặt đi chỗ khác con nhỏ không muốn nhìn vào mặt của Long. Anh chàng thương hại Thanh nên dễ dãi bảo cô nàg.

_Ừ, cô đi đi nhưng nhớ là phải nghe điện thoại của tôi khi tôi gọi cô đấy....!!

Thanh gạt đầu rồi buồn bã bước đi luôn. Con nhỏ chậm chậm bước ra khỏi cổng trường. Đội cái mũ áo khoác lên đầu, vai đeo cặp. Chân bước đều trên vỉa hè. Thanh chán nản nghĩ.

_Mình có làm gì sai đâu mà hấn lại hiểu lầm mình là một ăn chơi phóng túng chứ. Hấn đúng là một kẻ độc mồm độc miệng. Mình nguyên rùa cho hấn bị ốm hay bị thùng lốp xe....!!

Con nhỏ mệt mỏi quá rồi nên uể oải bước đi. Thanh ước giá mà có ai đó chờ mình đến chỗ đó thì hay biết mấy. Thanh giật mình vì cả buổi học ngày hôm nay Thanh không thấy con bé Dung đâu. Không biết là nó bị ốm hay sao mà không thấy đến lớp.

Thanh tự nhủ khi nào hoàn thành xong nhiệm vụ con nhỏ sẽ gọi điện để hỏi thăm Dung.

Long ngồi im trong văn phòng của mình. Anh chàng phì cười vì mấy cái hình mặt cười ngộ nghĩnh do con nhỏ vẽ. Long lăm bắm.

_Không biết tại vì sao mà con bé Thanh lại phải đồng ý xin chữ ký của Hoàng cho chị nhân viên kia. Mình tò mò muốn biết lý do đó nhưng mà hỏi nó e rằng không tiện vì mình đã lỡ lời nói phủ đầu nó mất rồi....!!

Long nhìn ra ngoài sân trường, anh chàng thấy ánh nắng chói chang đang hắt qua song sắt cửa sổ vào trong phòng.

Long vội vớ lấy cái chìa khóa xe ô tô và cái áo khoác. Anh chàng khóa cửa phòng của mình lại rồi đi lấy xe.

Long vừa lái xe vừa quan sát hai bên vỉa hè vì Long muốn xác định xem Thanh đang đi bên nào.

Anh chàng thấy bóng dáng ngờ ngác và mệt mỏi của Thanh đang đi bên phía tay phải của mình.

Long bấm còi xe ô tô thật to rồi ngừng xe ngay sát chỗ mà Thanh đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Thanh vẫn đều bước vì con nhỏ đang nghe nhạc nên không hay biết gì cả. Long bực cả mình, anh chàng lăm bắm.

_Con nhỏ khinh người kia, sao tôi bấm còi xe ô tô to như thế mà cô không thèm quay lại là thế nào. Không lẽ tôi cứ phải dùng vũ lực và ra lệnh cho cô thì cô mới làm theo lời của tôi....!!

Anh chàng nhìn vào cái dây đeo trong túi áo khoác của Thanh. Anh chàng gạt gù nói.

_Ra là vậy, con nhỏ đang nghe nhạc như thế kia thì đúng là không thể nghe lời của mình nói....!!

Long đang phân vân là mình có nên chạy đến và bảo Thanh lên xe để mình chở đi hay là bỏ mặc con nhỏ luôn.

Thanh không hay biết là Long đang quan sát mình, con nhỏ vô tư vừa đi vừa đá mấy cái lá khô ở dưới đất. Thanh bực mình gất.

_Mùa thu làm gì cơ chứ, lẽ ra phải là mùa đông hay mùa xuân có phải là hay hơn không. Người ta đang buồn và nhớ nhà muốn chết mà cứ ca mãi cái bài vọng cổ buồn này thì ai mà chịu nổi. Đúng là điên quá đi....!!

Thanh dừng lại rồi đá hai phát vào cái hàng rào màu trắng của nhà ai đó bên đường con nhỏ gồng cả mình lên vì tức, hai bàn tay nắm lại thành hình quả đấm, nhìn con nhỏ lúc này rất giống một con điên.

Long buồn cười quá, anh chàng cười thật to. Long thích thú nghĩ.

_Con nhỏ đúng là dễ thương, nó thể hiện tình cảm và suy nghĩ của mình một cách tự nhiên mà không cần phải che giấu bất cứ điều gì...!!

Một tay cầm vô lăng tay lại, một tay chống vào cằm, Long tự hỏi.

_Một con bé vô tư như trẻ con thế kia liệu có thể gây ra những chuyện xấu xa hay không. Mình cần phải đi theo nó đến cái khách sạn đó để tìm hiểu xem nó đã làm gì mà phải để lại tám thẻ sinh viên của mình ở đây....!!

Ý trí đã quyết, Long mở cửa rồi bước xuống xe. Anh chàng chỉ cần đi ba sải bước chân là tới chỗ của Thanh đứng.

Con nhỏ vẫn còn lăm bắm và bứt từng chiếc lá của cái cây mọc ở trên hàng rào.

Long khẽ vỗ vào vai của Thanh. Con nhỏ giật mình, theo phản xạ Thanh quay lại và dơ ngay nắm đấm vào mặt của Long. Anh chàng mà không nhanh thì thế nào cũng ăn một cú.

Long nắm chặt lấy tay của Thanh. Anh chàng cười khẩy hỏi.

_Cô định ám sát người khác hay sao mà hơi một tý là dơ tay dơ chân lên là thế nào. May mà người đó là tôi nhờ đâu người đó là một cụ già hay là một đứa trẻ thì sao, cô có ý thức được hành động của mình hay không....??

Thanh không nghe tiếng Long nói gì cả, vì con nhỏ đang nghe nhạc. Thanh tuy có hơi giật mình vì người vỗ nhẹ vào người là Long nhưng con nhỏ không lấy thế làm sợ. Thanh gỡ tay của Long ra khỏi bàn tay phải của mình, rồi quay gót đi luôn.

Long thấy thái độ thờ ơ và vô tình của Thanh đối với mình, anh chàng bực mình liền dậm ngay lên bàn chân trái của Thanh. Con nhỏ đang đi vội khựng lại. Thanh nhăn mặt lên vì đau.

Con nhỏ tức quá liền quát Long.

_Anh làm gì thế hả, tôi có cãi nhau hay là gây sự với anh đâu mà anh lại đi kiếm chuyện với tôi là thế nào....??

Long nhếch mép bảo Thanh.

_Cô không cãi nhau hay gây sự với tôi nhưng thái độ vô phép của cô còn hơn thế nữa. Gặp mặt của tôi thì cô phải chào hỏi và mỉm cười lễ phép nói gì đi chứ....!!

Thanh há hốc mồm ra vì kinh ngạc, mặt của con nhỏ xù xuống. Thanh chán nản bảo Long.

_Anh là thánh nên anh mới làm được điều đó còn tôi mỗi lần gặp anh chỉ muốn cho anh vài cú vào người thì vui về cái nổi gì, tôi không quát anh là may lắm rồi, anh nên cảm ơn tôi vì tôi đã không làm điều đó với anh. Anh lại còn đòi hỏi cao, đúng là đồ không biết điều....!!

Thanh vừa dứt lời con nhỏ được lĩnh ngay hai cái cốc thật đau vào đầu, chưa hết anh chàng còn quát Thanh thật to.

_Con nhỏ kia cô dám ăn nói với chủ nhân của mình như thế hả. Cô có biết là với cách ăn nói như vừa rồi thì chính cô biến thành chủ nhân còn tôi là nô lệ của cô. Cô có cần tôi xử cô ngay tại đây không hả....??

Thanh xoa xoa vào chỗ bị đau ở trên đỉnh đầu, mặt của con nhỏ mếu mếu. Thanh uất lắm vì ngày nào cũng bị cái tên độc ác này kiểm soát hành hạ.

Long hát hăm bảo Thanh.

_Cô định đi đâu bây giờ....??

Thanh vẫn còn tức vì bị đánh đau nên con nhỏ ương bướng nói.

_Đi đâu là việc của tôi. Anh quan tâm làm gì....??

Long trừng mắt lên, anh chàng dơ bàn tay phải của mình trước mặt của Thanh rồi nhìn Thanh một cái còn sắc hơn cả con dao cạo, anh chàng đe dọa.

_Nếu cô mà không khai thật và không trả lời tôi ngay lập tức là cô sẽ bị đánh cho sưng cái đầu ương bướng và ngốc nghếch của cô. Thế nào cô có chịu nói hay không....??

Thanh nhìn bàn tay phải của Long đang dứ dứ trước mặt của mình, con nhỏ hãi quá vội lí nhí đáp.

_Tôi đang trên đường đến khách sạn....!!

Long trừng mắt bảo Thanh.

_Lên xe đi vì tôi muốn chờ cô đến đó....!!

Con nhỏ kinh ngạc hỏi vặn lại Long.

_Anh cùng tôi đến đó làm gì, không lẽ anh có việc ở quanh đây nên tiện đường chờ tôi đi luôn....??

Long gắt Thanh.

_Tôi bảo cô lên xe thì cô lên đi sao còn đứng đó nói làm nhảm là thế nào, cô có tin là tôi sẽ đánh cô ngay bây giờ không hả...??

Thanh phồng mồm vì tức. Con nhỏ rửa thầm trong bụng.

_Nếu muốn trở người ta đi thì cũng đâu cần phải ra lệnh và quát nạt người ta như thế. Hấn đúng là một kẻ khó ưa. Lên thì lên, anh tưởng đây sợ à, anh mà còn quát tôi nữa thì đừng hòng tôi nói câu cảm ơn anh....!!

Thanh tự mở cửa xe, rồi bước vào trong. Con nhỏ cũng rất tự nhiên tự thất đây an toàn của mình nhưng con nhỏ nhất quyết không chịu ngồi cùng hàng ghế với Long mà chui xuống hàng ghế ở đằng sau xe.

Long mai mỉa hỏi Thanh.

_Cô sợ ngồi cùng tôi sẽ bị bệnh hay nhiễm trùng hay sao mà phải cẩn thận như thế....!!

Thanh chỉ muốn xông lại cho tên kia vài cú đá vào người nhưng con nhỏ cố nhịn để cho yên chuyện. Long thấy Thanh không thêm bảo mình thế nào, anh chàng bực tức hỏi Thanh.

_Cô bị làm sao thế, tại sao cô lại không thêm bảo tôi thế nào là sao...??

Thanh uất ức đá cái ghế đằng trước của mình, con nhỏ trả treo Long.

_Anh quá đáng vừa thôi. Tôi đáp lại lời của anh thì anh bảo tôi là vô phép, lúc tôi không nói gì thì anh lại bảo là tôi khinh anh. Vậy anh nói tôi phải làm gì mới vừa lòng anh đây hả...??

Long phì cười nhưng cố nhịn, anh chàng mở máy rồi lái xe đi. Trên đường tới khách sạn hai người không ai bảo ai câu nào. Long có hỏi gì, Thanh đáp lời của anh chàng bằng sự im lặng, nên anh chàng cũng không có hứng thú hỏi con nhỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thu trải qua một đêm đầy mệt mỏi, cả thân thể của con nhỏ như vừa bị ai đó dằn.

Thu nhăn cả mặt lại vì nếu phải làm ô sin cho hấn cả đời thì con nhỏ có khi bị chết sớm. Thu than thầm ở trong dạ.

_Minh không thể nào nói chuyện này với Thanh vì con bé cũng có sung sướng gì hơn mình đâu. Nó đang phải đối diện với không biết bao nhiêu chuyện, mình nên tự lo và tự giải quyết chuyện của mình đi thì hơn....!!

Thu lục túi quần và túi sách của mình. Con nhỏ đang tính toán xem mình có bao nhiêu tiền để trả nợ cho Trường. Tổng số tiền mà Thu có được thừa để trả cho hấn nhưng con nhỏ vẫn lo vì anh ta còn bắt con nhỏ bồi thường danh dự cho hấn ta nữa.

Thu ôm đầu ngồi ở trên giường, con nhỏ lẩm bẩm.

_Minh phải làm gì và cầu xin hấn như thế nào để hấn buông tha cho kiếp người hầu của mình đây....!!

Thu còn đang rầu rầu lo lắng, con nhỏ nghe có tiếng chuông điện thoại. Thu vội mở máy và nhìn vào màn hình. Thu giật mình vì không ngờ Trường lại gọi điện vào buổi sáng sớm như thế này.

Thu run run đưa lên tai nghe.

_A lô, chào anh. Anh gọi cho tôi có gì dặn bảo hay không...??

Trường kinh ngạc vì số máy này chính là số mà anh chàng ngày trước gọi nhầm và bị Thanh chửi cho té tát. Trường cười khẩy hỏi Thu.

_Cô là chủ nhân của số điện thoại này à...??

Thu giật mình vì hai chị em đã đổi điện thoại cho nhau để tiện bề liên lạc và qua mắt mọi người. Thu không hiểu là Trường hỏi mình như vậy là có ý gì. Cô nằng nặc trả lời.

_Vâng....!!

Trường bóp chặt vào cái điện thoại của mình. Anh chàng cười khẩy nghĩ.

_Con nhóc kia không ngờ ngay từ đầu cô lại là oan gia của tôi. Được lắm, món nợ cô làm hỏng cái quần và dấm si nhục tôi gộp lại thành một món nợ to. Tôi phải hành cô cho bỏ ghét và cho bỏ tức đi nếu không tôi không còn mang tên là Trường nữa....!!

Trường ra lệnh.

_Sau giờ học cô phải đến nhà tôi dọn dẹp nhà cửa ngay lập tức. Ngoài ra cô phải mang cơm đến trường quay cho tôi, nếu cô mà chậm trễ một giây hay làm hỏng bất cứ thứ gì của tôi, tôi sẽ tăng thêm cho cô một ngày làm ô sin nữa. Cô đã nghe rõ lời của tôi chưa hả...??

Thu dựng cả tóc gáy lên vì con nhỏ không ngờ chỉ mới có sáng sớm mà mình lại nhận được một cái tin kinh khủng như thế. Bây giờ ý chí muốn đi trốn của Thu lại mãnh liệt như khi ở bên kia.

Thu kêu khổ vì tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Con nhỏ đau khổ bảo Trường.

_Tôi xin lỗi anh nhưng bây giờ đang là mùa thi nên tôi phải tập trung vào việc học anh thông cảm mà giảm bớt công việc lại cho tôi....!!

Trường hừ một tiếng anh chàng bác bỏ cái lý do rất thuyết phục của Thu.

_Học hành là việc của cô còn việc sai bảo là việc của tôi. Cô mà không hoàn thành hay cãi lời của tôi nữa là chết với tôi. Đúng mười một giờ tôi chờ cô ở nhà của mình. Cô nhớ là không được trễ được một giây đấy....!!

Anh chàng cúp máy luôn mà không cần nghe Thu nói thêm bất cứ một lời nào nữa. Thu còn cố vớt vát.

_Này anh, tôi còn....!!

Thu chưa nói dứt được hai câu con nhỏ phải vội bỏ máy ra khỏi tai vì con nhỏ nghe được một tiếng cúp máy thật thô bạo.

Thu nhăn cả mặt lại vì lo lắng, nhìn một đồng bài tập còn đang chờ ở trên bàn. Thu thì thào.

_Chúa ơi, con phải làm sao đây, con đâu có thuật phân thân để làm tốt cả hai vai trò cùng một lúc chứ. Đúng là bực cả mình....!!

Cô Lý gõ cửa phòng của Thu. Thu lễ phép nói.

_Mời vào....!!

Cô Lý tươi cười hỏi Thu.

_Hôm nay cháu không phải đi học hay sao mà giờ này vẫn còn chưa chịu đi đánh răng rửa mặt đi để còn ăn sáng....??

Thu cố giấu khuôn mặt buồn bã của mình bằng một khuôn mặt vui tươi nhí nhảnh của Thanh.

_Dạ, cháu biết rồi. Cháu sẽ xuống ngay đây....!!

Cô Lý trừng mắt lên bảo Thu.

_Cháu đừng có cố giấu cô làm gì. Cháu nói cho cô biết con bé Thanh đang làm gì ở bên ấy và tại sao hai đứa lại bày ra cái trò này là thế nào....??

Thu ngồi bệt xuống giường con nhỏ kinh hoàng nhìn cô Lý của mình. Thu lắp bắp hỏi cô.

_Cô nói gì thế, cháu là Thanh đây mà....??

Cô Lý ngồi xuống bên cạnh Thu. Cô âu yếm nói.

_Cháu không cần phải đóng kịch với cô đâu. Vì từ hôm đưa cháu ra sân bay về, cô đã quan sát từng cử chỉ và lời ăn tiếng nói của cháu. Mặc dù cháu đã cố bắt chước Thanh nhưng cháu không thể nào qua mắt nổi cô. Đầu tiên cô cũng bị hai đứa qua mặt nhưng cháu đừng quên cô và cháu rất thân thiết với nhau nên cô đã nhìn ra ngay....!!

Cô Lý liền cầm ngay lấy tay trái của Thu rồi cô khẽ vén lên, cô phì cười bảo con nhỏ.

_Đây không phải là cái sẹo mà khi còn nhỏ cháu bị ngã hay sao. Thế nào hả con nhóc cháu có gì cần nói với cô không...??

Thu không ngờ là mình lại bị lộ tẩy nhanh như thế, đứng là khi ở bên gia đình thì nguy hiểm thật. Thu cúi đầu xuống, con nhỏ lí nhí nói.

_Cháu xin lỗi cô khi phải bày ra cái trò này nhưng cháu có nỗi khổ riêng nên đã yêu cầu Thanh thay mình sang bên đây học....!!

Cô Lý trừng mắt lên gắt Thu.

_Cô muốn nghe lý do vì sao cháu lại có cái ý tưởng điên khùng này. Nếu cháu không giải thích được thì chính cô sẽ gọi điện sang bên kia để yêu cầu Thanh bay về nước ngay lập tức, chưa hết cô cũng nói chuyện này cho bố mẹ của cháu biết. Để xem lúc đó cháu sẽ ăn nói với họ như thế nào....!!

Thu ớn quá con nhỏ vội cầu xin cô của mình.

_Cháu sẽ nói hết mọi chuyện cho cô nghe, cô làm ơn đừng cho bố mẹ của cháu biết chuyện này. Vì nếu họ mà biết được thì cháu sẽ xấu hổ và phải bỏ nhà ra đi mất....!!

Cô Lý giục Thu.

_Cháu còn không mau nói đi....!!

Thu kể hết cho cô Lý nghe về cuộc sống của mình khi ở bên ấy và lý do tại vì sao Thu lại muốn Thanh đổi chỗ ở.

Cô Lý bần thần hết cả người, cô không ngờ đứa cháu gái thân yêu của mình lại bị hành hạ một cách khủng khiếp như thế, cô hãi nhất là chi tiết con nhỏ uống thuốc ngủ suốt chỉ một chút xíu nữa thôi là không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Cô Lý vừa thương vừa tội cho Thu nhưng trong lòng của cô một sự tức giận đang trào dâng. Cô liền dơ tay của mình, cô quát nói.

_Chuyện đó lẽ ra cháu phải nói cho gia đình biết chứ đằng này cháu lại cố chịu đựng là sao. Cháu có biết là mình ngu ngốc lắm không hả. Nếu đã không thể nào chịu đựng được môi trường sống ở bên ấy thì lẽ ra cháu phải chuyển về đây học luôn đi chứ tại sao lại lòi con bé Thanh chịu thay cho cháu. Cháu hy vọng điều gì mà ép Thanh sang bên ấy học, cháu có nghĩ đến hậu quả khi Thanh bị bọn học sinh bên ấy bắt nạt và hành hạ hay không. Thanh tuy nghịch ngợm và giỏi võ nhưng nó là một con bé đơn giản và lại quá thẳng tính. Cô sợ nó còn bị hành hạ hơn cả cháu. Khôn hồn thì hãy gọi ngay nó về và nói với bố mẹ cháu cho cháu chuyển trường ngay lập tức....!!

Sau khi dạy bảo một hồi, Cô Lý đánh cho Thu một cái tát vào mặt. Cô Lý chán nản nói tiếp.

_Cháu thật là ngu dại hết mức, cháu mà làm như thế này thì lại càng làm ọi thứ thêm rối loạn và rắc rối hơn mà thôi. Đúng là điên cả đầu với hai đứa....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Thu lấp bắp xin cô của mình.

_Cháu cầu xin cô đấy, xin cô đừng làm như thế này. Cô mà không cho chúng cháu thời gian để thu xếp mọi chuyện thì bố mẹ cháu sẽ đánh cho chúng cháu một trận bán sống bán chết mất....!!

Cô Lý cốc cho Thu một cái nữa vào đầu. Cô bực mình gắt.

_Cháu còn muốn kéo dài đến bao giờ nữa. Lẽ nào cháu vẫn còn cảm thấy chưa đủ hay sao. Chuyện này nên kết thúc sớm để hai đứa đỡ phải mệt mỏi vì phải đóng vai thay người kia....!!

Thu trầm ngâm nói.

_Chắc là Cô không hiểu cháu rồi. Đầu tiên cháu cũng muốn chuyển về đây học cùng trường với Thanh nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại cháu thấy là nếu

mình mà làm như thế thì chỉ là một kẻ hèn nhát và bỏ trốn mà thôi. Cháu muốn Thanh thay cháu vì không có đứa nào phù hợp hơn nó cả....!!

Cô Lý không hiểu ý của Thu nên hỏi lại.

_Cháu nói thế là sao, cô không hiểu cháu đang nói gì vì một con bé ngoan ngoãn và học giỏi như cháu mà cũng không thể chịu đựng được ở bên ấy thì một con bé nghịch ngợm và quậy phá như con nhỏ Thanh làm sao mà chống nổi....!!

Thu mỉm cười con nhỏ tự tin nói.

_Thế mà cháu lại nghĩ nó có thể chịu đựng được và nó có thể thay đổi được vận mệnh của cháu ở bên ấy đấy. Biết đâu nhờ nó mà ngôi trường đó khá hơn thì sao....!!

Cô Lý nhìn vào đôi mắt trong veo và đầy tự tin khi nói về quyết định trao đổi thân phận với đứa em gái song sinh, cô cũng hơi yên dạ phần nào.

Thu trấn an cô của mình.

_Cô yên tâm đi vì hai chị em cháu ngày nào cũng chat và gửi email cho nhau. Cháu đã bảo nó là nếu không thể nào chịu đựng nổi lúc đó cháu sẽ bỏ cuộc và chuyển về đây học ngay lập tức....!!

_Nói gì thì nói cô vẫn không yên tâm về quyết định này của cháu lắm. Thôi cháu nghe lời của cô mà gọi nó về ngay đi....!!

Thu nắm chặt lấy bàn tay của cô mình rồi nói bằng một giọng thật cứng rắn. Cô nàng bảo.

_Cô có thể cho cháu thời gian là một tháng được hay không vì cháu chưa thấy Thanh có dấu hiệu bị bắt nạt hay bị ức hiếp quá đáng. Tối hôm qua con nhỏ có nói cho cháu biết là mấy con bé mà hay bắt nạt cháu đã nhận nó làm bạn và một trong số đó đã nhận nó làm chị gái. Cháu thấy mọi chuyện đã bắt đầu tốt đẹp lên nên cháu cần thêm thời gian để quan sát tiếp....!!

Cô Lý vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi Thu.

_Cháu nói thật chứ làm sao chỉ qua có mấy ngày mà con bé Thanh lại thay đổi được cục diện một cách nhanh chóng như thế....??

Thu mỉm cười thật tươi bảo cô Lý.

_Cháu làm sao có thể bịa ra được một chuyện như thế chứ, nếu cô không tin thì tối nay cô có thể nói chuyện trực tiếp với Thanh cơ mà....!!

Cô Lý bây giờ mới thờ phào nhẹ nhõm, cô trêu Thu.

_Xem ra con bé Thanh có duyên với cái trường đó hơn cháu. Cháu đã quen với ngôi trường của Thanh chưa...??

Thu hạnh phúc nói.

_Các bạn trong lớp của Thanh đứa nào cũng tốt bụng và nghịch ngợm, chúng nó đối xử với cháu rất tốt. Cháu không ngờ là con nhỏ Thanh lại may mắn khi có được những người bạn đáng yêu như thế, chỉ học cùng chúng nó có mấy buổi nhưng cháu đã coi chúng nó là bạn của mình từ bao giờ rồi. Thầy cô cũng rất giỏi và nhiệt tình, hình như họ không được quý Thanh cho lắm vì cái tính hay quậy phá và nói chuyện trong lớp của nó....!!

Cô Lý nheo nheo mắt nhìn Thu. Cô thấy con nhỏ thật sự hạnh phúc với kiểu đổi thân phận này, cô cũng mong hai đứa có thể tìm được ỉnh một hạnh phúc riêng và tận hưởng quãng đời học sinh của mình một cách bình yên.

_Cháu không sợ bạn bè trong lớp của Thanh phát hiện cháu không phải là Thanh và cháu có quá nhiều điểm khác biệt à...??

Thu khẽ mỉm cười, con nhỏ bối rối nắm lấy chéo áo của mình. Thu trấn tĩnh nói.

_Lúc đầu cháu cũng ngượng ngập và ngại ngần lắm nhưng dần dần cháu cũng sẽ quen với môi trường sống mới thôi....!!

Cô Lý đặt bàn tay của mình lên bàn tay trái của Thu, cô động viên con nhỏ.

_Cháu phải cố gắng lên vì chính cháu là người bày ra cái trò này, cháu không được phép bỏ cuộc sớm. Cháu mà nói câu này trước Thanh thì cháu không bao giờ ngóc đầu lên được đâu....!!

Thu mừng vui rồi rít, con nhỏ gấp gấp hỏi cô Lý.

_Nói như thế có nghĩa là cô đồng ý cho cháu được ở lại đây và tiếp tục vai trò của Thanh....!!

Cô Lý ngán ngẩm bảo Thu.

_Cô có thể nói không khi thấy cháu quyết tâm như thế này hay sao, nhưng kể từ hôm nay, cháu phải thông báo tình hình của Thanh cho cô biết và khi nào hai chị em nói chuyện với nhau thì phải cho cô tham gia cùng....!!

Thu vội nói ngay.

_Cháu cảm ơn cô nhiều, cháu hứa là khi nào Thanh điện thoại về hay là gửi email cũng như chat với cháu, cháu sẽ thông báo ngay cho cô biết....!!

Thu tha thiết cầu xin cô Lý.

_Cô cũng làm ơn đừng nói chuyện này cho bố mẹ của cháu biết. Cháu không muốn họ lo lắng cho cháu....!!

Cô Lý bực mình bảo Thu.

_Lúc nào mà cháu chẳng có lý do để nói này nói nọ. Thôi được rồi cô hứa sẽ giữ im lặng trong thời một thời gian nhất định nếu cô mà phát hiện Thanh hay cháu có bất cứ điều gì dấu giếm thì giao kèo này coi như là bị hủy bỏ, lúc đó cô sẽ có quyền làm bất cứ thứ gì mà cô muốn, cháu có đồng ý với những gì mà cô nói hay không...??

Thu cảm động rơi nước mắt, con nhỏ sụt sịt ỉn bảo cô.

_Cháu cảm ơn cô nhiều lắm, cháu hứa sẽ làm theo những gì mà cô bảo....!!

Cô Lý giục Thu.

_Cháu còn không mau đi đánh răng và rửa mặt đi. Cô thấy cháu sắp muộn học đến nơi rồi kia....!!

Thu giật mình nhìn đồng hồ, con nhỏ tá hỏa vì từ khi đi học cho đến nay con nhỏ luôn là một học sinh gương mẫu nên chuyện đi học muộn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô chỉ không bù cho cô em, trong khi Thu nhất nhất tuân thủ nội quy của nhà trường thì Thanh lại khác, con nhỏ tối ngày đi học muộn và hay quậy phá nên luôn bị mắng và bị phạt đi lao động dọn vệ sinh. Mặc dù đó là những hình phạt chẳng nhẹ nhàng gì nhưng con nhỏ lại vui vẻ với điều đó.

Thu chạy vội vào phòng vệ sinh, đây là lần đầu tiên Thu làm mọi chuyện một cách cẩn thận và không ăn cơm sáng để đi học.

Thu cong cả mông lên để đạp xe, mồ hôi tuôn ra đầy người, Thu ngán ngẩm nhưng vẫn cố gắng đạp xe cho nhanh. Thu chỉ mong thời gian trôi chậm chậm cho con nhỏ nhờ nếu không đây sẽ là lần đi học muộn đầu tiên ở ngôi trường mới.

Thu lao xe nhanh quá nên con nhỏ đâm sầm vào một anh chàng học lớp trên. Anh ta văng mất lên quất Thu.

_Con nhỏ kia, cô đi đứng như thế hả, còn không mau xin lỗi người ta đi....!!

Thu lồm cồm bò dậy, quần áo của Thu bị dính bết bết đầy. Chiếc cặp sách yêu quý bay sang một bên và cũng dính không ít đất, nhưng có lẽ tội nghiệp nhất vẫn là cái anh chàng kia. Anh ta bị dính một vết bùn thật dài vào chiếc quần trắng tinh.

Anh ta túm ngay lấy tay của Thu rồi văng mất lên hét.

_Hôm nay cô mà không giải quyết chuyện này cho tôi là tôi không để yên cho cô đâu....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Thanh chạy thật nhanh vào cổng của khách sạn, trước khi đi cô nàng quay lại bảo Long.

_Anh không cần phải chờ tôi đâu, vì tôi còn nhiều việc phải làm nên anh đi về trước đi....!!!

Long tắt máy xe, anh chàng cười nhặt bảo Thanh.

_Cô không nên vội vàng như thế vì tôi sẽ đi vào cùng với cô....!!

Thanh ngạc nhiên hỏi Long.

_Anh vào đây làm gì. Đừng nói với tôi là anh có việc ở trong này....!!

Long đã bước hẳn xuống xe, anh chàng đi trước và không nói thêm với Thanh một lời nào nữa. Thanh thấy lạ, cô nàng đang phân vân là không biết có nên đi cùng tên này vào khách sạn hay không. Vì một cô gái đi cùng một chàng trai vào khách sạn thì không hay lắm. Thanh sợ bị người ta hiểu lầm, nhưng nếu không vào thì làm sao lấy được thẻ sinh viên.

Thanh nghĩ.

_Thôi thì mình cứ tăng kớ là không quen biết hẳn cho xong. Vì ở đây đông người như thế, ai người ta lại rảnh rỗi đi để ý đến mình làm gì. ...!!

Thanh xốc lại cái va ly trên vai rồi nói gót theo sau Long đi vào khách sạn. Hôm nay là đầu tuần nên có rất nhiều người đến đây. Thanh lăm bắm.

_Tại sao họ không về nhà của mình mà ở. Tại sao họ cứ phải sống ở đây là thế nào, bọn này đúng là những người điên.!!

Long đã đi vào tiền sảnh từ lúc nào rồi mà không thấy con nhỏ Thanh đâu. Anh chàng bực mình, hai tay khoanh lại, mắt nhìn qua tấm cửa kính.

Thanh còn đang đứng vắn vơ ở bên ngoài, cô nàng đang mãi ngắm mấy bông hoa và cái đài phun nước ở cổng của khách sạn. Thanh mê mãi nhìn những tia nước bắn lên rồi lại hạ xuống. Thanh thích chí quá liền chạy ngay lại rồi dơ tay của mình ra để hứng những giọt nước trong veo và mát lạnh.

Long thấy mình càng chờ Thanh thì cô nàng càng mất hút. Long hết cả kiên nhẫn, anh chàng mở cửa rồi bước ra ngoài. Đôi mắt nhìn xung quanh. Long phải khó khăn lắm mới nhìn thấy Thanh đang đứng cạnh vòi nước.

Cô nàng bị nước bắn vào người nên chiếc áo khoác bên ngoài đã gần như bị ướt hết nhưng trên môi của cô nàng đang nở một nụ cười rất tươi, Thanh đang hạnh phúc và vui đùa với những giọt nước của mình còn Long thì đang bốc hỏa vì tức.

Long bước từng bước lại chỗ Thanh đang đứng, trong những bước chân của anh chàng như muốn đập tung từng nền si măng lên.

Long muốn mắng cho Thanh vài câu lắm, vì từ xưa tới nay anh chàng không quen bị người khác bắt phải chờ đợi, thế mà nay vì một con nhóc anh chàng phải chờ đợi nó gần nửa giờ. Long cứ tưởng Thanh bận làm gì không ngờ con nhỏ bận nghịch và vầy nước như một đứa trẻ.

Thanh đâu hay mình đã vào tầm ngắm của ông khách nước ngoài, họ say sưa chụp ảnh Thanh, trong khi cô nàng vô tư tạo dáng một cách vô thức.

Họ rất hài lòng với người mẫu của mình nên trên môi của họ nở một nụ cười hài lòng. Long nhìn họ, anh chàng tự nhiên cũng muốn lưu lại một cái gì đó ình. Long mở điện thoại trên màn hình vẫn lưu hình ảnh của một cô gái đứng ở bên bờ hồ khi nào. Long tự hỏi là mình có nên thêm một hình nữa của Thanh hay không.

Anh chàng mỉm cười rồi chọn ình một kiểu mà anh chàng ưng ý nhất rồi khẽ nhấn nút một cái, hình ảnh của Thanh đã được lưu trong máy của Long.

Thanh nghịch nước chán, bây giờ trông cô nàng như một con chuột bị ướt lông. Áo khoác, tóc và cái cặp của cô nàng đã gần như bị ướt hết. Long thấy tức cười quá, anh chàng trêu Thanh.

_Thế nào hả cô nhóc kia, cô đã nghịch ngợm đủ chán chưa. Cô có muốn lấy lại tấm thẻ sinh viên của mình hay là muốn tôi ném cô vào cái bể nước đó luôn.??

Thanh quay lại, cô nàng giật mình hỏi Long.

_Sao anh vẫn còn đứng đó, tôi tưởng là anh về rồi chứ.??

Long khoanh tay lại, một chân dể lên thành bể, mắt nhìn mấy vòi nước đang phun lên. Long cảm thấy như mình trẻ lại mấy tuổi khi nhìn thấy sự vô tư và trong sáng của Thanh. Đã từ lâu rồi Long tự ép mình phải trưởng thành lên, anh chàng không còn nở được một nụ cười trên môi nhưng kể từ khi Thanh đến mọi thứ đang dần thay đổi.

Thanh ngán ngẩm quá, cô nàng đang vui thú tự nhiên nhìn thấy khuôn mặt trầm tư và xa xăm của Long. Thanh bước đi luôn. Thanh nghĩ.

_Sau khi mình lấy được tấm thẻ sinh viên kia, mình sẽ tự đón xe về chỗ mình đang ở luôn, nếu phải nhìn thấy hẳn thêm một lần nữa thì mình sẽ buồn thêm mà thôi.!!

Long đứng lặng ngắm xung quanh nên đâu hay là Thanh đã rời từ khi nào rồi, đến khi quay lại, anh chàng không thấy Thanh đâu cả. Long nhăn trán lại vì tức. Anh chàng lăm bắm.

_Con nhỏ này cứ như là ma quỷ, lúc mình cần tìm nó thì nó biến mất, đến khi tìm được rồi thì nó lại lủi đi luôn, đúng là điên cả đầu với nó.!!

Thanh bước lại quầy tiếp tân. Cô nàng tươi cười bảo chị nhân viên.

_Chị làm ơn cho em xin lại tấm thẻ sinh viên của mình.!!

Chị nhân viên ngẩng mặt lên nhìn Thanh. Chị cũng mỉm cười chào lại.

_Thế nào hả em gái, chữ kí của ca sĩ Hoàng Quân đâu.??

Thanh định trêu chị là mình vẫn chưa xin được, nhưng con nhỏ không muốn làm cho người khác thất vọng nên cô nàng liền mở cặp của mình ra, rồi lôi ra một tờ giấy khổ A4. Thanh đưa cho chị, cô nàng nheo mắt bảo.

_Em giữ đúng lời hứa của mình đấy nhé. Em hy vọng là chị thích.!!

Chị kia sung sướng cầm tờ giấy trên tay, môi mỉm cười thật tươi, ánh mắt long lanh. Nhìn chị lúc này giống như là bắt được vàng. Thanh phì cười trêu chị.

_Chị hãy từ từ mà ngắm, em không biết là chị hâm mộ anh chàng ca sĩ này như thế nào nhưng nhìn chị thì em biết là anh ta là số một trong lòng chị rồi.!!

Chị nhân viên cảm ơn Thanh rồi rút. Chị đẩy tấm thẻ sinh viên về phía của Thanh. Cô nàng cầm lấy tấm thẻ, thanh đút nó vào cặp sách của mình. Cô nàng lễ phép chào.

_Chào chị nhé, em hy vọng là chị em mình còn có duyên gặp lại nhau.!!

Chị kia cũng hài lòng bảo Thanh.

_Ừ, chị cũng hy vọng thế. Vì chị còn muốn em xin thêm cho chị chữ ký của ca sĩ Hoàng Quân nữa kia mà.!!

Thanh giả vờ than thở.

_Chị muốn gặp lại em vì như thế thôi à, nếu thế thì chị đang lợi dụng em đó. Em sợ mà không dám gặp lại chị thì sao.!!

Chị nhân viên nheo mắt đáp lại lời của Thanh.

_Biết thế nào được, vì chỉ có em mới giúp được chị thôi.!!

Thanh mỉm cười không đáp, con nhỏ vẫy tay chào rồi bước ra cửa. Long đứng sau Thanh từ lúc nào rồi, anh chàng nghe cuộc đối đáp của hai người. Mặc dù Long không hiểu đầu đuôi câu chuyện là thế nào, nhưng Long cũng loáng thoáng hiểu được vấn đề.

Long truy vấn Thanh.

_Cô có thể cho tôi biết nguyên nhân vì sao mà cô lại làm như thế này được không. ...??

Thanh kinh ngạc vì đây là lần đầu tiên Long ăn nói lịch sự với Thanh như vậy. Thanh từ tốn trả lời.

_Anh muốn biết sự thật thì đi mà hỏi em gái của anh, còn tôi không có gì để nói với anh cả.!!

Long trừng mắt nhìn Thanh, anh chàng đe dọa.

_Cô mà không nói cho biết bây giờ mà để tôi phải đi hỏi Kim thì tôi sẽ phạt cô làm thêm giờ, thế nào cô có nói hay không. ...??

Thanh bực cả mình vì tên này suốt ngày bắt nạt con nhỏ. Thanh lẩm bẩm.

_Nếu anh có sức thì đi mà làm, còn tôi phải chuồn đây.!!

Miệng nói chân chạy, Thanh phóng như bay ra khỏi cổng của khách sạn. Long ngờ ngẩn đứng nhìn theo, anh chàng lắc đầu vì con nhỏ Thanh chạy nhanh quá.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Chương 47

Thanh chạy được một đoạn thật xa, cô nàng mệt mỏi quá nên phải dừng lại để thở. Thanh nguyên rủa.

_Tên chết tiệt kia, anh hãy chờ đấy, cứ bắt nạt tôi cho đã vào. Anh hãy chờ khi nào tôi học xong tôi sẽ cho anh biết tay.!!

Thanh vừa đi vừa ngó xung quanh, cô nàng mừng quá vì vừa trông thấy một bảng hiệu tuyển võ sinh. Thanh liền mở cửa và bước ngay vào.

Thanh lễ phép chào một anh võ sinh.

_Chào anh.!! Anh làm ơn cho em hỏi nếu em muốn đăng ký học ở đây thì phải hỏi ai ạ. ...??

Anh chàng kia nhìn Thanh từ đầu xuống chân. Anh ta đang đánh giá một cô gái mảnh mai như Thanh thì làm được gì. Thanh thấy anh ta cứ nhìn mình mãi mà không chịu nói gì. Cô nàng bắt đầu bực mình, Thanh gắt.

_Kia anh, sao anh không trả lời em. Em phải hỏi ai để được học ở đây bây giờ...??

Anh chàng kia khoanh tay lại rồi với một giọng thương hại anh ta hỏi Thanh.

_Em đã học võ ở đâu chưa mà em lại muốn đăng ký vào đây học vì theo anh thấy sức lực và vóc dáng của em thì nên đăng ký học múa hay học những môn thể dục nhịp điệu có lẽ phù hợp với em hơn....!!

Thanh nghe giọng điệu coi thường người khác của anh chàng võ sinh này, Thanh hơi bị tự ái. Cô nàng gay gắt hỏi lại.

_Chắc là anh đã học ở đây rất lâu rồi, anh làm ơn cho em hỏi anh được lên đai nào rồi...??

Thanh vừa nói vừa nhìn xuống chiếc đai đang thắt ở lưng của anh chàng. Thanh phì cười vì anh ta mới chỉ có thắt đai trắng thôi mà cũng dám vênh lên với Thanh.

Anh chàng kia đỏ mặt vì bị Thanh cười chê. Anh ta bực mình bảo Thanh.

_Đây là do tôi không thích nên không tham gia thi thành ra vẫn đeo cái đai trắng này....!!

Thanh giả vờ gạt gù, cô nàng cười thầm cho cái tính hay khoe khoang nhưng không biết đường của anh chàng. Thanh hết cả kiên nhẫn và không muốn trêu đùa với anh chàng này nữa. Con nhỏ lặp lại câu hỏi của mình.

_Anh làm ơn chỉ dùm cho em đi vì em đang vội lắm nên anh làm ơn nhanh lên dùm...??

Anh chàng kia vì bị Thanh cười trêu nên anh ta không muốn chỉ ngay cho Thanh mà muốn làm khó con nhỏ. Anh ta cười khẩy bảo Thanh.

_Nếu em đánh thắng được anh thì anh cho em vào, còn nếu không em phải gọi anh là đại ca của em. Thế nào em có đồng ý với điều kiện đó của anh không...??

Thanh ra chiều ngẫm nghĩ. Con nhỏ đang tính toán rất dữ ở trong đầu.

_Nếu mình đánh thắng hần thì hần sẽ nhận được một bài học là chớ cậy mình là ma cũ mà đi bắt nạt ma mới, còn nếu mình thua hần thì cũng chẳng sao vì dù sao hần cũng học trước mình nên mình gọi hần một câu đại ca nghe cũng hợp lý....!!

Thanh liền cúi lễ, con nhỏ tử tế bảo anh chàng võ sinh.

_Em chỉ là một kẻ mới học qua mấy đường cơ bản nên trong lúc giao đấu mong anh nương tay cho em. Em xin cảm ơn anh nhiều....!!

Anh chàng kia thấy Thanh lễ độ và khiêm nhường như vậy trong lòng anh ta một niềm kiêu hãnh nổi lên nhưng cũng cảm thấy thích thú vì Thanh là một cô gái biết điều và rất xinh đẹp, anh chàng nhìn Thanh với một ánh mắt của một thằng con trai nhìn một đứa con gái, trong đầu của anh ta đang tưởng tượng ra cảnh cùng Thanh tập võ và cùng nói chuyện với Thanh. Anh chàng hy vọng có nhiều cơ hội được gần gũi hơn với con nhỏ.

Thanh thì ngược lại, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Thanh đã loại bỏ hết những suy nghĩ và những thứ lạp tạp ra khỏi đầu.

Mấy anh chàng võ sinh khác thấy bạn của mình đang khoanh tay đứng nói chuyện với một cô gái lạ nên bọn họ xúm cả lại để xem hai người đang nói gì và đang bàn luận về chuyện gì.

Một anh chàng có mái tóc nửa đen nửa đỏ hỏi anh chàng võ sinh.

_Cậu đang làm gì thế hả Chung...??

Anh chàng Chung đang nhìn Thanh trừng trừng, tự nhiên bị bạn huých ột cái làm cho anh chàng chói với sự ngỡ ngàng.

Chung bực mình bảo bạn.

_Cậu làm cái khi gì thế, có biết là người ta đang tập trung để đấu võ không hả...??

Anh chàng kia đưa mắt sang nhìn Thanh, anh ta nhìn từ đầu xuống chân của Thanh. Thanh không hề để ý đến hành động bất nhã đó của anh chàng, con nhỏ đang nhìn Chung không rời mắt nên không để ý gì đến những người xung quanh.

Anh chàng khẽ thì thầm vào tai của Chung.

_Con nhỏ này cũng được đấy, tại sao mày không giới thiệu cho người ta đi cho rồi mà còn khó người ta làm chi, không lẽ mày định gây ấn tượng với con nhỏ theo cách bạo lực hả....??

Chung gắt anh bạn.

_Mày im đi để tao còn thi...!!

Thanh thấy anh chàng Chung này chỉ buồn chuyện với bạn mà không chịu ra đòn. Thanh nhắc.

_Này anh kia, anh nói với tôi là anh muốn so tài cao thấp, tại sao anh còn đứng im đấy làm gì, không lẽ anh muốn nhường tôi ra đòn trước....??

Anh chàng Chung muốn tỏ rõ mình là tiền bối nên không chấp hậu bối. Anh chàng ra oai bảo Thanh.

_Anh nhường em ra chiêu trước đấy, có gì anh sẽ nhường tay với em nên có bao nhiêu tài em cứ tỏ ra hết đi....!!

Long nhìn theo bóng dáng của Thanh khuất dần ra cánh cửa bằng kính. Anh chàng vừa chán nản vừa thất vọng vì không ngờ mình bị con nhỏ bỏ rơi một cách kỳ cục như thế này.

Long vuốt tóc rồi cười một cái, anh chàng cảm thấy mình đúng là một thằng rối rời và vô duyên. Long lẩm bẩm.

_Lẽ ra chuyện của nó thì để nó tự đi giải quyết và tự lo lấy chứ, tại sao mình lại đi ép nó ỉnh tham gia làm gì để bây giờ nó bỏ đi có thèm nói với mình một lời nào đâu.....!!

Long đeo cái kính màu đen lên mắt rồi bước ra ngoài. Long va vào một cô gái khi họ đang bước qua cánh cửa, cô gái quát Long.

_Anh kia, anh có mắt không hả mà đi đứng như thế, còn không mau xin lỗi người ta đi....??

Long ngược mình nhìn thẳng vào mặt của cô gái. Anh chàng khẽ nhếch môi lên vì cô gái này là bạn đồng nghiệp của anh chàng trong công ty ca nhạc. Cô ta không nhận ra Long vì anh chàng không đội mái tóc giả dài và cặp kính màu trắng đầy trí thức nữa.

Cô ca sĩ Mai Hoa quát Long vì anh chàng này cứ nhìn cô ta mãi mà không chịu nói năng hay có thái độ thành khẩn xin lỗi gì.

_Anh bị điên hay sao hả, tôi yêu cầu anh xin lỗi tôi ngay lập tức....??

Mấy vị khách đứng ở gần cửa họ nghe tiếng quát của Mai Hoa, họ đều xúm cả lại vì Mai Hoa cũng là một ca sĩ có tiếng trong giới nghệ sĩ. Một người trong số họ hét lên.

_Cô ca sĩ Mai Hoa kia mọi người ơi....!!

Tiếng hét to quá làm cho những người ở xa nhất cũng nghe tiếng được. Từng người một họ đều bước thật nhanh hay chạy lại. Họ vây lấy Long và Mai Hoa vào giữa, họ làm thế vì Mai Hoa là thần tượng của họ hay chỉ đơn giản họ đang tò mò Mai Hoa ở trên tivi và trên sân khấu khác với đời thường như thế nào.

Mai Hoa không ngờ mình bị phát hiện nhanh như thế này. Cô ta than thầm.

_Khi thật mình đã hóa trang kỹ như thế này mà tại sao họ vẫn phát hiện ra mình....!!

Mặc dù đã hóa trang và ăn mặc thật bình dị nhưng có một thứ mà Mai Hoa quên đó là khuôn mặt và kiểu tóc của cô nàng không khác khi cô nàng đứng trên sân khấu bao nhiêu.

Long và Mai Hoa bị vây càng ngày càng chặt. Mấy fan hâm mộ Mai Hoa cuồng nhiệt nhất là đàn ông họ lợi dụng lúc cô nàng đang khỏ sở vì bị chen lấn liên cầm lấy tay hay vuốt tóc của cô nàng. Mai Hoa kinh hoàng vì không ngờ mình bị rơi vào tình thế oái oăm như thế này. Mai Hoa định rút điện thoại ra để gọi điện về cho công ty quản lý nhưng bị chen chặt cứng thì làm sao mà mở được cái túi sách.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Long thở dài khi chứng kiến cảnh bị xô đẩy và chen lấn như thế này. Đây là cái giá của một thần tượng, khi bạn nổi danh hay được mọi người yêu quý tài năng của bạn thì điều có nghĩa bạn đi đâu hay làm gì bạn cũng bị dòm ngó và xâm xoi. Chỉ cần bạn bị ốm hay ăn mặc hơi khác người một chút là bạn bị đưa ra bàn luận một cách công khai và không thương tiếc. Nếu may mắn bạn được khen thì không sao nếu bạn lỡ bị chê hay bị ghét thì cuộc sống của bạn coi như gần kết thúc vì với cuộc sống hiện nay thông tin đại chúng rồi Internet phủ sóng toàn cầu như thế này thì bạn trốn đi đâu được.

Long không ưa gì cuộc sống phải phân chia ra làm hai nhưng nếu phải rơi vào cảnh cuộc sống riêng tư và những người thân xung quanh lúc nào cũng là mục tiêu của giới báo trí thì làm theo cách mà anh chàng đang làm vẫn hay hơn.

Trong công ty mối quan hệ giữa Long và Mai Hoa không được tốt đẹp cho lắm, họ tuy có đôi lần diễn chung và hát chung với nhau nhưng đó chỉ là vì công việc còn quan hệ cá nhân thì lúc nào cũng lạnh như băng. Long ngoài công việc anh chàng không có năng khiếu trong việc kết bạn bè làm cùng ngành nên lúc nào cũng cô đơn ngay cả khi đi học ở trường Long cũng là một con người như vậy. Mai Hoa là một cô gái có lòng ganh tị và ganh ghét cao, cô ta không muốn ai nổi hơn mình nhưng bản thân cô ta lại không cố gắng để giữ vững vị trí đó mà chỉ dựa vào sắc đẹp để lảng xê cho hình ảnh của mình.

Long và Mai Hoa cũng chưa thật sự là nói chuyện với nhau vì sự hợp tác của hai người đều thông qua người quản lý, họ chỉ biết làm theo những gì mà công ty của họ yêu cầu và việc đó là đúng đắn.

Họ tranh nhau hỏi Mai Hoa.

_Cô làm gì ở đây mà tới nơi này...??

_Cô và anh chàng bạn trai đã chia tay rồi à...??

_Album mới của cô bao giờ mới ra, có phải lần này cô sẽ hát single đúng không...??

Mỗi người một câu là không khí ồn ào của cái khách sạn ngày càng thêm náo loạn. Tiền sảnh bị tắc nghẽn và không biết ai trong số những khán giả hâm mộ cuồng nhiệt Mai Hoa đã gọi điện cho giới báo trí. Mai Hoa khổ sở che mặt mình lại vì những chiếc máy ảnh và điện thoại không ngớt chụp liên hồi.

Long bực mình nghĩ.

_Mình mặc dù không ưa gì cô ta nhưng với tình trạng hiện tại như thế này mình không thể bỏ mặc cô ta được....!!

Long liền mỉm cười rồi khẽ nháy mắt với Mai Hoa một cái. Mai Hoa ngỡ ngàng không hiểu Long làm như thế là có ý gì. Anh chàng cố ý nói thật to ọi người ở đây biết.

_Kia Trúc sao em không chịu giải thích với mọi người đi, em cứ im lặng mãi thì bị mọi người làm to chuyện lên lúc đó báo trí lại được dịp tung những tin thất thiệt là em giả dạng cô ca sĩ Mai Hoa nào đó thì số phận của em sẽ rất bi đát....!!

Mọi người im lặng như tờ khi Long vừa dứt lời. Họ không còn tin vào tai và mắt của mình nữa. Họ quan sát và nhìn Mai Hoa cho thật kỹ. Họ thấy ngoài cách ăn mặc bình dân ra thì vóc dáng, khuôn mặt và kiểu tóc đều giống với ca sĩ Mai Hoa như đúc.

Một cô gái trẻ hỏi vặn lại Long.

_Anh nói dối đúng không vì em là fan hâm mộ ca sĩ Mai Hoa cuồng nhiệt nên ngày nào em cũng xem ảnh và nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu bài hát của ca sĩ Mai Hoa thì làm sao mà em nhầm được....!!

Những người khác cũng nói xen vào.

_Cô bé này nói đúng đấy, làm sao chúng tôi có thể nhìn nhầm và nhận sai người được....??

Một người khác tò mò hỏi Long.

_Anh là gì của cô gái này mà anh dám khẳng định đây không phải là ca sĩ Mai Hoa...??

Long hơi chột dạ nhưng anh chàng nhanh trí đáp.

_Tôi thành thật xin lỗi mọi người vì đây là em gái của tôi. Nó do hâm mộ ca sĩ Mai Hoa quá nên đã đi phẫu thuật chỉnh hình cho giống với thần tượng của mình....!!

Tất cả mọi người đều im lặng như tờ và sững sờ nhìn vào Mai Hoa, ngay cả Mai Hoa cũng không thể nào tin được vào cách nói chuyện của Long. Cô ta không ngờ là anh chàng này có thể bịa được một câu chuyện hay như thế.

Đám đông sau mấy giây im lặng họ lại ồn ào và xôn xao hơn cả lúc nãy. Họ tranh nhau hỏi Long.

_Cô gái này có thật là em gái của anh không...??

Long khổ sở đóng nốt vai trò giải cứu của mình.

_Vâng....!!

Người khác lại hỏi.

_Cô ấy đã phẫu thuật lâu chưa, và giá cả là bao nhiêu...??

Long không biết trả lời như thế nào cho phải vì với cái này thì anh chàng chịu. Mai Hoa thấy Long bí cô nàng liền tươi cười bảo anh chàng kia.

_Xin lỗi anh nhưng chuyện này là bí mật nên không thể nào tiết lộ cho anh biết được vì vị bác sĩ đó không muốn tôi tung tin này ra ngoài. Nếu vị nào có nhu cầu thì nên hỏi trực tiếp ông ta là hơn....!!

Long liền cầm tay của Mai Hoa rồi lôi cô nàng đi. Họ vẫn chưa chịu buông tha mà vẫn cứ bám diết lấy hai người. Long bực mình khế bảo Mai Hoa.

_Cô cố đi nhanh lên vì xe của tôi đậu cách đây không xa, chỉ cần thoát khỏi nơi đây là tạm ổn....!!

Đám đông vẫn bám theo họ với những câu hỏi không bao giờ dứt. Phóng viên sau khi được một trong số người trong đám đông gọi điện đến họ đã phóng nhanh tới khách sạn nhanh nhất có thể, họ đang ao ước có một tin thật nóng hổi về cô ca sĩ nóng bỏng này.

Long lôi được Mai Hoa lên xe của mình, anh chàng vừa khởi động được máy xe thì chiếc xe chở mấy vị phóng viên của tờ báo Tin tức cũng vừa tới, họ nhảy ngay xuống xe rồi hỏi một vị khách.

_Cô làm ơn cho cháu hỏi cô ca sĩ Mai Hoa bây giờ hiện đang ở đâu....??

Bà khách này không quan tâm tới cô ca sĩ Mai Hoa kia là ai cả mặc dù vậy bà vẫn trả lời anh chàng phóng viên.

_Tôi không biết đó có phải là cô ca sĩ Mai Hoa hay không nhưng họ đang vây lấy một cô gái nào đó trong tiền sảnh trong kia kia....!!

Anh chàng liền vẫy tay gọi ba đồng nghiệp của mình. Hai anh chàng và một cô phóng viên chạy theo anh chàng kia. Họ vào đến nơi thì mọi người cũng giải tán gần hết, họ hơi thất vọng vì tưởng bị đưa nhầm tin nhưng một cô gái trẻ bước đến hỏi.

_Anh có phải là phóng viên của tờ “Tin Tức” hay không....??

Anh chàng kia mừng rỡ trả lời.

_Đúng thế, em có gì cung cấp cho anh à....??

Cô gái mỉm cười nói.

_Em chính là người đưa tin này cho anh, anh nên chạy ngay ra ngoài gara đi vì mọi người đều đang tập trung ở ngoài đó....!!

Anh chàng liền cảm ơn con nhóc rồi chạy đi ngay theo hướng mà con nhỏ vừa chỉ. Ba người kia cũng nổi gót theo sau.

Trong võ đường Thanh và anh chàng Chung đang bắt đầu cuộc so tài của mình. Thanh ra đòn thật nhanh, cô nàng đá cho anh chàng kia một phát vào bụng. Anh chàng chỉ khẽ chớp mắt một cái đã thấy bàn chân của Thanh đưa gần vào bụng của mình rồi, anh chàng luống cuống không biết lấy gì để gạt chân của Thanh ra nên anh chàng lãnh trọn một cú đá như là sắt thép của Thanh.

Chung nằm lăn xuống đất, hai tay ôm lấy bụng và hai chân co cả lại, trông anh chàng bây giờ rất tội nghiệp. Mấy anh chàng đang đứng làm khán giả từ nãy giờ không kinh ngạc lắm khi nhìn thấy cái kết cục này vì họ đều biết Chung là một võ sinh lười tập nhất trong võ đường anh chàng tới đây chỉ cốt cho vui và cho có bạn mà thôi, ngay cả ông thầy dạy võ cho bọn họ cũng lắc đầu ngán ngẫm trước một anh chàng học trò sợ đau nên lười tập luyện như anh chàng này.

Mấy đồng môn sinh trong võ đường tuy không chấp nhận cái tính lười biếng của Chung nhưng lại yêu thích tính nét hay đùa và hay téu của anh chàng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Anh chàng có mái tóc nửa đỏ nửa đen hỏi Chung với vẻ thương hại và giễu cợt.

_Cậu không bị làm sao chứ....??

Chung nhăn cả mặt lại, dưới đuôi mắt những nếp nhăn li ti đã hiện rõ và đôi môi hơi run run, kiểu này là anh chàng đau lắm đây nhưng anh chàng vẫn cố nói.

_Tớ không sao, chỉ là tự nhiên bụng của tớ hơi bị đau mà thôi....!!

Thanh và mọi người ở đây cố nhịn cười vì căn bệnh sĩ diện của anh chàng. Họ giả vờ đồng tình cho anh chàng đỡ ngượng vì thua một cô gái mới vào đăng ký làm võ sinh.

_Bụng của cậu có bị làm sao không. Có cần mình dìu cậu đứng dậy và xin thầy một ít dầu để bôi không....??

Nhìn vẻ mặt lo lắng già vờ của từng người. Chung thẹn quá anh chàng cố gắt thật to lên để chữa ngượng ngùng.

_Không cần, chỉ cần các cậu để yên ỉnh nằm nghỉ ngơi là được....!!

Tường – anh chàng có mái tóc nửa đỏ nửa đen bảo Thanh.

_Em đi theo anh vào trong văn phòng của thầy....!!

Thanh mỉm cười chào Chung rồi đi theo anh chàng kia.

Thu luống cuống nhặt cái cặp của mình lên, cô nàng phải khó khăn lắm mới dựng được cái xe đạp đứng lên. Nhìn bộ quần áo và chiếc cặp bị dơ, Thu ngán ngẩm thờ dài vì hôm nay là buổi học thứ hai ở ngôi trường này thế mà con nhỏ lại gặp ngay xui xẻo vì những chuyện vô cớ không đâu và vì cái họa ở trên trời rơi xuống.

Thu lẩm bẩm.

_Tại sao mình mình bị xui xẻo thế là đủ rồi tại sao còn lòi theo cả cái anh chàng khó tính kia làm gì, kiểu này mình sẽ không được buông tha một cách dễ dàng đâu vì anh ta nóng tính, cục cằn và thô lỗ có khi anh ta đánh cả mình cũng nên....!!

Anh chàng Dương lóp trên trũng mắt quát Thu.

_Con nhỏ không biết trời đất kia có mau xin lỗi anh mày đi không hả...??

Thu sợ hãi cô nàng lí nhí nói.

_Em xin lỗi anh vì em không có ý làm như thế này....!!!

Anh chàng kia không vì cái giọng nhẹ nhàng và lễ phép của Thu mà dễ dàng bỏ qua cho con nhỏ. Anh ta bực mình rồi gay gắt nói.

_Tôi không cần biết là cô có cố ý hay là cô vô tình làm bẩn chiếc quần yêu quý của tôi. Tôi sẽ tha cho cô nếu cô đền cho tôi và xin lỗi tôi thật thành khẩn....!!

Trang cũng vừa tới nơi, cô nàng hôm nay buộc tóc hai bên trông thật nhí nhảnh đáng yêu. Trang phanh xít chiếc thắng xe đằng sau lại khi trông thấy Thu và anh chàng Dương hội phó đoàn thanh niên của trường đang đứng chắn cả lối đi.

Trang ghét nhất là tên Dương này, con nhỏ thường hay gọi anh chàng này là đầu bò vì cái tính ương bướng và hay bắt chẹt người khác của anh ta. Khổ nỗi là Trang và anh ta là bạn bè từ hồi nhỏ nên hai người thường hay gặp mặt nhau.

Trang hơi đỏ mặt khi nghĩ đến lá thư tỏ tình của anh chàng. Từ bé tới giờ Trang chỉ coi Dương là một người anh trai và một người bạn của mình mà thôi, trong tâm hồn của con nhỏ vẫn còn quá trẻ con để hiểu thế nào là tình yêu nhưng kể từ khi nhận được những ánh mắt, lời nói khác thường của anh chàng Dương khi nói chuyện và khi đối diện thẳng vào mặt của nhau, tim của Trang đập thật nhanh và con nhỏ hay suy nghĩ vẩn vơ khi đêm về. Nhiều lúc Trang tự hỏi là mình đã yêu và thích anh chàng Dương này rồi phải không.

Trang hơi bất ngờ và kinh ngạc khi nhận được một món quà xinh xắn từ Dương nhân ngày sinh nhật tuổi mười sáu của mình. Trang hồi hộp bóc từng lớp giấy bên ngoài ra, con nhỏ thấy một sợi dây chuyền bạc hình trái tim thật đẹp, bên cạnh nó là một lá thư được gấp làm tư.

Trang run run cầm lên rồi mở từng nếp gấp ra. Đọc đến đâu Trang đỏ bừng mặt đến đấy, con nhỏ vừa sung sướng vừa thẹn thùng. Trang không ngờ anh chàng Dương hàng ngày ăn nói thô lỗ và to tiếng với mình như thế mà có thể viết được những câu văn thật hay như thế này.

Trang đọc đi đọc lại đến bốn lần, con nhỏ hết ngồi rồi lại nằm bò ra giường, tuy thân thể chuyển động nhưng ánh mắt không hề rời tờ giấy đến một giây ngoại trừ lúc con nhỏ chớp mắt.

Trang hồi hộp đến nỗi cả đêm hôm qua con nhỏ không học được một chữ nào vào đầu, Trang cố nhắm mắt để ngủ nhưng những câu chữ trong lá thư cứ nhảy múa trong đầu. Trang nguyên rủa Dương.

_Tên chết tiệt, đang làm bạn tốt của nhau sao hán lại bày ra cái trò này làm gì để bây giờ người ta cảm thấy lo lắng bồn chồn đến nỗi không thể nào làm gì được đây này, hán đúng là đồ xấu xa mà....!!

Nguyên rủa và chửi Dương chán, Trang lăn ra ngủ lúc nào không hay. Ông bà Sơn – bố mẹ của Trang thấy đã khuya mà con gái vẫn còn bật điện để học bài. Ông Sơn bảo bà Đoài.

_Em lên mở cửa phòng của con Trang và bảo nó đi ngủ sớm đi vì đã mười hai giờ đêm rồi....!!

Bà Đoài nghe lời của chồng, bà bước từng bước lên cầu thang rồi quẹo phải. Bà khẽ gõ cửa phòng của con gái rồi bước vào trong.

Bà kinh ngạc vì cô con gái yêu của mình đã ngủ từ khi nào rồi, hóa ra không phải là nó đang học bài mà là cô nàng buồn ngủ quá nên quên tắt điện. Bà bước đến chiếc giường ở cuối góc phòng, bà thấy Trang đang ôm một cái gì đó ở trên ngực, trên môi của cô nàng đang nở một nụ cười thật hạnh phúc.

Bà lắc đầu lẩm bẩm.

_ Con nhỏ này không biết đã nhận được cái gì mà nó lại hạnh phúc như thế kia.??

Bà khẽ gỡ hộp quà trên tay của Trang xuống rồi nhẹ nhàng đặt nó ở trên bàn học của Trang. Bà rất tò mò muốn biết bên trong cái hộp kia đang chứa cái gì nhưng bà kìm lại được vì bà không muốn vi phạm vào quyền riêng tư của con cái, bà nghĩ.

_ Minh sẽ nói chuyện này với nó vào ngày mai.!!

Bà kéo cái chăn lên ngang người của Trang, rồi nhìn vào mặt của con gái yêu bà thì thầm bảo.

_ Ngủ ngon nhé con gái, chúc con có những giấc mơ đẹp.!!

Bà tắt đèn rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng của Trang lại. Trong đầu của bà đang đặt ra rất nhiều câu hỏi cho Trang vào sáng mai khi con nhỏ thức dậy. Nhưng ý tưởng của bà đành phải rời lại vì cô nàng Trang nường trên giường đến hơn bảy giờ mới dậy. Cô nàng đá văng cả cái đồng hồ báo thức xuống sàn thành ra nó bị hỏng nặng nên chức năng báo thức của nó không còn chính xác như ban đầu nữa. Đến khi bà Đoài phải phát hai cái vào mông, Trang mới giật mình tỉnh dậy. Con nhỏ kinh hoàng khi mình sắp bị muộn học đến nơi.

Tranh phóng vội vào phòng vệ sinh, cô nàng vừa đánh răng, vừa rửa mặt. Trang chỉ kịp cầm vội lấy đồ ăn sáng mà người mẹ thân yêu đã để sẵn trong một cái túi bóng cho cô con gái rượu hay nường của mình.

Bà Đoài thở dài bảo ông Sơn.

_ Em thấy con bé Trang nhà mình vẫn còn trẻ con quá, nó đã 16,17 rồi chứ còn ít ỏi gì đâu mà tại sao nó lại hành động và suy nghĩ không khác khi nó còn nhỏ là thế nào.??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Ông Sơn vừa uống cà phê bà Đoài pha vừa ăn đọc báo, ông mỉm cười đáp lại lời của bà Đoài.

_ Em phải cho nó thời gian để làm quen với điều đó chứ. Theo anh nghĩ cứ để cho nó trẻ con và vô tư đi vì em thấy đây làm người lớn mệt mỏi chứ có thích thú gì đâu.!!

Trong khi bố mẹ đang bàn luận về tính cách trẻ con của mình, Trang đang phóng hết tốc lực đến trường, con nhỏ vừa đi vừa nghĩ. Trang đang suy tính là không biết Thanh đã đi học chưa, con nhỏ lẩm bẩm.

_ Có lẽ hôm nay nó cũng bị muộn như mình vì nó và mình có khác gì nhau đâu cả hai đứa đều nường kinh khủng nên chắc là hôm nay mình sẽ không bị phạt một mình đâu.!!

Trang sờ vào túi áo khoác, có một vật dày cộm đang nằm gọn ở bên trong. Mặt của Trang đỏ dần lên vì con nhỏ không biết phải đối diện với Dương như thế nào đây.

Trang biết là từ khi đọc được lá thư kia thì mối quan hệ giữa Trang và Dương không còn nguyên vẹn là tình bạn như trước nữa mà nó được nâng lên một mức độ mới đó là tình yêu.

Hai từ “Tình yêu” làm cho Trang hồi hộp và hạnh phúc nhưng con nhỏ cũng lo lắng không ít vì cho đến hiện tại Trang vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Con nhỏ không hiểu là khi gặp Dương ở trường, Trang sẽ tăng lờ là không có lá thư kia hay là đỏ mặt tía tai rồi lờ anh chàng luôn.

Trang vừa đi vừa suy nghĩ vẩn vơ nên quãng đường đến trường hôm nay dường như ngắn lại, con nhỏ không còn khó chịu với những đoạn ồ gà vô cớ ở trên đường nữa mà có khi bị đưa lên đưa xuống Trang cũng không để ý và cũng không quan tâm. Trang cũng không còn quan tâm hôm nay đến có đồ khi mình muốn vượt qua quãng đường đó thật nhanh hay không và có còn tức khi gặp mấy tên điên phóng xe thật ẩu hay không.

Tâm hồn và lý trí của con nhỏ đã để ở trên mây và những câu văn thơ đầy tình yêu và lãng mạn của anh chàng Dương mất rồi nên mọi thứ như có hương vị riêng của nó, Trang không còn thắc mắc hay là cảm thấy khó hiểu nữa.

Trang phóng xe đến trường khi còn năm phút nữa là tiếng trống báo hiệu giờ vào lớp. Trang lượn lờ qua mấy cái cây rồi lái xe đến cái lán giữ xe quen thuộc. Cô nàng đứng lặng người nhìn Dương không chớp mắt, Trang cảm thấy khó xử quá. Toàn thân của con nhỏ như bị đóng đinh xuống đất, con nhỏ không thể nào nhích nổi thân thể của mình để bước lên chỗ của Dương và Thu đang đứng.

Thu khổ sở vì bị anh chàng Dương lạ mặt này bắt bí và làm khó. Thu ngán ngẩm vì bản thân của con nhỏ toàn phải gặp những tên khó tính, ương bướng

và độc tài như cái tên Dương này.

Thu cố cầu xin lòng tốt của Dương.

_Anh làm ơn tha cho em đi mà, em hứa sẽ giặt sạch cho anh cái quần này hay anh nói bao nhiêu tiền em sẽ đền trả cho anh. ...??

Dương khoanh tay lại, anh ta hất hàm bảo Thu.

_Cô tưởng chỉ vào đồng bạc của cô là xong hả, cô có biết là tôi coi trọng chiếc quần này như thế nào hay không, hôm nay cô mà không ăn nói cho rõ ràng hay là có ý kiến nào hay cho tôi thì tôi thề là cô sẽ không sống yên ổn ở đây trong những ngày tháng sắp tới đâu. ...!!

Thu nhả cả mặt lại, con nhỏ đang lo lắng bị muộn giờ học. Thu nhìn quanh xem có ai không để nhờ cứu giúp, Thu mừng húm vì nhìn thấy Trang đang đứng cách chỗ mình đứng không xa. Con nhỏ liền gọi ngay tên của Trang.

_Trang, cậu làm ơn giúp mình với. ...!!

Thanh mỉm cười lễ phép chào ông thầy dạy võ. Ông đang viết cái gì đấy ở trên bàn nên không trả lời con nhỏ ngay mà còn ký nốt hai tờ giấy còn lại.

Thanh tự kéo cái ghế làm bằng gỗ trước mặt mình rồi ngồi xuống. Con nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng. Thanh thấy treo không biết bao nhiêu là ảnh ở trên tường. Thanh tò mò đứng dậy, con nhỏ muốn biết những bức ảnh kia chụp cái gì.

Đây là những tấm hình lưu trữ những hoạt động và những cuộc thi của thầy trò võ đường này. Thanh mỉm cười hài lòng vì họ có không biết bao nhiêu hoạt động và cũng đạt khá nhiều giải thưởng. Thanh luôn ao ước được nâng cao khả năng của mình nên con nhỏ muốn chọn một võ đường có tiếng tăm và có nhiều thầy giỏi để học.

Ông thầy sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình. Ông hỏi Thanh.

_Cháu tới đây có việc gì không. ...??

Thanh quay lại nhìn ông, con nhỏ lễ độ nói.

_Dạ, thưa thầy. Em muốn đăng ký làm môn sinh ở đây. ...!!

Ông quan sát Thanh từ đầu xuống chân. Đôi mắt của ông rất sắc bén nên chỉ qua một cái nhìn thoáng qua ông đã hiểu là Thanh đã từng học võ qua.

_Em muốn đăng ký học võ gì. ...??

Thanh ngẫm nghĩ một lúc. Con nhỏ trả lời.

_Em muốn học thêm về karate. Thầy có thể cho em biết giờ học và tiền học phí một tháng luôn thể cho em được không. ...??

Ông lấy một tờ giấy đưa cho Thanh. Ông bảo.

_Đây là mức giá đã được in sẵn ở trong đó. Em cũng có thể tham khảo giờ học và mức độ mà em muốn. ...!!

Thanh chăm chú nhìn con nhỏ lật qua lật lại tờ giấy. Ban ngày Thanh còn phải đi học nên không thể đến đây học võ được nên Thanh chuyển vào giờ học buổi tối. Con nhỏ nói.

_Em đăng ký học vào buổi tối từ lúc năm giờ đến tám giờ. ...!!

Ông mỉm cười đưa cho Thanh một bộ hồ sơ học viên. Ông dặn.

_Khi nào về nhà, em hãy điền đầy đủ thông tin vào đây rồi buổi tối ngày mai mang đến đây nộp cho thầy. Em cũng mang luôn hai tấm hình khổ nhỏ cho thầy luôn nhé. Thầy cần làm cho em một tấm thẻ học viên. ...!!

Thanh vâng dạ gật đầu rồi chào Thầy để ra về. Con nhỏ khép cửa lại. Thanh ngó nghiêng xung quanh. Thanh thấy học đường này thật ngăn nắp và sạch sẽ. Thanh muốn xem một lớp tập luyện karate, thanh chỉ tò mò muốn biết nó có giống ở bên mình hay không thôi.

Con nhỏ lò mò từng bước lên bậc cầu thang rồi rẽ phải theo hướng chỉ của một cô bé học viên ở đây. Thanh nghe được những tiếng hô thật khí thế của một lớp đang luyện võ khi ra động tác. Thanh say sưa nhìn, con nhỏ cũng muốn chơi vài đường cho đỡ ngứa tay chân tay nhưng không dám vì sợ họ tưởng mình là một con điên.

Thanh mãi ngẫm quá đến nỗi anh chàng Tường đứng sau lưng từ khi nào rồi mà con nhỏ vẫn không phát hiện ra. Anh ta nhòm vào trong phòng tập rồi khẽ hỏi Thanh.

_Cậu xem gì mà say sưa thế, có muốn cùng tập với bọn mình không. ...??

Thanh giật mình đánh thót một cái. Thanh quay lại nhìn Tường - anh bạn tốt bụng. Thanh nói nhỏ.

_Mình chỉ tò mò muốn biết ở đây tập tành như thế nào thôi. Mình không dám vào làm phiền các bạn ở đây đâu vì tới ngày mai mình mới phải tập và nhận lớp....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Tường cười hỏi.

_Cậu định học lớp buổi tối hay lớp buổi sáng.

_Buổi sáng và buổi chiều mình còn phải đi học ở trường nên đành đăng kí học buổi tối....!!

Anh chàng động viên Thanh.

_Cậu cô mà học nhè vì chương trình học ở đây cũng không nặng lắm đâu. Mình nghĩ với một người đã có sẵn tài năng như cậu thì chương trình học nào mà chả qua nổi....!!

Thanh mỉm cười vì con nhỏ đã tìm ngay được 1 người bạn tốt khi đăng kí học ngày đầu tiên. Thanh nghĩ.

_Có những người bạn tốt như thế này thật hay vì có thể giúp đỡ nhau trong học tập và có thể san sẻ những khó khăn trong cuộc sống....!!

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của Thanh. Con nhỏ hồi lỗi bảo Tường.

_Cậu cứ vào lớp học đi nhè vì mình còn phải về nhà....!!

Tường vẫy tay chào Thanh rồi nói.

_Chào cậu, hẹn gặp cậu vào ngày mai....!!

Thanh mỉm cười đáp lại.

_Ừ, chào cậu. Chúc cậu học tốt....!!

Tường đi vào lớp tập võ của mình còn Thanh đi xuống lầu. Con nhỏ vừa đi vừa mở điện thoại. Thanh thấy Kim gọi 1h, con nhỏ không biết cô em gái nuôi này gọi cho Thanh có việc gì, hay là nó nhắc Thanh về bữa tiệc của Thoa vào buổi tối.

_A lô. Chào em gái. Em gọi cho chị có gì không...??

Kim, Thoa, Hường và Liên đang tập trung tại nhà của Thoa. Bốn con nhóc đang thảo luận nên mua gì và nên sắm gì cho tối nay. Kim sợ Thanh bận không đến được buổi tiệc nên gọi điện nhắc nhở Thanh.

Kim tươi cười nói.

_Chị có nhớ buổi tối hôm nay Thoa tổ chức tiệc sinh nhật không đấy. Em sợ chị quên nên gọi điện nhắc cho chị nhớ....!!

Thanh gãi đầu vì đúng là con nhỏ đã quên mất việc này rồi nếu Kim không nhắc có lẽ sáng mai con nhỏ đành hồi lỗi với họ vì cái tính đãng trí của bản thân.

_Chị nhớ rồi, buổi tối chị sẽ đến. Nhưng em có thể cho chị biết bữa tiệc diễn ra lúc mấy giờ và nhà của con nhỏ Thoa ở chỗ nào được không...??

Kim trấn an Thanh.

_Chị yên tâm đi vì em sẽ đón chị ở tại nhà của chị nên chị cho em điện chỉ của nhà chị đi thì hơn vì em sợ chị không tìm được nhà của Thoa mà bị lạc luôn thì sao....??

Thanh thấy Kim nói đúng vì Thanh luôn bị lạc đường, con nhỏ không tài nào nhớ được tên phố hay tên của những con đường mà Thanh đi, ngay cả nhà ở của mình Thanh còn nhầm lẫn thì nói gì đến việc đi tìm nhà của Thoa.

_Nếu thế thì chị đành phiền em vậy....!!

Thanh đọc tên phố mà mình đang sống, số điện chỉ nhà ở và những đặc điểm để nhận ra nó.

Kim nghe cho thật kỹ lời của Thanh. Con nhỏ nói.

_Em sẽ đón chị lúc năm giờ chiều nên chị chuẩn bị dần đi nhé. Chào chị....!!

Thanh mỉm cười nói.

_Ừ, chào em. Hẹn gặp lại em vào lúc đó...!!

Long và Hoàng Lan phóng xe ra khỏi cổng của khách sạn. Chiếc xe của họ phải khó khăn lắm mới thoát ra được bên ngoài. Đám phóng viên kia đã chặn chân nên không chụp được gì, họ đành ngậm ngùi bỏ đi về.

Những vị khách vây quanh lấy Hoàng Lan và Long vẫn còn đang thắc mắc về lời giải thích của Long đối với một cô gái có nét giống hệt Hoàng Lan như thế. Họ vì tò mò và muốn chia sẻ thông tin này cho người khác nên họ tranh thủ lúc Hoàng Lan và Long còn bị họ vây chặt cứng vào giữa để chụp ảnh vào điện thoại và máy ảnh bỏ túi của mình.

Chỉ nội trong ngày hôm nay thôi, hình ảnh của một Hoàng Lan giả mạo và Long sẽ bị đăng tràn lan trên mạng và trên báo trí. Thiên hạ lại được một phen xì xầm bàn tán và lại có chuyện để xem.

Long chạy xe qua hai con phố nhỏ. Long cho xe dừng lại rồi hát hăm bảo Hoàng Lan.

_Mời cô xuống xe....!!

Cô ca sĩ Hoàng Lan vẫn chưa hiểu tại sao Long lại giúp mình làm gì. Cô ta tưởng Long cũng như bao nhiêu người đàn ông khác vì mê sắc đẹp của cô ta nên mới tỏ ra ga lăng để mong cô ta để mắt đến nhưng cô ta đã nhầm vì với Long sắc đẹp chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi, cái nội tâm bên trong mới là đáng quý.

_Tại sao anh lại giúp tôi và tại sao anh lại nói là tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ không lẽ anh biết tôi là ai...??

Long hạ cửa kính xe ô tô xuống. Anh chàng thờ ơ nói.

_Với tôi cô có là ai đi chăng nữa thì có gì quan trọng. Điều quan trọng là tôi muốn giúp cô vì tình người nên cô không cần phải thắc về điều đó làm gì....!!

Hoàng Lan ngỡ ngàng nhìn thái độ lạnh tanh của Long đối với mình. Ngay cả nhìn ngắm Hoàng Lan, Long cũng không thèm, đôi mắt của anh chàng nhìn thẳng ra phía trước, một tay chống vào cằm, còn tay kia buông thõng xuống ghế xe.

Hoàng Lan không ngờ là trên đời lại có một người đàn ông không cần trả ơn khi anh ta giúp cô ta và không thèm nhìn vào mặt của cô ta nữa. Cô ta cảm thấy có một sự tức giận và bức mình vô cớ đang dần trào lên ở trong lòng. Cô ta ngọt ngào bảo Long.

_Anh không biết tôi là ai thật sao...??

Long nhắm mắt lại, anh chàng giục.

_Mời cô xuống xe cho....!!

Hoàng Lan thấy Long xua đuổi mình như một con bệnh. Cô ta tức giận nói.

_Tại sao anh lại đuổi tôi khi chính anh là người chủ động nắm tay tôi và lôi tôi lên xe của mình kia mà....??

Long không thèm đáp lại lời của Hoàng Lan. Anh chàng mở chốt cửa xe rồi lịch sự nói.

_Tôi chỉ giúp cô đến đây thôi còn cô muốn đi đâu hay làm gì là tùy ở cô....!!

Hoàng Lan tức giận bước xuống xe. Cả đời của cô ta mới bị một người đàn ông đuổi xuống xe khi anh ta lôi lên xe của mình bằng được. Hoàng Lan còn nhớ cô ta đã phải khó khăn như thế nào khi phải cố gắng từ chối lời mời của biết bao nhiêu người đàn ông, tại sao anh chàng lạ mặt này lại không làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Hoàng Lan bước xuống xe, cô ta tức giận nên quay mặt đi và không liếc nhìn xe của Long nữa. Anh chàng đóng cửa xe của mình rồi phóng đi luôn mà không bảo Lan câu nào. Hoàng Lan cau có nhìn theo bóng dáng chiếc xe ô tô mũi trần màu bạc của Long đang phóng vun vút trên đường phố. Cô ta đeo cái kính đen lên mắt, khẽ vuốt mái tóc uốn cong ra đằng sau. Cô ta hít một hơi thật sâu rồi bước sang bên kia đường.

Thanh có một thói quen khó từ bỏ đó là đi lang thang ngoài đường. Con nhỏ mặc dù không chịu đựng được không khí ồn ào và khói bụi của xe cộ nhưng có một niềm đam mê và sức mạnh nào đó đẩy Thanh rời khỏi căn phòng chật hẹp để hòa lẫn vào những dòng người hối hả đang đi ngược xuôi xung quanh mình.

Thanh sau khi rời khỏi vỉa hè, con nhỏ chạy ngay vào một cửa hàng bán tạp hóa. Thanh hỏi mua hai bịch sữa đậu nành và mấy cái bánh. Con nhỏ không ăn gì từ trưa đến giờ nên hơi đói. Thanh vừa hút sữa trong hộp vừa nhai bánh đang cầm ở tay phải nên trông con nhỏ lúc này rất ngộ nghĩnh.

Thanh không quan tâm người ta nghĩ gì và quan tâm gì đến mình. Con nhỏ chỉ làm những gì mà bản thân của con nhỏ thích nên con nhỏ luôn sống vô tư và không lo nghĩ gì nhiều. Nếu ngày mai phải chết chắc hôm nay Thanh vẫn cười vui vẻ như thường.

Thanh quên luôn anh chàng Long đang tức giận hay đang chờ mình ở khách sạn. Trong đầu của Thanh bây giờ chỉ tràn ngập mùi thức ăn và mùi thơm của cái bánh trong tay mà thôi. Thanh muốn tìm một trạm xe buýt, con nhỏ cần về nhà để tắm rửa và thay quần áo vì năm giờ chiều Kim sẽ đến đón Thanh đi dự tiệc. Con nhỏ không muốn ai phải chờ đợi mình.

Thanh ngó dáo dác xung quanh cuối cùng Thanh cũng tìm thấy được một trạm xe buýt. Thanh bước vội đến rồi nhìn trên tấm bản đồ được treo trên tấm kính thật to. Bàn tay của Thanh dò trên từng tên và từng chỉ dẫn. Thanh thở phào vì ở đây cũng có mấy chuyến xe về nhà.

Thanh ngồi xuống cái ghế đá được đặt ở đây để giành cho khách đi xe buýt. Con nhỏ nhai ngon lành nốt cái bánh dở và tu nốt bịch sữa trên tay. Thanh hài lòng thỏa mãn vì con đói đang tan dần trong đầu. Thanh vứt tất cả vào cái thùng rác bên cạnh. Con nhỏ thấy đôi mắt của mình díp lại. Thanh ước giá mà có cái giường ở đây thì hay biết mấy. Thanh sẽ không ngại ngủ mà trèo lên và ngủ thật say sưa.

Con đường ban trưa không vắng người qua lại mà nó vẫn đông đúc và hối hả như ban sáng. Thanh không biết là vào giờ nào ở đây mới bớt người đi ra đường, con nhỏ chưa bao giờ đi dạo vào buổi tối nên không rành điều này lắm. Thanh tự nhủ.

_Buổi tối hôm nay mình đi dự sinh nhật của Thoa thì thế nào buổi tiệc cũng kết thúc muộn. Có lẽ mình nên đi dạo để khám phá không khí buổi tối vào lúc khuya xem sao, nó có yên ắng và dễ chịu hơn hay không, hay là nó lại ồn ào hơn cả ban ngày...!!

Thanh ngồi dựa vào tấm kính. Con nhỏ lấy tay che miệng mình lại. Thanh ngáp ngủ một cái rồ to. Thanh thấy lúc nào cũng buồn ngủ mặc dù con nhỏ ngủ gần như cả buổi tối. Bố mẹ và cô Lý vẫn thường gọi Thanh là một con heo vì con nhỏ ăn rất nhiều và ngủ cũng không kém. Thanh có thể giành cả một ngày chủ nhật để ngủ từ sáng tới tối.

Thanh gật gù gật gù. Chuyến xe buýt kịp đến nơi nếu không Thanh đã lăn ra ngủ ở đây rồi. Con nhỏ vội trèo lên xe. Thanh thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng con nhỏ cũng có thể trở về nhà của mình. Thanh chọn một chỗ ở gần cuối cùng của chiếc xe. Sau khi mua vé và trả tiền xong. Thanh ngả lưng ra sau, đôi mắt nhắm lại. Ánh nắng chiếu qua tấm cửa kính làm cho Thanh khó ngủ, con nhỏ liền đội cái áo khoác lên đầu và kéo che kín mắt. Thanh khẽ giãy dụa một cái rồi nằm im luôn.

Thanh chìm dần xuống. Con nhỏ đang tận hưởng sự yên lành trong một giấc ngủ ngon. Thanh giật mình tỉnh giấc vì chiếc điện thoại yêu quý của Thanh đang hát liên hồi.

Thanh mệt mỏi lôi chiếc điện thoại ở trong túi quần ra. Con nhỏ than khổ vì cứ bị gọi đúng lúc con nhỏ muốn được ngủ yên. Trên chiếc xe buýt vào buổi trưa nên hơi vắng. Chỉ có mình Thanh với vài người khác ngồi rải rác trên xe.

Thanh chán nản mở màn hình điện thoại ra. Con nhỏ kinh ngạc vì người gọi cho Thanh là cô Lý. Thanh không biết là cô Lý đã phát hiện ra sự giả mạo của mình nên con nhỏ vô tư hỏi cô.

_Chào cô cháu là Thu đây....!!

Cô Lý đang ngồi trong văn phòng của mình. Cô Lý hừ lên một tiếng rồi nói.

_Cháu đừng có có đóng kịch với cô nữa vì chị gái của cháu đã nói hết với cô vào sáng nay rồi....!!

Thanh kinh ngạc vì không ngờ chị Thu lại dám tiết lộ chuyện hai chị em đối tròng và giả mạo để thay thế đi học cho cô Lý biết. Chị ấy không sợ cô nể hay là bắt ép Thanh bay về nước ngay lập tức hay sao.

Thanh khẽ vuốt mấy sợi tóc vương vãi ở trên trán, đôi mắt lơ đãng nhìn ra hai bên đường. Thanh tò mò hỏi cô.

_Nếu cô đã biết cháu là Thanh rồi tại sao cô không gọi điện cho cháu từ sáng nay mà tới bây giờ cô mới gọi. Chắc là cô không định mang cháu về nhà với cô chứ...??

Cô Lý thu xếp mấy tệp hồ sơ ở trên bàn. Cô ngồi xuống ghế. Cô đầu đầu bảo Thanh.

_Cô đã hứa với Thu là cho nó thời gian thu xếp chuyện này nên tạm thời cô không làm gì hai đứa cô gọi điện cho cháu vì cô muốn cháu hứa với cô là có

bất cứ chuyện gì cháu cũng phải gọi điện cho cô ngay lập tức. Cháu đã nhớ lời dặn của cô chưa hả...??

Thanh mặc dù được cô đồng ý và không khiển trách hay muốn lời Thanh về nhà. Con nhỏ vẫn không thể nào vui nổi vì con nhỏ nhớ bạn bè và người thân quá nhất là trong những cô đơn như thế này. Thanh không hiểu là tại sao chị Thu có thể chịu đựng được lâu như thế, không lẽ con người của chị ấy là gỗ đá hay sao.

Thanh tuy không hối hận vì đã giúp chị Thu nhưng trong thâm tâm của con nhỏ không muốn xa gia đình và bạn bè. Con nhỏ lúc nào cũng muốn được gần họ, tuy có đôi lúc cãi vã với nhau nhưng luôn chan chứa tình thân và sự đùm bọc. Ở nơi đất khách quê người thế này. Thanh chẳng học được cái gì ra hồn, vì bản chất của Thanh là một con người lười học nên Thanh học ở đâu cũng thế thôi.

Con nhỏ luôn là con nhỏ dù có thay đổi môi trường sống và hoàn cảnh xung quanh đi chăng nữa. Thanh vò mạnh đầu của mình. Con nhỏ thờ dài bảo cô Lý.

_Cháu nhớ mọi người lắm, bố mẹ và cô vẫn khỏe mạnh chứ. Mọi người có nhớ đến cháu không hay là đã quên mất cháu rồi...??

Cô Lý cũng buồn chán bảo Thanh.

_Tất nhiên mọi người ai cũng nhớ cháu. Cô cảm tưởng mình là một con người tội đồ vì bao che cho hai đứa. Cô hy vọng cháu không xảy ra chuyện gì nếu không cô biết ăn nói với bố mẹ của cháu như thế nào đây...!!

Thanh trấn an cô Lý.

_Cô yên tâm đi vì cháu mà đã hứa làm gì cháu sẽ làm bằng được nên mọi chuyện cứ để cho cháu lo...!!

Cô Lý nghe giọng điệu tự tin ruồi của Thanh. Cô bực mình nói.

_Cháu đừng có ba xạo nữa đi vì cô biết cháu là một con bé chúa lười và thiếu trách nhiệm. Cháu đừng quên phương châm sống của cháu là ngoài ăn và ngủ ra cháu không còn quan tâm đến cái gì khác nữa. Cháu định lừa cô đấy à...??

Thanh cười khi nói.

_Thôi mà cô, cô cứ kể xấu cháu hoài. Mặc dù cháu không được hoàn hảo như chị Thu nhưng cháu cũng có những điểm tốt chứ bộ. Không lẽ trong mắt của cô cháu chỉ là một con bé vô dụng như thế hay sao...??

Cô Lý không muốn đôi co thêm với Thanh nên cô chuyển sang đề tài khác.

_Cháu nên gọi điện về nhà thường xuyên hơn, đừng có ham chơi mà quên nhiệm vụ của mình đấy. Nhớ lời của cô dặn là dù có làm gì thì cũng phải biết giữ gìn và không được quậy phá hay đánh nhau với các bạn trong trường nếu không chuyện này mà truyền đến tai của bố mẹ cháu thì họ sẽ lo lắng và đau buồn lắm đấy, công việc ở đây cũng đủ khiến cho họ mệt mỏi lắm rồi. Các cháu không còn nhỏ nữa nên suy nghĩ và hành động cũng phải cẩn thận và trưởng thành lên một chút, đừng có hơi một tý là lại gây họa...!!!

Thanh muốn nổ tung cả lỗ tai của mình. Con nhỏ không thể nào chứa nổi một từ của cô Lý. Chứa ối cô ấy định nhồi hết một đồng triết lý vào cái đầu nông của Thanh hay sao. Con nhỏ là một người hay quên trước thiếu sau nên cô có dặn nó cũng bằng thừa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Cô Lý mặc dù biết như thế nhưng bốn phận của một người cô, cô không thể quên và không thể lơ là trước tình hình của hai đứa cháu gái yêu quý được.

Thanh mặc dù nghe được câu mất câu không, con nhỏ vẫn vâng dạ cho cô Lý vui lòng. Cô Lý nói nhiều quá nên khát nước. Cô bước lại cái máy cà phê ở góc của căn phòng. Cô cầm một cái cốc rồi khê bóp cái vòi của nó. Cô háng từng giọt cà phê nhỏ. Cô hài lòng nói tiếp.

_Cháu nên nhớ kỹ những lời vừa rồi của cô đấy. Cô sẽ gọi điện ột người bạn của cô ở bên đấy. Cô muốn chị ấy thỉnh thoảng đến thăm và coi sóc cho cháu. Cháu không phiền nếu cô làm điều đó chứ...??

Thanh biết thừa là cô ấy muốn có người kiểm soát Thanh khi con nhỏ ở đây. Con nhỏ mặc dù không muốn bị người khác theo dõi và kìm kẹp tự do được bay nhảy nhưng nếu không đồng ý thì cô Lý vẫn cứ làm và có khi con nhỏ còn bị gọi về nước ngay lập tức.

Thanh thờ ra một hơi thật nồm nồm con nhỏ nói.

_Vâng, cô cứ làm những gì mà cô muốn nhưng cháu nói trước là cháu không giống chị Thu đâu nên có những việc mà cô không hài lòng thì cháu cũng đành chịu. Cháu hy vọng cô không trách mắng cháu hay muốn lôi cháu về nhà vì cháu không làm vừa lòng của cô....!!

Cô Lý uống hai ngụm cà phê trong cái ly mà cô vừa háng lúc nãy. Cô cau có bảo Thanh.

_Cháu có thể không cãi lý với cô một lần được không hả. Cháu nên bót nghịch ngợm và ương bướng đi vì khi cháu ở nhà thì có thể ăn nói như thế nhưng khi ra ngoài xã hội, cá tính quá là không tốt đâu. Cô sợ vì cái tính cách đó cháu sẽ càng khổ hơn mà thôi....!!

Thanh vận hời cô Lý.

_Sao chị Thu hiền dịu và tốt bụng như thế lại cứ bị bạn bè và mọi người đề đầu cười cở và hay bắt nạt. Cháu nghĩ không phải là tại số hay tại tính cách mà là do con người ta thích hành người khác thôi. Cháu thì không thể để yên cho họ làm như thế được, cháu cần phải đòi lại thật công bằng những gì mà họ gây ra cho cháu....!!

Cô Lý lo lắng hỏi Thanh.

_Không lẽ cháu bị ai đó bắt nạt và bị hành hạ rồi nếu thế cháu phải thu xếp về nước ngay. Cháu có nghe cô nói gì không....??

Thanh kêu khổ vì con nhỏ lờ lờ. Nhớ đến những hành động tàn bạo và độc tài của Long đối với mình. Con nhỏ lại tức điên lên. Con nhỏ lắm bầm.

_Tên chết tiệt kia, anh hãy chờ đấy. Sẽ có lúc anh phải cầu xin tôi tha cho anh vì anh dám làm cho tôi phải đau khổ....!!

Cô Lý nghe tiếng lắm bầm của Thanh. Cô chẳng hiểu gì cả vì tính cách của con nhỏ vẫn không thay đổi gì so với lúc Thanh còn ở nhà. Cô Lý đau cả đầu. Cô lo lắng cho Thanh sẽ gặp nhiều khó khăn và thiệt thòi khi sống xa gia đình.

Lúc Thu bắt đầu sách va ly bay sang bên kia du học. Cô mặc dù có lo lắng cho Thu nhưng cô yên tâm hơn vì cô nghĩ một con người hiền lành và tốt bụng như Thu thì không thể gặp chuyện gì khó khăn hay bị bạn bè trong lớp ghét được. Nhưng những mong ước và suy đoán của cô lại hoàn toàn trật lất vì Thu bị hành hạ còn kinh khủng hơn cả những gì mà cô biết dù cô là một con người làm nghệ thuật nên cũng có đôi khi cô đọc được những kịch bản làm phim nói về vấn đề bạo lực học đường này.

Cô Lý nghĩ.

_Một đứa hiền lành và ngoan ngoãn như Thu còn bị bạn bè bắt nạt và hay bị hành hạ. Trong khi Thanh là một con bé ương bướng, nghịch ngợm, đầu óc của nó lại quá đơn giản. Mình sợ nó còn bị bạn bè và học sinh của cái trường đấy hành nó còn hơn cả Thu cũng nên....!!

Cô Lý lo quá nên gấp gấp bảo Thanh.

_Cháu nên thu xếp mà bay về nước ngay đi. Cháu ở bên ấy cô không yên tâm một chút nào....!!

Thanh trấn an cô Lý.

_Cô yên tâm đi vì cháu có làm gì họ đâu mà họ bắt nạt cháu. Cô quên là cháu gái của cô biết võ hay sao. Họ mà dám động vào cháu là cháu cho họ đo ván liền....!!

Cô Lý càng nghe cái giọng hung hăng và tự tin của Thanh, Cô lại càng lo hơn. Cô thấy mình thật sai lầm khi đi hứa với Thu một cách dễ dàng như thế, lẽ ra cô phải cương quyết lôi Thanh về nước ngay mới phải. Cô phân vân là mình có nên nuốt lời mà làm trái ngược lại với những gì mà cô đã hứa với bọn trẻ hay không.

Chiếc xe buýt sắp đến gần nhà của Thanh nên con nhỏ bảo cô Lý.

_Cháu phải xuống xe nên có gì cháu sẽ gọi lại cho cô sau. Cô không cần phải lo lắng cho cháu đâu vì cháu biết mình phải làm gì mà. Cô cũng đừng nói cho bố mẹ cháu biết nhé, vì cháu không muốn nghe tiếng nói nằn nè và khóc nức lên của mẹ cháu khi biết cháu sang đây học thay cho chị Thu. Cô làm ơn mà giữ bí mật này dùm cho đến khi nào cháu hoàn thành xong khóa học ở đây thì thôi....!!

Cô Lý nghe tiếng gọi của anh chàng hóa trang. Cô cũng không thể nói chuyện thêm với Thanh nên cô cố dặn với theo.

_Cháu nhớ cẩn thận và hay gọi điện về nhà đấy nhé. Chào cháu, chúc cháu gặp nhiều may mắn và hãy sống cho thật tốt nếu không cô sẽ bay sang đó để lôi cháu về....!!

Thanh cười khi nói.

_Cháu biết rồi. Chào cô, cô cho cháu gửi lời hỏi thăm tới bố mẹ và mọi người ở nhà nhé....!!

Cô Lý trước khi cúp máy cô còn nói.

_Cô sẽ làm những gì mà cháu yêu cầu nhưng cháu cũng đừng quên thỏa thuận với cô....!!

Thanh bị bà cô nói dai như đĩa làm phiền từ nãy tới giờ, con nhỏ tức khí gât.

_Cháu biết rồi, cô có cúp máy đi không hay là cô muốn cháu cúp máy trước....??

Cô Lý bị anh chàng hóa trang gọi dữ quá nên cô đành cúp máy. Thanh thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng bà cô khó tính và hay nói dai đã kết thúc được cuộc gọi của mình.

Long sau khi bỏ Hoàng Lan trên một con phố, anh chàng lái xe lòng vòng một hồi cho khuấy khỏa đầu óc. Long tự hỏi là bây giờ Thanh đang làm gì, con nhỏ đã về nhà hay chưa. Long muốn xác định xem Thanh bây giờ đang ở đâu nên anh chàng lôi điện thoại của mình ra rồi bấm số của Thanh.

Long gọi cho Thanh hai ba lần mà lần nào tổng đài của thông báo là máy của Thanh đang bận. Anh chàng lăm bằm.

_Con nhỏ này nói chuyện với ai mà buồn chuyện dữ thế. Đúng là bọn con gái có khác, chúng nó định biến cái điện thoại thành nỗi chao luôn hay sao. Trong khi người ta chỉ nói có đôi câu là kết thúc còn chúng nó buồn tới hàng tiếng cũng chưa xong...!!

Long bực mình quăng cái điện thoại xuống ghế. Anh chàng tức khí ghê.

_Con nhỏ chết tiệt kia nếu cô mà không gọi điện thoại lại cho tôi thì cô chết. tôi thề là ngày mai cô đi học nếu cô còn không mang cơm cho tôi thì tôi sẽ cộng thêm cho cô cái tội dám bỏ rơi tôi hôm nay nữa, lúc đó tôi sẽ hành cô hơn cho cô biết...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Thanh định dứt điện thoại vào túi quần. con nhỏ giật mình vì trên màn hình hiện ra hơn bốn cuộc gọi nhờ của Long. Thanh tái hết cả mặt vì con nhỏ chột nhó là mình đã sợ Long và kinh hoàng anh ta như thế nào khi bị hành hình từ hôm qua tới giờ.

Thanh run run bấm lại số của Long trên màn hình. Con nhỏ chờ Long nghe máy mà như chờ người ta tuyên án íh.

Long đang ngồi trên xe. Đôi mắt lơ đãng nhìn cảnh vật xung quanh. Trời tuy có nóng nhưng nhờ những cơn gió và những tòa nhà cao chọc trời nên Long không cảm thấy quá bức bối mà ngược lại anh chàng cảm thấy hưng phấn vì từ lâu rồi Long mới có những phút giây thư giãn và thoải mái như thế này.

Chiếc điện thoại của Long khẽ rung lên và cọt sọt ở trên bề mặt của chiếc ghế làm bằng da. Long cầm nó lên, anh chàng thích thú vì cuối cùng con nhỏ Thanh cũng chịu gọi điện thoại cho anh chàng.

Long khẽ e hèm một cái, anh chàng hồ hững hỏi Thanh.

_Cô gọi cho tôi làm gì. Không phải là cô còn có chuyện khác quan trọng hơn để làm hay sao...??

Thanh tức giận lắm. Thanh có muốn gọi điện thoại cho hần đâu, chẳng qua Long gọi điện thoại trước cho Thanh nên con nhỏ lịch sự gọi lại để hỏi xem hần có cần gì ở Thanh không thôi. Thế mà hần còn kênh kiệu và hách dịch với con nhỏ.

Thanh nhếch mép bảo Long.

_Anh vừa phải thôi, không phải anh gọi điện để nói gì với tôi hay sao. Có gì thì anh nói phứt ra đi vì tôi còn bận nhiều việc lắm...??

Long nghe giọng nói dầm giắt và trả treo của Thanh. Anh chàng dạy bảo.

_Con nhỏ kia, cô dám ăn nói với chủ nhân của mình thế hả. Cô nên nhớ đúng vị trí và bổn phận của mình, đừng có tưởng tôi thả lỏng cho cô một chút là cô lại dám không tôn trọng tôi...!!

Thanh ngán ngẩm hạ giọng của mình xuống. Con nhỏ nhẹ giọng hỏi.

_Anh muốn gì sao không nói đi...??

Long chưa trả lời Thanh vội. Anh chàng đang mải ngắm hình của một ca sĩ nam được in làm hình quảng cáo trên một tấm bảng to. Long thờ dãi vì đó là hình của anh chàng. Long không thích mình nổi tiếng quá nhanh vì với tuổi đời còn trẻ. Long cảm thấy hụt hẫng khi đi đâu và làm gì với thân phận và hình ảnh của một ca sĩ thần tượng. Long có nhiều người hâm mộ và luôn quan tâm đến nhưng nhiều khi những hành động và lời nói quá khích của những fan hâm mộ điên cuồng khiến cho anh chàng đâm ra sợ hãi và muốn từ bỏ con đường ca hát của mình.

Long nhẹ giọng bảo Thanh.

_Tôi gọi điện vì tôi muốn biết cô đã về nhà rồi hay chưa thôi...!!

Thanh nghe được tiếng thở dài và buồn bã của Long. Thanh ngốc nghếch hỏi anh chàng.

_Anh bị mệt hay sao mà giọng nói của anh không còn tươi vui như trước nữa...??

Long mệt mỏi dựa người ra sau ghế. Anh chàng luôn bị ám ảnh bởi một giấc mơ thật khủng khiếp vào hồi còn bé. Long không tài nào giải thích nổi tại sao điều đó cứ ám ảnh anh chàng mãi. Những trạng thái như u uất hay đau buồn cứ làm cho Long phải suy nghĩ và bận tâm về nó.

Long vuốt mặt cho tỉnh táo anh chàng nhắm mắt lại. Long hỏi Thanh.

_Cô bây giờ đang ở đâu. Cô có thể đi chơi với tôi một buổi được không...??

Thanh vừa bước xuống xe buýt, con nhò hăng chân một cái khi nghe Long nói muốn mời Thanh đi chơi. Thanh chói với lao đầu vào cái cây ở bên đường. Thanh kinh hoàng khẽ ngã người ra sau rồi lấy chân nhẹ nhàng đập vào cái thân cây. Cơ thể của Thanh đứng sững lại. Con nhò thờ dài hủ vía vì chỉ chút xíu nữa thôi là cái đầu ương bướng của Thanh đã bị biêu cả rồi.

Long nghe được những tiếng sột soạt rồi những tiếng suýt xoa của những người xung quanh. Anh chàng lo lắng hỏi Thanh.

_Cô không bị làm sao chứ, tại sao lại có những âm thanh lạ lùng trong máy là thế nào. Cô đang ở đâu mà tôi chỉ nghe được những tiếng xầm xì của xe cộ đi qua đi lại...??

Thanh hú vía nói.

_Nhờ anh mà cái đầu của tôi suýt nữa là ăn thêm một cái burou nữa...!!

Long không hiểu vì anh chàng đang ngồi ở đây có ở gần con nhò đâu mà gây ra tai nạn cho nó, không lẽ nó vừa đi vừa nghe điện thoại nên không chú ý gì tới đường nên mới bị đâm vào cái gì đó.

_Cô đi mà không có mắt hay sao. Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần là phải chú ý tới những gì mà bản thân của cô đang làm rồi kia mà. Tại sao cô lại gạt bỏ đi những lời khuyên bỏ ích của tôi để lúc nào tôi cũng phải nhắc nhở và phải hét cô là thế nào, không lẽ đầu của cô là lá khoai hay sao...??

Thanh tức mình đáp.

_Nếu không phải tại vì anh hay bắt nạt tôi thì tôi làm sao bị như thế này. Tôi đâu cần phải làm những việc mà tôi không thích và đâu cần phải tắt tưới dậy sớm để lo nấu ăn cho anh...!!

Long cười cười bảo Thanh.

_Cô đúng là một con heo lười và một kẻ đầu đất. Tôi đã hứa là sẽ kèm cặp cho cô học vào ngày mai nên cô hãy liệu chừng mà làm điều đó cho tôi.....!!

Thanh uất ức hỏi lại Long.

_Nói như anh thì tôi luôn phải làm theo những gì mà anh nói một cách vô điều kiện hay sao. Nếu thế thì anh làm luôn bản án chung thân cho tôi đi còn hơn.....!!

Long không đáp lại câu hỏi này của Thanh mà nhắc lại đề nghị của mình.

_Thế nào cô có đồng ý đi chơi với tôi hay không...??

Thanh không muốn rời nhà vào lúc này, con nhò phải khó khăn lắm mới về được đến đây nên Thanh từ tốn trả lời.

_Tôi xin lỗi anh nhưng tôi đã hứa với Kim là năm giờ chiều tôi chờ con nhò ở nhà của mình nên anh hãy đi một mình đi nhé...!!

_Cô không cần phải lo điều đó vì tôi cũng phải đến dự sinh nhật của Thoa nên cô đi với tôi, tôi sẽ đưa cô đến nhà của Thoa thay cho Kim...!!

Thanh hét cả lý do để viện cớ. Con nhò định nói tôi mệt nên cần nghỉ ngơi nhưng nghĩ như thế nào con nhò lại thôi. Thanh chán nản nói.

_Tôi đang đứng trước cửa nhà của mình. Nếu anh muốn tôi đi chơi cùng thì hãy đến đây đón tôi đi...!!

_Cô đọc điện chỉ nhà của cô cho tôi biết và nhớ là không được bỏ đi khi tôi chưa tới nơi nếu không tôi sẽ xử cô ngay tại chỗ...!!

Thanh đọc điện chỉ nhà ở cho Long nghe. Con nhò tìm một chỗ mát rồi ngồi xuống. Thanh thờ ơ nhìn mọi cảnh vật xung quanh. Cái nóng như đã được hạ xuống vì những hàng cây xanh ngắt hai bên đường đã che khuất đi những tia nắng, bóng râm phủ đầy khắp nơi. Thanh gác chân lên thảm cỏ, nửa thân trên dựa hẳn vào một gốc cây to. Con nhò chịu không biết đó là cây gì. Thân của nó sần sùi và đen xỉ. Thanh gãi đầu vì những sợi gai nhỏ li ti của nó đâm cả vào da thịt của Thanh.

Con nhỏ phải khó khăn lắm mới gỡ được những sợi tóc bị quấn chặt vào những chiếc gai bé xíu. Thanh chế giễu bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

_Mình đúng là có mắt như mù, rõ ràng cái cây này có nhiều gai như thế mà mình cũng không hay biết để bây giờ phải khổ sở như thế này đây....!!

Long cúp máy anh chàng quay xe rồi lái đến con phố mà Thanh vừa chỉ. Long không ngờ là nơi ở của Thanh lại gần nhà mình đến thế. Anh chàng lăm bắm

_Sao ngày nào mình cũng đi qua đó mà không biết nhà của con nhỏ ở đó và tại sao mình lại không gặp mặt nó...!!

Long phải mất năm phút mới tới nơi. Thanh hết đứng lại ngồi con nhỏ sốt cả ruột. Cứ một chốc là Thanh lại xem đồng hồ, con nhỏ không muốn đứng ở đây đợi Long vì đôi mắt của Thanh đã díp cả lại. Chờ đợi trong tê liệt làm cho căn bệnh buồn ngủ của Thanh được dịp phát huy. Con nhỏ khổ sở khi cứ phải đi đi lại lại như một con khủng

Thanh điên tiết nghĩ.

_Nếu tên Long không đến trong mấy phút nữa thì mình sẽ mặc xác hần. Mình cần phải về nhà để tắm rửa thay quần áo rồi đánh một giấc nếu không mình sẽ hóa điên và hóa rồ lên mất....!!

Long xuất hiện đúng lúc làm cho Thanh thờ phào nhẹ nhõm vì có thể kết thúc được giờ chờ đợi vô bổ như thế này. Đôi môi trên Thanh chợt tắt vì con nhỏ tự nhiên thấy đau nhói ở chân.

Thanh cúi xuống con nhỏ kinh hoàng vì con nhỏ vừa dậm phải ổ kiến lửa, chúng thi nhau bò lên chân lên quần của Thanh. Thanh nhảy loi choi như một con khi.

Long hạ cửa kính xe xuống, anh chàng tháo kính ra khỏi mắt. Long quay lại định bảo Thanh lên xe, anh chàng kinh ngạc vì thấy Thanh nhảy lên như một con điên và tay không ngớt vuốt vào quần áo.

Long cảm thấy khó hiểu vì hành động kỳ quái của Thanh. Anh chàng vặn chìa khóa. Long mở cửa rồi bước xuống xe. Long hỏi Thanh.

_Cô bị cái mà nhảy lên như một con khi trong chuồng thú thế hả...??

Thanh vứt cái áo khoác đang buộc ngang eo xuống đất. Con nhỏ vội vàng cúi xuống rồi cố gắng nới lỏng dây giày ra. Thanh bị kiến bò lung tung khắp lên trên hai đôi giày, chúng bò cả lên quần và chui vào trong chân của Thanh.

Thanh đá văng hai đôi giày sang hai bên. Con nhỏ nhảy lên chơi chơi như một con khi. Thanh nhăn nhó lăm bắm.

_Bọn kiến chết tiệt này tại sao lại chọn đúng mình để cắn và chửi gậy lên chứ. Mình có cố ý phá hỏng tổ của chúng nó đâu. Mình chỉ vô tình đi ngang qua thôi mà. Đúng là cái bọn không biết điều....!!

Thanh nhìn xuống bàn chân có đôi chỗ bị xưng đỏ lên, chúng to như một hạt đỗ con. Con nhỏ than trời.

_Chúa ơi...Còn gì là chân của con nữa. Nhìn xem bọn chúng đã làm gì mình này. Có lẽ khi nào về nhà mình phải ngâm chân vào nước nóng và chườm đá lạnh lên thì may ra mới khỏi....!!

Long nhìn một loạt hành động của Vân từ lúc con nhỏ nhảy lên như một con khi đến chuyện nó cởi cái áo khoác và vứt đôi giày sang bên cạnh. Long còn nghe con nhỏ nói lăm bắm gì đó ở trong miệng nữa. Anh chàng không hiểu nó bị làm sao mà tự nhiên nó lại hành động kỳ lạ như một người bị bệnh điên thế kia. Long quan tâm hỏi.

_Cô bị làm sao thế. Cô có biết là mấy người đi ngang qua đây đang nhìn cô không hả....??

Thanh bực mình cố vuốt mấy con kiến vẫn còn đang hăng say cắn lung tung vào chân của con nhỏ xuống đất. Thanh vừa vuốt vào chân vừa trả lời Long.

_Tôi bị kiến cắn. Chúng nó thi nhau biểu tình trên ống quần và chân của tôi đây này. Tôi phải cố gắng lắm mới quét sạch được chúng ra khỏi chân, ống quần và giày của tôi. Anh bảo tôi nếu không cởi áo khoác và cởi giày liệu chúng nó có chịu rời khỏi tôi hay không. Tôi không quan tâm người ta nghĩ gì và coi tôi là cái gì. Tôi chỉ quan tâm là tôi không bị bọn kiến này cắn và làm phiền nữa là được rồi....!!

Long cúi xuống anh chàng lom khom nhìn vào đôi chân trắng hồng của Thanh bị mấy vết đỏ và hơi bị xưng lên do kiến cắn. Long lo lắng hỏi.

_Cô có cần tôi đi mua thuốc cho cô không. Tôi sợ những vết cắn này lúc nữa sẽ bị xưng phồng lên, cô nên phòng bệnh ngay từ bây giờ đi thì hơn.!!

Thanh gạt bỏ cái ý nghĩ mua thuốc và bôi thuốc của Long. Con nhỏ quen đánh đấm nên những vết xưng nhỏ bé do bị kiến này thì có thấm vào đâu. Thanh lại là một con nhỏ lười biếng nữa nên có mua thuốc về chưa chắc Thanh đã bôi và uống đúng với chỉ định của bác sĩ. Thanh cười xòa bảo Long.

_Không cần đâu anh. Chỉ đến sáng mai là mọi thứ lại đâu vào đấy thôi. Lúc còn ở quê nhà tôi từng bị kiến cắn như thế này suốt nên quen rồi.!!

Thanh cúi xuống nhặt cái áo khoác, cặp sách và đôi giày bị vứt mỗi cái một nơi lên. Con nhỏ hồi thúc.

_Anh định đưa tôi đi đâu bây giờ. ...??

Long nhìn bộ dạng lồi thoi và lếch thếch của Thanh. Long hást hàm hỏi.

_Cô định ăn mặc kiểu này để đi dự tiệc sinh nhật của con nhỏ Thoa hay sao. Cô không thấy là cô sẽ bị biến thành trò hề khi họ nhìn thấy cô trong bộ dạng như thế này hà. ...???

Thanh từ xưa tới nay. Con nhỏ bạ đâu mặc đấy. Nếu có phải đi chọn lựa trang phục. Thanh luôn lựa chọn những bộ quần áo rộng rãi, thoải mái, có đôi chút nghịch ngợm và nam tính một chút. Tủ quần áo của Thanh và Thu là hai thái cực đối đầu nhau. Trong khi Thu luôn mặc và mua những bộ quần áo thật dễ thương và thật xinh xắn thì Thanh lại chuộng những chiếc quần bò và quần jean đầy hình thù cổ quái, nhưng điều làm cho người khác xốc nhất khi nhìn thấy con nhỏ đi ra đường là những kiểu áo phông và áo thun màu đen rộng thùng thình của con nhỏ.

Bố mẹ và cô Lý của Thanh làm trong đài truyền hình nên họ rất chú ý đến phong cách ăn mặc và trang phục. Họ kinh ngạc và không tài nào hiểu nổi là tại sao trong gia đình ai cũng biết cách phải ăn mặc và chọn trang phục như thế nào cho phù hợp với bản thân thì Thanh lại khác hoàn toàn với họ.

Thanh như được sinh ra và lớn lên trong một gia đình khác. Con nhỏ không có nét gì và có được một tính cách nào giống với họ cả. Cái tật hay nghịch ngợm và suốt ngày bay nhảy bên ngoài của Thanh là do con nhỏ tự hình thành nên. Con nhỏ không chơi thân nhiều với con gái mà chủ yếu là con trai. Ngoài người bạn gái thân thiết, lớn lên từ nhỏ và học cùng với nhau suốt mười năm qua là Trang ra. Thanh có thể kể ra một lũ một lốc tên của những thằng con trai khác.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Thanh tham gia không thiếu gì các trò chơi của bọn nó. Từ đá bóng, đánh nhau, đến chơi game. Có những lần đi cắm trại, Thanh dành cả đêm ở lều của bọn con trai trong lớp để chơi bài và ngủ quên luôn tại đó. Con nhỏ không sợ và lo lắng bất cứ một thứ gì. Buổi sáng hôm sau thức dậy, con nhỏ Trang kinh hãi vì tìm mãi mà không thấy Thanh đâu. Con nhỏ sợ Thanh bị làm sao.

Khi biết Thanh dám ngủ qua đêm với một đồng đẳng con trai như thế. Con nhỏ tròn tròn mắt lên và khiếp sợ cho cái tính cách liều cùng mình và vô tư đến nỗi đáng trách của Thanh. Nó từng can dặn và khuyên Thanh đủ điều. Nhưng con nhỏ Thanh chẳng chuyển biến được bao nhiêu.

Tuy đã gần 17 tuổi rồi. Thanh vẫn còn ngủ ngơ không hiểu tình cảm trai gái là gì. Thanh vô tư cười đùa và vẫn tham gia đủ các trò chơi với bọn con trai. Trong mắt những thằng con trai cùng lớp. Thanh không khác gì một thằng đàn ông, bọn nó không nhận thấy được một nét nữ tính nào của Thanh cả, nên chuyện chúng nó thích Thanh là điều không thể xảy ra. Chúng nó chỉ coi Thanh là một người trong số bọn nó mà thôi. Tình bạn giữa Thanh và bọn nó gắn liền với nhau suốt những năm học cấp một, cấp hai rồi cấp ba. Điều này còn tiếp tục nữa nếu như Thanh không phải chuyển sang bên này du học thay cho chị gái.

Thanh tuy là con gái nhưng bọn con trai trong lớp luôn sợ Thanh. Chúng nó coi Thanh là thủ lĩnh dẫn dắt bọn nó. Bọn nó vui vẻ cười đùa, vỗ vai và bắt tay của con nhỏ khi Thanh đến lớp hay gặp bất cứ chuyện gì vui muốn san sẻ cùng Thanh. Thanh và bọn nó có thể thức thâu đêm để xem một trận đấu bóng đá tại nhà của Thanh hay tại nhà của một thằng con trai khác. Thanh và bọn nó hăng say bình luận với nhau về tỉ số, cầu thủ và những nước đi bóng hay.

Cuộc sống của Thanh diễn ra hằng ngày trong sự tươi vui và trong sáng. Con nhỏ tuy nghịch ngợm và hay to mồm nhưng là một con nhỏ ngoan ngoãn không hiểu chuyện. Thanh đâu có biết nếu như bọn con trai trong lớp có ý đồ xấu xa với con nhỏ thì con nhỏ đã gặp chuyện từ lâu lắm rồi. Cũng may bọn nó coi Thanh là đàn ông nên con nhỏ mới an toàn vượt qua được những ngày tháng đầy nguy đại và trẻ con như thế.

Phải tạm xa rời những người bạn, những trò chơi đầy kích thích và tự do như thế làm cho Thanh buồn chán. Con nhỏ không tìm thấy được niềm vui và hạnh phúc khi học ở trong một ngôi trường mới. Thanh ước được vui vẻ và cười đùa như ngày xưa. Con nhỏ hiểu là khó mà được như thế vì ở đây khác xa ở quê nhà quá.

Thanh chưa bao giờ bị bắt nạt hay là bị ai đó làm khó như Long. Con nhỏ cảm thấy bức bối và khó chịu. Thanh đang tìm cách vùng lên để chống lại

những suy nghĩ và hủ tục của cái trường tuy mang tiếng là quý tộc nhưng chứa đựng trong nó đầy bất công và đầy bạo lực như ngôi trường Minh Khai này.

Thanh quyết tâm thay đổi mọi thứ bằng sức mạnh và tấm lòng của bản thân. Con nhỏ ngây thơ nghĩ.

_Chỉ cần mình hạ gục được chủ tịch hội học sinh là xong. Lúc đó sẽ không có ai dám phản đối hay có ý kiến gì về chuyện này nữa. Mình sẽ thay đổi luật lệ và những thứ vô lý ra khỏi ngôi trường. Mình cũng sẽ thay vào đó những luật lệ có lợi và khuyến khích học sinh hơn. Mình không thể nào chịu đựng nổi những quy tắc khắc nghiệt và bất công ở đó nữa rồi.!!

Trên đường đi, Hoàng Long hỏi Thanh.

_Cô không sao chứ...??

_Tôi không sao...!!

_Không sao...?? Tại sao cái mặt của cô lại nhăn như khi thế kia. ...??

Thanh phồng mồm vênh lên cái.

_Anh thử bị một ổ kiến cắn khắp người xem, tôi nghĩ lúc đó anh sẽ phát khóc lên, tôi không kêu hay không than là hay lắm rồi đó. ...!!

_Hay.?? Long bật cười.

_Cô đúng là trẻ con, vừa bảo là không kêu, không than, thế mà miệng của cô đã phun hết cả ra rồi. ...!!

Thanh suýt xoa, đôi bàn chân đã bị sưng tấy lên. Thanh lẩm bẩm.

_Cứ mỗi lần gặp cái tên này thế nào mình cũng bị sui xẻo, đúng là một tên sinh vào ngôi sao xấu. ...!!

Long trừng mắt hỏi.

_Cô vừa nói gì đấy. ...??

Thanh cãi bướng.

_Dạ, có gì đâu. Tôi chỉ bảo là bọn kiến này ác quá thôi. ...!!

Long nhiu mày.

_Có đúng như thế không ? rõ ràng tôi nghe cô chửi tôi là sao xấu hay sao chổi kia mà. ...??

Thanh vội kêu lên.

_Đẹp quá anh nhi. ...??

Thanh quay mặt nhìn ra hai bên đường. Thanh bịt miệng lại rồi le lưỡi ra. Thanh nghĩ.

_Đồ điên, anh hãy đợi đấy. Tôi rất háo hức được cho anh đo ván vào một ngày không xa. ...!!

Long đưa Thanh đến một trại trẻ mồ côi nằm trên một ngọn đồi, ở bên dưới là nước biển, đứng từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy ngút ngàn là sóng biển tung trắng xóa.

Trên đường đi. Thanh và Long đã dừng lại ở một siêu thị hai người mua rất nhiều bánh kẹo, đồ chơi và thức ăn cho bọn trẻ.

Vừa thấy bóng dáng chiếc xe ô tô của Long. Bọn trẻ ủa ra vây hai người vào giữa. Thanh vứt chiếc cặp ở trong xe của Long. Thanh mỉm cười bảo lũ trẻ.

_Chào các em.!!

Bọn nó ngơ ngác nhìn Thanh. Một con bé tám tuổi chỉ Thanh hỏi.

_Anh Long, chị này là ai đây. Bạn gái của anh à. ...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Thanh xua tay giải thích.

_Không phải đâu, anh ấy và chị chỉ là bạn thôi...!!

Con bé nhường mày tỏ vẻ không tin. Thăng bé đứng ở bên cạnh ôm chầm lấy chân của Long. Nó nịnh.

_Anh Long có mua quà cho bọn em không...??

Long âu yếm xoa đầu của nó.

_Có chứ, anh mua quà cho tất cả bọn em...!!

Long mở cốp xe, Thanh phụ Long khiến chúng ra. Bà xò từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Long bà vui mừng hỏi.

_Long...! Đến chơi hả con...??

Long lễ phép đáp.

_Vâng...!!

Thanh và Long chia quà đều cho bọn trẻ, đứa nào cũng sung sướng cầm phần quà của mình. Thanh nhìn Long, tự nhiên trong lòng Thanh không còn ác cảm với Long như ban đầu nữa. Thanh không ngờ một con người lạnh lùng và độc tài như Long cũng biết quan tâm đến người khác như thế này

Ở mái ấm tình thương này có tất cả hơn năm mươi đứa trẻ, đứa lớn nhất mười ba tuổi, đứa nhỏ nhất một tuổi. Thanh nhìn khoảng đất trước mặt, nhìn quả bóng đang nằm lăn lóc trên sân. Thanh rủ một thằng nhóc.

_Chơi bóng đá không em...??

Thằng bé cười khi bảo Thanh.

_Chị cũng biết chơi à...??

Thanh xắn tay áo lên, cái áo khoác buộc ngang em. Hai tay chống vào sườn, Thanh vênh lên.

_Chứ sao....??Em nghĩ là chị không biết chơi à...??

Thằng bé thích thú nói.

_Nếu thế chị chờ em chút, em đi gọi bọn nó...!!

_Ừ em đi đi...!!

Thanh cởi bỏ áo khoác, vắt nó lên một cái sào ở ngay bên cạnh, buộc chặt dây giày lại. Thanh chạy lại chỗ Long đứng, Thanh rủ rê.

_Chơi bóng đá không anh...??

_Chơi...?? Long nhìn Thanh từ đầu xuống chân, tay bíp miệng, Long phì cười.

_Trông cái tướng loắt choắt của cô mà cũng đòi chơi đá bóng. Cô không sợ bọn nó đá cô bẹp dí à...??

Thanh thách.

_Thế này nhé, anh và tôi sẽ chia ra làm hai đội. Đội anh thua phải gọi đội tôi làm sư phụ và tuyệt đối nghe lời của đội tôi, còn nếu đội tôi thua, đội tôi cũng sẽ làm điều đó cho đội anh, thế nào...??

Nghe lời thách thức của Thanh. Long nhún mày, vuốt mũi. Long thờ ra một hơi.

_Được thôi, chơi thì chơi...!!

Thanh nắm tay Long kéo ra sân. Nhìn hai người lúc này rất giống một đôi tình nhân đi dạo trong chiều mưa.

Thằng bé lúc này gọi được hơn mười đứa. Thanh hô.

_ Nào các em chúng ta chia ra làm hai đội. Ai đồng ý vào đội của chị...??

Bọn nó ngơ ngác nhìn Thanh. Bọn nó phân vân không biết có nên theo về phe của Thanh hay không. Thanh hô tiếp.

_ Chọn nhanh lên nào....!!

Cuối cùng sau nhiều thỏa thuận, đội bên Thanh có sáu người, còn bên Long cũng thế. Trận chiến đá bóng bắt đầu. Thanh là một cô gái năng động, đá bóng, bóng bàn, tennis, cầu lông, đánh nhau Thanh cũng tham gia nên mấy trò vận động này không làm khó được Thanh.

Tiếng hô của Thanh thật to.

_ Chuyển cho chị mau lên....!!

Thằng bé mặc áo xám chuyển bóng cho Thanh. Thanh bậm môi sút thẳng vào cầu môn. Tiếng hô thật to.

_ Vào rồi...!!

Thanh hást mặt lên nhìn Long. Long bật cười, bọn con trai phải kính nể tài chơi bóng và di chuyển bóng của Thanh. Thanh chơi rất cừ. Long tuy yêu thể thao nhưng anh chàng chỉ chơi bóng rổ giỏi còn bóng đá ít chơi nên không thể bằng Thanh được. Kết quả chung cuộc đội Thanh thắng đội Long hai không. Thanh và bọn trẻ reo ầm lên, những tiếng đập tay chan chất. Thanh khoanh tay lại, mũi héch lên. Thanh cười gian hởi.

_ Thế nào hả ông anh. Đã tâm phục khẩu phục chưa...??

Long thở ra một hơi, bọn trẻ trong đội của Long chán nản. Nhìn vẻ mặt của bọn nó lúc này thật dễ thương.

_ Cô muốn tôi làm gì...??

Thanh cúi xuống hỏi bọn trẻ.

_ Các em muốn anh ấy làm gì...??

Bọn trẻ đồng thanh hô.

_ Làm ngựa cười....!!

Thanh gật đầu.

_ Anh nghe rồi đấy, các em ở đây muốn anh làm ngựa cho bọn nó cười....!!

Long kêu khổ bảo.

_ Cô định làm cho tôi xun lưng khi đi ra khỏi đây à...??

Thanh lắc đầu đáp.

_ Tôi không quan tâm anh có bị xun lưng hay không. Thỏa thuận là thỏa thuận....!!

Thanh hô bọn trẻ.

_ Tiến lên nào các em Xếp hàng theo thứ tự, anh Long sẽ công các em chạy một vòng quanh sân....!!

Sáu đứa trẻ trong đội của Thanh hét lên sung sướng.

_ Vâng....!!

Thanh thích thú ngồi bệt xuống đất nhìn Long vừa công bọn trẻ chạy vừa đùa với bọn nó. Thanh phì cười vì trông anh chàng lúc này thật trẻ con.

Quần nhau một trận trên sân nên đứa nào cũng ướt bả mồ hôi, đất cát dính hết lên quần áo, trời cũng đã gần tối rồi. Thanh xắn tay áo bảo bọn trẻ.

_ Các em đi tắm rửa và đi thay quần áo đi....!!

Bọn nó tiu ngui.

_ Cho bọn em chơi thêm một lúc nữa thôi....!!

Thanh cúi xuống nói.

_ Không được, phải đi tắm rửa ăn cơm. Ngày mai lại chơi tiếp....!!

Bọn nó sung sướng hỏi.

_Mai chị và anh Long sẽ đến đây chơi với bọn em chứ...??

Thanh ập úng.

_Chuyện này chị không hứa chắc được nhưng chị hứa khi nào có thời gian rảnh dỗi chị sẽ đến đây....!!

Bọn trẻ hơi chán, chúng nó thích Thanh, chúng nó thích nhất là tài chơi bóng và tính hay đùa dễ thương của Thanh. Chỉ vừa mới gặp mặt bọn nó đã yêu mến và bện Thanh rồi. Long ghen tị hỏi.

_Sao các em không đưa nào hỏi thăm gì đến anh. Anh công các em mà muốn gây luôn lưng rồi đây này....!!

Thanh trêu.

_Anh mà cũng biết mệt cơ à. He he he, cho anh chừa cái tính hay bắt nạt người khác đi....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Long trừng mắt.

_Thì ra cô đang trả thù tôi...!!

Long xăm xăm bước lại. Thanh hãi quá bỏ chạy thật nhanh. Long đuổi theo phía sau, vừa đuổi Long vừa hét.

_Đứng lại...!! Tôi bảo cô đứng lại....!!

Bọn trẻ thích chí cười thật to. Đã chạy gần năm vòng quanh sân rồi mà Long vẫn không tài nào bắt được Thanh. Thanh vừa chạy vừa le lưỡi trêu Long. Cả buổi chiều chơi đùa cùng với Thanh, Long thấy lòng nhẹ nhõm, bao nhiêu lo toan hàng ngày đều tan biến, bây giờ Long đang sống thật với con người của chính mình. Long cúi gập người xuống, hơi thở nặng nhọc. Thanh cũng không hơn gì Long. Thanh thở phì phò, Thanh nói đứt quãng.

_Tôi với anh đình chiến được không ? Tôi...tôi mệt lắm rồi....!!

Long giả vờ bảo.

_Được, tôi đồng ý....!!

Thanh tưởng thật, vừa mới bước gần đến chỗ của Long. Long túm chặt lấy tay Thanh. Long cười thật gian.

_Lần này xem cô chạy được đi đâu...!!

Thanh thất kinh, Thanh bậm môi quất.

_Anh đúng là người không biết giữ lời. Không phải anh đã đồng ý đình chiến rồi hay sao...??

_Đúng, tôi đã đồng ý nhưng chuyện này liên quan đến lòng tự tôn cá nhân...!!

Thanh ngơ ngác.

_Cá nhân...?? Tôi không hiểu...!!

Long lờ Thanh đứng sát vào người. Bọn trẻ nín thở, bọn nó tưởng Long sắp hôn Thanh đến nơi. Con bé lúc này hét.

_Không được cướp người yêu của em...!!

Thanh và Long quay lại nhìn nó. Thanh phì cười hỏi.

_Ai bảo em là chị đang cướp người yêu của em. Yên tâm đi nếu chị có yêu ai thì người đó không bao giờ là hần đâu....!!

Long cúi.

_Cô nói thế mà nghe được à. Cô đừng tưởng là cô hay. Tôi cũng thế người mà tôi yêu không bao giờ là loại con gái trẻ con, ngốc nghếch và hậu đậu như cô....!!

Thanh nhún vai.

_Có gì là khó đâu. Vì tôi cũng đâu có thích anh....!!

_Cô....!!

Thanh đẩy Long đứng xa ra. Thanh quay lại bảo lũ trẻ.

_Nào các em đi tắm thôi....!!

Bọn nó tiếc hùi hụi, bọn nó cứ tưởng sẽ được xem một màn hôn hít lãng mạn giữa hai người. Cuối cùng chẳng có gì cả. Long nắm tay Thanh lôi giặt lại. Long gần giọng.

_Lúc nữa đi về cô sẽ biết tay tôi....!!

Thanh hơi sợ nhưng vẫn cố nói.

_Đồ nhỏ mọn....!!

Nói xong câu đó, Thanh chạy biến vào trong. Long phì cười đứng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của Thanh hòa lẫn với bóng dáng loắt choắt của bọn trẻ. Nhìn Thanh cười đùa nói chuyện với bọn trẻ. Long cảm thấy lòng mình ấm lại.

Thanh phụ mấy bà xơ tắm rửa cho bọn trẻ con. Một thằng bé ba tuổi nhất định không chịu cởi quần áo. Thanh cầm cục xà bông trên tay hỏi nó.

_Sao em không thay quần áo đi....??

Nó ngượng ngịu đáp.

_Em tự tắm được....!!

Bà xơ bật cười.

_Thôi thay nhanh đi con, đừng có ngượng ngừng nữa....!!

Càng nghe bà xơ nói nó càng đỏ mặt hơn. Cu cậu thấy ai cũng nhìn mình, cu cậu tức quá bỏ chạy ra ngoài. Thanh chạy theo hỏi.

_Em sao thế, em không thích chị tắm cho em à....??

Nó giận dỗi nói.

_Không cần....!!

Thanh cầm lấy tay của nó. Thanh dịu dàng.

_Ngốc, em không thay quần áo làm sao chị tắm cho em được. Nếu em không thích, chị nhờ anh Long tắm cho em nhé....??

Long đành đánh vật với mấy đứa trẻ con. Chúng té hết cả nước xà bông lên người làm cho Long ướt sũng. Thanh nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Long. Thanh ôm bụng cười thật to. Thanh đẩy thằng bé trước mặt Long. Thanh nhờ vả.

_Anh tắm hộ em thằng bé này....!!

Long nhú mảy hỏi.

_Sao cô không tắm cho nó, cô lại đẩy nó sang cho tôi làm gì...??

Thanh thì thầm vào tai Long.

_Cu cậu ngượng....!!

Long gật gù.

_À ra thế....!!

Long và Thanh phụ tắm rửa cho bọn trẻ hết mấy tiếng đồng hồ. Đến khi tắm xong cho bọn nó, Thanh và Long mệt đờ người, quần áo lếch thếch, ướt sũng nước nhưng không xóa tan đi được nụ cười nở trên môi của Thanh. Thanh nghịch nước, té nước xà bông và bọn trẻ, thấy vòi nước ở trước sân. Thanh phụt vào người Long, Long tức mình sẵn tay cầm luôn vòi nước còn lại phụt trả lại Thanh.

Sau trận chiến Thanh và Long cũng giống như bọn trẻ ướt như chuột lột. Thanh kêu khổ vì quá ham nghịch ngợm Thanh quên khuấy mất buổi tối còn phải đi dự tiệc sinh nhật. Thanh kêu.

_Chết rồi. Em phải làm sao bây giờ, anh quên là em và anh phải đi dự tiệc sinh nhật Thoa lúc tám giờ tối à...??

Long giật mình vội buông vòi nước xuống hồi thúc Thanh.

_Nhanh lên. Chúng ta phải đi bây giờ may ra còn kịp...!!

Thanh hôn tạm biệt bọn trẻ, chào bà xơ. Thanh cùng Long phóng xe trở về nhà. Trên đường đi cả hai vừa cãi nhau vừa lau người cho khô. Thanh trách Long.

_Tất cả cũng là tại anh nếu anh không đưa em đến đây thì đâu đến nỗi....!!

Long cúi.

_Cô cũng đâu có hơn gì tôi. Nếu cô không ham vui liệu chúng ta có phải vội như thế này hay không...??

_Anh...!!

_Im đi, bây giờ tôi đưa cô về nhà tôi thay đồ rồi đến nhà Thoa luôn...!!

Thanh dẩy này.

_Anh điên à. Tại sao anh lại đưa tôi về nhà anh làm gì, ngại chết....!!

Long mai mỉa.

_Cô mà cũng biết ngại à. Tôi còn nhớ con sâu hay ngủ quên trong lớp, bị đánh bị chửi mà vẫn chưa chừa....!!

Thanh đỏ bừng mặt cãi.

_Cái đó là do tôi...tôi....!!

Thanh áp úng không nói tiếp được nữa. Long lắc đầu.

_Đúng là đến chết vẫn còn già mồm....!!

Mặc Thanh từ chối thế nào, Long vẫn đưa Thanh về nhà Long. Nói nhà Long thì không đúng, đây là nhà riêng của Long. Long đã dọn ra ngoài sống riêng được một năm cho tiện việc đi lại và ca hát.

Nhà Long là một căn biệt thự hai tầng sơn màu xanh nhạt, có giàn hoa trước sân nhà, cây cảnh và mấy luống hoa. Vừa bước vào sân Thanh và ngay xuống đưa mũi hít mấy bông hoa hồng. Thanh mỉm cười nói.

_Đẹp quá.....!!

Long đỏ bừng cả mặt. Anh chàng che dấu sự ngượng ngùng bằng cách quát Thanh.

_Còn không mau vào nhà tắm rửa và thay quần áo đi....!!

Thanh run rẩy nói.

_Tôi...tôi không mang theo quần áo. Tôi ...tôi nghĩ là tôi nên về nhà thay thì hơn....!!

Long phẩy tay.

_Cái đó thì cô khỏi lo. Ở trong tủ áo của tôi vẫn còn mấy bộ quần áo con gái, tôi nghĩ là cô có thể mặc vừa....!!

Thanh mở to mắt nhìn Long. Thanh trêu.

_Chắc là quần áo của bạn gái anh đúng không. Nếu thế tôi không dám mặc đâu mà anh cũng hơi liều khi đưa tôi về nhà anh thế này. Nhờ đâu cô ấy biết được, cô ấy xù tôi thì sao....??

Long quát.

_Cô có đi tắm rửa không hả....??

Thanh phồng mồm. Mặt xù xuống.

_Lúc nào cũng quát....!!

_Đi mau....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Khi Thanh và Long đến nơi, bữa tiệc đã diễn ra được một lúc rồi. Kim do suốt ruột nên đã gọi điện hai ba lần giục Thanh và Long đến sớm. Sự xuất hiện của Thanh và Long ở trước cửa làm ọi người chú ý, điều buồn cười là tuy mặc váy nhưng Thanh lại đi giày.

Thanh đã thử đi giày cao gót nhưng chỉ đi được hai bước Thanh khụy xuống, từ nhỏ đến lớn chỉ đi dép lê và đi giày khi chơi thể thao nên Thanh làm sao mà quen ngay được.

Bộ váy này cũng là do Long ép Thanh mặc, nếu không Thanh đã diện quần Jean, áo thun đến dự tiệc rồi. Với Thanh thoải mái quan trọng hơn mọi bộ quần áo đẹp nhưng lại quá cầu kỳ.

Thanh thấy mọi người nhìn Thanh chằm chằm. Thanh ngượng ngùng vội rút ngay tay lại, Thanh không dám để cho Long cầm tay nữa. Thanh lùi một bước, rồi tăng lờ ngó lơ chỗ khác, Thanh giả vờ chỉ vô tình đi cùng với Long vào cửa.

Nhưng Long lại không hiểu cho nỗi khổ của Thanh. Long lờ Thanh đứng sát vào người. Thanh trừng mắt gắt nhỏ.

_Anh không thấy là mọi người đang nhìn chúng ta à...??

Long nhếch mép.

_Kệ họ, chúng ta đi cùng với nhau thì phải ở bên nhau chứ....??

Thanh cố gỡ tay ra khỏi tay Long. Thanh cầu xin.

_Tôi cầu xin anh để cho tôi yên. Tôi không muốn bị bọn con gái trong trường và ở bữa tiệc này đánh hội đồng tôi vì lỡ cướp mất thần tượng của họ đâu...!!

_Cô tự tin gớm, cô nghĩ tôi để ý đến một con nhóc như cô hả...??

_Nếu thế sao anh còn không buông tay anh ra.....!!

Gia đình Thoa thuộc diện giàu có nên khách toàn là bọn công tử và tiểu thư con nhà giàu. Thanh ghét tiệc tùng, ghét gặp mặt bọn người cậy mình giàu có, ăn nói khinh người và hay khoe của.

Thanh ngán ngẩm cố tìm xem Thoa đứng ở chỗ nào. Thanh muốn sau khi tặng quà cho Thoa, Thanh đi về luôn.

Một cô gái đứng ở đằng sau Thanh. Cô ta cố tình dậm lên chân Thanh. Thanh nhăn nhó vì đau. Cô ta giả vờ nói.

_Xin lỗi bạn, mình vô ý quá....!!

Thanh xuề xòa bảo.

_Không sao.....!!

Đôi mắt cô ta nhìn Thanh từ đầu đến chân, nhìn đến bàn tay bị Long nắm cứng lấy. Cô ta khẽ nhếch mép, ánh mắt sắc lẹm hỏi Thanh.

_Bạn đây là....??

Thanh đáp.

_ Là bạn của Thoa....!!

Cô ta ngọt ngào nhưng giọng đầy mỉa mai.

_ Là nhĩ sao mình chưa bao giờ thấy bạn đến đây....??

Thanh ngập ngừng không biết trả lời cô ta thế nào cho đúng. Trong mỗi quan hệ với người khác Thanh luôn kém cỏi, tuy giỏi to mồm nhưng đứng trước một cô gái giỏi trò nói cạnh khõe mình, Thanh im lặng không đáp. Cô bạn của cô ta kêu lên.

_Ồ đây không phải là cô gái chuyên môn đi cộ nhà vệ sinh hay sao...??

Bọn họ nhao nhao hỏi Thanh.

_ Cặp kính cận trí thức của cô đâu rồi, còn hai bím tóc như mì tôm nữa chứ...??

Bạn cô ta bồi tiếp.

_ Hôm nay cô cũng học đòi làm công chúa kia à. Nhìn cô khác quá, đúng là không thể nhận ra cô nhưng người cô vẫn có một thứ không bao giờ thay đổi, đó là bản chất của cô.....!!

Thanh tái mặt mồ hôi rịn ra đầy đầy trán. Long nhếch mép hỏi họ.

_ Các cô không có việc gì làm à...??

Cô ta ổng ẹo hỏi.

_ Con nhò này là gì của anh....??

_ Người hầu.....!!

Cô ta nhúu mày.

_ Người hầu...??

Cô ta nhìn Thanh thêm một lần nữa, trông Thanh giống nàng lọ lem hơn là một con hầu. Đôi mắt của Thanh đỏ hoe, Thanh đang bị biến thành một con hề cho họ trêu đùa. Cô ta khinh khỉnh bảo Long

_ Anh đưa người hầu của anh đến đây làm gì...??

_ Việc đó thì có liên quan gì đến cô...??

Cô ta nhún vai đáp.

_ Không liên quan đến em nhưng em nghĩ cô ta đang làm cho không khí ở đây bị ô ứ.....!!

Đấy chính là cách mà bọn họ vẫn thường đối xử với Thu. Thanh loạng choạng muốn ngã. Thanh nhìn cô ta trừng trừng, môi mím chặt lại. Thanh gằn giọng.

_ Đề nghị cô ăn nói cho tử tế.....!!

_ Tôi nói có gì sai đâu mà cô phải tức giận như thế....??

Thanh còn chưa kịp đáp trả lời cô ta. Mẹ Long từ trong đi ra, nhìn thấy thẳng con trai. Bà vui mừng gọi Long.

_ Con đến rồi đấy à...??

Long lễ phép trả lời.

_ Vâng.....!!

Bà nhúu mày nhìn Thanh không chớp. Trong ánh mắt của bà hiện lên vẻ không hài lòng, người con gái mà bà Phi Yến chọn cho Long là cô gái chanh chua đang đứng gây chiến với Thanh từ lúc nãy đến giờ. Bà hát hàm hỏi.

_ Ai đây con....??

Thanh đã gỡ được tay ra khỏi tay Long. Thanh lễ phép nói.

_Chào bác. Xin lỗi cháu có việc bận, cháu xin phép được ra đây một chút....!!

Thanh đi gần như là chạy. Thanh cố tìm hình bóng của Thoa trong một đồng người hỗn tạp. Tiếng nhạc, tiếng nói chuyện, mùi thuốc lá rượu bia hòa lẫn làm cho Thanh choáng váng. Lối xỉ nhục của cô ta vẫn còn vang vọng bên tai. Thanh vội lấy tay bịt ngay hai tai lại, Thanh lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Tặng được quà cho Thoa. Thanh viện lý do có việc bận nên chào tạm biệt họ về trước. Thoa, Kim, Liên và Hương giữ Thanh mãi nhưng do Thanh kiên quyết quá họ đành để cho Thanh đi về.

Thanh ra về với một tâm trạng uất ức và khó chịu. Hôm nay Hoàng Quân cũng được mời tới dự tiệc, thấy bóng dáng của Thanh thấp thoáng sau cánh cửa kính. Hoàng vội vã đặt ly rượu và cố lách ra khỏi đám con gái đang vây quanh. Hoàng đi nhanh ra cửa. Hoàng bắt kịp Thanh ở ngoài cổng. Hoàng khoanh tay trước ngực chân đá mấy viên sỏi dưới đất.

Họ im lặng đi bên nhau trong ánh sáng mờ nhạt của bóng đèn điện. Thanh không hay có người đi theo sau, Thanh đang mãi tập trung suy nghĩ về những lời của cô gái kia. Thanh thở dài nào nề. Hoàng cắt đứt dòng suy nghĩ của Thanh.

_Cô không dự tiệc mà ra đây làm gì...??

Thanh giật mình quay lại, vừa nhìn thấy Hoàng khuôn mặt của Thanh đỏ bừng lên, nụ hôn hôm nào vẫn còn ám ảnh Thanh. Thanh lắc đầu nói.

_Tôi không thích còn anh, sao anh không tham dự tiệc cùng mọi người mà ra đây làm gì....??

_Hóng gió, chẳng phải cô cũng như thế hay sao...??

Thanh bật cười.

_Anh cũng có hứng quá nhỉ...???

_Tất nhiên....!!

Hoàng nhìn thẳng vào mặt Thanh.

_Cô đừng nên để ý đến lời của bọn con gái đó làm gì. Cô ta không đáng để cô phải buồn bã như thế đâu....!!

Thanh chán nản nói.

_Tôi biết là thế nhưng tôi không làm sao xua đuổi được nó ra khỏi đầu....!!

Hoàng nháy mắt hỏi Thanh.

_Cô có muốn xả stress không...??

Thanh tò mò.

_Bằng cách nào...??

Hoàng tự nhiên nắm lấy tay Thanh. Hoàng lôi Thanh chạy theo mình. Thanh mỉm cười, cảm giác được nắm tay ai đó cùng nhau tung tăng chạy trên phố mới hạnh phúc và ấm áp làm sao.

Thanh không hay là có một người con trai đứng im lặng trong bóng tối nhìn Thanh không chớp, trên khuôn mặt lạnh tanh của anh ta khẽ nhếch lên, đôi mắt ánh lên những tia nhìn sắc nhọn

Hoàng lôi Thanh đến một quán bán bia, Hoàng chào ông chủ quán.

_Chào bác....!!

Ông vui mừng vì gặp được khách quen.

_ Chào cháu. Hôm nay cháu đưa ai đến đây....??

Ông nheo mắt hỏi.

_ Bạn gái cháu đúng không...??

Thanh chưa kịp lên tiếng, Hoàng đã lắc đầu đính chính.

_ Không phải đâu ạ. Cô ấy chỉ là bạn của cháu thôi....!!

_ Lại nhì, bác nhớ kể từ sau khi bạn gái của cháu mất cháu chưa đưa ai đến đây cơ mà....??

Hoàng tái mặt, mồ hôi rơi ra đầm đìa. Lòng quặn thắt vì đau. Ông chủ quán biết ông lờ lỏi, ông đã vô tình khơi lại vết thương lòng của Hoàng. Ông cố lấy giọng vui vẻ hỏi Thanh.

_ Cháu muốn bán thử không....??

_ Dạ....!!

Thanh nhìn khuôn mặt tái xanh của Hoàng. Thanh không biết bạn gái của Hoàng vì sao lại chết, nhìn Hoàng đau khổ như thế này cũng đủ biết Hoàng rất yêu cô gái đó. Thanh lo lắng hỏi.

_ Anh không sao chứ...??

Hoàng cố gượng cười nói.

_ Anh...anh không sao....!!

Hoàng lão đảo đứng không vững. Thanh hãi quá liền đỡ lấy người Hoàng. Ông chủ quán cũng hốt hoảng nói.

_ Mau.. mau lấy lọ thuốc trong túi áo cho cậu ấy uống....!!

Thanh làm theo lời ông chủ quán, tìm được một lọ thuốc màu trắng. Thanh mở nắp dốc hai viên thuốc ra lòng bàn tay. Thanh hỏi thúc.

_ Mau uống đi anh....!!

Hoàng nửa mơ nửa tỉnh sờ lên mặt Thanh. Hoàng tha thiết gọi.

_ Thiên Vy....!!

Thanh giật mình. Ông chủ quán thở dài. Sau khi uống thuốc, Hoàng cảm thấy đỡ đau hơn. Hoàng hối lỗi nói.

_ Xin lỗi cô. Tôi...tôi không cố ý sờ...sờ mặt cô đâu....!!

Thanh xua tay nói.

_ Không sao đâu. Anh bị bệnh gì vậy...??

_ Tôi bị hen suyễn, mỗi lúc bị căng thẳng thần kinh hay bị xúc động mạnh nó lại hành tôi....!!

Thanh gật gù.

_ Tôi hiểu rồi, nếu bị bệnh như thế anh nên tránh những trường hợp nhạy cảm không đáng có nhờ đâu rơi đúng vào lúc anh không mang thuốc hay không có ai ở bên thì sao....!!

Hoàng chăm chú nhìn Thanh.

_ Cô lo cho tôi...??

Thanh mỉm cười nói.

_ Tất nhiên rồi, anh vừa nói tôi là bạn của anh, là bạn thì phải lo lắng cho anh đúng không....!!

Trong ánh mắt của Hoàng thoáng ẩn hiện một nỗi đau chôn giấu.

_ Chúng ta chơi chứ...??

Thanh gật đầu.

_Vâng....!!

Ông chủ quán đưa cho Hoàng và Thanh hai cây súng hơi. Thanh run run cầm lấy nó. Thanh run giọng hỏi.

_Chúng ta phải bắn bằng cái này à...??

Hoàng bật cười trấn an.

_Cô đừng lo đó chỉ là đạn giả thôi, không chết được người đâu mà cô lo....!!

Hoàng bắn phát nào cũng trúng. Thanh cầm khẩu súng không nổi, Thanh lóng ngóng không biết phải làm sao cho đúng. Hoàng đứng sát đằng sau Thanh, tay vòng ra đằng trước. Hoàng chỉnh tư thế cầm súng, dạy Thanh cách nheo mắt và ngắm thẳng vào đích. Hoàng từ tốn giải thích cho Thanh hiểu.

_Cô nhắm thẳng vào bia rồi bóp cò....!!

Thanh được Hoàng khuyến khích, Thanh bắn liên tiếp mấy phát nhưng lần nào cũng trượt. Thanh bị trò chơi cuốn hút, Thanh cương quyết bao giờ bắn trúng được một phát vào đích thì thôi

Thanh thử đi thử lại đến hai ba lần, tinh thần Thanh tập trung cao độ, trời cũng không phụ lòng người có công. Thanh đã bắn trúng được một phát vào bia. Thanh vui mừng quá vội buông cây súng xuống. Thanh cười toe khoe Hoàng như một đứa trẻ.

_Anh xem tôi đã bắn trúng rồi kìa....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Hoàng gật gù.

_Tôi biết rồi....!!

Vì Hoàng đã bắn đổ hết bia nên Hoàng nhận được một con gấu bông thật to. Hoàng ngượng ngịu đưa nó cho Thanh.

_Cho cô đấy....!!

Thanh ôm lấy con gấu bông, mắt mở to hỏi Hoàng.

_Anh cho tôi thật à...??

_Tất nhiên, không lẽ tôi đang đùa cô....!!

Thanh lí nhí.

_Cảm ơn....!!

Thanh và Hoàng chào ông chủ quán, cả hai ra về. Trên đường đi, Thanh rủ.

_Chúng ta chơi gấp thú bông nữa nhé...??

_Cô có một con gấu bông to đùng mà vẫn còn chưa thỏa mãn hả...??

Thanh cười khi giải thích.

_Tại tôi muốn tặng nó lại cho anh....!!

Hoàng im lặng không nói gì, kể từ khi trở thành thần tượng, Hoàng nhận được rất nhiều quà từ fan hâm mộ nhưng chưa thật sự có món quà nào làm cho Hoàng cảm thấy thích. Nay một cô gái nói ghét Hoàng muốn tặng quà cho Hoàng, Hoàng thấy trong lòng có một cảm giác ảm áp đang dâng lên. Trên môi nở một nụ cười, Hoàng bảo.

_Liệu cô có thể gấp được một con thú hay là cô dành cả một buổi tối mà chả có gì cả....!!

Thanh bậm môi.

_Anh đừng có khinh người quá. Anh còn chưa biết tài của tôi đâu....!!

_Để xem tài của cô đến đâu mà cô có vẻ tự tin thế....!!

Bỏ đồng tiền xu vào máy. Thanh di chuyển cần trục, hôm nay có lẽ là ngày xui xẻo của Thanh mặc dù với trò chơi này Thanh vẫn được bạn bè gọi là cao thủ nhưng không hiểu tại sao Thanh không gặp được một con thú bông nào cả.

Thanh chán nản lắm lắm.

_Tức quá đi mất, sao nó cứ tuột hoài ra thế không biết....!!

Hoàng suốt ruột giục.

_Về thôi, tôi không cần cô phải tặng quà cho tôi đâu....!!

_Không được, tôi mà đã quyết định làm chuyện gì thì phải làm cho đến cùng..!!

Một phút, hai phút, mười phút trôi qua. Thanh reo lên thật to.

_Được rồi đây này....!!!

Thanh sung sướng dơ con heo con bằng bông trước mặt Hoàng.

_Tặng cho anh, chúc anh lúc nào cũng cười vui vẻ như nó....!!

Kim hỏi Long.

_Chị Thu về rồi hả anh...??

Long gật đầu nói.

_Ừ....!!

_Sao trông anh có vẻ buồn thế, có chuyện gì xảy ra à...??

_Không, chẳng có chuyện gì xảy ra cả....!!

Bà Phi Yến đang nói chuyện thân mật với một cô gái. Ái Vân là con gái của tập đoàn Châu Giang chuyên kinh doanh mỹ phẩm trong và ngoài nước. Thương hiệu của gia đình cô ta rất nổi tiếng, việc kết thông gia giữa gia đình họ Kim và gia đình họ Châu không có gì là lạ.

Họ muốn thông qua cuộc hôn nhân này củng cố thêm tình giao hữu và quyền lực giữa hai gia đình. Dù Long có muốn và có hài lòng hay không, Long cũng bị đặt vào tình trạng đã rồi.

Kim huých nhẹ vào sườn Long.

_Cô ấy cũng xinh đẹp đúng không anh. Lấy được người vợ như chị Ái Vân là hạnh phúc rồi còn gì...??

Long cúi.

_Em im đi, ai mà thèm cô ta, vừa đánh đá, vừa chanh chua, lại hay cậy mình giàu có để lên mặt với người khác....!!

Kim nheo mắt trêu Long.

_Có phải anh đang nói đến chị Thu đúng không...??

Long gất.

_Em đừng nhắc đến con nhỏ đó nữa. Chắc bây giờ cô ta đang vui vẻ ở một xó xinh nào đó rồi....!!

_Có người đang ghen kìa....!!

_Ai bảo em là anh đang ghen, anh đang tức cô ta thì có....!!

Bà Phi Yến quay lại nhìn Long và Kim. Bà gọi.

_Long...!! Lại đây con....!!

Long chán nản thờ dài. Thật tình Long không hề thích cuộc hôn nhân gượng ép này, đặc biệt người con gái mà mẹ Long chọn lại là Ái Vân. Long ghét cô ta thậm tệ, mẹ Long luôn cố gán ghép Long với Ái Vân.

Long đã nói thẳng với bà Phi Yến là dù có chết Long cũng không bao giờ lấy cô ta. Bà Phi Yến biết là khó lay chuyển Long vì Long là một đứa con trai cứng rắn và ương bướng, tính cách của Long giống hệt ông Hoàng Sơn- bố Long nhưng bà vẫn không chịu bỏ cuộc.

Bà làm sao hủy cuộc hôn nhân này khi hai gia đình rất tương đồng về gia cảnh, phù hợp cả về tiền tài lẫn địa vị. Đứa con gái nhà họ Châu lại xinh đẹp và dịu dàng, thẳng Long con trai bà cũng không kém, mà hình như con bé Vân cũng thích thẳng Long. Bà càng nghĩ bà càng muốn Long lấy Vân.

Bà tươi cười nói.

_Con đã chào Ái Vân chưa...??

Long lạnh lùng.

_Con chào rồi....!!

Bà Phi Yến dịu dàng bảo Ái Vân.

_Cháu đứng đây nói chuyện với Long nhé, bác ra đằng này một chút....!!

Ái Vân lễ phép đáp.

_Vâng....!!

Mặt Long xa xăm xuống, cô ta đúng là một con bé giỏi đóng kịch. Trước mặt người lớn cô ta luôn tỏ vẻ là một cô gái dịu dàng, ngoan ngoãn nhưng sau lưng cô ta là một con nhỏ đánh đá, ích kỉ và chanh chua không khác gì mấy bà đi chửi mướn thuê. Long ngán sợ nhất là những cô gái kiểu này.

Ái Vân e thẹn nói.

_Chào anh....!!

Long mai mỉa.

_Cô khỏi cần đóng kịch, sao cô không ăn nói hùng hồn như lúc này đi cần gì phải che dấu tính cách thật của cô với tôi làm gì.....??

Ái Vân nhếch mép.

_Anh đừng tưởng anh hơn tôi, anh cũng không khác gì mấy thằng công tử bột vậy lấy tôi vì địa vị và vì tiền tài của gia đình tôi. Tôi không nói oan cho anh đấy chứ...??

_Ha ha ha....!!

Long bật cười cay đắng nói.

_Cô nói rất hay. Nếu cô biết thế, sao cô không hủy hôn ngay từ đầu đi, sao cô còn cố đóng kịch tỏ ra cô là một cô gái gia giáo và hiền ngoan với mẹ tôi làm gì, cô làm thế không phải vì cô muốn lấy tôi hay sao...??

Ái Vân sa xầm mặt xuống.

_Tại vì tôi muốn chơi đùa với anh. Với tôi đàn ông chả là gì cả, họ chỉ là một trò chơi mà thôi....!!

Long tái mặt.

_Cô nói rất hay. Đàn ông là một trò chơi đối với cô, chắc hẳn cô đã dùng được rất nhiều đàn ông...??

_Liệu tôi có thể gọi cô là một đứa con gái lăng lơ hay một kẻ đang điếm không nhỉ...??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62

Mặt Vân trắng bệch, cô ta vung tay lên định tát vào mặt Long nhưng Long nắm cứng lấy tay cô ta. Long gần giọng.

_ Cô có tin là chính tay tôi sẽ tát cho cô một cái không hả....??

Môi cô ta run run.

_ Tại..tại sao anh dám sỉ nhục tôi...??

Long nhún vai.

_ Tôi chỉ nói đúng lại ý của cô thôi. Không phải cô nói cô chỉ coi đàn ông là trò chơi, nếu cô không quen biết nhiều, không ngả ngón trong vòng tay của họ rồi bỏ họ liệu họ có trở thành trò chơi của cô hay không...??

Mồ hôi rịn ra đầy trán Ái Vân. Cô ta vẫn mắt nhìn Long trừng trừng, bàn tay chỉ thẳng vào mặt Long.

_ Tên kia, tôi nói anh biết. Tôi sẽ bắt anh đền lại gấp trăm ngàn lần những gì mà anh nói với hôm nay....!!

_ Tôi cũng cảnh cáo cho anh biết trước, anh không thoát được tay tôi đâu. Tôi sẽ biến cuộc đời còn lại của anh thành địa ngục....!!

Long lôi Ái Vân đứng gần sát vào người. Bà Phi Yến đứng từ xa nhìn lại tưởng hai đứa đang nhảy, bà hải lòng mỉm cười nhưng bà có biết đâu Long và Vân đang hằm hè nhau như kẻ thù.

Long nghiêng răng.

_ Nếu cô dám giở trò ra với tôi thì chính tay tôi sẽ kết liễu đời của cô....!!

Long nói tiếp.

_ Cô nói đúng nếu cô biến cuộc sống của tôi thành địa ngục thì tôi cũng sẽ biến cuộc sống của cô thành địa ngục, chẳng phải nếu tôi và cô kết hôn chúng ta phải sống chung hay sao, cô nghĩ là cô có thể thoát đi đâu được....!!

Long đẩy Ái Vân đứng ra xa. Long nhếch mép, khuôn mặt nhìn Ái Vân đầy đe dọa, ánh mắt vẫn lên sắc lẹm.

_ Cô hãy liệu chừng lời ăn tiếng nói của cô. Lần sau để tôi gặp cô mà cô còn dám ăn nói xấc láo như hôm nay, tôi sẽ tát cô thẳng tay, tôi sẽ không nhân nhượng và bỏ qua cho cô như hôm nay đâu....!!

Long quay lưng bỏ đi. Vớ lấy chiếc áo khoác cheo ở ngoài cánh cửa phòng khách Long bước ra ngoài cổng.

Đang ngồi hong khô tóc, tiếng chuông điện thoại vang lên. Thanh vội vàng mở máy, biết là Long gọi. Thanh hơi ớn, Thanh sợ bị Long mắng vì tội Thanh đi về mà không thèm chào Long câu nào.

_ Chào anh....!!

Long đang ngồi trong phòng làm việc, Long định viết một ca khúc mới cho album của Long. Long quan tâm hỏi.

_ Cô đã về nhà rồi chứ...??

_ Vâng. Em đã về nhà rồi, còn anh...??

Long nhếch mép.

_ Cô mà cũng biết quan tâm đến tôi à. Tôi tưởng cô ham vui nên quên rồi...??

_ Sao mỗi lần anh gọi điện cho em, anh đều giờ giọng day nghiêng và giận dỗi ra thế ?..Em nhớ là em không hề gây ra chuyện gì có lỗi với anh ...!!

Long giật mình đứng là Thanh chẳng gây ra lỗi gì với Long. Có phải vì Long thấy Thanh đi chơi cùng với Hoàng nên Long ghen.

Long giả vờ hỏi.

_ Cô đã bỏ đi đâu mà không nói với tôi một tiếng....??

_ Em xin lỗi. Em ra về ngay sau khi tặng quà xong cho Thoa.....!!

_ Cô về bằng gì....??

_Em về nhà bằng xe...!!

_Ai chờ cô...??

Thanh ngán ngẩm ngắt lời Long.

_Anh đang điều tra em đấy à ?.Anh là gì của em mà anh hỏi em cặn kẽ thế...??

_Là ông chủ của cô...!!

_Ông chủ cũng phải có giới hạn chứ. Anh nên nhớ là ngoài giờ làm việc, thời gian còn lại nhân viên được tự do làm những gì mà họ thích. Em với anh chẳng có quan hệ gì cả, tại sao em phải nói cho anh biết em đi đâu, làm gì và ai chờ em về...??

Long im lặng không đáp. Long thấy mọi chuyện về Thanh, Long đều muốn biết và muốn Thanh khai báo một cách tường tận. Long muốn kiểm soát tất cả mọi thứ thuộc về Thanh. Có phải là Long bị điên rồi không...??

Thanh thấy Long im lặng không nói gì nữa. Thanh tưởng Long giận nên dịu giọng nói.

_Em xin lỗi. Nhưng mà mọi chuyện cũng là do anh, ai bảo anh hay ra lệnh bắt em làm theo ý của anh ?. Anh không thấy anh độc tài và vô lý hả...??

_Vâng, tôi độc tài, tôi vô lý. Cô đã hài lòng chưa...!!

Thanh rửa thảm.

_Tên điên khùng. Hắn không thể ăn nói từ tế với mình được một lần hay sao...?? Đúng là bó tay với hắn...!!

Thanh nịnh đầm.

_Thôi mà sếp. Sếp gọi cho em có chuyện gì không...??

_Tôi định hỏi cô – Long ngập ngừng định hỏi Thanh và Hoàng đã đi chơi ở đâu và làm những gì nhưng nghĩ thế nào Long lại thôi.

_mà thôi cũng không có gì quan trọng đâu. Cô đi ngủ đi....!!

Thanh không hiểu gì cả, gọi điện báo có chuyện cuối cùng lại nói là không.

_Anh không có chuyện gì cần nói với em thật à...??

Long đáp cộc lốc.

_Không...!!

Nghe giọng bất lịch sự của Long, Thanh đáp lại cũng không kém.

_Chào...!!

Thanh cúp máy luôn. Thanh nhìn trừng trừng chiếc điện thoại đang cầm trên tay. Thanh chửi.

_Tên điên, sao lần nào hắn cũng làm ỉn tức giận vì hắn thế nhỉ ?. Không biết kiếp trước mình có nợ nần gì hắn không mà kiếp này hắn hành mình ghê quá...??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Vừa nhìn thấy bóng dáng Hoàng bước vào phòng khách, ông quản gia vui mừng chào.

_Cậu đã về...??

_Vâng...!!

_Ở nhà có chuyện gì không bác...??

_Không có chuyện gì cả. Bác chỉ lo bệnh tình của cháu thôi, bác sợ trời trở lạnh thế này không tốt cho sức khỏe của cháu....!!

Hoàng mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế xô pha bên cạnh. Hoàng buồn buồn nói.

_Hôm nay cháu lại gặp Thanh cô gái giống hệt Thiên Vy....!!

Ông quản gia nhíu mày.

_Thanh...??Bác chưa bao giờ nghe cháu nhắc về cô gái này....!!

_Cô ấy là bạn học cùng lớp với cháu....!!

Ông quản gia ngồi đối diện với Hoàng. Rót cho Hoàng một ly cà phê, ông hỏi.

_Cô bé đó làm bạn của cháu à...??

Hoàng gật đầu.

_Vâng, cô ấy là bạn của cháu....!!

_Lạ nhỉ, bác tưởng cháu không thích kết bạn với con gái kia mà....??

_Cô ấy khác các cô gái khác. Ở bên cô ấy cho cháu cảm giác giống như lúc cháu ở bên Thiên Vy....!!

_Cháu đang so sánh hai cô gái với nhau...? Bác sợ cháu chỉ làm cho bản thân cháu thêm đau khổ hơn thôi....!!

Hoàng thở dài.

_Cháu biết là như thế nhưng nếu có thể nhìn thấy hình bóng của Thiên Vy hàng ngày cháu đã mãn nguyện lắm rồi....!!

_Bác không biết phải nói hay khuyên cháu như thế nào nhưng bác hy vọng cháu có thể sớm quên được nỗi đau dằn vò cháu bao lâu nay....!!

Hoàng cảm động nói.

_Cháu cảm ơn bác. Cháu cũng hy vọng cháu có thể quên nhưng ngay lúc này cháu không làm được, chỉ cần nhìn thấy bức hình của ấy hay bất cứ vật dụng gì liên quan đến cô ấy là tim cháu lại nhói lên. Cháu mệt mỏi với những suy nghĩ trống rỗng ở trong đầu, cháu sợ bóng tối, sợ chết chóc, cháu cũng sợ yêu, cháu sợ lại phải nhìn người con gái cháu yêu chết trong tay cháu một lần nữa....!!

Ông quản gia hiền từ an ủi Hoàng.

_Phải cố quên đi để sống tiếp, cháu cũng phải dũng cảm đối diện với trái tim và tình cảm của cháu. Bác nghĩ Thiên Vy cũng không muốn nhìn thấy cháu suy sụp và tự dằn vò mình như thế này đâu....!!

Hoàng ngược nhìn lên khoảng không trước mặt, Hoàng tự hỏi là trên cao kia có thiên đường không?, nếu có Hoàng ước Thiên Vy được hạnh phúc và được sống trong một thế giới bình yên.

Hoàng dành hết tình cảm, tâm trí, tâm hồn Hoàng ối tình đầu đầy ngọt ngào và đẹp như mơ. Hoàng yêu Thiên Vy tha thiết, hai người là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, họ sinh ra là để dành cho nhau nhưng vụ tai nạn xe ô tô thảm khốc đã cướp đi người con gái Hoàng yêu. Hoàng hận người đàn ông lái xe trong trạng say rượu, ông ta đã cướp đi tất cả mọi thứ mà Hoàng có. Đã hai năm trôi qua Hoàng vẫn không tài nào quên nỗi, cứ mỗi lần Hoàng nhắm mắt lại hình ảnh chiếc xe ô tô nằm nghiêng lại hiện ra.

Nắm chặt mắt lại, Hoàng ngả người ra sau ghế. Ông quản gia thấy Hoàng im lặng, ông đứng dậy. Ông biết lúc này Hoàng muốn được ở một mình. Ông yêu Hoàng như con, ông đã chăm sóc Hoàng từ nhỏ. Ông chỉ sống có một mình, cả cuộc ông gắn liền với căn nhà và người thân trong gia đình Hoàng, ông kính trọng họ và coi họ như người thân của ông.

Kể từ cuộc gặp gỡ Thanh trên phố ông luôn muốn tìm hiểu về Thanh, điều ông không ngờ được nhất Thanh là bạn học cùng lớp với Hoàng. Nghe Hoàng nói đã coi Thanh là bạn ông yên tâm vì ít ra Hoàng cũng đã có thể mỉm cười và yêu đời trở lại. Ông hy vọng Thanh có thể làm được một cái gì đó cho Hoàng.

Một đêm mất ngủ, một đêm dài đối với Thanh. Cuộc điện thoại lúc này của Long làm cho Thanh không thể nào yên nổi. Thanh đi qua đi lại trong phòng, vừa đi Thanh vừa lẩm bẩm.

_Không biết hẳn định hỏi gì mình nhỉ? hay là mình gọi điện lại cho hẳn? nhưng mà không được mình có ưa gì hẳn đâu, mình ghét hẳn thậm tệ, mình quan tâm đến hẳn làm gì, mặc xác hẳn hẳn vậy...!!

Miệng thì nói thế nhưng bàn tay của Thanh đang bấm số của Long. Long đang hí hoáy viết lời bài hát, trên sàn nhà nhiều tờ giấy bị vò nát nằm rải rác xung quanh ghế. Long vò đầu bức tai, có lẽ cú gọi điện cho Thanh làm cho Long tức nên không làm sao viết nổi. Long cầm cây bút thật mạnh xuống bàn.

_Chết tiệt, hôm nay mình bị làm sao thế này ? mình đã hứa là không nghĩ đến cô ta, sao hình bóng cô ta cứ lờn vờn trong đầu mình làm mình không tài nào viết nổi một dòng nào. Mình đúng là bị điên thật rồi. ...!!

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm cho Long giật mình. Long nhếch mép khi biết là Thanh đang gọi, Long gần giọng hỏi.

_Cô gọi cho tôi làm gì...??

Câu đầu tiên Thanh đã bị Long quát rồi. Thanh tức giận đập lại.

_Chào sếp !. Chẳng qua em tưởng sếp bị làm sao nên em gọi điện hỏi thăm sếp, nhưng nghe giọng quát của sếp em thấy sếp còn khỏe mạnh lắm. Em xin lỗi vì làm phiền nhã hứng của sếp, chào sếp.!!

Nghe giọng nói đầy mai mỉa của Thanh. Long hét.

_Cô dám nói với tôi bằng cái giọng không biết điều đó hả, cô có tin ngày mai tôi xử cô không...??

Thanh lắp bắp.

-“Lúc nào cũng xử với đánh. Mình đúng là ngu mới đi gọi điện cho hấn, biết thế mặc xác hấn cho xong, tự dừng lại đi chuốc bực vào người.”

_Cô lắp bắp cái gì thế hả...??

Thanh chối biến.

_Dạ, có gì đâu sếp, em chỉ đang nhầm ngày mai em phải làm gì..!!

_Cô đã tính ngày mai cô phải làm gì chưa...??

_Dạ, cũng không có gì nhiều lắm, chỉ là đi học, ngủ và chơi thôi...!!

_Hay quá nhỉ ? Đúng là con heo lười, cô yên tâm việc đó tôi đã tính cả cho cô rồi...!!

Thanh ngáp ngừng.

_Không phải là anh lại bắt bí tôi đấy chứ...??

_Mai cô sẽ biết, cô vội làm gì...??

_Lúc này anh có hỏi em một chuyện, không biết chuyện đó là chuyện gì...??

Hình bóng Thanh cùng Hoàng nắm tay nhau chạy tung tăng trên phố hiện lên làm cho Long bực mình.

_Chẳng có gì cần nói với cô cả. Chào cô...!!

Long cúp luôn máy, một tiếng cạch thật thô bạo. Thanh điên tiết ném chiếc điện thoại xuống giường. Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Thanh kêu khổ vì mãi đi chơi và cãi nhau với Long. Thanh đã quên mất việc gọi điện về nhà hỏi thăm gia đình.

Cô Lý trách.

_Con nhỏ kia...!! Cô đã dặn cháu gọi điện cho cô, tại sao cháu lại để cô phải gọi điện cho cháu trước...!!

Thanh hồi lỗi nói.

_Cháu xin lỗi. Mọi người ở nhà vẫn khỏe mạnh cả chứ cô...??

_Khỏe, nhờ hai đứa mà cô đang rầu cả ruột đây...!!

_Thôi mà cô. Cô của cháu là người tuyệt nhất...!!

_Đừng có dờ trò nịnh nọt cô. Sao cuộc sống ở bên đó thế nào...??

_Dạ, mọi chuyện diễn ra bình thường...!!

_Lúc nào mà cháu chả nói thế...!!

_hi hi. Cô đang làm gì đấy...??

_Cô chuẩn bị đi ngủ nhưng vì lo cho cháu nên cô gọi điện hỏi thăm...!!

_Cảm ơn cô, chị Thu và bố mẹ cháu đều đi ngủ rồi đúng không cô...??

_Thu đang học bài, bố mẹ cháu ngủ được hai mươi phút rồi. Việc học của cháu đang tiến triển đến đâu rồi, đừng nói với cô là cháu không theo kịp các bạn trong lớp...??

Thanh đáp ứng.

_Đều...đều tốt đẹp cả....!!

_Nghe giọng của cháu là cô biết cháu đang chảnh mắng việc học, bản tính lười biếng của cháu không khác gì khi ở đây...!!

Thanh hỏi sang chuyện khác.

_Bố mẹ cháu có biết cháu và chị Thu đổi chỗ cho nhau không cô..??

_Vẫn chưa biết nhưng mà cô nghĩ sớm muộn gì bố mẹ cháu cũng phát hiện ra thôi...!!

Thanh ớn lạnh nói.

_Nếu thế cháu phải làm gì bây giờ hả cô. Cháu không muốn bị bố mẹ cháu mắng và lôi về nước bây giờ đâu...!!

_Hai đứa đúng là điên khùng, tự nhiên lại nghĩ ra cái cách đổi thân phận, lẽ ra khi gặp chuyện các cháu phải nói lại với bố mẹ và cô mới đúng, dẫu chuyện xảy ra với hai đứa là đã sai bây giờ còn thêm trò lừa cha gạt mẹ này nữa, thật là không thể chấp nhận được....!!

_Cháu xin lỗi vì làm cho cô lo, cháu hứa sẽ thông báo mọi chuyện của cháu cho cô biết. Mong cô đừng nói chuyện này cho bố mẹ cháu biết...!!

_Cô biết rồi, cháu khỏi cần phải nhắc, nhưng nhớ là dù có làm gì cũng phải suy nghĩ kĩ trước khi quyết định đấy.

_Dạ...!!

Thanh vất tay lên trán, đầu óc Thanh trống rỗng. Cuộc sống bên này không hề dễ chịu như Thanh nghĩ, nguyên vụ suốt ngày bị Long bắt nạt, bây giờ lại thêm cô bạn gái khó chịu của anh ta nữa chứ. Thanh muốn điên lên, Thanh không hiểu tại sao Long lại ghét Thanh đến thế. Thanh nhớ lúc ở trại trẻ mồ côi, Long là một chàng trai dễ mến bao nhiêu, kể từ lúc ở bữa tiệc về Long lại càng đáng ghét bấy nhiêu. Tại sao trong con người của hắn lại chứa hai tính cách khác nhau, một thiên thần luôn mỉm cười, giúp đỡ người khác, một ác quỷ luôn hét, bắt nạt Thanh. Thanh lắc đầu.

_Hắn thật khó hiểu. Lúc thế này lúc lại thế kia...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Buổi sáng Thanh mắt nhắm mắt mở quờ quạng chiếc đồng hồ đang réo ỳnh ỳnh. Qua ánh sáng mờ nhạt của chiếc bóng đèn ngủ, Thanh thấy mới có hơn năm giờ sáng. Tắt hệ thống chuông, kéo chăn kín đầu, Thanh lăn ra ngủ tiếp, nhưng chỉ được đúng năm giây, Thanh vội bật dậy ngay, hôm nay là ngày Thanh phải mang cơm sáng cho Long. Thanh điên tiết quát lên như một con điên.

_Đúng là bực mình mà !!, mình nguyên rửa cho hắn bị mắc nghẹn khi ăn cơm do mình nấu !!, mà nấu gì được bây giờ...??

Thanh là một đầu bếp tồi, từ khi sang đây học, cuộc sống tự lập bắt Thanh phải tự lo nấu ăn, đi chợ. Thanh mua rất nhiều mì gói, thức ăn làm sẵn chất đầy trong tủ lạnh, với Thanh cuộc sống như vậy là tạm đủ, Thanh không cầu kỳ trong việc ăn uống, chỉ cần no bụng là được rồi.

Nấu gì? Hắn thích ăn gì? Thanh vò đầu, bàn tay đảo thật nhanh, mùi thức ăn bốc lên làm bụng Thanh kêu ọt ọt, cả một ngày hôm qua không có gì bỏ vào bụng, Thanh lão đảo muốn xỉu.

Hôm nay là lần đầu tiên Thanh dậy sớm, sau khi nấu ăn xong, Thanh khoan khoái mở rộng cửa sổ, hít một hơi thật sâu, không khí trong lành làm Thanh tươi tỉnh hẳn lên, mọi lần khi Thanh thức dậy mặt trời đã mọc lên cao, ánh nắng chói chang. Thanh chưa bao giờ có cảm giác được ngắm ánh bình minh từ căn hộ.

Mặc quần áo, sách vở được đút đầy đủ vào cặp, dậy sớm thật có lợi, không cần phải vội vã sợ muộn, không quên trước thiếu sau. Thanh mỉm cười.

_Minh thật điên khi trong đầu đang có ý nghĩ cảm ơn hấn. Mà đúng là phải cảm ơn hấn nếu hấn không ép mình dậy sớm nấu bữa sáng cho hấn thì có lẽ mình không có cơ hội được thưởng thức một buổi sáng trong lành như thế này...!!

Hơn bảy giờ Thanh rời nhà đi học, trèo lên chiếc xe buýt hàng ngày vẫn đi. Thanh chọn một chỗ ngồi gần cuối đuôi xe, Hoàng Dung toe toét chào Thanh.

_Chào. Không ngờ hôm nay cậu lại đi học sớm thế, chuyện hiếm thấy...!!

Thanh vui mừng gặp cô bạn thân.

_Chào. Hôm qua sao cậu không đi học, mình gọi điện cho cậu mấy lần mà không được, điện thoại của cậu bị hỏng à..?

_Hôm qua bà nội mình bị ốm, nhà lại chẳng có ai nên mình phải ở nhà chăm sóc bà. Cậu không gọi điện được ỉnh vì điện thoại của mình vừa bị người ta cướp tối hôm qua...!!

Thanh giật mình lo lắng hỏi.

_Cậu không bị làm sao chứ...? Cậu đã báo cảnh sát biết vụ này chưa...??

Hoàng Dung phì cười giải thích.

_Minh nói “cướp” ở đây có nghĩa là điện thoại của mình bị ông anh họ lấy đi sửa...!!

_Đúng là làm cho người ta sợ hết hồn...!!

_Xin lỗi, hôm qua thầy giáo và các bạn có nói gì về mình không...??

_Thầy giáo có nhắc tên cậu, còn các bạn trong lớp hỏi mình vì sao cậu lại nghỉ học...!!

Dung tư lự.

_Học cùng với các bạn trong lớp đã hơn ba năm rồi mà mình thấy họ còn xa lạ quá...!!

Thanh khoác vai Hoàng Dung.

_Cậu đừng lo lắng, mình nghĩ họ cũng muốn làm quen với chúng ta nhưng họ ngại đấy thôi...!!

Dung phì cười.

_Hay quá ha. Bây giờ cậu lại đi khuyên ngược lại mình, mình nhớ là lần trước chính cậu than phiền về cách đối xử lạ lùng của họ đối với cậu, lúc đó mình phải đóng vai xử giả tình bạn được cử đến để khuyên nhủ cậu...!!

Thanh tròn mắt nhìn Dung.

_”Xử giả tình bạn”? ha ha ha – Thanh bật cười. _Cậu có thấy là không ai nói xử giả tình bạn mà chỉ nói xử giả tình yêu thôi...!!

Dung phồng mồm cãi.

_Tớ không quan tâm người ta nói gì, tớ thấy nó đúng thì nó đúng khỏi cần bàn cãi...!!

Thanh hạ hỏa cô bạn.

_Thôi ỉnh xin lỗi. Cậu cần mình cho cậu mượn vở hôm qua không...??

Dung đùa.

_Cậu mà cũng chép bài kia à. Mình tưởng cậu ham ngủ quên viết...!!

_Cậu đừng khinh người quá, cậu có mượn không...??

Dung chìa tay ra.

_Có, ỉnh mượn.Đưa quyển vở của cậu đây...!!

Thanh mở cặp lấy quyển vở màu xanh đưa cho Dung. Dung kiểm tra bài viết hôm qua của Thanh. Dung gật gù nói.

_Tốt, cậu đã chép bài đầy đủ...!!

Thanh vênh lên.

_Mình đã nói rồi mà...!!

Thấy bản mặt tự kiêu của cô bạn, Dung không nhịn được cười. Hai đứa lâu hôm qua không gặp mặt nhau nên có nhiều chuyện cần nói. Thanh kể cho Dung nghe việc Thanh cùng Long đi dự tiệc sinh nhật của Kim Thoa, riêng chuyện đi chơi trại trẻ mồ côi, chuyện Thanh được Long đưa về nhà Long và chuyện đi chơi riêng với Hoàng là Thanh dấu không nói cho Dung biết. Thanh sợ bị Dung trêu và tò mò hỏi sang chuyện khác.

Thanh ngồi gần cửa kính, nhìn nhà cửa chạy vùn vụt qua, xe cô, người đi bộ trên vỉa hè lùi lại phía sau. Đến ngã tư, đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, Thanh nhìn người đậu sát cạnh chiếc xe buýt, Thanh giật mình, kia chẳng phải Long hay sao. Thanh vội vàng quay mặt, Thanh sợ bị Long nhìn thấy nhưng xui cho Thanh, đúng lúc Thanh nhìn xuống, Long ngược nhìn lên, hai ánh mắt gặp nhau. Thanh thấy tê liệt cả người, có lẽ Long cũng thấy thế.

Thanh khổ sở không biết chào hỏi Long thế nào, cố dấn một nụ cười dễ thương. Thanh gật đầu chào. Long lạnh lùng nhếch mép không nói gì. Đèn chuyển sang màu xanh, Long phóng xe vụt đi, Thanh nổi xung lên vì tức.

_Đồ kiêu căng. Tội mà không biết anh thì đừng hòng tôi chào anh...!!

Dung tò mò hỏi.

_Cậu đang chờ ai thế ?, sao tự nhiên lại lăm bằm như thầy cúng...??

_Còn ai vào đây nữa, ngoài tên Long đáng ghét đó ra cậu nghĩ ai có thể làm ỉn tức điên lên...!!

Dung trêu.

_Mình sợ mai sau cậu lại yêu và thích hắn, vì người ta thường nói “ghét của nào trời chao của đấy”...!!

Thanh sờ trán Dung. Thanh thờ phào bảo.

_May quá, trán của cậu mát nếu không mình lại tưởng cậu bị sốt...!!

Dung đập bốp vào người Thanh. Dung đập lại Thanh.

_Mình nói thật mà cậu không tin thì thôi, nếu cậu thật sự ghét hắn, cậu cần gì phải quan tâm đến hắn như thế, nhìn cách cậu nhìn hắn là mình biết cậu không hề ghét hắn mà phải nói là cậu đang dần thích hắn...!!

Thanh bịt miệng Dung. Thanh gất.

_Cậu im đi, đừng có ăn nói lung tung, mình mà thích hắn thì có lẽ đôi mắt mình bị mù rồi...!!

Dung triết lý.

_Nếu ai cũng điều khiển được trái tim mình thì còn nói gì là tình yêu...!!

Thấy bộ mặt mơ màng của cô bạn. Thanh cười gian hỏi.

_Có phải cậu và tay bác sĩ Kiên có chuyện gì dấu mình đúng không...?

Dung đỏ mặt lúng túng đáp.

_Cậu chỉ ăn nói lung tung mình và anh ấy chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi...!!

_Bình thường ? Sao mặt cậu lại đỏ như trái cà chua thế kia...??

Hai tay áp má, đúng là nhiệt độ trong người Dung đang tăng như bị sốt. Dung ngượng ngừng cúi gầm mặt xuống. Thanh được nước lại trêu tiếp.

_Ồ nhìn cô bạn của tôi kia, ngượng ngừng, bẽn lẽn như gặp người tình. Thôi có gì thì nói thật cho người ta biết người ta còn giúp cho nếu không người đó lại bị người khác cướp mất...!!

Dung ngẩng mặt nhìn Thanh đầy đe dọa.

_Cậu mà không im mồm, mình sẽ đánh cậu bị cầm luôn...!!

Thanh giả vờ sợ sệt.

_Thật thế sao...?? Ôi chúa ơi cô bạn thân của tôi ác quá nhưng mà không sao cậu thương mình thế nên cậu không nỡ lòng nào đánh mình đúng

không...??

Thấy càng nói Thanh lại càng trêu già. Dung dơ tay lên thật cao, tiếng xe phanh kít báo hiệu đã đến trạm. Dung chán nản hạ tay xuống, bàn tay dứ dứ trước trán Thanh.

_Minh sẽ xử cậu sau....!!

Thanh đứng lên chào theo kiểu nhà binh.

_Em biết rồi thưa chị...!!

Mấy người khách ngồi trên xe buýt nhìn Thanh lạ lắm, họ phì cười không nói gì. Dung bẹo nhẹ vào người Thanh.

_Cậu thôi làm trò ngớ ngẩn đi, họ đang cười cậu kìa....!!

Thanh nắm tay Dung lôi đi ra cửa.

_Kệ họ, mình chẳng quan tâm....!!

Dung lắc đầu.

_Cậu đúng là hết thuốc chữa....!!

Thanh bật cười.

_Sao cậu lại nói bạn thân của cậu như thế...??

Hai đứa tung tăng bước vào cổng trường, hôm nay đi học sớm nên Thanh có thể thông thả cất bước, Thanh không cần phải chạy thực mạng, phóng qua cánh cổng sắt như vũ sư nữa. Bác bảo vệ tròn mắt nhìn Thanh, bác nhe răng bảo.

_Chà...!! Chuyện lạ đây, lần đầu tiên bác thấy cháu đi học sớm....!!

Thanh mỉm cười đáp.

_Dạ, cháu phải đi học sớm một buổi xem sao. Đúng là dễ chịu....!!

_Cháu biết được như thế là tốt, cả trường này ai mà cũng như cháu thì loạn cả lên rồi còn gì....!!

Thanh chào bác bảo vệ, hai đứa bước hẳn vào sân trường. Không khí buổi sáng sớm thật nhộn nhịp người ra người vào, trên sân trường, ghế đá, trên lan can, trên cầu thang, bậc thang đều lộ nhô người ngồi, người đứng. Thanh choáng váng, bàn tay phải đung đưa bịch túi bóng đựng hộp cơm sáng. Thanh ngơ ngác tìm bóng hình Long, Thanh muốn nhanh giao hộp cơm cho Long rồi lên lớp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Tình bạn giữa Thanh và bộ tứ công chúa ngày càng thân thiết. Vừa nhìn thấy bóng dáng Thanh xuất hiện giữa cửa lớp. Thiên Kim mỉm cười chào.

_Chào chị. Hôm qua chị về nhà sớm thế...??

Thanh mỉm cười đáp lại.

_Ừ, xin lỗi, tại hôm qua chị hơi mệt nên muốn về nhà nghỉ ngơi....!!

Kim Thoa quan tâm hỏi.

_Cậu không bị làm sao đấy chứ...??

Thanh lắc đầu.

_Minh không sao....!!

Thanh bước về chỗ ngồi, đặt chiếc cặp xuống bàn. Thanh quan sát các bạn trong lớp một lượt.

_Phan Hùng, Tấn Liên đâu rồi...??

Thoa trả lời.

_Hai đứa có việc bận nên đến sau...!!

_À ra thế, chắc tại hôm nay mình đi học sớm nên các cậu ấy vẫn chưa thấy đến...!!

Dung ngạc nhiên về mối quan hệ giữa Thanh và nhóm tứ công chúa, thấy họ thân thiết chào hỏi nhau. Dung tròn xoe mắt, khẽ huých nhẹ vào sườn Thanh. Dung thì thầm

_Cậu và họ giảng hòa với nhau khi nào thế...??

_Mình và họ giảng hòa với nhau từ hôm qua...!!

Dung kinh ngạc không hiểu điều gì khiến cho nhóm tứ công chúa chuyển từ thái độ thù nghịch, chuyên môn bắt nạt và đe dọa Thanh sang chào hỏi, mỉm cười, nói chuyện thân thiện.

_Cậu có thể giải thích ỉnh lí do tại sao có sự thay đổi ngoạn mục này được không...??

_Cũng không có gì to tát lắm chỉ là mình cứu họ một lần thôi...!!

_Cứu...??Họ đã bị gì mà cần cậu phải cứu...!!

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt lời nói của Thanh. Thanh ngán ngẩm khi thấy màn hình hiện lên cuộc gọi của Long.

_A lô. Có gì không...??

Hai tay rút vào túi quần, Long đang đứng trong căn phòng dành cho chủ tịch hội sinh viên.

_Cô mang com sáng cho tôi chứ...??

Thanh trả lời cộc lốc.

_Có...!!

Long điên tiết quát thật to.

_Con nhò láo toét kia...!! Cô dám ăn nói với chủ của cô thế hả ? Hôm qua tôi hỏi cô đi đâu, làm gì ?, cô nói là đó không phải là giờ làm việc, hôm nay đến trường giờ của cô là giờ của tôi, cô nên nhớ bây giờ cô là nô lệ nên cô ăn nói lễ phép và biết điều một chút. Nếu cô để tôi phải lên trên đó lời cô xuống đây thì cô chết...!!

Thanh ớn lạnh vội dịu giọng.

_Em xin lỗi. Em mang com cho sắp ngay đây...!!

_Mau lên...!!

Gập màn hình điện thoại, mặt nhăn như khi. Tay cầm túi đựng hộp com Thanh đứng lên, cuộc điện thoại vừa nãy Dung cũng nghe tiếng.

_Có cần mình đi cùng với cậu không...??

Thanh lắc đầu.

_Không cần đâu. Cậu đi với mình có khi mình còn bị hấn mắng và bị phạt thêm...!!

Dung ỉu xiu nói.

_Mình xin lỗi vì mình nên cậu mới bị hấn bắt nạt...!!

Thanh trấn an.

_Không phải thế đâu, mình nghĩ hấn nhắm vào mình đơn giản vì hấn ghét mình nên hấn muốn hành mình cho bỏ ghét...!!

Dung tư lự.

_ Liệu cậu có bị hấn đối xử ác quá không...??

Thanh phồng mồm, mũi héch lên, hai tay chống vào sườn. Thanh tuôn ra một hồi.

_ Cậu còn nói, hấn là một tên tồi tệ, hấn đâu coi mình là con gái, hấn chỉ coi mình là một con nô lệ cho hấn sai bảo và quát mắng khi hấn tức giận thôi...!!

Kim bước đến gần bàn của Thanh. Thấy túi bóng màu trắng đặt trên bàn. Kim tò mò hỏi Thanh.

_ Chị nấu com sáng mang đi học đấy à...??

_Ừ...!!

_Lạ nhỉ, em tưởng chị ghét nấu ăn lắm cơ mà...!!

Thanh lẩm bẩm

_Chị ghét nấu ăn, nhưng nếu chị không nấu chị sẽ sống không yên...!!

_Tại sao...??

Thanh lúng túng không dám nói cho Kim biết lí do tại sao. Nếu chuyện này Kim biết được Thanh chỉ chuốc thêm ngượng ngùng mà thôi.

_Không có gì, chị ghét nấu ăn nên phải tập nấu dần cho quen...!!

Kim gật gù.

_Chị nói đúng, cái gì mình không biết nên càng cần phải luyện tập cho thành thạo...!!

Thanh nghĩ “Con nhóc này thật ngây thơ, mình cứ tưởng nó chuyên đi bắt nạt người khác thì phải gian trá và phải thật tinh tế chứ, không ngờ nó cù lần hơn mình tưởng”.

_Thôi chị đi đây...!!

_Chị định đi đâu...??

_À chỉ là đi loanh quanh một chút cho thoải mái trước khi vào học...!!

Kim thôi không còn thắc mắc và hỏi thêm Thanh câu nào. Thoát khỏi cô em gái của tên độc ác, Thanh bước ra cửa, đi xuống cầu thang, rẽ phải. Đi qua thêm bốn cánh cửa, Thanh ngập ngừng không dám gõ cửa phòng.

Hoàng đứng trên cầu thang nhìn xuống dưới lầu. Thấy Thanh đang đứng trước cửa phòng của chủ tịch hội sinh viên. Hoàng vội bước nhanh xuống.

_Em có việc cần giải quyết với Long à...??

Thanh gạt mình quay lại phía sau. Thanh vui mừng đáp lời Hoàng.

_Chào anh...!!

Hoàng nhìn chiếc túi màu trắng trên tay Thanh. Hoàng nhướn mắt hỏi.

_Em đang cầm gì đấy...??

_Dạ, com hộp...!!

_Com hộp...?? Em tự nấu bữa trưa...??

_Cái này...em...!!

Cánh cửa phòng bật mở. Long bất gặp Thanh đang đứng nói chuyện với Hoàng trước cửa phòng mình. Long nhếch mép hỏi Thanh.

_Cô mang cho tôi chứ...??

Thanh đưa túi cho Long. Long cầm lấy, mở túi Long kiểm tra một hồi, Long xăm xoi từ việc Thanh nấu com như thế nào đến loại thức ăn và cách mà Thanh trình bày. Long nhăn mặt quát Thanh.

_Cô nấu cái gì thế hả...?? Thế này có khác gì nấu cho heo ăn...!!

Thanh ngượng ngùng nói.

_Em xin lỗi, em không giỏi chuyện bếp núc...!!

Long nhường mày.

_Không giỏi...?? Cô nói cho tôi biết cô giỏi gì...??

Thanh tính.

_Nhiều lắm...!!

_Nhiều...?? Tôi thấy cô chỉ giỏi ngủ, cãi bướng, hậu đậu, ăn nói không biết phép tắc, cầu thả, ờ bần, chuyên ngủ nướng, lười học...!!

Thanh kêu.

_Anh vừa phải thôi, ai bảo anh hạ nhục người khác như thế hả...?? Mà nếu tôi dở như thế thì anh bắt tôi làm người hầu của anh làm gì...?? Anh không sợ tôi làm cho anh phát điên lên à...??

_Sợ cô...?? Cô chẳng có gì đáng sợ cả, tức chết...?? Cô nói đúng, ngay bây giờ tôi đang tức cô muốn điên lên đây này. Tôi nghĩ là tôi phải bắt cô làm việc may ra mới hạ được hỏa trong người tôi...!!

_Đúng là làm ơn mắc oán...!!

Long quát.

_Cô vừa nói gì đấy hả...??

Thanh vội xua tay đáp.

_Dạ, không có gì...!!

_Mau vào dọn dẹp phòng cho tôi...!!

Thanh tiu ngiu đáp.

_Vâng...!!

Trước khi quay đi, Thanh còn mỉm cười thật tươi chào Hoàng. Mặt Long lạnh băng hét Thanh.

_Cô còn đứng đó làm gì...??

Hoàng đứng im lặng quan sát Long và Thanh cãi nhau. Thấy Thanh bị Long bắt nạt và chèn ép. Hoàng bất bình nói.

_Cậu không thấy là cậu quá đáng à...??

_Quá đáng...? Tôi chẳng có gì quá đáng cả...!!

_Không quá đáng mà cậu đi bắt nạt một cô gái, cậu bắt cô ta dọn dẹp phòng cho cậu, nấu bữa sáng, quát nạt, hét hò. Những điều đó không phải là quá đáng thì là gì...??

Long thờ ơ đáp.

_Đó là chuyện của tôi. Tôi nghĩ chuyện này chẳng liên quan gì đến cậu...!!

_Đúng là không có gì liên quan đến tôi nhưng Thanh là bạn của tôi, tôi không muốn nhìn thấy bạn tôi bị cậu bắt nạt...!!

Long thách.

_Vậy cậu làm cách gì để cứu cô ta. Cậu định uy hiếp tôi chắc...??

_Không dám nhưng tôi không để yên chuyện này đâu...!!

Long phẩy tay.

_Tôi chờ...!!

Long đóng cửa phòng lại. Hoàng đứng chờ vợ một mình ở bên ngoài. Hoàng thấy bức mình vô cớ, cách nói chuyện lạnh lùng, bất cần, giọng nói đầy thách thức của Long làm Hoàng muốn đập cho Long một trận. Từng thớ thịt trên tay nổi vồng lên. Ánh mắt lóe lên những tia nhìn sắc lạnh. Hoàng lầm

bấm.

_Tôi chấp nhận trò chơi của cậu. Để xem ai sẽ là người chiếm được trái tim của Thu trước...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

ặc dù ngoài mặt bức mình và tức giận Thanh nhưng thực ra trong lòng Long rất vui vì đã từ lâu rồi chưa ai làm com sáng cho Long ăn, đặc biệt là người con gái Long thích.

Long nhìn Thanh cúi húi dọn dẹp phòng, sắp xếp lại đồ đạc, khuôn mặt бурот bài mồ hôi. Long thấy tội nghiệp Thanh, Long hỏi.

_Cô có cần nghỉ ngơi không...??

Thanh bừa bãi đáp.

_Cảm ơn anh nhưng mà không cần, nếu anh không ép tôi làm những việc khổ sai như thế này nữa thì may ra tôi còn biết ơn anh, còn nếu không anh mặc tôi...!!

Long bức mình.

_Cô vừa phải thôi, tôi quan tâm cô nên tôi mới hỏi, sao cô lại ăn nói trả treo như thế hả...??

_Tôi đâu dám ăn nói trả treo với anh. Tôi chỉ đang nói đúng sự thật...!!

_Đúng sự thật cái gì mà đúng...? Cô phải làm nghĩa vụ của cô là phải rồi, cô không nên oán trách tôi mới phải...?

_Dạ, em nào dám. Em chỉ đang tội nghiệp thân em thôi...!!

Long thấy càng nói Thanh càng giờ giọng mai mỉa và trả treo. Long đặt hộp com đánh cộp một cái xuống bàn. Long trừng mắt nói.

_Cô muốn chết đúng không...?? Cô và Hoàng là gì...??

Thanh ngược mắt nhìn Long. Thanh ngờ ngác hỏi.

_Anh nói gì tôi không hiểu...??

_Tôi hỏi cô là gì của hần...??

_Việc đó liên quan đến anh sao?.Đừng nói với tôi ngay cả việc tôi có quan hệ và kết bạn với ai, anh cũng muốn kiểm soát...?

Long nhún vai.

_Cô không nói thì thôi. Mà cô nói đúng, việc này chẳng có liên quan gì đến tôi cả...!!

Thấy thái độ chán nản và khuôn mặt lạnh lùng hàng ngày của Long. Thanh không tài nào hiểu được, tại sao khi ra khỏi ngôi trường này Long là một con người vui vẻ, hay đùa, còn khi ở đây Long luôn quát nạt và lúc nào mặt cũng được bao phủ bởi một lớp sương mù. Thanh lắc đầu.

_Minh khâm phục hần, tại sao hần có thể sống được hai mặt như thế. Con người của hần vừa là thiên thần vừa là ác quỷ...!!

_Cô lại đang lăm bằm chửi rủa tôi cái gì thế. Mau làm nhanh lên còn lên lớp học, sắp muộn đến nơi rồi kia...!!

Thanh phòng mồm.

_Tất cả cũng là tại anh, nếu anh không ban ra cái lệnh kỳ cục này liệu tôi có suốt này bị cô giáo mắng và bị cô phạt không hả...??

Long nhếch mép đáp.

_Cô đừng đổ thừa cho tôi. Tôi nhớ là lần đầu tiên đi học ở đây cô cũng thế, tình trạng bị phạt, bị mắng của cô còn nhiều hơn số lần cô làm nô lệ cho tôi. Lẽ ra cô phải cảm ơn tôi vì tôi đã giúp cô tiến bộ theo từng ngày...!!

Thanh tròn mắt nhìn Long không chớp.

_Anh thấy có ai đi cảm ơn người hành mình không hả ?. Tôi mà làm thế không khác gì tôi bị điên...!!

_Cô có cần tôi làm cho cô phát điên lên luôn không...?? Làm mau đi...!!

Thanh lắc đầu không cãi nhau tiếp với Long nữa. Thanh lôi một cái ghế gỗ dưới kệ sách, Thanh định bỏ tất cả chồng hồ sơ lên trên đó. Xui cho cô nàng hậu đậu, Thanh không biết nó nặng và ở trong chiếc hộp có chứa nhiều sách từ trước nên Thanh lôi nó thật mạnh xuống, cả một chồng sách có nguy cơ rơi vào người Thanh.

Chiếc ghế lung lay sắp đổ, Thanh ngã người ra phía sau. Thanh sợ hãi quá kêu lên.

_Á....!!

Long kinh hoàng vội chạy lại đỡ lấy thân hình Thanh, một tay ôm Thanh, một tay đỡ chiếc hộp rơi xuống. Thanh nhắm chặt mắt lại, Thanh thấy thân hình nhẹ bồng, mùi nước hoa phả vào mũi. Thanh đỏ mặt ấp úng nói.

_Cảm...cảm ơn anh....!!

Long hét.

_Cô có mắt không hả, cô có biết nếu hôm nay tôi không ở đây, đầu cô đã bị súng cạ lên rồi, đúng là đồ hậu đậu...!!

Cả hai ở trong tình thế thật khó coi. Thanh được Long ôm sát vào người, thùng hộp các tông được Long đặt xuống bên cạnh, trong lúc cấp bách Long vẫn chưa phán đoán được tình huống của Thanh và Long, đến khi nhìn xuống Long đỏ bừng mặt không khác gì Thanh, có lẽ chỗ nên đặt tay Long không đặt Long lại đặt vào chỗ không nên.

Long vội vàng buông Thanh ra, cả đôi Thanh chưa bao giờ ngượng ngùng như thế này, quen biết nhiều bạn trai nhưng có bao giờ Thanh đỏ mặt và lúng túng trước họ đâu, sao đối với Long, Thanh lại có cảm giác khác.

Thanh đi giật lùi ra cửa. Thanh vội vàng nói.

_Chào...chào anh..em đi..đi đây...!!

Thanh quay mình rồi chạy biến đi, vừa chạy hai tay vừa ôm má.

_Hôm nay mình bị làm sao thế, tại sao tim mình lại đập nhanh như thế này, không lẽ do lúc này mình sợ hãi quá nên nó mới thế hay là....- Thanh lắc đầu – Chắc là do mình tưởng tượng ra thôi...!!

Thanh vừa bước vào lớp, cô giáo cũng nổi gót phía sau Thanh. Cô đặt cặp trên bàn, đôi mắt nhìn lướt qua lớp một lượt, cô dừng lại chỗ bàn Thanh ngồi. Cô vui tính hỏi.

_Thế nào hả cô học trò nghịch ngợm, hôm nay không ngủ gật trong lớp nữa chứ...??

Thanh mỉm cười lễ phép đáp.

_Dạ, không ạ...!!

Cả lớp bật cười ầm lên. Cô giáo vui vẻ nói.

_Hôm nay chúng ta sẽ học một tiết ngoại khóa, các em có thể hỏi và thảo luận với nhau theo nhóm....!!

_Phân ra làm bốn nhóm, mỗi nhóm được chọn chủ đề, các em có một tiếng chuẩn bị sau đó báo cáo lại cho cô, nếu có gì không hiểu và có gì thắc mắc thì cứ hỏi cô. Các em đã rõ chưa...??

Cả lớp đồng thanh đáp.

_Dạ....!!

Chủ đề hôm nay là vệ sinh môi trường. Thanh không có hứng thú lắm, các bạn trong nhóm thi nhau đưa ra ý kiến còn riêng Thanh chỉ ngồi im nghe họ nói, đúng là hôm nay Thanh không buồn ngủ và không nường trên lớp. Cô giáo hay nhìn và để ý đến chỗ Thanh ngồi, có lẽ do Thanh “đặc biệt” quá nên được cô “ưu tiên”.

Cả một buổi học Thanh ngồi im như tượng, tâm hồn và tâm trí để đâu đâu. Hoàng tham gia vào nhóm của Thanh, Hoàng cứ nhìn Thanh mãi, thấy Thanh im lặng không nói gì, Hoàng khẽ hỏi.

_Em bị mệt à...??

Thanh lắc đầu.

_Không, em không sao cả. Em chỉ đang nhớ nhà thôi...!!

Hoàng bật cười.

_Em có biết bây giờ là giờ gì không...? Đang giờ thảo luận, em phải tập trung vào học chứ...??

_Vâng, em biết rồi...!!

Thanh đưa ra ý kiến, tuy chỉ là cá nhân nhưng đó cũng là những gì mà Thanh quan sát được, các bạn chăm chú nghe Thanh nói, nhóm trưởng Dung gật gù.

_Cậu nói đúng, chúng ta đưa ý kiến này của Thanh vào bài báo cáo được không cả nhóm...??

Trần Tiến phát biểu.

_Mình thấy cũng được nhưng cần phải bổ xung thêm...!!

_Bạn định bổ xung thêm điều gì...??

Cuộc bàn luận sôi nổi, tranh cãi, đấu lý cuối cùng cũng kết thúc. Thanh thở phào nhẹ nhõm vì không cần phải ngồi im lặng trong lớp một cách khó chịu nữa. Giờ ra chơi Thanh bước xuống sân trường. Thanh rủ Hoàng Dung.

_Cậu đi xuống phòng y tế thăm anh Kiên cùng với mình không...??

Dung đỏ bừng mặt.

_Cái đó...mình...mình...!!

_Mình mình cái gì...- Thanh kéo tay Dung – Đi thôi...!!

Cả hai bước ra khỏi lớp, vừa đi Dung vừa hỏi.

_Lúc này Long không làm gì cậu chứ...??

Trong đầu Thanh thoáng hiện lên cảnh Thanh được Long ôm trọn vào lòng. Thanh lảng tránh câu hỏi của Dung.

_Không có gì...!!

Hoàng đứng phía sau hai người. Hoàng lên tiếng.

_Hai em đi đâu đấy...??

Thanh quay lại nhìn Hoàng. Thanh vui vẻ đáp.

_Bọn em định đi xuống phòng y tế...!!

_Các em bị đau ở đâu à...??

_Dạ, không. Anh Kiên là bạn của bọn em...!!

Hoàng bật cười.

_Anh chàng có tính trẻ con đấy hả ? Anh ta ai cũng thích, đặc biệt là thích kết bạn với con nít...!!

Thanh vênh lên cái.

_Anh bảo ai là con nít...?

_Em chứ ai...!!

Hai người đứng giữa lối đi cái qua cái lại, bọn học sinh trong trường nhìn Thanh và Hoàng chăm chăm. Thanh ớn lạnh vội giục Dung.

_Chúng ta đi thôi...!!

Hoàng hai tay đút túi quần nói với theo.

_Cho anh đi cùng với...!!

_Anh Kiên cũng là bạn của anh à...??

_Không, nhưng anh thích đi thăm anh ta...!!

_Anh đúng là khôi hài, anh ấy là con trai có phải là con gái đâu mà anh thích thăm hỏi...??

_Con trai anh mới thích thăm, còn con gái anh chỉ thăm khi cô ấy là bạn gái của anh thôi...!!

Thanh tò mò hỏi.

_Bạn gái của anh là ai thế ?. À mà em quên mất anh là thần tượng nên phải cẩn thận, anh không cần phải nói với em đâu...!!

Hoàng đau khổ, ánh mắt long lanh như hai giọt nước, đôi mắt đỏ hoe.

_Cô ấy mất rồi...!!

Thanh và Dung đứng sững lại nhìn nét mặt đau khổ của Hoàng. Thanh lúng túng.

_Em xin lỗi, em không cố ý khơi lại nỗi đau của anh...!!

_Không sao...!!

Cả ba người đi dạo với nhau trên sân trường, ánh nắng lan tỏa khắp muôn nơi. Thanh lấy tay quạt mồ hôi trán. Thanh hét.

_Nóng quá đi...!!

Dung đập bốp vào vai Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

_Cậu có im đi không hả...? Cậu có biết là mọi người đang nhìn cậu như một con điên mới trốn trại tâm thần không...?? Làm gì cũng phải để ý đến xung quanh một chút chứ...??

Thanh cười khi.

_Cho mình xin lỗi, mình không cố ý làm thế...??

Hoàng nhìn bề ngoài khỏe mạnh, vui vẻ, năng động và tràn đầy sức sống của Thanh. Thanh khác Thiên Vy quá, Thiên Vy luôn bên lên ngượng ngùng trước mọi người, cô ấy không bao giờ dám bộc lộ bản thân một cách tự nhiên như Thanh, dù có làm gì hay muốn nói gì cô ấy bao giờ cũng nhỏ nhẹ và bao giờ cũng xét đoán ý của người khác, còn Thanh, Thanh luôn nói và làm những gì mà Thanh thích.

Dung thấy Hoàng cứ nhìn Thanh mãi. Dung giật mình nghĩ.

_Không phải anh chàng này cũng đang để ý đến Thu đấy chứ, hai chàng trai hotboy của trường cùng tranh giành một cô gái thật không hay chút nào, con nhỏ Thu này lại chuốc thêm phiền phức và khổ nhục thôi...!!

Long và một cậu bạn đang đi trên hành lang. Cậu ta trêu Long.

_Có phải bây giờ cậu đang bắt một cô gái làm nô lệ cho cậu phải không...??

Long thờ ơ đáp.

_Ừ. Cậu có gì thắc mắc à...??

_Lạ nhì, trước đây cậu rất ghét bị con gái làm phiền cơ mà, sao tự nhiên bây giờ cậu lại thích...??

_Trước đây khác, bây giờ khác...!!

Cậu ta nhìn xuống sân trường, thấy Thanh đang cười đùa vui vẻ với Hoàng và Dung, vừa đi Thanh vừa chạy vừa nhảy trông như một con chích chòe, cậu ta hứng thú nói.

_Cô gái nô lệ của cậu đáng yêu và xinh quá, hay là cậu đổi cho tớ nhé...!!

Long nhìn theo hướng tay chỉ của thằng bạn. Long nhếch mép lạnh lùng.

_Cô ta không đáng yêu và xinh đẹp như cậu nghĩ đâu, phải nó cô ta là một con nhỏ ngu ngốc và không biết điều mới đúng...!!

Long tức giận, không ngờ Thanh có thể vui vẻ và cười đùa với Hoàng, còn đối với Long, Thanh luôn vênh mồm lên cái, luôn tranh luận và gây sự. Không lẽ trong lòng Thanh Hoàng mới đặc biệt. Tự dưng Long cảm thấy chán hết mọi thứ, Long bỏ đi một mạch, lòng Long trầm hẳn xuống. Long tự nhủ không được nghĩ đến Thanh nữa, cô ta chỉ là một con bé nô lệ và là một trò chơi của Long thôi.

Thu và nhóm bạn đang tham gia tập thể thao trên sân trường. Thu hơi ón khi nhìn chiếc sào cao cao trước mặt, đối với Thanh đó là chuyện nhỏ còn đối với Thu đó là cả một vấn đề.

Điều làm cho Thu bận tâm nhất đó chính là việc Thu luôn bị bọn bạn đối xử một cách thô bạo và nghịch ngợm. Chúng nó đâu có biết Thanh là Thu nên bọn nó không nể nang gì, những cú đập mạnh vào những, những cái cộc, đập tay bôm bốp khiến Thu đau nhói. Như buổi tập nhảy cao hôm nay cũng thế, cô giáo phán một câu.

_Nào Thanh lên nhảy đi, để xem hôm nay em có phá vỡ được kỷ lục lần trước em lập hay không...??

Thu run run đứng dậy, cô bạn thân Đào Trang khuyến khích.

_Cố lên, mình tin bạn làm được...!!

Thu nhần nhó, làm sao mà Thu nhảy được, đối với thể thao Thu luôn kém, học may ra Thu còn giỏi, Thu thể chất yếu đuối đâu được hiểu động và khỏe mạnh như Thanh.

Thu lấy đà rồi nhẹ nhàng chạy đến vạch, chỉ còn hai bước là tới tự dưng Thu đột ngột dừng lại, chiếc sào trước mặt làm cho Thu sợ. Cả lớp đang hoan hô ầm ĩ bỗng ngưng ngừng bất lại, họ không còn tin vào mắt họ nữa, mức sào dưới một mét này cũng làm khó Thanh sao.

Cô giáo cũng kinh ngạc không kém.

_Em bị làm sao thế, sao không nhảy đi...??

Thu đành phải nói dối.

_Em xin lỗi cô, hôm qua do em vận động nhiều quá nên chân bị đau, cô có thể cho em nghỉ buổi tập hôm nay được không...??

_Được rồi, nhưng mà em nhớ phải nhảy bù vào hôm sau đấy...!!

Thu nhỏ nhẹ đáp.

_Dạ, em biết rồi...!!

Trang quan tâm hỏi Thu.

_Cậu không bị làm sao đấy chứ...? Mình đã bảo cậu dù làm gì cũng phải chú ý đến sức khỏe rồi kia mà, vận động và chơi đùa cho lắm vào, con gái có phải là con trai đâu mà lúc nào cũng đá bóng, đánh nhau, tập võ, cậu định biến cậu thành một đứa con gái không ra con gái con trai không ra con trai à...??

_Mình xin lỗi, chẳng qua là do sở thích thôi...!!

_Sở thích...?? Cậu lúc nào mà chả nói thế...??

_Anh bạn hôm trước mình va vào, hôm nay có đi học không...??

Trang đỏ bừng mặt, ấp úng nói.

_Cậu nhắc đến hẳn làm gì...??

Thu trêu.

_Tại mình thấy cậu ta nhìn cậu say đắm và nồng nàn quá, mình đoán cậu ta thích cậu...!!

_Chỉ giỏi ăn nói bậy bạ, ai bảo cậu là cậu ta thích mình, mình và anh ta là oan gia thì có...!!

_Oan gia mới thích nhau, còn thân nhau và hiểu nhau quá đâu thành đôi được...!!

Trang quay sang nhìn thật kỹ khuôn mặt Thu.

_Cậu nói ỉnh biết đi, cậu có gì dấu mình đúng không...??

Thu lúng túng ấp úng chối.

_Minh...mình chẳng có gì dấu cậu cả...!!

_Đừng có chối nữa, sau hai buổi học cùng với cậu, mình đã quan sát và đánh giá tính cách của cậu. Cậu không phải là Thanh mà là Thu. Cậu đừng quên mình và Thanh là bạn thân từ nhỏ, cùng chơi đùa và hay đến nhà cậu chơi nên tính cách của hai đứa thế nào mình đều biết rõ. Cậu giải thích ỉnh hiểu tại sao cậu và Thanh phải đối trường học và lừa dối mọi người xung quanh...??

Thu cúi đầu im lặng không đáp. Trang tra hỏi tiếp.

_Cậu không nói mình cũng có cách tìm ra, chỉ cần mìn gọi điện cho Thanh hỏi nó là được chứ gì...??

Thu cầu xin.

_Minh xin cậu đừng nói chuyện này cho ai biết, bọn mình đổi chỗ cho nhau vì có nỗi khổ riêng...!!

Hai đứa đưa nhau đến một chiếc ghế đá dưới một gốc cây phượng to. Thu giải thích.

_Minh biết lừa dối mọi người thế này là không hay nhưng bọn mình không còn cách nào khác cả. Chỉ có Thanh mới chịu được không khí học tập căng thẳng và bạn bè bên ấy còn mình, mình không thể nào chịu đựng được...!!

Trang mù mờ không hiểu Thu đang nói gì. Trang trách.

_Cậu ác vừa thôi, nếu cảm thấy không hợp, lẽ ra cậu phải báo bố mẹ cậu cho phép cậu chuyển trường về đây học, sao cậu lại ép Thanh chịu thay cho cậu...??

Thu thờ dãi.

_Đúng là mình hơi ích kỷ khi ép em gái trở thành bia đỡ đạn, khi nó sang bên ấy mình cũng hối hận lắm nhưng mình vẫn không thay đổi quyết định...!!

Trang mai mỉa.

_Cậu tưởng cậu là ai? Cậu là chị gái của Thanh, lẽ ra cậu phải luôn mong những điều tốt đẹp đến với Thanh chứ, sao cậu lại đẩy Thanh xuống vũng bùn...!!

Càng nói Trang càng tức, Trang hét lên.

_Cậu đúng là không thể nào chấp nhận được. Cậu ỉnh số của Thanh, mình cần nói chuyện với nó. Đi mà không thềm mình câu nào, không chào hỏi, không nhắn tin, không chia sẻ, không biết nó có coi mình là bạn của nó nữa hay không...??

Thu ịu xịu nói.

_Cậu đừng trách Thanh, tất cả là do mình ép nó...!!

Trang nắm chặt hai bả vai Thu.

_Còn cậu nữa, nếu Thanh mà xảy ra chuyện gì mình không tha cho cậu đâu. Hai chị em cậu đúng là hai con điên chuyên đi làm những chuyện điên khùng...!!

Thu bật cười.

_Điên thì mới làm những chuyện điên khùng chứ, cậu không thấy là cậu nói hơi thừa à...??

Trang đập bốp vào người Thu. Trang cảnh cáo.

_Minh nói trước cho cậu biết, tuy mình không nói cho ai biết cậu là Thu nhưng mà bọn bạn trong lớp không tha cho cậu đâu, thứ nhất câu lạc bộ bóng đá, cầu lông, võ thuật, chạy bộ đang mong chờ cậu tham gia, vì trước khi đi Thanh đã là một thành viên tích cực. Cậu nên chuẩn bị tinh thần tập luyện để tham gia thi đấu...!!

Thu cảm tưởng ai đó đang bóp nghẹt buồng phổi.

_Cậu...cậu đang đùa mình đúng không...?? Sao..sao Thanh tham gia nhiều thế...??

Trang nhún vai.

_Thanh là một đứa hiếu động mà, nó có khác gì con trai đâu. Lẽ ra trước khi đổi vai cho nhau, các cậu nên tính trước điều này mới đúng...!!

Thu cầu cứu Trang.

_Minh...mình phải làm gì bây giờ..? Minh không thể chơi giỏi thể thao được như Thanh đâu, chắc là mình phải trốn đi đâu đó một thời gian thì may ra họ mới tha ỉnh...!!

Trang bóp vai Thu thật mạnh.

_Cậu không được phép trốn đi đâu hết, cậu nên nhớ cậu đã ép Thanh đổi vai cho cậu, cậu phải có trách nhiệm hoàn thành tốt vai trò của Thanh ở đây...!!

_Minh...mình biết nhưng...!!

_Không nhưng nhĩ gì hết. Bắt đầu từ ngày mai, cậu gặp mình tại sân vận động của quận, mình sẽ nhờ anh trai huấn luyện cậu...!!

Thu thất kinh.

_Huấn...huấn luyện. Mình nghĩ mình không chịu nổi đâu...!!

_Không chịu nổi cậu cũng phải cố, đừng có bướng...!!

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Thu vội vàng mở máy, vừa nhìn thấy số di động của Trường hiện lên trên màn hình. Thun run giọng hỏi.

_Có chuyện gì không anh...??

_Gặp tôi ngoài cổng trường...!!

_Sao...!! Anh đến đây làm gì...??

_Tất nhiên là gặp cô rồi...!

_Nhưng mà...tôi không muốn ai bắt gặp tôi đi với anh...!!

_Cô tưởng là tôi muốn à, cô yên tâm tôi đã cài trang rồi, họ không nhận ra tôi đâu...!!

_Vâng, nếu thế, anh chờ em một chút...!!

Trang tò mò hỏi.

_Ai thế...??

_Bạn của mình, mình đi trước nhé...!!

_Ừ, cậu đi đi...!!

Trang ngồi nhìn bóng dáng Thu sải bước trên sân trường nắng gió, màu hoa phượng đỏ như máu đang rung rinh theo con gió. Trang thờ dài, cô bạn thân Thanh thật là liều khi quyết định bay sang bên kia học, mà nó cũng thật đáng trách, tại sao nó không hề nói gì cho Trang biết. Trang tức giận bấm số di động lúc này Thu cho.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Thanh, Dung, Hoàng và Kiên đang ngồi trong phòng y tế. Nghĩ cũng lạ một căn phòng chật hẹp, bé tí tẹo và đầy mùi thuốc sát trùng lại giữ chân được bốn người khỏe mạnh.

Thanh lười biếng trèo lên giường, thân hình nằm dài trên nệm. Thanh ngáp một cái thật dài. Dung đập nhẹ vào đùi Thanh.

_Sao cậu lúc nào cũng ngủ được là thế nào..? Có phải đêm nào cậu cũng ngủ muộn đúng không...??

_Ừ, hôm nào mình cũng đi ngủ muộn...!!

_Cậu làm gì...??

_Chỉ là do thói quen thôi...!!

Dung mai mĩa.

_Thói quen...?? hay nhĩ...?? Cậu có biết là nhờ cậu mà cả lớp lúc nào cũng được cười miễn phí không...??

Đôi mắt khép hờ, Thanh đang dần chìm vào giấc mộng. Hoàng thích thú quan sát Thanh, không hiểu tại sao kể từ buổi tối đi chơi với Thanh hôm qua, Hoàng muốn quan sát từng hành động, cử chỉ của Thanh. Hoàng luôn so sánh Thanh với Thiên Vy. Hoàng nhận ra hai cô gái này tuy có bề ngoại giống nhau nhưng tính cách khác nhau quá, có lẽ Thanh không thể nào trở thành một Thiên Vy thứ hai và Thiên Vy cũng không thể nào trở thành Thanh.

Trong bộ áo blouse màu trắng, đeo một cặp kính cận màu trắng trí thức. Kiên đang đọc một tạp trí giải trí.

_Tôi không thể ngờ được có người lại giống cô ca sĩ Hoa Mai đến thế...??

Hoàng chán nản hỏi.

_Anh đang nói đến ai...??

Chia cuốn tạp trí trước mặt Hoàng. Kiên nói.

_Cậu nhìn cô gái trong ảnh này xem. Tôi nghĩ người con gái này chính là Hoa Mai...!!

Hoàng nhìn hình cô gái trong ảnh thật kỹ, bên cạnh cô ta còn có một chàng thanh niên trẻ. Hoàng giật mình.

_Đây không phải là Long trường mình hay sao...??

Cả Thanh và Dung đều bật dậy hỏi Hoàng.

_Đâu, cho bọn em xem với...!!

Thanh và Dung cùng cúi xuống nhìn trang báo. Thanh kinh ngạc.

_Em không ngờ anh ấy lại gặp cô ca sĩ Mai Hoa ở khách sạn này...!!

_Em biết khách sạn này à, không lẽ hôm đó em và cậu ta đi chung...??

Thanh giải thích.

_Cũng không có việc gì, em và anh ấy đến đó để lấy lại tấm thẻ sinh viên của em thôi...!!

Hoàng nhếch mép.

_Không ngờ một người lạnh lùng như cậu ta mà cũng cho em đi nhờ xe. Theo anh biết, cậu ta chưa bao giờ cho ai đi chung xe với cậu ta cả...!!

Thanh lúng túng, trái tim đập thật nhanh. Dung trêu.

_Thật ngạc nhiên, có phải anh chàng đã cầm cậu rồi đúng không...??

Thanh cốc vào đầu Dung một cái.

_Ăn nói lung tung, cầm cái gì mà cầm, cầm gió thì có...!!

Dung nhăn nhó xoa đầu.

_Cậu vừa phải thôi, nói miệng không được hay sao mà hơi một tí tay chân của cậu lại dơ lên...!!

_Chẳng phải là do lỗi của cậu hay sao, mình đã nói là không được phép trêu đùa mình cơ mà...!!

Tựa đề bài báo có tên “Cô ca sĩ Mai Hoa thật hay là giả”, bài báo nói rất chi tiết và trích dẫn lời nói của Long. Tuy nhiên điều đặc biệt là hình của Long bị che mờ đi nên những người không quen biết khó mà nhận ra được Long. Hoàng cảm thấy Long có nét gì đó rất quen, điều đặc biệt Long cho Hoàng cảm giác đã gặp Long ở đâu đó.

Thanh tự lự nhìn tấm hình Long. Thế giờ người nổi tiếng thật mệt mỏi và phức tạp, dù có đi đâu, làm gì cũng bị báo chí săn đuổi, rào đón. Ngay cả bạn bè những người thân xung quanh cũng mệt mỏi.

Thanh nhìn Hoàng đang mơ màng nhìn ra khoảng không trước mặt. Thanh cảm nhận được nỗi đau của Hoàng, sự mất mát. Thanh tò mò muốn biết cô gái mà Hoàng yêu có khuôn mặt, vóc dáng như thế nào. Tại sao trong lòng Thanh có một cảm giác gì đó rất đau buồn và hình như cơ thể Thanh đang bị phân chia ra làm hai.

Kiên phá tan không khí im lặng.

_ Các em nghĩ cô gái này có đúng là Mai Hoa không...??

Dung gật đầu nói.

_ Em nghĩ là đúng, cô ta chính là Mai Hoa...!!

Thanh phản bác.

_ Vô lý nếu cô ta là Mai Hoa, tại sao cô ta phải nói dối cô ta không phải làm gì...??

Dung giải thích.

_ Chẳng có gì là khó hiểu cả. Cô ta không muốn bị bắt gặp đến khách sạn với nhân tình thôi...!!

Thanh nhú mày.

_ Nhân tình...?? Không lẽ cô ta đến đó là để gặp người yêu...!!

_ Chính thế. Cậu thử nghĩ đi, nếu báo chí biết được người tình bí mật của cô ta là ai, điều này sẽ tạo nên scandal. Cô ta sợ nên nhận bừa cô ta là giả đi cho xong...!!

Thanh thờ dãi lắc đầu.

_ Thật mệt mỏi, thà là người bình thường như mình có phải là sướng hơn không...??

Hoàng cười.

_ Nếu ai cũng đơn giản như em thì thế giới này làm gì còn chuyện xảy ra nữa...??

_ Anh nghĩ sống như em có gì là không tốt...?? Em thấy thế giới của các anh mới phức tạp và mệt mỏi làm sao...!!

Dung hâm mộ nhìn Hoàng.

_ Cậu im đi, với cậu chỉ có ăn và ngủ là sướng, còn với mình được nghe những bài hát hay, xem những bộ phim sâu sắc mới là cuộc sống...!!

Thanh nhìn khuôn mặt mơ màng, đôi mắt chớp chớp nhìn Hoàng của Dung. Thanh đập bốp vào vai Dung.

_ Cậu định làm gì mà mặt mày trông như thể vừa mới uống rượu thế...??

Dung trừng mắt nhìn Thanh.

_ Cậu im đi, nếu không nói trong vòng một phút, có ai bảo cậu bị câm đâu...!!

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp. Thanh, Hoàng và Dung chào Kiên, cả ba vừa đi vừa bàn luận.

_ Em thấy tờ báo này đăng tin lung tung quá...!!

_ Ai bảo cậu là lung tung, chính anh họ của mình ở đây nói rằng có trông thấy Mai Hoa ở đây...!!

Thanh nhớ lại tình huống xảy ra ở khách sạn hôm qua, do Thanh vội vã bỏ đi trước nên Long không đuổi kịp theo được. Có lẽ lúc Thanh rời khỏi, cô ca sĩ kia đến nên xảy ra chuyện.

Buổi tối hôm qua trước khi đi ngủ, Thanh có gọi điện cho Thu. Thanh cầu mong Thu sớm thoát khỏi vòng kim kẹp của Trường, thật tội nghiệp chị gái, mà Thanh cũng có khác gì đâu. Thanh không ngờ hai chị em bị hai tên điên khủng đốn vào giữa.

Buổi trưa Thanh nhận được một cú điện thoại của Trang. Thanh hồi lỗi nói.

_Minh xin lỗi, lẽ ra mình nên nói trước cho cậu biết...!!

Trang hét.

_Con bạn chết tiệt, sao cậu không im lặng và mang theo nó xuống mồ luôn đi. Cậu đâu cần một con bạn thân như mình nữa đúng không...??

Thanh xoa dịu.

_Thôi mà, mình đâu có ý dẫu giết cậu. Mình sợ cậu lo nên mới không nói...!!

_Hay quá nhỉ. Sợ mình lo..? Càng sợ cậu càng phải nói ỉn biết chứ. Bạn bè sinh ra để làm gì, hay là câu tin cậu có đủ tài và đủ sức để làm điều đó một mình...??

Thanh khò sở nói.

_Làm ơn đi, cậu gọi điện ỉn để trách mắng mình thôi à. Lâu quá rồi không gặp cậu phải hỏi thăm và cười vui vẻ với mình chứ...??

_Vui về cái con khi, mình hận là không bóp cổ cậu chết ngay bây giờ...!!

_Ghê quá. Chẳng phải cậu ghét bạo lực lắm cơ mà, sao tự nhiên lại muốn đánh đấm, giết chóc...??

_Im đi...!! Tớ hỏi cậu, bao giờ cậu về...!!

Thanh vò đầu.

_Có lẽ mùa hè hay tết may ra mình còn thời gian...!!

Trang kêu lên.

_Nếu thế cậu định ở đó thêm một năm nữa à...??

_Tất nhiên rồi, mình còn phải hoàn thành nốt chương trình học chứ.../?

_Cậu thi học hành gì, mau chuyển trường về bên này học đi...!!

_Minh xin lỗi nhưng mà không được đâu, việc học sao mình có thể bỏ ngang xuong được...!!

_Cậu có thể hoàn thành nó ở bên này kia mà...!!

_Minh biết thế nhưng xin cậu hiểu ỉn...!!

_Lúc nào cũng hiểu và hiểu, nói thật mình chẳng hiểu gì cả. Mình chỉ thấy cậu là một con ngốc thôi...!!

_Cậu và mọi người vẫn khỏe mạnh chứ ?. Mà các cậu có bắt nạt chị Thu mình không đấy...??

_Cậu khỏi phải lo cho Thu, cậu ấy được bọn mình chăm sóc rất tốt. Cậu hãy lo cho bản thân cậu đi...!!

_Biết rồi...!!

Tiếng bước chân loạch xoạch ngoài hành lang làm Thanh giật mình. Thanh vội nói.

_Xin lỗi cậu, bây giờ mình bận rồi, khi nào rảnh mình sẽ gọi điện cho cậu sau...!!

_Được rồi, cậu nhớ phải liên lạc với mình thường xuyên đấy...!!

_Ừ, chào cậu...!!

Long bước vào trong phòng. Hôm nay Long dặn Thanh ở lại lớp, Thanh như rồng mảy hỏi.

_Anh bảo em ở lại làm gì...??

Long đặt một chồng sách trước mặt Thanh.

_Đây là bài tập mà cô phải hoàn thành trong một tuần. Nếu có gì không hiểu, cô có thể hỏi tôi...!!

Thanh nhăn nhó nhìn một chồng sách trước mặt. Thanh đau khổ nói.

_Không...không phải anh bảo em ở lại là vì chuyện này chứ...??

Long lạnh lùng.

_ Thế cô nghĩ tôi bảo cô ở lại là vì chuyện gì...??

Thanh đề nghị.

_ Anh...anh có thể bỏ bớt cho em được không...??

Long cúi sát xuống mặt Thanh. Long gần từng tiếng.

_ Không trả treo, không bàn luận, không đề nghị...!!

Thanh vội quay mặt đi hướng khác. Thanh không hiểu tại sao mỗi lần đối diện với Long, trái tim Thanh lại đập lên thật nhanh, cảm giác hồi hộp và lo sợ luôn đan xen lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Ngồi trong văn phòng làm việc, ông bầu Justin Trần ném tờ báo trước mặt Long.

_ Cậu giải thích cho tôi hiểu, tại sao hình của cậu lại xuất hiện trên trang báo này...??

Long ngả người ra sau ghế, ánh mắt nhìn vào khoảng không trước mặt.

_ Em xin lỗi. đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi...!!

_ Ngoài ý muốn. Cậu có biết nếu thân phận cậu bị lộ là không yên được với báo chí không hả, hình tượng, tương lai của cậu sẽ bị mất hết...!!

_ Em nghĩ chuyện này không đến nỗi tệ như anh nói đâu...!!

_ Không tệ, theo cậu trên đời này còn chuyện gì tệ hơn nữa...??

Ba người trong ban nhạc nhìn Long dò hỏi.

_ Cậu làm gì ở khách sạn Thiên Tân...??

_ Mình chẳng làm gì cả, mình đưa một người bạn đến đó...!!

Justin Trần cảnh cáo.

_ Từ lần sau, trước khi làm bất cứ điều gì cậu cũng nên cẩn thận. Cậu cũng nên tránh xa cô ca sĩ Mai Hoa ra, cô ta là một con người nguy hiểm và đầy thủ đoạn...!!

_ Em biết rồi. Em cứu cô ta vì tình người, không phải do em có hứng thú với cô ta đâu mà anh lo...!!

Justin Trần lắc đầu đáp.

_ Ai mà biết được chữ ngờ, tôi bảo cậu làm gì thì cậu nên làm theo điều đó đi. Cậu nhớ chuẩn bị, chiều nay cậu có buổi họp giới thiệu và quảng cáo album mới trước báo chí...!!

_ Lúc mấy giờ hả anh...??

_ Bốn giờ chiều...!!

_ Em sẽ đến đúng giờ...!!

_ Bây giờ cậu phải đến trường quay, lúc này họ gọi điện cho tôi hỏi về cậu đấy...!!

_ Vâng...!!

Công ty âm nhạc mà Long ký hợp đồng quản lý rất nhiều ca sĩ, trong đó có Mai Hoa và Hoàng Quân. Điều đặc biệt gia đình Hoàng Quân quản lý công ty này. Họ là bộ ba nổi tiếng của công ty, tuy bề ngoài họ ít tiếp xúc nhưng cũng có nhiều dự án âm nhạc hợp tác và làm chung với nhau.

Hoàng Quân và Long hiện tại đang đóng chung một bộ phim, bộ phim lấy bối cảnh thời nhà Minh. Trên trường quay hai người hợp tác và diễn xuất rất ăn ý, nên nói họ quá nhập tâm vào vai diễn hơn là họ tâm đầu ý hợp ngoài đời thường. Sau giờ nghỉ giải lao. Hoàng đứng lặng nhìn hồ nước trước mặt, ký ức của Hoàng về Thiên Vy từ từ hiện về, cũng tại nơi đây Hoàng và Thiên Vy cũng nhau tung tăng dạo bước, cùng nhau ngồi ngắm mây trời, cùng nghe gió thổi, cùng vui vẻ cười đùa.

Người xưa nay đâu rồi, sao bỏ lại một mình Hoàng bơ vơ trên cõi đời. Giọt nước mắt nóng hổi trên khóe mi lăn xuống gò má, đôi mắt mờ đi, nước mắt đang cố gạt rửa đi những đau buồn tích tụ bao ngày qua trong lòng Hoàng.

Long đứng lặng bên cạnh. Nhìn người bạn đau khổ, Long vỗ vai an ủi.

_ Cậu không sao chứ...??

Hoàng quay sang nhìn Long Nhật, cậu bạn làm cùng công ty, tuy chỉ quen biết trong ba năm nhưng ở Long Nhật cho Hoàng một cảm giác thân thiện.

_ Mình không sao...!!

Long ở trên lớp là một chủ tịch hội sinh viên lạnh lùng, đối với bạn bè Long luôn mỉm cười, đối xử với họ chân tình nếu họ đối xử tốt với Long còn nếu như họ là một con người không tốt đẹp, Long sẽ đối xử sòng phẳng với họ.

Long biết quá khứ của Hoàng, biết Hoàng mất người yêu trong một vụ tai nạn xe, biết Hoàng là bạn học cùng trường, biết gần hết về con người Hoàng. Long không muốn coi Hoàng là một người cần phải phòng thủ nhưng từ khi biết Hoàng đề ý đến Thanh, Long hơi ác cảm

Sau khi hoàn thành cảnh quay, Hoàng trở công ty gấp cha. Ông Hoàng Vỹ đang đi qua đi lại trong phòng, trông điệu bộ của ông lúc này rất tức giận.

Hoàng gõ cửa. Ông Hoàng Vỹ nói.

_ Vào đi...!!

Hoàng hỏi.

_ Có chuyện gì mà bố gọi con gấp thế...??

Ông Hoàng Vỹ chìa một xấp ảnh trước mặt Hoàng. Ông gằn giọng.

_ Con giải thích cho bố hiểu. Cô gái này là ai...??

Hoàng giật mình nhìn bức hình. Không biết người nào đã lén chụp ảnh Hoàng và Thanh trong buổi đi chơi tối hôm qua.

_ Cô ấy là bạn học cùng lớp với con...!!

_ Bố rất bất ngờ khi thấy có một cô gái giống Thiên Vy. Lúc đầu bố tưởng bố bị hoa mắt nhưng mà không phải, cô ấy là thật...!!

_ Con cũng kinh ngạc như bố khi con gặp cô ấy ở sân bay lần đầu tiên. Lúc đó trái tim của con tưởng chừng bị bóp nghẹt...!!

_ Mặc dù nó giống Thiên Vy đi chăng nữa, con cũng không nên lôi một cô gái đi dạo phố, đi chơi gấp thú để bị chụp lén như thế này...!!

_ Con xin lỗi. Lúc đó con không ra được hậu quả của ngày hôm nay...!!

_ Mặc dù bố đã mua lại hết được những bức ảnh của một tay phóng viên và yêu cầu anh ta không đăng nó trên báo nhưng ai bảo đảm được, tin tức này không lọt ra ngoài. Từ sau con nên cẩn thận không nên để xảy ra hiểu lầm như thế này nữa...!!

_ Vâng. Con biết rồi...!!

_ Bố biết con đau khổ khi mất Thiên Vy nhưng bố cũng không muốn con gặp gỡ và quen một cô gái vì nó giống Thiên Vy, chuyện hôn nhân và tình yêu của con không nên quyết định một cách tùy tiện. Bố sẽ có xấp sếp cho con...!!

Hoàng kêu.

_ Bố định ép con kết hôn và yêu một người do bố chọn hay sao. Nếu thế con không bao giờ đồng ý đâu, thà là con mất tất cả còn hơn...!!

_ Ai bảo con là bố ép con lấy vợ và lấy người mà bố chọn. Bố chỉ mong con tạm quên đi nỗi đau trong quá khứ, tập trung phát triển sự nghiệp...!!

Buổi quay phim kết thúc lúc ba giờ chiều. Long vội vàng vào phòng thay đồ, Long được một chuyên viên trang điểm thay quần áo và make-up lại trước khi đến buổi họp báo.

Long hồi hộp chờ kết quả đánh giá của khán giả, album này là tâm huyết Long bỏ ra gần một năm chuẩn bị. Long hy vọng sẽ được đền đáp công sức Long bỏ ra. Khách mời của buổi phỏng vấn có Hoa Mai, Hoàng Quân, ban nhạc, và một số ca sĩ khác.

Có rất nhiều câu hỏi riêng tư dành cho Hoa Mai, từ sau bài báo ngày hôm nay, người ta lại được dịp xì xầm bàn tán, bình phẩm về Hoa Mai, danh tiếng cộng với scandal của cô ta lại tăng vọt lên. Cô ta là một người nổi tiếng nhờ scandal.

Báo chí vẫn mãi là báo chí, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn họ đã khai thác gần hết được vấn đề, họ muốn biết thật tường tận. Họ biết có bán được nhiều báo và tờ báo của họ có nổi tiếng hay không đều nhờ vào những tin giật gân và nóng hổi.

Hoa Mai đã quen với những câu hỏi gây xóc của giới báo chí nên cô ta bình tĩnh trả lời gần hết. Có một anh chàng phóng viên trẻ hỏi Hoa Mai.

_ Cô có bình luận gì hay có lời phản bác nào về cô gái giống hệt cô ở khách sạn chiều hôm qua không...??

Hoa Mai bình thản trả lời.

_ Theo tôi, điều đó có gì là sai. Việc cô ta phẫu thuật giống với người khác là chuyện bình thường, pháp luật không hề ngăn cấm việc đó...!!

Anh ta hỏi tiếp.

_ Còn chàng trai đi cạnh cô gái...??

Hoa Mai nhiu mày.

_ Tôi không hiểu câu hỏi của cậu...??

Anh ta mỉm cười.

_ Tôi đã điều tra về cậu ta, cậu ta là một học sinh thuộc một trường phổ thông. Gia đình cậu ta rất nổi tiếng, bố cậu ta là chủ tịch thành phố, theo tôi được biết cậu ta chỉ có duy nhất một cô em gái, mà cô bé đó không hề phẫu thuật...!!

Cả hội trường im lặng nhìn Hoa Mai, nhìn anh nhà báo trẻ. Long nhún vai nói.

_ Điều đó chứng minh được gì. Cậu ta có một cô em gái ruột, không lẽ cậu ta không có một cô em gái nuôi...??

Anh nhà báo lúng túng không biết đáp thế nào cho phải. Anh ta hỏi Long.

_ Xin cho biết mối quan hệ giữa cậu và Mai Hoa...??

_ Chúng tôi là đồng nghiệp...!!

Một nhà báo nữ hỏi Long.

_ Tôi được biết có người chụp được cảnh hai người thân mật đi dạo phố. Có phải hai người là người tình bí mật...??

Long bật cười giải thích.

_ Đó là một đoạn quay trong album mới của chúng tôi...!!

Họ nhao hỏi Long và Hoa Mai có quan hệ gì, có phải hai người đang yêu nhau, có phải họ phim giả tình thật. Hoàng cũng không thoát được vòng vây của họ, từ việc mối quan hệ của Hoàng với các bạn diễn nữ, đến việc họ bắt gặp Hoàng cùng một cô gái đi chơi bắn súng và dạo bước trên đường phố tối hôm qua, cũng may do cha Hoàng là một người có mối quan hệ rộng nên thông tin và hình ảnh không bị đưa lên báo.

Thấy họ khai thác quá sâu vào đời sống riêng tư của từng người. Long nói.

_ Xin lỗi nhưng hình như quý vị đã đi nhầm chủ đề hôm nay rồi. Hôm nay chúng ta có mặt ở đây để giới thiệu album mới của chúng tôi. Nên làm ơn chỉ hỏi những câu hỏi liên quan đến nói mà thôi...!!

Buổi họp báo kết thúc lúc sáu giờ chiều. Long mệt mỏi bước vào thang máy, Hoàng nối gót theo sau. Vì chuyện Hoàng bị chụp trộm khi đang đi chơi với Thanh tối hôm qua, Hoàng vĩ ông Hoàng Vỹ mắng ột trận, Hoàng biết là Hoàng không nên lôi Thanh vào chuyện này nhưng Hoàng không đành lòng được nên đã nắm tay lôi Thanh đi.

Long không biết gì về việc này, lúc này nhờ cô gái phóng viên hỏi Hoàng. Long mới được biết.

_ Cậu và cô gái đó có quan hệ gì à...??

Hoàng lắc đầu.

_ Chỉ là bạn học cùng lớp thôi. Thật là mệt mỏi, chỉ có thể mà họ cũng làm um xùm lên...!!

Long chán nản.

_ Ai bảo chúng ta là người nổi tiếng. Xem ra cuộc sống bình thường cũng không có...!!

_ Cậu nói đúng, tôi sợ họ sẽ làm phiền cô ấy. Lẽ ra tôi nên biết trước điều này mới phải...!!

Long lo lắng cho Thanh, đồng thời trách móc Hoàng.

_ Cậu đúng là điên khùng, cậu nên nghĩ cho cô gái đó mới đúng. Cậu có biết là bọn phóng viên không bao giờ bỏ qua cơ hội khai thác tin tức...!!

_ Bây giờ mình phải làm gì bây giờ...??

_ Còn làm gì được nữa. Mau cho người đến đưa cô ấy đi hay gọi điện báo cô ấy trốn đi đâu đó...!!

_ Ý hay đấy...!!

Hoàng bấm số gọi điện cho Thanh. Long đứng im lặng một bên, bàn tay Long gồng lên vì tức và vì ghen. Long nhếch mép nghĩ thầm

_ Con nhỏ ngốc nghếch cô có biết là bây giờ cô đang bị dính vào chuyện gì không hả...??

Thanh đang ngồi học trong phòng, do điện thoại bị hết pin. Thanh quên chưa sạc nên Hoàng gọi điện cho Thanh mấy lần mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Chủ tòa soạn báo Nhật Linh từ lâu rất căm ghét ông Hoàng Vỹ, mối hận do ông Hoàng Vỹ gây ra là mối nhục không bao giờ phai trong lòng ông Nhật Linh, ông ta quyết tâm một lần đưa tin tức con trai ông Hoàng Vỹ lên trên mặt báo bằng mọi giá.

Trợ lý Jay của ông ta là một người có tài năng, anh ta có thể nắm bắt thông tin một cách nhanh chóng. Ông Nhật Linh cầm hai bức ảnh chụp Hoàng và Thanh lên. Ông ta hỏi.

_ Cậu có chắc cô gái này là bạn của cậu ta không...??

Jay gật đầu.

_ Đừng thưa anh, chính mắt em nhìn thấy cậu ta nắm tay cô bé này tung tăng đi dạo phố, họ còn mua quà và tặng nhau gấu bông...!!

_ Tốt. Cậu cho người đi điều tra xem cô bé này là ai, ở đâu và làm gì. Tôi cần biết chính xác...!!

_ Anh định làm gì...??

Ông Nhật Linh nhếch mép.

_ Tôi thử xem lần này ông ta còn cứu con trai ông ta bằng cách nào...??

_ Tôi muốn cậu cho người bám theo cô bé này, moi được thông tin càng nhiều càng tốt...!!

_ Vâng. Em sẽ cho người đi làm ngay...!!

_ Nhớ là không được lộ thông tin ra ngoài, tôi không muốn bị người ta nhòm ngó...!!

Jay bước ra khỏi phòng. Ông Nhật Linh hai tay đút vào túi quần, thân người đứng dựa vào cửa sổ, ánh mắt của ông ta đang nhìn vào khoảng không trước mặt, từ khi theo nghề báo đến nay, chưa có một vụ nào là thoát khỏi tay ông ta, điều mà ông ta muốn bao giờ ông ta cũng tìm cách đạt được nó. Nguyên tắc làm việc của ông ta đó là sự thật, ông ta muốn khán giả biết được bộ mặt thật của giới văn nghệ sĩ, ông muốn họ cảm nhận được bên ngoài

vẻ hoàng tráng trên sân khấu, đời thường của họ xấu xa và trần tục như thế nào.

Ông ta nhếch mép.

_Hãy đợi đấy, lần này tôi sẽ không thua ông nữa đâu...!!

Thanh bị Long giao ột đồng bài tập. Trên đời này không có việc gì khổ và gây khó khăn cho Thanh bằng việc chủ nhật và thứ bảy phải ngồi cả ngày ở nhà đọc sách, giải bài tập. Thanh tức giận đá văng cuốn tập Văng xuống đất. Hai hàm răng nghiền vào nhau ken két.

_Tên chết tiệt, hần là gì mà dám hò sai mình làm theo ý hần chứ...?? Chúa ơi, cả một đồng bài tập thế này mình làm bao giờ cho xong, còn lịch đi học võ nữa, chắc là mình chết mất...!!

Thanh càng than Thanh càng cảm thấy chán, công việc ngập đầu. Thanh ngồi học từ sáng tới chiều, bụng kêu ột ột Thanh mới nhớ là chưa có gì vào bụng. Vội buông cuốn sách trên tay xuống bàn. Thanh đi vào bếp chuẩn bị nấu ăn, sực nhớ là quên chưa sạc pin điện thoại. Thanh vội vàng chạy vào phòng khách cắm dây vào ổ điện, xong đâu đấy Thanh bắt đầu nấu ăn.

Nhìn tô mì bốc khói trước mặt. Thanh hài lòng mỉm cười hạnh phúc. Có lẽ số của Thanh luôn gặp vận hạn nên vừa đưa được hai cọng mì lên môi tiếng chuông cửa vang lên. Thanh chán nản xỏ đôi dép đi trong nhà. Thanh kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn Long.

_Anh...anh đến đây làm gì...??

Long lo lắng hỏi.

_Em...em không bị làm sao chứ...??

Thanh ngơ ngác.

_Có chuyện gì hả anh...??

Long cúi.

_Cô còn nói nữa, cô có biết là cô đang bị báo chí dòm ngó không hả...?

Thanh mù mờ không hiểu chuyện gì cả.

_Anh đang nói gì đấy, báo chí thì có liên quan gì đến em...?

_Không liên quan đến cô. Thế hôm trước ai nắm tay Hoàng đi dạo khắp phố, nghe nói hai người còn mua gấu bông tặng nhau nữa...!!

Thanh ấp úng.

_Anh ấy là bạn của em. Không lẽ đi chơi với bạn cũng là sai...??

_Không sai nhưng em phải biết cậu ấy là thần tượng, mọi cô gái liên quan đến cậu ấy đều bị người ta hiểu lầm là bạn gái...!!

Thanh chán nản, chuyện này với Thanh cũng không có gì là lạ lắm. Bố mẹ Thanh làm trong đài truyền hình, mọi ngày đọc báo, xem phim được mời đến trường quay, Thanh đều hiểu cả.

Thanh ngại ngùng không biết có nên mời Long vào nhà hay không. Nếu bắt Long đứng ở bên ngoài thì không được mà nếu cho Long vào Thanh hơi ớn. Thanh rùng mình vì đã lâu rồi Thanh không có cảm giác cho con trai ở chung một phòng.

_Mời...mời anh vào...!!

Không cần Thanh mời câu nào. Long đã bước hần vào trong. Long quan sát khắp căn phòng. Long thấy trên tường dán đầy hình của nhóm nhạc Blue, sách vở được sắp xếp gọn trên kệ, một chiếc bàn học con bằng gỗ sơn màu trắng xinh xắn, nước sơn phòng màu hồng nhạt, chiếc máy nghe nhạc đang chơi một bài hát tang go.

Long bật cười.

_Không ngờ cuộc sống của cô cũng phong phú đấy chứ...??

Thanh héch mĩ.

_Anh đến đây để trên tôi đấy à...??

Long trừng mắt.

_ Cô nghĩ là tôi rảnh dỗi thế hả ? Tôi vẫn còn chưa quên cô tội cô ngốc nghếch thì thôi, cô đừng có đại mà chọc giận tôi...!!

Thanh ngán ngẩm hỏi.

_ Anh uống gì...??

_ Cà phê...!!

Thanh lắc đầu.

_ Xin lỗi, nhưng tôi chỉ có nước ngọt và nước khoáng thôi...!!

_ Nếu thế cô cho tôi nước khoáng...!!

Thanh mở tủ lạnh mang cho Long một chai nước. Nhìn tô mì bốc khói trên bàn.

_ Cô vẫn chưa ăn cơm à...??

Thanh giật nảy.

_ Nhờ anh mà tôi nhịn đói cả ngày, anh cho tôi một đồng bài tập, bao giờ tôi mới làm xong...!!

_ Cô kêu than cái gì, cô nên nhớ là tôi đang giúp cô...!!

_ Nếu anh giúp tôi thì anh làm ơn tha cho tôi đi...!!

_ Cô là một con heo lười làm sao mà tha cho cô được, càng buông lỏng cho cô bao nhiêu, cô lại càng lười bấy nhiêu...!!

_ Cầu xin anh cũng bằng thừa, anh đúng là một tên máu lạnh...!!

_ Cô bảo ai đấy hả...?? Nói cho tôi biết cô và Hoàng có thật chỉ là bạn thông thường thôi đúng không...??

Thanh nhún mày.

_ Tôi đã nói với anh rồi, tôi và anh ấy chỉ đơn thuần là bạn, không lẽ anh nghi ngờ điều đó...!!

Long tươi tỉnh đáp.

_ Không. Tôi hy vọng điều đó là đúng với những gì mà cô nói...!

Thanh xua tay.

_ Khỏi cần anh phải tin tưởng tôi. Trong lòng tôi thấy thế nào chẳng lẽ tôi lại không biết...!!

_ Biết thế là tốt. Bây giờ cô đi ăn nốt tô mì của cô đi...!!

Thanh chán nản, bây giờ nó nguội ngắt và nát nấu làm sao mà ăn nổi. Nhìn vẻ mặt tiu ngiu của Thanh. Long an ủi.

_ Cô đi nấu tô mì khác là được chứ gì...??

_ Làm sao mà nấu, tôi thà nhịn đói còn hơn phải vào bếp...!!

_ Ơt ơt...!!

Bụng Thanh sôi lên. Long lắc đầu đứng dậy. Bước vào bếp Long hỏi.

_ Trong tủ lạnh của cô có những gì...??

Thanh kiểm tra, thấy chỉ còn thịt đông lạnh, rau, măng, tôm, đậu hũ. Mặc chiếc tạp dề để trên ghế, Long bắt đầu nấu ăn, sau một hồi sào nấu cuối cùng mọi thứ cũng xong xuôi. Thanh hoan hô thật to, mũi hít hít.

_ Anh giỏi quá. Bây giờ em mới biết anh là một đầu bếp cừ khôi...!!

Long phì cười gắt.

_ Còn không mau dọn ra bàn đi, còn đứng đó nhảy nhót lung tung...!!

Có đây là bữa ăn ngon nhất của Thanh từ khi sang bên này học. Thanh do lười nấu nướng nên suốt ngày ăn mì, ăn bánh, ít khi nào được ăn thức ăn do Thanh tự nấu.

Vừa ăn Thanh và Long vừa nói chuyện, đây là lần đầu tiên Thanh cảm thấy Long gần gũi đến thế. Long cũng là một chàng trai đáng yêu và biết điều, thật là dễ chịu khi trông thấy một chàng trai vào bếp.

Thanh trêu.

_Mai sau anh sẽ là một ông bố và một người chồng hoàn hảo cho các quý cô...??

Những lời của Thanh làm cho Long ho sặc sụa, Thanh hốt hoảng đưa cốc nước lọc cho Long. Uống vội ngụm nước, Long hét.

_Cô nói lung tung gì thế hả. Ai là chồng, ai là cha...??

_Thì anh chứ còn ai, không phải tôi đang nói đến anh hay sao...??

Thanh nheo mắt.

_Thôi mà đừng có ngượng, nếu anh thích thì có đại ra đi. Tôi hứa sẽ không cười anh đâu...!!

_Cô im đi. Đúng là bực cả mình...!!

Cả hai đang cãi nhau, tiếng chuông cửa lại vang lên. Thanh buông đĩa đứng dậy. Thanh mở to mắt nhìn Hoàng. Thanh không hiểu hôm nay là ngày gì mà hai chàng trai đến nhà Thanh thế này.

_Chào anh. Có chuyện gì không anh...??

_Em có bị ai bám theo hay bị ai làm phiền không...??

Thanh lắc đầu. Thanh thắc mắc tại sao khi vừa xuất hiện ở trước cửa cả Hoàng và Long đều hỏi cùng một câu hỏi. Không lẽ anh ấy sợ mình bị bọn báo chí kia bám theo. Thanh trấn an.

_Anh đừng lo họ không làm gì em đâu...!!

Long từ trong nhà bếp đi ra. Nhìn thấy Hoàng đứng trước cửa.

_Chào cậu. Cậu cũng đến đây à...??

Hoàng nhìn xúng Long. Hai chàng trai nhìn nhau trừng trừng. Thanh cảm nhận được không khí đang bị tích điện ở xung quanh đây. Thanh vội nói.

_Mời anh vào...!!

Long ngồi đối diện với Hoàng. Cả hai im lặng không nói gì. Sau khi hợp báo xong. Do lo lắng cho Thanh nên Long vội phóng xe đến nhà Thanh ngay. Hoàng còn bận chuyện công ty nên chưa đến ngay được.

Thanh hết nhìn Long lại nhìn Hoàng. Thanh đẩy ly nước ngọt trước mặt Hoàng.

_Mời anh uống...!!

_Ừ...!!

Sau câu xã giao đấy, cả ba không ai nói với ai thêm câu nào nữa. Thanh thế này không được ổn. Thanh vừa nghĩ ra được một cách xua tan không khí ngượng ngùng giữa ba người.

_Các anh có ai chơi điện tử không...??

Hoàng và Long đồng thanh.

_Sao...!!

Thanh bật cười giải thích.

_Chúng ta cùng đưa xem ai thua sẽ bị phạt bằng cách bôi nhọ lên mặt. Thế nào hai anh có muốn chơi không...??

Hoàng ngập ngừng.

_Nhưng anh không được giòi cho lắm...!!

_Quan trọng gì đâu anh, điều cốt yếu là tập trung tinh thần vào nó thôi...!!

_Nếu thế thì chúng ta chơi...!!

Cả ba bị cuốn hút vào trận chiến. Ở trong căn phòng mấy mươi mét này thỉnh thoảng vang lên những tiếng cười và hét của Thanh. Sau trận chiến Hoàng là người bị bôi nhiều nhất vào mặt, người thứ hai là Thanh còn Long chỉ bị có mấy gạch. Thanh nhìn khuôn mặt hề của Long, Thanh ôm bụng cười như điên, Long và Hoàng cũng không kém gì.

Hoàng và Long ra về lúc mười giờ đêm, đây là lần đầu tiên họ mới được cười thoải mái, chơi hết mình và không cần phải lo nghĩ gì. Trong lòng họ một cảm giác ấm áp đang dâng lên, họ đều nghĩ Thanh là một cô gái đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Buổi sáng không hề êm đềm như mọi hôm, giông bão đang nổi lên. Lòng Thanh cảm thấy thấp thòm lo âu. Chưa bao giờ Thanh cảm thấy sợ hãi và hốt hoảng như thế này. Thanh tự hỏi phải chăng Thanh sắp phải đối diện với một chuyện mà Thanh chưa từng trải qua trong đời.

Thanh chăm chỉ dậy sớm nấu cơm sáng cho Long, tuy là không được ngon nhưng bù lại Thanh không còn sợ bị Long chửi và tìm cách hành tội Thanh vì dù sao Thanh cũng đã cố gắng hoàn thành nhiệm vụ Long giao cho.

Do vẫn chưa quen dậy trước bảy giờ nên đôi mắt Thanh nhú lại, chân nọ đá chân kia Thanh bước vào phòng tắm. Thanh ngáp ngủ một cái rồi to, vuốt lại mái tóc rối, quẹt kem đánh răng lên bàn chải. Thanh bắt đầu tiến hành làm vệ sinh buổi sáng.

Điện thoại reo vang làm Thanh giật mình, miệng ngậm bàn chải, Thanh chạy ra phòng ngủ, lục tìm túi xách. Thanh lấy điện thoại, mở máy, Thanh giật mình nhìn một số lạ hiện lên trên màn hình. Thanh định cúp máy khỏi nghe luôn nhưng có một điều gì đó thôi thúc Thanh tò mò muốn biết là ai.

_Chào em...!! Xin lỗi vì làm em thức giấc...!!

Thanh mỉm cười hóa ra là Hoàng. Miệng ngậm kem đánh răng nên Thanh không nói được rành.

_Chào anh...!! Sáng sớm thế này anh gọi cho em có việc gì không...??

Hoàng ấp úng.

_À.. cũng chẳng có gì quan trọng, anh chỉ muốn biết là hôm nay em có đi học không thôi...??

_Tất nhiên là có. Anh gọi cho em vì muốn biết chuyện này thôi à...?? Anh vui tính quá đấy...!!

_Ừ, bạn bè phải quan tâm đến nhau chứ...??

_Em cảm ơn anh, nhưng mà có chuyện gì mà hôm qua hai anh cùng đến nhà em hỏi cùng một câu hỏi thế...??

Hoàng ngập ngừng.

_Anh xin lỗi vì anh mà em bị vạ lây. Anh sẽ cố ngăn chặn không cho phép ai được tiếp cận em...!!

Thanh cười thông cảm nói.

_Chuyện này em hiểu, dù gì bố mẹ em cũng làm trong đài truyền hình, cô em làm quản lý ột nhóm nhạc, cuộc sống thần tượng của các anh đúng là không dễ chịu gì. Chỉ khác là ở Việt nam không có paparazzi còn ở xứ Đài này lúc nào cũng có...!!

_Em thật may mắn vì có một gia đình làm nghệ thuật, em có muốn đi theo hướng này hay không...??

Thanh giãy nảy.

_Dạ, em không thích. Mai sau em muốn trở thành một võ sư hay một thầy giầy võ ở một trung tâm nào đó...!!

Hoàng bật cười khúc khích.

_Ước mơ của em đúng là ngoài tưởng tượng của anh. Anh nghĩ là em đang đi đúng hướng với nguyện vọng- Hoàng thở dài- Còn anh, anh không còn sự lựa chọn nào khác...!!

_Vậy sao...?? Anh bị gia đình ép anh phải trở thành một ca sĩ à...??

_Không phải thế, là do bản thân anh ép anh. Anh phải làm được một cái gì đó cho cô ấy, anh muốn hoàn thành nguyện vọng được đứng trên sân khấu của cô ấy...!!

Giọng Thanh trầm buồn.

_Em xin lỗi vì đã khơi lại nỗi buồn của anh.!!

Hoàng vội nói.

_Em làm sao thế, sao hơi một tí là em lại xin lỗi anh. Lẽ ra người phải xin lỗi em là anh mới đúng, chính anh đã đưa em vào rắc rối. ...!!

_Em rất vui vì được làm bạn với anh. Cuộc sống có ai học được chữ ngờ đâu hả anh, chúng ta để ý đến nó làm gì, có khó khăn thì vượt qua khó khăn. Cuộc sống như thế mới thật sự có ý nghĩa.!!

Hoàng cảm thấy ấm lòng.

_Em nói đúng. Cảm ơn em vì đã cho anh thêm dũng khí. Anh hứa sẽ làm mọi cách để bảo vệ em. ...!!

Cơ thể Thanh trùng xuống, trái tim Thanh đập thật nhanh, đây là lần đầu tiên có một chàng trai nói muốn bảo vệ Thanh.

Thấy Thanh im lặng không nói gì. Hoàng lo lắng hỏi.

_Em không trách anh chứ...?? Anh xin lỗi nếu anh nói điều gì đó không phải...??

Thanh mỉm cười trấn an Hoàng.

_Em chỉ đang nghĩ lại lời của anh nói. Anh có biết là từ nhỏ em không có anh trai nên cảm giác được một người anh trai quan tâm thật đặc biệt. ...!!

Hoàng thoáng buồn hỏi.

_Em chỉ coi anh là một người anh trai của em thôi sao...??

Thanh ngu ngơ không hiểu Hoàng hỏi như vậy có nghĩa là gì, với Thanh mà nói, cuộc sống thoải mái sung sướng hơn nhiều, Thanh ón nhất là tình yêu liên quan đến thân phận.

_Tất nhiên anh là một người bạn tốt của em. Chẳng phải chúng ta đã hứa sẽ quan tâm và chăm sóc lẫn nhau sao...??

_Ừ, đúng rồi...!!

_Em cúp máy đây, khi nào đến trường anh em mình sẽ nói chuyện sau. ...!!

_Chào em. ...!!

Thanh chạy vội vào phòng vệ sinh. Cố gắng hoàn thành mọi chuyện trong một thời gian kỷ lục. Thanh xếp sách vở, bút thước vào cặp, mặc tạp dề Thanh bắt đầu nấu bữa sáng. Nhớ lại buổi chiều hôm qua Thanh được Long nấu cơm cho ăn, Thanh bật cười thích thú. Mờ máy điện thoại, Thanh gọi điện cho Long. Long hôm qua do thức khuya viết nốt mấy bài hát nên đến gần năm giờ sáng Long mới đi ngủ thành ra Long ngủ quên trên bàn làm việc, tiếng chuông điện thoại làm Long giật mình thức giấc. Long quát.

_Cô có bị điên không hả...?? Vừa mới sáng sớm cô gọi cho tôi làm gì. ...??

Thanh nhăn mặt, tai Thanh như bị điếc, tiếng hét của Long làm Thanh tức giận.

_Đồ điên, chẳng phải hôm qua anh dặn có chuyện gì xảy ra tôi có thể gọi điện cho anh là gì, thế mà anh lại hét tôi, biết thế tôi chẳng thèm gọi anh cho xong. ...!!

Long kiên nhẫn hỏi Thanh.

_Có chuyện gì cô nói nhanh lên. ...!!

Thanh giận dữ.

_Lúc này có nhưng bây giờ hết rồi. Xin lỗi vì làm phiền anh. ...!!

Thanh cúp luôn máy, Thanh buồn chán.

_Không ngờ hán vẫn chẳng thay đổi bao nhiêu, mình cứ tưởng hán phải khá hơn ngày trước, hóa ra sau một đêm ngủ dậy hán vẫn là hán của hôm qua. Đừng là hết thuốc chữa...!!

Long tức giận gọi điện lại cho Thanh.

_Cô định đánh đồ tôi đấy hả...?? Nếu cô không muốn tôi phóng xe tới nhà cô thì cô nói nhanh lên còn nếu không năm phút nữa gặp cô trước cổng...!!

Thanh nhắm nhắng.

_Cảm ơn anh đã quan tâm nhưng mà tôi nghĩ tôi có thể tự giải quyết được...!!

_Cô dám trêu tức tôi. Được rồi cô chờ đấy, cô sẽ biết hậu quả do cô gây ra...!!

Lần này Long cúp máy trước Thanh. Thanh nhún vai bất cần, Thanh nghĩ Long chỉ dọa suông Thanh thôi, làm gì có chuyện Long phóng xe đến nhà Thanh. Thanh vừa nấu cơm vừa hát vui vẻ. Xong đâu đấy, Thanh mặc quần áo chỉnh tề, thắt lại chiếc nơ ở cổ cho ngay ngắn quay ngược quay xuôi trước gương, Thanh tự tin bước ra khỏi cửa.

Tiếng bíp của còi xe ô tô làm Thanh giật mình quay lại, vừa nhìn thấy bóng dáng Long đứng dựa sát cửa kính xe ô tô. Thanh giật lùi một bước, kiểu này Thanh chỉ còn cách chạy vào nhà may ra thoát khỏi sự trừng phạt của Long.

Thanh sợ bị Long đánh nhưng mà nếu không bước ra cửa Thanh không thể đi học được. Thanh cắn răng mạnh dạn bước xuống.

Long đứng im lặng nhìn Thanh. Thanh định bước đi luôn, Long quát.

_Con nhỏ kia, cô có biết phép tắc không hả...?? còn không mau chào sếp của cô đi...!!

Thanh đứng lại, mặt Thanh xù xuống. Thanh lễ phép nói.

_Em chào sếp...!!

Long nhếch mép.

_Cô tương với thái độ đó của cô, tôi sẽ tha cho cô à...??

Thanh thách thức.

_Vậy anh làm gì được tôi. Không lẽ anh định đánh con gái ở giữa đường...??

Người đi qua người đi lại tấp nập, chiếc xe màu vàng nhạt của Long làm họ chú ý. Thanh thích trí vì Long không làm gì được Thanh vào lúc này nhưng mà khi đến trường Thanh biết phải làm sao, lúc đó có trời may ra mới cứu nổi Thanh. Mồ hôi rịn ra đầy trán. Thanh ngán ngẩm hỏi Long.

_Tôi phải làm gì anh mới chịu buông tha cho tôi...??

_Cô chẳng cần phải làm gì cả. Cô đứng yên cho tôi đánh may ra tôi còn nể tình bớt tội cho cô...!!

Thanh đứng nguyên một chỗ, mắt nhắm chặt lại. Thanh run sợ.

_Đây anh đánh đi. Tôi hứa sẽ không phản kháng lại...!!

Long cười thầm. Con nhỏ này đúng là ngốc, có ai chưa vả mà đã tự xưng như con nhóc này không nhi...??? To đầu mà không biết một cái gì cả, chỉ vừa mới dọa đã sợ phát khiếp lên rồi. Cô ta cũng anh hùng lắm, dám làm dám chịu nhưng kiểu anh hùng rơm này sớm muộn gì cũng gặp tai họa.

Long ra lệnh.

_Mau lên xe tôi chờ cô đi học...!!

Thanh bước lùi lại hai bước, đôi bàn tay xua lia lịa.

_Anh cho tôi xin, tôi không muốn làm đối tượng nhòm ngó của mọi người trong trường đâu. Tôi đi xe buýt được rồi...!!

_Tôi bảo cô lên thì cô lên đi, sao cô còn đứng đó lăm mồm giải thích làm gì...?? nếu cô không muốn chết thì nên làm theo những lời tôi nói còn nếu muốn chết tôi sẽ chỉ cách cho cô biết...!!

Thanh lẩm bẩm

_Đi với anh hay không đi với anh đằng nào tôi cũng chết thôi thì chết sớm một chút có lẽ sẽ tốt hơn...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72

_ Cô đang nói cái quái gì đấy hả...??

_ Còn không mau lên xe đi...!!

Thanh cương quyết lắc đầu nói.

_ Tôi không lên, chuyện gì anh ép tôi làm cũng được nhưng chuyện này nhất định là không...??

Long gần giọng hỏi Thanh.

_ Cô chắc chứ...??

Thanh gạt đầu cái rụp. Long bước đến gần Thanh, Thanh liền lùi ra xa, cứ như thể hai người đang cảm tưởng đang nhảy theo điệu nhạc cha cha cha. Long vừa buồn cười vừa bực mình.

_ Càng ngày cô càng lão liễu. Tôi mà không dạy bảo cô e rằng không được. Tôi không muốn dắt một con ngựa hoang như cô, tôi cần một con ngựa thuần chủng...!!

Thanh điên tiết.

_ Anh ví tôi như một con ngựa cho anh cười đầu cười cổ chứ gì...?? Thật là một ví dụ hay ho – Thanh mai mỉa - cảm ơn anh...!!

_ Không lẽ tôi nói sai cho cô...!!

Long mở cửa xe. Đầu thò ra khỏi cửa kính.

_ Tôi hỏi lần chót, cô có chịu lên hay không...??

Thanh phẩy phẩy tay.

_ Không, anh đi trước đi...!!

Long nhún vai bất cần.

_ Nếu thế tôi mặc xác cô...!!

Chờ cho xe Long phóng đi xa rồi. Thanh mới dám chừa rửa Long.

_ Tên đáng ghét, hắn luôn tìm cách bắt nạt mình. Không biết mình là gì của hắn hay kiếp trước mình nợ nần gì hắn mà kiếp này mình phải làm tôi đòi cho hắn. Đùng là không có cái họa nào như cái họa này...!!

Thanh do cãi nhau với Long nên đi học muộn hơn Dung thành ra hai đứa không gặp được mặt nhau ở trên xe buýt. Thanh chán nản chọn một chỗ gần cửa sổ như mọi hôm. Thanh muốn chống đối lại tất cả lệnh của Long nhưng Thanh làm không được, không hiểu tại sao Thanh luôn lo lắng quan tâm đến Long, phải chăng Thanh không hận và không ghét Long như Thanh tưởng.

Thanh giật mình nhìn công trường đang tụ tập rất đông phóng viên, vừa thấy bóng dáng Thanh họ xúm cả lại. Thanh giật mình không hiểu tại sao họ lại quan tâm đến Thanh.

Họ vây lấy Thanh vào giữa, những ánh đèn liên tiếp nhấp nháy. Những chiếc micro chìa vào mặt Thanh. Thanh ngỡ ngác như người từ trên rừng về, Thanh thấy các bạn đang tò mò nhìn Thanh, họ cũng không hiểu tại sao Thanh lại được giới báo chí quan tâm săn sóc một cách nhiệt thành như thế.

Một cô nhà báo hỏi Thanh.

_ Xin em làm ơn cho chúng tôi biết mối quan hệ giữa em và ca sĩ Hoàng Quân...??

Một người khác hỏi Thanh.

_ Giữa hai người có phải là quan hệ tình nhân đúng không...??

Họ nhao nhao.

_Làm ơn trả lời đi...!!

_Hai người quen nhau từ bao giờ...??

_Gặp nhau trong trường hợp nào...??

_Mức độ tình cảm của hai người đã đến đâu...??

Tại Thanh như bị ù đi, miệng Thanh đóng băng lại. Thanh không tài nào trả lời nổi, Thanh chỉ cầu mong ai đó đến giải thoát cho Thanh. Thanh bị họ vây chặt quá, Thanh không tài nào thoát ra nổi, bọn họ không những chụp ảnh Thanh, phỏng vấn Thanh, họ còn truyền hình trực tiếp lên tivi. Thanh do có gia đình làm nghệ thuật nên Thanh hiểu, vội lấy tay che mặt, Thanh kéo sụp mũ áo khoác xuống. Thanh chưa kịp mở miệng nói câu nào, Thanh nghe tiếng nói của Hoàng.

_Mọi người đang làm gì thế...??

Họ gặp được Hoàng ở đây chẳng khác gì bắt gặp được vàng. Họ liền vây ngay lấy Hoàng, họ đẩy Hoàng và Thanh vào giữa, Thanh quay sang nhìn Hoàng trừng trừng, Thanh trách móc.

_Anh bị điên hay sao...?? Anh có biết anh xuất hiện ở đây càng làm ọi chuyện thêm phức tạp hơn không hả...??

Hoàng mỉm cười trấn an Thanh.

_Em đừng lo lắng quá, mọi chuyện đã có anh lo...!!

Người quản lý của Hoàng đến, anh ta là một chuyên gia đàm phán. Anh ta mỉm cười chào phóng viên.

_Có câu hỏi gì xin mời các vị cứ hỏi...??

Họ tranh nhau hỏi.

_Xin hỏi cô gái này là bạn gái của Hoàng Quân đúng không...??

_Đúng thế...!!

Câu trả lời của anh ta làm cho Thanh và Hoàng chết sững. Thanh há hốc mồm, miệng Thanh lắp bắp.

_Anh...anh đang nói gì thế...?? Tôi...tôi và anh Hoàng chỉ có quan hệ...!!

Thanh chưa kịp nói hết câu người quản lý của Hoàng đã ngắt lời.

_Xin lỗi quý vị vì cô ấy xúc động quá nên ăn nói lung tung...!!

Họ cười xòa không nói gì. Tin này là một tin chấn động trong giới báo chí, đã từ lâu chuyện tình cảm của Hoàng Quân luôn được dấu kín, báo chí không moi được tin gì cả nay họ may mắn biết được người bạn gái bí mật của Hoàng Quân thì còn gì bằng. Họ hỏi Thanh tới tấp.

_Cô làm ơn cho chúng tôi biết hai người quen nhau trong hoàn cảnh nào...??

_Hai người đã yêu nhau lâu chưa...??

_Tại sao chúng tôi không nghe Hoàng Quân nhắc gì đến tên cô...??

_Phải chăng cô là người bạn gái thời ấu thơ của Hoàng Quân...??

Thanh bực mình định nói là Thanh và Hoàng Quân chẳng có quan hệ gì cả nhưng người quản lý của Hoàng Quân đã thay Thanh trả lời trước.

_Họ quen nhau cách đây cũng đã lâu lắm rồi. Chuyện này sẽ được công bố khi Hoàng Quân tổ chức họp báo giới thiệu album mới, nếu quý vị quan tâm hôm đó chúng tôi sẽ trả lời hết các câu hỏi của quý vị, còn hôm nay xin mạn phép hai nhân vật chính cần phải vào lớp, sắp muộn giờ học đến nơi rồi...!!

Họ thi nhau chụp ảnh, máy ghi bật lên. Thanh cảm giác hồn Thanh đang chơi vui trên chín tầng mây, Thanh không biết Thanh đang gặp phải tình huống nữa. Cố chạy trốn khỏi cuộc sống có liên quan đến thần tượng thì hôm nay chính Thanh lại bị hiểu lầm là người yêu của một ca sĩ; diễn viên; người mẫu nổi tiếng. Cuộc sống địa ngục của Thanh bắt đầu. Trong số các bạn nữ có người căm ghét Thanh, có người tò mò, có người ghen tị, có người muốn được như Thanh, có người chê Thanh không xứng với Hoàng. Thanh ôm đầu nhăn nhó, sao mọi chuyện lại thành ra thế này, nếu bố mẹ và bạn bè Thanh mà biết được, Thanh phải ăn nói với họ như thế nào đây. Thanh muốn điên cả cái đầu, vụ hiểu lầm này thật tai hại.

Người quản lý đưa Thanh và Hoàng đến một căn phòng biệt lập trong trường. Thanh điên tiết quá.

_Anh đang làm cái quái gì thế hả...?? Tại sao anh bảo tôi và anh Hoàng là người yêu, trong khi chúng tôi chỉ là bạn...!!

Người quản lý của Hoàng tên Dương Ca. Anh ta đưa cho Thanh xem một xấp tấm hình. Xem đến đâu Thanh tò mò đến đấy, điều khiến Thanh sững sốt và đỏ mặt là làm sao họ chụp được cảnh Thanh và Hoàng hôn nhau trong thư viện, chẳng phải hôm ấy không có ai....??

Dương Ca giải thích cho Thanh và Hoàng hiểu.

_Tôi không cần biết lí do vì sao hai người hôn nhau, nắm tay nhau đi dạo phố. Hoàng Quân là người của công chúng, mọi hành động, lời nói, cử chỉ, mối quan hệ với ai cũng bị báo chí nhòm ngó. Tôi hy vọng hai người có thể giúp tôi đóng đậy vài trò người yêu giả tạo này....!!

Thanh nhếch mép cười nhạt nói.

_Tôi không cần biết đến lí do vớ vẩn của anh. Với tôi bạn vẫn mãi chỉ là bạn, tôi mặc kệ anh ấy có phải là thần tượng hay không..?? Thần tượng không phải là người, là người ai cũng cần phải có bạn để chia sẻ, lẽ nào họ là gỗ đá...??

Dương Ca trầm giọng nói.

_Nếu bây giờ cô tuyên bố không phải là người yêu của Hoàng Quân. thông tin lúc này do tôi cung cấp là giả, Hoàng Quân sẽ bị báo chí tri trích, khán giả là ó, tôi sợ cậu ấy sẽ mất đi ngôi sao thần tượng trong lòng mọi người, công sức bao nhiêu năm coi như đổ sông đổ bể hết....!!

Thanh chán nản hỏi.

_Không còn cách nào khác hay sao...?

Dương Ca lắc đầu.

_Không phải là không còn cách mà là cô có chịu theo hay không thôi...??

Thanh tò mò hỏi.

_Cách nào....??

_Bây giờ hai người cứ đóng giả là người yêu rồi chia tay nhau sau. ...!!

Thanh hét.

_Anh bị điên hả. ...?? chỉ cần như thế thôi cũng đủ giết tôi chết rồi.!!

Hoàng nói xen vào.

_Cô ấy nói đúng đấy, tại sao anh lại ăn nói lung tung. Bọn em chỉ là những người bạn bình thường, vì câu tuyên bố của anh ngày mai báo chí lại được dịp tung những tin đồn thất thiệt. Em biết phải ăn nói với cha em như thế nào đây....??

Dương Ca nhún vai.

_Cậu không cần phải nói gì với bố cậu. Tôi sẽ giải thích cho ông ấy hiểu. Nhiệm vụ của hai người là không để cho người ngoài biết mối quan hệ của hai người là giả, nếu không chúng ta sẽ cùng nhau bị la ó, bị chửi rủa, sự nghiệp, tiếng tăm đến đây là chấm hết.!!

Thanh ôm đầu ngồi bất động trên ghế. Khuôn mặt Thanh nhẵn lại, hình bóng Long thoáng hiện ra trong đầu. Không hiểu tại sao lúc này Thanh lại sợ bị Long hiểu lầm là Thanh và Hoàng có mối quan hệ trên mức bình thường, bây giờ chuyện chính Thanh vẫn chưa lo xong, Thanh lại đi lo chuyện lung tung.

Hoàng bước lại gần Thanh. Hoàng ịu xù nói.

_Anh xin lỗi vì anh mà em bị mọi người hiểu lầm. Mấy ngày nữa là tới buổi họp báo anh sẽ giải thích lại cho họ hiểu, anh tin mọi thứ sẽ trở lại bình thường như cũ.!!

_Làm sao mà trở lại bình thường như cũ được. Anh không thấy ánh mắt các bạn trong trường nhìn em hả.??? Rồi còn chuyện buổi phỏng vấn bị đưa lên ti nữa, em nghĩ bây giờ khắp cả nước đã biết em là ai, đang ở đâu và đang làm gì.???

Thanh run sợ.

_Có lẽ em nên dọn đồ bay về nước sớm may ra em mới thoát khỏi tình trạng không đáng có này.!!

Hoàng sợ hãi nói.

_Em không cần phải làm như thế đâu. Hay là ngay bây giờ anh tổ chức họp báo, anh sẽ cải chính lại thông tin vừa rồi. ...!!

Dương Ca cảnh cáo Hoàng.

_Nếu thế cậu chuẩn bị tinh thần bị mọi người tẩy chay đi...!!

Thanh lo ngại bảo Hoàng.

_Anh đừng có ngốc nghếch như thế. Việc này không thể giải quyết theo cách của anh được đâu...!!

_Nhưng mà nếu không làm thế, em phải bỏ về nước thì sao...??

_Có khó gì đâu. Em về bên ấy học cùng các bạn, còn anh, anh vẫn phải tiếp tục con đường anh đã chọn....!!

Dương Ca phân tích.

_Nếu cô bỏ về nước của cô bây giờ, mọi người sẽ hỏi cô đâu...?? Lúc đó chúng tôi biết trả lời họ như thế nào, không lẽ tôi bảo họ là cô đã bỏ trốn. Nên cô làm ơn đóng giả người yêu của Hoàng trong một thời gian ngắn nữa thôi, đến thời điểm thích hợp tôi sẽ tuyên bố hai người đã chính thức chia tay....!!

Cách này cũng không được, cách kia cũng không xong. Thanh điên tiết.

_Vậy theo ý của anh là từ bây giờ trở đi tôi phải làm theo mọi yêu cầu của anh....??

_Đúng thế. Nếu cô là bạn của cậu ấy. Cô làm ơn giúp cậu ấy...!!

_Đúng là tôi là bạn của anh ấy nhưng điều đó đâu có nghĩa tôi phải giúp anh ấy theo cái cách kỳ cục này, thiếu gì cách anh không nghĩ ra....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Thanh và Dương Ca cãi qua cãi lại, đã quá giờ học. Thanh sợ không dám vào lớp học cùng các bạn, Thanh sợ bị bọn họ dòm ngó, đánh giá, bình phẩm, chê bai. Thanh thả nghỉ học buổi lên lớp hôm nay còn hơn. Nhưng tránh được hôm nay, còn ngày mai, ngày kia, làm sao Thanh tránh được nó cả đời. Thanh phải dũng cảm đối mặt với sự thật dù Thanh có muốn hay là không...?

Thanh im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Thanh chỉ cầu mong mọi chuyện xảy ra lúc này là một giấc mộng không hơn không kém nhưng hình như không phải như vậy. Nhìn mọi người đang vây quanh lấy nhau, họ đang tùm ba tùm năm bàn tán, bình luận và đang nhìn lên đây. Thanh co rúm người lại, ánh mắt Thanh buồn xa xăm.

Hoàng vỗ vai Thanh.

_Anh xin lỗi, có gì mong em thông cảm cho anh. Anh sẽ cố gắng giải thoát cho em khỏi hoàn cảnh bị bắt ép này....!!

Thanh mệt mỏi.

_Em cũng hy vọng là anh làm được những gì mà anh nói. Bây giờ em phải đối diện với các bạn trong trường như thế nào, em sợ họ căm ghét em vì em lừa cướp mất thần tượng trong lòng của họ...??

Dương Ca mỉm cười hỏi Thanh.

_Cô không thích có người yêu là thần tượng sao....??

Thanh bực mình đáp.

_Cảm ơn hảo ý của anh nhưng mà tôi còn muốn sống yên bình, tôi không thích suốt ngày bị bọn báo chí bám theo như đĩa, bị mọi người bình luận, bị sấm soi. Cuộc sống như thế có khác gì nhà tù đâu....!!

Dương Ca nhìn sững Thanh. Anh ta đang cố phân tích những lời mà Thanh đang nói kia có lời nào là giả dối không. Đôi mắt Thanh trong veo, khuôn mặt bừng sáng điều đó chứng tỏ Thanh đang nói thật. Anh ta kinh ngạc hỏi lại Thanh.

_Tại sao có rất nhiều cô gái ước được giống như cô mà không được....??Trong khi đó cô lại ước là không...??

_Tôi đã giải thích với anh rồi. Tôi không thích bị người ta nhòm ngó vào đời tư của tôi. Tôi muốn tôi thích ăn gì thì ăn, thích làm gì thì làm, thích mặc gì cũng được, tôi không thích vì ai đó mà phải từ bỏ đi ý thích cá nhân của bản thân, cuộc sống gượng ép, gò bó không hợp với tôi.!!

Mặc Thanh có cố giải thích như thế nào, lời nói đã lỡ phóng ra không thể nào rút lại được nữa. Tin tức đã bị truyền đi như gió, nhà nhà đang mở ti vi xem, họ đang nhìn chăm chăm vào màn hình, fan hâm mộ của Hoàng Quân đang gọi điện và gửi tin nhắn cho nhau. Họ muốn biết cô gái dám yêu thần tượng của họ là ai

bước thẳng vào lớp, cô ta leo đèo theo sau. Bọn con trai trong trường trở mắt nhìn cô ta không chớp, dù gì cô ta cũng là một thiên kim tiểu thư sắc nước hương trời.

Cô ta bước thẳng đến chỗ Long ngồi. giọng cô ta ngọt ngào.

_Em có thể nói chuyện với anh một chút được không...??

Long nhếch mép.

_Tôi không có gì cần nói với cô cả. Nếu có gì quan trọng cô có thể nói ra ở đây.!!

Cô ta nũng nịu.

_Làm sao nói chuyện riêng tư của chúng ta ọi người ở đây biết.!!

Tiến người bạn thân cùng lớp hỏi đùa Ái Vân.

_Em là gì của Long...??

Mặc dù đã biết Ái Vân là người vợ chưa cưới của Long nhưng Tiến vẫn muốn xác định lại, dù không ưng Ái Vân nhưng Tiến phải công nhận Ái Vân là một cô gái có nhan sắc, chính vẻ bề ngoài trời ban này mà cô ta đã làm tan nát trái tim không biết bao nhiêu chàng trai, có lẽ cô ta bị săn đón nhiều quá thành ra cô ta khinh thường họ. Long khác những chàng trai khác ở chỗ, Long không coi cô ta ra gì, chính điều này kích thích tính tò mò, lòng kiêu hãnh của cô ta.

Cô ta nheo mắt nhìn Long đáp.

_Em là vợ chưa cưới của anh ấy.!!

Cả lớp nhao nhao lên, họ không ngờ anh chàng chủ tịch hội sinh viên lạnh lùng chưa bao giờ có bạn gái lại có một cô vợ chưa cưới xinh đẹp và đáng yêu như thế này. Long quát.

_Cô câm miệng đi, ai cho phép cô ăn nói lung tung ở đây hả...??

_Đúng là đồ không biết xấu mặt.!!

Cô ta cũng không vừa, cô ta ôm chầm lấy cánh tay Long. Miệng cô ta dẹo kẹo, khuôn mặt như thỏ con.

_Sao anh lại nỡ đối xử tệ bạc với em như thế, chuyện chúng ta cãi nhau hôm trước, anh không thể bỏ qua cho em được hay sao...??

Long hất tay Vân ra khỏi cánh tay Long. Long gằn giọng.

_Đề nghị từ sau cô hãy uốn lưỡi bảy lần rồi hãy phát biểu. Cô đề tôi phải nghe một lời xì xầm bán tán nào về chuyện này nữa là không xong với tôi đâu. Tôi nói lại lần chót, giữa tôi và cô không có mối quan hệ gì cả, hôn nhân giữa tôi và cô là do bố mẹ hai gia đình tự sắp đặt, tôi không phải là con rối mà các người muốn làm gì cũng được.!!

Long vút cuốn sách đánh dầm một cái xuống bàn. Đầu Long muốn bốc khói, lúc này nhìn cảnh Thanh và Hoàng âu yếm đi bên nhau đã làm Long muốn điên lên rồi nay lại gặp thêm đứa con gái hai mặt này nữa đúng là bức cả mình. Long hầm hầm đi ra cửa, Long muốn gọi Thanh đến phòng sinh viên rồi mắng Thanh một trận cho hả giận nhưng e rằng không được, bây giờ Hoàng và Thanh còn đang ở trong phòng hiệu trưởng, họ đang bàn luận chuyện gì đó, Long muốn biết là chuyện gì nhưng hành vi đi nghe lén không phải là việc của một người tử tế nên làm.

Ái Vân bước theo sau Long. Cô ta nói móc.

_Anh đừng có lên mặt với tôi. Tôi cảnh cáo anh nếu anh dám nói năng một cách không tôn trọng tôi trước mặt bạn bè của anh là không xong với tôi đâu. Tôi sẽ về nhà nói lại ẹ anh biết để xem bác ấy xử lý anh như thế nào...??

Long quay phắt lại, khuôn mặt lạnh tanh, Long bảo.

_Cô cứ việc, tôi chẳng quan tâm. Dù mẹ tôi có đem xích tôi lại, tôi cũng không bao giờ lấy một người con gái như cô, ngay cả làm bạn với cô tôi còn không muốn làm sao trở thành người yêu rồi lấy nhau, đúng là điên rồ.!!

Cô ta nói khích.

_ Có phải anh thích tôi nhưng vì lòng tự tôn nên anh không dám thừa nhận đúng không...??

Long nhún vai .

_ Cô nghĩ gì mặc cô, chuyện của cô không có liên quan gì đến tôi...!!

_ Còn con bé Thu. Nó là gì của anh...??

Long giật mình, Thu là gì của Long, Long cũng không biết nữa, cảm giác khó chịu trong lòng Long ngày càng tăng. Long hét Vân thật to.

_ Cô câm miệng đi, tôi không muốn nói chuyện với cô...!!

Long bước xuống cầu thang, đi dạo loay quanh sân trường cho khuây khỏa. Tiến – thằng bạn thân thấy Long bỏ đi, Tiến cũng vội chạy theo sau.

_ Long...!!cậu không sao chứ...??

Long mệt mỏi lắc đầu.

_ Mình không sao...!!

_ Cậu đang gặp chuyện gì buồn phiền à...??

Long thở dài, ánh mắt cứ nhìn lên căn phòng hiệu trưởng mãi. Tiến vỗ vai Long.

_ Có phải vì Thu trở thành bạn gái của Hoàng nên cậu buồn lòng đúng không...?? Tại sao cậu không nhảy ra can thiệp và giành lấy Thu vào lúc đó...?? đến bây giờ cậu mới hối tiếc thì còn gì để nói nữa...??

Khuôn mặt Long xa xăm xuống, đôi môi mím chặt lại.

_ Tại sao cô ta không giải thích là cô ta và Hoàng không có mối quan hệ gì cả...??

_ Mình cũng không hiểu tại sao nữa. Không lẽ Thu thực sự thích Hoàng...!!

Người Long chao đảo, cố gắng lắm Long mới nhập tâm nỗi từ Tiến Hùng đang nói.

_ Cậu nghĩ đó là sự thật à...??

Nhìn khuôn mặt tái xanh của Long, mặc dù cố che dấu cảm xúc nhưng Long không dấu được tình cảm của bản thân, ai bảo hàng ngày Long hành hạ, mắng chửi Thanh là ghét Thanh mà phải nói ngược lại chính điều đó làm cho họ xích lại gần nhau hơn.

Tiến Hùng tra vấn Long.

_ Cậu thích Thu rồi đúng không...??

_ Vớ vẩn ai bảo cậu là mình thích cô ta...!!

_ Nếu không thích tại sao tâm trạng của cậu lại trông xấu tệ như thế kia. Đừng nói với mình là do Ái Vân đấy nhé...!!

Tiến Hùng nói lấy.

_ Số của cậu đúng là đào hoa thật đi đến đâu cũng có con gái vây quanh...!!

_ Cậu thôi đi bây giờ mình đang buồn lòng muốn chết, mình không có hứng đùa với cậu...!!

_ Lúc nữa Thu xuống đây, cậu nên nói rõ tình cảm của cậu dành cho Thu ngay lúc này đi thì hơn, nếu để mai sau cậu mới nói mình e cậu sẽ mất Thu thật đấy. Con gái dễ mùi lòng khi gặp được một chàng trai tốt...!!

Càng nghe Tiến Hùng nói Long càng chán.

_ Xin cậu đừng nhắc tên của cô ta trước mặt mình nữa mình không muốn nghe...!!

_ Dù cậu có muốn nghe hay không, cậu cũng phải đối diện với tình cảm thật sự của bản thân...!!

_ Mình biết nhưng cho đến bây giờ mình cũng chưa xác định được là mình có thật sự thích Thu hay không...!!

_ Ngay chính cả bản thân cậu cũng không biết thì ai có thể giúp cậu nổi. Làm gì thì làm cậu cũng phải biết khi nào nên nói ra khi nào không nên, đừng để mai sau mới nói e rằng hối hận cũng không còn kịp nữa...!!

Long cười nửa miệng.

_ Cậu xem ra có vẻ là một chuyên gia đấy nhỉ, tại sao cậu không yêu ai đó hay đi tỏ tình đi, cứ ở đây mà ăn nói lung tung...!!

Tiến khoác vai Long.

_ Cái này được gọi là người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn người trong cuộc, mình là người ngoài nên có thể bình tĩnh, nhìn thấu hết mọi chuyện. Còn cậu đang bị rối không biết nên theo ngã nào, mình là bạn nên mình hướng dẫn cậu, mình hy vọng cậu sẽ chọn được một con đường đúng để đi...!!

Long cảm động nói.

_ Cảm ơn cậu. Mình sẽ suy nghĩ lại lời nói của cậu nhưng mà có theo hay không mình không đảm bảo chắc chắn điều đó...!!

Tiến cười xòa đáp.

_ Cậu gốc vừa thôi, cậu và Hoàng có địa vị xã hội ngang nhau, cậu ta là thần tượng, cậu cũng là thần tượng, gia đình cậu ta giàu có, gia đình cậu cũng thế, tại sao cậu không đường đường chính chính cạnh tranh công bằng tình cảm của Thu với cậu ta...!!

_ Cậu mới là người gốc, vấn đề ở đây là tình cảm của Thu hướng về ai không phải là ai có địa vị, gia cảnh giàu có hơn ai. Không lẽ cậu nghĩ Thu là một con người ham vật chất và địa vị xã hội...!!!

Tiến bật cười thật to.

_ Ghê quá...!! Chưa gì đã bênh người ta chăm chăm rồi, thế mà dám cãi là không để ý gì đến người ta đúng là giấu đầu hở đuôi...!!

_ Vớ vẩn, cậu chỉ giỏi nói xằng bậy, mình làm sao thích một con bé ngu ngốc, hậu đậu, học dốt, nấu ăn dở. Cô gái mà mình thích phải hoàn hảo, ít ra cô ta cũng phải hiểu mình cần gì và muốn gì, còn cô ta mình càng nói cô ta càng ngây ra trông như một khúc gỗ, mình chán những loại con gái kiểu đó lắm rồi...!!

Tiến nhìn chăm chăm vào mặt Long.

_ Cậu nói thật chứ, tại sao ánh mắt của cậu lại nháy liên hồi như thế kia, khuôn mặt cậu lúng túng, cậu đang ép bản thân chối bỏ tình cảm dành cho Thu. – Tiến nói kháy – Nói dối đúng là ngượng mồm quá cậu nhỉ...??

Hai người cãi qua cãi lại, họ không hay có một người đứng lặng trên tiền sảnh đang nheo mắt nhìn họ từ xa, cũng may cô ta không nghe được gì nếu không Thanh còn khổ thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Bản luận mãi cuối cùng Thanh và Hoàng đi đến một thỏa thuận. Thanh tạm thời đồng ý đóng giả làm bạn gái của Hoàng cho đến khi nào Hoàng quảng bá xong album mới lúc đó Thanh và Hoàng sẽ chính thức tuyên bố chia tay.

Tâm trạng Thanh lúc này rất xấu, Thanh cảm tưởng Thanh vừa mới nhận một bản án tù chung thân. Ngay cả nhìn mặt Hoàng, Thanh cũng ngại không dám, Thanh muốn trốn đi đến một nơi nào đó thật xa, Thanh muốn thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan này.

Thanh đứng dậy.

_ Không còn chuyện gì nữa chứ...??

Dương Ca vội nói.

_ Phiên cô buổi tối hôm nay có buổi phỏng vấn, mong cô đến đúng giờ...!!

Thanh giật bắn người.

_ Tôi cũng phải tới nữa hay sao....?? Tôi chỉ là bạn gái giả của anh ấy thôi mà...!!

_Bình thường hai người có thể già vờ không quen biết nhau nhưng khi có người khác, hai người làm ơn đóng cho giống một chút...!!

Thanh ái ngại nhìn Hoàng, Hoàng ngược lại rất bình thản, hình như Hoàng không cảm thấy khó chịu khi phải đóng giả là người yêu của Thanh.

Giọng Dương Ca đều đều.

_Đúng bây giờ thôi, tôi sẽ cho người đón cô. Họ sẽ thay trang phục và trang điểm cho cô. Mong cô bình tĩnh khi trả lời câu hỏi, nếu có bất cứ khó khăn gì cô có thể hỏi tôi, tôi sẽ trả lời thay cô...!!

Thanh ngồi yên lặng trên ghế.

_Anh làm thế này là đang làm khó tôi, từ bé tới giờ tôi chưa bao giờ trả lời phỏng vấn, chưa bao giờ phải đối diện với báo chí. Nay anh ép tôi vào tình huống đã rồi, tôi sẽ cố gắng làm hết sức có thể để giúp anh nhưng tôi nói trước nếu lúc đó xảy ra chuyện gì tôi mong anh không trách móc tôi...!!

Dương Ca trấn an Thanh.

_Cô yên tâm, tôi sẽ giải thích mọi chuyện cho cô hiểu. Tôi tin là cô sẽ làm được...!!

Dương Ca trịnh trọng tuyên bố.

_Kể từ bây giờ hai người là người yêu, hai người phải chú ý lời ăn tiếng nói nên nhớ tai mắt ở khắp mọi nơi, không được nói bất cứ từ gì liên quan đến chuyện này, phải tuyệt đối tránh, không nên để cho người thứ ba biết hai người đang đóng giả nếu không chúng ta sẽ gặp họa lớn...!!

_Nào hai bạn cười một cái thật tươi cho thật giống tình nhân xem nào...!!

Thanh cười như mếu, Hoàng khẽ nhếch mép. Dương Ca cúi.

_Hai người đang diễn kịch cho tôi xem đấy à...?? Còn không mau cười lên, nếu ngay cả việc này hai người cũng không làm được, làm sao đối phó được với người khác, phải diễn tập cho quen dần đi, tình cảm của hai người chỉ là tình bạn nên rất khó diễn cảnh thân mật đặc biệt là Thu. Thu không phải là diễn viên nên khó nhập vai, còn Hoàng tôi không lo vì Hoàng đã sẵn có dòng máu nghệ thuật trong người.....!!

Dương Ca quan sát Thanh. Đột nhiên Dương Ca gọi Thanh.

_Thu...!! Tôi bảo cô thế này, từ bây giờ cô hãy nghĩ Hoàng là người yêu thật sự của cô như thế cô mới có thể tự nhiên khi ở bên Hoàng, còn nếu không hai người sẽ giống như hai khúc gỗ...!!

Thanh không muốn trở thành diễn viên cũng không muốn trở thành một con rối cho người khác sử dụng. Sao Thanh luôn vì người khác mà chuốc họa vào thân thế này, nếu không phải vì Thu, Thanh đâu phải sang bên này học, Thanh đâu cần phải làm nô lệ cho Long, bây giờ còn trở thành một người bạn gái trên danh nghĩa của Hoàng nữa chứ. Thật là tai họa.

Nhìn khuôn mặt méo xệch của Thanh. Hoàng đề nghị.

_Chúng ta kết thúc trò chơi ở đây đi. Tôi không muốn lôi Thu vào rắc rối. Tôi sẽ đi giải thích cho họ ngay bây giờ...!!

Hoàng xăm xăm đi ra ngoài cửa. Dương Ca hét.

_Tôi làm như thế để cứu sự nghiệp của cậu. Ngay từ đầu tôi đã dặn cậu phải cẩn thận rồi kia mà, tại sao cậu hành động một cách bất cẩn. Cậu có biết ông Nhật Linh chủ tòa soạn báo “Ánh Sáng” luôn căm ghét bố cậu, nếu chuyện này bị phanh phui ra không chỉ cậu bị liên quan mà còn danh dự của bố cậu nữa, cậu không nghĩ đến cậu thì cậu cũng nên nghĩ đến bố cậu một chút.

Hoàng cay đắng nói.

_Chuyện của tôi hãy để tôi tự giải quyết, anh lôi một cô gái không hiểu chuyện thị phi trong giới nghệ sĩ vào làm gì dù chuyện này có dẫn đến hậu quả như thế nào tôi cũng muốn làm đến cùng...!!

Dương Ca hét.

_Vậy thì cậu làm đi, coi như hợp đồng giữa tôi và cậu từ nay chấm dứt. Tôi mặc cậu muốn làm gì thì làm tôi không muốn quan tâm đến cậu nữa...!!

Thanh nắm tay Hoàng lôi lại. Thanh nói rành rọt từng tiếng một.

_Chúng ta là bạn đúng không...??, anh chỉ cần hứa với em là anh sẽ giải quyết chuyện hiểu lầm này một cách suôn sẻ là được rồi, còn bây giờ em vui lòng được giúp anh...!!

Hoàng lắc đầu.

_Không được, anh không muốn lợi dụng em. Anh muốn em là một người bạn đơn thuần của anh, chúng ta đến với nhau vì tình cảm trong sáng không phải mang danh nghĩa giả tạo...!!

Thanh cố mỉm cười, đập mạnh vào bả vai Hoàng. Thanh khuyên giải.

_Anh cố chấp quá. Mặc dù em không muốn nhưng mà có sao đâu anh, cuộc đời nhiều khi có những chuyện xảy ra bất ngờ, chỉ cần chúng ta không bỏ cuộc nhất định chúng ta sẽ tìm ra cách xoay chuyển được tình thế hiện tại...!!

Hoàng nhướng mắt.

_Em sẽ không hối hận chứ...??

Thanh lắc đầu chắc chắn.

_Em không hối hận....!!

Hoàng thở dài.

_Chúng ta chưa làm bạn được bao lâu đã xảy ra chuyện này rồi, anh xin lỗi vì anh luôn đem lại rắc rối cho em...!!

Thanh gật đầu.

_Anh nói đúng, anh là một ngôi sao xấu nhưng là một ngôi sao xấu đáng thương. Em đã hứa sẽ ở bên anh khi anh cần đến em, anh là một ông anh trai tốt bụng, em muốn làm em gái kết nghĩa với anh. Thế nào anh có đồng ý không...!!

Hoàng lặng thinh nhìn Thanh. Làm em gái nuôi ư...?? Làm sao Hoàng có thể chấp nhận nổi, tình yêu với Thiên Vy chưa bao giờ phai trong lòng Hoàng, với Thanh, Hoàng chỉ coi Thanh là một người bạn tri âm, một người có thể san sẻ với Hoàng bất cứ điều gì. Hoàng có nên nhận Thanh là em gái hay không...??

Thanh lắc lắc tay Hoàng.

_Tại sao anh không nói gì...? Anh không thích nhận em làm em gái của anh à...??

Hoàng dịu dàng bảo Thanh.

_Không phải là anh không muốn nhưng chuyện này nếu nói ra bây giờ e rằng quá sớm. Anh sẽ trả lời câu hỏi của em sau...!!

Thanh giận dỗi.

_Nếu anh không thích em anh cứ nói thẳng ra, em sẽ không buồn lòng đâu...??

Hoàng nhìn thẳng vào mắt Thanh, Hoàng phân bua.

_Em đừng hiểu lầm mà tội nghiệp anh. Anh chưa muốn nhận em làm em gái bây giờ vì anh còn có chuyện cần nhờ em...!!

Thanh tò mò hỏi Hoàng.

_Có chuyện gì sao anh không nói luôn ra đi...?

_Không được, nếu nói bây giờ thì còn ý nghĩa gì nữa...!!

Thanh gật gù.

_Thôi được rồi em sẽ chờ...!!

Thấy Thanh đã nguôi giận. Hoàng mừng rỡ bảo.

_Bây giờ chúng ta lên lớp nhé....??

_Vâng, chúng ta đi thôi...!!

Thanh quay lại chào Dương Ca.

_Chào anh, chúng em lên lớp đây...!!

Dương Ca vui mừng vì cuối cùng Thanh và Hoàng đã đồng ý với kế hoạch của Dương Ca.

_Ừ, hai em đi đi, nhớ là buổi họp báo vào tối nay lúc bảy giờ, hai em không được quên đâu đấy...!!

_Vâng, em nhớ rồi...!!

Dù trong lòng sợ hãi nhưng không hiểu tại sao, Thanh muốn giúp đỡ Hoàng, Thanh không muốn Hoàng buồn, Thanh luôn muốn làm cho Hoàng vui. Hình như Thanh đã gặp Hoàng từ lâu lắm rồi, phải chăng Thanh đã gặp Hoàng trong giấc mơ. Thật kỳ lạ khi ở bên Hoàng, Thanh cảm thấy an toàn và hạnh phúc, còn khi ở bên Long, Thanh luôn hồi hộp, lo lắng, bất an, tại sao hai người đàn ông lại cho Thanh cảm giác khác biệt nhau thế này.

Trong lớp mọi người đang nhốn nháo cả lên. Họ đang bàn luận chuyện tình cảm giữa Thanh và Hoàng, ngày trước Thanh bị bọn tư công chúa bắt nạt và luôn tìm cách chèn ép nhưng bây giờ họ đã trở thành bạn của Thanh nên bọn họ không có thái độ khinh miệt Thanh như trước đây nữa, họ chỉ tò mò không hiểu quan hệ giữa Thanh và Hoàng phát triển từ khi nào, họ không ngờ một con nhỏ cù lần như Thanh mà cũng có thể quen biết được một ngôi sao như Hoàng.

Dung đang tranh ngôn luận với Tiến.

_Cậu biết cái gì mà nói, mình nghĩ Thu và Hoàng không phải là người yêu họ chỉ là bạn bình thường thôi...!!

Tiến vênh mồm lên cái.

_Vậy cậu giải thích tại sao họ lại tuyên bố họ là người yêu trước bao nhiêu phóng viên như thế, mình đoán ngay cả ti vi cũng đang chiếu cho cả nước biết hết rồi...!!

Dung áp úng.

_Chuyện này làm sao mà mình biết được...!!

Tiến bật cười thật to.

_Thấy chưa ngay cả bản thân cậu cũng không biết, cứ ở đây mà ăn nói lung tung...!!

Dung điên tiết quay lại, đập bốp quyền vớ xuống mặt bàn.

_Cậu tưởng cậu giỏi hơn mình hay sao. Nói cho cậu biết, nếu Thu chưa vào lớp và chưa nói gì về chuyện này thì cả hai chúng ta chỉ là những người đoán mò thôi...!!

Tiến nheo mắt trêu Hoàng Dung.

_Cậu đã nhận thua rồi đúng không...??

Dùng nguyệt Tiến dài cả cây số.

_Vớ vẩn, ai bảo cậu là mình đã thua, mình chỉ đang nói lí với cậu...!!

Tiến bật cười thật to. Cậu ta đang ngồi im bỗng nhồm người dậy, khuôn mặt dí gần sát vào mặt Dung. Dung bị bất ngờ, mặt đỏ bừng, Dung hét.

_Cậu đang làm gì đấy hả...??

Cậu ta thì thầm.

_Cậu có biết khi cậu giận dữ trông cậu rất dễ thương không...??

Dung sẵn quyền vớ ở trên bàn. Dung đập bốp một cái vào người Tiến.

_Đồ thần kinh...!! Hôm nay trước khi đi học cậu quên không uống thuốc hả...??

Tiến nhăn mặt vì đau, nhưng miệng cậu ta vẫn còn tán tỉnh Dung.

_Mình nói thật đấy, đã từ lâu lắm rồi mình để ý đến cậu nhưng mà không dám nói ra...!!

Dung xa xăm mặt xuống, ánh mắt vắn đò nhìn Tiến. Dung đe dọa.

_Cậu mà còn lăm nhăm thêm một lời nào nữa, mình sẽ đánh miệng cậu bị xưng phòng cho cậu khỏi nói luôn....!!

Tiến le lưỡi, rụt cổ ra về sợ hãi. Càng nhìn thái độ trêu tức của Tiến. Dung càng điên máu. Dung điên tiết đập liên tiếp vào người Tiến. Tiến kêu oai oái xin tha.

_Đau quá, mình xin lỗi. Cậu có thể ngừng chiến được chưa...??

Dung rửa.

_Cho cậu chết, ai bảo cậu dám trêu đùa tôi làm gì. Từ lần sau mà còn dám giỡn mặt với tôi nữa là không xong với tôi đâu...!!

Chương 75

Thanh và Hoàng cùng bước vào lớp, không khí đang ồn ào bỗng yên lặng hẳn, họ nhìn Thanh và Hoàng chăm chăm. Chỉ sau một giây mọi thứ mọi thứ lại trở nên ồn ào hơn cả lúc này. Thanh bị Dung lôi tuột về bàn, Thoa, Kim, Hường và Liên cũng xúm cả lại. Họ bắt đầu tra vấn Thanh.

Dung nhanh miệng mở màn trước.

_ Cậu nói ình biết cậu và Hoàng quen nhau từ bao giờ, tại sao cậu không ình biết...??

Thanh nhăn nhó chưa kịp trả lời Dung, Kim hỏi tiếp.

_ Tình cảm của hai người đang ở giai đoạn nào, mặn nồng hay chỉ mới bắt đầu...??

Thoa quan sát Thanh thật kĩ. Thoa đăm chiêu hỏi Thanh.

_ Là nhĩ tại sao Hoàng thích cậu tại sao bọn mình lại không biết, nếu không có buổi phóng vấn của báo chí vào sáng nay có lẽ cả đời bọn mình cũng không biết được. Cậu kín tiếng quá đấy...!!

Hường trách móc.

_ Cậu đúng là không coi bọn này là bạn. Nếu là bạn có gì cậu phải chia sẻ với bọn này chứ...!!

Năm cái miệng đồng thanh nói.

_ Đúng thế...!! Cậu đúng là một đứa bạn tồi tệ, chuyện hay như thế mà cũng giấu...!!

Thanh ôm đầu kêu khổ, sao tự nhiên Thanh bị biến thành một người quan trọng ọi người truy vấn, hỏi han, quan tâm và tò mò như thế này.

Thanh chấp tay cầu xin.

_ Mong các bạn thông cảm chuyện này mình không thể nói cho các bạn biết trước vì mình không muốn gặp rắc rối. Anh ấy là thần tượng đúng không...??, nếu biết được mình là người yêu của anh ấy liệu phóng viên có đến đây làm phiền mình hay không...??, mình sợ các bạn cũng không thoát khỏi liên quan. Mình muốn được đến trường và đi học bình thường như mọi người. chỉ mới sáng nay thôi, mọi chuyện bị vỡ lờ mình đã bị xoay như chong chóng rồi, mình đang điên cả đầu và đang muốn trốn đi thật xa đây...!!

Nhìn khuôn mặt khổ sở và nhăn nhó của Thanh. Bọn bạn kinh ngạc hỏi.

_ Lẽ ra cậu phải hạnh phúc và tự hào vì có người yêu là thần tượng mới đúng chứ...??

Thanh lắc đầu trả lời.

_ Làm sao mà mình vui nổi. Cậu không thấy là dù mình đi đâu và làm gì cũng bị nhòm ngó hay sao...??, mình chỉ muốn có một cuộc sống tự do thoải mái, mình không thích bị theo dõi, không thích bị mọi người đem ra bàn tán...!!

Thái độ của Thanh không phải là thái độ giả vờ cổ làm à là Thanh cảm thấy mệt mỏi thực sự. Bọn bạn vỗ về Thanh.

_ Cậu đừng lo lắng quá, rồi mọi chuyện sẽ trôi qua nhanh thôi...!!

_ Tuy không được thoải mái như trước nhưng bù lại cậu được Hoàng yêu là tốt rồi. Đó là mới là điều quan trọng, cậu hãy gạt hết bỏ những thứ rườm rà và rắc rối bên ngoài đi, cậu sẽ có được một hạnh phúc trọn vẹn...!!

Hường khuyên Thanh.

_ Đừng để họ làm mệt trí óc và giết dần cảm giác tình yêu của cậu đối với Hoàng. Nếu không họ đã thắng cậu, còn cậu mãi vẫn chỉ là một kẻ thua cuộc...!!

Thanh cười thầm. Bọn này đúng là khuyên hơi bị thừa, mình và Hoàng có quan hệ gì đâu, ngoài tình bạn ra chẳng còn có quan hệ đặc biệt nữa, nên dù có bị báo chí làm phiền và theo dõi mình vẫn sống vô tư. Nhưng mà vô tư thế nào được, chúa ơi tại sao mình không nghĩ đến cảnh mình không còn được đi lang thang dạo phố, không được ăn vặt ở trên đường, không còn được đánh nhau, ngoài ra không còn được kết bạn trai lung tung, họ lại chửi mình là

một người lảng nhãng trên mặt báo thì khổ. Ôi sao có quá nhiều thứ mình phải từ bỏ thế không biết...!!.. Cuộc sống riêng tư tươi đẹp của tôi nay còn đâu nữa....!!

Thanh nằm dài trên bàn, Thanh không buồn bảo bọn bạn câu nào. Bọn nó thấy Thanh chán nản, Thoa lời Thanh ngồi dậy. Thoa hào hứng nói.

_Sau giờ học chúng ta đi mua sắm nhé...??

Thanh buồn bã lắc đầu.

_Mình xin lỗi nhưng mà mình có việc bận rồi...!!

Liên nhú mày hỏi Thanh.

_Cậu bận gì, đừng nói là cậu sợ bị phóng viên săn đuổi nên trốn ở nhà...??

_Không phải chiều nay Hoàng có buổi họp báo mình phải đi....!!

Hường gật gù.

_Từ bây giờ cuộc sống của cậu sẽ trở nên khó khăn và có nhiều trách nhiệm hơn, cậu phải cố gắng hoàn thành nó...!!

Thanh ngán ngẩm nói.

_Cũng đành phải làm như thế thôi...!!

Kim ngồi yên từ nãy đến giờ, trong lòng Kim thắc mắc không hiểu mối quan hệ giữa anh trai và Thu là gì, nếu hai người chỉ đơn giản là bạn bè thông thường thì không sao nhưng nếu Long yêu và thích Thu thật sự, Kim biết phải làm gì đây...???

Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra nên Thanh vẫn chưa đưa com sáng cho Long. Thanh giật mình nhớ đến nhiệm vụ, vội mở cặp Thanh lôi một túi bằng xốp màu trắng sữa. Thanh cáo lỗi bảo bọn bạn.

_Mình có chuyện cần ra ngoài một chút nếu cô giáo có vào các cậu xin hộ mình nhé...!!

Dung lên tiếng.

_Sắp vào giờ học rồi cậu còn đi đâu nữa...??

_Mình sẽ quay lại ngay....!!

Thanh chạy thật nhanh ra khỏi lớp. Hoàng thờ dãi nhìn theo, Hoàng biết Thanh đi đâu và làm gì, ngoài mang com và đến dọn phòng cho Long ra thì không còn chuyện gì khác.

Bọn nó thấy Thanh đi rồi, không còn ai cho bọn nó hỏi. Bọn nó liền quay xuống bàn Hoàng. Bọn nó tranh nhau đặt câu hỏi, Hoàng phải trả lời hết câu hỏi người này lại đến câu hỏi của người kia, cuộc sống của một ngôi sao là như thế đấy, thật mệt mỏi, không được ai quan tâm cũng chán mà có quá nhiều người quan tâm cũng khiến cho Hoàng phát sợ.

Thanh chạy thật nhanh xuống lầu. Không may Thanh va vào một cô gái thuộc lớp đàn chị. Cô ta trừng mắt quát Thanh.

_Cô đi như thế hả...??

Thanh cúi đầu lí nhí đáp.

_Em xin lỗi...!!

Cô ta quan sát Thanh từ đầu xuống chân, miệng cô ta nhếch lên.

_Cô là người sáng nay tuyên bố là bạn gái của Hoàng đúng không...??

Thanh im lặng không đáp. Cô ta khinh khỉnh.

_Cô đừng tưởng cô xứng đáng với cậu ta. Trông cô như một con nhà quê mới lên thành phố, về soi lại gương và tự vấn lại lương tâm đi, cô đang hủy hoại hình tượng của Hoàng đấy....!!

Thanh tái mặt nhìn cô ta trừng trừng, Thanh muốn đánh cô ta một cái tát lăm, nhưng nếu đánh cô ta Thanh lại bị lôi lên văn phòng thầy hiệu trưởng viết bản kiểm điểm, bị phạt đi lao động, rồi còn biết bao nhiêu hệ quả đi theo nó nữa, Thanh cố dằn con tức giận xuống. Thanh tự nhủ đây chỉ là bước khởi đầu của cuộc sống có người yêu là thần tượng thôi.

Thanh quay mặt bước đi, tai Thanh vẫn còn nghe tiếng nói léo nhéo ở đằng sau lưng.

_Đồ kiêu kỳ, cô ta tưởng cô ta là ai chứ...??

_Nhìn tướng ta của cô ta xem, trông cô ta như một con điên...!!

_Mà không biết tại sao Hoàng lại chọn cô ta nhỉ...??

Cô bạn đứng cạnh cô ta nhún vai đáp.

_Chắc anh ta thấy cô ta khác lạ nên muốn tìm hiểu, khi nào không còn tìm được điểm gì khác lạ nữa, anh ta cũng sẽ bỏ nó như những người khác thôi...!!

Cô ta gật gù.

_Đúng thế. Bọn mình còn lạ gì tình yêu của giới nghệ sĩ nữa, họ yêu theo cảm xúc, khi cảm xúc mất đi họ cũng mất luôn cảm giác yêu ai đó, họ lại đi tìm người khác thay thế cô ta ngay ấy mà...!!

Cả hai vừa nói giọng thương hại, vừa chế giễu Thanh, sau đó họ cười phá lên. Thanh tức giận muốn quay phắt lại chửi thẳng vào mặt họ nhưng làm như thể Thanh chỉ chúc thêm thù hận vào thân, thôi thì cổ nhin đi cho xong.

Thanh đứng lặng nhìn cảnh vật xung quanh, ngôi trường này đã mang lại cho Thanh biết bao nhiêu kỉ niệm, hạnh phúc có, buồn đau có, nước mắt Thanh chảy ra, Thanh hận bản thân Thanh quá yếu đuối, hận sự bất lực của chính mình.

Thanh tự hỏi bây giờ Thanh yêu ai, cần ai, muốn ai ở bên mình, cuộc đời Thanh kể từ nay đã đi vào ngõ cụt, con đường Thanh chọn không còn bằng phẳng nữa, Thanh không thể trở thành một cô bé vô tư, một cô bé thích làm gì thì làm, thích sống ra sao thì sống. Thanh phải phụ thuộc vào hoàn cảnh, phải sống theo những quy tắc do người khác đặt ra.

Thanh nhìn thấy Long đang bước lại về phía mình, nhìn thấy hấn lúc này như một đốm lửa soi sáng trong đêm tối, như một cơn gió mát xoa dịu đi sự nóng bức đang thiêu cháy trong lòng Thanh.

Hấn nhìn đôi mắt đỏ hoe của Thanh, hấn kinh ngạc hỏi.

_Cô bị làm sao thế...??

Thanh nhìn hấn, nhìn thật kĩ, lòng Thanh se lại, Thanh nghĩ Thanh đang nghĩ về hấn, đang dần thích hấn.

_Tôi..tôi không sao...!!

Hấn lặng người đứng nhìn Thanh, cử chỉ dịu dàng, lời nói ngọt ngào của Thanh làm hấn đỏ mặt. Hấn khẽ e hèm một tiếng, giọng hấn đứt quãng.

_Cô đừng có chối, có chuyện gì sao cô không nói cho tôi biết. Nếu có thể giúp tôi sẽ tìm cách giúp cô...!!

Thanh mỉm cười, ánh mắt Thanh buồn hiu.

_Anh có thể giúp được tôi sao...?? Anh có cách gì để tôi biến khỏi đây vĩnh viễn không...??, có cách gì giúp tôi thoát khỏi chuyện này không...??

Hấn nhìn Thanh thật chăm chú, hấn quan sát Thanh thật kĩ, hấn muốn tìm hiểu xem những lời mà Thanh đang nói kia có lời nào là giả dối không. Đôi mắt trong veo của Thanh nhìn thẳng vào mặt hấn, Thanh nhìn hấn như đang van lơn, như đang cầu xin hấn.

Mặt hấn đã đỏ nay càng đỏ hơn, hấn là thế đứng trước người con gái mà hấn thích, hấn không thể dấu được cảm xúc của chính mình.

Thanh dịu dàng hỏi hấn.

_Anh...anh sẽ giúp em chứ...??

Tiếng “em” vừa phát ra khỏi cổ họng Thanh khiến hấn ngỡ ngàng rung động, hấn chưa bao giờ nghe một lời nói nào êm tai và dịu ngọt đến thế.

Thanh và hấn nhìn nhau không rời, có lẽ bầu trời hôm nay trong lành hơn mọi hôm, cảm xúc của Thanh đang dâng tràn nên Thanh không kìm nén được tình cảm của mình, Thanh để mặc cho con tim Thanh, mặc cho lòng Thanh muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói.

Hấn im lặng đứng ngắm Thanh, ánh mắt hấn nhìn Thanh không rời, trên đôi môi của hấn nở một nụ cười, trái tim hấn đang đập thật nhanh trong lồng ngực, cơ thể hấn, lí trí của hấn bây giờ đều đang hướng cả vào Thanh, hấn biết là hấn đã yêu Thanh và thích Thanh từ lâu, cho đến lúc này tình cảm của hấn như một cơn sóng trào làm vỡ òa, nó đang cuộn cuộn chảy, chỉ cần một cái chạm nhẹ là tất cả mọi thứ sẽ vỡ òa mà không một điều gì có thể ngăn cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Thanh giật mình thức giấc, hóa ra mọi thứ mà Thanh nghĩ đã xảy ra chỉ là một giấc mơ, chỉ là một giấc mộng mà thôi. Thanh sờ lên trái tim, Thanh thấy trái tim Thanh đập thật nhanh, mặt Thanh đỏ bừng. Mỗi Thanh nở một nụ cười, nụ cười hạnh phúc, ánh mắt Thanh tươi vui. Thanh nghĩ có lẽ Thanh đang yêu, đang thích hẳn.

Nhắm chặt mắt lại, Thanh hít một hơi thật sâu, Thanh bước ra ngoài cửa lớp. Các bạn đã về hết cả rồi, chỉ còn lại mình Thanh ngồi ở đây. Hôm nay Thanh không muốn về nhà, Thanh muốn đi lang thang cho tâm hồn thanh thản. Ngay từ bé Thanh đã sợ ánh đèn sân khấu, sợ ống kính của phóng viên, Thanh sợ tất cả mọi thứ liên quan đến nó.

Thanh ước mọi việc sẽ kết thúc một cách nhanh chóng. Thanh không thể nào chịu đựng thêm được nữa, ánh mắt căm thù, hận học, và miệng lưỡi độc ác của mọi người ở đây khiến Thanh nghẹt thở.

Khoác ba lô trên vai, khép cửa lớp, Thanh bước xuống lầu. Bầu trời hôm nay trong xanh, nóng bức hơn mọi khi. Thanh nheo mắt lại, mắt Thanh ngược nhìn lên những đám mây màu trắng đang lững lờ trôi. Thanh lâm bầm.

_Không biết trên đời này có thiên đường không...??, có hạnh phúc không...??, có được tình yêu đích thực không...?? mà tại sao lòng mình lại dối bởi thế này...??, trái tim mình lại đau nhói thế này...!!

Hai tay đút vào túi quần, Thanh đếm từng bước chân, hôm nay Thanh cảm thấy Thanh mới cô độc, mới bất hạnh làm sao, dù có cố cười, cố tỏ ra vô tư như mọi khi nhưng Thanh không làm được. Tất cả mọi chuyện xảy ra nhanh quá đến nỗi ngay cả chính bản thân Thanh cũng không ngờ tới.

Đánh nhau, cãi nhau hay gây chuyện với người khác, từ xưa đến nay Thanh vẫn coi đó là một trò đùa, một trò giải trí, Thanh chưa bao giờ ngán sợ nhưng tự nhiên Thanh bị lôi vào chuyện tranh chấp thị phi giữa các ca sĩ, diễn viên với nhau khiến Thanh khiếp sợ.

Hơn ai hết Thanh hiểu được cái giá của sự nổi tiếng, hiểu được cái giá được quá nhiều quan tâm, soi mói, càng được nhiều người biết, càng được nhiều người quan tâm, càng mất tự do, càng đau khổ, càng mệt mỏi, cuộc sống càng bế tắc.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Thanh, Thanh thở dài.

_Mình sao khổ thế này...?? Mình là một người chỉ thích tự do, bay nhảy, chỉ thích làm những gì mình thích, tuy là có đôi khi mình hơi ngốc nghếch nhưng mình vẫn vui vì điều đó. Chưa có lần nào mình lại hối hận kinh khủng như lần này, có thể mình đã sai ngay từ đầu khi chấp nhận đồng giá làm bạn gái của Hoàng.

Thanh ôm đầu.

_Trời ơi...!! Tại sao con người ta không thể sống thật với chính mình chứ...?? Tại sao cứ phải làm trái với những gì mình thích để giữ lấy cái hiện tại giả dối và lừa lọc này. Thật là mệt mỏi...!! Thật là chán chường...!! Thật là tức chết...!!

Thanh dơ nắm đấm lên, Thanh hét thật to.

_A a a.....!!!!

_Im đi...!! Ai đang kêu gào thế hả...?? Có biết như thế là vô duyên lắm không...??

Tiếng quát của ai đó vang lên làm Thanh giật mình. Thanh hốt hoảng vội bịt chặt miệng lại, ngó quanh xem có ai không. Thanh ôm lấy ngực.

_Chết thật...!! Mình quên mất đây là trường học, không phải là công viên, không phải là một nơi vắng vẻ ỉn hét...!!

_Cũng may bây giờ các bạn và thầy cô đã về nhà gần hết nếu không mình sẽ bị xấu hổ chết mất...!!

Thanh xoa vào hai má, mắt Thanh ngân ngấn nước. Thanh chuẩn bị khóc đến nơi, từ hôm qua đến giờ Thanh bị nạt kinh quá, bị người ta sỉ nhục và nhòm ngó nhiều quá nên Thanh sợ, Thanh cảm thấy tủi thân, Thanh muốn có ai đó ở bên cạnh động viên, an ủi và bảo vệ Thanh, không ngờ cũng có lúc Thanh lại yếu đuối và mít ướt thế này.

Thanh lấy tay lau nước mắt, Thanh khóc nức lên, ôm lấy mặt, Thanh lắc lắc. Có một người con trai đứng trong ánh nắng chiều tà, ánh mắt anh ta nhìn Thanh không rời, trên đôi mắt anh ta nhìn Thanh vừa yêu thương, vừa căm giận, vừa bức mình, lòng anh ta đang cuộn sóng, hai bàn tay anh ta đút vào túi quần.

Tuy đáng người nhìn thông dong, tuy nhìn có vẻ nhàn hạ và thanh thản lắm nhưng trái tim anh ta, đầu óc anh ta đang bị dày vò, đang bốc khói, anh ta đang tức giận, hai hàm răng anh ta mím chặt vào nhau.

Thanh không biết gì cả, Thanh vẫn đắm chìm trong nỗi đau của chính mình, trong sự bức bối và bế tắc của bản thân. Đôi chân Thanh bắt đầu rời đi. Hết

kiên nhẫn, hết chịu nổi, anh ta quát.

_Đứng lại...!!

Thanh giật mình, bàn tay cầm chiếc cặp buông thõng xuống. Là hắn...!! Tại sao hắn lại xuất hiện vào lúc này...?? Nước mắt Thanh tuôn đầy mi, đúng là oan gia ngõ hẹp, trong lòng có tình nhưng ngoài mặt vẫn phải ngoảnh mặt làm ngơ.

Thanh ghét hắn, căm hận hắn vì hắn mà Thanh phải khổ, vì hắn mà Thanh phải nghe những lời sỉ nhục từ vợ chưa cưới của hắn. Vì hắn mà Thanh đang sống dở chết dở, vì hắn mà trái tim trong sáng, hồn nhiên của Thanh không được yên nữa rồi. Tại sao hắn lại khuấy đảo hết mọi thứ mà Thanh đã cố gìn giữ, đã cố đóng chặt nó lại...??, tại sao...??

Thanh run rẩy, không có dũng khí đối diện với hắn, Thanh đành bước đi, nước mắt làm mắt Thanh mờ đi, Thanh cảm tưởng trời đất này đang quay, đất dưới chân Thanh đang sụp đổ, Thanh không muốn hắn nhìn thấy Thanh khóc, Thanh không muốn hắn biết Thanh đang nghĩ về hắn, không muốn hắn biết trong lòng Thanh bây giờ mọi thứ về hắn đã thay đổi, Thanh cũng không muốn hắn biết là Thanh đang thích hắn. Thanh phải đi, đi thật nhanh, phải rời khỏi đây, phải thoát khỏi ánh mắt của hắn....!!

Bàn tay hắn ngập ngừng, hắn muốn nắm lấy tay Thanh nhưng hắn sợ vì hắn Thanh phải chịu cảnh bị chửi rủa, bị cười chê của mọi người ở đây, sợ vì hắn Thanh sẽ bị báo chí bêu rếu là có bạn trai rồi mà vẫn còn đi tư tình với người khác. Hắn phải cố nén lòng hắn lại, cố kìm nén tình cảm đang dâng trào lên, hắn phải cố.

Mọi thứ bị tắc nghẽn trong hắn, hắn hiểu nếu hắn không xả ra, có ngày hắn sẽ bị chết vì ngập lụt, bị chính hắn chìm chết trong những mớ tình cảm rắc rối, và quá phức tạp.

Nếu Thanh không yêu ai, nếu người Thanh yêu chỉ là một người bình thường thì may ra hắn còn có cơ hội, còn chăng này người Thanh yêu lại là một ca sĩ nổi tiếng, một đồng nghiệp làm cùng công ty, hắn không thể nhẫn tâm, không có dũng khí cướp mất Thanh khỏi Hoàng, hắn không làm được.

Thanh thấy hắn không nói gì, không gọi Thanh thêm câu nào nữa, trong lòng Thanh thất vọng dâng đầy, Thanh ước giá mà hắn gọi thêm Thanh một câu, gọi Thanh thêm một lần nữa, Thanh sẽ quay lại, sẽ nhìn hắn, sẽ nói hết tình cảm của Thanh dành cho hắn, nhưng hắn vẫn mãi lặng im, khoảng cách giữa Thanh và hắn ngày càng xa.

Thanh bước đi, mỗi bước chân là một giọt nước mắt rơi xuống, Thanh tự hỏi Thanh đang khóc than cho ai, cho chính tình cảm của mình, hay là ột người khác...??

Bây giờ đầu óc Thanh rối quá, tâm tư Thanh rối quá, Thanh không còn muốn nghĩ gì hay muốn biết thêm một thứ gì nữa, Thanh muốn quên hết, muốn biến mất khỏi thế gian, muốn chạy trốn hiện thực, Thanh muốn Thanh vô hình, muốn Thanh chẳng là gì cả.

Thanh cứ đi xa dần, còn hắn vẫn đứng im, trong lòng hắn bây giờ có muôn ngàn con sóng đang kêu gào, đang đập mạnh, hắn cảm tưởng lồng ngực hắn sắp vỡ tung, trái tim hắn không còn chịu đựng thêm được nữa. Hắn thấy giác quan của hắn đang đóng băng.

Thanh đi có nghĩa là hắn không bao giờ còn có cơ hội được gần gũi Thanh, được sở hữu Thanh cho riêng mình hắn nữa. Dù hắn có muốn e rằng cũng không được, sự gần gũi quá mức giữa hắn và Thanh sẽ gây ra hiểu lầm, sẽ gây ra tai tiếng cho Thanh.

Hắn phải làm sao...?? Phải giải quyết chuyện này như thế nào đây...?? Bây giờ đầu óc hắn rối tung, đôi mắt hắn vô hồn, hắn chán hết mọi thứ, hắn chán hết tất cả. Có lẽ hắn không nên biết gì cả, không nên nghe gì cả.

Thanh vừa bước ra khỏi cổng trường, đôi mắt Thanh chưa khô lệ, một giọng nói trầm ấm vang lên.

_Chào em...!!

Thanh giật mình ngược mắt nhìn lên, Thanh nhìn hắn, nhìn thật kĩ, người con trai này có nụ cười của thiên sứ, có trái tim của thiên thần, ở bên anh ta Thanh cảm thấy nhẹ nhõm, bao nhiêu ưu phiền, bao nhiêu lo toan đều tan biến.

Hắn nhìn đôi mắt đỏ hoe vì khóc của Thanh, nhìn khuôn mặt lấm tấm vì say nắng của Thanh. Hắn lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...?? Có phải em vừa mới khóc xong...?? Nếu có gì không hài lòng, không thích em nên nói ngay cho biết. Anh không muốn vì anh mà em bị tổn thương...!!

Hắn nắm lấy tay Thanh, ánh mắt hắn nhìn Thanh đầy tình cảm.

_Em là một người bạn đặc biệt, anh rất quý em, chúng ta có thể được làm bạn với nhau trong lòng anh vui lắm, hạnh phúc lắm. Đã từ lâu rồi anh không còn biết cười là gì, hạnh phúc là gì nhưng kể từ khi gặp em, anh đã thay đổi, đã cảm nhận được tương lai, cảm nhận được sức sống đang dâng trào lên trong cơ thể mình....!!

Hắn cúi xuống, mặt hắn gần kề sát mặt Thanh.

_Vì thế có gì khiến em buồn, em khổ, em cứ nói cho anh biết. Anh sẽ cố hết sức để giúp đỡ em, cố làm cho em vui, cố làm cho em mỉm cười....!!

Hắn hạ giọng xuống.

_Em đừng khóc nữa nhé...!! Đừng buồn nữa nhé...!! Anh không thể chịu đựng được ánh mắt buồn bã của em, không thể nhìn em khóc. Em có biết em buồn, em khóc làm anh đau lắm không...??

Thanh run rẩy, những lời nói tình cảm của hắn làm Thanh lo sợ, Thanh không muốn tình bạn của hai người thay đổi, Thanh chỉ muốn mãi mãi làm bạn với hắn thôi. Yêu là gì...?? Thích là gì...?? Đau là gì...?? Thanh không muốn biết và cũng không muốn cảm nhận nó nữa...!!

Hắn nắm lấy tay Thanh, hắn lôi Thanh vào xe. Hắn bảo.

_Chúng ta đi thôi...!!

Thanh kinh ngạc.

_Chúng ta đi đâu đây...??

_Em quên là hôm nay anh có buổi họp báo vào lúc bảy giờ tối à...??, em là bạn gái của anh nên em phải đến dự chứ...??

Thanh run rẩy.

_Em...em sợ lắm...!! Hay là anh cho em xuống, em không thể đi được đâu. Ngay cả nói gì em cũng không biết, thì em đến đó làm gì. Em sợ vì em người ta lại được dịp bình phẩm, bàn tán, và đánh giá không hay về anh...!!

Hoàng bật cười.

_Em không cần phải lo. Với anh mà nói em nói gì hay không muốn nói gì không có gì quan trọng. Điều quan trọng là em xuất hiện cùng anh ở buổi tối hôm nay...!!

Thanh nhú mày.

_Tại sao thế...?? Anh không sợ, không lo gì sao...??

Hoàng lắc đầu.

_Anh có sợ, có lo cũng có giải quyết được gì đâu...!!

Hắn nhìn khuôn mặt lo sợ của Thanh, hắn mỉm cười bảo.

_Em có biết tại sao bọn trẻ con lại vô tư, lại hạnh phúc hơn chúng ta không...?? Nó hạnh phúc, nó vui vẻ hơn chúng ta vì nó không có gì phải bận tâm, không có gì phải lo cả, đói nó đòi ăn, khát nước nó đòi uống, đau nó bảo đau, tức giận nó gào lên, ghét nó bảo ghét, thương nó bảo thương.

_Tất cả với nó chỉ là một trò chơi, một sự trải nghiệm, nó không quan tâm ngày mai sẽ ra sao, cuộc sống sẽ biến đổi như thế nào...!!

_Thế giới người lớn chúng ta phức tạp và mệt mỏi quá...!! Chúng ta cứ phải giấu mình trong một lớp vỏ dày do chính bản thân tạo ra. Chúng ta làm thế vì tưởng chúng ta đang bảo vệ mình, đang bảo vệ hạnh phúc, tương lai của cá nhân nhưng có biết đâu chính chúng ta đang giết dần giết mòn bản thân mình...!!

Hắn thở dài nói tiếp.

_Chính anh cũng đang sống như thế. Ai mới nhìn vào cứ tưởng anh đang vui, đang sống hạnh phúc, đang tận hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý, đang tận hưởng vinh quang của chính mình nhưng chỉ có khi đêm về nỗi đau mới thực sự dấy vò anh, mới thực sự làm trái tim anh nhức nhối...!!

Thanh nắm lấy tay hắn, Thanh an ủi hắn.

_Em tin rằng mai sau anh sẽ tìm được một người có thể chia sẻ mọi thứ với anh, người đó sẽ cho anh niềm vui, cho anh hạnh phúc, cho anh nụ cười, cho anh niềm tin. Em tin là vẫn còn một người con gái như thế đang chờ anh ở phía trước, chỉ cần anh không lùi bước, không từ bỏ, không buông xuôi là anh sẽ tìm được...!!

Hắn nheo mắt hỏi Thanh.

_Em có đồng ý làm người đó của anh không...??

Thanh lúng túng.

_Anh đừng ăn nói lung tung. Bây giờ tâm tư em đang rối, em không có nhã hứng trêu đùa với anh...!!

_Ai bảo em là anh đang trêu đùa, anh đang nói thật lòng...!!

Thanh lảng tránh ánh mắt nhìn Thanh đầy hy vọng và tin tưởng của hắn. Thanh bảo.

_ Thôi chuyện này để sau hãy nói đi anh. Bây giờ chúng ta cần tập trung vào việc chính....!!

_ Anh dạy em nói như thế nào đi....!! Em sợ khi người ta hỏi em nếu em không nói được, em sẽ hại anh, hại anh bị tai tiếng, bị mất sự nghiệp....!!

Hắn chán nản nói.

_ Được rồi....!! Em nghe cho kĩ nhé....!!

_ Vâng....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Dương Ca quản lý của Hoàng Quân dẫn Thanh đến phòng thay đồ, anh ta bảo mấy người lo thay phục trang.

_ Thay cho cô gái này một bộ thật đẹp, làm tóc và trang điểm cho cô ấy luôn nhé....!!

Cô gái thay phục trang gật đầu.

_ Vâng....!!

Thanh giãy nảy.

_ Em không muốn thay phục trang đâu. Em mặc như thế này cũng được rồi....!!

Dương Ca phì cười bảo Thanh.

_ Em mặc như thế này có khác gì dân đi bụi ở ngoài đường. Em nghĩ là người ta đến đây làm gì, đến để xem dân du mục à...??

Thanh ương bướng cãi.

_ Nhưng mà em không quen mặc váy, và đi dày cao gót. Em sợ bị ngã và sợ chúng làm em bị lúng túng. Thôi thì cứ để em ăn mặc như hàng ngày, em còn tự tin, còn có dũng khí trả lời họ....!!

Dương Ca xoay Thanh đứng thẳng người, anh ta nhìn thẳng vào mắt Thanh. Dương Ca nói từng lời một.

_ Nghe này cô nhóc....!! Bây giờ em là bạn gái của Hoàng Quân. Mà Hoàng Quân là ai nào, cậu ta là một ca sĩ, diễn viên, người mẫu nổi tiếng. Hình tượng bên ngoài quan trọng không kém gì tài năng bên trong, từ nay về sau em phải học cách làm quen với nó, học cách thay đổi, học cách nghĩ em thực sự là bạn gái của cậu ấy....!!

Thanh thờ dãi.

_ Em biết, em hiểu, nhưng thực tế cuộc sống còn có những thứ khác quan trọng hơn. Anh ấy là một ngôi sao nổi tiếng, là một thần tượng trong lòng mọi người, em quá mệt mỏi vì cái hư danh làm bạn gái hờ của anh ấy lắm rồi, anh có biết từ sáng đến giờ em bị bao nhiêu người làm phiền không...?? Bị các bạn gái trong trường đối xử như thế nào không...??

Thanh ôm đầu.

_ Em chưa từng nghĩ là em sẽ là bạn gái của ai, và càng không nghĩ em sẽ là bạn gái của một ngôi sao. Em chỉ muốn được sống một cuộc sống bình thường, được đi học, được hòa đồng với các bạn trong lớp, chỉ có vậy thôi sao mà khó quá....!!

Dương Ca lắc đầu.

_ Em không nên nghĩ theo cách đó. Nếu ai cũng nghĩ như em, cũng muốn sống như em thì ai sẽ là người hy sinh cuộc sống tự do của mình để phục vụ cuộc đời này đây. Em có hiểu là làm ngôi sao bị áp lực như thế nào không...?? Có khi cuộc sống riêng tư, cá nhân bị đảo lộn hoàn toàn, thậm chí họ còn không có được hạnh phúc riêng nhưng cái mà họ có được, đạt được người bình thường không thể hiểu, không thể với tới được....!!

_ Em nên vui, nên cảm thấy hạnh phúc và nên cố gắng đóng cho đạt vai diễn của em. Nếu em chán, nếu em mệt mỏi, nếu em thờ dãi, mọi người xung

quanh em sẽ biết được sự thật, lúc đó em còn phải đối diện với sự khắc nghiệt, sự tẩy chay của mọi người hơn bây giờ nhiều...!!

Anh ta hạ giọng.

_ Vì thế em hãy cố vui vẻ, nếu trong đầu em hạnh phúc, trái tim em sẽ rộng mở, không có khó khăn nào con người ta không thể khắc phục, không có con đường nào là dẫn con người ta vào ngõ cụt cả, chỉ cần em hiểu em đang làm gì, đang muốn gì là em có thể đạt được những gì mà em muốn...!!

Thanh mỉm cười, hít một hơi thật sâu. Những lời nói của Dương Ca đã cho Thanh thêm dũng khí, cho Thanh thêm tự tin. Thanh bảo.

_ Em hiểu rồi. Em sẽ cố gắng...!!

Thanh dơ tay lên.

_ Cố lên...!! Chúc mọi điều tốt đẹp...!!

Dương Ca bật cười, tuy chỉ mới gặp Thanh có hai lần nhưng mà anh ta nhận ra, Thanh là một cô gái đáng yêu, tốt bụng, trong sáng và quá ngây thơ, chuyện thế này mà cô bé cũng có thể dễ dàng đồng ý, dễ dàng nhận lời.

Đầu tiên Dương Ca tưởng Thanh đồng ý vì thích được làm bạn gái của Hoàng Quân, thích làm bạn gái của một người nổi tiếng nhưng càng tiếp xúc lâu, anh ta càng hiểu về Thanh nhiều hơn.

Thanh làm thế chỉ vì tình bạn, chỉ vì không muốn Hoàng Quân bị báo chí dòm ngó, chỉ vì sợ sự nghiệp đang đi lên của Hoàng Quân bị sụp đổ vì tai nạn không đáng có này.

Thanh run rẩy bước vào trong, chị thay phục trang xoay Thanh một vòng, chị ngắm nhìn Thanh từ đầu xuống chân, chị lắc đầu bảo người bên cạnh.

_ Đưa cô bé này đi tắm...!!

_ Chúng ta cần phải làm cho cô bé mới lạ hoàn toàn...!!

Thanh lấp bắp.

_ Mới...mới lạ nghĩa là...là sao...??

Chị mỉm cười.

_ Em đừng sợ... !!

Thanh chưa kịp hiểu gì, một chị nhân viên khác lôi Thanh đi. Ở bên ngoài Dương Ca thỉnh thoảng nghe những tiếng hét của Thanh, không hiểu họ làm gì Thanh mà Thanh có vẻ sợ như thế.

Hoàng Quân được một người khác thay phục trang phục và lo trang điểm còn Thanh được hai chị nhân viên lo thay quần áo, trang điểm, lo dạy Thanh cách nói chuyện, lo hướng dẫn Thanh nên làm gì khi đối diện với báo chí.

Mười phút, hai mươi phút, hai mươi phút, chiếc rèm được vén sang một bên. Thanh rụt rè bước xuống.

Cả hai người đàn ông đứng ngây người ra nhìn Thanh, trông Thanh bây giờ giống hệt một nàng công chúa trong chuyện cổ tích, đúng là chỉ cần trang điểm, chỉ cần thay đổi phục trang một chút đã làm Thanh lột xác hoàn toàn, từ một cô gái mạnh mẽ biến thành một cô gái dịu dàng, đầy nữ tính.

Thanh thấy mọi người nhìn ghê quá, mặt Thanh nóng bừng, trái tim Thanh đập thật nhanh, đôi chân Thanh run rẩy, dũng khí và tự tin lúc nãy đã bay đi đâu mất cả, đây là lần đầu tiên Thanh mặc váy, lần đầu tiên Thanh đi giày cao gót, lần đầu tiên trang điểm, lần đầu tiên uốn tóc, hình như họ còn xịt cả nước hoa lên người Thanh.

Thanh thấy khó chịu vô cùng, bức bối vô cùng, Thanh muốn xé bỏ váy, muốn vứt bỏ giày, Thanh muốn được mặc như hàng ngày, được thoải mái như mọi khi.

Thanh vừa bước xuống, Thanh đã vội bước lên, Thanh muốn kéo rèm lại, Thanh muốn thay trang phục. Dương Ca hỏi.

_ Em định làm gì thế...??

Thanh thở dài đáp.

_ Em muốn thay quần áo, bộ váy này bó sát vào người quá, em không quen...!!

_ Ha ha ha...!!

Hoàng Quân đứng im nhìn Thanh từ nãy đến giờ, bỗng cười thật to.

_Em đừng có ngốc, em mặc bộ này đẹp lắm. Anh nghĩ nó như được may để dành cho em. Em mà thay bỏ nó ra không phải tội nghiệp cho nó ư...??

Lời nói bông đùa của Hoàng Quân đã giúp Thanh bớt được một chút căng thẳng. Thanh đáp trả.

_Anh nói cứ như thể nó được may chỉ để dành riêng cho em...?? Em nghĩ ai mặc nó mà chả được, chỉ cần đúng size, chỉ cần vừa với nó là xong. Hôm nay em mặc nó nhưng ngày mai, ngày kia, sẽ có người khác mặc....!!

Hoàng Quân nhíu mày nói.

_Ai bảo em là bộ váy này để cho người khác mặc...?? Bộ váy này thuộc về em, và chỉ có mình em mới được phép mặc nó...!!

Thanh kinh ngạc, Thanh vội xua tay.

_Không cần đâu. Vì dù anh có cho em, em cũng không thể mặc, em ghét mặc váy lắm, vì nó rất bất tiện và rất khó chịu, em chỉ thích mặc quần jean, áo phông, đi dày thể thao, với em như thế là thoải mái nhất, hạnh phúc nhất....!!

Hoàng lại cười thật to, chưa có lúc nào Hoàng lại vui vẻ như lúc này, ngay cả Dương Ca, mấy chị nhân viên cũng không nhịn được cười vì lời nói ngây ngô, và ngây thơ của Thanh. Thanh điển tiết vì tự nhiên lại bị biến thành trò hề ọi người xung quanh. Thanh hét Hoàng.

_Anh có thôi đi không hả...?? Sao anh dám cười nhạo em...??

Hoàng vội phân trần.

_Anh nào dám cười em. Chỉ là anh đang nghĩ đến một truyện cười anh đã đọc vào tối hôm qua nên anh cười thôi...!!

Thanh nhăn mặt.

_Anh đừng có nói dối. Rõ ràng anh đang cười nhạo em, anh còn cổ cãi nữa...!!

Dương ca vỗ hai tay vào nhau.

_Thôi nào hai cô cậu, cứ đứng ở đây cãi nhau thì muộn giờ họp báo mất. Nhanh lên nào....!!

Thanh tái mặt, nói chuyện phiếm với Hoàng làm Thanh tạm quên đi nhiệm vụ bất khả thi của mình nhưng bây giờ Thanh không còn trốn tránh được nữa, không ai có thể thay Thanh đóng giả làm bạn gái của Hoàng, nếu có một cô gái giống hệt Thanh như chị Thu ở đây thì tốt quá. Thanh sẽ nhờ cô ấy thay Thanh lên trên kia, nhờ cô ấy trả lời báo chí, nhờ cô ấy phát biểu hộ Thanh.

Nhưng trên đời này có ba cô gái giống nhau đã là hiếm rồi, làm sao xuất hiện thêm người thứ tư nữa.

Hoàng nắm lấy tay Thanh, giọng hân hân nồng.

_Em đừng sợ, có gì để anh trả lời thay em cho. Em chỉ cần ngồi im và mỉm cười là được rồi, họ sẽ không thể làm khó được em đâu. Hãy tin anh....!!

Thanh nhăn nhó.

_Em biết là anh có thể giúp được em nhưng trái tim em, lòng em đang rối loạn. Em sợ tất cả mọi thứ, sợ ánh đèn sân khấu, sợ máy ảnh, sợ ống kính của họ đang chia vào em làm sao có thể thanh thản được đầu óc, làm sao em không lo, không sợ...!!

Hoàng ôm lấy Thanh, Thanh sững sờ không ngờ hân lại làm thế. Bàn tay hân vỗ nhẹ vào lưng Thanh, hân bảo.

_Em hãy nhắm mắt lại, trong đầu em hãy nghĩ đến một kỉ niệm nào đó khiến em vui vẻ, khiến em hạnh phúc, hãy chỉ nghĩ đến nó thôi đừng nghĩ gì đến cái khác. Em chỉ có quên được em là ai, em đang làm gì, điều gì khiến em sợ hãi em mới thật sự có được tự tin, mới thực sự có được dũng khí đối diện với hiện tại....!!

_Đôi khi người ta sống vì những kỉ niệm hạnh phúc xưa cũ, không phải là hiện tại đau khổ này. Em có thấy những người đau ốm và tàn tật không, tại sao ánh mắt họ vẫn ngời sáng, ý trí, lòng quyết tâm chữa khỏi bệnh vẫn không bao giờ làm họ chùn bước vì họ tin vào ngày mai, tin vào một ngày không xa họ có thể được khoa học, được các bác sĩ chữa khỏi bệnh cho họ....!!

_Còn em, em hãy nghĩ đến những điều, những kỉ niệm làm em thanh thản, làm em hạnh phúc, hãy quên hết đi, quên hết những áp lực mà vô tình họ gây ra cho em đi....!!

Thanh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, Thanh đang nghĩ về những kỉ niệm đã có giữa Thanh và chúng bạn ở quê nhà, trên môi Thanh nở một nụ cười, lòng Thanh đang mở rộng, trái tim Thanh bình yên. Lời nói của Thanh vang lên như gió thoảng.

_Cảm ơn anh....!!

Giọng hân nghèn nghẹn.

_Không...!! Người nên cảm ơn là anh mới đúng...!! Anh cảm ơn em...!! Cảm ơn em nhiều lắm...!! Bé con chúng ta đi thôi...!!

_Dù hôm nay có xảy ra chuyện gì anh cũng không sợ, không buồn vì anh có em, với anh như thế là đã quá đủ, quá mãn nguyện rồi...!!

Tình cảm bộc phát của Hoàng Quân khiến mấy cô gái xung quanh đỏ mặt, khiến Dương Ca mở to mắt kinh ngạc, họ không hiểu là Thanh và Hoàng Quân đang đóng kịch hay hai người đã thực sự thích nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Hoàng Quân nắm lấy tay Thanh, trên môi của hắn nở một nụ cười, việc Thanh bị hiểu lầm là bạn gái của hắn không hề làm hắn khó chịu mà ngược lại hắn còn cảm thấy vui, thấy thích thú vì hắn có cơ hội được ở gần, được tìm hiểu và được khám phá về Thanh nhiều hơn, hắn muốn biết giữa Thanh và Thiên Vy khác nhau như thế nào...?? Trong hai người con gái giống nhau về ngoại hình, còn về tính cách thì có gì khác biệt...??

Hoàng đi trước, Thanh bước theo sau. Trong lòng Thanh bây giờ đang rối rắm, đang phiền não, tình cảm Thanh dành cho Hoàng, dành cho Long đang làm Thanh mệt mỏi, Thanh không biết là có thật sự Thanh đang thích đang yêu Long không, ở bên cạnh hắn làm luôn làm trái tim Thanh đập thật nhanh, luôn làm đầu óc Thanh căng thẳng, luôn làm cho Thanh không thể nghỉ ngơi, không thể tập trung làm gì.

Còn khi ở bên Hoàng, hắn lại cho Thanh cảm giác bình yên, Thanh có thể nói hết những gì mà Thanh thích, có thể làm những gì mà Thanh muốn, Thanh có thể vì hắn, Thanh sẵn sàng từ bỏ tự do, từ bỏ cuộc sống trước kia của mình, Thanh muốn làm cho hắn vui. Nhưng điều quan trọng Thanh có thể hiểu được hắn đang nghĩ gì, đang muốn gì.

Thanh nhăn nhó, miệng lẩm bẩm.

_Vậy là mình đang thích ai, ai mới thực sự là người đàn ông của đời mình...??

Thanh lắc đầu.

_Mình nghĩ đến tình cảm nam nữ từ bao giờ thế này...?? Mình sợ ngộ nhận làm phải tình yêu lắm, người ta nói một ánh mắt, một nụ cười, một chút nhớ nhung đâu phải là đã yêu, đâu phải là đã nhớ, đó chỉ một chút tình cảm thoáng qua, một chút cảm giác của tình yêu mà thôi...!!

Một người đàn ông vừa bước qua người Thanh, khi hai ánh mắt giao nhau, Thanh cảm thấy có một luồng điện vừa chạy dọc cơ thể, trong một lúc Thanh không nhận rõ người đàn ông đó là ai, vì một cô gái tôn thờ cuộc sống chỉ có ăn và ngủ như Thanh mà phải nghĩ đến những người Thanh chỉ gặp có một lần thì hơi khó cho Thanh.

Giọng Hoàng vang lên.

_Chào Long Nhật, cảm ơn cậu hôm nay đã đến dự cuộc họp báo của mình...!!

Thanh quay mặt đi chỗ khác, Thanh sợ ánh mắt của người con trai này.

Hắn lạnh lùng hỏi.

_Đây là bạn gái của cậu à...??

Hoàng gật đầu.

_Đúng thế...!!

Trong lòng Long có một cái gì đó đau đớn, nhói đau đang bùng lên, người con gái này làm cho trái tim Long đập thật nhanh, người con gái đã phá tan đi bức tường băng giá mà Long đã cố dựng bấy lâu nay, bây giờ cô ta lại đi với một người đàn ông khác, tay trong tay cùng nhau đi lên trên sân khấu, cùng tuyên bố ọi biết họ đang yêu nhau, đang thuộc về nhau.

Ánh mắt Long nhìn Thanh không rời, còn Thanh không dám nhìn thẳng vào mắt Long. Thanh giả vờ ngó lơ đi chỗ khác. Long nhắc Hoàng.

_Cậu giới thiệu bạn gái của cậu à biết đi...!!

Hoàng gật đầu. Hoàng bảo Thanh.

_ Đây là Long Nhật, bạn làm cùng công ty với anh. Chắc là em không lạ gì cậu ta chứ... ??

_ Còn đây là Thu... !!

Thanh ngược mắt nhìn lên, trong đôi mắt Long có cái gì đó đáng sợ quá khiến Thanh sợ hãi, Thanh lắp bắp.

_ Chào... chào anh... !!

Hắn nhếch mép.

_ Chào cô... !!

_ Trông hai người rất hạnh phúc, rất xứng đôi... !!

Hoàng vô tình mỉm cười.

_ Cậu chỉ đang nói đùa... !!

Hắn hỏi nhỏ.

_ Cậu thấy bạn gái mình thế nào... ??

Long quan sát Thanh từ đầu đến chân, sự thay đổi và lột xác hoàn toàn của Thanh khiến hắn sững sờ, khiến mặt hắn đỏ lên, hắn vội bịt chặt miệng, hắn quay mặt đi chỗ khác, hắn sợ nếu hắn đứng ở đây thêm một lúc nữa, hắn sẽ lòi Thanh đi, hắn sẽ gây nên chuyện, nên hắn gấp gáp bảo.

_ Gặp cậu ở buổi báo. Mình có việc nên mình đi trước... !!

_ Ủ... !! Cậu nhanh lên nhé... !!

_ Biết rồi... !!

Hoàng quay lại bảo Thanh.

_ Chúng ta đi thôi... !!

Thanh bây giờ mới nhận ra người đàn ông này là ai. Thanh vội hỏi.

_ Anh... anh có... có phải là... là??

Long lạnh nhạt hỏi.

_ Cô muốn biết gì...??

Thanh mỉm cười.

_ Anh có phải là người mà lần trước tôi gặp ở trên đường không...??

Hắn gật đầu.

_ Cảm ơn lần đó cô đã cứu mạng tôi. Nếu có gì cần tôi làm cho cô thì cô cứ nói, tôi sẽ cố gắng hết sức... !!

Thanh xua tay.

_ Không cần đâu... !! Ai ở trong hoàn cảnh của tôi cũng làm như vậy thôi. Tôi chỉ không ngờ là anh lại là ca sĩ Long Nhật, lúc đó tôi lại tưởng anh là một tên tội phạm đang bị mọi người đuổi bắt vì tội ăn trộm cái gì đó... !!

Lời nói ngây thơ của Thanh khiến Hoàng cười thật to. Long trừng mắt.

_ Cô đúng là đến chết cũng không thay đổi được tính ăn nói bộp chộp của mình. Sao cô dám bảo tôi là một tên ăn trộm, một tên tội phạm hả...??

Thanh hét hoảng.

_ Tôi... tôi xin... xin lỗi chỉ là trong lòng tôi nghĩ sao nói vậy thôi. Mong anh thông cảm... !!

Hắn hừ một tiếng.

_ Tôi nể tình cô cứu tôi nên tôi bỏ qua cho cô nếu cô mà còn tái phạm là không xong với tôi đâu... !!

Thanh le lưỡi.

_ Ghê quá...!! Tôi tưởng anh lành hiền ai dè anh lại dữ thế...!!

_ Tôi hứa từ lần sau gặp lại anh, tôi sẽ lò như không quen biết anh vì tôi sợ anh xử tôi lắm...!!

Dương Ca lộ đầu từ sau cánh gà sân khấu.

_ Trời ơi...!! Bây giờ là mấy giờ rồi mà ba cô cậu còn ở đó, có mau nhanh lên không...??

Hoàng bảo.

_ Em ra ngay....!!

_ Chúng ta đi nào...!!

Thanh loạng choạng bước, bỗng.

_ Cộp....!!

Thanh nghiêng người sang một bên, Long vội đỡ lấy Thanh, Hoàng cầm lấy tay Thanh lôi lại, cả ba ánh mắt nhìn nhau không rời, Thanh ngại ngùng quá, mặt Thanh đỏ như gấc chín, tuy đây là lần thứ hai gặp lại Long Nhật nhưng không hiểu tại sao, Thanh lại cảm thấy thân thiết, cảm thấy đã quen biết Long Nhật từ khi nào rồi, tại sao ánh mắt Long Nhật lại nhìn Thanh vừa đau xót, vừa yêu thương, vừa oán hận thế kia...??

Hoàng thấy Long đỡ lấy Thanh, Hoàng liền lôi Thanh đứng sát vào người, trong lòng Hoàng có một cảm giác ghen tuông, một ý nghĩ sở hữu vừa mới nhen nhóm lên, Hoàng giật mình nghĩ.

_ Không phải là mình đang để ý đến Thu đấy chứ...??

Trong buổi họp báo Thanh ngồi im như tượng, có câu hỏi nào Thanh cũng được Hoàng Quân trả lời đỡ hộ cho Thanh, việc duy nhất mà Thanh phải làm là mỉm cười.

Thanh mâu thuẫn với chính mình, Thanh chưa bao giờ sống giả dối, chưa bao giờ thích đóng giả làm người khác nhưng vì chị gái, vì bạn Thanh đã phải tạm quên đi tính cách của mình, Thanh sợ nếu để lâu, Thanh sẽ bị biến thành một người Thanh không mong muốn.

Một phóng viên nam hỏi.

_ Hai người quen nhau từ khi nào... ?? anh có thể chia sẻ một chút với chúng tôi được không...??

Hoàng gật đầu đáp.

_ Trong tình yêu quen nhau lâu hay mới quen nhau không quan trọng. Điều quan trọng là hai người có thực sự yêu nhau, có thực sự thích nhau không...!!

Cả hội trường đều bật cười, một người khác lại hỏi tiếp.

_ Cô ấy chỉ là một cô gái học phổ thông, chỉ là một cô gái bình thường, so với một ngôi sao như anh thì xem ra hai người chênh lệch nhau nhiều quá. Anh không cảm thấy thiệt thòi, cảm thấy có chút bất ổn trong mối quan hệ này hay sao...??

Người phóng viên vừa hỏi câu hỏi này là nhân viên thuộc tòa soạn của ông Nhật Linh. Ông Nhật Linh từ lâu đã có xích mích với ông Hoàng Vũ - bố của Hoàng Quân nên việc họ cử phóng viên đến đây hỏi những câu góc cạnh cũng không có gì là khó hiểu.

Thanh bình thần trả lời ngay mà không cần chờ Hoàng lên tiếng.

_ Chào anh...!! Tôi biết trong mắt mọi người có mắt ở đây và trong lòng fan hâm mộ, tôi là một cô gái kém anh ấy về mọi mặt, tôi may mắn vì được anh ấy yêu, được anh ấy để ý đến. Tôi hy vọng mọi người đừng vì anh ấy yêu tôi, thích tôi mà quay lưng lại với anh ấy. Nếu có trách, có oán hận, hãy hỏi ông trời, hỏi ông tại sao lại ban cho anh ấy một nửa là tôi....!!

_ Tôi chỉ là một cô gái bình thường. Một học sinh đang học phổ thông, thế giới của tôi quá nhỏ bé, quá bình thường, quá giản dị. Nếu không yêu anh Hoàng, tôi vẫn chỉ là một cô gái vô danh, một cô gái ngoài đi học ra thì chỉ còn biết vui chơi, giải trí với bạn bè.

_ Nhưng kể từ khi yêu anh Hoàng, tôi đã được nếm trải một cuộc sống khác, một thế giới khác. Thế giới này có muôn vàn màu sắc, có muôn vàn ánh hoàng quang. Trong số các vị ngôi ở đây, chắc có nhiều người đã từng chia tay nhiều mối tình, có nhiều người từng khổ đau vì tình yêu tan vỡ, và cũng có người đang chìm đắm trong hạnh phúc đôi lứa.

_ Trong số các vị có ai tự hỏi tại sao mình lại yêu cô ấy hay anh ấy không...?? Nếu có chắc các vị cũng không trả lời được. Tình yêu chân thành mới mang lại hạnh phúc, còn tình yêu vụ lợi liệu có kéo dài được quá lâu...??

_ Nhiều khi người ta chia tay vì nhiều nguyên nhân khác nhau. Người ta chia tay vì đã hết yêu, vì cảm thấy người kia không hợp, vì cảm thấy so với người

mình yêu mình nhỏ bé, mình thấp hèn quá...!!

_Tôi là một cô gái trẻ, một cô gái vừa mới trải qua thời kì niên thiếu, một người vừa mới yêu nên không hiểu gì nhiều. Nhưng tôi hiểu một điều khi đã yêu ai rồi thì địa vị của người đó, gia thế của người đó, xuất thân của người đó không còn quan trọng nữa...!!

_Tôi cảm ơn mọi người đã quan tâm, đã ủng hộ anh ấy trong suốt thời gian qua. Tôi biết mọi người khó mà chấp nhận được tôi, khó mà chấp nhận vai trò làm bạn gái của tôi nhưng tôi sẽ cố gắng không làm mọi người phải thất vọng theo khả năng của mình...!!

Thanh mỉm cười, Thanh tự tin nói tiếp.

_Mọi người còn điều gì thắc mắc, còn điều gì muốn hỏi cứ tự nhiên đặt câu hỏi. Tôi sẽ cố gắng trả lời...!!

Hoàng và Long kinh ngạc nhìn Thanh, họ không ngờ Thanh có thể trả lời, có thể nói hay như thế. Ngay cả một ngôi sao, một người suốt ngày phải đối mặt với báo chí, và phóng viên như họ cũng không thể nói được như Thanh, có thể nói diễn xuất của Thanh rất tuyệt.

Những lời mà Thanh nói cũng không có gì là lạ, thứ nhất tình cảm trong Thanh rất tự nhiên, thứ hai Thanh là con nhà nòi, bố mẹ, cô Lý của Thanh đều là những người có tài ăn nói, cô Lý của Thanh quản lý hết ban nhạc này đến ban nhạc khác nên việc cô có thể trả lời trôi chảy, có thể gỡ rối tất cả các vụ scandal do ca sĩ của mình gây ra là chuyện thường tình.

Thanh mặc dù không bằng nhưng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, người ta nói “con nhà tông không giống lông cũng giống cánh”. Dương Ca đứng sau cánh gà, anh ta cười thật tươi, đầu gật gù hài lòng, còn những người khác họ thờ phào nhẹ nhõm.

Người phóng viên lúc này cười nhạt, anh ta hỏi tiếp.

_Nếu cô đã nói thế...!! Tôi có câu hỏi khác cho cô...!!

Thanh đáp.

_Vâng...!! Anh cứ hỏi...!!

_Cô có dám nói là cô yêu Hoàng không phải vì địa vị, không phải vì gia thế, không phải vì danh tiếng của cậu ấy...??

Hoàng lạnh nhạt.

_Đề nghị anh hỏi câu hỏi khác...!! Đây không phải là câu hỏi anh nên hỏi bạn gái tôi...!!

Thanh giật giật áo Hoàng, mỉm cười trấn an Hoàng. Thanh nhỏ nhẹ.

_Không sao đâu. Cứ để em trả lời...!!

_Nhưng mà...!!

_Anh không cần phải lo, em biết phải nói gì...!!

Thanh quay xuống nhìn mọi người, Thanh thấy họ đang chờ Thanh trả lời họ. Thanh cười đáp.

_Trong số mọi người ở đây chắc có nhiều người cũng muốn tôi trả lời câu hỏi này. Nếu tôi nói tôi yêu anh ấy vì anh ấy là anh ấy mà không phải vì địa vị, vì danh tiếng, vì gia thế của anh ấy, các vị có tin tôi không...??

Thanh nhìn khắp một lượt. Thanh nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

_Câu hỏi này có phải là quá thừa rồi không...?? Nếu tôi yêu anh ấy thật lòng mà các vị không tin tôi, tôi lấy gì để chứng minh đây, mà dù tôi có chứng minh được liệu các vị có tin tôi không...?. Còn nếu tôi yêu anh ấy vì địa vị, tôi bảo các vị là không các vị cũng lấy gì để lật tẩy tôi...??

_Tình cảm của con người rất phức tạp, có yêu mới có hận, có quan tâm mới hay để ý đến người đó. Tôi không trách các vị, không oán than các vị vì các vị ghét tôi, mà ngược lại tôi cảm thấy vui vì các vị đã quan tâm đến tôi. Tôi chỉ sợ các vị lờ tôi đi, còn nếu còn hỏi, còn để ý đến tôi là các vị còn coi

trọng tôi, các vị đã dần chấp nhận tôi là bạn gái của anh Hoàng...!!

_Tôi hy vọng câu trả lời của tôi đã làm các vị hài lòng...!!

Tất cả mọi người trong buổi họp báo đều im lặng nhìn Thanh, họ không thể ngờ một cô gái học cấp ba, một cô gái mà theo đánh giá của họ quá tầm thường lại có thể tự nhiên phát biểu và trả lời như thế. Tuy lời nói của cô ta còn khô khan, và hơi bị xốc nổi nhưng tất cả cũng đều xuất phát từ tình cảm chân thành.

Mồ hôi trên trán Thanh chảy ròng ròng, trái tim Thanh đập thật nhanh, tay chân Thanh run rẩy, thật ra Thanh đã quá sợ hãi, Thanh phải cố cười, cố gắng điều hòa hơi thở, cố gắng không để cho người khác biết là Thanh đang run.

Chỉ có một người biết, một người để ý đến tình trạng bất ổn của Thanh là Long. Long biết là nếu còn kéo dài quá lâu, Thanh có thể bị ngất vì sợ, vì run.

Long bảo mọi người.

_Mọi thứ cần biết các vị đều đã hỏi rồi. Tôi hy vọng là các vị hài lòng với câu trả lời của ba chúng tôi. Xin chào...!! Hẹn gặp lại ở buổi họp báo sau...!!

Long đứng dậy, Thanh lao đảo đứng lên theo. Thanh muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, Thanh không còn chịu đựng hơn được nữa rồi.

Thanh vịn vào cầu thang, không chịu được không khí chật chội, bức bối và oi bức xung quanh. Thanh bám thang máy lên sân thượng, Thanh muốn được hít thở không khí trong lành, Thanh muốn yên tĩnh một mình, muốn lòng Thanh được lắng lại, muốn trái tim Thanh thôi đập nhanh. Thanh đã run quá rồi.

Long đi vào thang máy theo Thanh, hắn đưa cho Thanh một chai nước ngọt lạnh. Hắn lo lắng hỏi.

_Cô không sao chứ...??

Thanh gượng cười đáp.

_Tôi...tôi không sao....??

_Cô uống nước đi...!!

_Vâng...!! Cảm ơn anh...!!

Thanh run đến nỗi không cầm nổi chai nước trên tay Long. Long cầm lấy tay Thanh, hắn kéo Thanh ngã vào lòng hắn, bây giờ hắn đang lo cho Thanh nên hắn không biết hắn đang làm gì, hắn vừa gây ra chuyện gì. Hắn quên mất bây giờ hắn là ca sĩ Long Nhật, không phải là Long mà Thanh biết.

Thanh giật mình, sợ hãi Thanh vội đẩy hắn ra. Thanh không muốn ôm một tên con trai Thanh mới gặp được có hai lần. Hắn cau mày hỏi.

_Không phải là cô đang sợ, đang cần ai đó động viên, và an ủi cô sao...??

Thanh gật đầu đáp.

_Vâng...!! Nhưng điều đó đâu có nghĩa là tôi cần anh ôm tôi...!!

Long nhếch mép lạnh lùng.

_Cô muốn tôi gọi bạn trai cô lên đây không...??

Thanh lắc đầu.

_Không cần...!! Tôi có thể tự giải quyết được chuyện của tôi...!!

_Giải quyết được...?? Cô không thấy bây giờ trông cô rất giống một con chuột bị ngã xuống cống hay sao...??

Thanh tức giận.

_Này anh...!! Dù lúc này tôi có hơi bị xúc phạm anh một chút nhưng anh cũng nhỏ mọn quá đấy. Anh cần gì phải báo thù tôi như thế...??

Hắn nhún mày.

_Ai bảo cô là tôi đang báo thù cô...??

_Chẳng lẽ lại không...??Thế vừa rồi ai vừa mới sỉ nhục tôi xong...?? Sao anh dám bảo tôi là một con chuột vừa mới bị ngã xuống cống...?? Trông tôi giống một con chuột, một kẻ sống chui rúc, một tên tội phạm lắm hả...??

Hắn lắc đầu chịu thua.

_Tôi xin cô đừng có gào lên như thế nếu người khác mà nghe được, họ lại tưởng tôi bắt nạt bạn gái của Hoàng Quân thì tội cho tôi lắm....!!

Thanh cúi.

_Nếu thế thì có liên quan gì đến tôi. Anh nên nhớ người gây sự với tôi trước là anh không phải là tôi....!!

Hắn nắm chặt lấy hai bả vai của Thanh, hắn hỏi.

_Cô nghĩ rằng cô là người luôn luôn làm đúng ư...?? nghĩ rằng mọi chuyện mà cô gây ra không làm tổn thương một ai ư...??

_Cô hãy tự suy xét lại những việc mà cô làm đi....!! Tôi sợ cô đang hại chính cô đấy....!!

Thanh thách thức.

_Đó là việc của tôi. Việc đó không liên quan gì đến anh. Anh có là gì của tôi đâu. Cứ cho anh là bạn của anh Hoàng đi, thì đã sao... ?? Tôi không cần anh phải thích tôi, phải chấp nhận tôi là bạn của anh, tôi sống và làm theo những gì mà tôi thích. Tôi hy vọng anh nhớ điều đó....!!

Lời thách thức của Thanh chẳng khác gì giọt nước làm tràn li, hắn kéo Thanh sát lại gần người hắn, bàn tay hắn bóp chặt lấy cằm Thanh, hắn bắt Thanh phải nhìn thẳng vào mặt hắn. Thanh mở to mắt nhìn hắn, Thanh sợ hãi hỏi.

_Anh...anh định...định làm gì.. ??

Hắn cười nhạt.

_Làm gì thì cô phải biết chứ... ??

Hắn hôn Thanh, đây là lần thứ hai Thanh bị người ta hôn một cách thô bạo như thế này. Thanh đánh mạnh vào người hắn, Thanh cố đẩy hắn tránh xa Thanh ra nhưng người hắn cứng như sắt thép, một cô gái yếu đuối như Thanh thì làm gì được, nếu Thanh biết được hắn là ai thì có lẽ Thanh còn khiếp sợ nữa.

Lệ đầy mi, Thanh muốn gào lên nhưng miệng Thanh đang bị miệng hắn bịt kín, nụ hôn của hắn khiến Thanh chao đảo, Thanh không hiểu tại sao Thanh lại bị như thế này... ??, không hiểu tại sao trái tim Thanh lại đập thật nhanh.. ??, tại sao mặt Thanh lại đỏ... ??, tại sao tình cảm Thanh dành cho hắn không hề ghét như Thanh từng nghĩ .. ??mà hình như mọi thứ mà hắn có đang thu hút lấy Thanh.

Quá mệt mỏi Thanh buông xuôi, Thanh cũng không biết là Thanh có đón nhận nụ hôn của hắn không... ?? Thanh chỉ biết Thanh không hề ghét nó mà ngược lại Thanh đang cảm thấy hạnh phúc.

Thanh đang khinh bỉ mình nhưng Thanh không thể không nghĩ, không thể điều khiển được nhịp đập của con tim, Thanh để mặc cho tình cảm điều khiển, mặc cho cảm giác ngọt ngào xâm chiếm, bàn tay Thanh từ buông lỏng, Thanh ôm lấy hắn, Thanh đón nhận nụ hôn của hắn.

Đến khi hắn buông Thanh ra, Thanh cảm tưởng Thanh vừa mới đánh mất một thứ thì đó quý giá lắm. Mặt Thanh đỏ bừng, Thanh bước lùi lại, Thanh muốn bỏ chạy.

Hắn nắm lấy tay Thanh lôi lại, mặt hắn bây giờ cũng đỏ chẳng khác gì mặt Thanh. Hắn dịu giọng hỏi.

_Cô đã thấy khá hơn chưa...??

Thanh run giọng hỏi.

_Anh...anh nói như thế nghĩa là sao...??

Hắn cười khẩy.

_Nụ hôn của tôi đã đủ để sưởi ấm tâm hồn cô chưa...??

Thanh tái mặt, lời nói của hắn chẳng khác gì mũi dao nhọn. Thanh đang đau, đang sầu khổ. Đúng là Thanh đáng khinh thật, tình cảm Thanh dành cho hai người con trai Thanh vẫn còn chưa xác định được, bây giờ Thanh lại đi hôn một tên con trai khác.

Nước mắt Thanh tuôn như mưa, Thanh thấy nhục nhã quá, uất ức quá, thấy mình rẻ mạt, và đáng khinh quá. Tại sao Thanh có thể hôn bạn của bạn trai, tại sao Thanh có thể làm như thế...?? Con tim Thanh đã bị điên, đầu óc Thanh đã bị mù rồi sao...??

Thanh ôm lấy mặt, Thanh khóc nức nở, không thể chịu đựng thêm một phút giây nào nữa. Thanh quay lưng bỏ đi, hắn đứng lặng nhìn bóng dáng Thanh xa dần, lòng hắn tan nát, hắn biết là hắn hơi quá, hơi tàn nhẫn khi si nhục Thanh nhưng những lời nói của Thanh trước báo chí hôm nay khiến hắn phát điên, hắn đang ghen, đang hận Thanh, hắn muốn làm Thanh đau, muốn làm Thanh khóc, muốn Thanh cảm nhận được một phần nỗi đau của hắn.

Thanh loạng choạng bỏ đi, quá mệt mỏi, quá run, quá uất ức, Thanh ngã nhào xuống nền gạch, hắn sợ hãi, hắn chạy thật nhanh lại chỗ Thanh đứng, hắn lo lắng hỏi.

_Em...em không sao chứ...??

Thanh ngược đôi mắt đầy lệ lên nhìn hấn. Thanh cắn giận hét.

_Anh biến đi...!! Đừng có lại gần tôi...!! Tôi không cần anh thương hại...!!

Hấn nhìn Thanh, hấn muốn nói cho Thanh biết tình cảm của hấn, nhưng hấn không làm được, hấn không thể mở miệng, vì bây giờ vẫn còn quá sớm để nói ra, còn quá sớm để biết Thanh có yêu hấn không...?? có thích hấn không...?? Chỉ khi nào chắc chắn hấn mới dám tỏ lòng hấn cho Thanh biết, còn bây giờ hấn chỉ dám đứng một chỗ để quan sát Thanh, để nhìn Thanh, để bảo vệ Thanh.

Hấn lôi Thanh đứng dậy, Thanh bị trọ chân nên đứng không còn vững nữa, hấn vừa buông tay Thanh ra là Thanh lại gần như ngã nhào xuống đất. Hấn hốt hoảng.

_Chân em sao rồi...??

Hấn cúi xuống, hấn tháo đôi giày của Thanh ra, hấn nắn chân Thanh. Thanh đỏ bừng mặt, vội rút chân lại, Thanh lắp bắp.

_Không...không cần. Tôi...tôi có thể tự lo...!!

Hấn tức giận.

_Bây giờ mà cô vẫn còn mạnh miệng nói là không cần được hay sao...?? Cô nên nhớ cô đang bị trọ chân, nếu không có tôi cô không thể đi được đâu...!!

Thanh lạnh lùng.

_Không có anh tôi vẫn đi được như thường. Anh đừng tưởng không có anh tôi không làm được gì, với tôi bị trọ chân thế này đâu phải là lần đầu...!!

Hấn cười nhạt, hấn bỏ đi. Thanh nhìn hấn, nước mắt Thanh chảy xuống, Thanh muốn gọi hấn lại nhưng Thanh không dám, Thanh sợ cảm giác đang trào lên trong lòng Thanh, tại sao khi ở gần hấn lại cho Thanh cảm giác ở gần một người...?? Tại sao...??

Thanh cố đứng lên nhưng cái chân đau làm Thanh lại phải ngồi xuống. Thanh ngược nhìn bầu trời đêm, hôm nay có nhiều sao quá, Thanh lắm bầm.

_Mình đúng là lắm cảm mất rồi, đời mình từ nay sẽ chỉ toàn một màu đen u tối. Biết là yêu luôn làm cho con người ta khổ nhưng nếu sống mà không yêu ai thì cũng giống như tồn tại mà cứ ngỡ tưởng là mình đã chết rồi...!!

Thanh còn loay hoay chưa biết làm gì. Hấn bước lại gần Thanh, Thanh giật mình nhìn hấn. Nhìn thấy hấn khiến lòng Thanh vui hấn nhưng ngoài mặt Thanh vẫn tỏ ra lạnh lùng.

_Anh còn đến đây làm gì...?? Tôi tưởng anh đã bỏ đi rồi...??

_Đúng là tôi đã định bỏ mặc cô. Nhưng vì nhớ đến cái ơn cô cứu mạng tôi nên tôi không nỡ...!!

Thanh bực mình.

_Cảm ơn anh nhưng tôi không cần anh phải trả ơn tôi. Tôi không muốn mắc nợ ân tình của người khác...!!

Hấn mai mỉa.

_Cô yên tâm vì tôi giúp cô không phải là giúp không công. Tôi giúp cô vì tôi cần cô làm cho tôi một việc...!!

Thanh run giọng hỏi.

_Anh muốn tôi làm gì...??

Hấn nhìn thẳng vào mặt Thanh, hấn nói từng từ một.

_Lúc nữa cô sẽ biết...!!

Thanh giãy nảy.

_Tôi cần biết ngay, còn nếu không anh hãy đi đi...!! Tôi sẽ gọi điện báo anh Hoàng Quân lên đây giúp tôi...!!

Lời nói của Thanh vừa mới thoát ra khỏi miệng, ánh mắt của hấn từ ấm nồng, chuyển sang lạnh giá, hấn thô bạo cầm lấy tay Thanh, hấn lôi Thanh đứng dậy, hấn bảo.

_Nếu thế tôi cũng cần cho hấn biết giữa tôi và cô có gì...!!

Hắn lại hôn Thanh, đôi mắt Thanh mở to nhìn hắn, Thanh còn chưa kịp làm gì. Thanh nghe một tiếng tách vang lên. Hắn chia bức ảnh trước mặt Thanh.

Thanh khiếp sợ vì bức ảnh chụp cảnh Thanh và hắn hôn nhau. Thanh định cướp lấy nhưng chỉ một chút xíu nữa là Thanh ngã đập mặt xuống nền gạch, bàn chân đau đang hành hạ Thanh.

Một tay ôm lấy Thanh, tay kia dơ điện thoại lên cao. Hắn bảo.

_ Cô phải biết nghe lời tôi. Nếu không tôi sẽ ọi người biết cô đã làm gì...??

Thanh hét.

_ Anh là một tên khốn kiếp sao anh có thể làm như thế hả... ?? Anh có phải là bạn của anh Hoàng không... ??

Hắn lạnh lùng đáp.

_ Là bạn hay không phải là bạn thì đã sao... ?? Tôi không thể nhường người con gái mà tôi thích cho cậu ta được... !!

Thanh mở to mắt nhìn hắn, từng lời của hắn làm Thanh ngơ ngác không hiểu gì. Thanh lắp bắp.

_ Anh..anh vừa..vừa mới nói gì... ??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Hắn không trả lời Thanh, hắn đặt Thanh ngồi xuống đất, hắn gằn giọng.

_ Gọi điện báo Hoàng Quân là cô đã đi về nhà mau lên...!!

Thanh run rẩy.

_ Tại... tại sao tôi phải làm thế...??

_ Cô có muốn hắn lên đây nhìn thấy cảnh tôi và cô ở đây không...?? Hay là cô muốn tôi cho hắn xem bức ảnh tôi vừa mới chụp...??

Thanh cắn hận hét.

_ Đồ biến thái...!! Đồ xấu xa...!! Tôi căm hận anh...!! Anh đừng hòng uy hiếp được tôi...!!

Hắn ra lệnh.

_ Làm đi...!!

Thanh sợ hãi, vội lấy điện thoại trong túi áo. Thanh run run bấm số điện thoại của Hoàng Quân.

Hoàng Quân trả lời Thanh ngay lập tức.

_ Em đang ở đâu thế...??

Thanh cố nén tiếng nấc trong cổ họng, giọng Thanh thiếu sức sống.

_ Em..em đang...đang trên đường về nhà...!!

Hoàng kinh ngạc kêu lên.

_ Sao em lại bỏ về...?? Chúng ta vẫn còn chưa tổ chức tiệc liên hoan cơ mà...!!

Thanh thều thào nói tiếp.

_ Em...em xin lỗi. Tại em mệt quá nên em cần về nhà nghỉ ngơi...!!

Hoàng lo lắng hỏi.

_Em có sao không...?? Tại sao em không nói trước cho anh biết để anh đưa em về, nhớ đâu trên đường về em xảy ra chuyện gì thì sao...??

Thanh lắc đầu.

_Em không sao...!! Chỉ là hôm nay là lần đầu tiên em phải trả lời trước mặt báo chí nên tinh thần em hơi bất ổn một chút...!!

_Anh xin lỗi. Lẽ ra anh không nên ép em đóng giả làm bạn gái của anh...!!

_Không sao đâu anh...!! Ai chẳng có lần đầu tiên, em tin là lần sau khi quen rồi em sẽ khá hơn...!!

_Anh mong là thế...!! Em có cần anh đến thăm em không...??

Thanh hốt hoảng nói to.

_Không cần đâu anh...!! Anh cứ ở nhà nghỉ ngơi đi...!! Em mệt mỏi quá rồi nên em cần đi ngủ sớm...!!

_Được rồi...!!Ngày mai anh gặp lại em ở trường...!!

_Vâng...!!

Thanh chưa kịp nói câu chào từ biệt Hoàng. Long đã cướp mất điện thoại của Thanh. Thanh hét.

_Trả lại cho tôi...!! Anh có biết là anh quá đáng lắm không hả...??

Hắn tắt nguồn điện thoại của Thanh. Hắn bảo.

_Bây giờ chìa chân cô ra đây.....!!

Thanh lắc đầu.

_Không...!!

_Cô có làm không...??

_Không...!!

Hắn không nói không rằng, hắn ngồi xuống, hắn lôi chân Thanh ra, mặc Thanh cố rụt lại. Hắn nắm đúng vào chỗ đau khiến Thanh hét lên, Thanh quát.

_Đồ độc ác...!! Anh không thể nhẹ tay hơn được à...??

Hắn vừa tức, vừa buồn cười.

_Sao cô bảo là cô không cần tôi giúp cô...??

Thanh tức giận đến run cả người.

_Anh...anh...!!

Hắn nói.

_Chuẩn bị nhé...!!

_Chuẩn..chuẩn bị..bị gì.....??

Hắn bẻ ngược chân Thanh, khiến Thanh hét lên một tiếng, Thanh lăn ra bất tỉnh nhân sự. Hắn ôm lấy Thanh, hắn sợ hãi gọi.

_Thu...!! Thu...!! Em có sao không...??

_Mau trả lời anh đi...!!!

Thanh nằm im như chết, cả ngày hôm nay không có gì vào bụng, lại xảy ra quá nhiều chuyện, mặc dù Thanh là con nhà võ đi chăng nữa thì thân thể mảnh mai của Thanh cũng không chịu nổi.

Thanh giật mình tỉnh giấc, cả đêm hôm qua Thanh gặp toàn ác mộng, trong giấc mơ Thanh thấy Thanh được Long ôm vào lòng, được nghe những lời ngọt ngào và mặn nồng từ hắn.

Thanh cự mình, môi Thanh ươn ướt, hơi thở ai đó phả vào mặt, Thanh mở to mắt ra nhìn. Thanh giật mình kinh hãi, đầu Thanh va mạnh vào đầu giường.

Thanh hét lên.

_Đồ...đồ biển...biển thái....!! Sao...sao...anh dám...!!

Hắn mỉm cười nói.

_Chào em yêu...!! Đã dậy rồi hả...??

Mặt Thanh trắng bệch, Thanh run rẩy hỏi.

_Sao...sao anh lại...lại ở..ở đây...??

Hắn nhún vai.

_Tất nhiên là anh phải ở đây rồi. Vì đây là nhà anh mà...!!

Thanh quan sát khắp căn phòng, đúng là đây không phải là nhà Thanh. Thanh nhìn xuống bộ quần áo đang mặc trên người, Thanh tái mặt.

_Quần...quần áo của tôi đâu...?? Sao...sao tôi lại mặc bộ...bộ này...??

_Thay rồi...!!

Thanh gào lên.

_Anh đã làm gì tôi hả...??

Hắn mỉm cười.

_Em đã làm gì vào đêm hôm qua em không nhớ sao...??

Thanh bật khóc, vừa khóc Thanh vừa hỏi.

_Anh...anh bảo..bảo sao...?? Làm..làm gì...?? Không...không lẽ...tôi...tôi đã..đã...??

Hắn ôm lấy bụng, hắn cười thật to. Thanh cúi quá, vừa tức, vừa thẹn, vừa sợ. Thanh đánh tới tấp vào người hắn.

_Nói mau...!! Anh đã làm gì tôi hả...??

Hắn nắm chặt lấy tay Thanh, hắn kéo Thanh thật mạnh. Thanh ngã nhào vào người hắn, không để cho Thanh có thời gian phản ứng lại, hắn hôn Thanh.

Đây là lần thứ ba hắn hôn Thanh, Thanh sửng sò, cảm giác của Thanh lúc này là hạnh phúc, là đam mê. Thanh không hiểu tại sao khi ở bên cạnh hắn, Thanh lại không điều khiển được con tim, không điều khiển được tình cảm của mình. Thanh ôm lấy hắn, và có lẽ Thanh cũng đã đáp lại nụ hôn của hắn.

Thanh giật mình sợ hãi. Thanh nghĩ.

_Mình đang làm gì thế này...?? Trời ơi...!! Mình đã ngủ qua đêm với một người đàn ông mình vừa mới gặp mặt được hai lần...!! Mình còn hôn anh ta nữa chứ...!!

_Không thể nào chấp nhận nổi. Mình có bị điên, có bị khùng không...?? mình thật là một kẻ không ra gì...!! Mình là một đứa con gái hư hỏng...!! một đứa con gái tồi tệ...!!, sao mình có thể phản bội lại Hoàng Quân...??, sao mình có thể...??

Thanh cố đẩy hắn ra, hắn ôm lấy Thanh thật chặt, hắn nói trong hơi thở.

_Yên nào...!!

Hắn hôn Thanh cuồng nhiệt, bây giờ trong lòng hắn chỉ nghĩ về duy nhất một mình Thanh, hắn không còn ý niệm về thời gian và không gian nữa. Hắn không thể điều khiển được cảm xúc của bản thân. Hắn không muốn nén lòng hắn lại nữa. Hắn cần phải làm một cái gì đó, hắn cần cảm nhận hắn đang có Thanh, đang được ôm Thanh trong vòng tay.

Đến khi hắn buông Thanh ra, cả hai ngượng ngùng không dám nhìn mặt nhau. Thanh sợ hãi, sợ tình cảm đang bùng lên ở trong lòng, tại sao mỗi lần nhìn thấy hắn, mỗi lần ở bên cạnh hắn trái tim Thanh lại đập thật nhanh...??, tại sao Thanh luôn nghĩ về hắn...??, tại sao Thanh có thể yêu, có thể thích hắn ngay từ lần gặp đầu tiên...??, tại sao...??

Thanh vội đứng lên, Thanh muốn rời đi, muốn nhanh chóng thoát khỏi hắn. Hắn ôm lấy Thanh, hắn hỏi.

_Em định đi đâu...??

_Tôi...tôi muốn...muốn về nhà...!!

_Về nhà...?? Em có biết bây giờ em đang ở đâu không...??

Thanh lấp bắp hỏi.

_Tôi..tôi đang ở đâu...??

_Du thuyền....!!

Thanh quay phắt lại, Thanh hét.

_Du thuyền...?? Làm sao tôi có thể về nhà để đi học đây...!!

Hắn âu yếm nói.

_Em đâu cần phải gấp thế...!! Nghỉ học một buổi có sao đâu...!!

_Làm sao tôi nghỉ được. Hôm nay anh Hoàng hẹn gặp tôi ở trường. Tôi cần phải về...!!

Hắn đe dọa.

_Nếu em mà còn dám nhắc đến tên hắn thêm một lần nào nữa. Anh sẽ không điều khiển được mình nữa đâu, nếu em có xảy ra chuyện gì thì đừng có trách anh...!!

Thanh co rúm người lại, mặt Thanh từ trắng chuyển sang hồng. Thanh cầu xin hắn.

_Anh...anh cho tôi về. Tôi còn nhiều việc cần làm...!!

_Không đi đâu hết...!! Hôm nay em thuộc về anh...!! Chúng ta phải tận hưởng cuộc sống không có ai làm phiền, không bị những trách nhiệm vô hình đè nặng lên vai....!!

_Em đi thay quần áo và chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn sáng và đi tham quan một số hòn đảo quanh đây...!!

Thanh bây giờ mới nhớ đến vụ quần áo. Thanh nắm chặt lấy cổ áo hắn, Thanh trừng mắt hỏi.

_Anh vẫn còn chưa trả lời tôi. Anh đã làm gì tôi...??

Hắn khoanh tay lại, môi hắn nở một nụ cười, mặt hắn cúi sát mặt Thanh.

_Mặc dù thân hình em hấp dẫn lắm nhưng anh không phải là thằng đê, không phải là thằng lợi dụng lúc em bị ngất để giờ trò đòi bại. Mai sau khi chúng ta kết hôn rồi anh sẽ làm những gì mà anh muốn...!!

Thanh đỏ bừng cả mặt, vội buông cổ áo hắn ra, Thanh lấp bắp.

_Ai...ai đã thay quần áo cho tôi...??

_Tất nhiên là anh rồi. Em nghĩ còn ai vào đây nữa...??

_Sao...sao.. anh dám làm thế hả...?? Tôi sẽ giết chết anh...!!

Hắn nheo mắt trêu Thanh.

_Em làm đi...!! Nhưng mà nên nhớ nếu em giết chết anh rồi sẽ không còn ai cho em lấy làm chồng nữa đâu...!!

Thanh vác một cái gối, Thanh đập mạnh vào người hắn. Thanh phẫn uất hét.

_Đồ biến thái...!! Đồ xấu xa...!! Sao anh dám thay quần áo của tôi hả...?? Sao anh dám...??

Hắn cười thật to. Hắn bảo.

_Nếu em mà còn dám chửi anh là đồ biến thái nữa thì anh sẽ làm thật đấy. Vì em chửi anh như thế, anh phải thực hiện cho xứng với lời chửi của em chứ...??

Thanh sợ hãi, Thanh im luôn. Ở đây chỉ có mình Thanh và hắn, lỡ có xảy ra chuyện gì, Thanh biết kêu ai đây.

Điện thoại của Thanh đã bị hắn tước mất nên Thanh chỉ còn cách nghe lời hắn. Mà dù Thanh có muốn làm gì e rằng Thanh cũng không có khả năng, giữa biển chỉ có nắng và gió thế này, Thanh có thể đi đâu, có thể chạy đi đâu được nữa...??

Thanh ghét hẳn, Thanh chưa gặp tên nào độc tài như tên này, ngay từ lần gặp đầu tiên hẳn đã ép Thanh làm theo ý hẳn, cái cách hẳn nhìn Thanh, nói chuyện với Thanh, dùng thủ đoạn với Thanh sao mà giống với một người thế. Tại sao hẳn lại cho Thanh cảm giác Thanh đang ở bên cạnh Long...?? Tại sao...??

Bàn ăn đã được dọn ra, Thanh đã đói lắm rồi. Cầm lấy cái thìa, Thanh nuốt nước bọt đánh ực một cái. Hẳn phì cười bảo Thanh.

_Em ăn đi...!! Nhìn em bây giờ rất giống một đứa trẻ đang thèm sữa mẹ...!!

Thanh đỏ bừng cả mặt, lời ví von của hẳn khiến Thanh cáu.

_Anh vừa bảo gì...?? Sao anh dám bảo tôi giống một đứa trẻ mới sinh hả...?? Đúng là đồ khùng...!!

Hẳn nhú mày.

_Em có biết từ tối hôm qua đến giờ em chịu anh, rửa anh bao nhiêu lần không hả...?? Em có muốn anh xử em không...??

Chiếc thìa Thanh đang cầm trên tay run run, Thanh lắp bắp nói.

_Không...không...!!

Hẳn cảm nhận được sự sợ hãi của Thanh, được nước hẳn làm tới.

_Em nên biết điều một chút. Anh nói gì em phải nghe, bảo gì em phải làm theo...!!

Hẳn giả vờ thờ dài.

_Nếu không anh mà xuống tay thì đời em kè như không còn chỗ để trốn nữa đâu. Anh mà muốn làm gì thì anh sẽ làm bằng được. Em nên tránh xa hẳn ra, nếu em để anh thấy em và hẳn âu yếm nhau thêm một lần nữa thì anh sẽ biến em thành của anh...!!

Thanh từ run hóa giận, Thanh hét.

_Sao anh dám nói với tôi như thế hả...?? Chính anh bắt cóc tôi ra đây, chính anh ép tôi hôn anh...!! Bây giờ anh lại yêu cầu tôi tránh xa anh ấy...!! Anh là gì của tôi...??, anh lấy tư cách gì để kiểm soát đời sống tình cảm của tôi...?? Tôi có quyền làm những gì mà tôi thích, tôi không phải nghe lời ai cả...!!

Thanh còn chưa dứt lời, hẳn đứng dậy, hẳn chồm người sang chỗ Thanh ngồi, một nụ hôn nhẹ lên môi Thanh. Thanh đỏ bừng cả mặt, Thanh run run.

_Anh...anh...!!

Hẳn mỉm cười.

_Anh không nói đùa đâu. Anh sẽ thực hiện theo những gì mà anh nói. Anh từng bảo em là anh thích em nên anh không thể ngồi yên nhìn em thuộc về hẳn được. Anh sẽ phải dành lấy em, giữ lấy em, và biến em thành của anh...!!

Thanh run giọng.

_Anh...anh bảo sao...?? Sao anh có thể nói thế...?? Tôi là bạn gái của anh Hoàng, tôi không thể làm tổn thương anh ấy, và anh cũng không thể làm như thế...!!

Hẳn nắm lấy tay Thanh, đôi mắt hẳn nhìn Thanh nồng nàn, hẳn bảo.

_Anh biết là anh không nên làm tổn thương hẳn nhưng trong tình yêu không thể có chuyện nhường hay không nhường, nếu em nói em yêu hẳn, thích hẳn anh sẵn sàng nhường em cho hẳn nhưng nếu em không thích hẳn, không yêu hẳn thì sao...??

_Anh là một thằng đàn ông từ xưa đến nay khi đã yêu ai thì chỉ yêu duy nhất một mình người đó, chỉ muốn người đó thuộc về anh. Anh không thể chịu đựng được cảnh người con gái anh yêu tay trong tay đi với người con trai khác mà không phải là anh...!!

_Anh sẽ làm tất cả để hóa giải sự hiểu lầm này. Em hãy nói cho anh biết, em có yêu, có thích Hoàng Quân không...?? Em nói mau lên, anh cần phải biết được sự thật...!!

Thanh sợ hãi không nói nên lời, Thanh im lặng không đáp lời Long. Thanh cúi gằm mặt xuống. Long cười nhạt.

_Đến ngay cả bản thân em có thích có yêu Hoàng Quân không em cũng không biết thế thì làm sao em xác định được tình cảm của mình. Anh muốn em trong tình yêu phải rõ ràng, phải dứt khoát, anh không muốn em phải khổ sở, phải chia đôi con tim của em ra...!!

Thanh nhìn hẳn, Thanh cay đắng nói.

_Nếu anh hỏi thì em cũng nói luôn. Em không thể yêu anh, không thể thích anh vì em đã là bạn gái của người khác, trái tim em đã thuộc về người khác. Dù em có đi hoang, có điên rồ, em cũng không cho phép bản thân em làm sai hơn nữa, làm khổ người khác hơn nữa. Em nên quay về vai trò của chính

em thôi, trong trò chơi này em là một kẻ chiến bại, một kẻ không ra gì nhưng em sẽ cố gắng hết sức để không ai phải đau, phải rơi lệ vì em...!!

Hắn mai mỉa.

Cô cao thượng quá, hoàn hảo quá và cũng ngu ngốc quá. Tại sao cô không sống thật với chính con người cô, không trung thành với cảm giác, với trái tim cô. Tại sao cô phải đóng giả là một người khác, phải cố gồng mình để làm vui lòng người khác. Cô có biết là cô đang hại chính mình và cũng đang làm hại người khác không...??

Thanh ngược đời mắt đỏ hoe lên nhìn hắn, không thể ngăn được dòng nước mắt đang trực trào ra, Thanh khóc. Đã từ lâu lắm rồi, Thanh không còn biết khóc là gì, không còn biết đau là gì, Thanh vô tư sống, vô tư cười, vô tư trong sáng hồn nhiên đùa nghịch cùng mọi người.

Thanh không bao giờ nghĩ là cũng có lúc trái tim Thanh rung động vì một người con trai, càng không nghĩ là Thanh sẽ yêu, sẽ thích người mà Thanh ghét cay ghét đắng, sẽ yêu một kẻ mà từng có lúc Thanh muốn kẻ đó biến mất mãi mãi khỏi thế gian, từng muốn hạ đo ván kẻ đó. Tại sao ông trời lại trêu người trái tim Thanh thế này...?? Tại sao ông lại sắp xếp một nửa của Thanh theo cách đó...?? Tại sao...??

Bữa ăn kết thúc, Thanh đi dọc mạn tàu, Thanh muốn hít thở khí trời, muốn tâm hồn thanh thản. Từ khi sống mà không còn là chính mình, Thanh đã quá mệt mỏi, quá chán chường, Thanh ước Thanh chưa bao giờ đồng ý đóng giả làm chị Thu thì hay biết mấy.

Nếu không đồng ý thì có lẽ Thanh đang vui vẻ với chúng bạn ở quê nhà, Thanh đang cùng chúng nó đá bóng, đánh nhau, đang cùng nhau nghe nhạc của nhóm Blue, đang cùng hát karaoke ở một nhà hàng nào đó, cùng nhau thức thâu đêm để xem một trận đá bóng, cùng hò hét khản cổ, cùng cãi nhau để bình luận xem trận đấu nào hay, xem đường chuyền bóng nào đẹp, xem cầu thủ nào giỏi.

Tất cả những điều đó nay đã quá xa rồi, Thanh không thể quay với con đường Thanh đã đi trước kia. Nếu Thanh chạy trốn, Thanh sẽ đi đâu, sẽ làm gì, Thanh không thể trở về nhà cha mẹ, không thể nói ọi người biết Thanh không phải là Thu, không thể nói Thanh không phải là bạn gái của Hoàng Quân.

Nếu Thanh nói ra thế giới của Thanh sẽ sụp đổ, Thanh sẽ bị người ta sỉ nhục, bị người ta quấy nhiễu, bị người ta làm phiền nhưng hơn ai hết sẽ có nhiều người vì Thanh mà phải chịu chung số phận. Thanh sợ vì Thanh, Hoàng Quân sẽ bị mất đi sự nghiệp, chị Thu không còn mong muốn sống nữa, lúc đó bố mẹ sẽ trách móc, sẽ không tha thứ cho chị ấy, còn trường học bên này sẽ đuổi chị ấy.

Thanh ôm lấy đầu, sống mà phải giữ quá nhiều bí mật trong lòng, Thanh cảm tưởng trái tim Thanh đang bị bóp nghẹt, từng mạch đập trong cơ thể đang tắc nghẽn, đầu óc Thanh là một khoảng trống vô tận, ngay cả con tim Thanh cũng không thể yêu, cũng không thể thích người con trai Thanh để ý.

Sống như thế có khác gì đang sống một đời sống vô nghĩa, Thanh đang mang một hình bóng của một người con gái khác, đang sống dưới danh nghĩa, danh phận của một người khác, đau đớn thay, nhục nhã thay, đúng là Thanh nên chết đi, nên biến mất, Thanh không nên đứng ở đây, không nên làm tổn thương ai nữa, Thanh nên đi, nên rời khỏi.

Thanh nhắm mắt, mũi hít một hơi dài, hai tay dang ra, gió biển làm chiếc váy Thanh đang mặc trên người bay bay, làm mái tóc Thanh xõ tung theo gió, làm trái tim Thanh dịu mát, làm lòng Thanh thanh thản, làm đầu óc Thanh được bình an.

Hình ảnh ấy, ánh mắt ấy đang được một người đứng đằng sau thu lại, anh ta đã chụp không biết bao nhiêu kiểu ảnh của Thanh. Thanh không biết gì, và cũng không cảm nhận được gì, bây giờ Thanh đang lắng lòng lại, đang cố quên đi hiện tại, đang cố quên đi những trách nhiệm mà sau khi trở về Thanh phải hoàn thành, phải mang nặng nó trên vai.

Hắn mặc một chiếc áo cánh phanh ngực, chiếc quần trắng, chân không dép, hắn tiến lại gần chỗ Thanh đứng, Thanh đang đứng trên đầu tàu, bây giờ trông Thanh rất giống một con chim xõ tung cánh bay trên bầu trời rộng lớn, có lẽ Thanh cũng ước Thanh được bay như thế.

Hắn đứng lặng nhìn Thanh, bàn tay hắn vòng từ sau lưng Thanh ra đằng trước, hắn ôm lấy Thanh. Thanh giật mình.

_Anh...anh làm gì thế...??

_Ôm em...!!

_Buông tôi ra. Tôi không muốn ai đi ngang qua đây nhìn thấy tôi trong tình cảnh này...!!

Hắn nghiêng răng.

_Em sợ tin này đồn đến tai của bạn trai em chứ gì...?? Nếu thế anh càng phải cho hắn biết...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thanh cố gỡ tay hấn ra khỏi eo, hấn ôm siết lấy, Thanh cảm thấy nghẹt thở, giọng hấn vang lên như gió thoảng.

_Yên nào...!! Em hãy cho anh ôm em, hôn em, gần gũi em...!! Anh sợ khi trở về rồi, anh không còn cơ hội để làm những việc đó nữa...!!

_Xin em đừng tỏ ra lạnh lùng và xa cách với anh...!!

Đôi mắt Thanh đỏ hoe, mặt dù đã cố tỏ ra là không cần hấn, không yêu hấn, không thích hấn, ghét hấn nhưng Thanh không thể dấu được cảm xúc, không thể dấu được tình cảm của bản thân. Tất cả mọi thứ mà Thanh có, Thanh đang nghĩ đều đang hướng về hấn, niềm đam mê, hạnh phúc, ngọt ngào mà hấn mang lại đã làm Thanh không cưỡng lại được.

Bàn tay Thanh từ từ buông thõng xuống, Thanh đã chấp nhận để cho hấn ôm Thanh, để cho hấn hít lấy hương thơm trên tóc Thanh, để cho hấn nói những lời thì thầm yêu thương. Thanh đã đầu hàng, đã gục ngã hoàn toàn.

Hoàng đã đến trường từ lâu, từ khi Thanh đồng ý đóng giả làm bạn gái của Hoàng, trong lòng Hoàng một niềm vui sướng, hạnh phúc dâng đầy. Hôm nay là ngày thứ hai cả hai đóng vai tình nhân.

Hoàng nhờ quản lý Dương Ca mua ột bó hoa hồng, Hoàng muốn tặng nó cho Thanh. Trên môi Hoàng nở một nụ cười, Hoàng đang hình dung ra ánh mắt, nụ cười của Thanh khi nhận được bó hoa này.

Cũng giống như mọi hôm Hoàng vừa đến cổng trường, cả một rừng fan hâm mộ ủa ra đón Hoàng, tiếng gọi, tiếng reo hò vang lên, những tấm băng rôn bay phấp phất trong gió, đa số fan hâm mộ của Hoàng là con gái, cũng phải họ hâm mộ Hoàng vì Hoàng quá đẹp trai, quá phong độ và quá nổi tiếng nên bọn con gái trong trường thích và thần tượng Hoàng cũng không có gì lạ.

Một cô gái bước lên hỏi Hoàng.

_Anh Hoàng...!! Có thể cho em hỏi anh một câu được không...??

Hoàng gật đầu.

_Em không hiểu tại sao anh lại chọn Thu...?? Cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, một đứa con gái hậu đậu, một người không xứng với anh...!!

_Anh là một ngôi sao, một người có tất cả sao anh không chọn người xứng với anh. Anh làm thế khiến bọn em thất vọng quá...!!

Hoàng mỉm cười đáp.

_Vì anh có tất cả nên anh không còn muốn gì nữa. Anh muốn chọn một cô gái có thể cho anh cảm xúc, có thể làm cho anh mỉm cười, có thể cho anh hạnh phúc...!!

_Thu bình dị, trong sáng, hồn nhiên, ở bên cô ấy anh có thể quên anh là ai, có thể quên đi những áp lực mà cuộc sống của một ngôi sao mang lại. Nếu em có yêu, có thích em mới thực sự hiểu được...!!

_Rung động vì một người, thích một người lúc đầu vì ngoại hình, vì ánh mắt, vì nụ cười, vì khuôn mặt, vì vóc dáng, vì gia thế, vì thân phận của người đó, nhưng dần dần tất cả những gì mà người đó có mới thực sự thu hút, mới thực làm con tim anh rung động...!!

_Em thử nghĩ xem yêu mà quá tính toán, quá nghĩ cho bản thân, tình yêu như thế thì còn gì là trong sáng, còn gì là đam mê, còn gì là tình ái nữa...!!

_Mỗi một người chỉ có một mảnh ghép, anh biết là nếu muốn đến được với người đó, để có thể tìm được người đó không phải là dễ nhưng khi đã tìm được rồi thì không có từ nào, không có hạnh phúc nào, không có niềm vui nào, không có của cải nào có thể sánh bằng, có thể mang ra đổi trao...!!

_Trong mắt mọi người Thu là một cô gái bình thường, một cô gái bình dị, một cô gái không có gì nhưng trong mắt anh, cô ấy là tất cả, là hạnh phúc, là tương lai, là tất cả những gì mà anh có...!!

_Anh muốn cầm bàn tay cô ấy đi suốt cuộc đời này, muốn cho cô ấy tất cả những gì mà anh có, muốn trao đổi cuộc sống của anh để lấy cuộc sống của cô ấy...!!

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe Hoàng nói. Hoàng nói hay quá đến nỗi, những cô gái còn kêu gào phản đối phải chú ý lắng nghe, Hoàng khiến những người còn ghi ngờ, còn muốn hỏi phải đỏ mặt.

Ánh mắt Hoàng rực sáng, trên môi Hoàng nở một nụ cười, nhìn Hoàng lúc này rất giống một chàng trai đang yêu, đang hạnh phúc, đang chìm đắm trong một tình yêu. Đầu mới là thật, đầu mới là giả, chỉ có mình Hoàng biết, chỉ có mình Hoàng hiểu mà thôi.

Tất cả không ai bảo ai, họ tự động chừa cho Hoàng một lối đi, Hoàng lái xe vào sân trường. Hoàng tự hỏi không biết Thanh đã đến trường chưa...?? Đã ngủ dậy rồi hay lại đi học muộn như mọi hôm...??, Từ khi mang danh nghĩa có bạn gái trên vai, lòng Hoàng chưa có lúc nào vui sướng, và hạnh phúc như thế.

Hoàng cảm tưởng Hoàng đang yêu, đang có bạn gái, Hoàng cần phải có trách nhiệm làm Thanh vui, làm Thanh cười, làm những việc mà một người con trai khi yêu nên làm.

Hoàng muốn từ ngày mai Hoàng sẽ đón Thanh đi học, muốn được cùng ăn cơm trưa, muốn cùng nhau đi dạo, cùng nhau đi xem phim, cùng nhau dạo bước trong công viên, muốn đưa Thanh về nhà Hoàng chơi, muốn giới thiệu cho Thanh biết nhà Hoàng có bao nhiêu người, muốn cho Thanh xâm nhập vào thế giới riêng tư của Hoàng mà lâu rồi Hoàng không cho phép ai làm điều đó, Hoàng muốn san sẻ, muốn cho Thanh biết tất cả.

Hoàng cầm bó hoa, Hoàng bước lên lớp. Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn Hoàng, hôm nay trông Hoàng lạ lắm, trông Hoàng như được ai đó truyền thêm sinh khí, như được ai đó ban tặng ột nụ cười, nhìn khuôn mặt bừng sáng, nhìn ánh mắt tươi vui, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Hoàng, tất cả mọi người trong phòng đều phì cười, họ hiểu vì ai Hoàng mới biến đổi một cách nhanh chóng như thế này.

Dung trêu.

_Thu đâu mà anh lại đi học có một mình...?? Không phải là nó đi sau anh chứ...??

Hoàng nhú mày.

_Cô ấy vẫn chưa đi học à...??

Dung lắc đầu.

_Vẫn chưa thấy bóng dáng nó đâu...!! Em gọi điện cho nó nhưng điện thoại bị khóa máy nên không gọi được, còn nhà nó em có đến rủ nó đi học nhưng người ta nói là cả đêm hôm qua nó không có về nhà...!!

Tin thông báo của Dung làm cả bọn kinh ngạc, họ đều nhìn Hoàng không chớp. Họ đang tò mò muốn hỏi, buổi tối hôm qua sau khi họp báo xong, Hoàng đã đưa Thanh đi đâu chơi...??

Hoàng tái mặt, ánh mắt Hoàng từ vui tươi chuyển sang màu xám, mặc dù Thanh chỉ đóng giả làm bạn của Hoàng thôi nhưng Hoàng vẫn cảm thấy ghen tức, vẫn cảm thấy lo sợ vu vơ.

Hoàng không thể nói cho họ biết là đêm hôm qua sau khi họp báo xong, Thanh đã bỏ về nhà trước, không thể nói cho họ biết là giữa Thanh và Hoàng không có mối quan hệ gì đặc biệt, nếu Hoàng nói ra, mọi thứ sẽ đổ vỡ hết, Hoàng đã tan vỡ một lần, Hoàng không muốn tan vỡ thêm lần hai, không muốn đau khổ thêm nữa.

Hắn dẫn Thanh đi dạo khắp nơi, nơi nào cũng đẹp, cũng đông vui, cả hai cố hoà mình vào dòng người đông đúc, cố dấu mọi người họ thực sự là ai.

Hắn không muốn Thanh biết hắn là Long, hắn muốn sau khi trả Thanh về thế giới của Thanh, Thanh vẫn là Thanh, hắn vẫn là hắn. Hắn sợ sau khi Thanh biết hắn là ai, mối quan hệ giữa Thanh và hắn sẽ không còn được tự nhiên như trước nữa, hắn chỉ muốn trong lòng Thanh đang nghĩ hắn là ca sĩ Long Nhật, là một người yêu và thích Thanh trong bí mật.

Thanh chưa bao giờ được đi chơi vui như hôm nay, Thanh đã cười rất nhiều, chạy rất nhiều, và cũng đã khóc rất nhiều, chưa có hôm nào tâm tư Thanh lại thay đổi như chong chóng thế này, một phút trước Thanh cười, một phút sau Thanh khóc, hắn có thể làm cho Thanh cười, có thể làm cho Thanh khóc, hắn là người có thể điều khiển được trạng thái tình cảm, và cảm xúc của Thanh.

Thanh sợ hãi, nhưng Thanh không trốn chạy, Thanh muốn cả ngày hôm nay Thanh sống buông thả, cả ngày hôm nay Thanh muốn tạm quên Thanh là ai...??, Thanh đang làm gì...??, đang ở đâu...??, và đang có chuyện gì chờ Thanh ở phía trước, Thanh muốn quên hết.

Thanh nắm lấy tay hắn, cả hai người đang đứng trên một hòn đảo, nơi này có một nhà thờ rất đẹp. Rất tự nhiên hắn ôm lấy Thanh, miệng hắn kề sát vào tai Thanh, hắn bảo.

_Anh muốn mai sau khi chúng ta kết hôn chúng ta sẽ làm lễ cưới tại nhà thờ này...!!

Thanh đỏ bừng mặt, viễn tưởng hạnh phúc hắn vừa vẽ ra làm trái tim Thanh đau nhói, Thanh có quá nhiều bí mật, có quá nhiều trách nhiệm, Thanh không nắm chắc được hạnh phúc trong tay. Thanh không muốn làm hắn đau khổ, không muốn hắn hy vọng vào tình cảm của Thanh.

Giọng Thanh tắc nghẹn.

_Em xin lỗi nhưng hai chúng ta không bao giờ có được một cái kết hạnh phúc. Em hy vọng sau buổi đi chơi hôm nay, mai sau khi gặp lại nhau chúng ta hãy coi nhau như hai người xa lạ, em về với thế giới của em, anh về với thế giới của anh...!!

Hắn xoay Thanh đối diện với hắn. Ánh mắt hắn nhìn Thanh vừa nồng nàn, vừa hồn đảo, vừa đau khổ, hắn hỏi.

_Em không muốn có anh hay sao...?? Không muốn anh yêu em, không muốn anh thích em sao...??

_Hay là trong trái tim em đã có hắn nên em không thể chấp nhận được tình cảm của anh...??

Thanh lắc đầu.

_Tình cảm của em dành cho ai, em hiểu nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm để nói trước được điều gì...!!

_Em không muốn chúng ta quá vội vàng. Không muốn chúng ta sống quá ích kỷ, em sợ vì em sẽ có rất nhiều người bị tổn thương theo...!!

Hắn cười nhạt.

_Cô đúng là có quá nhiều lí do...!! Cô đừng tưởng cô nói thế là tôi sẽ buông tha cho cô. Tôi không bao giờ từ bỏ tình yêu của đời mình. Dù cô có chấp nhận tôi hay không tôi cũng không ngừng yêu cô, thích cô. Dù cô chọn ai, tôi hay là hắn, tôi cũng cầu chúc cho cô được hạnh phúc...!!

_Nhưng sức chịu đựng của tôi có giới hạn, đến một lúc nào đó nếu tôi không thể chịu đựng hơn được nữa, tôi sẽ công khai nói ọi người biết tình cảm của tôi dành cho cô. Tôi mặc kệ, cô là gì của hắn, hắn là gì của cô, mặc kệ cái danh tiếng hão này, tôi phải dành lấy cô, phải có cô...!!

_Vì vậy cô hãy nhớ lấy, hãy lựa chọn cho kĩ, Tôi là một thằng đàn ông ích kỉ, một kẻ khi đã quyết định làm điều gì thì sẽ không bao giờ quay đầu ngoảnh lại, không bao giờ hối hận với những gì mà tôi đã gây ra....!!

Thanh nhìn hắn, nhìn thật kĩ, nước mắt Thanh chảy ra. Thanh không tài nào hiểu được, tại sao chỉ gặp mặt nhau có hai lần, hắn có thể hiểu Thanh đến thế, lại yêu Thanh đến thế. Thanh run giọng hỏi.

_Anh...anh đang đùa tôi đúng không...?? Tại sao hai chúng ta chỉ vừa mới quen biết nhau, anh đều biết hết những thói quen, những sở thích của tôi...??

Hắn mỉm cười.

_Bí mật...!! Người ta thường nói khi đã thích, đã yêu ai thì những thói quen, sở thích, ngày sinh của người ấy đều phải biết, phải tìm hiểu...!!

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó và lo lắng của Thanh. Hắn phì cười bảo.

_Em đừng lo, anh không hề theo dõi em nhưng những điều anh biết về em cũng đủ làm anh yêu em...!!

Thanh im lặng, đây là lần đầu tiên có người con trai nói yêu Thanh, thích Thanh. Thanh run rẩy bảo hắn.

_Hãy quên đi anh nhé...!! Em không xứng với anh đâu...!! Em chỉ là một cô gái bình thường, một người có quá nhiều khuyết điểm, một kẻ hậu đậu, một người không ra gì. Bây giờ em đã có người yêu rồi, em không thể phản bội lại anh ấy, em không muốn vì em tình bạn giữa hai người bị sút mẻ, không muốn vì em, anh đánh mất đi nụ cười, đánh mất đi niềm tin vào tình yêu...!!

Thanh dịu dàng cầm lấy tay hắn, Thanh nói tiếp.

_Em tin là anh sẽ tìm được một người con gái xứng đáng hơn em, giỏi hơn em, tốt hơn em, cô ấy sẽ làm cho anh được hạnh phúc, làm cho anh cười, còn em, em phải về với vai trò của mình, em không thể đi xa hơn được nữa. Em xin lỗi...!!

Hắn tức giận, hai bàn tay hắn bóp chặt bả vai Thanh.

_Cô tưởng là cô hay lắm sao...?? cô tưởng là cô cao đẹp lắm à...?? Đúng là tôi yêu cô, thích cô nhưng điều đó không có nghĩa tôi phải nghe những lời chúc phúc, những lời biệt li của cô. Trận chiến giữa tôi và hắn vẫn chưa diễn ra cơ mà, sao cô lại bắt công thế...??, cô phải cho chúng tôi được thử sức với nhau chứ...??

Thanh run rẩy.

_Sao...sao anh lại cố chấp thế...?? tại sao anh chỉ biết đến cảm giác, ý thích, và mong ước của chính anh...?? Anh có nghĩ đến cảm nhận, đến tình cảm của tôi không...??

_Lúc đầu tôi tưởng anh là bạn, là một người có thể cho tôi san sẻ những khúc mắc, những ưu phiền trong cuộc sống nhưng tôi đã lầm tưởng, tôi đã đánh giá sai con người anh. Anh vẫn mãi chỉ là một người ích kỉ, một tên giả trường đáng ghét, nếu anh thực sự để ý đến tôi, thật sự thích tôi, anh hãy để tôi sống yên, để tôi làm tốt vai trò của tôi, tôi không muốn anh khuấy đảo mọi thứ vốn đã bình yên của tôi lên...!!

Hắn nhếch mép.

_Chuyện mà cô vẫn còn chưa biết về tôi còn nhiều lắm, nếu cô muốn sống yên thì cô hãy ở bên cạnh tôi còn nếu không tôi sẽ làm cho cô sống không yên mà chạy trốn cũng không được...!!

Thanh sợ hãi, mặt Thanh trắng bệch, bây giờ trông hắn đáng sợ quá, Thanh cảm thấy khiếp đảm, yêu một người đàn ông có tính cách độc đoán, có tính cách gia trưởng thì hạnh phúc đấy nhưng cũng lo sợ không kém, vì anh ta yêu nhiều quá, thì ý muốn được sở hữu, muốn độc chiếm càng mạnh mẽ, lòng ghen tuông càng nhiều hơn.

Một cô gái phóng túng như Thanh sẽ không chịu đựng được, từ xưa đến nay Thanh vẫn coi con trai và con gái như nhau, làm sao Thanh có thể quên ngay được ý nghĩ đó trong đầu, ngay cả tình cảm vừa mới nảy sinh trong trái tim cũng khiến Thanh buồn đau, cũng khiến Thanh bòn chòn, lo lắng không yên, nếu mai sau khi đã thực sự yêu, thực sự không thể sống thiếu hắn, chắc là Thanh còn phải chịu khổ nhiều hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Dù có cố trốn chạy hiện thực, cố trốn chạy định mệnh, số phận của mình, Thanh và hấn cũng phải trở về nhà sau một ngày đi chơi vui vẻ. Không có cách nào khác hai con người đành trở về với vai trò, trở về với trách nhiệm và nghĩa vụ của bản thân.

Trước khi thực sự rời xa Thanh, hấn hôn Thanh, ôm chặt lấy Thanh, hít lấy hương thơm trên tóc Thanh, hấn tước mất chiếc khăn tay màu trắng của Thanh. Mặc dù Thanh cố chối, cố cướp lấy, mặc dù Thanh không đồng ý nhưng hấn vẫn nhất quyết làm theo ý hấn. Thanh đành nín nhịn, đành phải đồng ý trong bất buộc, đi bên cạnh hấn, ở gần hấn, Thanh không còn là Thanh nữa, Thanh phải hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp, phải hoàn toàn nghe lời của hấn.

Hấn là một tên gia trưởng, một kẻ ích kỉ, một tên bạo chúa. Thanh sợ hấn, nhưng không có cách nào thoát khỏi sức hút của hấn, không có cách nào không để ý đến hấn, Thanh đã thích, đã yêu hấn mất rồi.

Thanh mệt mỏi lê bước trở về nhà, vừa bước được lên hai bậc thang, Thanh giật mình lùi lại, chỉ một chút xíu nữa là Thanh ngã đập đầu xuống nền gạch.

Thanh hốt hoảng hỏi.

_Ai đấy.....??

Hoàng từ trong bóng tối bước ra. Đôi mắt Hoàng nhìn Thanh vừa tò mò, vừa oán trách, vừa lo lắng, vừa yêu thương. Hoàng hỏi.

_Em đã đi đâu mà cả ngày hôm nay mà anh không gọi điện cho em được....??

Thanh hốt hoảng vội nói.

_Em xin lỗi, tại em có việc riêng nên em không liên lạc với anh được....!!

Hoàng nhú mày.

_Việc riêng....?? Em có biết là anh đã lo lắng cho em thế nào không....?? Anh đã không thể tập trung làm được gì, không thể nghĩ được gì, chưa có lúc nào tâm trạng anh lại bất ổn như ngày hôm nay....!!

_Anh sợ em xảy ra chuyện, sợ em bị làm sao, sợ em về nhà không được an toàn, sợ em bị người ta bắt cóc....!!

_Trong khi đó em lại không hề biết gì đến cảm giác của anh. Em đi mà không nói với anh một lời nào, ngay cả điện thoại em cũng không gọi, em cũng không nhắn cho anh lấy một tin....!!

_Dù em không thích anh, không nghĩ anh là bạn trai của em, em cũng phải nghĩ anh là bạn của em thì anh sẽ lo cho em thế nào chứ....??

Thanh vội phân trần.

_Em...em xin lỗi. Em hứa lần sau có đi đâu, em sẽ gọi điện thông báo cho anh biết, sẽ nói cho anh biết em đang ở đâu, đang làm gì....??

_Anh tha lỗi cho em chứ....??

Hấn quan sát và nhìn Thanh thật kĩ. Mặc dù còn giận Thanh nhưng khi nhìn vào mắt Thanh, lòng hấn đã dịu bớt, dù sao Thanh về được nhà an toàn và bình an thế này là hấn vui rồi, hấn không còn đòi hỏi gì hơn nữa.

Hấn ôm lấy Thanh, Thanh sợ hãi, Thanh muốn đẩy hấn ra nhưng Thanh sợ làm tổn thương lòng tự trọng của hấn nên lại thôi.

Giọng hấn vang lên.

_Từ lần sau có đi đâu hay làm gì em cũng nên thông báo trước với anh một tiếng, anh biết là từ trước đến nay em chỉ có một mình nên em đã quen đi mà không cần phải thông báo với ai nhưng từ bây giờ em đã có anh, anh không thể yên tâm, không thể làm được gì nếu như bạn gái của anh xảy ra chuyện.

_Trách nhiệm bảo vệ em, lo lắng cho em thuộc về anh nên anh muốn em tập dần thói quen có anh bên cạnh, tập dần thói quen gọi điện cho anh mỗi đêm và tập dần thói quen sáng sớm anh sẽ đón em đi học....!!

Thanh giãy nảy.

_Em có thể tự đi học được. Anh không cần phải tốn thời gian của anh vào em đâu....!!

_Sao em nói là tốn thời gian, anh tự nguyện và vui sướng để làm những việc đó cho em. Em đã hy sinh vì anh quá nhiều rồi, nên anh phải làm một cái gì đó coi như là đền ơn cho em chứ....!!

Thanh vỗ nhẹ vào lưng hấn, Thanh bảo.

_Anh không cần phải trả ơn em. Em không muốn chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhoi đó anh phải bận tâm, phải nhọc nhằn vì em. Làm bạn gái của anh, em cũng có được nhiều cái lợi đấy chứ...?? Ví dụ, bây giờ em được nhiều người biết đến, được nhiều người để ý đến. Em từ một cô gái vô danh trở thành một người quan trọng. Lẽ ra em mới là người nên cảm ơn anh, nên trả ơn anh...!!

Hấn bật cười, hấn trêu.

_Sao hôm qua em nói là em mệt mỏi, em chán chường, em không muốn làm bạn gái một ngôi sao như anh, em không thích bị người ta nhòm ngó, bị người ta quấy rầy, bị làm phiền...??

Thanh đánh mạnh vào người hấn, Thanh cáu.

_Anh dám bắt bẻ em hả...?? Thôi anh về đi, cũng đã khuya rồi...!!

Hấn tiếc nuối.

_Để anh ở đây chơi với em thêm một lúc nữa rồi anh về...!!

_Không được, có lẽ cả ngày hôm nay anh cũng mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi sớm đi anh. Em không muốn làm phiền anh...!!

_Sao em lại nói là phiền, ngược lại anh rất vui. Anh luôn mong tìm được một người có thể làm cho anh cười, có thể khiến tâm tư, tình cảm của anh trở nên thanh thản, nay anh đã tìm được em rồi, anh cảm thấy vui và hạnh phúc lắm...!!

Thanh hồi thúc hấn.

_Về đi anh...!! Em cũng phải vào nhà tắm rửa, nghỉ ngơi đây...!! Sáng mai chúng ta còn phải đi học sớm nữa...!!

_Thôi được rồi...!! ngủ ngon nhé nhóc...!! Nhớ là sáng mai anh sẽ đưa em đi học...!!

Thanh lắc đầu bảo.

_Nếu anh còn coi em là bạn thì anh đừng đến đón em. Em muốn đi học một mình, em không muốn các bạn ở trường nhòm ngó và làm phiền em thêm nữa. Mang danh làm bạn gái của anh là đã quá đủ rồi, nếu anh còn quan tâm đến em hơn, em sợ em sẽ bị mọi người ghét thêm...!!

Hấn bảo.

_Vi anh là bạn trai của em nên anh mới phải đưa em đi học, mới phải cùng em tới trường, đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của một người bạn trai...!!

Hấn chìa bó hoa lúc sáng hấn mua cho Thanh ra. Hấn trịnh trọng nói.

_Tặng em...!! Hy vọng là em thích...!!

Thanh đỏ bừng cả mặt, từ bé đến giờ tuy đây không phải là lần đầu tiên Thanh nhận hoa do người khác tặng, nhưng mà được tặng dưới thân phận bạn gái thế này thì đây là lần đầu tiên.

Thanh áp úng.

_Cảm...cảm ơn anh...!!

Hấn hôn nhẹ lên má Thanh, hấn nheo mắt nói.

_Chúc em ngủ ngon...!! Và nhớ là hãy mơ về anh nhé...!!

Hấn bỏ đi rồi mà Thanh vẫn còn đứng nguyên ở đấy, Thanh ngồi bệt xuống nền gạch, Thanh không biết phải xử lý tình huống này như thế nào...?? Yêu một người lại ở bên một người khác, có ai vô duyên và có ai rơi vào tình trạng giống như Thanh không...??

Sau khi tắm rửa xong, Thanh lau khô tóc, đã hai hôm rồi Thanh chưa gọi điện về nhà. Thanh lo lắng không hiểu ở nhà có xảy ra chuyện gì không.

Vớ lấy chiếc điện thoại, bấm số điện thoại di động của chị Thu, Thanh chờ máy.

Thu bắt máy ngay khi có tín hiệu, Thu vui vẻ hỏi.

_Chào em gái...?? Thế nào mọi chuyện vẫn ổn chứ...??

Thanh thờ dãi.

_Em mệt mỏi quá chị ơi...!! Chắc là em sẽ bị ngã ngực sớm...!!

Thu kinh ngạc hỏi.

_Sao thế...?? Có chuyện gì xảy ra với em à...??

Thanh mệt mỏi đáp.

_Vâng...!!

_Có gì thì em nói nhanh lên...!!

_Chị có biết...biết là bây giờ em đang có bạn trai không...??

Thu kinh ngạc hét lên thật to.

_Sao...?? Em đang nói đùa chị đúng không...??

Thanh cúi.

_Chị tưởng em rảnh dối lắm hay sao...?? Người ta đang buồn nẫu cả ruột, làm gì còn hơi sức đâu để đùa với chị...!!

_Người con trai đó là ai...?? Cậu ta có phải là một trong số các bạn trong lớp của chị không... ??

Thanh gật đầu.

_Đúng nhưng chắc là chị không biết vì anh ấy mới chuyển đến học đúng vào ngày em nhập học ở đây... !!

_Cậu ta là ai thế... ??

_Chị biết ca sĩ Hoàng Quân không... ??

Thu hét lên.

_Em bảo sao... ?? Đừng nói với chị, cậu ta chính là bạn trai của em đấy nhé... ??

_Vâng... !!

_Cái gì... ??

Thu hét to quá đến nỗi Thanh lói hết cả tai. Thanh nạt.

_Chị có thể nói nhỏ một chút được không...?? Bố mẹ và cô Lý mà nghe thấy thì chết em...??

_Được rồi...!! Chị thật không ngờ em gái của chị lại có số đào hoa thế...!! Ở đây em được anh Trường để ý sang bên đó lại được Hoàng Quân để ý, thật là có phước...!!

Nghe giọng mai mỉa của chị gái, Thanh tức giận hét lên.

_Chị có thời đi không hả...?? Em vẫn còn chưa trách chị vì chị mà em ra nông nỗi này, chị cứ ở đấy mà nói lung tung...!!

_Chị xin lỗi. Em cho chị biết em và cậu ta quen nhau như thế nào đi...!!

_Quen ư...?? Em đi chơi với anh ta đúng có một lần, vì lần đó mà em gái chị bị hiểu lầm là bạn gái của người ta. Bây giờ cả trường đều đang nhìn em, đang quan sát em. Em ón quá...!!

_Chị hiểu cảm giác đó của em. Có người yêu là thần tượng nên sẽ rất mệt, sẽ rất phiền nhưng em phải cố lên, người ta thường bảo khi đã yêu thì mọi trở ngại, mọi chông gai đều không là gì cả...!!

Thanh cười nhạt.

_Chị nói hay quá...!! Hay là hai chị em mình đổi chỗ cho nhau nhé...!! Em về Việt nam, còn chị bay sang đây. Chúng ta ai về với vai trò của người ấy...!!

Thu vội nói.

_Không được...!! Em biết thừa là chị không thể sang bên đấy học. Chị không có được đức tính như em, chị không hợp với môi trường có quá nhiều người nổi tiếng...!!

_Vậy còn em thì sao...?? Không lẽ em hợp hơn chị...??

_Chị thấy em đang làm rất tốt đấy chứ...?? Cụ thể là cho đến tận bây giờ em đã giúp chị hóa giải được mối thâm thù giữa chị và nhóm tứ công chúa, em còn được Thiên Kim nhận làm chị gái, được ba cô gái trong nhóm nhận làm bạn thân, chưa hết em bây giờ còn có người yêu là ca sĩ thần tượng nữa. Lẽ ra em phải mừng, phải hạnh phúc chứ...??

_Vâng...!! Em mừng lắm, mừng muốn chết đi được, mừng muốn phát khùng và muốn điên lên đây...!!

_Em đúng là con bé loát choắt, đã ở bên đó lâu như vậy rồi mà tính cách vẫn không thay đổi bao nhiêu...!!

_Chị ơi đó là bản chất của em rồi, dù mai sau có đi đâu, làm gì, em vẫn là em thôi...!!

_Dù chị hơi ích kỷ, và hơi tàn nhẫn khi chỉ biết nghĩ đến mình nhưng chị tin là hai chị em ta mai sau sẽ tìm được hạnh phúc cho bản thân...!!

_Còn em, em không tin vào điều đó. Hạnh phúc tuy giản dị, tuy mong manh nhưng với em, em không thể chấp nhận, cũng không mong muốn nó xảy ra với em...!!

_Kìa Thanh, sao em lại nói thế...?? Em không yêu cậu ta à...??

Thanh cay đắng đáp.

_Yêu ư...?? Em và anh ấy chỉ nói chuyện với nhau có mấy lần, làm sao tình cảm nảy sinh nhanh như thế được. Em đồng ý đóng giả làm bạn gái của anh ấy vì em từng hứa sẽ làm cho anh ấy vui, sẽ làm cho anh ấy cười. Còn tình cảm nam nữ, em nghĩ là giữa em và anh ấy không thể có và không bao giờ có vì em đã lỡ thích và lỡ để ý đến người khác rồi...!!

Thu đứng bật dậy.

_Em càng ngày càng làm cho chị ngạc nhiên về em hơn đấy...!! Em đang đóng giả làm bạn gái của Hoàng Quân, em lại có tình cảm với một người con trai khác. Em có biết là em đang làm tổn thương chính mình và đang làm tổn thương hai chàng trai không...??

_Em phải sống thật với con tim của em chứ...?? Chị nghĩ là em nên nói cho Hoàng Quân biết tình cảm thật của em dành cho cậu ấy đi...?? Nếu không để mai sau khi mọi chuyện đã đi quá xa, em sẽ làm cho hai người từ tình bạn biến thành thù đấy...!!

_Em cũng biết thế nhưng mọi chuyện có phải cứ muốn nói là nói được đâu. Cũng giống như chị thôi, sao chị không nói cho bố mẹ biết tình hình hiện tại của chị đi...?? Chắc là chị hiểu em đang nói gì chứ...??

_Chị...chị...!!

_Thôi bỏ đi chị...!! Em cầu mong là cuộc sống địa ngục này của em sớm kết thúc. Em đang cảm thấy bức bối, và quá mệt mỏi rồi. Em cần phải đi đâu đó, cần phải trốn đến một nơi không ai biết em là ai, không ai biết em có tồn tại hay không...!!

_Đừng bi quan thế, chị tin là em có thể tìm ra hướng đi cho em...!!

_Vâng...!! Em mong là em có thể...!!

_Mọi người ở bên đây vẫn khỏe mạnh và bình an chứ chị...??

_Ừ...!! Mọi người vẫn khỏe, Trang đã biết chuyện tráo đổi của hai chị em ta rồi...!!

_Vâng, em biết. Nó có gọi điện cho em. Nó trách móc em ghê lắm. Em thấy em cũng sai, lẽ ra em nên nói cho nó biết sự thật vì dù sao nó cũng là bạn thân của em...!!

_Chị xin lỗi. Nếu không phải vì chị em sẽ không phải xa bạn bè, xa gia đình...!!

_Chị đừng nói thế. Ở bên này em cũng gặp được nhiều bạn tốt, và có thể thay đổi được môi trường sống, cách suy nghĩ của mình, bây giờ em thấy em trưởng thành hơn, suy nghĩ chín chắn hơn, người ta nói đi một ngày đàng học một sàng khôn...!!

_Em nói thế làm chị cũng yên tâm được một phần nào...!! Chị hy vọng là mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp, em sẽ được trở về với người em yêu...!!

_Còn chị thì sao...?? Chuyện tình cảm của chị và anh Trường đến đâu rồi...??

Thu đỏ bừng mặt.

_Em đang nói lung tung gì thế...?? Chị và anh ta có gì đâu, ngoài quan hệ chủ và người nợ ra, không còn quan hệ nào khác...??

Thanh trêu.

_ Có thật không đó ...?? Sao em nghe giọng nói của chị có vẻ ấp úng thế...??

_ Em đoán bây giờ mặt chị chắc là đang đỏ bừng như một quả gấc chín...!!

_ Em chỉ ăn nói vớ vẩn...!!

_ Sao lại vớ vẩn. Thôi đi bà chị, thích người ta thì cứ nói ra, em sẽ giữ bí mật hộ cho...!!

_ Chị đã nói là giữa chị và anh ta không có quan hệ gì đặc biệt...!!

Thanh dài giọng.

_ Dạ em biết. Em biết chị của em là người luôn luôn dấu giếm tình cảm thật trong lòng, đâu như em gái của chị, có gì cũng nói cho chị biết. Chắc là mai sau em phải học chị, phải học cách dấu nhem hết mọi thứ đi...!!

Thu kêu to.

_ Em đừng có làm thế...!! Chị nói thật là giữa chị và anh ta không có gì...!! Anh ta là một con người kiêu ngạo, một ngôi sao làm sao chị với tới được...!!

_ Thế chị nghĩ em đang yêu ai, đang thích ai...!! Anh ấy cũng là một ngôi sao thần tượng đấy thôi...!!

_ Nhưng mà anh ta thích và yêu em, còn đằng này anh Trường đâu có thích, đâu có yêu chị...!!

Thanh cười thật to.

_ Chị có nhầm lẫn không, anh Hoàng không yêu em, cũng không thích em, chỉ vì tình huống bắt buộc, không có cách nào khác nên anh ấy mới phải nhận em làm bạn gái của anh ấy thôi...!!

_ Em nói thật chứ...??

_ Em đùa chị làm gì...!!

_ Nếu thế em cũng có khác gì chị đâu...!!

_ Thế mới nói...!!! Em gái chị không có duyên với tình yêu...!!

_ Chị tin là mai sau em sẽ tìm được một người yêu em và em cũng yêu lại người đó...!!

_ Em hy vọng là chị sẽ tìm được trước em...!!

_ Cái con bé này...!! Thôi ngủ đi, sáng mai còn phải đi học sớm nữa, có gì thì gọi điện thông báo cho chị biết nhé...!! Chị sẽ luôn ủng hộ em...!!

_ Vâng...!! Chào chị...!!! Chúc chị ngủ ngon...!!

_ Chào em...!!

Cả hai chị em kết thúc một tiếng nói chuyện điện thoại. Thanh nằm dài ra giường, đầu óc Thanh bây giờ rối tung Thanh không còn nghĩ được gì nữa. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh và quá đột ngột, Thanh không thể nào tin được là cuối cùng Thanh lại yêu, lại thích một tên con trai.

Thanh cứ tưởng là suốt đời này Thanh sẽ không yêu ai, không thích ai nhưng mọi chuyện không thể theo tính toán trước của con người, tất cả đều phải tuân theo vận mệnh do ông trời sắp xếp, không ai nói trước được điều gì, và cũng không ai đoán trước được điều gì. Ngày mai, lại một ngày dài nữa...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83

Buổi sáng, không giống như mọi khi, Thanh đã thức dậy từ khi nào rồi, quần áo, sách vở, mọi thứ Thanh đã chuẩn bị xong.

Tiếng đồng hồ kêu tích tắc, Thanh ủ oải rời khỏi nhà. Chưa có lúc nào Thanh lại muốn nghỉ học, và muốn đi đâu đó chơi như hôm nay. Thanh nhìn bó hoa treo trên tường do Hoàng Quân tặng vào tối hôm qua. Thanh nghĩ thầm.

_Minh phải ăn nói với anh ấy thế nào đây...?? Minh không thể nói mình đang yêu một người khác, mình biết là anh ấy không có tình cảm với mình nhưng nếu mình phản bội lại anh ấy bây giờ, mọi người sẽ cười trề anh ấy, báo chí lại được dịp tung tin.....!!

_Có lẽ mình nên thôi đi vậy, chờ sau khi anh ấy quần bá xong album lúc đó mình nói vẫn chưa muộn...!!

_Bây giờ mình vẫn còn chưa xác định được mình có yêu anh ấy không, chưa biết anh ấy có thực lòng yêu mình không. Nếu mình vội vàng quá, mình sợ mình phải chịu cảnh khổ sở suốt đời, sợ anh ấy cười nhạo mình...!!

Thanh đóng cửa phòng, khoác ba lô trên vai, Thanh bước xuống từng bậc thang. Ngôi nhà chị Thu thuê là một ngôi nhà được xây theo lối kiến trúc cổ, có dàn hoa, có nhiều bậc thềm, có nhiều cây cối, Thanh thích căn nhà, thích khu phố, và thích cây cối ở xung quanh đây. Nó cho Thanh cảm giác như đang được sống ở quê nhà.

Khép công Thanh hít một hơi thật sâu. Thanh hết nhẽ.

_Đi thôi...!! Cô lên...!! Ta tin là mày có thể làm được...!!

_Em làm được gì...??

Thanh giật mình quay lại, Thanh hốt hoảng mở to mắt. Trên khuôn mặt Thanh bây giờ trắng bệch như xác chết, Thanh không thể tin là vừa mới sáng sớm đã có quá nhiều người vây quanh lấy Thanh thế này.

Thanh run giọng hỏi.

_Chào...chào anh...!! Đây...đây là...??

Hoàng ôm lấy Thanh. Hấn thì thầm vào tai Thanh.

_Anh xin lỗi vì không thông báo trước chuyện này cho em biết nhưng kể từ hôm nay, buổi sáng nào anh cũng đưa em đi học. Máy phóng viên kia cũng cùng anh và em đến trường...!!

Thanh sợ hãi lắp bắp.

_Anh...anh bảo...bảo sao...??

Hấn ôm chặt lấy Thanh, hấn an ủi.

_Em đừng sợ, mọi chuyện đã có anh. Anh sẽ bảo vệ em. Vì mấy tờ báo kia không tin là hai chúng ta thực sự yêu nhau nên họ mới phải đi theo như thế...!!

_Anh muốn là chúng ta phải đóng cho giống một cặp tình nhân. Anh không muốn là chúng ta chỉ đang giả vờ yêu nhau, mà em hãy nghĩ là chúng ta đang yêu nhau thật sự...!!

Đôi mắt Thanh đỏ hoe, bắt Thanh làm thế này có khác gì đang đùa giỡn với cảm xúc của Thanh. Làm sao Thanh lừa dối bản thân Thanh, làm sao lừa dối tình cảm mà Thanh đang dành ột người khác, thế mới biết làm sai một li đi một dặm, khi kí vào tờ giấy kia, Thanh đã đem tình yêu, đem hạnh phúc của mình ra đánh cược.

Thấy Thanh im lặng không nói gì, hấn cảm nhận được cơ thể đang run rẩy của Thanh. Hấn đẩy Thanh ra, rất tự nhiên hấn hôn nhẹ lên môi Thanh khiến Thanh đỏ bừng mặt, mấy tay phóng viên thì nhau chụp ảnh, tuy đây chỉ là diễn xuất nhưng cũng làm cho Thanh ngại ngùng và sợ hãi không ít.

Hấn nheo mắt bảo Thanh.

_Đi thôi em...!! Chúng ta cùng đến trường nào...!!

Hấn nắm lấy tay Thanh, mở cửa xe, hấn cười tươi.

_Vào đi...!!

Thanh bây giờ chỉ còn lại cái xác không hồn, Thanh không hiểu là Thanh đang rơi vào tình trạng nào, đang rơi vào tình huống nào. Thanh làm theo lời của hấn như một cái máy, nếu Thanh từ chối không vào xe, Thanh lại sợ làm cho hấn buồn, làm cho hấn bề mặt trước mấy tay phóng viên kia, Thanh sợ bị họ phát hiện ra quan hệ thật sự giữa Thanh và hấn. Ôi đúng là điên cả cái đầu...!!

Trên đường đến trường, hấn cầm lấy tay Thanh, hấn nhẹ giọng.

_Có chuyện gì xảy ra với em à...??

Thanh lắc đầu đáp.

_Không có gì đâu anh...!! Chỉ là em không quen được người ta quan tâm quá mức như thế này...!!

_Em đã quen được làm gì theo ý thích, được đi đâu theo ý em rồi nên tạm thời em thấy hụt hẫng, cảm thấy hơi bức bối, khó chịu một chút...!!

Hắn mỉm cười.

_Lúc đầu khi mới trở thành thần tượng, anh cũng cảm thấy thế nhưng dần dần em cũng sẽ quen thôi. Em cứ nghĩ họ là những người đi cùng đường, họ có thể nhìn em, quan sát em nhưng đó chỉ là vì họ tò mò, vì họ thấy em lạ lắm. Nếu em nghĩ được như thế em sẽ cảm thấy nhẹ nhõm, cảm thấy bình thản và tự nhiên hơn...!!

_Vâng...!! Em sẽ cố làm theo lời anh nói...!!

Hắn xoay Thanh đối diện với hắn, hắn bảo.

_Em đừng bắt em làm theo những lời mà anh nói. Em nên nghĩ đó là do em muốn, do em thích. Còn nếu em không thích, không muốn, em nên nói cho anh biết, anh sẽ kết thúc ngay vai trò này của em, anh không muốn vì anh, em phải buồn, phải khóc, phải sống trong căng thẳng và mệt mỏi...!!

Thanh gượng cười.

_Anh đừng nghĩ thế...!! Em tự nguyện giúp anh mà...!! Chúng ta là bạn đúng không...?? chỉ cần anh nghĩ em đến với anh, giúp anh vì lòng trong sáng, không phải vì vụ lợi là được rồi, còn những chuyện khác, em sẽ cố khắc phục dần dần...!!

Hắn bật cười thật to.

_Em đến với anh, giúp anh vì em muốn vụ lợi, muốn lấy gì từ anh ư...?? Nói đi nào cô bé...!! Em muốn gì, cần gì...?? Nếu có thể cho em, anh sẽ lấy cho em...??

Thanh mỉm cười đáp lại.

_Cái em cần là tự do, là được làm theo những gì em thích...!! Anh có làm được cho em không...??

Hắn kinh ngạc nhìn Thanh không chớp, hắn không ngờ Thanh lại trả lời hắn như thế. Thanh thấy hắn cứ nhìn mình mãi, Thanh đỏ bừng cả mặt, ngượng ngùng Thanh cúi mặt xuống, Thanh giả vờ hỏi.

_Sao báo chí lại muốn theo chúng ta đến trường...??

Hắn thờ dãi bảo.

_Buổi tối hôm kia sau khi họp báo xong. Bố anh có nói chuyện với anh về chuyện tình cảm của hai chúng ta, mặc dù ông là người hiểu rõ chuyện này nhất nhưng mà ông không muốn chúng ta kết thúc chuyện này quá nhanh, ông sợ báo chí sẽ nghi ngờ tình yêu của hai chúng ta là giả, nên ông muốn cho báo chí đi theo để chứng minh rằng chúng ta đang yêu nhau, đang thích nhau là thật...!!

_Anh cũng mới được thông báo chuyện này vào sáng nay nên không kịp nói trước cho em chuẩn bị tinh thần. Anh thành thật xin lỗi em...!!

Thanh xua tay.

_Anh không cần phải xin lỗi em. Chuyện này xảy ra là lẽ đương nhiên, bố anh làm thế cũng vì lo cho anh thôi. Ông bố bà mẹ nào mà lại không thương con cái, không lo cho con cái. Mặc dù em chưa gặp bố anh nhưng em nghĩ bố anh là một ông bố tốt, một người hết lòng vì anh...!!

Hắn nắm lấy tay Thanh, hắn hỏi.

_Chiều nay sau khi tan học, em có muốn về nhà anh chơi không...??

Thanh lúng túng.

_Em...em...!!

Hắn cúi gần sát mặt Thanh, hắn hỏi.

_Sao thế...?? Sao em không trả lời anh...?? Em ngại không dám đến nhà anh à...??

Thanh ngẩng mặt lên, môi Thanh chạm vào môi hắn, Thanh đỏ bừng cả mặt. Thanh sợ hãi vội quay mặt đi chỗ khác, nhưng mà hắn nhanh hơn, hắn giữ chặt lấy Thanh, hắn hôn Thanh.

Thanh không hiểu bây giờ không có ai, tại sao hắn phải hôn Thanh, tại sao hắn phải đóng giả làm gì...??

Đến cổng trường, Thanh xuống xe, mọi người ủa lại, họ vây lấy Hoàng và Thanh vào giữa. Thanh quá mệt mỏi, và quá chán chường, Thanh không muốn bị biến thành trung tâm chú ý của mọi người một chút nào. Cuộc sống thế này chẳng khác gì địa ngục.

Thanh cố len lỏi, cố thoát khỏi vòng vây của mọi người. Cuối cùng Thanh cũng thoát ra được, Thanh gặp người xuống để thờ, có một giọng nói sắc lạnh vang bên tai.

_Trông cô mệt mỏi quá....!!

Thanh giật mình ngược nhìn lên, Thanh thấy hấn đứng khoanh tay, mắt hấn đang nhìn Thanh lom khom, trông hấn mới nhàn nhã, mới ung dung làm sao. Tự nhiên Thanh thấy ghét hấn, hận hấn, Thanh đứng phắt dậy, Thanh cúi.

_Việc đó không liên quan gì đến anh....!!

_Tất nhiên là không liên quan gì đến tôi rồi nhưng đừng tưởng bây giờ cô là người yêu của Hoàng Quân là tôi sẽ tha cho cô....!!

_Việc dọn dẹp văn phòng của tôi, việc làm người hầu của cô vẫn không có gì thay đổi....!!

Thanh lau bàu.

_Anh khỏi phải nhắc. Chỉ cần anh để cho tôi yên là tôi cảm ơn anh lắm rồi. Còn những việc anh vừa mới nói, tôi sẽ không quên đâu, sau khi tôi cất cặp trên lớp, tôi sẽ bắt tay vào làm ngay....!!

Hấn nhìn đôi mắt đỏ hoe, và mệt mỏi của Thanh. Hấn lo lắng hỏi.

_Cô không sao chứ...?? Cả đêm hôm qua cô không ngủ được à...??

Thanh cay đắng đáp.

_Anh quan tâm đến một kẻ anh ghét như tôi làm gì...?? Tôi nghĩ nếu ngay bây giờ tôi mà biến mất trước mắt anh, chắc là anh phải sung sướng, phải hạnh phúc lắm...??

Hấn lặng thinh không đáp, làm sao hấn có thể vui, có thể hạnh phúc nếu như Thanh xảy ra chuyện. Hấn yêu Thanh, thích Thanh, với hấn mà nói chỉ cần có thể nhìn thấy Thanh hàng ngày, có thể nhìn thấy Thanh cười, nhìn thấy Thanh vui vẻ là hấn đã hạnh phúc, đã sung sướng lắm rồi.

Tuy rằng hấn luôn muốn được sở hữu Thanh, luôn muốn Thanh thuộc về một mình hấn nhưng chính hấn lại không có dũng cảm làm điều đó, hấn lại lấy một thân phận khác, một hoàn cảnh khác, một danh nghĩa khác để ép Thanh yêu hấn, còn đời sống hàng ngày, còn thân phận thật, còn tên thật của hấn, hấn lại không dám nói gì, không dám làm gì, hấn nghĩ hấn là một tên hèn nhát, một kẻ không ra gì.

Thanh thấy hấn không nói gì mà chỉ đứng im nhìn Thanh không chớp, vừa ngại, vừa ngượng, vừa không quen, Thanh bỏ đi, hấn gọi giật lại.

_Khoan đã....!!

Thanh nhú mày.

_Còn gì nữa...??

_Cô có mang cơm sáng cho tôi không...??

Thanh mỉm cười, lấy ra một hộp cơm màu trắng, Thanh đưa cho hấn.

_Cho anh này....!! Cảm ơn anh buổi tối hôm trước đã nấu cơm cho tôi ăn. Để trả ơn anh, tôi đã cố học nấu ăn, cố nấu món mà anh thích, tôi hy vọng là nó vừa miệng anh....!!

Hấn đỏ bừng cả mặt, bàn tay hấn run run, hấn cầm lấy hộp cơm. Thanh phì cười, không ngờ cũng có lúc hấn lại đáng yêu như thế này. Thanh nheo mắt bảo.

_Anh dễ thương lắm. Bây giờ trông anh rất đáng yêu....!!

Lời nói của Thanh khiến hấn vừa ngượng, vừa buồn cười, vừa tức. Mặt hấn lạnh lùng, hấn cau có.

_Cô bảo gì...??

Thanh hốt hoảng.

_Không...không có gì....!! Tôi...tôi chỉ lỡ lời buột miệng nói ra như thế thôi. Mong anh thông cảm và tha lỗi cho tôi....!!

Hấn bực mình.

_Từ lần sau cô mà còn dám bảo tôi là dễ thương là cô chết với tôi. Cô có biết cô vừa bảo tôi giống một cô gái không hả...?? Con trai mà cũng dễ thương được sao...??

Thanh vênh mặt lên cái.

_Sao lại không được...?? Anh có biết là ở nước tôi, một người đàn ông được con gái khen là dễ thương là vinh dự lắm không hả...??

_Nhưng mà ở đây không phải là nước cô. Cô sống ở đâu cô phải theo phong tục, tập quán ở đó chứ...??

Thanh chửi hăng bằng tiếng mẹ đẻ.

_Đúng là tên điên. Cứ tưởng mình ngon lắm, hừ cũng có ngày tôi sẽ hạ đo ván anh...!!

_Cô lại vừa nói gì thế...??

Thanh giả vờ nói.

_Tôi có nói gì đâu...??

Hắn trừng mắt quát.

_Cô đừng có chối, cô đừng tưởng cô nói tiếng nước cô là tôi không hiểu gì...??

Thanh sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ đáp.

_Vậy theo anh lúc này tôi vừa mới nói gì...??

_Cô...cô...!!

Thanh thấy hắn dơ tay lên, quá hãi, Thanh bỏ chạy, vừa chạy được hai bước, Thanh bị một người lôi lại. Thanh tưởng là hắn, Thanh van xin.

_Tôi xin lỗi...!! Từ lần sau, tôi sẽ không dám trêu anh nữa...!!

_Em bảo sao...??

Thanh ngược mặt nhìn lên, nhìn thấy Hoàng, lòng Thanh nhẹ nhõm hẳn, vì ít ra ở bên hắn Thanh không phải sợ như khi ở bên Long.

Thanh quan sát xung quanh, thấy các bạn đã giải tán gần hết. Thanh hỏi.

_Mọi người đi đâu hết cả rồi...??

_Tất nhiên là lên lớp rồi. Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không...??

Thanh nhìn đồng hồ đeo tay. Thanh hốt hoảng.

_Chết em rồi. Hôm nay em mà còn đi học muộn nữa, chắc là cô giáo không tha cho em...!!

_Nếu thế thì nhanh lên nào...!!

Hắn nắm lấy tay Thanh lôi đi, hai người bỏ đi, họ không hay biết đứng ở đằng sau lưng họ có một người đang nhìn, ánh mắt anh ta hằn lên nét đau khổ, lòng anh ta trống rỗng, tình yêu đang thiếu đốt tâm gan, ghen tị, tức giận đang làm đầu anh ta bốc hỏa, Mọi anh ta nhếch lên.

_Tôi đã từng cảnh báo cô là hãy tránh xa hắn ra nhưng cô không chịu nghe lời tôi. Được rồi, khi nào gặp lại cô sẽ biết tay tôi...!! Cô hãy chờ đấy...!!

Đút hai tay vào túi quần, anh ta lững thững bước lên lớp.

Từ khi sang đây học, đây là lần đầu tiên Thanh tham dự một lớp học thể dục. Thanh hào hứng, chưa có môn học nào lại khiến Thanh vui vẻ, và hưng phấn thế này, đây là môn học duy nhất mà Thanh thích, môn học duy nhất Thanh có khả năng.

Học cùng với Thu gần hai năm nên họ hiểu khả năng thể thao của Thu, họ biết ngoài các môn học ở trên lớp ra, Thu không còn có khả năng học thêm được môn nào nữa, đối với môn thể thao, vận động này thì lại càng không.

Hoàng Dung lo lắng hỏi Thanh.

_Cậu có tham gia được không...?? Hôm nay lớp chúng ta sẽ chạy việt dã quanh sân trường ba vòng đó...!!

Thanh nhìn sân vận động của trường, nó rộng gấp đôi sân trường ở quê nhà nhưng với Thanh đây chỉ là chuyện nhỏ. Thanh vỗ vai trấn an Dung.

_Không sao đâu...!! Mình nghĩ là mình có thể làm được...!!

Ở lớp bên cạnh đang có giờ học cầu lông, Thanh nghe những tiếng hét, tiếng reo hò của bọn con gái. Tò mò Thanh ghé mắt nhìn sang. Mặt Thanh đỏ

bùng, trái tim Thanh đập thật nhanh.

Hắn đang mặc một đồ thể thao màu trắng, trên trán buộc một cái khăn màu trắng, đầu đội một chiếc mũ le hất ngược ra phía đằng sau, mồ hôi đang chảy trên mặt hắn.

Trông hắn lúc này mới quỵn rũ, mới khỏe mạnh, mới phong độ làm sao. Thanh nhìn hắn đến quên cả thời gian, không gian, quên mất cô giáo và các bạn đang gọi Thanh. Dung hết.

_Thu...!! Còn đứng đó làm gì hả...?? Không mau khởi động để chuẩn bị chạy đi...!!

Thanh giật mình, vội lấy tay bịt chặt miệng. Thanh nghĩ bây giờ chắc là mặt Thanh đang đỏ lấm Thanh ngượng ngùng không dám ngược mắt nhìn ai.

Thiên Kim bước lại gần Thanh, Kim lo lắng hỏi.

_Chị không sao chứ...?? Có cần em xin cô giáo cho chị nghỉ không phải tập không...??

Thanh lắc đầu.

_Không cần đâu em...!! Chị có thể chạy được...!!

_Nhưng mà...!!

_Không sao đâu...!!

Thanh khởi động thân thể cho ấm người lên, sau một lúc. Cô giáo bảo cả lớp.

_Hôm nay chúng ta có cuộc thi chạy ba vòng quanh sân. Điểm sẽ được tính bằng giây, cô hy vọng là các em chuẩn bị tinh thần để chạy cho tốt...!!

_Nếu ai mệt hay bị đau ốm gì thì cứ nói cho cô biết, nếu không khi cuộc thi chạy bắt đầu các em có thể bị ngất hay lẫn ra bất tỉnh thì tội lắm...!!

Cả lớp đồng thanh hô.

_Vâng...!!

Kim Thoa thúc cùi trỏ vào sườn Thanh.

_Còn không mau lên xin cô giáo cho bạn nghỉ tập đi...!!

Thanh lắc đầu.

_Mình thích chạy nên mình sẽ không xin nghỉ...!!

Phan Hường, Tấn Liên, Hoàng Dung, Kim Thoa, Thiên Kim nhìn Thanh chăm chăm, họ tưởng họ đang nghe lầm. Thanh thấy năm đứa bạn đang nhìn mình không chớp, Thanh nhú mày hỏi.

_Có chuyện gì mà các cậu nhìn mình ghê thế...??

Phan Hường kinh ngạc hỏi Thanh.

_Mình có đang ghe lầm không...?? Cậu mà cũng thích chạy được sao...??

Thanh bật cười.

_Tại sao không...??

Dung sờ trán Thanh, Dung lắc đầu.

_Hôm nay trán nó mát như thế có nghĩa bây giờ nó không bị làm sao...!!

Thanh cúi.

_Ý của cậu là mình bị chap mạch chứ gì...?? Chúa ơi...!!BẠN BÈ GÌ MÀ KÌ CỤC...!! sao cậu dám bảo mình như thế hả...??

Cô giáo dạy thể dục không lạ gì Thu nên cô đặc biệt chú ý đến Thanh, ngày trước không biết bao nhiêu lần Thu bị ngất xỉu, không biết bao nhiêu lần cô phải nhờ các bạn trong lớp đưa Thu lên phòng y tế của trường nên cô dè chừng bảo Thanh.

_Em liệu có chạy được không...??

Tiến nhanh lắm.

_Cô cho bạn ấy nghỉ đi...!! Nếu không lúc nữa bọn em lại phải dìu bạn ấy lên phòng y tế thì mệt lắm...!!

Thanh thấy cả lớp đang chờ nghe Thanh trả lời cô giáo, Thanh ớn quá. Hoàng nắm lấy tay Thanh, Hoàng dịu giọng.

_Em nghỉ đi, lúc nữa anh sẽ mua nước cho em uống...!!

Bọn con gái trong lớp đỏ bừng cả mặt khi trông thấy Hoàng nhìn Thanh, mỉm cười với Thanh, ngay cả cô giáo cũng không thoát khỏi sức hút của Hoàng. Thanh bực mình bảo cả lớp.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

_Minh có thể chạy được. Minh chạy trước đây...!!

Nói là làm, Thanh cúi xuống buộc chặt giày giày. Thanh phóng đi như tên lửa, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn Thanh, Thanh hoàn thành ba vòng trong một thời gian kỉ lục, cô giáo run run hỏi.

_Em.em...!! sao...sao em có thể...??

Thanh lau mồ hôi trên trán, Thanh mỉm cười bảo.

_Em luyện tập....!!

Sau một giây sững sờ cả lớp vỗ tay hoan hô Thanh nhiệt liệt, Thanh mỉm cười đáp lại tấm lòng của cả lớp dành cho Thanh. Cô giáo vui mừng bảo Thanh.

_Em nên tham gia vào câu lạc bộ mới thành lập của trường, cô nghĩ nếu tham gia thi đấu, em có thể giành được giải...!!

Thanh le lưỡi đáp.

_Em chỉ chạy cho vui, cho khỏe thôi,còn tham gia thi đấu em sợ em sẽ làm mọi người thất vọng...!!

_Ai bảo em thế...!! Em có biết là em vừa hoàn thành ba vòng xung quanh trường trong vòng bao nhiêu phút không...??

Thanh đỏ mặt không đáp, ánh mắt Thanh bây giờ không nhìn mọi người mà đang nhìn một người con trai đang đứng dựa vào gốc cây. Đôi mắt anh ta nhìn Thanh lúc này vừa nồng cháy, vừa yêu thương, vừa oán hận. Thanh không tài nào dứt ra được, Thanh chỉ còn cách đứng im chịu trận, đứng im nhìn hắn, và để cho hắn nhìn lại.

Ái Vân thấy Long cứ nhìn Thanh mãi, cô ta mai mỉa.

_Anh nhìn nó nhiều quá anh không sợ hỏng mắt hả...??

Long tức khí đáp.

_Đó là việc của tôi, không liên quan gì đến cô...!!

_Sao lại không liên quan gì đến tôi. Anh nên nhớ bây giờ anh là chồng chưa cưới của tôi, anh làm gì, nói gì cũng phải nghĩ đến tôi một chút...!!

Long nhếch mép.

_Cô nói hay lắm, còn cô thì sao, cô có bao giờ tôn trọng tôi chưa. Cái tính thay tình như thay áo của cô có sửa được không...?? Có quên được không...??

Cô ta ngọt ngào bảo.

_Anh đang ghen đúng không...??

Long bật cười.

_Ghen...?? Tại sao tôi phải ghen...?? Cô có là gì của tôi đâu...?? Bạn gái không phải, người yêu không, bạn cũng không. Với tôi cô chỉ là một người học cùng lớp, một kẻ xa lạ mà thôi...!!

Cô ta gầm lên.

_Tại sao cứ hễ mở miệng là anh lại tìm cách sỉ nhục tôi. Nếu anh không yêu tôi, không để ý đến tôi thì tôi sẽ không để yên cho cô ta đâu...!!

Long quay phắt lại, Long gầm gọng.

_Cô cứ thử động vào cô ấy thử xem tôi sẽ làm gì cô. Cô nên nhớ bây giờ cô ấy là người yêu của Hoàng, là người hầu của tôi. Cả hai chúng tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng mọi cách, cô nên nhớ mà tránh xa cô ấy ra...!!

Cô ta khinh khỉnh đáp.

_Cô ta cao quý quá...!! Hạnh phúc quá khi được hai chàng hot boy của trường để ý. Tôi là một kẻ từ xưa đến nay không chịu thua ai, không chịu cúi mình trước ai. Thứ mà tôi không có được thì cô ta cũng đừng hòng mà có. Tôi sẽ làm cho cô ta phải khốn khổ nếu cô ta dám cản đường tôi... !!

Long thở dài.

_Cô đúng là một đứa con gái ích kỉ, một kẻ chẳng ra gì... !! Sống mà không biết, không hiểu tại sao mình bị người ta ghét, bị người ta khinh bỉ thì thật đáng thương. Cô có biết là chính cái tính cách đanh đá, ego lã, và khinh người của cô mới khiến tôi ghét cô không hả... ??

_Tôi thật không ngờ là cô lại ngu ngốc đến mức đi đổ tội cho người khác vì người ta không chú ý, không quan tâm đến cô. Cô thật đáng thương... !! Thật ngu ngốc... !! và cũng thật đáng ghét... !!

_Cô biến đi... !! Tôi không muốn nói chuyện với cô nữa... !!

Cô ta tức giận đến run cả người, cô ta phẫn uất gào lên.

_Anh hãy đợi đây... !! Hãy đợi đây... !!

Long nhún vai.

_Thì tôi có bỏ đi đâu mà cô phải nhắc... !! Có giờ trò gì, hay thủ đoạn gì thì nhanh nhanh lên nhé, tôi chờ... !!

Mặt cô ta đỏ gay gắt, miệng cô ta mím chặt, đôi mắt cô ta vẫn lên, cô ta nghiêng răng bảo Long.

_Đừng tưởng là tôi không biết anh đang để ý đến con hầu của anh. Tôi sẽ công bố chuyện này cho cả trường biết, để xem lúc đó anh giải quyết chuyện này thế nào. Để xem cô ta phải đối diện với báo chí ra sao... !!

Long thương hại nhìn cô ta, Long nói.

_Nếu cô mà làm thế thì cô chỉ rước họa vào thân thôi. Cô có biết là đây là ngôi trường do tôi quản lý không hả... ?? cô có muốn ngay bây giờ tôi làm đơn tố cáo cô ra khỏi trường không... ?? cô lấy chứng cứ gì, bằng chứng gì để chứng minh tôi thích cô ấy, tôi đang để ý đến cô ấy... ??

_Cô có muốn cả trường tẩy chay cô, ném đá, cà chua, và trứng thối vào người cô không... ?? Nếu không muốn thì cô hãy im đi, và biến khỏi đây đi... !!

Cô ta tái mặt, đôi mắt cô đỏ hoe, Long càng đối xử lạnh nhạt và càng tàn nhẫn với cô ta thì cô ta lại càng thích, càng yêu và càng muốn có Long nhiều hơn.

Trái tim cô ta không ngừng đập nhanh khi ở bên cạnh Long, đây là lần đầu tiên cô ta mới cảm nhận được yêu là như thế nào, thích là như thế nào. Đúng là khi yêu ai đó, thích ai đó mới thật sự là khổ, mới thật sự cảm nhận hết được nỗi đau, sự nhớ nhung khi người mình yêu cứ mãi đứng dưng với mình, cứ mãi ghét mình.

Long không nhìn cô ta mà quay sang nhìn Thanh, Thanh đang nói chuyện và đang cười đùa vui vẻ với mấy đứa bạn gái trong lớp.

Thanh nhìn cái sào cao cao trước mặt, hứng chí, Thanh nâng nó lên cao. Thanh mỉm cười thật tươi, lấy cái dây thun, Thanh buộc gọn tóc, vuốt tóc cho thật thẳng, thật mượt, Thanh xoay khớp cổ chân, cô tay, xoay khớp gối.

Hai tay chống sườn, ánh nắng đang chiếu thẳng vào chỗ Thanh đứng, trông Thanh bây giờ rực rỡ như một con bướm đang tung cánh khoe sắc giữa nắng mai.

Thanh làm cho trái tim của hai người đàn ông loạn nhịp, làm cho họ phải ngơ ngẩn nhìn. Thanh không chú ý gì đến họ, bây giờ Thanh chỉ chú ý đến cái sào trước mặt, đến chiều à nó đang thách thức Thanh.

Thanh hét nhỏ.

_Cổ lên...!! Mày có thể nhảy qua...!!

Dung kinh ngạc hỏi.

_Cậu định làm gì thế....???

_Nhảy cao...!!

_Sao....!!

Tiếng hét của Dung to quá đến nỗi tất cả mọi người xung quanh đều phải chú ý lắng nghe, họ tưởng đang có chuyện gì đó xảy ra. Thanh nhăn mặt.

_Cậu định thông báo cho toàn trường biết là mình sắp nhảy cao hà...??

_Mình xin lỗi nhưng cậu làm mình ngạc nhiên quá...!!

_Có gì đâu mà ngạc nhiên. Tự nhiên mình lại thích nhảy cao thôi...!!

Thanh không nói không rằng. Lấy đà, Thanh nhẹ nhàng chạy, chỉ một cú nhún, Thanh bật bổng người lên cao, lộn nhào ba vòng trên không, Thanh đáp nhẹ nhàng xuống tấm nệm ở phía dưới.

Tất cả mọi người lại được một phen kinh ngạc, họ không thể nào hiểu được tại sao chỉ trong một thời gian ngắn Thu lại thay đổi một cách nhanh chóng như thế. Cô giáo dạy thể dục lại lấp bắp hỏi.

_Em...em...!!

Thanh phì cười.

_Em không sao...!!

Thanh vừa quay lại, một quả bóng bàn bay thẳng vào mặt Thanh, do quá bất ngờ, Thanh chỉ còn nghe một tiếng hét của Dung.

_Cẩn thận....!!

Thanh nằm lăn ra đất, Thanh thấy tối tăm hết mắt hết mũi, thấy trời đất chao đảo, thấy mình đang lộn xuống một cái hố sâu đen ngòm. Mắt Thanh nhắm lại, Thanh ngất đi.

Hoàng sợ hãi, vội cúi xuống, Hoàng lay gọi Thanh.

_Thu...!!Thu...!!

Dung run giọng bảo Hoàng.

_Mau bế nó lên phòng y tế đi...!!

Hoàng nhanh chóng bế Thanh lên. Cả lớp đi theo Hoàng, họ không hiểu quả bóng bàn kia ở đâu ra, tại sao tự nhiên nó lại bay thẳng vào mặt Thanh.

Chỉ có một người duy nhất hiểu và biết chuyện này là Long. Long cảm phần bảo cô ta.

_Nếu cô ấy mà có mệnh hệ gì thì chính tay tôi sẽ đánh cô...!!

Long hét.

_Cô đúng là một con người độc ác, lòng dạ đen tối...!!

_Tôi không còn muốn nhìn thấy mặt cô nữa...!! Cô biến đi...!!

Long đẩy cô ta ngã nhào xuống đất, mặt Long hầm hầm, đôi mắt Long nhìn cô ta trừng trừng, phải khó khăn lắm Long mới không đánh cô ta, nếu không cô ta đã bị Long đánh ột cái tát nảy lửa rồi.

Đây là lần thứ hai Thanh bị ngất, lần thứ hai Thanh mới biết là Thanh yếu đuối, lần thứ hai Thanh cảm thấy bất lực với bản thân. Thanh ghét chính mình, Thanh chán ghét tất cả mọi thứ.

Thanh nằm đấy, nằm im như chết, Thanh ngủ, ngủ thật say, Thanh không còn cảm nhận được gì nữa, không còn biết gì nữa. Thanh mặc mọi người lo lắng, mặc họ hỏi han, mặc họ cố lay Thanh dậy.

Sau khi khám và tiêm thuốc cho Thanh. Kiên bảo mọi người.

_Cô ấy không sao đâu...!!Chỉ cần nghỉ ngơi một chút là cô ấy sẽ tỉnh lại...!!

Dung sứt sứt.

_Anh bảo bao giờ nó mới tỉnh lại...!!

Kiên hài hước.

_Làm sao anh biết được, điều này em phải hỏi Thu chứ...!!

Dung cúi.

_Thế mà bà đặt nói xàm...!!

_Ai bảo em là anh đang nói xàm. Anh nói gì cũng có chứng cứ hẵn hoi...!!

Dung vênh mặt lên cái.

_Thế sao em hỏi anh bao giờ cô ấy tỉnh thì anh lại bảo là không biết...??

_Điều này có gì lạ đâu, giả sử cô ấy tỉnh rồi nhưng thấy em ồn quá, cô ấy lại giả vờ ngủ thì làm sao anh biết được...!!

Dung dơ nắm đấm lên. Dung nghiêng răng.

_Anh chết với em...!!

Kiên chạy đằng trước, Dung dơ nắm đấm đuổi theo sau, không khí phòng bệnh nhờ thế cũng bớt căng thẳng, nụ cười làm khuôn mặt mọi người giãn ra. Cô giáo bảo cả lớp.

_Các em ở đây với Thu nhé...!! Cô lên văn phòng hiệu trưởng một chút...!!!

Cả lớp đồng thanh trả lời.

_Vâng...!!

Cô giáo lắc đầu. Không nói thêm câu nào nữa, cô rời phòng y tế. Chờ cô giáo đóng cửa phòng, cả bọn nhao nhao.

_Không biết quả bóng đó là do vô tình hay là có ai đó cố ý đánh thẳng vào mặt Thu nhỉ...??

Tiến nhanh mồm nhanh bảo.

_Theo mình thấy rõ ràng có ai đó cố tình đánh Thu, không phải là do vô tình...!!

Tiến phân tích.

_Các cậu thử nghĩ xem, xung quanh chúng ta chỉ toàn là lớp tập cầu lông, bóng rổ, nhảy cao làm gì có lớp bóng bàn mà nếu có thì phải ở trong phòng chứ. Theo mình biết thì ở trường mình không hề có phòng nào dành cho chơi bóng bàn...!!

Một bạn gái trong lớp gật đầu.

_Cậu nói đúng...!! Rõ ràng là có ai đó ganh ghét với Thu nên mới làm như thế...!!

Thiên Kim tức giận.

_Thật là quá đáng...!! Mình mà biết kẻ đó là ai thì người đó chết với mình...!!

Kim Thoa gật đầu bảo.

_Chúng ta phải mở một cuộc điều tra. Chúng ta cần tìm ra ai là thủ phạm, cần phải đưa kẻ đó ra trừng trị cho chừa cái tính ném đá giấu tay đi...!!

Cả lớp cùng nói.

_Đúng thế...!!

Họ ủng hộ Thanh một phần vì tính cách trẻ con, đáng yêu, trong sáng và hồn nhiên của Thanh, nhưng điều quan trọng hơn là vì bây giờ Thanh là bạn gái của Hoàng, của ngôi sao thần tượng mà họ hâm mộ.

Hoàng cau mày.

_Theo những gì mà mọi người nói có đúng là có người cố tình hại Thu không...??

Kim Thoa gật đầu khẳng định.

_Theo em thì đúng là như thế...!! Anh thử nghĩ mà xem tại sao lại xuất hiện một quả bóng bàn ở sân trường, tại sao lại bay đúng vào mặt Thu trong khi còn nhiều người đứng ở xung quanh đấy...!!

Hoàng lắc đầu phản bác lại ý kiến của Thoa.

_Nhưng nếu giả sử đường đi của quả bóng bị chệch và không may Thu lại đứng vào đúng đường đi của nó thì sao...!!

Tấn Liên cau tiết bảo Hoàng.

_Anh có ngốc quá không...?? Anh thử nghĩ xem, lúc đó Thu đang bị cái sào chắn ngang, Dung lại đứng rất gần Thu, quả bóng nếu có bay trúng vào Thu thì cũng có thể bay trúng vào Dung hay vào một ai đó đứng xung quanh đấy nhưng nó lại ghim đúng vào mặt Thu. Đường đi của quả bóng lại quá chính xác, lại quá mạnh. Điều này chứng tỏ người phát ra quả bóng này là một tay ném giỏi, một vận động viên xuất sắc...!!

_Chỉ có người đứng ở gần ngay đấy mới có thể làm được như thế...!!

Nghe phân tích của Tấn Liên, cả bọn đồng thanh bảo nhau.

_Đúng thế...!! Chỉ có người cố tình mới ném mạnh, mới ném chính xác vào mặt Thu như thế...!!

Hoàng nắm chặt lấy tay Thanh, khuôn mặt hằn lên nét lo âu và mệt mỏi. Hoàng thở dài bảo cả bọn.

_Anh không ngờ chỉ sau có hai ngày anh tuyên bố ọi người biết Thu là bạn gái của anh, cô ấy đã bị người ta đánh cảnh cáo rồi, mai sau anh sợ cô ấy vì anh, cô ấy còn gặp phải nhiều chuyện nữa. Đúng là anh đã hại cô ấy...!!

Phan Hường động viên Hoàng.

_Nếu anh yêu Thu anh phải cố gắng lên, phải mạnh mẽ lên, chỉ có xảy ra một chút trở ngại đã vội buông xuôi thì làm sao anh có được hạnh phúc...!!

_Họ càng muốn chia rẽ anh và Thu, anh càng phải tìm cách bảo vệ cô ấy, càng phải chứng tỏ tình yêu chân thành của anh dành cho cô ấy...!!

_Chỉ có như thế họ mới bỏ cuộc, mới chịu thua, còn nếu không, em sợ mai sau anh sẽ không yêu được ai nữa đâu, vì anh yêu ai, thích ai anh cũng vấp phải sự phản đối của mọi người, vấp phải sự thù hằn của họ đối với người con gái anh yêu...!!

Hoàng mỉm cười.

_Cảm ơn em...!!

Phan Hường vốn là một cô gái nhút nhát và hay thẹn nên chỉ một câu nói, một nụ cười của Hoàng cũng khiến Hường đỏ bừng cả mặt. Cả bọn nhìn khuôn mặt đỏ như gấc chín của Hường, không nhịn được cười, họ cười ầm cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Ai cũng có thể vào thăm Thanh nhưng có một người không thể và không dám vào đó là Long.

Long hối hận và tức giận chính mình, vì Long mà Thanh bị cô ta đánh, vì Long mà bây giờ Thanh nằm im như chết, nếu Thanh có mệnh hệ gì Long sẽ không thể tha thứ cho bản thân, không thể tha thứ cho cô ta, Long sẽ trả thù cô ta, sẽ phải làm cho cô ta đau đớn, phải làm cho cô ta cảm thấy tui nhục vì hành động của cô ta hôm nay thì thôi.

Thiên Kim thoáng thấy bóng dáng của anh trai đi qua đi lại trước cửa phòng y tế. Thiên Kim bảo mọi người.

_Mình có việc, mình ra đây một chút...!!

_Ừ, cậu đi đi...!!

Thiên Kim mở cửa phòng y tế, bước ra ngoài, Thiên Kim quan sát khuôn mặt lo âu, và sợ hãi của anh trai. Thiên Kim thở dài.

Kiểu này chắc là anh ấy yêu chị Thu rồi, mình phải làm gì để giúp anh ấy đây. Nếu mình giúp anh ấy và chị Thu nên đôi thì hay quá nhưng nếu như chị ấy yêu anh Hoàng thật lòng thì sao...??, mình không thể nhẫn tâm phá ngang đi mối tình tốt đẹp của họ, vì nếu mình làm như thế chẳng những mình làm cả ba đau khổ, mà còn hại anh trai mình nữa, đúng là điên cả cái đầu...!!

Thiên Kim bước đến gần chỗ Long đứng, Long đứng quay lưng lại với Kim, hai tay đút vào túi quần, hồn đang bay bổng tận đâu đâu nên không hay là Kim đang đến gần.

Kim vỗ nhẹ vào vai Long.

_Chào anh trai...!! Có tâm sự à...??

Long giật mình quay lại, nhìn cô em gái đang nhìn mình lom khom, Long lắc đầu bảo.

_Không...!! Anh không có tâm sự gì...!!

_Đừng có giấu em. Có phải anh đang lo cho chị Thu không...??

Long im lặng không đáp. Thiên Kim dịu giọng.

_Em biết là anh yêu chị ấy. Nếu anh yêu sao anh không nói cho chị ấy biết tình cảm thật của anh, nếu anh để lâu quá, em sợ anh sẽ mất chị ấy mãi mãi...!!

Đôi mắt Long đỏ hoe, sống mũi Long cay sè. Long khịt khịt bảo.

_Em đang nói lung tung gì thế...?? Anh làm sao có thể thích một con ngốc như cô ta...!!

_Đừng có cố giấu lòng nữa, nếu anh không lo cho chị ấy anh đến đây làm gì...?? sao khuôn mặt của anh lại buồn thảm thế kia...??

Long quay mặt đi chỗ khác, Long không muốn Kim đoán được tâm trạng của Long nhưng Kim là người tinh ý, Kim cười bảo.

_Đừng cố trốn nữa ông anh, nếu không lại lỡ dở tình duyên cả đời bây giờ...!!

_Theo em vào thăm chị ấy đi...!!

Long đau khổ nói.

_Anh không thể...!! Anh còn có nhiều trách nhiệm trên vai, anh không thể yêu cô ấy, không thể ở bên cạnh cô ấy khi mọi chuyện chưa được giải quyết ổn thỏa...!!

_Anh lo sợ mẹ sẽ phản đối không cho anh yêu chị Thu chứ gì...?? Anh phải có chứng kiến, phải có lòng quyết tâm bảo vệ tình yêu của anh chứ...??

_Em nói nghe hay lắm, em vẫn còn nhỏ nên em không hiểu chuyện, không hiểu là cuộc đời này phức tạp như thế nào đâu. Không phải yêu là có thể đến được với nhau, còn có nhiều nguyên nhân khác nữa...!!

_Em chẳng quan tâm, em chỉ nghĩ đơn giản, thích thì bảo thích, ghét thì bảo ghét, hận thì bảo hận, yêu thì nói yêu, chỉ như vậy thôi...!!

Long xoa đầu em gái, Long cười bảo.

_Thôi em vào với cô ấy đi, có chuyện gì em gọi điện báo cho anh biết...!!

_Vậy là anh nhất định không chịu vào thăm chị ấy hả...??

_Không...!! Anh đi đây...!!

Long bỏ đi, Thiên Kim đứng lặng nhìn theo bóng dáng anh trai cho đến khi hình bóng Long hòa vào dòng người đông đúc ở sân trường, Kim mới chịu đi vào phòng y tế.

Thật ra Thanh đã tỉnh từ lâu rồi nhưng vì có quá nhiều người ở đây nên Thanh ngại, Thanh không muốn mọi người xúm lại hỏi Thanh, vậy lấy Thanh, Thanh muốn được yên, muốn có không gian riêng tư, Thanh cần khoảng trống.

Được các bạn trong lớp quan tâm, và lo lắng đến tình hình sức khỏe, bệnh tình của mình, Thanh vui lắm nhưng nếu được một người đến đây, được người đó hỏi thì Thanh còn vui sướng, còn hạnh phúc hơn nhiều, nhưng người đó vô tình quá, mặc dù người đó biết Thanh bị ngắt, người đó cũng không chịu đến, cũng không chịu quan tâm, hỏi han gì đến Thanh.

Nước mắt trên khóe mi trực trào, Thanh cảm thấy tủi thân, cảm thấy mình bị bỏ rơi, sự đối xử lạnh nhạt và tàn nhẫn của người đó khiến Thanh phát điên. Hết chịu nổi, Thanh bật dậy, Thanh cần đi về nhà, Thanh cần ngủ, cần tránh xa mọi thứ.

Mọi người trong lớp thấy Thanh tỉnh, họ ồ lên một tiếng. Hoàng vui mừng hỏi Thanh.

_ Em thấy sao rồi...??

_ Em khỏe...!! Em muốn về nhà...!!

_ Cứ nằm ở đây nghỉ ngơi thêm lúc nữa đã, anh thấy em vẫn còn yếu lắm...!!

_ Em không sao...!! Nếu ở đây thêm, em sợ em không có bệnh cũng hóa thành có bệnh....!!

_ Thôi được rồi để anh đưa em về...!!

_ Không cần đâu anh, em có thể tự về...!!

Dung cúi.

_ Cậu bị như thế mà vẫn còn mạnh mẽ được nữa sao...?? Còn không mau bảo người ta đưa về nhà đi...!!

Bọn bạn trong lớp nhao nhao.

_ Đúng thế...!! Còn không mau nói đi...!!

Thanh ón quá, Thanh không hiểu từ bao giờ Thanh trở thành trung tâm của vũ trụ thế này, bọn bạn trong lớp bị điên hết rồi hay sao...?? Tại sao họ lại đối xử với Thanh khác hẳn lúc ban đầu Thanh mới nhập học. Thanh thờ dài nghỉ.

_ Tất cả cũng là tại Hoàng, vì anh ấy nên mình mới khỏe, mới mệt. Đúng là họa vô đơn chí, chơi với người nổi tiếng, thật không hay chút nào...!!

Thanh bị bọn bạn trong lớp nói nhiều quá, chịu hết siết, Thanh gượng cười bảo Hoàng.

_ Anh đưa em về nhé...??

Hoàng bật cười.

_ Em mà nói như thế ngay từ đầu có phải là làm anh đỡ khổ hơn không...??

Thanh nghiêng răng.

_ Anh mà không nhanh lên là em đánh anh thật đấy. Bây giờ em đang rất bức mình...!!

Hoàng giả vờ sợ hãi.

_ Anh biết rồi. Mình đi thôi...!!

Hoàng quay lại bảo cả bọn.

_ Chào các bạn nhé....!!

Cả lớp đồng thanh hô.

_ Chào...!! Chúc hai người có một ngày thật hạnh phúc và thật lãng mạn...!!

Thanh đi như chạy, Thanh đã ngán quá rồi, nếu phải sống kiểu này lâu dài chắc là Thanh phát điên lên mất. Thanh rửa thầm.

_ Bọn bạn hâm, tự nhiên lại thay đổi, giả mà họ cứ đối xử với mình như trước kia thì hay biết mấy...!!

Hoàng ngược lại, Hoàng cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc, từ khi bạn gái mất đây là lần đầu tiên Hoàng mới cảm nhận được tình cảm ấm áp của con người, mới cảm nhận được tình cảm trong sáng của tình bạn, Hoàng nhìn Thanh, bàn tay Hoàng nắm lấy tay Thanh thật chặt, trên môi Hoàng nở một nụ cười thật tươi.

Trên đường về nhà, Thanh kinh ngạc hỏi.

_ Anh đang đưa em đi đâu đây...??

_ Về nhà anh...!!

_ Về nhà anh...?? Em...em không thể...!!

_ Tại sao không...??

_Anh biết rồi, em chỉ là bạn gái giả của anh thôi. Em sợ mai sau khi chúng ta chia tay nhau, bố mẹ của anh lại buồn vì em...!!

Hoàng lắc đầu bảo Thanh.

_Em đừng lo quá, nhà anh chỉ có mỗi mình anh và bố anh thôi, còn mẹ anh đã mất từ lâu rồi...!!

Thanh buồn rầu bảo Hoàng.

_Em xin lỗi, em không cố ý gọi lại nỗi đau của anh...!!

Hoàng cầm lấy tay Thanh, Hoàng mỉm cười bảo.

_Không sao đâu. Dù sao được chia sẻ mọi chuyện với em làm cho anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn...!!

Thanh im lặng không đáp, ở bên cạnh Hoàng, Thanh cảm thấy bình yên và được chia sẻ, Thanh không cần phải lo sợ bất cứ một điều gì, điều đó khiến tâm tư Thanh được dịu bớt.

Thanh ngược mắt nhìn lên bầu trời xanh, trong kí ức của Thanh, Thanh từng cảm thấy Thanh đã đánh mất một cái gì đấy quan trọng lắm, Thanh đã đánh mất đi niềm tin hay sự sống của mình...??. Thanh cũng không biết nữa nhưng Thanh cảm nhận trong trái tim Thanh có một khoảng trống khó lấp đầy.

Hoàng mỉm cười hỏi.

_Em đang nghĩ gì thế...??

_Không có gì đâu anh, chỉ là lòng em đang nghĩ đến một chuyện...!!

_Em có thể san sẻ với anh được không...??

Thanh lắc đầu.

_Ngay cả em cũng không biết nó là gì thì làm sao em nói cho anh biết được...!!

Hoàng bật cười.

_Em ngây thơ và trong sáng quá, ngay cả chuyện mình đang nghĩ là gì cũng không biết như thế làm sao gọi là nghĩ được...!!

Thanh hờn dỗi.

_Ý anh bảo em là một con ngốc chứ gì...??

Hoàng chối.

_Đâu có...!! Anh đang khen em đấy chứ...!!

Thanh bực mình.

_Khen em mà anh bảo em nghĩ gì cũng không biết thì rõ ràng anh bảo em ngốc rồi còn gì...??

_Thôi cho anh xin, anh không cãi lí với em nữa...!!Hôm nay em thích ăn gì để anh mua...??

Thanh lắc đầu bảo Hoàng.

_Bây giờ em không có tâm tư ăn uống, em chỉ muốn tắm rửa, nghỉ ngơi thôi...!!

_Nếu thế sau khi đến nhà anh, em cứ đi tắm rồi thay quần áo sau đó đi ngủ đi, chiều anh sẽ gọi em dậy...!!

Thanh đỏ bừng cả mặt.

_Làm...làm thế coi sao được. Anh cho em về nhà em đi...!!

_Không được, em đang bệnh, em sống chỉ có một mình, nhờ đâu xảy ra chuyện gì còn có anh bên cạnh, còn nếu không anh biết phải làm sao khi em xảy ra chuyện đây...!!

Thanh trấn an Hoàng.

_Em khỏe lắm, em sẽ không sao đâu...!!

_Em thì lúc nào mà chả nói thế...!! Nghe lời anh đi...!!

_Anh đúng là người bạn khó ưa...!!

_Khó ưa nhưng không phải là không thương được đúng không...??

Thanh đánh nhẹ vào người Hoàng, cả hai vừa đi vừa trêu đùa nhau. Từ khi quen biết Hoàng, Thanh đã có thêm niềm vui trong cuộc sống, Hoàng là một chàng trai thú vị, Hoàng mang lại cho Thanh cảm giác có gia đình, có anh trai, có người thân bên cạnh. Thanh quý mến Hoàng.

Chiếc xe đi về một vùng ngoại ô, Thanh nhìn những ngôi nhà cao tầng đứng san sát vào nhau, Thanh giật mình, đây là khu phố tập trung toàn những nhà giàu. Thanh tưởng Hoàng chỉ là con của một người bình thường.

Thanh tròn xoe mắt hỏi Hoàng.

_Đây...đây là nhà của bố anh à...?

_Ừ, có gì không em...??

_Em...em tưởng anh chỉ...chỉ là con của một người bình dân thôi...!!

Hoàng cầm lấy tay Thanh.

_Hôm nay anh sẽ giới thiệu mọi thành viên trong gia đình anh cho em biết, lúc đó em sẽ hiểu anh là con của ai thôi...!!

Thanh run rẩy, việc làm bạn gái của Hoàng đã là quá sức chịu đựng của Thanh, nếu bố Hoàng còn là một ông nào nữa chắc là Thanh sẽ xỉu mất.

Thanh vừa xuất hiện trước cửa phòng khách, tất cả mọi người trong phòng đều đứng cả dậy, họ nhìn Thanh không chớp, họ nhìn Thanh kĩ đến nỗi Thanh đỏ bừng cả mặt.

Thanh lùi một bước, Thanh đang trong tư thế chuẩn bị chạy trốn. Ông Hoàng Vỹ bố của Hoàng Quân là người lên tiếng trước.

_Chào cháu...!!

Thanh bẽn lèn trả lời.

_Chào...chào bác...!!

Ông nhìn khuôn mặt đỏ như gấc chín của Thanh, ông mỉm cười hỏi.

_Cháu đã ăn gì chưa...??

Ngay câu đầu tiên gặp mặt ông đã hỏi Thanh ăn gì chưa...?? Thanh ngượng ngùng nói.

_Dạ chưa...!!

Ông quản gia, chị giúp việc, bà phụ bếp đều tròn xoe mắt nhìn Thanh, trông Thanh giống Thiên Vy quá, từ cách cười, lời nói, cử chỉ bẽn lèn, tuy là Thanh mạnh mẽ, hồn nhiên, trong sáng hơn nhưng hai người nếu đem so sánh với nhau thì khó mà nhận ra được.

Ngay cả ông Hoàng Vỹ cũng không thể rời mắt khỏi Thanh, họ tưởng họ đang gặp, đang nói chuyện, đang nhìn Thiên Vy.

Thanh vừa ngượng ngùng, vừa xấu hổ. Thanh giật nhẹ áo Hoàng.

_Anh...anh cho em về...!!

Hoàng phì cười.

_Sao em lại muốn về. Em đã thăm quan hết nhà anh đâu...??

_Em không muốn thăm quan nữa. Anh cho em về đi...!!

_Thôi nào cô bé...!! Ở lại đây chơi với anh đến chiều tối, anh sẽ đưa em về...!!

Thanh im lặng, ông Hoàng Vỹ rất tự nhiên, ông đứng dậy, ông cầm tay Thanh, Thanh còn ngờ ngác chưa hiểu gì, ông đã ôm lấy Thanh. Ông bảo.

_Chào mừng cháu đến gia đình nhà họ Hoàng...!!

Thanh ngờ ngác, khuôn mặt Thanh lúc này trông thật tội nghiệp, Thanh tưởng bố Hoàng phải là một người đàn ông nghiêm nghị và khó tính, không ngờ ông lại hào sảng và vui vẻ thế này.

Thanh run rẩy nói.

_ Vâng. Cảm ơn bác...!!

Ông quay sang bảo mấy người giúp việc.

_ Còn không mau bưng trà lên đây...?? À mà cháu uống gì...?? Cà phê... ?? Trà hay là nước ngọt.... ??

Thanh thấy thái độ lúng túng và cử chỉ không được bình tĩnh của ông Vỹ, Thanh mỉm cười bảo.

_ Cho cháu cốc nước lọc là được rồi... !!

_ Sao thế... ?? Cháu sợ nhà bác không có nước khác cho cháu uống hà... ??

Thanh sợ hãi đáp.

_ Không phải thế mà là do cháu quen uống như thế khi mệt mỏi rồi. Mong bác hiểu và đừng nghi ngại ý của cháu... !!

Ông Vỹ bật cười thật to. Ông nheo mắt bảo Thanh.

_ Cháu ngốc quá. Bác chỉ trêu cháu thôi...!!

Thanh vừa buồn cười, vừa tức, đang yên lành bỗng dưng lại bị dọa hết hồn, Thanh thấy ông Vỹ là người vui tính nên không còn úy kị gì nữa, Thanh nói.

_ Nếu bác là bố của cháu, thì cháu đã véo tai bố cháu rồi...!!

Ông Vỹ nhìn Thanh trừng trừng. Thanh co rúm người lại vì sợ, tất cả mọi người trong phòng đều nín thở, họ tưởng ông Vỹ sắp nổi cơn thịnh nộ đến nơi. Nhưng mà không, ông Vỹ không những không tức mà ông còn cười thật to, ông cười to quá đến nỗi những người xung quanh phải mở to mắt ra để nhìn, họ không hiểu tại sao hôm nay ông chủ của họ lại thay đổi tính cách nghiêm nghị hàng ngày.

Thanh thở phào nhẹ nhõm, Thanh tưởng Thanh sắp bị ông Vỹ quát ột trận và tổng ra khỏi nhà, may mà ông ấy cười nếu không Thanh không còn dám theo Hoàng đến đây chơi nữa.

Thanh bị ông Vỹ hỏi rất nhiều chuyện, Thanh phải cố gắng trả lời hết những câu hỏi của ông, ông mới chịu buông tha cho Thanh.

Sau khi nói chuyện với ông Vỹ và uống nước xong, Thanh được Hoàng dẫn lên phòng, Thanh ngại ngùng không muốn đi nhưng vì Hoàng lôi tay Thanh mạnh quá, đi cũng không được mà ở cũng không xong, cuối cùng Thanh đành theo Hoàng lên lầu.

Thanh nhìn căn phòng ngập tràn trong màu trắng tinh khiết, từ tấm rèm, lớp giường, nước sơn, ghế xô pha, tất cả đều được phủ ga màu trắng.

Thanh đứng ngây ra ngắm, ngây ra nhìn, Thanh quên mất sự hiện diện của Hoàng trong phòng, trong mắt Thanh bây giờ chỉ có trời, chỉ có nước, chỉ có mây, Thanh cảm tưởng Thanh đang ở trên thiên đường, đang ở một cõi tiên nào đó.

Hoàng hỏi.

_ Em có thích không...??

Thanh giật mình.

_ Anh...anh vừa nói gì...??

Bàn tay Hoàng vuốt nhẹ má Thanh, giọng Hoàng vang lên như gió thoảng.

_ Em thấy căn phòng của anh thế nào...??

Thanh lúng túng trả lời.

_ Đẹp...đẹp lắm...!!

_ Em chỉ nói được như thế thôi sao...??

Thanh bước lùi lại, Thanh không muốn Hoàng và Thanh đứng gần nhau quá, trái tim Thanh không thể giữ nổi bình tĩnh, mặc dù lí trí Thanh nghĩ về một người đàn ông khác, nhưng từ sâu thẳm trong lòng Thanh có một sức mạnh vô hình đẩy Thanh và Hoàng xích lại gần nhau.

Thanh không hiểu tại sao Thanh không thể đối xử vô tình, lạnh nhạt với Hoàng, mà ngược lại Thanh luôn muốn làm cho Hoàng được vui vẻ, được hạnh phúc, chỉ có như thế Thanh mới có thể yên tâm, mới có thể mỉm cười. Tại sao Thanh lại phân vân, tại sao Thanh không thể quyết định được tình cảm của chính mình, tại sao lí trí và con tim của Thanh lại phân ra làm hai...??

Bao nhiêu câu hỏi hình thành trong đầu nhưng Thanh không thể trả lời, và không tài nào tìm được lời đáp cho chính mình. Thanh mệt mỏi, Thanh phân vân, Thanh mâu thuẫn, Thanh dằn vặt, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu tình cảm cứ mãi dồn nén, cứ mãi ứ đọng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Long đưa em gái về nhà, trên đường đi hai anh em đã nói rất nhiều chuyện với nhau. Thiên Kim bảo Long.

_Anh là thằng ngốc, nếu anh cứ chần chờ mãi anh sẽ mất chị Thu thật đấy...!!

_Em lại nói lung tung gì thế...?? Nếu cô ấy thật sự yêu Hoàng thì anh làm sao tách họ ra được...!!

_Anh có còn là đàn ông không...?? Nếu anh là đàn ông thì anh phải đấu tranh cho tình yêu của anh chứ...??

_Anh là đàn ông thì đã sao...?? Là đàn ông không có trách nhiệm, không có bổn phận, không có nghĩa vụ của mình sao...??

_Em biết là bây giờ anh đang bị mẹ ép lấy Ái Vân nhưng anh cũng phải nói rõ tình cảm của anh cho chị Thu biết để hai người cùng nhau vượt qua giai đoạn khó khăn này chứ...??

Long thở dài.

_Em làm ơn đừng bao giờ nhắc lại chuyện này trước mặt anh thêm một lần nữa được không...?? Bây giờ đầu óc đang rối, anh không muốn rối thêm, anh cần được yên tĩnh suy nghĩ...!!

Thiên Kim hét.

_Anh là một thằng ngốc, một tên đàn, có mỗi một câu nói “anh yêu em” mà cũng không dám nói gì...??

_Ừ, anh ngốc, anh đàn được chưa...?? Bây giờ em đã thỏa mãn, đã mãn nguyện chưa...??

_Chưa...?? Tất nhiên là làm sao em thỏa mãn được khi anh chưa tìm được người con gái anh yêu. Anh đại khờ quá, anh có biết là bây giờ chị Thu đang ở bên cạnh anh Hoàng không hả...??

Long tái mặt, đôi mắt đỏ ngầu, mặt Long buồn hần nhưng Long không có phản ứng gì, vì trong cuộc chiến này Long chỉ là một người đàn ông đứng bên lề, một người đàn ông không có danh phận trong lòng, trong trái tim Thanh, nếu có hai người cũng không thể đường đường chính chính đến với nhau.

Thiên Kim nói tiếp.

_Em lo sợ cho anh, lo sợ anh sẽ buồn, sẽ đau. Đừng có đấu em, em biết cảm giác của anh bây giờ, biết anh đang nghĩ gì...!!

_Mặc dù em chưa yêu ai và chưa để ý đến ai nhưng em biết, em hiểu, nhớ và yêu một người sẽ cho ta cảm giác như thế nào...!!

Kim cầm lấy tay Long.

_Ngay hôm nay anh nên nói ẹ biết anh đang yêu một cô gái khác, đang thích một cô gái khác để mẹ biết, mẹ hiểu và thông cảm cho anh...!!

_Nếu anh cứ mãi im lặng, nếu anh không nói gì mẹ lại tưởng anh đồng ý với cuộc hôn nhân do mẹ sắp xếp thì sẽ không còn cách nào cứu vãn được nữa đâu...!!

Long bật cười, xoa đầu em gái, Long bảo.

_Cảm ơn em. Đúng là chỉ có em mới hiểu được anh, mới lo lắng cho anh. Nhưng anh không thể làm theo cách của em được...!!

Kim nhủ mày hời.

_Tại sao...??

_Anh từng nói anh có nỗi khổ riêng, có chuyện cần giải quyết khi nào làm xong được mấy việc đó, anh mới có thể yên tâm đến với người con gái anh yêu...!!

Kim dài giọng

_Phải rồi, anh cứ làm đi, cứ đi giải quyết chuyện cá nhân của anh đi. Cứ làm theo ý anh muốn đi, em sợ đến lúc đó anh sẽ chẳng còn gì cả, tình mất, niềm tin mất, ngay cả ý nghĩ rằng anh đang có gì, sở hữu gì cũng mất luôn... !!

_Thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Anh hỏi em từ lần đó em có gặp lại Kiên không... ??

Kim đỏ bừng mặt đáp.

_Không... !! Em gặp lại anh ta làm gì... ??

_Anh không muốn em có bất cứ quan hệ gì với cậu ta nữa, cậu ta dám giờ trò đòi bại ra với em, lẽ ra anh đã định đưa cậu ta ra tòa nhưng vì nghĩ đến hình tượng, danh tiếng của em nên anh không làm thế nhưng điều đó không có nghĩa anh ủng hộ em và cậu ta gặp nhau, nói chuyện và đi chơi với nhau !!

_Em biết lỗi của em rồi... !! Em hứa từ nay sẽ không uống rượu, sẽ không đi chơi với mấy tên con trai như Kiên nữa... !!

_Biết thế là tốt... !!

Long lái xe vào gara để xe. Kim bước xuống xe, hai em lững thững đi vào nhà. Bà Phi Yến vừa mới nhìn thấy con trai, bà vui mừng reo lên.

_Cuối cùng con cũng về nhà. Con có biết mẹ và Ái Vân chờ con bao lâu rồi không... ??

Nghe nhắc đến tên của Ái Vân, cả hai anh em đều ngán ngẩm, người căm ghét cô ta nhất là Long. Long nhếch mép hỏi bà Phi Yến.

_Cô ta đến đây làm gì... ??

Bà Phi Yến cau mày.

_Con nói như thế mà nghe được à... ?? Nó đến đây tất nhiên là để gặp con rồi... !!

_Gặp con... ?? Giữa con và cô ta không có gì để nói với nhau cả... !!

Bà Phi Yến quát.

_Long... !! Con có biết là càng ngày con càng quá đáng không hả... ?? Nó là một cô gái tốt, một cô gái hiền ngoan, nó có gì không xứng với con mà con suốt ngày tỏ ra khinh ghét nó là thế nào... ??

Long mai mỉa.

_Hiền ngoan... ?? tốt bụng...?? Mẹ có nhầm lẫn không...?? Mẹ có biết cô ta là loại người gì không...??

_Nếu mẹ không biết được con người thật của cô ta thì con xin mẹ đừng vội nói lung tung. Con từng nói ngoài người con gái con yêu, con sẽ không lấy ai cả nên con xin mẹ đừng có ép con...!!

Kim mỉm cười thật tươi, ôm lấy cánh tay bà Phi Yến, Kim nịnh.

_Anh trai nói đúng đó mẹ. Mẹ để cho anh ấy chọn người con gái anh ấy yêu đi...!!

Bà Phi Yến hét Kim.

_Còn con nữa, sao bây giờ con lại quay sang ủng hộ nó là thế nào...?? Không phải ngày trước con bảo mẹ là nên để anh trai lấy Ái Vân hay sao...??

_Ngày trước là do con không hiểu chuyện, con không biết cô ta là người như thế nào nhưng bây giờ con biết rồi. Con không muốn anh trai con phải chịu khổ, phải chịu nhục khi sống chung với một người con gái như cô ta...!!

Bà Phi Yến gầm lên.

_Hai đứa im ngay....!! Mẹ không muốn nghe thêm một lời nào nữa. Dù các con có nói gì cũng không làm mẹ thay đổi quyết định nên đừng tốn công vô ích nữa...!!

Long và Kim chỉ còn biết thở dài, cả hai im lặng không nói gì nữa. Ái Vân thò đầu ra hỏi.

_Có gì không bác...??

Bà ta tươi tỉnh bảo.

_Không có gì đâu cháu... !!

Nhìn thấy Long, cô ta giả vờ bền lên.

_Anh đã về... ??

Thiên Kim cười nhạt, xóc ba lô trên vai, Kim bước lên lầu. Long thấy em gái đi, Long cũng bước theo sau. Bà Phi Yến nhắc Long.

_Kìa con...!! Sao con không xuống phòng khách nói chuyện với Ái Vân đi...!!

Long cười khẩy.

_Cô ta không phải là khách của con, mẹ đi mà tiếp... !!

Bà Phi Yến quát nhỏ.

_Con... !!

Long bỏ đi lên lầu, Kim cũng đi luôn. Bây giờ ở phòng khách chỉ còn lại hai người, bà Phi Yến và Ái Vân, cả hai nhìn nhau, rồi vội vàng quay mặt đi chỗ khác. Bà Phi Yến không ngờ con trai bà lại phản đối cuộc hôn nhân này dữ thế, dù bà đã tìm đủ mọi cách nhưng kết quả vẫn là con số không to tướng.

Bà ngượng vì cách cư xử của thằng con trai nên nhất thời bà không biết nói gì với Ái Vân, còn Ái Vân trong lòng đang sục sôi căm thù nên không thốt nổi nên lời. Cô ta đang tính cách trả thù Long và Thanh, cô ta cần làm cho họ phải đau đớn, phải trả giá cho những gì mà họ gây ra cho cô ta.

Trở về phòng, Long nằm dài trên giường, đầu óc Long bây giờ rối tuếch, tâm trạng bất ổn. Không chịu được không khí căng thẳng và khó chịu ở nhà, Long cầm chìa khóa xe ô tô, khép cửa, Long bước xuống lầu.

Vừa đặt chân xuống chân cầu thang, Long gặp bà Phi Yến đang định đi lên. Bà hét.

_Long...!! Ra đây mẹ bảo...!!

Long ngán ngẩm

_Nếu mẹ định nói chuyện với con về cô ta thì con không muốn nói gì với mẹ cả...!!

_Sao con ương bướng thế, gia đình nhà họ Châu có gì không tốt, không xứng với con, sao con phải phản đối cuộc hôn nhân này đến cùng...??

_Cô ta không phải là cô gái con yêu, không phải là người do con chọn làm sao con có thể vui vẻ lấy cô ta, ở bên cạnh cô ta cả đời. Tiền bạc không mang lại hạnh phúc cho con...!! Mẹ có biết là mẹ đang giết chết con nếu như mẹ ép con lấy cô ta không...??

_Sao lại chết...?? Mẹ hỏi con nếu không có tiền, con có thể sống được không...?? Mẹ hiểu là thanh niên các con bây giờ lúc nào cũng muốn lấy được người mình yêu nhưng còn sự nghiệp, còn danh tiếng, còn danh vọng do cuộc hôn nhân này mang lại, không lẽ con lại không quan tâm...!!

Long hạ giọng nói.

_Mẹ có biết là nếu đã mang thân con trai thì phải tự lập, phải tự gây dựng sự nghiệp ĩnh, nếu con có tất cả nhưng phải dựa vào gia đình vợ, dựa vào tài sản nhà vợ, con sẽ không thể nuốt trôi được nổi nhục mà họ mang lại cho con đâu...!!

_Con không muốn đi đâu, làm gì, cũng phải mang danh ăn bám vợ, ăn bám vào tài sản nhà vợ. Con sợ miệng lưỡi của thế gian lắm. Sống mà phải dựa vào người khác để vươn lên, phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác trong khi mình vẫn còn khỏe mạnh, còn có khả năng thì chẳng khác gì cây tầm gửi, khi gió bão quét ngã cái cây mà nó lờ gửi trao thân phận, cái cây mà nó kí sinh, nó cũng phải chết theo.

_Con không muốn làm một cây tầm gửi, không muốn làm một cái cây phải kí sinh trên thân một cái cây khác, con muốn tự đi lên bằng chính khả năng, bằng chính thực lực của mình. Mong mẹ hiểu và thông cảm cho con...!!

Bà Phi Yến đứng im nghe Long nói, những lời nói đầy khí khái, đầy khí phách của Long đã khiến bà phải suy nghĩ không ít. Nhưng cuộc hôn nhân này không chỉ mang lại danh tiếng, mang lại tiền tài cho gia đình bà mà còn củng cố thêm thế lực, thêm vây cánh cho hai đình nhà họ Hoàng và nhà họ Châu nên bà không dễ dàng gì từ bỏ nó.

Bà mỉm cười nói.

_Con nói hay lắm nhưng nếu con lấy Ái Vân cũng có gì là xấu đâu, mà ngược lại mẹ thấy rất hợp lí. Nó và con bằng tuổi nhau, cả hai gia đình lại tương xứng về gia thế, về tiền bạc, danh tiếng và quyền lực. Con bé Vân xinh đẹp, dịu dàng, hiểu biết, mẹ thấy không có cô gái nào xứng làm vợ con hơn nó. Con nên suy nghĩ kĩ lại đi...!!

_Con đã suy nghĩ kĩ lắm rồi. Con không thể lấy cô ta, không thể lấy một kẻ sống hai mặt như cô ta. Nếu mẹ hiểu cô ta là ai, cô ta đang làm gì chắc là mẹ sẽ không còn đứng ở đây để khuyên con lấy cô ta đâu...!!

Hết chịu nổi tính ương bướng của con trai, bà Phi Yến quát.

_Con im ngay...!!.. Mẹ không cho phép con được nói xấu Ái Vân. Con ghét nó nên con mới đặt chuyện nói xấu nó chứ gì. Một cô gái tốt như nó làm sao xấu xa như con nói được...??

Long cười nhạt.

_Mẹ yêu cô ta nên mẹ bênh cô ta, còn con, con tinh táo hơn mẹ, con biết cô ta và hiểu cô ta hơn mẹ nên cô ta không thể đóng giả làm người khác, không thể lừa được con...!!

Bà Phi Yến nhíu mày hỏi.

_Con nói như thế nghĩa là sao...??

_Có gì lạ đâu mẹ, nếu mẹ thực sự muốn biết cô ta là loại người nào, mẹ chỉ cần cho người đi theo cô ta một ngày thôi là mẹ sẽ biết cô ta là ai...!!

_Làm thế có khác gì theo dõi nó, làm thế không phải là đang vi phạm vào quyền lợi cá nhân của người khác sao...??

_Còn con thì sao...??Mẹ ép con lấy cô ta không phải là mẹ đang vi phạm vào quyền tự do kết hôn của con à...??

_Nhưng mẹ là mẹ của con...!!

_Nếu mẹ là mẹ của con mẹ càng phải tôn trọng quyết định của con chứ...?? Đàng này mẹ vì muốn củng cố thêm thế lực, muốn củng cố thêm tiền bạc, mẹ nỡ ép con lấy người con gái con căm ghét, mẹ làm thế không phải là đang hại chết con sao...??

_Con còn trẻ nên con không hiểu gì...!! Mẹ làm thế vì mẹ muốn tốt cho tương lai của con...!!

_Tốt cho tương lai của con...?? Mẹ nhầm rồi, cách làm ăn của gia đình cô ta sớm muộn gì cũng bị phá sản, sớm muộn gì bố cô ta cũng phải ngồi tù vì tội tham nhũng...!!

Bà Phi Yến quát.

_Long...!! Con có biết con vừa mới nói gì không...?? Nếu ai mà nghe tiếng thì sao...??

_Con đang nói đúng sự thật thì có gì mà con phải sợ...!! Chỉ có mẹ là không biết gì, chỉ có mẹ là tin vào thế lực, vào tài sản nhà cô ta, còn con, con không tin vào bất cứ một thứ gì cả, con chỉ tin vào khả năng của con thôi...!!

Bà Phi Yến thấy lo sợ vu vơ, bà vội hỏi.

_Những điều mà con nói là thật chứ...??

Long gật đầu.

_Vâng...!!

Long nói thêm.

_Nếu mẹ không tin con, mẹ có thể hỏi bố, bố là người biết rõ chuyện này nhất...!!

Bà Phi Yến cúi mặt xuống, bà đang suy nghĩ, đang tính toán, một lúc sau bà ngẩng mặt lên, bà bảo Long.

_Mẹ sẽ hỏi bố con vào tối nay, mẹ hy vọng con không lừa dối mẹ, nếu không mẹ không tha cho con đâu...!!

_Làm sao con dám đem chuyện này ra để lừa mẹ. Những lời con nói hoàn toàn là sự thật, hoàn toàn đúng với tình hình tài chính của công ty nhà họ Châu...!!

_Làm sao con biết được...??

_Đơn giản thôi...!!.., cái gì mà con cần biết con sẽ có cách truy tìm cho ra. Mẹ đừng quên bây giờ con là ai. Con là người quản lý trường học Minh Khai, là người đứng đầu công ty tuyển diễn viên, con phải biết nhân viên của mình có tính cách gì, có tài năng gì để thuê họ, để tìm cho họ một công việc, một vị trí xứng đáng chứ...??

Bà Phi Yến im lặng không đáp. Long ôm lấy bà, Long chân thành nói.

_Con biết là mẹ thương con, lo cho con nên mới ép con lấy Ái Vân nhưng cô gái đó không đơn giản như mẹ nghĩ đâu. Cô ta đã trải qua không biết bao nhiêu mối tình, đùa giỡn với không biết bao nhiêu người đàn ông, để đạt được mục đích của mình, cô ta sẽ không từ bất cứ một thủ đoạn nào.

_Mẹ có biết vì cô ta mà một cô gái ở trường con bị đánh đến ngất không...??, cô ta ghen ghét vì người đó hơn cô ta nên cô ta mới ra tay trả thù. Một cô gái như thế mà mẹ cũng ép con lấy thì con không hiểu là mẹ đang thương con hay là đang thương gia sản nhà cô ta...!!

Bà Phi Yến cảm thấy ấm lòng, đã lâu lắm rồi bà không được con trai ôm vào lòng như thế này. Long đã lớn thật rồi, đã trưởng thành, đã cao lớn hơn xưa, đã có những suy nghĩ chín chắn, và thông minh hơn bà nhiều, đúng là bà chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà quên đi cái hại sau lưng. Nếu cô ta thật sự đúng như những lời Long nói thì cô ta đáng sợ quá. Bà nghĩ.

_Mình phải cho người đi điều tra rõ chuyện này mới được, mình không muốn mai sau thằng con trai của mình phải khổ. Mà công ty nhà họ Châu cũng sắp phá sản rồi, mình còn hy vọng gì nữa...!!

Dù bà có thương con thì một người tính toán như bà ta cũng không thoát khỏi vòng danh lợi, cũng may bây giờ gia đình nhà họ Châu đang gặp vấn đề khó khăn về tài chính vì cách làm ăn, tính toán yếu kém và tham nhũng nếu không Long còn phải chịu khổ dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Thanh nhìn những con gấu bông do fan hâm mộ tặng Hoàng được chất đầy trong một căn phòng bên cạnh phòng ngủ của Hoàng. Thanh mỉm cười hỏi.

_Anh định làm gì với chúng đây...??

_Anh sẽ tặng lại em nếu em thích...!!

Thanh lắc đầu đáp.

_Em không muốn, em không thích gấu bông...!!

_Tại sao không...??

_Chúng thuộc về anh đúng không...?? À hay là, em có ý này... !!

_Ý gì...??

_Chiều nay anh có phải làm gì không...??

_Không... !! Em có việc cần nhờ anh à...??

_Vâng... !! Và việc này rất quan trọng... !!

Hoàng nheo mắt.

_Có gì em nói nhanh lên... !! Nhìn em có vẻ bí mật quá... !!

Thanh tò mò hỏi.

_Những con gấu bông này anh có dùng đến không...??

_Anh là đàn ông thì dùng gì đến gấu bông...!!

Thanh reo lên.

_Vậy thì may cho em quá. Anh cho em tất số gấu bông này nhé...??

Hoàng thấy Thanh vui vẻ nên cũng vui lây.

_Ừ...!! Em cứ lấy hết đi...!!

_Chiều nay anh đi cùng với em đến trại trẻ mồ côi được không...??

Hoàng nhú mày.

_Em còn mệt làm sao đến đó được. Em cứ nghỉ ngơi đi để hôm nào em khỏe anh và em cùng đến đó...!!

_Em không sao. Chỉ có một quả bóng làm sao hạ gục em được. Anh xem này...!!

Thanh dơ tay lên, cố gồng mình nhưng thân thể mảnh dẻ của Thanh làm gì có cơ bắp, Hoàng ôm lấy bụng, không nhịn được cười, Hoàng cười thật to. Hoàng cười to quá đến nỗi ông Vỹ và mấy người ngồi dưới phòng khách cũng đều nghe được tiếng cười của Hoàng.

Ông Vỹ thấy thằng con trai đã lấy lại được nụ cười, đã lấy lại được sinh khí sống, ông mừng đến rơi lệ, mấy người kia cũng thế, họ sụt sịt, lệ làm mờ cảnh vật xung quanh, họ không khóc vì đau buồn mà khóc vì vui mừng. Tất cả mọi người đều hạnh phúc, đều mỉm cười. Hoàng là linh hồn, là sự sống của căn nhà, khi sự sống mất đi thì mọi người cùng buồn theo.

Thanh thẹn đỏ mặt, sẵn con gấu bông để bên cạnh, Thanh đánh mạnh vào người Hoàng, làm Hoàng la oai oái.

_Tha cho anh...!! Tha cho anh...!! Anh xin lỗi...!!

Thanh hét.

_Xin lỗi mà anh vẫn còn cười được hả...??

Hoàng cố nén nhưng không tài nào nhịn được, cuối cùng Hoàng lại bật cười thật to. Thanh đánh tới tấp vào người Hoàng, cả hai chạy lòng vòng quanh căn phòng, tiếng cười đùa họ vang lên làm căn nhà thêm vui tươi, thêm hạnh phúc.

Cười chán, Thanh bảo Hoàng.

_Mình đi thôi anh không lại muộn giờ...!!

_Em đã thực sự khỏe chưa...??

_Em khỏe rồi...!!

Ông Vỹ thấy Hoàng và Thanh đang vác mấy con gấu bông ra xe, ông mỉm cười hỏi.

_Hai đứa đang làm gì đấy...??

Thanh lễ phép trả lời.

_Dạ, cháu định đem mấy con gấu bông này ấy đưa trẻ ở trại trẻ mồ côi...!!

Ông nhìn sững Thanh, một lúc sau ông gật gù bảo.

_Cháu làm thế là đúng, dù sao bọn trẻ ở đó cũng cần nó hơn Hoàng...!!

_Cảm ơn bác...!!

_Không người nên cảm ơn là bác mới đúng. Nhờ cháu mà thằng con trai của bác đã lấy lại được nụ cười, đã lấy lại được niềm tin, bác hy vọng cháu và nó có thể thực sự nên đôi...!!

Thanh giật thót, cố trốn tránh cái nhìn đầy hy vọng của ông Vỹ, Thanh tăng lớn hỏi.

_Hôm nay bác không phải đến công ty ạ...??

_Không...!! Hôm nay bác ở nhà...!!

_Chúc bác có một ngày nghỉ thật vui vẻ. Cháu đi đây...!!

Ông dặn vói theo.

_Hai đứa nhớ về sớm ăn cơm đầy nhé...!! Hôm nay bác tổ chức bữa tiệc nhỏ để chào đón cháu vì thế cháu không được vắng mặt đâu đấy...!!

_Dạ, cháu biết rồi...!!

Tuy chỉ là vừa mới gặp mặt nhưng Thanh cảm thấy yêu quý ông như cha. Thanh ôm lấy ông, hôn chụt lên má ông, Thanh mỉm cười bảo.

_Chào bác...!!

Ông mỉm cười, vẫy vẫy tay, Thanh và Hoàng lái xe đi. Hoàng cười khúc khích, Hoàng trêu.

_Em thích bố anh à...??

Thanh cầm con gấu con, Thanh đánh vào người Hoàng, Thanh cáu tiết quát.

_Anh nói lung tung gì thế...??

Biết là Hoàng trêu mình, Thanh le lưỡi nói tiếp.

_Nếu em thích bố anh thật thì sao...?? Bố anh vừa phong độ, vừa đỉnh đặc, vừa vui tính, vừa tốt bụng, một người như thế cũng xứng với em đấy chứ...??

Chiếc xe đang đi bình thường bỗng.

_Kết....!!

Người Thanh ngã về phía trước, tim Thanh nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt Thanh tái xám. Thanh hét.

_Anh làm gì thế hả...??

Mặt Hoàng trắng bệch, mồ hôi rỏ ròng ròng trên trán, Hoàng run giọng hỏi Thanh.

_Em..em vừa...vừa mới nói gì...??

Thanh cúi.

_Nói gì là nói gì...?? Anh phải hỏi rõ em mới trả lời anh được chứ...??

Hoàng khó nhọc lắm mới thốt nổi nên lời.

_Em..em thích... thích bố anh à...??

Thanh sững sờ mắt mấy giây, sau khi đã hiểu được Hoàng đang nói gì. Thanh ôm lấy bụng. Thanh cười đến chảy cả nước mắt, Thanh nói trong tiếng cười.

_Ai bảo anh thế...?? em nói em quý mến bố anh vì ông giống như cha em vậy, bố em cũng vui tính, cũng thương em như thế, gặp ông cho em cảm giác như đang gặp lại bố em nên em mới yêu quý ông, mới bịn rịn ông, mới ôm ông, mới hôn ông, chỉ có như vậy thôi...!!

Hoàng thở ra một hơi, Hoàng tức giận bảo Thanh.

_Em làm anh sợ hết hồn. Anh tưởng nếu đó là sự thật thì khổ cho anh quá, anh không muốn hai bố con anh tranh giành nhau một cô gái đâu...!!

Thanh đâm nhẹ vào người Hoàng, Thanh hét.

_Tên điên...!! Chỉ ăn nói lung tung...!! còn không mau lái xe đi...?? Sắp muộn giờ đến nơi rồi, từ lần sau anh mà còn dùng xe đột ngột kiểu này nữa thì chết với em...!!

_Tất cả cũng là tại em, ai bảo em nói một câu gây sốc như thế làm gì...??

_Anh còn nói...!!

Cả hai vừa đi vừa nghịch, vừa cãi nhau chí chóe như khi. Nhờ thế con đường đến trại trẻ mồ côi được rút ngắn lại, tình bạn giữa Thanh và Hoàng ngày càng gắn bó, Thanh không biết rằng bây giờ Hoàng không chỉ đơn giản coi Thanh là bạn nữa mà còn có một tình cảm khác đang nhen nhóm dần lên trong lòng Hoàng. Hoàng quay sang nhìn Thanh, trên môi Hoàng nở một nụ cười.

Người ta nói nếu đã là định mệnh thì không ai thoát khỏi được số phận. Thanh và Hoàng vừa đến cổng trại trẻ mồ côi, một chiếc xe hơi màu đỏ phóng vọt lên phía trước. Thanh vừa nhìn thấy chiếc xe, nhìn thấy chủ nhân đang ngồi trước tay lái, lòng Thanh thất lại, Thanh thật không ngờ là Thanh lại gặp được Long ở đây.

Long cũng không ngờ là có thể gặp được Thanh ở trại trẻ mồ côi này, cả hai im lặng nhìn nhau. Hoàng còn mãi lo tìm chỗ đậu xe nên không để ý đến sự hiện diện của Long.

Long lạnh lùng.

_Không ngờ là cô cũng đến đây...?? Tôi tưởng là cô đang nằm nghỉ ở nhà...!!

Thanh cay đắng đáp.

_Cảm ơn anh. Nhờ anh mà tôi không sao...!!

Thanh ghét hấn, Thanh căm hận hấn vì hấn không chịu đến thăm Thanh mặc dù hấn biết Thanh bị ngặt. Thanh mai mỉa hỏi hấn cho bố tức.

_Hôm nay anh cũng có nhã hứng đi dạo cơ à...??

_Cô..cô... !!

Hoàng bây giờ mới để ý đến sự có mặt của Long. Hoàng do không hiểu gì về mối quan hệ thật sự giữa Thanh và Long nên vui vẻ hỏi.

_Chào cậu... !!Cậu cũng biết trại trẻ mồ côi này à... ??

_Ừ... !!

Bọn trẻ do nghe quen tiếng xe ô tô của Long, nên chỉ một lúc sau khi Long đến cả bọn ủa ra vây lấy Thanh, Hoàng và Long vào giữa. Chúng kinh ngạc nhìn Hoàng không chớp, trong số bọn trẻ cũng có đứa biết Hoàng là ai nên bọn nó hét.

_Ca sĩ Hoàng Quân kìa chúng mày ơi...!!

Mấy đứa khác nhao nhao hỏi.

_Đâu...!!! Đâu...!!!

_Anh ấy ở đâu...??

Đứa cầm tay, đứa kéo áo, đứa đòi bế, Thanh không ngờ danh tiếng ngôi sao của Hoàng lại lan rộng như thế, ngay cả mấy đứa trẻ ở trại trẻ mồ côi cũng biết Hoàng là ai. Trong đầu Thanh vừa nhen nhóm một ý định, trên môi Thanh thoáng nở một nụ cười.

Long nhìn thấy nụ cười của Thanh, nhìn ánh mắt Thanh đang nhìn Hoàng không chớp, lòng Long đau nhói, trái tim Long đang đập thật nhanh, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, nếu không phải cố gắng kìm chế sự tức giận đang sục sôi trong lòng thì có lẽ Thanh đã bị Long lôi đi rồi.

Thanh bắc loa lên miệng, Thanh hô to.

_Các em tề thật đấy, có anh Hoàng là quên luôn chị rồi...!! Từ lần sau chị sẽ không dám đến chơi với các em nữa đâu...!!

Thằng bé mà lần trước Thanh tắm cho nó, nó nắm lấy tay Thanh, nó ngóng ngiu bảo.

_Em thương chị mà...!!

Thanh cúi xuống, bế lấy nó, Thanh trêu.

_Em thương chị nhiều không...??

_Nhiều...!!

_Nhiều là bao nhiêu..!!

Nó vòng tay ra, nó ôm lấy Thanh, nó thì thầm bảo.

_Nhiều lắm... !!

Thanh mỉm cười, Thanh thơm nhẹ lên má nó. Thanh bảo bọn trẻ.

_Các em có thích lấy gấu bông không... ??

Cả bọn hô to.

_Dạ thích...!!

_Nếu thế xếp thành một hàng dài cho chị xem nào...!!

Thanh xắn tay áo lên, hai tay chống sườn, trông Thanh bây giờ rất giống một cô giáo dạy thể dục. Long và Hoàng đứng khoanh tay, thân người dựa vào xe, cả hai đang quan sát Thanh.

Thanh hô.

_Tất cả nghiêm...!! Ai có tên thì hô lên nhé...!!

Tiếng dạ vang rền.

_Vâng...!!

Mấy bà xơ trong nhà, nghe thấy tiếng hô của bọn trẻ, họ cũng đều bước cả ra ngoài sân. Họ cười khúc khích, bọn trẻ chưa có lúc nào lại ngoan ngoãn

và nghe lời như lúc này.

Thanh được Hoàng mở cốp xe, gấu bông nhiều quá nên chiếc xe được chất đầy toàn gấu bông. Thanh phát cho bọn trẻ mỗi đứa một con gấu bông. Thanh nói.

_Chị xin lỗi nếu như số gấu bông ở đây không đủ cho các em, còn nếu thừa thì chị sẽ phát cho em nào nhỏ nhất thêm một con nữa. Các em có đồng ý không nào...??

_Vâng...!!

Thanh gạt gù hải lòng.

_Các em ngoan lắm. Nào nhận quà thôi các em...!!

Sau khi phát hết số gấu bông cho bọn trẻ, Thanh cũng mệt bỏ cả người, Thanh nằm lún ra thảm cỏ ngoài sân, Thanh ngước mắt nhìn lên bầu trời, nhìn những đám mây trắng đang lững lờ trôi, Thanh lẩm bầm đọc.

" Có khi nào trên đường đời tấp nập.

Ta vô tình đi lướt qua nhau.

Bước lơ đãng chẳng ngờ đang để mất.

Một tâm hồn ta đã đợi từ lâu... ??"

Nước mắt trên khóe mi Thanh chảy ra, Thanh giật mình không hiểu tại sao Thanh lại khóc, tại sao Thanh lại buồn.

Bài thơ này sao Thanh thấy quen thuộc quá, phải chăng đã có một thời Thanh từng đọc, từng ghi nhớ, từng gửi trao cho ai... ??

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Bọn trẻ con ngây thơ, trong sáng không hiểu chuyện tình cảm phức tạp giữa Hoàng, Long và Thanh nên chúng nó vô tình bảo Hoàng.

_Lần trước anh Long và chị Thu có đến đây chơi. Hai anh chị mua cho bọn em rất nhiều quà...!!

Một đứa khác lại nói tiếp.

_Anh chị rất đẹp đôi. Lần trước anh chị còn hôn nhau nữa...!!

Hoàng đang cười bỗng im lặng hẳn, mặt Hoàng buồn rười rượi, Hoàng hỏi bọn trẻ.

_Hai chị ấy có thường xuyên đến đây không...??

_Dạ, chỉ có một lần duy nhất cách đây mấy hôm...!!

Hoàng quay lại nhìn Thanh, Hoàng thấy Thanh đang ngồi im ngấm biển, Hoàng bảo bọn trẻ.

_Các em ở đây chơi nhé...!! Anh đến nói chuyện với chị Thu đây...!!

_Vâng...!!

Thanh đang mãi ngấm nhìn hoàng hôn, ngấm nhìn cảnh đẹp của thiên nhiên nên không hay là Hoàng đang đến gần. Hoàng ngồi xuống bên cạnh Thanh, Hoàng hỏi.

_Em đang nghĩ gì thế...??

Thanh mỉm cười.

_Không, em không nghĩ gì cả. Em chỉ đang ngắm biển thôi...!!

Hoàng đưa mắt nhìn ra xa, lòng Hoàng đầy buồn đau. Hoàng nói.

_Anh và Thiên Vy cũng đã từng có rất nhiều kỉ niệm liên quan đến biển, cô ấy cũng giống như em rất yêu thiên nhiên, tính cô ấy hồn nhiên, trong sáng và ngây thơ...!!

_Anh và cô ấy thường xuyên trốn học để đi chơi, bọn anh lang thang khắp các con đường, có một lần do đi quá xa bọn anh bị lạc, hậu quả là anh và cô ấy phải ngủ qua đêm ở trên xe. Đó là một kinh nghiệm anh không thể nào quên được. ...!!

_Bây giờ cô ấy đã mất rồi, thứ mà cô ấy để lại cho anh chỉ là những kỉ niệm, vui có, hạnh phúc có, đau thương có, anh tin là trên thiên đường, cô ấy vẫn đang nhìn anh, đang dõi theo anh...!!

Nước mắt Thanh rơi xuống, lòng Thanh buồn đau, trái tim Thanh đau nhói, lệ không ngừng chảy, Thanh không hiểu tại sao mỗi lần Hoàng buồn, mỗi lần Hoàng nhắc đến tên người con gái Thiên Vy là Thanh lại không kìm nén được cảm xúc, phải chăng giữa Thanh và Thiên Vy có một sợi dây vô hình nào đó đang gắn chặt hai người lại với nhau.

Thanh cầm lấy tay Hoàng, Thanh run giọng bảo.

_Anh...anh đừng buồn. Em tin là cô ấy cũng không muốn vì cô ấy, anh phải sống những ngày tháng còn lại trong bóng tối, cô ấy yêu anh nên sẽ cầu chúc cho anh luôn được hạnh phúc, luôn mỉm cười. Anh hãy mở rộng trái tim của anh ra, em tin là anh sẽ tìm được một người con gái có thể yêu anh...!!

Hoàng nhìn thật sâu vào mắt Thanh, lau hai dòng lệ chảy trên má Thanh, Hoàng hỏi.

_Em đang lo lắng điều gì đúng không...??

_Em không lo lắng gì cả...!!

Hoàng đau đớn nói tiếp.

_Có...có phải em và Long là.....??

Thanh tái mặt.

_Anh...anh bảo sao...??

_Đừng cố giấu anh, bọn trẻ bảo em và cậu ta đã từng đến đây, hai người còn hôn nhau nữa. Anh xin lỗi vì anh mà em phải rời xa cậu ấy, anh không muốn hại em thêm nữa. Em nên quay về với tình yêu của em đi, còn anh, anh sẽ có cách giải thích cho báo chí hiểu...!!

Thanh sợ hãi.

_Anh...anh đừng nói thế, giữa em và anh ấy không có gì đâu...!!

Mặc dù trong lòng đang rất đau nhưng Hoàng thật sự thích và thực sự quý Thanh, Hoàng không muốn trái tim Thanh bị chia ra làm hai phần nên Hoàng bảo.

_Anh biết em là một cô gái tốt bụng, một người bạn chân thành nhưng tình yêu và tình bạn không giống nhau, anh không muốn làm tổn thương em, và cũng không muốn nhìn thấy em khóc, em buồn vì anh...!!

_Hãy đến với cậu ta đi, Cậu ta mới thực sự là người em yêu, mới thực sự là người em chọn, đừng vì một người bạn như anh mà làm hỏng đi tình cảm tốt đẹp của hai người...!!

Thanh khóc nức lên, Thanh ôm lấy mặt, Thanh không biết phải nói và phải giải thích với Hoàng như thế nào nữa. Long đứng ở đằng xa nhìn Thanh và Hoàng. Trong lòng Long lúc này cũng đau chẳng kém gì Thanh, có lẽ Long còn đau hơn Thanh nhiều, vì yêu mà không dám nói, không dám thổ lộ cho người mình yêu biết mình đang yêu, đang để ý đến người đó, có khác gì sống mà không có không khí, không có hơi thở.

Hoàng đứng dậy, sống mũi Hoàng cay cay, chỉ mới hôm qua, Hoàng còn lằng lằng với cảm giác có bạn gái, có người yêu, có người để chia sẻ mọi thứ nhưng hôm nay mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Hoàng để yên cho Thanh khóc, Hoàng bước lại gần Long, Hoàng bảo.

_Mình có chuyện cần nói với cậu...!!

Long nhướng mày.

_Giữa hai chúng ta có gì cần nói với nhau sao...??

_Sao lại không...??Cậu không quan tâm bây giờ Thu đang thực sự nghĩ về ai à...??

Long đau đớn nói.

_Không phải bây giờ cô ấy đang ở bên cạnh cậu sao...??

_Cô ấy làm thế chỉ vì tình bạn thôi, còn người mà cô ấy thực sự nghĩ đến là cậu chứ không phải là mình...??

Chìa khóa xe ô tô trên tay Long rơi xuống đất, Long run rẩy hỏi.

_Cậu...cậu vừa...vừa nói gì...??

Hoàng thở dài nói tiếp.

_Mặc dù mình là người cô ấy chọn ở bên cạnh nhưng tâm hồn, trái tim của cô ấy không hướng về mình. Mình sẽ cố gắng kết thúc chuyện này sớm để hai người được ở bên nhau...!!

Long nhìn Hoàng không chớp, từng lời nói của Hoàng làm trái tim Long đập thật nhanh, làm khuôn mặt Long đỏ hồng. Long lo lắng hỏi.

_Còn cậu, cậu sẽ giải quyết chuyện này thế nào đây...?? Phóng viên, và báo chí sẽ không tha cho cậu...!!

Hoàng vỗ vai Long.

_Cậu yên tâm, mình sẽ có cách, mình biết sẽ rất thiệt thòi cho cậu khi để người mình yêu bên cạnh mình nhưng mình không thể trả cô ấy về bên cạnh cậu ngay bây giờ được, mình cần cô ấy đóng giả làm bạn gái mình nốt tháng này cho đến khi mình quảng bá xong album, cậu không phiền nếu mình làm như thế chứ...??

Long lắc đầu.

_Cậu đừng nói thế, việc cô ấy chọn ai là quyền của cô ấy, mình và cậu không có quyền bắt ép cô ấy...!!

Long quay lại nhìn Thanh, Long thấy Thanh đang khóc, lòng Long đau nhói, Long muốn chạy đến bên cạnh Thanh, muốn ôm lấy Thanh, muốn nói nhiều điều với Thanh nhưng Long không thể làm thế, Long không thể...!!

Cả hai tuy đứng gần nhau nhưng họ cảm tưởng họ là hai đường thẳng không thể nào có một điểm chung, cả hai có một gánh nặng, có một quá khứ, có một bức màn bí ẩn vẫn chưa tìm ra được đáp số, chỉ khi nào bài toán đó giải xong, họ mới thực sự đến được với nhau.

Hoàng thở dài, ngược mắt nhìn mây trắng bay, lòng Hoàng réo gọi.

_Thiên Vy...!! Bây giờ em đang ở đâu, em có biết là anh đang nhớ em nhiều lắm không...??

Ba người mang ba tâm trạng khác nhau, Hoàng vẫn chưa thoát khỏi bóng ma của quá khứ, Hoàng chưa bao giờ quên Thiên Vy, hình như Hoàng đang yêu Thanh, đang thích Thanh qua hình bóng của Thiên Vy.

Long yêu Thanh nhưng không dám nói, còn Thanh vẫn chưa xác định được tình cảm của bản thân. Thanh không biết là Thanh nên làm theo con tim hay nên làm theo lý trí mạch bảo. Thanh yêu và thích Long là sự thật nhưng Thanh không thể rời xa Hoàng, không thể nhìn thấy Hoàng buồn, Hoàng không vui.

Nhiều lúc Thanh tự hỏi là tại sao lại thế...?? Tại sao Thanh không thể vô tình với Hoàng nhưng không ai có thể trả lời cho Thanh, không ai cả...!!

Trên đường trở về nhà Thanh và Hoàng đều im lặng không nói gì, lúc đi thì vui vẻ như thế nhưng khi về không khí giữa hai người trở nên căng thẳng và mệt mỏi.

Thanh hết chịu nổi, Thanh quay sang bảo Hoàng.

_Anh nói gì đi chứ...??

_Anh thì có gì để nói với em nữa đâu...!!

_Ý anh bảo tình bạn giữa hai chúng ta kết thúc chứ gì...??

_Sao em lại nói thế...?? Anh có nói như thế bao giờ đâu mà em lại xuyên tạc lời của anh thế...!!

_Không nói nhưng thái độ xử sự của anh đang biểu hiện như thế còn gì...??

Hoàng bật cười.

_Em ngốc quá, con người cũng phải có lúc rơi vào trạng thái suy tư, và nghiền ngẫm chứ...!!

Thanh bảo.

_Nếu thế anh nói cho em biết anh đang nghĩ gì đi...!!

_Bí mật...!!

Thanh dài giọng.

_Nói đi mà...!!

Hoàng xoa đầu Thanh, Hoàng lắc đầu bảo.

_Bé con...!! Em đừng đối xử tốt với anh quá nếu không anh sẽ không kiềm chế được lòng anh nữa đâu. Anh sợ anh sẽ chen vào chuyện tình cảm giữa em và Long. Nên từ nay em đừng cười với nhau nhiều quá và cũng đừng quan tâm đến anh nhiều quá, em đã biết chưa...!!

Thanh nhú mày.

_Tại sao em không nên quan tâm đến anh...?? Tại sao em không thể đối xử tốt với anh...??

Hoàng thở dài.

_Tại vì em còn nhỏ dại quá nên em không hiểu mối quan hệ giữa nam và nữ phức tạp như thế nào đâu. Vì thế từ lần sau nếu em có ban cho ai nụ cười, ánh mắt của em, em phải tính toán xem những hành động ấy có ảnh hưởng đến người đó hay không...??

Thanh ngơ ngác không hiểu gì cả, nhìn khuôn mặt ngơ ngẩn của Thanh, Hoàng cười bảo.

_Em đừng nghĩ nhiều quá, hãy sống đúng thật với con người của em, anh không muốn em phải thay đổi vì bất cứ một ai...!!

_Vâng. Em nhớ rồi...!!

_Chắc là bố anh đang đợi hai chúng ta ở nhà...!!

Thanh hô.

_Tăng tốc lên nào...!!

Hoàng cười thật to.

_Vâng, thưa cô chủ...!!

Khi cả hai về đến nhà, tiệc đã được người làm trong nhà chuẩn bị gần xong. Bỗng từ sau nhà có một con chó to màu trắng phóng thẳng ra cổng. Thanh hét to.

_Cứu em với...!!

Hoàng sợ hãi hét con chó.

_Dừng lại...!! Máy đang làm gì thế hả...??

Thanh nhảy loi choi như một con khỉ, Thanh tưởng Thanh sắp bị nó cắn đến nơi, nhưng mà không, nó nhảy chồm lên người Thanh, nó liếm khắp mặt Thanh, Thanh vừa nhột vừa kêu.

_Buồn quá...!! Tránh ra nào chó ngoan...!! Tránh xa...!!

Hoàng sững sờ nhìn cảnh Thanh bị con chó vờn không chớp. Người Hoàng run run, con chó này được Hoàng và Thiên Vy nuôi chung, khi Thiên Vy mất, ngoài Hoàng và ông quản gia thì không một ai có thể lại gần được nó, vì sợ nó cắn người khác nên nên nó mới hay bị xích, không hiểu hôm nay làm cách nào nó lại thoát được ra ngoài.

Hoàng không hiểu tại sao chỉ vừa mới gặp mặt Thanh, nó lại thân thiện thế kia...?? Nhìn cảnh Thanh bị nó liếm khắp mặt, đuôi không ngừng vẫy, mặt Hoàng trắng bệch, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng. Hoàng đứng không còn vững nữa. Hoàng phải vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo.

Con chó cứ bám riết lấy Thanh, nó không chịu buông Thanh ra, khi đã làm quen được với nó. Thanh ôm lấy nó, Thanh thì thầm bảo nó.

_Chó ngoan từ lần sau không được dọa chị như thế này nữa nhé...??

_Em có biết là vì em mà suýt chút nữa là trái tim chị nhảy ra khỏi lồng ngực không hả...??

Thanh đứng dậy, Thanh hỏi Hoàng.

_ Con chó này tên là gì hả anh...??

Giọng Hoàng run run.

_ Bạch...Bạch Tuyết....!!

_ Bạch Tuyết...!! Cái tên nghe cũng hay đấy...!!

Thanh ngồi xuống, vỗ nhẹ vào đầu nó, Thanh bảo.

_ Bạch Tuyết ngoan, ngồi xuống nào...!!

Con chó làm theo lời Thanh, Thanh bảo nó tiếp.

_ Đứng hai chân lên nào...!!

Con cho dơ hai chân trước lên, lưỡi nó thè ra, nó đi lòng vòng xung quanh Thanh. Thanh vui quá, hai tay đập vào nhau. Thanh tíu tít khoe Hoàng.

_ Anh xem này...!!, nhìn con chó tài chưa này...!! Nó giỏi quá phải không anh...??

Thanh không để ý đến khuôn mặt trắng bệch như xác chết của Hoàng, từng lời nói, cử chỉ của Thanh bây giờ không khác gì Thiên Vy, ngay cả cách Thanh cười, Thanh đùa nghịch với con chó cũng không khác là bao.

Thanh bảo nó.

_ Bắt tay nào...!!

Bàn tay Thanh dơ ra, con chó ngồi xuống, nó đưa một chân cho Thanh bắt. Thanh nắm lấy chân nó, một tay kia dơ lên trán, Thanh đang chào theo kiểu nhà binh.

Thanh quay lại nhìn Hoàng, trên môi Thanh nở một nụ cười. Nụ cười Thanh vừa dứt, Hoàng thì thầm gọi.

_ Thiên...Thiên Vy...!!

Hoàng nằm lăn ra đất. Thanh hốt hoảng kêu to.

_ Anh Hoàng...!!! Anh Hoàng...!!

Thanh hét lên.

_ Có ai không...?? Anh Hoàng bị ngất...!!

_ Mau giúp với...!!

Mọi người trong nhà vội chạy cả ra ngoài sân, họ nhanh chóng đưa Hoàng lên phòng. Ông Vỹ thở dài nói.

_ Căn bệnh cũ của nó lại tái phát rồi...!!

Thanh sợ hãi hỏi.

_ Anh ấy có sao không hả bác...!!

_ Cháu không cần phải lo lắng quá đâu. Nó chỉ cần được yên tĩnh nghỉ ngơi là sẽ khỏe lại thôi...!!

Mắt Thanh rom róm lệ.

_ Cũng tại cháu, nếu cháu không bắt anh ấy đưa cháu đến trại trẻ mồ côi, chắc là anh ấy sẽ không bị ngất...!!

Ông vỗ vai Thanh, ông bảo.

_ Cháu đừng nói thế, bệnh của nó dù cháu không đưa nó đi đâu, nó cũng không tránh được. Tình trạng bệnh tật của nó đã khá hơn trước rất nhiều, ngày trước chỉ cần đến chỗ đông người, hay gặp người lạ là nó lăn ra bất tỉnh nhân sự, bây giờ nó có thể đi ra ngoài, có thể làm những gì mà nó thích là bác đã mừng lắm rồi...!!

_ Có...có phải anh ấy bị như thế là vì chị Thiên Vy...??

_ Đúng thế, Thiên Vy là tất cả đối với nó nên khi con bé mất là một cú sốc quá lớn đối với nó...!!

Thanh gật đầu.

_Cháu hiểu. Chắc là chị ấy xinh lắm..!!

Ông Vỹ kinh ngạc hỏi Thanh.

_Hoàng không nói gì với cháu à...??

Thanh ngơ ngác hỏi lại ông Vỹ.

_Anh ấy nói gì cơ à...??

_Nếu nó không nói với cháu thì bác cũng không nên nói gì...!!

Thanh năn nỉ ông Vỹ.

_Bác làm ơn nói cho cháu biết đi mà. Dù sao chuyện này sớm muộn gì cháu cũng biết, bác nói sớm cho cháu đề cháu còn ăn ngon ngủ kĩ, nếu không cháu sẽ chết vì tò mò mất....!!

_Thôi được rồi. Cháu theo bác xuống phòng khách...!!

_Dạ...!!

Thanh lú lú theo ông Vỹ xuống lầu, ông Vỹ bảo bác quản gia.

_Bác mang album ảnh gia đình ra đây....!!

_Vâng thưa ông chủ....!!

Thanh không hiểu, chuyện của chị Thiên Vy thì có gì liên quan đến ảnh của gia đình, và Thanh lại càng không hiểu, việc Hoàng quen biết Thanh thì có liên quan gì đến Thiên Vy.

Bác quản gia đưa cho ông Vỹ một cuốn album dày, bác lễ phép nói.

_Nó đây thưa ông chủ...!!

_Cảm ơn bác....!!

Ông Vỹ giờ từng trang một, giờ đến trang thứ ba, ông đưa nó cho Thanh. Ông bảo.

_Cháu hãy tự xem đi...!!

Thanh run run cầm lấy, mặt Thanh tái nhợt, Thanh mở to mắt nhìn người con gái trong bức ảnh, Thanh lắp bắp.

_Sao...sao chị..chị ấy lại...lại giống hệt cháu thế...??

Ông Vỹ thờ dãi đáp.

_Bác cũng không ngờ là trên đời này lại có hai người con gái giống hệt nhau mà lại không có quan hệ huyết thống, hay anh em gì...!! Bác nghĩ đúng là do ông trời cô tình trên người chúng ta....!!

Thanh xem hết cuốn album, Thanh xem đi xem lại, càng nhìn Thanh càng thấy hoa mắt, càng nhìn Thanh càng thấy nhức hết cả đầu.

Trái tim Thanh như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực, con đầu như muốn xé Thanh ra từng mảnh, Thanh lão đảo, không chịu đựng được hơn nữa, Thanh nằm lãn ra sàn nhà. Ông Vỹ sợ hãi hét.

_Thu....!! Thu...!! Cháu sao thế...??

_Mọi người đâu...!! Mau gọi bác sĩ...!!

Chỉ trong vòng có mấy phút, cả hai người, Thanh và Hoàng đều lãn ra bất tỉnh, Ông Vỹ ôm đầu.

_Thật không thể nào hiểu nổi, hai đứa này bị làm sao thế nhỉ...??

Trong giấc mơ Thanh mơ thấy có một cô gái giống hệt Thanh, cô ta vẫy Thanh lại gần, cô ta bảo.

_Cô còn nhớ tôi không...??

Thanh chỉ vào người Thanh, Thanh ngơ ngác hỏi.

_ Cô là ai...??

_ Tôi là cô, cô là tôi. Cô đã quên rồi sao... ??

Thanh lắc đầu đáp.

_ Cô không thể nào là tôi, và tôi cũng không thể nào là cô. Tôi là người sống, còn cô, cô đã chết... !!

Cô ta bật cười.

_ Tôi chết nhưng tôi vẫn sống mãi, còn cô, cô sống mà như đã chết... !!

Thanh cúi.

_ Cô nói như thể nghĩa là sao... ?? Tôi không hiểu gì cả... ??

Cô ta chỉ vào trái tim, cô ta bảo.

_ Cô hãy làm theo con tim của cô. Nó sẽ chỉ đường cho cô đi, đừng cố chống cự lại nó, nếu không cô sẽ khổ đau, cô sẽ đánh mất thứ quý giá của đời mình. Tình yêu khi đã mất rồi, sẽ không lấy lại được nữa đâu...!!

Cô ta càng nói, Thanh càng mù mờ không hiểu. Thanh nói.

_ Cô có thể giải thích rõ hơn được không...?? Tôi không hiểu gì cả...!!

Cô ta nắm lấy tay Thanh, bàn tay cô ta rất lạnh, môi cô ta nở một nụ cười. Cô ta chỉ.

_ Cô có nhìn thấy người đàn ông đang chờ cô ở phía trước kia không...??

Thanh nhìn theo hướng tay của cô ta, Thanh giật mình vì chờ Thanh ở phía trước không chỉ có một người, mà có hai người con trai đang chờ Thanh. Thanh run rẩy hỏi.

_ Tôi nên chọn ai đây...??

Cô ta lại chỉ vào trái tim, cô ta nói.

_ Tôi đã nói là cô nên làm theo trái tim của cô, nó bảo cô nên làm gì cô nên làm theo, đừng cố phớt lờ nó đi, vì dù cô có cố cũng không có tác dụng đâu, không ai chống lại được số mệnh của mình.

_ Hãy lựa chọn cho đúng. Cô nên hiểu cảm giác của chính mình, người đàn ông nào mới thực sự mang lại hạnh phúc, mang lại bình yên cho cô, mới khiến cô không thể rời xa, khiến cô có thể hy sinh vì người đó, đừng vì những suy nghĩ, tình cảm bùng bột nhất thời mà đánh mất đi người đàn ông quan trọng của đời cô...!!

Thanh hỏi.

_ Chị là ai...?? Tại sao chị lại giống tôi thế... ?? Tại sao chị cứ ám ảnh tôi... ??

Thanh ôm lấy đầu, Thanh rên rỉ.

_ Tại sao tôi không thể rời xa anh Hoàng... ?? Tại sao tôi luôn lo lắng cho anh ấy... ?? Tại sao tôi lại sợ làm cho anh ấy buồn... ?? Tại sao mọi thứ xảy ra với anh ấy tôi đều muốn quan tâm...?? Tại sao... ?? Cô hãy nói cho tôi biết đi... ??

_ Thật sự tôi là ai... ?? là ai... ??

Cô ta ôm lấy Thanh, giọng cô ta nhẹ như gió thoảng.

_ Cô nghe xem trái tim cô đang đập rất nhanh... !! Cô có cảm nhận được gì không... ?? có nghe thấy tiếng gì không... ?? Có nghe con tim cô đang gọi tên ai không... ??

Thanh im lặng nhắm mắt lại, trong lòng Thanh bây giờ hoàn toàn trống rỗng, Thanh cảm nhận được tiếng lá rơi, Thanh có thể nghe được tiếng chim hót, đang mơ màng Thanh nghe thấy giọng nói của một người.

_ Thu... !! Thu... !!

Thanh giật mình tỉnh giấc, thì ra tất cả mọi thứ chỉ là một giấc mơ, sờ lên trái tim mình, Thanh thấy nó vẫn còn đang đập rất nhanh.

Thanh mở mắt, hình bóng đầu tiên Thanh nhìn thấy là khuôn mặt lo âu của Hoàng, Thanh nhìn Hoàng thật kỹ, không hiểu tại sao bây giờ Thanh thấy Hoàng gần gũi với Thanh đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Thanh ôm lấy Hoàng, Thanh gọi tên Hoàng.

_Hoàng... !! Em...em nhớ anh... !!

Thanh giật mình kinh hãi, Thanh không hiểu tại sao Thanh lại làm thế, vội buông Hoàng ra, Thanh đỏ bừng cả mặt, Thanh lắp bắp.

_Em...em xin lỗi. Em không cố ý làm anh phải lo sợ. Em...em chỉ...chỉ...!!

Hoàng ôm lấy Thanh, Hoàng nói.

_Em có biết là anh hết hoảng như thế nào khi thấy em bị ngất không...?? Anh thật vô ý quá, lẽ ra anh phải biết sức khỏe của em không được tốt, anh không nên đưa em đi chơi mới phải...!!

Thanh mỉm cười, Thanh nắm lấy tay Hoàng, Thanh nhắm mắt lại, Thanh đang cảm nhận nhịp đập của con tim mình, đang điều hòa lại hơi thở, Thanh mở mắt ra, Thanh cười.

_Em không hiểu tại sao em không thể xa anh, không thể đối xử vô tình với anh nhưng em hiểu là em thực sự quý mến anh. Có phải hai chúng ta đã từng quen biết nhau đúng không anh...??

Hoàng sửng sốt không thốt nên lời, cách Thanh nhìn Hoàng bây giờ mới gần gũi, mới đáng yêu, mới giống Thiên Vy làm sao, Hoàng đỏ bừng cả mặt, Hoàng sợ hãi, vội quay mặt đi chỗ khác, Hoàng sợ nếu còn nhìn Thanh thêm một lúc nữa, Hoàng sẽ không điều khiển được hành động của mình.

Thanh ngây thơ không hiểu được nỗi khổ của Hoàng, Thanh cúi xuống hỏi Hoàng.

_Anh sao thế...??

Hoàng quay mặt lại nhìn Thanh, Hoàng run rẩy nói.

_Anh...anh xin...xin lỗi...!!Anh...anh...!!

Thanh mở to mắt nhìn Hoàng, nhìn cử chỉ lúng túng của Hoàng, Thanh hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra với anh à...??

Hoàng đứng bật dậy, Hoàng bảo.

_Em nghỉ ngơi đi, anh về phòng đây...!!

Thanh hỏi.

_Mấy giờ rồi hả anh...??

_Chín giờ sáng...!!

Thanh bật dậy như lò xo. Thanh kêu lên.

_Chết em rồi...!!! Em lại đi học muộn nữa rồi kiểu này cô giáo lại trách phạt em mất...!!!

Hoàng phì cười.

_Em quên hôm nay là chủ nhật à... ??

Thanh gật gù.

_À em quên. Thế bây giờ em phải làm gì cho hết ngày đây... !!

Hoàng nắm lấy tay Thanh.

_Hay là em cùng anh đến công ty nhé...??

Thanh gật gù.

_Vâng...!!

Thanh nhìn bộ quần áo đang mặc trên người. Thanh áp úng.

_Có lẽ em không đi được đâu. Em cần phải về nhà tắm rửa, thay đồ. Em không ngờ là em lại ngủ lâu như thế...!!

Hoàng lắc đầu bảo Thanh.

_Em không cần phải về nhà đâu. Ở đây anh còn nhiều quần áo cho em thay, anh nghĩ là em có thể mặc tạm quần áo của Thiên Vy, em thấy sao...??

Thanh thấy lạnh hết cả người nhưng vẫn gật đầu đáp.

_Vâng...!!

Thanh nhìn tủ quần áo, Thanh chọn được một bộ đồ ưng ý, Thanh mang nó vào phòng tắm. Khi Thanh bước ra ngoài, Hoàng phải khó khăn lắm mới không buột miệng gọi tên Thiên Vy.

Thanh thấy Hoàng cứ nhìn mình mãi, vừa thẹn, vừa ngượng. Thanh gất nhỏ.

_Mình đi thôi anh...!!

_Ừ...!!

Cả hai vừa bước vào trong. Thanh gặp ngay Long Nhật ở trước cửa. Vừa nhìn thấy hấn, Thanh tái hết cả mặt, Thanh run sợ, Thanh không muốn nhìn thấy hấn, không muốn gặp lại hấn một chút nào.

Long ngược lại gặp lại Thanh thế này khiến Long vui hấn, vì Long đã được Hoàng nói cho Long biết tình cảm thật của Thanh.

Hấn tươi cười chào.

_Chào...!! Hôm nay cậu đi làm trễ thế...??

Hoàng mệt mỏi trả lời.

_Mình bị căn bệnh cũ tái phát hành hạ nên bây giờ mới nhắc nỗi thân thể đến đây...!!

_Cậu không sao chứ...??

_Mình không sao...!!

Long nheo mắt trêu Thanh. Thanh vội quay mặt đi chỗ khác, Thanh không có dũng khí nhìn thẳng vào mặt hấn, chuyện xảy ra tối hôm trước vẫn còn ám ảnh Thanh.

_Vừa mới sáng sớm mà hai người đã hẹn gặp mặt nhau rồi cơ à...??

Hoàng trả lời.

_Ừ...!!

Thanh không muốn đứng ở đây thêm một giây nào nữa, gằn gù với hấn, nói chuyện với hấn khiến trái tim Thanh nhảy lung tung trong lồng ngực, khiến đầu Thanh rỗng tuếch, khiến tâm trạng Thanh rối bời, Thanh không còn là chính mình nữa. Thanh hối thúc Hoàng.

_Mình vào trong đi anh...!!

Hoàng bảo Long.

_Cậu cũng vào phòng thu âm luôn chứ...??

_Thôi cậu đi đi, mình còn có việc nên lúc nữa mình vào...!!

_Nếu thế mình đi trước đây...!!

_Chúc cậu một ngày vui vẻ...!!

_Cậu cũng thế...!!

Hoàng đi trước, Thanh bước theo sau. Khi Thanh đi qua người Long, Long nắm lấy tay Thanh, Long thăm thì bảo.

_Em đừng có đối xử lạnh lùng với anh quá, nếu không anh sẽ không để yên cho em đâu. Em nên cẩn thận...!!

Thanh nghiêng răng.

_Anh khỏi phải thách tôi...!!

Long mỉm cười.

_Xem ra em vẫn không biết sợ là gì nhỉ...?? Anh nghĩ là anh nên mạnh tay với em hơn...!!

_Anh cứ giờ hết trò của anh ra đi, tôi chờ...!!

Long đe dọa.

_Em cẩn thận đấy, nếu lần sau gặp lại anh, em mà không chào anh, hay không chịu mỉm cười với anh thì anh sẽ đem bức ảnh đó cho Hoàng xem...!!

Thanh cúi tiết, lợi dụng lúc hấn sợ ý, Thanh bỏ chạy thật nhanh, Thanh sợ hấn, cả đời Thanh, Thanh chưa từng sợ một tên đàn ông nào như hấn. Thanh rửa.

_Tên điên...!! Tại sao tôi lại có thể thích, có thể yêu một thằng đàn ông ích kỉ, gia trưởng và hay bắt người khác làm theo ý mình như anh được nhỉ...??

_Mình đúng là bị điên mất rồi...!!

Hoàng hỏi.

_Em đang lăm bằm gì đó...??

Thanh chối biến.

_Có gì đâu anh...!!

_Chúng ta vào thôi...!!

_Vâng...!!

Long mỉm cười nhìn theo, khi bóng Thanh và Hoàng khuất sau hành lang, Long mới chịu bỏ đi, hôm nay công ty của Long có đợt tuyển diễn viên mới, thân làm ông chủ nên Long không thể vắng mặt.

Do bố mẹ Thanh, cô Lý làm ở đài truyền hình nên đây không phải lần đầu tiên Thanh đến phòng thu âm, Thanh nhìn những cây đàn, dàn máy, Thanh háo hức muốn được sờ tay vào cây đàn piano. Anh chàng trợ lí của Hoàng vội nói.

_Em đừng sờ tay vào đấy...!!

Thanh nhú mày hỏi.

_Tại sao...??

Anh ta lo sợ bảo Thanh.

_Tại vì cây đàn này là của cậu Hoàng, từ trước đến nay cậu ấy không cho phép anh sờ vào nó cả...!!

Thanh nhìn cây đàn, một cảm giác mãnh liệt trào dâng lên trong lòng, không kìm nén được, Thanh mở nắp, Thanh kéo ghế, bàn tay Thanh lướt nhẹ trên phím đàn, âm Thanh vui tai khiến Thanh mỉm cười hạnh phúc.

Anh chàng trợ lí kêu to.

_Đừng đụng vào nó. Em có biết là...!!

Anh ta còn chưa nói hết câu, Hoàng bước vào. Hoàng hỏi.

_ Có chuyện gì xảy ra ở đây à... ??

Anh chàng trợ lí run run.

_ Xin..xin lỗi cậu chủ. Tại vì....!!

Tiếng nhạc vang lên, cả hai người đều bị tiếng đàn cuốn hút, Thanh say sưa chơi, bàn tay Thanh dạo trên những phím đàn, Thanh thấy bản nhạc này quen lắm, Thanh chơi đến quên cả thời gian, quên cả hiện tại.

Bây giờ Thanh hoàn toàn chìm đắm vào giai điệu của bài hát, đến đoạn cao trào, Thanh hát, Thanh mỉm cười, mắt Thanh nhắm lại, ngay cả bây giờ Thanh là ai Thanh cũng không nhớ, Thanh chỉ biết có nhạc, có thơ,có nỗi nhớ, có nỗi đau, và một phần kí ức đang ùa về. Bản nhạc này làm Thanh khóc, Thanh cảm tưởng bài hát này Thanh đã được ai đó viết tặng.

Trong một thoáng Thanh mơ thấy một người con gái đang ngồi trước cây đàn piano, cô gái đang chơi bản nhạc, người con trai ngồi cạnh bên, mắt không rời người con gái, trên môi anh ta nở một nụ cười. Hình bóng nhạt nhòa quá nên Thanh không nhìn rõ được mặt, Thanh cảm thấy ngột thở, khi bản nhạc dứt cũng là lúc nước mắt trên mặt Thanh rơi xuống, bàn tay Thanh run run, Thanh không hiểu gì cả, tại sao tất cả những điều khó hiểu này lại xảy ra với Thanh, tại sao...??

Thanh ôm lấy đầu, từ xưa đến nay Thanh có bao giờ chơi piano, Thanh chưa từng nuôi chó, tại sao Thanh lại thấy cây đàn này, con chó Bạch Tuyết ở nhà Hoàng quen thế...?? Tại sao...??

Người kinh ngạc và khiếp sợ nhất là Hoàng. Hoàng đứng ngây người ra nhìn Thanh, bản nhạc này chỉ có mình Thiên Vy và Hoàng biết. Hoàng đã viết tặng cho Thiên Vy, Hoàng từng nói là nó chỉ thuộc riêng về hai người nên Hoàng không hề công bố tác phẩm này cho người thứ ba biết.

Nếu như chỉ có mình Hoàng và Thiên Vy biết tại sao Thanh lại biết...?? Tại sao...??

Thanh quay lại, đôi mắt Thanh đỏ hoe, Thanh run rẩy bảo Hoàng.

_ Em...em xin..xin lỗi. Em không cố ý động vào cây đàn của anh. Mong anh tha lỗi cho em....!!

Mặt Hoàng tái nhợt, Hoàng mấp máy môi.

_Bản..bản nhạc này ai dạy cho em biết...??

Thanh lắc đầu đáp.

_ Em..em cũng..cũng không biết nữa...!! Chỉ là khi nhìn thấy cây đàn, em không cảm lòng được nên em chơi vậy thôi....!!

Hoàng run giọng hỏi.

_ Em..em có chắc là em chưa từng nghe thấy bản nhạc này....!!

Thanh thấy đầu Thanh bây giờ đau kinh khủng, Thanh nói.

_ Vâng....!! Em chưa từng nghe bao giờ. Từ bé đến giờ em có bao giờ chơi piano, không hiểu tại sao hôm nay em lại có thể chơi được, bản nhạc này em thấy quen lắm, hình như em đã nghe ở đâu đó thì phải....!!

Thanh ôm lấy đầu, Thanh lao đảo sắp ngã. Hoàng hét hoảng, vội chạy lại, Hoàng ôm lấy Thanh, Hoàng lo lắng hỏi.

_ Em...em không sao chứ...??

Thanh kêu.

_ Em đau đầu quá....!!

Hoàng hét anh chàng trợ lí.

_ Mau gọi bác sĩ....!!

_ Vâng....!!

Hoàng ôm Thanh thật chặt, đôi mắt Hoàng đỏ hoe.

_ Em đừng lo, anh đã bảo anh Trương đi gọi bác sĩ cho em rồi. Em sẽ mau chóng khỏe lại thôi....!!

Thanh thều thào.

_Em cảm ơn anh...!!

_Đừng nói thế...!!Em không sao là anh mừng rồi...!!

Thanh vừa dứt lời, Người Thanh là dần, Hoàng kinh sợ, Hoàng hét.

_Thu....!! Thu....!! Người đâu...!!

Khi họ đưa Thanh đến bệnh viện thì Thanh hoàn toàn không còn biết gì nữa. Bác sĩ nhanh chóng tiến hành kiểm tra, và chụp toàn thân cho Thanh. Họ đặc biệt chú ý đến phần đầu của Thanh.

Hoàng đợi trước cửa phòng bệnh của Thanh. Sau hai tiếng một vị bác sĩ hỏi Hoàng.

_Cậu là gì của bệnh nhân...!!

Hoàng trả lời ngay.

_Cháu là bạn trai của cô ấy...!! Cô ấy sao rồi hả bác sĩ...??

_Cậu theo tôi vào đây...!!

_Vâng...!!

Ông treo mấy tấm phim chụp phần đầu của Thanh, ông bảo Hoàng.

_Trước đây, bạn gái cháu có từng bị tai nạn không...??

Mặt Hoàng trắng bệch, Hoàng lắp bắp.

_Cháu...cháu không...không biết...!!

_Cháu quen cô ấy được bao lâu rồi...??

_Dạ cách đây hai tháng...!!

_Nếu thế cháu không biết cũng đúng. Cô ấy bị thương vào đầu rất nặng nên một phần kí ức của cô ấy bị mất, tình trạng này người ta gọi là mất trí nhớ...!!

Hoàng ngồi không còn vững nữa. Hoàng thấy cổ họng khô khốc, nước mắt Hoàng trực trào ra. Hoàng nghẹn lời.

_Cô...cô ấy có khả năng hồi phục lại trí nhớ không hả bác sĩ...??

Bác sĩ gật đầu đáp.

_Việc này không phải là quá khó nhưng e rằng sẽ phải mất rất nhiều thời gian. Tôi sợ suốt đời cô ấy cũng không lấy lại được kí ức của mình...!!

_Không còn cách nào hả bác sĩ...??

_Điều này còn tùy thuộc vào lí do vì sao cô ấy bị tai nạn dẫn đến mất trí nhớ, nếu có thể tìm ra được nguyên nhân thì việc điều trị cho cô ấy sẽ dễ dàng hơn...!!

Trên môi Hoàng nở một cười, mắt Hoàng long lanh lệ, nếu những suy đoán của Hoàng là đúng sự thật thì trời ơi không thể nào là cô ấy, không thể...!!

_Cô ấy đã chết rồi, đúng là cô ấy đã chết rồi, rõ ràng bố mẹ cô ấy nói với mình là cô ấy đã chết rồi. Sao lại có chuyện cô ấy vẫn còn sống, và bị mất trí nhớ được...?? hay là họ nói dối mình...??. Nếu cô ấy chết, phải có một đám tang hay phải có một ngôi mộ ỉn đến thăm viếng chứ...??

_Nhưng nếu Thu không phải là Thiên Vy thì tại sao cô ấy lại biết bài hát đó, tại sao cô ấy lại thân thiết với con chó Bạch Tuyết đến thế..?? bài hát mình viết tặng cho cô ấy chỉ có mình và cô ấy biết...!!

_Con Bạch Tuyết chỉ có mình, bác quản gia và Thiên Vy là có thể đến gần, không thể có chuyện vì cô ấy giống Thiên Vy mà con Bạch Tuyết nhận làm chủ nhân của nó được, chó không bao giờ nhận làm chủ, đặc biệt là sau một thời gian dài xa cách như thế...!!

_Còn bản nhạc mình viết tặng cho Thiên Vy nữa. Thu không thể nào biết được, không thể, vì bản nhạc đó sau khi cô ấy mất mình đã hủy rồi, mình và cô ấy chỉ chơi được có một lần thì cô ấy mất, mình vì nghĩ tiêu đề của nó có nghĩa là chia li nên mới làm mình phải chia li cô ấy, mình mới oán hận bản thân, mới đốt nó đi...!!

_Ngoài ra cách cô ấy cười, giọng nói, dáng đi, tất cả mọi thứ của cô ấy đều làm ỉn nhớ đến Thiên Vy, tuy là bây giờ cô ấy mạnh mẽ hơn nhưng tính

cách trẻ con, hồn nhiên và trong sáng của cô ấy vẫn không có gì thay đổi...!!

Hoàng đi thật nhanh về phòng bệnh của Thanh, Hoàng có nhiều chuyện cần hỏi Thanh. Thanh đã tỉnh từ lâu, Thanh đang thả hồn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt Thanh đang nhìn mông lung vào khoảng không trước mặt, Thanh không còn điều khiển được con tim và khối óc của Thanh nữa.

Hoàng gõ cửa, Thanh nói vọng ra.

_Mời vào...!!

Hoàng thấy Thanh tỉnh, Hoàng vui mừng hỏi.

_Em cảm thấy sao rồi...??

Thanh cười.

_Em không sao...!!

Hoàng cầm lấy tay Thanh, Hoàng nhìn thật sâu vào mắt Thanh, Hoàng dịu giọng.

_Em có thể cho anh biết vì sao em bị tai nạn dẫn đến mất trí nhớ được không...??

Thanh giật mình, miệng Thanh đắng nghét.

_Anh...anh bảo sao..?? Em từng bị tai nạn dẫn đến mất trí nhớ sao...?? Tại sao bố mẹ em không nói gì với em cả...!!

_Bây giờ em có thể cho anh biết bố mẹ em là ai, đang ở đâu và đang làm gì được không...??

Thanh nhú mày.

_Tại sao anh lại muốn biết...??

_Em không thấy lạ là vì sao con chó Bạch Tuyết lại thích em, tại sao em thể chơi được bản nhạc của anh trong khi anh chỉ viết tặng nó ột mình Thiên Vy thôi sao...??

Thanh mở to mắt nhìn Hoàng, mặt Thanh tái nhợt.

_Anh...anh đừng...đừng bảo em...em là Thiên Vy đấy nhé...??

Thanh lắc đầu.

_Em không thể vì em có chị gái ở nhà, đây là lần đầu tiên em đến đây nên em không thể nào là Thiên Vy được...!!

_Em học tiếng Trung ở đâu...??

Thanh lấp bắp.

_Em.em...!!

_Em nghe bản nhạc của anh khi nào...??

_Em...em...!!

_Tại sao em lại biết là con Bạch Tuyết thích được gãi vào đầu nhất...?? Tại sao em lại biết nó từng bị thương ở chân...??

_Em...em...!!

Thanh lúng túng và cảm thấy khổ sở, Thanh không trả lời được câu hỏi nào của Hoàng. Thanh chỉ còn biết ngồi im chịu trận.

_Em còn không mau nói cho anh biết bố mẹ của em là ai, họ đang ở đâu và đang làm gì...??

Thanh khóc nức lên, sự tức giận và kích động của Hoàng khiến Thanh sợ. Hoàng hốt hoảng, vội ôm lấy Thanh, Hoàng an ủi.

_Anh xin lỗi. Anh không cố ý làm em sợ nhưng em phải hiểu cho anh nếu không làm rõ được thân thế của em, anh không thể sống yên được...!!

Thanh run giọng.

_Nhưng thân thế của em có gì cho anh tìm hiểu đâu. Em có bố, có mẹ, có chị gái, có cô, có bạn bè, em cũng giống như bao nhiêu người bình thường khác...!!

_Làm sao mà bình thường được, ngay cả bản thân em cũng không hiểu tại sao em bị tan nạn dẫn đến mất trí nhớ, em cũng không hiểu tại sao có nhiều chuyện em thấy quen thuộc mà lại không thể nhớ nó từng xảy ra với em khi nào, em bảo anh làm sao mà không nghi ngờ, không muốn tìm hiểu cho được...!!

Thanh cúi gầm mặt xuống, Thanh lí nhí nói.

_Em... em không thể nói cho anh biết em là ai được...!!

Hoàng hết kiên nhẫn, Hoàng gắt hỏi.

_Tại sao...??

Thanh ấp úng.

_Tại vì...!!

_Tại sao em nói nhanh lên...!! Em làm anh lo lắng muốn phát điên lên đây này...!!

Thanh ngoảnh mặt đi hướng khác, Thanh nói.

_Em xin lỗi vì đã giấu anh. Thật ra tên thật của em không phải là Thu...!!

Hoàng chồm người lên, Hoàng xoay Thanh đối diện với mình, giọng nói của Hoàng như người bị đứt hơi.

_Tên... tên của em là gì...??

_Thanh... !!

_Thanh... ??

_Vâng... !!

_Sao em phải đổi tên...?? Tại sao em phải mang tên của người khác hay là Thanh là tên gọi của em khi ở nhà...??

Thanh lắc đầu đáp.

_Thanh là tên thật của em còn Thu là tên của chị gái em...??

Hoàng càng nghe Thanh nói, Hoàng càng mù mờ không hiểu. Hoàng hỏi.

_Tại sao em phải mang tên của chị gái em...??

Thanh đỏ bừng cả mặt trốn tránh cái nhìn như thiêu như đốt của Hoàng, Thanh kể cho Hoàng nghe lí do vì sao.

Hoàng vừa tức, vừa bực mình, vừa buồn cười. Hoàng thờ dãi bảo.

_Anh đúng là bó tay với hai chị em em. Chuyện như thế mà hai người cũng làm được nhưng mà cũng nhờ thế anh mới gặp được em...!!

_Họ có đúng là cha mẹ ruột của em không...??

Thanh cúi.

_Sao anh lại hỏi em thế...?? Tất nhiên họ là cha mẹ ruột của em rồi...!!

Hoàng im lặng không đáp, bây giờ trong đầu Hoàng đang rối, Hoàng đang tính Hoàng nên làm gì tiếp theo. Hoàng bảo Thanh.

_Em cho anh xin điện chỉ nhà em ở Việt nam, anh cần xác minh lại vài chuyện...!!

Thanh nhú mày.

_Anh cần xác minh lại chuyện gì...??

Hoàng nhéo mũi Thanh.

_Nghe này cô bé...!! Em nên cho anh biết bố mẹ em là ai, đang ở đâu và đang làm gì cho anh một cách chính xác nếu không anh sẽ tìm sang tận nhà em, anh sẽ gặp bố mẹ em và nói cho họ biết là bây giờ anh đang giữ con gái của họ, anh sẽ yêu cầu họ nộp tiền chuộc em nếu không anh sẽ giam giữ em cả đời...!!

Thanh vênh mặt lên.

_Anh dám...!!

Hoàng nháy mắt.

_Sao lại không...?? Nếu em là Thiên Vy - vợ chưa cưới của anh thì anh có quyền đúng không... ??

Thanh giật mình, mặt Thanh đỏ bừng, trái tim Thanh đập thật nhanh, ở bên Hoàng cho Thanh cảm giác hạnh phúc, ấm áp và bình yên. Thanh có thể vô tư cười nói, vô tư làm nũng. Thanh luôn cảm thấy được che chở khi ở trong vòng tay Hoàng. Nhưng còn tình cảm Thanh đang dành ột người khác thì sao...?? Một môi Thanh nhắm mắt lại, Hoàng đỡ Thanh nằm xuống, hôn lên trán Thanh, Hoàng bảo.

_Ngủ ngon nhé cô bé... !!

Thanh mỉm cười.

_Vâng... !!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Chương 90

Ngay sau khi Thanh chìm sâu vào giấc ngủ, Hoàng khép cửa phòng bệnh của Thanh lại, Hoàng gọi điện cho Dương Ca. Hoàng hỏi.

_Anh có thể thuê cho em một tay thám tử được không... ??

_Được... !!Cậu cần họ làm gì cho cậu à... ??

_Vâng... !! Chuyện này quan trọng lắm nên anh làm ơn thuê cho em một tay thám tử giỏi, có kinh nghiệm, đắt bao nhiêu cũng được... !!

_Anh biết rồi.. !! Cô ấy không sao chứ... ??

_Vâng, cô ấy không sao... !!

Gọi xong, Hoàng trở về phòng bệnh của Thanh, Hoàng ngắm Thanh ngủ, bàn tay Hoàng cầm lấy tay Thanh. Hoàng nắm bắt.

_Hóa ra tên thật của em là Thanh. Cái tên nghe cũng hay đấy. Nhưng anh hy vọng em là Thiên Vy mà không phải là Thu hay là Thanh... !!

Hoàng cúi xuống, Hoàng hôn Thanh, Hoàng thì thầm.

_Bé con... !! Dù em là ai thì anh cũng đã thích em rồi. Em là một cô gái tốt bụng, trong sáng. Anh mong sau khi xác minh được em thực sự là ai, cả hai chúng ta sẽ không còn phải chịu đau khổ, và chia li vì chuyện tình cảm nữa. Anh hy vọng em và anh có thể tìm được đường đi ỉnh, anh hy vọng là thế... !!

Long do có việc bận nên khi Long trở về công ty thì Hoàng đã đưa Thanh đến bệnh viện rồi. Nếu Long bây giờ không phải là ca sĩ Long Nhật thì Long còn dám đến thăm Thanh, nhưng bây giờ Long là ca sĩ Long Nhật, đến thăm bạn gái của Hoàng e không tiện nên Long đành cố nén lòng lại.

Không biết tình trạng bệnh tật của Thanh thế nào khiến Long bồn chồn đứng ngồi không yên, Long đi qua đi lại làm Justin Trần – quản lý của Long cúi.

_Cậu làm gì thế hả... ?? Còn không mau ngồi xuống đi... !!

_Em xin lỗi... !!

_Công việc tiến hành đến đâu rồi... ??

_Dạ, cũng sắp xong rồi... !!

_Dạo này đầu óc của cậu để đi đâu thế hả... ?? Anh thấy em không làm được cái gì nên hờn cả... !!

Long thở dài làm sao Long tập trung đầu óc làm việc được trong khi Thanh đang nằm trong bệnh, trong khi Long không thể vào thăm Thanh, nếu có thể tận mắt chứng kiến Thanh không sao, tâm hồn Long mới thực sự bình yên, mới có thể chú tâm vào công việc.

Quá mệt mỏi Long ngồi phịch xuống ghế. Justin Trần lo lắng hỏi.

_Em bị làm sao thế...?? Có phải dạo này công việc nhiều quá nên cậu làm quá sức không...??

Long lắc đầu.

_Không phải, em không sao...!!

-Không sao mà khuôn mặt cậu tái xanh như thế hả...??

Long mỉm cười.

_Em không sao thật mà...!!

_Cậu đừng ương bướng nữa, thôi về nhà nghỉ ngơi đi...!!

Long thở dài, cầm lấy cái áo khoác, Long quay lại bảo Justin Trần.

_Em về trước đây...!!

_Ừ...!! Nhớ nghỉ ngơi và tỉnh dưỡng nhé...!!Đừng nên nghĩ gì cả, hãy để cho đầu óc được thanh thản...!!

_Vâng...!! Em cảm ơn anh...!!

_Thôi đi đi...!! Cứ ở đó mà nói làm nhảm mãi...!!

Long lái xe về nhà, không yên tâm, Long quay xe lại. Long muốn đến bệnh viện thăm Thanh, tuy là phải lén lút nhưng như thế còn đỡ hơn cảnh đứng ngồi không yên thế này.

Tin tức Thanh trở thành bạn gái của Hoàng Quân chẳng mấy chốc bố mẹ và cô Lý của Thanh cũng biết. Họ vừa kinh ngạc, vừa sửng sốt, họ không thể tin được đứa con gái nhút nhát và bé bỏng của họ lại có thể trở thành bạn gái của một ngôi sao.

Cô Lý còn kinh ngạc hơn bố mẹ Thanh nhiều, thứ nhất vì cô không tin là tại sao Thanh có thể yêu và có thể thích một ngôi sao. Thanh là một cô gái thích tự do, thích bay nhảy, Thanh không thích bị gò bó, không thích bị ràng buộc, sao Thanh lại thay đổi nhanh chóng đến như thế.

Bà Nhung – mẹ của Thanh ngồi nhìn tờ báo trên tay. Bà mở to mắt nhìn hình của Thanh và Hoàng Quân không chớp, Bà run giọng nói.

_Em...em thật không ngờ con bé Thu nhà mình lại có người yêu là một ngôi sao...!!

Ông Hoàng cũng thở dài nói.

_Anh cũng không thể ngờ...!!

_Mình làm gì với nó bây giờ hả anh...??

_Còn làm gì được nữa. Chúng ta đành gọi điện hỏi nó lý do tại sao thôi...!!

Bà Nhung trách móc.

_Con bé này cũng tệ thật có người yêu mà không chịu nói cho chúng ta biết..!!

_Nếu nó nói thì có lẽ chúng ta không phải ngạc nhiên, không phải rơi vào thế bị động thế này...!!

_Hay là mình sang thăm nó. Em sợ có người yêu là một ngôi sao nó sẽ không thể sống yên được. Con bé Thu là một đứa nhút nhát, em sợ nó bị áp lực quá, nó nghĩ quần thì khổ... !!

_Em nói cũng phải, sẵn tiện nhà trường cho nghỉ đông, cả nhà chúng ta sang bên đó thăm nó, đồng thời gặp mặt người yêu của nó luôn... !!

_Vâng, em cũng nghĩ thế... !!

Vừa lúc đó Thu đi học về, bà Nhung, ông Hoàng đang ngồi ở phòng khách. Ông bảo Thu.

_Thanh... !! Bao giờ con được nghỉ học...??

_Dạ, bắt đầu từ ngày mai ạ...!!

_ Con có thể thu xếp thời gian sang bên kia thăm chị con được không...??

Thu tái mặt, Thu lắp bắp hỏi.

_ Thu... Thu xảy ra chuyện gì hả bố...??

Ông đưa tờ báo ra trước mặt Thu, ông bảo.

_ Con đọc đi, bố thật không ngờ chị của con lại yêu một ngôi sao. Bây giờ bố mẹ đang lo nó đang bị bọn báo chí vây lấy, bố mẹ cần sang bên đó an ủi và động viên nó. Bố mẹ làm ở đài truyền hình nên bố mẹ hiểu cái giá của người nổi tiếng là gì...!!

_ Vâng, nếu thế thì ngày mai chúng ta đi...!!

_ Bố không làm lỡ cuộc vui chơi của con đấy chứ...??

Thu lẩm bầm

_ Dạ, không...!! Dù sao con cũng cần phải gặp lại một người...!!

_ Con bảo sao...??

Thu vội nói.

_ Không có gì đâu ạ...!!

_ Con xin phép được lên phòng thay quần áo...!!

_ Ừ, con đi đi, nhanh xuống ăn cơm tối nhé...!!

_ Dạ...!!

Thu ném cái cặp xuống giường, trên khóe mi của Thu có hai giọt lệ rơi xuống. Thu đang khóc vì tủi thân, đang khóc vì uất ức và đang khóc vì uất hận, hai hàm răng nghiến chặt. Thu cảm phần nói.

_ Anh...anh hãy đợi đây. Tôi sẽ không tha cho anh đâu...!!

_ Tôi nghĩ bây giờ anh cũng đủ đau rồi, đủ hận rồi, đủ nếm trải cảm giác của người yêu mà không được yêu rồi. Ha ha ha!! Tôi ghét anh...!! Tôi hận anh...!! Vì anh mà tôi ra nông nổi này, vì anh mà tôi phải chịu khổ...!! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, không bao giờ...!!

Buổi tối hôm đó mặc dù Thu đã cố gọi điện cho Thanh nhưng không được, Thanh đang ở bệnh viện, điện thoại Thanh bỏ quên ở nhà nên không mang theo.

Có một điều Thanh không hề biết là người mà Thu thường xuyên gọi điện và hỏi thăm tin tức của Thanh là Dung. Dung chính là người đã nói cho Thu biết tình trạng hiện tại của Thanh thế nào...?? Thanh có quan hệ với ai...?? yêu ai và đang làm gì...?? Có thể gọi Dung là gián điệp của Thu, Thanh là một cô gái ngây thơ nên không biết được chị gái của mình đang toan tính gì ở trong đầu...??, và lí do thật sự Thu muốn Thanh sang bên đó học thay và đóng giả làm Thu là gì...??

Hoàng túc trực suốt đêm bên Thanh, Hoàng kể cho Thanh nghe rất nhiều chuyện về Thiên Vy, về một phần kí ức mà Thanh đã đánh mất. Thanh ngủ thiếp đi trong vòng tay Hoàng, ở bên Hoàng Thanh luôn cảm thấy ấm áp, luôn cảm thấy bình an.

Buổi sáng đúng tám giờ, cả nhà ông Hoàng bay sang Đài Loan, họ muốn nhanh chóng được gặp mặt con gái, việc Thu gọi điện suốt cả đêm cho Thanh không được khiến cả nhà lo lắng, bất an.

Khi Thanh về đến nhà Thanh kinh ngạc và vui mừng khi nhìn thấy có đủ ba mẹ, cô Lý và chị Thu, Thanh reo lên.

_ Bố mẹ...!! Cô Lý...!! Chị...!!

Lời Thanh vừa dứt. Thu trừng mắt. Thanh vội nói chữa đi.

_ Thanh...!! Sao mọi người lại sang đây...??

Thanh vui mừng quá nên quên không giới thiệu Hoàng ọi người trong gia đình biết. Ông Hoàng nhú mày hỏi Hoàng.

_ Cháu là Hoàng đúng không...??

Hoàng nhìn cả nhà Thanh, Hoàng run rẩy vì bố mẹ Thanh không phải là bố mẹ Thiên Vy, nếu họ không phải vậy Thanh là ai...?? Tại sao Thanh lại có kí ức của Thiên Vy trong khi Thanh được hai người khác sinh ra...??

Thanh ôm chầm lấy bà Nhung, ôm lấy ông Hoàng, ôm chặt lấy cô Lý, ôm chặt lấy chị Thu. Thanh thì thào vào tai chị Thu.

_Sao chị không thông báo cho em biết trước...??

_Em còn nói, cả đêm hôm qua chị gọi điện cho em nhưng em không chịu bắt máy, em đã bỏ đi đâu hả...??

Thanh chán nản trả lời.

_Em ở trong bệnh viện....!!

Mặt Thu tái nhợt.

_Căn bệnh cũ của em lại tái phát hả...??

Thanh ngơ ngác.

_Chị bảo gì cơ...??

Thu vội xua tay.

_Không...không có gì....!!

Càng nghe Thu nói, Thanh càng cảm thấy mù mờ. Ông Hoàng quan sát Hoàng Quân thật kỹ, ông gật gù hài lòng, chàng ca sĩ, diễn viên, người mẫu này ông không lạ gì, làm trong giới văn nghệ sĩ mà lại không biết Hoàng là ai thì thật là lạ.

Bà Nhung mỉm cười chào Hoàng.

_Chào cháu....!!

_Dạ....!! Chào cô....!!

Hoàng gật đầu chào cô Lý.

_Chào chị....!!

Cô Lý phì cười.

_Chào em...!! Chị thật không ngờ là em có thể yêu cháu gái của chị. Con bé nghịch ngợm và quậy như con trai mà em cũng có thể chịu được à...??

Hoàng cười.

_Dạ....!! Tính cách của cô ấy rất dễ thương, vì em thích nên em mới yêu...!!

Thanh đỏ bừng cả mặt. Thanh gất.

_Ăn nói lung tung....!!

Hoàng cầm lấy tay Thanh, Hoàng nheo mắt bảo.

_Em giới thiệu “em” của em cho anh biết đi...!!

Thanh lúng túng.

_Đây...đây là....!!

Rất tự nhiên Hoàng bước đến, Hoàng chìa tay ra, Hoàng bảo.

_Chào em...!! Anh là Hoàng, rất vui vì được gặp em...!!

Thu là người tinh ý nên nhận ra Thanh đã nói hết sự thật cho Hoàng biết. Thu gật đầu chào.

_Hình như anh đã biết gì rồi...??

_Đúng, thứ mà anh biết hy vọng em cũng biết...!!

_Tất nhiên em là người trong cuộc em phải rõ hơn anh chứ...??

Hoàng bật cười, bố mẹ Thanh, cô Lý nhìn ba đứa trẻ, họ không hiểu gì cả, họ linh cảm hình như bọn chúng đang giấu họ điều gì đó.

Bữa tiệc tối hôm qua do Thanh và Hoàng bị ngắt nên không thể tổ chức được, hôm nay sẵn bố mẹ Thanh, cô Lý và Thu sang đây nên bố Hoàng mời họ đến nhà hàng ăn cơm.

Ông Vũ mặc dù vừa mới gặp mặt Thanh nhưng đã quý mến Thanh, còn Thanh cũng coi ông như cha. Tình cảm giữa hai người rất gần gũi, rất gắn bó.

Ông Hoàng và ông Vũ đều là dân làm nghệ thuật, họ đều quản lý người nổi tiếng nên họ hiểu nhau, cả hai cười nói không ngớt, họ tâm đầu ý hợp, nói chuyện rôm rả không dứt.

Bà Nhung ngược lại bà im lặng ngồi quan sát Thanh và Hoàng, bà nhìn ánh mắt Hoàng trao cho Thanh, bà mỉm cười nghĩ.

_Hình thằng nhóc này yêu con bé Thu thật lòng...!! Nếu nó không yêu con bé Thu nó sẽ không nhìn con bé Thu như thế...!! Minh hy vọng đây là tình cảm thật sự của chúng nó không phải là sự bông bột nhất thời nếu không...!!

Bà thờ dài, trong lòng bà có một bí mật, bà vẫn chưa nói thật cho Thanh biết thật ra Thanh là ai, thật ra Thanh đã gặp phải chuyện gì, bà không nói vì bà không muốn Thanh đánh mất đi nụ cười trẻ thơ, không muốn Thanh đánh mất đi niềm vui sống của mình.

Bà muốn Thanh được vui vẻ, muốn Thanh luôn tự tin, muốn Thanh luôn yêu đời, và điều đặc biệt là bà muốn Thanh quên đi quá khứ đau buồn của chính mình.

Do nhà Thanh thuê chật hẹp nên không đủ chỗ cho cả đại gia đình, nên gia đình Thanh đành phải thuê khách sạn để ở. Mặc dù bố Hoàng có mời họ về nhà nhưng bố Thanh từ chối.

Ông Hoàng là một người có nguyên tắc, ông không thích phiền lụy, không thích cậy nhờ vào người khác khi ông vẫn còn khả năng.

Cả đêm hôm đó hai chị em Thanh nằm ôm nhau. Thu buồn rầu bảo Thanh.

_Chị xin lỗi vì có một chuyện chị vẫn chưa nói cho em biết....!!

Thanh nôn nóng hỏi.

_Chị còn chuyện gì chưa nói em biết...?? Sao chị còn không mau nói nhanh lên...!!

Mất Thu đỏ hoe, Thu bảo.

_Thật ra...chị bảo em sang đây một phần vì chị muốn trốn tránh cảnh bị các bạn trong lớp bắt nạt một phần vì chị muốn chạy trốn chính mình....!!

Thanh thảng thốt kêu lên.

_Chị bảo sao...??Chạy trốn chính mình nhưng chị chạy trốn ai mới được chứ...??

_Chính chị....!!

Thanh cúi.

_Chị nói thế có bằng chứng gì em. Em làm sao mà hiểu được nếu như chị không nói rõ ràng ra....!!

_Chị chạy trốn khỏi mối tình câm lặng chị đã dành ột người nhưng người đó không đáp lại nên chị mới phải chạy trốn...!!

Thanh mở to mắt ra nhìn chị Thu. Thanh không thể tin được là chị mình cũng từng yêu. Thanh vội hỏi.

_Không phải bây giờ chị đang yêu anh Trường hay sao...??

Thu bật cười.

_Chị và anh ấy không thể thành đôi được. Anh ấy đã nhận chị làm em gái vì chị đã kể hết sự thật cho anh ấy biết rồi...!!

Thanh ngồi bật dậy, Thanh hỏi thúc.

_Là ai...?? Sao chị không nói mau lên, em đang tò mò muốn chết đây này....!!

Thu đỏ bừng cả mặt, Thu lắp bắp.

_Anh...anh Long...Long....!!

Thanh chết lặng, mặt Thanh tái lại.

_Chị...chị bảo...bảo sao...?? Anh...anh Long chính..chính là người khiến chị phải chạy trốn ư...??

Thu gật đầu. Thanh cảm thấy trời đất chao đảo, hai chị em yêu chung một người như thế làm gì còn nỗi đau nào hơn, còn nỗi khổ nào hơn. Thanh run giọng hỏi.

_Chị...chị có...có nói cho anh ấy biết tình cảm của chị dành cho anh ấy không...??

Thu cay đắng đáp.

_Chị đã làm và bị anh ta sỉ nhục không tiếc lời...!!

Thanh hét lên.

_Chị bị anh ấy sỉ nhục ư...?? Sao anh ấy có thể làm như thế...??

_Sao lại không...?? Em có biết chính vì anh ta mà chị bọn bạn trong lớp đánh không hả...??

Thanh ôm lấy đầu, mọi chuyện làm Thanh muốn thất điên bát đảo, đầu tiên Thanh không hiểu tại sao Thanh lại có tình cảm với Long, sau đó Thanh không thể rời xa Hoàng, bây giờ Thanh lại lờ mờ nhận ra Thanh có quan hệ với cô gái đã chết tên là Thiên Vy, chưa hết chị Thu lại bảo chị ấy yêu anh Long, và chính vì anh ta nên chị Thu mới bị đánh.

Thanh ngồi bệt xuống nệm, giọng Thanh thiếu sức sống. Thanh run rẩy bảo Thu.

_Chị...chị nói tiếp đi...!!

_Lúc đầu mới sang đây chị cũng bình thường như bao cô gái khác, chị cũng yêu đời, cũng luôn tin rằng chị sẽ gặp được một chàng hoàng tử của lòng chị. Đến khi chị gặp anh ta mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn, chị thích anh ta ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng hồi ới anh ta là một người con trai lạnh lùng, chị vốn nhút nhát nên không dám nói cho anh biết tình cảm thật của mình, thế là thay vì nói trực tiếp với anh ta, chị viết thư, em có biết bức thư đó chị đã phải thức mấy đêm liền để viết nó không...??

_Nếu anh ta không thích nó, không muốn đọc thì thôi, anh ta cũng đâu cần mang đi dán nó trên bảng báo tường ở trường để bêu rếu tên chị làm gì...!!

Thu khóc nức lên.

_Chị thật không ngờ là anh ta lại làm thế, vì hành động vô si đó của anh ta, chị bắt đầu bị bọn fan trong trường của anh ta để ý, đầu tiên họ chỉ trêu chọc chị sau đó là nghịch đồ của chị, từ nhẹ biến thành nặng, họ không chỉ đơn giản muốn trêu đùa chị nữa mà họ đã biến chị thành đồ giải trí của họ.....!!

_Chị không chịu được, chị đã đi gặp anh ta. Chị cầu xin anh ta suy nghĩ lại và cho chị một đáp án nhưng anh ta bảo chị.

“_Một con vịt xấu xí như cô không thể nào lọt vào mắt tôi được. Với tôi mà nói bọn con gái các cô chỉ là bọn phiền phức, cô nên biến đi, nếu để tôi mà phải nhìn thấy cô thêm một lần nữa là không xong với tôi đâu. Thật là phiền phức....!!”

_Ha ha ha....!!

Thu bật cười cuồng dại. Thanh sợ hãi, Thanh chưa bao giờ thấy chị Thu bị kích động như thế, Thu ngiên chặt răng.

_Em có tin là chính anh ta bảo bọn mấy đứa con gái trong lớp xử chị không hả...??

_Vì anh ta mà chị mới thân tàn ma dại như thế này...!!

_Chị đã phải chịu cảnh sống trong địa ngục, chịu cảnh bị bọn họ chèn ép hàng ngày, em đừng để bộ mặt thiên thần đó của anh ta lừa, anh ta là một con quỷ, một kẻ không ra gì...!!

Thanh ngồi không còn vững nữa, Thanh lắc đầu bảo.

_Không.... Không thể nào. Anh ấy không thể nào là một con người như thế....!!

_Khi nhìn thấy em anh ấy kinh ngạc không ít, như thể anh ấy chỉ vừa mới gặp em thôi, làm gì có chuyện anh ấy gặp em mà lại giả vờ như không quen biết...!!

Thu cay cú nói.

_Tất nhiên anh ta làm sao mà nhớ được em, vì chị gặp anh ta có hai lần, chỉ hai lần thoáng qua, anh ta vô tình không để ý đến người con gái thích anh ta, anh ta chỉ cần phui tay một cái là đôi của chị coi như bị vứt bỏ, chị đã phải sống trong cay đắng, sống trong uất hận, vì anh ta mà chị phải đeo kính để che dấu đi sự sợ hãi ở trong lòng, vì anh ta mà chị phải cắt tóc, vì anh ta mà bây giờ chị không còn muốn yêu ai nữa, chị căm ghét anh ta....!!, hận anh ta....!!

Thanh nhìn Thu không chớp, Thanh không thể ngờ là chị gái của mình lại giấu một bí mật khủng khiếp đến thế.

Thanh run sợ hỏi.

_Chị bảo em sang đây là có mục đích gì...??

_Chị muốn em thay chị trả thù anh ta...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Thanh phần uất hết to lên.

_Sao...!! Chị muốn em làm con tốt cho chị ư...?? chị có tàn nhẫn...?? có độc ác quá không...??

_Chắc là bây giờ anh ta đang yêu em lắm đúng không...?? anh ta đang si mê em, đang đau khổ vì em đúng không...??

Thu lại cười thật to, nước mắt trên khóe mi Thu trào ra, trái tim Thu đau nhói, Thu khóc nức nở.

Vừa cười vừa khóc Thu gào lên.

_Chị hạnh phúc quá....!! Vui quá....!! Cuối cùng chị cũng trả thù được anh ta....!! Cuối cùng chị cũng làm được rồi....!! Ha ha ha....!!

Thu ôm lấy mặt, Thu khóc như mưa, Thanh sụt sịt, Thanh cũng khóc theo Thu. Thanh ôm chặt lấy Thu. Thanh nói trong nước mắt.

_Sao chị phải làm thế...?? sao chị lại hành hạ chị như thế...??Nếu yêu anh ta, nếu căm ghét anh ta, chị nên nói thẳng cho anh ta biết chứ, sao chị phải dấu kín ở trong lòng...?? Sao chị bắt em thay chị yêu anh ta, sao chị phải làm thế...?? Chị nói đi...!! Nói nhanh đi...!!

Thu đau đốn bảo Thanh.

_Vi..vi anh...anh ta sắp chết...chết rồi....!!

Thanh gần như là người ra đất, Thanh nói không ra hơi.

_Chị..chị..vừa..vừa nói gì...??

Thanh lay Thu thật mạnh.

_Không....không thể nào như thế được. Anh ấy không thể chết, không thể....!!

Thu cười cay đắng.

_Tại sao lại không...?? Anh ta bị bệnh máu trắng nếu như không có ai hiến tủy cho anh ta, anh ta sẽ phải chết....!!

Thanh ngồi thụp xuống nền gạch, mặt Thanh trắng bệch như một xác chết. Thanh cắn phần hết Thu.

-Sao chị tàn ác thế...?? chị biết là anh ấy sắp chết, sao chị còn bắt anh ấy phải trả giá cho những gì mà anh ấy đã làm, tại sao chị không buông tha cho anh ấy...??

Thu gào lên.

_Vậy thì ai buông tha cho chị đây, chị không thể buông tha cho anh ta, vì chị muốn khi anh ta chết đi, người duy nhất mà anh ta hận, anh ta nhớ, anh ta yêu là chị, chị không muốn có bất cứ một ai khác làm điều đó, không muốn bất cứ một ai khác được anh ta nhớ, không ai cả....!!

Thanh nắm chặt lấy tay Thu.

_Đi...!! Đi theo em....!! Đi nói cho anh ấy biết là chị yêu anh ấy như thế nào....!!

Thu hất tay Thanh ra khỏi tay Thu. Thu lắc đầu nói.

_Chị không đi đâu cả....!!

_ Nhưng chị yêu anh ấy kia mà...!!

_ Vậy thì sao...?? Bây giờ trong lòng chị, chị có hận mà không có yêu...!!

_ Chị hận anh ta, em có hiểu không...?? làm sao chị có thể đến tìm anh ta, làm sao chị có thể nói cho anh ta biết người mà anh ta đang yêu, đang muốn có là em gái của chị, là người mà chị mượn để thay thế chị yêu anh ta, mượn để trả thù anh ta...!!

Thu ngây dại nhìn Thanh.

_ Chị có nên nói như thế không...?? Có nên báo anh ta như thế không...??

Thu vò đầu bứt tóc, trông Thu bây giờ rất giống một con điên. Hết chịu nổi, Thanh dơ tay lên.

_ Bóp.....!!

Thanh tát Thu một cái nảy lửa. Thanh hét.

_ Chị im đi...!! Đừng có tìm cách lẩn tránh nữa, anh ấy sắp chết rồi, chị có biết không...??

_ Chị yêu anh ấy đến chết...!! yêu anh ấy nhiều đến nỗi chị nhường anh ấy cho em...!! chị bảo em sang đây vì chị biết là em có thể khiến anh ấy yêu em nhưng em không thể thay thế chị trong trái tim của anh ấy, đừng có ngốc nữa, hãy nhìn vào sự thật đi...!!

Thu vẫn chưa hết cười, nước mắt, nước mũi hòa vào làm một. Thu ôm lấy đầu, giọng Thu đầy mệt mỏi.

_ Chị không thể...!! Không thể...!!

Thanh cầm lấy điện thoại, Thanh bấm số di động của Long. Thu sợ hãi cướp lấy điện thoại của Thanh, Thu quỳ xuống. Thanh kêu to.

_ Chị làm gì thế...??Chị mau đứng lên đi...!!

Thu lắc đầu.

_ Nếu em không hứa làm cho chị một chuyện, chị sẽ không đứng lên đâu...!!

_ Chị bảo em làm gì cho chị...!!

_ Em có thể ở bên cạnh anh ấy cho đến lúc anh ấy mất được không...??

Thanh nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Thu. Thanh hiểu Thu vì quá yêu Long, sau khi biết được sự thật Long không còn sống được bao lâu nữa, Thu đã âm thầm trở về Việt nam, Thu muốn em gái thay mình chăm sóc, yêu thương Long, Thu vì không muốn Long thuộc về người khác nên mới làm thế. Thanh cảm nhận được tình cảm của Thu dành cho Long, cảm nhận được tình yêu cao thượng của Thu.

Không có người con gái nào sẵn sàng nhường người yêu của mình cho người khác, tuy cách làm có hơi sai trái nhưng nếu đứng trên quan điểm của hai người yêu nhau thì không có gì là đáng trách.

Nhưng dù nói thế nào thì Thanh cũng không thể tha thứ cho Thu được, Thanh cũng quỳ luôn xuống, Thanh cay đắng bảo Thu.

_ Bây giờ thì chị thành công rồi, chị có mừng không...?? có vui không...??? Anh ấy đã yêu em, đã thích em theo những gì mà chị nói...!!

_ Chị có tàn nhẫn, có độc ác quá không...?? nếu em yêu anh ấy thật chị muốn cả đời của em phải sống trong đau khổ, phải sống trong nhớ nhưng vì một người đã mất, một người ra đi sẽ không bao giờ trở về ư...?

Thanh đánh thật mạnh vào người Thu.

_ Chị là một kẻ máu lạnh...!! Một con người độc ác...!! chị quá tàn nhẫn...!! Quá lạnh lùng...!! Chị yêu anh ấy, chị phải đấu tranh cho tình yêu của chị chứ...??Sao chị lại trút cả lên đầu em...!! sao chị phải làm thế...??

Thu khóc, ôm lấy Thanh, Thu đau đớn nói.

_ Chị xin lỗi em...!!Ngàn lần xin lỗi em...!! chị không hề có ý làm tổn thương em nhưng em sẽ không đau khổ lâu đâu vì có người con trai khác đang chờ em, đang yêu em, người đó không ngừng nhớ em, tìm kiếm em, chỉ là bây giờ em không thể nhớ em là ai, nên em mới bị như thế này nhưng sau khi em nhớ được rồi em sẽ không còn phải đau khổ nữa, không cần phải khóc nữa...!!

Thanh càng nghe Thu nói, Thanh càng mù mờ, Thanh không còn tìm ra được đường đi ình nữa. Thu đứng lên, Thu cứng rắn nói.

_ Em nói đúng, chị phải đối diện với mối tình vô vọng này, chị sang đây cũng là vì muốn kết thúc tất cả mọi chuyện...!!

Thanh cầm lấy tay Thu, Thanh gạt đầu khuyên Thu.

_Em ủng hộ chị, hãy làm theo những gì mà con tim của chị mách bảo. Đừng có trốn chạy nó nữa...!!

Thu lo lắng hỏi Thanh.

_Còn em thì sao...?? Em có yêu Long, có muốn ở bên cạnh Long không...??

Thanh đau khổ, cố lau dòng lệ trên khóe mắt, Thanh nói.

_Chị hãy đến với anh ấy đi, anh ấy mới thực sự cần chị, người mà anh ấy cần không phải là em, vì mặc dù em ở bên cạnh anh ấy nhưng trái tim em luôn hướng về một người con trai khác, em không thể nào yêu anh ấy trọn vẹn khi em vẫn còn chưa xác định được tình cảm của mình....!!!

Thu mỉm cười.

_Chị hiểu, chị biết vì sao em lại bị như thế vì trái tim em không thuộc về em, đôi mắt em không thuộc về em mà thuộc về người con gái Hoàng yêu, có lẽ cô ấy chết rồi nhưng linh hồn cô ấy vẫn luôn dõi theo Hoàng, vẫn muốn được ở bên cạnh Hoàng....!!!

Thanh tái mặt, Thanh run rẩy hỏi Thu.

_Chị...chị bảo...bảo sao...??

Thu ôm chặt lấy Thanh, Thu dịu giọng bảo Thanh.

_Chị xin lỗi vì cả nhà luôn dẫu gièm em nhưng mọi người cũng vì muốn tốt cho em nên đã không nói gì. Mong em hiểu và thông cảm cho bố mẹ, chị và cô Lý....!!

Thanh bóp chặt hai bả vai Thu, Thanh gằn giọng.

_Có gì sao chị không mau nói nhanh lên...!!

Thu kể.

_Em còn nhớ người phụ nữ hay đến nhà ta chơi không...??

Thanh gật đầu đáp.

_Nhớ...!!

_Cô ấy chính là mẹ của Thiên Vy, bác họ của chúng ta....!!

Thanh thoáng thốt kêu lên.

_Nhưng mà em nhớ em chưa bao giờ gặp bác ấy....!!

_Có gì lạ đâu em, mẹ và bác ấy đã bị lạc nhau từ nhỏ, mẹ ở Việt nam, cô ấy ở Đài Loan, làm sao cả hai gặp mặt nhau được, mãi sau này khi được quen nói ẹ biết, mẹ mới nối lại được liên lạc với bác ấy....!!

_Nhưng việc bác ấy là mẹ của chị Thiên Vy thì có liên quan gì đến em...!!

_Tại sao lại không...?? chính chị Thiên Vy là người đã cứu mạng em, em không còn nhớ gì à...??

Thanh lắc đầu. Thu thở dài đáp.

_Em không còn nhớ cũng phải vì em bị thương vào đầu quá nặng....!!

_Em...em bị...bị thương...?? Nhưng mà là khi nào, ở đâu...??

_Từ nhỏ em đã hay nghịch ngợm như con trai, em không có phút giây nào là ngồi được yên, em cứ chạy nhảy mãi mặc bố mẹ và cô Lý nói gì...!!

_Tuy em hiếu động nhưng sức khỏe của em lại không được tốt, trái tim em yếu nên em thường xuyên bị ngất, cách đây hai năm trong một lần sang thăm nhà bác Mary – mẹ của chị Thiên Vy, em đã bị tai nạn trùng với ngày chị Thiên Vy bị tai nạn, chị Thiên Vy do bị quá nặng nên không thể cứu được, còn em, em bị hóng mất, đầu em bị va đập vào đá, em có biết là em đã bị lăn từ đỉnh dốc xuống chân núi toàn đá không...??

Thanh không còn nghe thấy, còn biết gì nữa. Thu kể tiếp.

_Chiếc xe bị hỏng thắng nên đã lao xuống dốc không phanh, họ không hiểu làm cách nào em lại bị bay ra khỏi xe, khi họ tìm được em, em chỉ còn thoi thóp thở, họ đưa em vào bệnh viện. Em vừa mới nhập viện thì bố nhận được tin chị Thiên Vy mất trên bàn mổ....!!

_Quá đau đớn, mọi người tưởng cũng không thể nào cứu được em nhưng mà may mắn thay bố mẹ của Thiên Vy đã đồng ý, lấy trái tim của chị Thiên Vy thay vào trái tim em, lấy đôi mắt của chị ấy thay vào đôi mắt em...!!

_Ca phẫu thuật thành công, em tỉnh lại nhưng một phần kí ức trong em bị mất, em không còn nhớ được nhiều đặc biệt là chi tiết xảy ra vụ tai nạn và hai năm gần đây em đã quên gần hết...!!

Thanh bây giờ mới hiểu lí do vì sao Thanh không thể đối xử vô tình, lạnh nhạt với Hoàng, lí do vì sao Thanh không thể nhìn thấy Hoàng buồn, Hoàng khổ, Hoàng không vui. Thanh không thể làm thế vì trong cơ thể Thanh đang mang trái tim, đang mang đôi mắt của người con gái anh ấy yêu.

Thanh khóc, khóc như mưa. Thu ôm lấy em gái, cả hai đều có nỗi đau riêng, cả hai đều khốn khổ vì tình, họ ôm chặt lấy nhau, nước mắt làm ướt đầm hai vò vai, làm cả hai vùi bỏ đi nỗi đau đang chất chứa trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Có một điều Thu không hề biết là người dán bức thư đó của Thu không phải là Long mà là Tiến, người bảo bọn con gái trong lớp Thu trêu đùa Thu cũng là Tiến.

Tiến làm thế vì muốn Long tập trung vào học hành nhưng vô tình Tiến đã làm hại Thu, làm Thu phải sống dở chết dở, làm Thu hận Long, ghét Long, làm Thu muốn trả thù Long.

Sự thật nào cũng khiến con người ta đau lòng, Thanh đã hiểu, đã biết lí do vì sao Thanh không thể rời xa Hoàng, khi đã hiểu rồi Thanh càng không thể đi, càng không thể buông tay.

Nước mắt trên khóe mi Thanh cay cay, Thanh thấy lòng Thanh tan nát, Thanh thấy trái tim mình vỡ tan, đúng là Thanh yêu Long, thích Long nhưng Thanh không thể đến với Long, chị Thu mới thực sự là người anh ấy cần, người đó không nên là Thanh và không thể là Thanh.

Hai chị em dặt nhau đi dạo xung quanh hồ, cả hai im lặng không nói gì với nhau. Thanh đau khổ hỏi.

_Chị định làm gì tiếp theo...??

Thu thở dài.

_Chị cũng không biết nữa...!!

_Ngay cả chị cũng không biết làm gì thì làm sao em giúp chị được...!!

Thu nắm lấy tay Thanh.

_Em đã giúp chị quá nhiều rồi, chị không nên lợi dụng thêm lòng tốt của em nữa...!!

_Chị đừng nói thế, chúng ta là chị em mà, chị em thì phải giúp đỡ nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn và hoạn nạn chứ...!!

Thu khóc, Thu lắc đầu bảo Thanh.

_Chị là một người ích kỉ, một kẻ chẳng ra gì, chỉ chị chỉ nghĩ cho chị, chị đã quên mất rằng em cũng là một cô gái như chị, một người có trái tim, có tình cảm, chính chị đã đẩy em vào ngõ cụt, đã đẩy em vào khổ đau...!!

Thanh ôm lấy Thu, Thanh nói.

_Bây giờ không phải là lúc cho hai chị em ta phán xét lẫn nhau mà hãy dành thời gian đó để tìm cách giải quyết chuyện này sao cho ổn thỏa nhất...!!

_Còn giải quyết thế nào nữa, em hãy về với tình yêu của em, còn chị, chị sẽ đối diện với quá khứ đau thương của mình...!!

_Chị nói như vậy nghĩa là sao...??

_Có gì lạ đâu, chị hiểu, bây giờ người mà anh ta yêu là em. Em hãy đến với anh ta, hãy chăm sóc anh ta, chăm sóc anh ta thật chu đáo, chị không muốn anh ta chết trong cô đơn...!!

Thanh cay đắng đáp.

_Em không thể làm thế...!! Chị Thiên Vy đã cho em sự sống, em cần phải trả ơn cho chị ấy...!!

Thu đặt tay lên trái tim Thanh, Thu hỏi.

_Em có chắc là em đang làm đúng không...??

Thanh nhú mày.

_Em không hiểu...!!

Thu xoay Thanh đối diện với Thu. Thu nói.

_Em không thấy lạ là mặc dù em mang trái tim, mang đôi mắt của chị Thiên Vy nhưng em lại không thể ngăn lòng em khỏi nghĩ, không thể ngăn trái tim em thôi đập nhanh khi ở gần Long...?? Con tim tuy là của Thiên Vy nhưng cảm xúc, khối óc, lí trí và tình cảm thuộc về em, điều đó mới mang lại tình yêu thực sự cho em, em đừng vì thương hại Hoàng, đừng vì nghĩ em phải trả ơn mà đến với Hoàng, em làm thế sẽ khiến ba người phải đau khổ, phải buồn đau, tình yêu này sẽ không có hạnh phúc...!!

Thanh lay Thu.

_Thế còn chị, chị cũng yêu anh Long, sao chị không nói rõ tình cảm của chị cho anh ấy biết, sao chị không làm...??

Thu lắc đầu đáp.

_Chị không thể vì chị và anh ấy đã đi quá xa rồi. Yêu mà trả thù nhau, yêu mà coi nhau như kẻ thù sẽ rất khó lấy lại được cảm xúc như ban đầu...!!

_Chỉ có em là trong sáng, chỉ có em là ngây thơ, lòng em không vương bụi, không mang quá nhiều tính toán, chỉ có như thế em mới mang lại hạnh phúc, mang lại niềm tin cho anh ấy. Đi đi em...!! Hãy đến với anh ấy đi...!! Bây giờ anh ấy đang rất cần em...!!

_Nhưng...nhưng...!!

_Em lo Hoàng sẽ buồn chứ gì...?? Em đừng lo chị sẽ giải thích cho anh ấy hiểu, anh ấy là một người tốt, anh ấy sẽ không ngăn cấm tình yêu của hai em đâu...!!

Thanh cương quyết nói.

_Em không thể, em từng hứa là sẽ ở bên cạnh anh Hoàng cho đến khi nào anh ấy quảng bá xong album lúc đó em và anh ấy mới chính thức tuyên bố chia tay nhau còn bây giờ vẫn còn quá sớm để nói điều đó...!!

Thu sợ hãi bảo Thanh.

_Long sẽ không chờ đến được lúc đó đâu...!! Sức khỏe của anh ta càng ngày càng yếu. Hãy tranh thủ thời gian còn lại để nói hết những gì mà hai người cần nói ra đi, đừng để đến khi hắt hủi mắt xuôi tay, em sẽ không còn nói được gì đâu...!!

Thanh khóc nức nở, Thanh hét Thu.

_Còn chị, sao chị không nói gì với anh ấy...?? Người chị yêu là anh ấy cơ mà, người làm trái tim chị bị tổn thương là anh ấy, sao chị không nói gì...?? Sao chị lại hèn nhát như thế...??

Thu đau đớn bảo Thanh.

_Chị hận anh ta nhưng chị không nỡ nhìn thấy anh ta phải chết trong đau đớn, không nỡ nhìn thấy anh ta bị cướp mất đi nụ cười trước lúc thật sự rời xa cõi đời này...!!

_Em chính là nguồn động viên đối với hấn, là tất cả những gì mà hấn có. Em hãy làm ơn đừng để cho hấn phải sống cô độc trong bóng tối, đừng để hấn chết trong cô đơn. Chị xin em...!!

Thanh lau hai dòng lệ trên má, ý nghĩ mất hấn vĩnh viễn khiến Thanh nghẹt thở, khiến cơ thể Thanh vỡ vụn, khiến niềm vui sống đang dần rời xa Thanh. Bây giờ Thanh không cần gì cả, Thanh chỉ cần hấn sống, chỉ cần hấn tồn tại, chỉ cần như thế là Thanh không còn muốn bất cứ một thứ gì nữa.

_Vâng...!! Em sẽ làm vì chị, em hy vọng em có thể mang lại được một cái gì đó cho anh ấy...!!

_Cảm ơn em...!!

Thanh ôm lấy Thu. Thanh cười bảo.

_Chị có mang theo cuốn sổ nhật kí của chị Thiên Vy không...??

_Có...!! Em cần làm gì với nó à...??

Thanh mỉm cười.

_Em cần trả nó lại cho anh Hoàng.!!

_Em làm như thế là đúng.!! Dù sao cuốn sổ này nên để cho Hoàng giữ, vì Hoàng mới thật sự là chủ nhân của nó.!!

Thanh không thể ngờ là chính quyển nhật kí này đã được Thiên Vy viết lại những kỉ niệm đã có giữa hai người. Thanh từng đọc nó, nghiền ngẫm nó, ngay cả bản nhạc cũng được Thiên Vy chép riêng ra riêng một bản, Thanh không hề biết rằng trong hai năm Thanh đã đi học piano, Thanh đã thay đổi, Thanh đã trở nên mạnh mẽ và nghịch ngợm hơn, có lẽ điều đó Thanh không thể nhớ được vì Thanh bị mất trí nhớ, bây giờ mọi thứ đang lơ mơ hiện rõ dần trong trí óc Thanh.

Sau khi hai chị em trở về phòng, Thanh cầm đĩa CD, cầm cuốn sổ nhật kí, cầm bản nhạc chép tay của Thiên Vy, Thanh đi tìm Hoàng.

Thanh gõ cửa phòng của Hoàng, Hoàng nói vọng ra.

_Mời vào.!!

Thanh tươi cười hỏi.

_Anh đang làm gì thế.??

_Anh đang tập trung sáng tác một ca khúc cho album sắp tới.!!

_Em có làm phiền gì anh không.??

Hoàng lắc đầu.

_Không, mà ngược lại anh rất vui vì gặp được em.!!

Thanh run giọng nói.

_Em xin lỗi vì em đã gây ra khổ đau và phiền phức cho anh.!!

Hoàng nhúm mày.

_Anh không hiểu.!!

Thanh đưa cuốn sổ nhật kí, đĩa CD, tờ giấy chép nhạc trước mặt Hoàng. Thanh nói.

_Em trả lại anh tất cả những thứ này. Nó thuộc về anh.!!

Hoàng run run cầm lấy, vừa nhìn thấy tiêu đề của bài hát. Hoàng buông rơi nó xuống sàn nhà, Hoàng nghẹn lời hỏi.

_Làm. . . làm sao em có nó.??

_Chị Thiên Vy để lại cho em.!!

Hoàng kích động hét to.

_Em bảo sao.??

Thanh thờ dãi.

_Chắc là anh không tin nhưng mà em là em gái họ của chị ấy, mẹ chị ấy là chị gái của mẹ em. Hai người chỉ mới nối lại liên lạc cách đây ba năm, trong ba năm đó đã có rất nhiều chuyện xảy ra.!!

Hoàng nôn nóng thúc giục Thanh.

_Em giải thích cho anh hiểu tại sao Thiên Vy lại đưa nó cho em.??, tại sao.??

Thanh khóc, Thanh bảo Hoàng.

_Anh còn nhớ vụ tai nạn cướp đi sinh mạng của chị Thiên Vy không.??

Hoàng đau khổ gật đầu.

_Nhớ.!!

_Hôm đó em vì nghịch ngợm, em đã bắt một chuyến xe, em đi du lịch một mình, cả nhà em đều đang ở nhà chị ấy, gia đình em sang thăm nhà bác Mary sau một năm nối lại liên lạc. Em đi mà không nói với một ai cả, chiếc xe bị đứt thắng, nó lao thẳng xuống dốc, em cũng không hiểu tại sao em có thể bay ra khỏi xe, thân thể em lăn từ trên đỉnh dốc xuống chân núi....!!

_Khi họ tìm được em, cơ thể em đã bị thương nhiều chỗ, nhưng chỗ bị thương nhiều nhất là đầu em và mắt của em. Từ nhỏ trái tim em đã không được khỏe mạnh, em thường hay bị ngất nếu như có chuyện gì đó xảy ra quá đột xuất, hay những chuyện gây ra xúc động mạnh.

_Chắc là anh không tin đúng không...?? Không tin một cô gái khỏe mạnh như em cũng có thời, em chỉ còn da bọc xương, nước da xanh tái vì thiếu máu, đi đứng cũng phải nhẹ nhàng, ngay cả ánh nắng cũng khiến em sợ....!!

_Em không thể tin được là hôm đó chị Thiên Vy cũng bị tai nạn, do bị thương quá nặng chị ấy đã không qua khỏi....!!

Hoàng cảm thấy nghẹt thở, từng lời nói của Thanh bây giờ giống như những mũi dao đâm thẳng trái tim Hoàng. Thanh hốt hoảng kêu to.

_Anh Hoàng....!! Anh không sao chứ...??

Hoàng xua tay.

_Anh không sao...?? Em nói tiếp đi....!!

_Mọi người tưởng là em chết rồi, vì trái tim đã ngừng đập vì cú sốc quá mạnh, đôi mắt em bị hỏng vì đá, đầu em bị đập mạnh nên em mới bị mất trí nhớ....!!

_Để cứu em bố mẹ của chị Thiên Vy đã đồng ý thay trái tim, thay đôi mắt của chị ấy cho em....!!

_Mọi chuyện mà em biết, em cảm thấy quen đều là do cuốn sổ nhật kí này. Em cũng đã từng đi học chơi đàn piano trong hai năm, em dành hai năm để chơi duy nhất một bản nhạc của anh, đó là lí do vì em sao em có thể chơi một cách thành thạo như thế, có thể cảm nhận được nỗi đau trong từng giai điệu của bài hát, có thể hiểu được cảm xúc của anh khi anh sáng tác nó.

_Trong cuốn sổ tay này chị ấy đã viết hầu như tất cả mọi chuyện xảy ra giữa anh và chị ấy. Em xin lỗi lẽ ra em không nên đọc nó nhưng khi em tỉnh lại, em không nhớ được gì nhiều, em thấy bác Mary tặng nó cho em, em tưởng đó là hồi ức của ai đó nên em siêng năng đọc, siêng năng luyện tập bài hát do anh viết, em tưởng câu chuyện trong cuốn sổ này là do một người con gái nào đó được tưởng tượng ra, em thật không ngờ đó lại là anh và chị Thiên Vy....!!

_Hôm nay em xin trả nó lại cho anh, trả lại anh tất cả những gì thuộc về chị ấy. Em xin lỗi anh....!! Xin anh tha thứ cho em....!! Em không hề cố ý làm tổn thương anh....!!

Nước mắt Hoàng chảy ra, Hoàng đứng bật dậy, Hoàng lay Thanh.

_Em hãy giải thích cho anh hiểu, tại sao em và cô ấy lại giống nhau như thế...??

Thanh mỉm cười.

_Vì chị ấy là chị ruột của em....!!

Hoàng thẳng thốt kêu lên.

_Em vừa mới nói gì....??

_Anh không thấy là mẹ của chị Thiên Vy giống mẹ của em sao...??

Hoàng giật mình đáp.

_Đúng....!!

_Mẹ em và bác ấy cũng là hai chị em sinh đôi. Việc em và chị Thu giống chị Thiên Vy thì có gì là lạ đâu, ba bọn em đều giống mẹ....!!

Hoàng đau khổ cầm cuốn sổ nhật kí, cầm đĩa CD trên tay. Thanh cúi xuống nhặt bản nhạc dưới đất lên. Thanh run rẩy nói.

_Em có thể cầu...cầu xin anh một việc được không...??

Hoàng gượng nói.

_Em cần anh làm gì cho em...??

_Em...em có thể đến với anh Long được không...??

Bàn tay Hoàng buông thõng xuống, mặt Hoàng tái nhợt, Hoàng hỏi.

_Tại sao...??

Thanh khóc nức lên.

_Tại vì anh...anh ấy sắp chết rồi.....!!

Hoàng kinh ngạc hết to.

_Em bảo sao...?? Tại sao cậu ta lại chết...??

_Căn bệnh máu trắng đang giết dần giết mòn anh ấy, em không thể rời xa anh ấy vào lúc này.... !!

_Anh hiểu. Em đi đi... !!

_Nhưng còn chuyện quảng bá album của anh...??

_Em đừng lo, anh sẽ có cách....!!

Thanh lau dòng lệ trên má, Thanh đề nghị.

_Em có thể nhờ chị Thu thay em được không...??

Hoàng bật thốt.

_Em bảo sao...??

Thanh cầm lấy tay Hoàng, Thanh dịu giọng.

_Chị ấy giống hệt em, mọi người sẽ không phát hiện ra đâu, hơn nữa chị ấy ở bên anh sẽ tốt hơn em vì em không thể yên tâm đóng cho trọn vai diễn của em khi lòng em không yên, khi trái tim em không thể ngừng nghĩ về một người, hãy để em đi....!!

_Ừ, em đi đi...!! Anh chúc em hạnh phúc...!!! Nếu có khó khăn gì, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ cố gắng tìm cách để giúp em...!!

Thanh ôm lấy Hoàng, Thanh nói.

_Em cảm ơn anh....!!

Hoàng ôm Thanh thật chặt, Hoàng đau khổ nói.

_Anh hy vọng là em không quên anh....!!

Thanh lắc đầu đáp.

_Em sẽ không bao giờ quên anh. Không bao giờ....!! Anh là một ông anh trai tốt, một người bạn tốt của em....!!

Hoàng hiểu trong trái tim Thanh, Hoàng vẫn chỉ mãi là một người bạn tốt, một người anh trai mà thôi, những cảm xúc mà Thanh dành cho Hoàng chỉ là do trái tim Thiên Vy, do cảm xúc của Thiên Vy mang lại, còn trái tim Thanh thực sự chỉ nghĩ về một người duy nhất là Long mà thôi.

Hoàng nhẹ giọng.

_Đi đi em....!!Đi tìm cậu ta đi....!!

_Vâng....!!

Thanh chạy thật nhanh ra cổng, con chó Bạch Tuyết chạy theo Thanh, Thanh xoa đầu con Bạch Tuyết, Thanh bảo nó.

_Chó ngoan....!! Hôm khác chị chơi với em nhé....!!

_Hôm nay chị có việc bận rồi....!!

Thanh gỡ đầu nó, xoa bụng nó, sau đó Thanh rời đi. Thanh muốn nhanh chóng được gặp lại Long. Trên mặt Thanh lệ không ngừng chảy, nhưng lòng Thanh nhẹ nhõm, Thanh đã có thể dừng cảm đối diện với tình cảm của mình, có thể trút hết được những bí ẩn của quá khứ. Thanh nên vui vì người ta dù có sống được với nhau trong một khoảng thời gian ngắn nhưng nếu có thể được ở bên nhau cho đến phút cuối thì đó cũng là một ân huệ rồi.

Bây giờ Thu sang đây, Thanh bắt Thu phải đi học, còn Thanh, Thanh muốn đi lang thang một mình, việc Thanh phát hiện Dung đang lừa dối khiến Thanh tức điên lên, Thanh giận Dung nên không thèm nói chuyện với Dung mặc Dung năn nỉ xin tha thứ.

Thanh cau có bảo Thu.

_Chị dám dùng thủ đoạn dối với em, dám bảo người khác theo dõi em, em sẽ không tha cho chị đâu....!!

Thu le lưỡi.

_Chị xin lỗi. Chị làm thế vì chị chỉ muốn tốt cho em thôi...!!

Thanh mai mỉa.

_Tốt ư...?? chị thử nghĩ xem có ai vui được khi biết mình bị người khác theo dõi không...??

_Thôi mà, em giận chị làm gì...?? Em còn không mau chuẩn bị đi học đi...??

Thanh nhú mày.

_Tại sao em phải đi...??

Thu kêu lên.

_Em không đi thì còn ai đi học vào đây nữa...??

Thanh trả lời ngay.

_Chị chứ ai...!!

_Chị không đùa đâu...!!Em biết thừa chị không thể nào gặp lại anh ta, không có dũng khí đối diện với anh ta...!!

Thanh mỉm cười, một nụ cười chết chóc, trông Thanh bây giờ rất đáng sợ. Thanh gằn giọng.

_Chị có đi không....??Bây giờ đến lượt chị trả nợ cho em, chị phải làm theo những yêu cầu của em, nếu không em sẽ không nuốt nổi cục tức này đâu...!!

_Nhưng mà...!!

_Không nhưng nhị gì hết, còn không mau thay đồ, mang cặp sách vào đi. Anh Hoàng sắp đến đón chị đi học rồi...!!

Thu nhảy loi choi như đĩa phải vôi.

_Sao anh ấy phải đón chị đi học...??

Thanh giả vờ thờ dài.

_Vì em gái chị là người yêu của thần tượng, là người của công chúng nên báo chí cần phải đi theo để xác minh tình cảm thực của bọn em, có thể họ mới có chuyện để đăng báo chứ...!!

Thanh cười thật to khi nhìn khuôn mặt nhăn như khi của chị Thu. Thanh sung sướng bảo.

_Từ bây giờ chị hãy nếm trải cảm giác và nỗi khổ của em đi nhé...?? Cho chị biết thế nào là hại người khác vào con đường cụt...!!

Thu kêu to.

_Chị không thể, làm ơn hãy tha cho chị, chị sẽ chết mất...!!

Thanh tức giận quát.

_Vậy còn em thì sao...?? Em đang đau khổ vì anh Long sắp chết...!! em sắp mất đi người đàn ông quan trọng của cuộc đời mình rồi chị có hiểu không...?? Chính chị đẩy em vào tình trạng phẫn uất này, chị còn nói gì nữa...!!

_Còn không mau nhanh lên đi...!! Hay là em đi nói cho bố mẹ biết hết tất cả mọi chuyện...!!

Thu cầu xin.

_Đừng...Đừng để chị đi thay quần áo, chị sẽ đi học thay em...!!

Thanh hài lòng gật đầu.

_Thế có phải là ngoan không...!!

Thu nhăn nhó khổ sở, nhưng Thu không thể phản kháng lại yêu cầu của Thanh vì chính Thu đã đẩy Thanh vào tình huống đã rồi, những việc xảy ra với Thanh chính là do Thu tạo ra, Thu phải có trách nhiệm san sẻ một phần khó khăn với Thanh.

Đúng giờ Hoàng xuất hiện trước cổng nhà Thanh, Thanh mở cửa, bước xuống Thanh tươi cười bảo Thu.

_Mau lên đi chị hai...!! Anh hai đến rồi kia... !!

Trên ánh mắt của Hoàng nhìn Thanh không rời, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng và bên lên của Thu, lòng Hoàng thoáng rung động.

Thu run quá nên chỉ một chút nữa là ngã đập mặt xuống bậc thang. Hoàng hốt hoảng vội đón lấy Thu, phóng viên thi nhau chụp ảnh, họ tâm đắc vì ngay sáng sớm họ đã có thể chụp được một cảnh lãng mạn giữa hai người.

Thanh che miệng cười, Thanh nheo mắt bảo Hoàng.

_Chăm sóc tốt chị gái của em nhé, anh trai... !!

Hoàng lúng túng.

_Anh biết rồi... !!

Hoàng bảo Thu.

_Chúng ta đi thôi... !!

Thu đỏ bừng cả mặt, Thu sợ quá đến nỗi đi cũng không nổi nữa, Hoàng cảm nhận được sự sợ hãi của Thu, Hoàng nhắc bổng Thu lên khiến Thu kêu to.

_Anh...anh làm gì...gì thế... ??

Hoàng gất nhỏ.

_Yên nào... !!

Hoàng đặt Thu vào ghế xe, phóng viên lại thi nhau chụp ảnh, có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên họ mới chụp được nhiều bức ảnh ưng ý và đẹp nên trên môi họ, nụ cười không bao giờ dứt. Thất dây an toàn cho Thu, Hoàng lái xe đến trường.

Thanh đứng im trên bậc thềm, ánh mắt Thanh rực sáng, Thanh biết Thanh phải làm gì.

Vứt bỏ bộ đồ gò bó ở nhà, Thanh lại quay về bản chất cũ, quay về với con người trước kia của Thanh. Thanh lảm bảm, dơ nắm đấm lên cao, Thanh hét.

_Hãy chờ đấy tên kia... !! Hôm nay là ngày tôi xử anh... !!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Sau khi Thu và Hoàng đi khỏi, Thanh cũng rời khỏi nhà, Thanh đến trường, Thanh ăn mặc khác hẳn, Thanh muốn thăm lại ngôi trường mang lại cho Thanh nhiều kỉ niệm, trên môi Thanh thoáng nở một nụ cười, đời giống như là một giấc mơ, mới ngày nào đến đây, Thanh còn thấy bơ ngỡ, lạ lẫm. Bây giờ Thanh đã quen dần với nó thì cũng là lúc Thanh phải rời khỏi.

Thanh không còn phải sợ gì nữa vì Thanh không phải là học sinh của trường này, Thanh không có quan hệ gì cả, Thanh có thể làm những gì mà Thanh muốn.

Thanh còn đang đi, bỗng bốn cô gái ở trường vây lấy Thanh, họ khinh khỉnh bảo.

_Không ngờ mày mặt dày đến nỗi dám yêu thần tượng của bọn tao. Nếu biết điều thì chia tay Hoàng ngay lập tức, còn nếu không bọn tao sẽ làm ày phải biến mất khỏi ngôi trường này...!!

Thanh cười khẩy đáp.

_Các cô có quyền gì mà ngăn cản tôi, tôi yêu ai, thích ai là quyền của tôi...!!

Một người trong số cô ta đẩy Thanh lùi về phía sau, cô ta gầm lên.

_Mày dám ăn nói káo lếu với bọn tao hả...??

Thanh nhếch mép.

_Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi...!!

_Ai cho phép mày lên tiếng ở đây hả...??

Thanh buồn cười hỏi.

_Cô là giám thị, là thầy cô giáo hay là hiệu trưởng hay sao mà dám ra lệnh cho tôi...??

Cô ta tức điên lên.

_Mày...mày....!!

Cô ta tát Thanh một cái, theo phản xạ Thanh tránh về đằng sau. Thanh tức giận chỉ thẳng vào mặt cô ta.

_Tôi cảnh cáo cô, nếu cô mà còn dám cản đường và tìm cách gây sự với tôi nữa thì tôi sẽ không tha cho bọn cô đâu...!!

_Đừng tưởng các người giàu có, có chút quyền lực là có thể làm cho tôi sợ các người...!!

_Với tôi mà nói thì các người chẳng là gì cả...!! Đừng có ngu dại mà đi trêu tức tôi. Tôi đang cáu, đang bực mình nên sẽ không nhẹ tay đâu...!!

Thanh nhìn bọn họ trừng trừng, đôi mắt Thanh vẫn lên, hai tay chống sườn, trông Thanh bây giờ rất đáng sợ.

Nhưng dù Thanh có giỏi võ đến thì cũng không thể nào so bì với họ được, một cô gái yếu đuối như Thanh cũng không thể nào đấu hết với cả bọn, họ càng ngày càng kéo đến đông, trong khi Thanh chỉ có một mình.

Thanh bị bọn họ chen đứng sát vào thành tường, cô gái đứng đầu cả bọn quay lại bảo lũ con gái.

_Xử con bé này cho tao. Tao cần phải dạy cho nó một bài học, cần cho nó biết dám động đến thần tượng của chúng ta thì phải chịu khổ như thế nào...??

Cô ta gầm gọng.

_Mày có chịu chia tay Hoàng không...??

Thanh lắc đầu.

_Không...!!

_Nếu thế thì cho nó một trận đi chúng mày....!!

Thanh lắc đầu chán nản, Thanh bị bọn họ vây kín, kiểu này thân thể của Thanh không bị trầy xước, cũng không tránh khỏi bị thương, sức khỏe của Thanh bây giờ không được tốt, nếu đánh nhau Thanh không tránh khỏi bị đánh bầm dập, dù Thanh không muốn đánh nhau, Thanh cũng không thoát khỏi.

Thanh mừng vì bọn chúng nhắm vào Thanh không phải là Thu, nếu không Thu đã bị thê thảm rồi, Thanh thở dài nghĩ.

_Kiểu này dù mình có không muốn thay chị Thu đi học ở đây xem ra cũng không được rồi, nếu mình bỏ đi chị ấy lại bị bọn này đánh đập và hành hạ, mình sợ bây giờ chị ấy còn bị bọn này hành hạ thậm chí hơn ngày trước nhiều, vì chị ấy bây giờ đang thay mình đóng giả làm bạn gái của Hoàng, thật là họa vô đơn chí...!!

Thanh gầm gọng.

_Các người cật đông ăn hiếp một mình tôi...!! Các người thật là đê tiện, nhưng mà không sao, các người cứ lên hết cả đi...!!

Có một tiếng quát đằng sau lưng.

_Các cô đang tập trung ở đây làm gì thế hả...??

Cả bọn nghe tiếng hét, họ sợ hãi. Tất cả đều quay lại nhìn, đến khi xác định được người đó là ai rồi, cô gái đứng đầu cả bọn run run nói.

_Chào ...chào anh...!!

Thanh vừa nhìn thấy Long lòng Thanh vui sướng, Thanh muốn chạy lại, muốn ôm chầm lấy Long nhưng Thanh không dám làm thế, Thanh cảm thấy ngại ngùng.

Long thấy Thanh bị cả bọn vây vào giữa, Long cười khẩy.

_Các cô định lập ra băng nhóm riêng à...??

Cô ta run sợ đáp.

_Dạ...dạ không...!!

_Nếu không tại sao bây giờ vẫn còn chưa chịu vào lớp...!!

_Dạ...!!

Cả bọn lú lú bỏ đi, Thanh đứng im nhìn Long. Thanh không nói gì, hai tay nắm chặt, Thanh cười nhạt.

Long cúi tiết quát Thanh.

_Còn cô nữa...!!! Bị bọn họ bắt nạt sao không chịu lên tiếng kêu cứu...??

_Tại sao tôi phải kêu...??

Long bực mình.

_Cô muốn bị bọn họ đánh cô đúng không...?? Hay là ngay bây giờ tôi gọi bọn họ lại...??

Thanh thách.

_Anh làm ngay đi...!! Gọi ngay đi...!! một người vô tình và máu lạnh như anh thì hiểu gì, thì thương xót gì đến ai...!!

Thanh đau khổ nói.

_Anh có biết tôi căm thù anh nhiều như thế nào không hả...?? Tôi hận anh, khinh ghét anh, anh là một kẻ tồi tệ, tốt nhất là anh nên biến mất, nên đi cho khuất mắt tôi, tôi không còn muốn trông thấy anh nữa....!!

_Chào anh....!!

Thanh dùng dùng bỏ đi, Long tái mặt, lòng Long tan nát, từng lời nói của Thanh như những mũi dao đâm thẳng vào trái tim Long. Long lờ Thanh lại, không kìm nén được cảm xúc đang dâng ngập trong lòng. Long hôn Thanh, Thanh đánh mạnh vào người Long, Thanh cố đẩy Long ra nhưng cũng giống như những lần trước, Thanh buông xuôi, bàn tay Thanh ôm chặt lấy Long, Thanh đáp trả lại nụ hôn của Long.

Long kinh ngạc, trên môi thoáng nở một nụ cười, Long thì thầm hỏi Thanh.

_Em đã yêu anh rồi đúng không...??

Thanh khinh khỉnh đáp.

_Tại sao tôi phải yêu một kẻ máu lạnh như anh...?? người mà tôi yêu là anh Hoàng, anh nên nhớ kĩ điều đó....!!

Long bóp chặt tay Thanh, một tay nâng cằm Thanh lên. Long quát.

_Anh cho em ba giây, nếu em vẫn còn nói em yêu hắn thì em chết với anh...!!

Thanh hất tay Long ra khỏi cằm. Thanh hỏi.

_Còn anh, tại sao anh lại độc ác như thế, anh còn nhớ chuyện xảy ra mấy tháng trước đây không...??

_Tôi đã tỏ tình với anh nhưng anh lại làm tôi đau khổ, tôi không còn tin anh, tin vào những lời nói lừa dối của anh nữa, anh đi đi....!!

Long ngỡ ngàng không hiểu.

_Em đang nói gì thế...?? Anh không hiểu gì cả...!!

_Anh đừng có giả vờ....!!

Long kêu lên.

_Em phải nói rõ ràng thì anh mới hiểu được chứ...??

Thanh gần giọng.

_Anh có nhớ một cô gái gửi thư cho anh không...??

_Một ngày anh nhận được không biết bao nhiêu thư của con gái ở trong trường làm sao anh nhớ hết được....!!

Thanh cay đắng nói.

_Phải rồi, anh thì cần gì phải nhớ. Anh ở trên cao quá...!! hoàn hảo quá...!! nên đâu cần phải chú ý gì đến ai...!!

Nước mắt tràn mi, Thanh cắn phần nói.

_Tôi hận anh...!! hận anh đến chết...!! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa...!!

Thanh quay lưng, Thanh lại định bỏ đi. Long vội giữ lấy tay Thanh, Long đau khổ bảo Thanh.

_Em làm ơn giải thích rõ ràng cho anh hiểu, anh.....anh....!!

Mặt Long trắng bệch, mồ hôi ứa ra đầy trán. Thanh sợ hãi hỏi.

_Anh....anh không...không sao chứ....??

Long gượng cười nói.

_Anh...anh không...không sao....!!

Thanh khóc nức lên, quỳ gối xuống. Thanh run giọng nói.

_Đề ...đề em đưa anh vào bệnh viện...!!

_Không cần đâu, chắc là dạo này do anh làm việc quá sức nên anh mới bị thế...!!

Thanh tức giận.

_Anh định dấu em đến bao giờ nữa...!! Có phải anh đang bị bệnh máu trắng đúng không...??

Long mở to mắt nhìn Thanh, Long lắp bắp.

_Ai..ai bảo em thế...??

Thanh lay người Long.

_Có...có đúng không anh...?? Làm...làm ơn nói cho em biết đi..!!

Long ngồi bệt xuống đất, mặt Long bây giờ chỉ còn nhìn thấy mỗi đôi mắt, Long không thốt nổi nên lời. Thanh ôm lấy Long, Thanh dịu dàng nói.

_Em..em muốn cùng..cùng anh vượt qua giai đoạn khó khăn này....!!

Long ôm chặt lấy Thanh, nhưng lòng tự trọng của một thằng đàn ông không cho phép Long chấp nhận cô gái mình yêu ở bên cạnh vì thương hại mình. Long đẩy Thanh ra, Long đuổi Thanh.

_Cô đi đi...!! Tôi không cần cô thương hại tôi....!! Đi đi....!!cô biến đi...!!

Thanh dơ tay.

_Bóp....!!

Thanh túm chặt lấy cổ áo Long, Thanh hét.

_Anh có quyền gì hả...??anh có quyền gì...?? Anh là ai mà có thể làm cho tôi đau khổ và dằn vặt trong suốt mấy ngày qua, anh là ai hả...??

_Anh có biết vì anh mà tôi không thể nào ngủ được, trái tim tôi không có phút giây nào được bình yên, vì anh mà tôi không còn là chính tôi nữa, tôi luôn phải sống trong dằn vặt, luôn phải lo lắng, luôn nghĩ về anh...!!

_Đúng là tôi nên căm hận anh, nên ghét anh vì anh làm cho khổ khổ, vì anh biến cuộc sống của tôi thành địa ngục nhưng trái tim tôi, lí trí của tôi không

nghe theo lời của tôi.

_ Trái tim tôi không ngừng đập nhanh khi ở bên cạnh anh, còn đầu tôi luôn rỗng tuếch khi nghĩ về anh, anh luôn làm cho tôi đỏ mặt, luôn khiến tôi phải nhìn anh.

_ Tôi đã cố gắng trốn chạy, cố gắng không nghĩ về anh nữa nhưng tôi làm không được. Anh có biết là tôi đã từng bị tai nạn, từng bị mất trí nhớ, anh có biết là hai năm qua tôi không nhớ được gì cả, tôi không có một chút ấn tượng gì.

_ Mọi thứ mà tôi biết, tôi nhớ đều do bố mẹ tôi kể lại, đều do họ ghi lại cho tôi. Tôi sợ tôi sẽ quên anh nhưng mà không, tôi không thể quên được....!!

_ Anh có biết điều đó với tôi đáng sợ như thế nào không...?? tôi không muốn bị bất cứ một thằng con trai nào khuấy động đời sống, tâm tư, tình cảm của tôi nhưng vì anh mọi thứ của tôi đã bị đảo lộn lên hết cả...!!

_ Tôi cảm hận anh, anh hãy trả lại cuộc sống của tôi, trả lại trái tim, trả lại khối óc, trả lại hơi thở cho tôi. Anh trả lại đây....!!

Long khóc, đây là lần đầu tiên khóc vì một người con gái, Long ôm chặt lấy Thanh, lời tỏ tình của Thanh không hề giống với bất kì một cô gái nào khác, những lời lẽ đẹp dễ này như một khúc nhạc dịu êm, như một dòng nước hiền hòa đang lững lờ trôi, như những đám mây trắng đang bay trên bầu trời.

Long nghẹn ngào hỏi.

_ Em...em không lừa anh đấy chứ...??

Giọng Thanh sùng nước.

_ Không...!!

_ Thế còn Hoàng thì sao...??

_ Tất nhiên là em cũng không thể bỏ...!!

Long đẩy Thanh ra, Long vẫn mắt.

_ Em dám nói với anh như thế hả...??

Thanh vênh mặt lên.

_ Tại sao lại không...??

Long hạ giọng.

_ Em không sợ anh buồn hay sao...??

_ Làm sao em có thể bỏ anh trai của em được....!!

Long tưởng Long đang nghe lầm.

_ Anh...anh trai...?? Ý của em là....??

Thanh bật cười.

_ Bây giờ anh ấy đã có chị gái của em chăm sóc rồi....!!

_ Thu...!! Em đang đùa anh đúng không...??

Thanh cúi.

_ Em không phải là Thu...!!

_ Đúng cô ấy không phải là Thu....!!

Long giật mình ngược nhìn lên, đến khi trông thấy Thu, mặt Long tái lại, Long ngỡ ngàng hết nhìn Thu lại nhìn Thanh. Long không hiểu Long đang rơi vào cái hố nào nữa.

Thu vẫn chưa hết cảm phấn đối với Long, đôi môi mím chặt, hai tay siết lại với nhau. Thu dơ tay lên.

_ Bốp...!!

Thu hét.

_Tên độc ác kia...!! anh có biết vì anh mà cuộc sống của tôi trong mấy tháng vừa qua giống như đang sống trong địa ngục không hả...??

Long cảm thấy mù mờ. Long run giọng hỏi.

_Em...em là ai...??

_Anh không nhận ra tôi à...?? Tôi là Thu đây...??

Long đứng bật dậy, Long chỉ vào Thanh, Long hốt hoảng hỏi.

_Vậy còn đây là ai...??

_Thanh... !!

_Thanh... ??

_Đúng... !!

Long ôm lấy đầu, Long không hiểu gì cả. Thu cười nhạt.

_Anh thấy ngạc nhiên lắm đúng không...?? Người mà anh thường hay gặp, anh yêu, anh thích là Thanh không phải là tôi...!!

_Tại sao cô ấy phải mang tên của cô...??

_Vì tôi muốn thế...!!

_Tại sao cô lại phải làm thế...??

_Vì tôi muốn trả thù anh...!!

Thanh sợ Thu nói ra sự thật nên vội bảo.

_Chúng ta đi uống nước nhé...??

Thu hậm hực.

_Chị không khát...!!

Long đứng chôn chân tại chỗ. Mặt Long tái lại, môi Long run run, Long bảo Thu.

_Em...em có thể giải thích rõ hơn cho anh hiểu được không...??

_Anh làm gì tôi mà anh không nhớ sao...??

Long lắc đầu. Thu hét.

_Nếu anh không nhớ việc gì tôi phải nhắc cho anh nhớ...!! Anh hãy tự đi mà tìm hiểu lấy...!! Đồ độc ác...!!

Long bây giờ trông khổ sở thật tội nghiệp. Thanh thương tình bảo.

_Thoại chuyện cũ bỏ qua đi...!! Chúng ta từ hôm nay sẽ làm lại từ đầu được không mọi người...??

Thu nguyền Long một cái, Hoàng nhìn thấy hành động của Thu, trên môi Hoàng nở một nụ cười.

Hoàng không muốn kéo dài thêm không khí căng thẳng giữa hai người nên vội nói.

_Chúng ta đi thôi...!!

Cả bốn người kéo nhau ra một nhà hàng gần trường. Thanh lo lắng hỏi Long.

_Anh không sao chứ...?? Có cần em mua gì cho anh không...??

Long nắm chặt lấy tay Thanh, bây giờ Thanh đã thuộc về Long rồi nên Long vui mừng khôn siết. Long mỉm cười nói.

_Anh không sao...!!

Thu mai mỉa.

_Anh ta thì có mệnh hê gì... !!

Thanh nhú mày.

_Chị có thể thôi đi được không... ?? Em lại bảo anh Hoàng xử chị bây giờ... !!

Hoàng trêu.

_Anh nào dám, anh sợ chị ấy xử anh thì có... !!

Thu đỏ bừng cả mặt, vội cầm lấy cốc nước, Thu uống một hơi. Thanh buồn cười quá, không nhịn được, Thanh cười thật to. Thu vừa thẹn, vừa tức, Thu cầm lấy cái thìa, dơ lên, Thu trừng mắt.

_Em có im đi không hả... ?? em có muốn ăn một cái cốc vào đầu không... ??

Thanh bịt miệng, Thanh bảo.

_Em sợ chị lại hại mình trước đây....!!

Hai chàng trai ngồi hai bên, thấy hai cô gái mình để ý đang đùa nhau vui vẻ nên cũng cười theo. Tình bạn giữa họ trở nên khăng khít hơn.

Tan học, Hoàng đưa Thu về nhà Hoàng chơi vì bố của Hoàng cứ nhắc Thanh mãi, bây giờ Thu đang đóng giả là Thanh nên Thu phải đi theo Hoàng.

Còn Thanh được Long đưa về nhà giới thiệu cho bố mẹ Long biết Thanh bây giờ là bạn gái của Long. Thanh ngượng ngùng bảo.

_Lần trước em có gặp mẹ anh, em thấy mẹ anh không thích em nên em nghĩ là em không nên đến nhà anh thì hơn....!!

Long ôm Thanh thật chặt, Long cười bảo.

_Em yên tâm bây giờ mẹ anh đã hiểu được tình cảm của anh rồi nên mẹ anh sẽ chấp nhận em thôi...!!

Thanh cau mày.

_Không phải còn cô gái tên là Ái Vân – vợ chưa cưới của anh sao....!!

Thấy thái độ ghen tuông của Thanh. Long cúi xuống, mũi Long cọ sát vào mũi Thanh, môi Long vờn trên môi Thanh, Long trêu.

_Em đang ghen à...??

Thanh đỏ bừng cả mặt, vội quay sang hướng khác, Thanh le lưỡi bảo.

_Thèm vào....!!

_Em vừa bảo gì...??

_Em bảo em thèm vào ghen...!!

_Em có nói thật không đấy...??

Thanh gật đầu.

_Thật....!!

Long giả vờ thờ dài bảo.

_Nếu thế thì may cho anh quá vì gia đình của cô ấy đang muốn bàn chuyện kết hôn của bọn anh. Anh sợ em vì chuyện này lại sống không được yên nhưng nay thì anh có thể yên tâm được rồi...!!

Long dài giọng.

_Anh cảm ơn em nhiều lắm....!!

Thanh tức điên lên, Thanh quên mất Long là ai. Thanh véo tai Long thật đau, Thanh hét.

_Anh dám...!!

_Đau anh...!!

_Ai bảo anh dám đùa giỡn với tình cảm của em. Em mà thấy anh còn có quan hệ với cô ta nữa là em sẽ chia tay với anh ngay lập tức....!!

_ Ghê quá...!! Nhưng mà anh có từng nói là sẽ nhận em làm bạn gái của anh đâu...??

Thanh dùng dùng nỗi giận, mở cửa xe ô tô, Thanh chuẩn bị bước ra ngoài. Long hốt hoảng.

_Anh xin lỗi. Anh chỉ đùa em thôi...!!

Thanh giận dữ.

_Đùa thôi ư...?? Đúng là em ngu ngốc thật, em cứ tưởng anh thích em, yêu em nhưng hóa ra chỉ có mình em thích anh, yêu anh. Em xin lỗi vì đã làm phiền anh....!!

_Em đi đây....!!

Long vội giật tay Thanh lại. Long âu yếm bảo.

_Ngốc....!!, nếu anh không yêu em, không thích em, anh sẽ không đưa em về nhà giới thiệu cho bố mẹ anh biết....!!

Thanh vành mặt lên cười.

_Nhưng....!!

Miệng Thanh bị miệng Long bịt kín, Long thì thào vào tai Thanh.

_Anh yêu em....!!

Thanh đỏ bừng cả mặt, ôm chặt lấy Long, Thanh cũng thì thào bảo.

_Em...em cũng yêu...yêu anh....!!

Long nhướng mắt.

_Thật...thật không đó...??

Thanh bên lên.

_Thật....!!

Nhìn cử chỉ lúng túng, thẹn thùng và ngượng ngùng của Thanh. Long đỏ bừng mặt, cầm lấy tay Thanh, Long khàn giọng bảo.

_Minh...minh đi...đi thôi....!!

_Vâng....!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94

Không may cho Thanh lúc Long và Thanh cùng bước vào phòng khách, Thanh nhìn thấy Ái Vân đang ngồi nói chuyện với bà Phi Yến.

Nhìn thấy cô ta Thanh cảm thấy bầu trời đang tối đen lại, Thanh nắm Long một cái đầu gối khiến Long nhảy chơi chơi như một con khi, miệng kêu to.

_Đau....!!

Thang ngượng đỏ bừng cả mặt, Thanh vội găt.

_Anh đang làm gì thế...??

Tiếng kêu của Long làm bà Phi Yến và Ái Vân chú ý, ngay cả Thiên Kim đang ở trên lầu cũng phải ngó đầu nhìn xuống. Khi đã biết là ai đang ở trong phòng khách, Thiên Kim vui mừng vội chạy xuống, ôm chầm lấy Thanh. Kim tíu tít hỏi.

_Chị và anh trai em, hai người đã...??

Thanh cúi gầm mặt xuống, Thanh nghĩ có lẽ lúc này mặt Thanh đỏ ửng. Thiên Kim ôm chầm lấy Thanh. Kim nheo mắt bảo anh trai.

_Anh ta ghê thật ...!! anh đã dám nói tiếng “tư” với chị Thu rồi kia à..??

Long cốc vào đầu Kim một cái. Long hét nhỏ.

_Chị ăn nói lung tung...!!

Tay xoa vào chỗ đau, Kim phụng phịu nói.

_Người ta đang nói tốt cho anh, anh không biết ơn người ta thì thôi, đúng là làm ơn mắc oán mà...!!

Thanh quan tâm hỏi.

_Trước đây anh Long có nói gì với em à...??

Kim gạt đầu, Thanh nín.

_Anh ấy nói gì...??

Long kêu lên.

_Không được nói...!!

Thanh mỉm cười thật dễ thương. Thanh hỏi thúc Kim.

_Nói mau đi em gái, có gì chiều chị bảo anh Long mua kem cho...!!

Kim và Long phá ra cười. Kim cười đến chảy cả nước mắt. Kim bảo Thanh.

_Chị nghĩ em bao nhiêu tuổi hả...?? Em bằng tuổi chị đó, em có phải là con nít đâu mà chị dụ em bằng kem...!!

Thanh giả vờ thờ dài.

_Vậy là em về phe của anh Long, thế này thì lấy ai bên chị đây...??

_Cô đến đây làm gì ..??

Thanh giật mình quay lại, khuôn mặt Long và Thiên Kim thoáng buồn, nụ cười trên môi của ba người đã tắt.

Ái Vân từ trong phòng khách bước ra, cô ta cảm phần nhìn Thanh trừng trừng, bà Phi Yến quan sát Thanh từ đầu xuống chân. Bà nhìn Thanh chăm chăm cũng phải vì đây là lần đầu tiên Long đưa con gái về nhà, phải là một cô gái đặc biệt Long mới làm thế này.

Bà Phi Yến hỏi Long.

_Ai đây con...??

Long lễ phép trả lời.

_Bạn gái của con....!!

Thanh mỉm cười chào.

_Chào bác...!! Cháu là Thanh....!!

Kim quay lại nhìn Thanh, Kim ngo ngắc hỏi.

_Chị...chị vừa nói gì...??

Long cười bảo Kim.

_Tên thật của chị ấy là Thanh....!!

Kim gạt gù.

_ Hóa ra là thế....!!

Bà Phi Yến cau có.

_ Cháu đến đây làm gì...??

Nghe giọng không mấy thiện cảm của bà Phi Yến, Thanh cảm thấy ngán ngẩm, Thanh dạ nhỏ.

_ Cháu đến đây thăm bác....!!

Bà Phi Yến mai mỉa.

_ Tôi khỏe nên không cần cô phải thăm hỏi. Cô có thể về được rồi...!!

Thanh vừa bực mình vừa tức, Thanh xì nhỏ, Thanh nghĩ.

_ Bà già kia....!! nếu không phải vì con trai bà thì tôi có thèm vào đến đây. Hừ, đồ kiêu căng...!!

Mặt dù trong lòng tức muốn điên lên, nhưng ngoài mặt Thanh vẫn mỉm cười, Thanh nhỏ nhẹ nói.

_ Dạ, chào bác....!!

Thanh định đi, Long vội lôi Thanh lại, Long thì thầm.

_ Sao em lại muốn bỏ về sớm thế. Mẹ anh có đuổi em đâu...!!

Thanh tức giận nói nhỏ.

_ Vậy mà còn nói là chưa đuổi, không phải mẹ anh vừa bảo là “cô có thể về được rồi” hay sao...??

_ Ngốc....!! Nếu em mà nghe lời của mẹ anh thì có lẽ cả đời này em sẽ không lấy được anh đâu...!!

Thanh kêu lên.

_ Anh vừa bảo gì....?? lấy anh ư...?? Em thèm vào....!!

Bà Phi Yến quát.

_ Sao cô còn chưa về...??

Ái Vân hể hả vì Thanh bị bà Phi Yến đuổi. Thanh lững thững đi ra cửa, trên môi Thanh thoáng nở một nụ cười.

Bà Phi Yến nhú mày.

_ Con bảo sao...??

_ Còn sao trắng gì nữa, vì mẹ mà bây giờ con không còn mặt mũi nào gặp chị ấy nữa....!!

Long cũng bực mình.

_ Con thật không ngờ mẹ lại đối xử tệ bạc với cô ấy như thế. Mẹ có biết cô ấy chính là cô gái con yêu không...??

Ái Vân hét.

_ Anh dám...!! Anh nên nhớ em mới phải là vợ chưa cưới của anh, không phải là cô ta....!!

Long mai mỉa.

_ Cô nghĩ là cô làm được hay sao...?? Cô có thể hy sinh thời gian đi mua sắm, hy sinh thời gian đi làm đẹp, hy sinh thời gian đi vũ trường của cô vì tôi chứ...??

Cô ta lấp bắp.

_ Anh...anh nói thế nghĩa là sao...??

Bà Phi Yến cũng nhú mày hỏi.

_ Mẹ không hiểu ý con...!!

Long đau đớn nói.

_ Con sắp chết rồi, con xin mẹ hãy cho con được chọn người con gái con yêu, xin mẹ đừng ép buộc con thêm nữa. Con đã mệt mỏi lắm rồi....!!

Bà Phi Yến tưởng Long nói đùa, bà quát.

_ Con im ngay. Ai cho phép con mang sống chết của cá nhân ra để đùa hả...??

Long cười khan.

_ Mẹ nghĩ là con đang đùa mẹ ư...?? con không đùa, con sắp chết rồi mẹ có hiểu không...??

Bà Phi Yến đứng không còn vững nữa, bà lắp bắp.

_ Con...con bị làm sao...??

_ Ung thư....!!

Lời nói của Long chẳng khác gì sét đánh trúng vào đầu bà Phi Yến, bà là người ra đằng sau. Long sợ hãi gọi tên bà Phi Yến.

_ Mẹ...!!Mẹ!! Mẹ có sao không.....??

Thiên Kim ngồi phịch xuống ghế xô pha, Kim không thể ngờ anh trai lại bị bệnh ung thư, mặt Kim trắng bệch như xác chết, Kim run giọng hỏi.

_ Anh...anh đang nói đùa đúng không...??

Long lắc đầu.

_ Anh không đùa, đó là sự thật....!!

Kim gào lên.

_ Tại sao anh lại không nói gì, tại sao anh dấu cả nhà bệnh tình của anh...?? Tại sao anh làm thế...??

Long thở dài bảo Kim

_ Anh xin lỗi chuyện này cũng có gì là tốt đẹp đâu. Sống chết có số, nếu ông trời bắt anh phải chết anh không có oán trách gì cả, anh chỉ thương bố mẹ, thương em phải đau buồn vì anh nên anh không muốn nói gì nhưng cô ta muốn lấy anh, anh phải cho cô ta biết sự thật để cô ta lựa chọn con đường mà cô ta sắp phải đi....!!

Long đứng lên, Long hỏi.

_ Thế nào cô có còn muốn lấy tôi nữa không...??

Cô ta run run.

_ Anh..anh lừa tôi để đến với cô ta chứ gì...??

Long bật cười.

_ Cô có cần xem bệnh án của tôi không...??

Cô ta tái mặt, mồ hôi nhỏ rùng rùng trên trán.

_ Không...không cần....!!

Long hồi thúc.

_ Sao cô còn chưa trả lời tôi, cô có muốn lấy tôi nữa không...??

_ Tôi..tôi!!

Long quát.

_ Nói nhanh lên....!!

Cô ta sợ hãi, đôi mắt cô ta nhìn khắp lượt, cô ta bỏ chạy ra khỏi nhà. Thiên Kim gào lên.

_Đấy mẹ thấy chưa, thấy lòng dạ của cô ta chưa...?? anh trai con bị bệnh là cô ta bỏ đi ngay, loại người như cô ta mà mẹ cũng bắt anh trai con lấy thì con thật không hiểu mẹ nghĩ gì nữa.....!!

Bà Phi Yến thều thào.

_Con hãy nói ẹ biết những lời mà con đang nói hoàn toàn là sự thật đấy chứ...??

Long gật đầu.

_Vâng....!!

Bà Phi Yến không chịu được nữa, bà khóc nức lên.

_Trời ơi...!! con tôi có làm gì nên tội mà ông nỡ hại con tôi thế này....!!

Bà cầm lấy tay Long, bà run rẩy hỏi.

_Con...con bị bao lâu rồi...??

Long thở dài đáp.

_Cũng đã lâu rồi...!!

Bà đánh mạnh vào người Long, bà căm phẫn hết.

_Tại sao con không nói cho bố mẹ và em con biết, con định giấu đến bao giờ nữa.....!!

_Con thật là một đứa con tồi tệ...!! Một đứa con bất hiếu...!! Một kẻ không ra gì...!!

Long ôm lấy bà Phi Yến, Long nói.

_Mẹ đừng lo, mọi chuyện cũng sẽ tốt đẹp cả thôi....!!

_Tốt đẹp ư...??con có biết con bị bệnh gì không...??

Bà vùng dậy, bà nói.

_Mẹ phải gọi điện cho bố con, bố mẹ cần phải thuê những bác sĩ giỏi nhất để chữa bệnh cho con...!!

Bà nói trong nước mắt.

_Bố mẹ không thể mất con được, không thể....!!

Thanh nước mắt ràn rụa, Thanh vẫn đứng im ở trước cửa, thân người dựa vào cánh cửa, đôi mắt đang quan sát cảnh vật trước mắt. Lòng Thanh tan nát, trái tim Thanh đau nhói, lệ không ngừng chảy.

Bà Phi Yến nhìn ra cửa bà thấy Thanh khóc, bà gọi.

_Cháu vào đây....??

Thanh vội lau hai giọt lệ chảy trên má, Thanh lễ phép nói.

_Bác gọi cháu...??

_Ừ.....!!

Bà quan sát Thanh từ đầu xuống chân. Bà nói.

_Ta không hiểu mối quan hệ giữa cháu và con trai ta sâu đậm thế nào nhưng ta hỏi thật khi biết nó bị bệnh thế này cháu có bỏ nó không...??

Thanh cay đắng nghĩ.

_Lúc này khi chưa biết con trai bà bị bệnh thì bà đuổi tôi đi bây giờ khi đã biết rồi bà lại gọi tôi quay lại. Bà đúng là một con người hám lợi...!!

Thanh chán nản hỏi.

_Tại sao bác lại hỏi cháu như thế...??

Bà Phi Yến lên giọng.

_Ta hỏi cháu thì cháu trả lời ta đi...!!

Thanh cũng không vừa.

_Bác phải nói rõ thì cháu mới hiểu được chứ...!!

Bà Phi Yến nhếch mép.

_Cháu có biết là cháu là một đứa con gái xác xược không hả...??

Thiên Kim giật tay áo của Thanh, ý Kim bảo là Thanh không nên nói với bà Phi Yến như thế nhưng Thanh lờ đi. Thanh đều giọng.

_Cháu xin lỗi vì cháu không phải là đứa con gái bác thích. Cháu cũng không có gì phải hối hận vì điều đó cả vì tính cách của cháu từ xưa đến nay vẫn luôn luôn thế...!!

Bà Phi Yến hét.

_Cô...cô có tin là tôi đuổi cô ra khỏi nhà ngay không hả...??

Thanh mỉm cười.

_Cháu biết...!! Bác có quyền làm điều đó, từ lúc cháu đến nhà bác đây không phải là lần đầu tiên bác đuổi cháu ra khỏi nhà thì phải...??

Bà Phi Yến quay sang bảo Long.

_Con xem thái độ của cô ta đi. Con đừng trách mẹ nếu như mẹ đối xử với cô ta không ra gì...!!

Long nói nhỏ.

_Em làm sao thế...??em muốn mẹ anh đuổi em ra khỏi nhà à...??

Thanh tỉnh bơ đáp.

_Đúng em muốn mẹ anh đuổi em ra khỏi nhà, vì trong con mắt của mẹ anh, em có là gì đâu...!!

Long hốt hoảng.

_Em đừng làm thế...!! em không nghĩ, không lo cho anh à...??

Thanh nói lấy.

_Anh bảo cô ta hay mẹ anh lo cho anh đi, còn em, em phải đi về đây...!!

Long lúi Thanh lại, Long cầu xin.

_Em làm ơn, đừng có như thế nữa được không...!!

Thanh thấy Long khổ sở, không chịu được, Thanh gạt đầu nói.

_Em sẽ cố gắng....!!

Long tươi tỉnh.

_Em làm anh sợ hết cả hồn....!!

Bà Phi Yến e hèm một tiếng, bà hỏi.

_Thế nào đã bàn chán chưa...??

Thanh trả lời.

_Dạ rồi....!!

_Cô nghĩ thế nào...??

_Bác phải hỏi anh ấy coi cháu là gì đã chứ...??Cháu làm sao dám tự tiện nhận cháu là người yêu của anh ấy trong khi anh ấy chưa nói gì, trong khi bác vẫn chưa chấp nhận cháu....!!

Bà Phi Yến cố nén giận bà hỏi Long.

_Con chưa nói gì với nó à...??

Long đỏ bừng mặt, giật tay Thanh, Long thì thầm.

_Rõ ràng anh đã nói là anh yêu em rồi kia mà...???

Thanh tỉnh bơ đáp.

_Anh nói bao giờ...??

_Ồ ...ờ....!!

Long lúng túng như gà mắc tóc, làm Kim đang héo rữ vì buồn cũng phải phì cười, bà Phi Yến gắt.

_Sao con không nói nhanh lên....!!

_Dạ....!!

Long tức.

_Anh nói là anh yêu em rồi còn gì...??

_Nhưng anh đâu có nói anh muốn em làm bạn gái của anh...??

_Ồ thì bây giờ anh nói...!!

_Em chờ....!!

Thanh mỉm cười, ánh mắt Thanh nheo lại, Thanh cố tình trêu chọc Long, làm Long lung túng, lắp bắp mãi không nói nên lời. Thanh bảo bà Phi Yến.

_Bác cũng thấy rồi đấy anh Long mặc dù nói yêu cháu nhưng anh ấy vẫn chưa nói anh ấy có muốn cháu làm bạn gái của anh ấy không thì làm sao cháu dám nói gì...!!

Long vội nói ngay.

_Em có đồng ý dành cả đời này sống bên cạnh anh không...??

Thanh ngẩng mặt lên nhìn Long, mặt Thanh đỏ bừng, trái tim Thanh đập thật nhanh. Thanh gật đầu.

_Em đồng ý, anh hứa là dù mai sau có chuyện gì anh cũng không được phép rời xa em, không được phép bỏ cuộc, anh có đồng ý không...??

Đôi mắt Long đỏ hoe, Long ôm lấy Thanh, Kim sứt sứt. Bà Phi Yến ngồi im nhìn cảnh Thanh và Long ôm nhau, trong lòng bà một cảm giác ấm áp đang lan tỏa, bà cảm nhận được hơi ấm của tình người, cảm nhận được tình nghĩa của con người dành cho nhau.

Thanh hỏi bà Phi Yến.

_Còn bác, bác có đồng ý cho cháu quen anh Long không...??

Long, Kim hồi hộp chờ nghe bà Phi Yến nói, bà Phi Yến nhìn bàn tay Long đang nắm chặt lấy tay Thanh, nhìn ánh mắt Long trao cho Thanh, bà thờ dãi.

_Xem ra mặc dù bác không đồng ý cũng không được....!!

Bà hỏi thẳng Thanh.

_Nếu cháu chấp nhận đồng ý cùng Long vượt qua gian đoạn khó khăn này, đổi lại cháu muốn bác cho cháu cái gì...??

Long kêu lên.

_Sao mẹ lại nói thế...??

_Con im đi, để Thanh trả lời....!!

Thanh nhướng mày.

_ Có thật là chỉ cần cháu hỏi xin là bác cho cháu không.??

Bà Phi Yên gật đầu.

_ Nếu nó thuộc khả năng của bác....!!

_ Nếu thế bác cho cháu anh Long nhé, cháu không cần thứ gì từ bác cả, chỉ cần bác cho cháu anh ấy là được rồi...!!

Bà Phi Yên ngồi không còn vững nữa, câu trả lời này của Thanh làm bà sững sờ.

_ Cháu bảo sao...?? làm sao bác có thể cho cháu thằng Long được....!!

_ Nếu bác không thể cho thì cháu và bác chia đôi, bác là mẹ của anh ấy, còn cháu là người yêu của anh ấy, cháu hy vọng vì tương lai, vì hạnh phúc, vì sức khỏe của anh ấy, cháu và bác sẽ chung sống hòa thuận, sẽ làm tất cả để anh ấy được hạnh phúc, bác có đồng ý không...??

Bà Phi Yên cười như điên, bà bảo Thanh.

_ Cháu nói hay lắm, đúng lắm, nếu thế thì ta đồng ý, ta hy vọng là cháu làm được những gì mà cháu nói....!!

Long nháy mắt bảo Thanh.

_ Chưa gì mà em đã đòi sở hữu anh rồi cơ à...??

Thanh đáp.

_ Em nói thế để lấy lòng mẹ anh thôi. Còn anh, em có thêm vào....!!

Long cúi.

_ Em dám ăn nói với anh như thế hả...??

Thanh le lưỡi.

_ Cho anh chết ai bảo anh dám trêu em làm gì....!!

Long dơ tay lên, Thanh sợ hãi, vội lấy Kim làm bìa đỡ đạn, Thanh cầu xin.

_ Cứu chị với....!!

Kim bật cười.

_ Trời ơi....!!Tôi không phải là bìa đỡ đạn của hai người....!!

Bà Phi Yên nhìn ba đứa trẻ đang đùa nhau, đang đuổi nhau chạy khắp nhà, bà cảm thấy hạnh phúc, đã lâu rồi bà không được nghe tiếng cười của bọn trẻ. Bà mong có thể nhanh chóng tìm được cách chữa trị bệnh tình của Long, mau chóng lấy lại được nụ cười vui sống mà vì bà Long và Kim đã bị đánh mất từ lâu.

Kể từ hôm đó Thanh chính thức trở thành thành viên trong gia đình Long. Mẹ Long dạy Thanh nấu ăn, Thanh đã đánh hỏng đồ của bà Phi Yên không biết bao nhiêu cái, bà rất tức giận và rất ghét Thanh, mối quan hệ giữa Thanh và bà Phi Yên như nước với lửa, họ phải chịu đựng nhau vì Long.

Bố mẹ Thanh thật không ngờ hai đứa con gái của họ đã tìm được hai người con trai để yêu và điều càng không thể ngờ là cả hai đều là ngôi sao thần tượng trong lòng mọi người.

Không thể xa được Thanh nên Long xin bố mẹ Thanh cho phép Thanh sang bên này học, hai ông bà cũng đành chấp nhận để Thanh đi.

Bây giờ hai chị em Thanh học chung một lớp, chuyện tráo đổi thân thể của họ được giữ kín nhưng cũng không giữ được lâu vì các bạn trong lớp không khó để nhận ra ai mới thực sự là Thu, ai mới thực sự là Thanh.

Sau khi Thanh biết Long là ai Thanh giận Long đúng ba hôm làm Long phải khôn đốn nhờ Hoàng tìm cách xin lỗi dùm.

Hôm nay Long đưa Thanh đến nhà riêng của Long. Thanh đe dọa.

_ Từ lần sau anh mà làm như thế với em nữa là không xong với em đâu....!!

_ Anh biết rồi....!! anh xin lỗi....!!

_ Biết lỗi là tốt....!!

Long ôm lấy Thanh, Long bịt mắt Thanh lại, Thanh tò mò hỏi.

_Anh có gì cho em mà có vẻ bí mật thế...??

_Đã là bí mật thì làm sao nói cho em biết được....!!

Thanh mỉm cười

_Nếu anh không nói nhanh em sẽ bỏ về thật đấy....!!

Long kêu khô.

_Sao em thiếu kiên nhẫn thế, em phải chờ thì mới nhận được quà chứ...??

Thanh lắc đầu.

_Từ xưa đến nay em là người không thích chờ đợi bất kì một điều gì, anh mà không nói nhanh là em sẽ mở mắt ra và đón xe về nhà, em không còn hứng thú với trò chơi của anh nữa....!!

Long giận dỗi.

_Nếu thế em về đi, và đừng bao giờ đến đây nữa....!!

Thanh nheo mắt.

_Em về nhé....!!

Thanh bỏ đi ra khỏi cửa. Long hốt hoảng vội lời Thanh lại, Long cầu xin.

_Thôi mà....!!

Thanh cầm tay Long, Thanh lắc lắc, Thanh dài giọng.

_Có gì sao anh không nói mau lên....!!

_Em nhắm mắt vào đi....!!

Thanh gạt đầu, chờ Thanh nhắm mắt, Long lôi trong túi áo ra một cái hộp nhỏ, Long bảo.

_Em có thể mở mắt ra được rồi đấy....!!

Thanh run giọng hỏi.

_Cái gì thế hả anh....??

_Em mở ra đi....!!

Thanh mở ra, mặt Thanh đỏ bừng, Thanh lấp bắp.

_Sao...sao lại là nhẫn....??

Long cười.

_Tại sao lại không được...?? Không phải là em nói sẽ ở bên anh cả đời hay sao....?? Nếu em đồng ý làm thế cho anh, anh phải mua nhẫn tặng em để em không còn chạy đi đâu được chứ...??

Thanh ấp úng.

_Nhưng...nhưng mà....!!

_Còn ngại ngần gì nữa, chìa tay em ra đây....!!

Thanh quay mặt đi chỗ khác, bàn tay phải của Thanh chìa trước mặt Long. Long bật cười, cầm lấy tay Thanh, Long đeo nhẫn vào ngón tay trỏ. Long thăm thẳm.

_Từ bây giờ em thuộc về anh, em mà dám yêu người khác, hay phản bội lại anh thì anh sẽ đeo bám em cả đời, anh sẽ quấy nhiễu em, sẽ làm cho em sống yên mà chết cũng không xong....!!

Thanh le lưỡi.

_Anh làm em sợ quá, kiểu này chắc là em nên trả lại anh nhẫn và nên rút lại lời nói của em, nếu không em sợ anh làm phiền em, sợ anh trả thù em lắm...!!

Long trừng mắt.

_Em dám...!!

_Tại sao lại không...??

Long đuổi Thanh, Thanh sợ bị Long bắt được, sợ bị Long đánh nên Thanh bỏ chạy, cả hai đuổi nhau chạy lòng vòng xung quanh nhà. Long vừa đuổi theo Thanh vừa hét.

_Đứng lại...!! Đứng lại...!! Anh có chuyện cần nói với em...!!

Thanh lắc đầu.

_Em không có gì cần nói với anh cả...!!

Mấy ngày sau đó, Thanh ở lại căn hộ của Long, Thanh giúp Long dọn dẹp nhà cửa, trình độ nấu nướng của Thanh cũng tăng lên đáng kể nhờ công sức dạy dỗ của mẹ Long.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95

Tuy bà Phi Yến không thích Thanh và không chấp nhận Thanh nhưng càng tiếp xúc lâu bà càng hiểu Thanh hơn nên thái độ thù nghịch ban đầu cũng mất dần đi, bà nhận ra Thanh là một cô gái tốt bụng, một cô gái hồn nhiên trong sáng, chính vì thế bà đã không còn ghét bỏ Thanh nữa mà đã chấp nhận Thanh là một thành viên trong gia đình, chấp nhận Thanh là bạn gái của Long.

Kể từ khi biết Long bị bệnh, Ái Vân không còn dám đến nhà bà Phi Yến nữa, cô ta cũng tìm cách chuyển sang trường khác học. Long cười khẩy bảo bà Phi Yến.

_Bây giờ mẹ đã hiểu cô ta là ai rồi chứ....??

Bà Phi Yến thờ dài.

_Mẹ xin lỗi con. Lẽ ra mẹ phải biết con bé đó là loại không ra gì, mẹ đã quá để ý đến gia sản nhà nó nên không còn tỉnh táo nữa....!!

Long ôm lấy bà Phi Yến, Long dịu giọng.

_Không có gì đâu mẹ....!! bây giờ con cảm thấy rất hạnh phúc và rất thoải mái vì con có thể ở bên cạnh người con gái con yêu....!!

Bà Phi Yến sụt sịt.

_Bệnh tình của con, con đừng lo quá, bố mẹ sẽ tìm những bác sĩ giỏi nhất cho con...!!

_Vâng...!!Con cảm ơn mẹ....!!

Nước mắt lăn dài trên má bà Phi Yến, bây giờ với bà mà nói, tiền bạc, của cải, danh vọng không còn có tác dụng gì với bà nữa, bà chỉ cầu mong Long không sao, chỉ cầu mong Long nhanh khỏi bệnh là bà mừng rồi.

Bà nhận ra khi con người ta mất đi thứ gì quý giá thì mọi của cải trên đời này cũng không thể bù đắp được, cũng không thể mang ra trao đổi, bà đã sống sai lầm nhưng từ nay bà sẽ sửa đổi, bà tự trách bản thân, bà nghĩ vì bà nên con trai bà mới phải trả giá thay cho bà. Bà chịu khó ăn chay, niệm Phật, chịu khó đi làm từ thiện, bà hy vọng những hành động xám hối của bà sẽ làm giảm bớt đi tội lỗi do bà gây ra.

Bố Long không có ý kiến gì, ông là một người đàn ông giàu tình cảm, ông quý mến Thanh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt. Ông ủng hộ Long yêu Thanh, bây giờ gia đình Long không có ai phản đối chuyện Thanh yêu Long nên Thanh có thể tự do ra vào nhà Long, em gái Long rất yêu Thanh, mỗi lần đến chơi hai chị em tíu tít nói chuyện không dứt khiến Long bức mình bảo.

_Thanh...!! Em đến thăm anh hay thăm em gái anh thế...??

Thanh nhún vai đáp.

_Tất nhiên là đến thăm em gái anh rồi...!! Anh thì có gì để cho em phải thăm anh đâu...!!

Long cúi.

_Em có thể vô tình với anh như thế mà nghe được à...??

Kim đẩy Thanh ra cửa.

_Chị sang phòng của anh trai đi, nếu không anh ấy mà nổi khùng lên thì đáng sợ lắm...!!

Thanh vỗ vai Kim

_Em yên tâm hấn mà nổi khùng đã có chị đây rồi...!!

Long nhếch mép.

_Em có chắc không...??

Trông Long bây giờ rất đáng sợ, Thanh vội xua tay.

_Em nói đùa thôi...!! Anh không trách em chứ...??

_Còn không mau sang đây...!!

Thanh lăm bằm

_Lúc nào cũng bắt bí người ta, người gì mà độc tài, gia trưởng... !!

Long mở cửa phòng, thấy Thanh vẫn còn đứng trước cửa phòng Kim, Long nhíu mày hỏi.

_Sao em vẫn còn đứng ở đó... ??

_Biết rồi... !!

Hoàng, Thanh, Thu, Long cả bốn người hay làm việc cùng nhau ở công ty, mặc dù Thu là một cô gái nhút nhát nhưng Thu thông minh hơn Thanh, Thu có thể giúp Hoàng nhiều việc.

Mối quan hệ giữa Thu và Hoàng ngày càng gắn bó, còn mối quan hệ giữa Long và Thanh thì thất thường như nắng và mưa, hai người một phút trước còn cười đùa, vui vẻ với nhau, một phút sau cả hai lại quay ra cãi nhau khiến nhiều lúc Thu và Hoàng phải lắc đầu chịu thua.

Hoàng và Long cả hai đều ra album nên có nhiều công việc cần phải giải quyết. Thu và Thanh không có lúc nào rời Hoàng và Long.

Thanh là người có khả năng cảm thụ âm nhạc tốt. Nhìn tờ giấy viết nhạc trên tay, Thanh mỉm cười, mở nắp cây đàn piano, Thanh để tờ giấy bên cạnh, vừa đánh nhạc theo giai điệu của bài hát, Thanh vừa hát theo.

Hoàng và Long giật mình ngồi nghe, cả hai say sưa nghe Thanh hát, đến khi bài hát kết thúc, Long bước đến hỏi Thanh.

_Em có muốn song ca với anh một bài trong album của anh không...??

Thanh lắc đầu.

_Em không muốn...!!

Long nhíu mày.

_Tại sao không...??

Hoàng nói xen vào.

_Em là người có năng khiếu, là một giọng ca có triển vọng, nếu không phát huy nó thì uổng phí lắm...!!

Thu bưng bốn tách cà phê vào phòng thu âm. Thu hỏi.

_ Có chuyện gì mà cả ba người đều tập trung ở đây thế...??

Hoàng trả lời.

_ Bọn anh đang định mời Thanh hát song ca với Long một bài trong album sắp tới....!!

Thu phì cười.

_ Anh có mạo hiểm quá không...?? Tuy Thanh là một con bé có năng khiếu về âm nhạc, nhưng em sợ nó sẽ bị run sợ khi đứng trước ống kính máy quay....!!

Hoàng cười.

_ Em không phải lo, hôm trả lời phóng viên cô ấy đã nói rất tốt nên anh nghĩ là cô ấy sẽ không sao đâu....!!

Long hỏi Thanh.

_ Em đồng ý nhé...??

Thanh lắc lắc.

_ Em không thể, em không muốn mang tiếng lợi dụng anh...!!

Long bật cười.

_ Sao em lại nói thế...?? Tài năng của em làm sao là giả được, em phải mừng vì em có khả năng hát hay như thế chứ...??

_ Nhưng mà....!!

_ Không nhưng mà gì hết...!! Theo anh chuẩn bị hát cho tốt, chúng ta cần phải phối hợp ăn ý với nhau...!!

Điều Thanh không thể ngờ là Thanh trở thành bạn diễn của Long, cả hai diễn rất ăn ý, Thanh hát rất hay, chơi đàn cũng giỏi. Long trêu Thanh.

_ Kiểu này anh không cần phải thuê ai đóng giả là người yêu của anh khi quay video nữa. Từ bây giờ anh đã có em rồi....!!

Thanh đỏ bừng cả mặt, Thanh đâm nhẹ vào lưng Long, Thanh dấu khuôn mặt đỏ bừng của mình vào lưng Long. Long ôm lấy Thanh, trên môi Long nở một nụ cười hạnh phúc, càng yêu Thanh, Long càng lo sợ vì căn bệnh ung thư không lúc nào lại đáng sợ, lại khiến Long đau khổ, khiến Long nhức nhối như thế này.

Long sợ Long sẽ mất Thanh, sợ mất người con gái Long yêu tha thiết, mất đi tình yêu đích thực của đời mình.

Tranh thủ thời gian rảnh rỗi, cả bốn người lái xe về vùng ngoại ô chơi, thuê bốn chiếc xe đạp, họ tung tăng đạp khắp các con đường.

Nhìn thấy một cánh đồng hoa. Thanh reo lên sung sướng.

_ Đẹp quá anh ơi....!!

Thanh bỏ xe đạp, Thanh phóng thẳng xuống cánh đồng. Thanh nằm lăn ra cỏ, hai tay dang ra hai bên, Thanh vẫy vẫy chị Thu.

_ Chị Thu xuống đây....!! Mau lên....!!

Thu bật cười, Thu cũng bị cánh đồng hoa cuốn hút, dựng xe đạp trên bờ, Thu bước xuống, ngã lưng cạnh em gái, hai chị em nắm chặt lấy tay nhau, đôi mắt ngược nhìn bầu trời xanh.

Cả hai chàng trai đứng im lặng nhìn hai cô gái, tuy họ giống nhau nhưng tính cách khác nhau, cả hai có những đặc điểm, cá tính riêng. Lúc đầu Long và Hoàng hay nhầm lẫn giữa Thu và Thanh nhưng sau một khoảng thời gian họ đã có thể phân biệt được đâu là Thanh, đâu là Thu.

Thanh mỉm cười, ngắt một bông hoa bên cạnh, Thanh hít lấy hương thơm của nó. Thanh nheo mắt bảo Thu.

_ Sao chị không bảo anh trai xuống đây chơi đi...??

Thu đỏ bừng cả mặt, Thu gất.

_ Chỉ ăn nói vớ vẩn....!!

_ Thế sao....!! Sao em lại thấy hai người nhìn nhau tình tứ thế, chưa hết hôm qua ai phát biểu trên báo là suốt đời này chỉ yêu mình anh Hoàng thôi....!!

Thu lấp bắp.

_Em..em.....!!

Thanh không buông tha cho Thu.

_Em..em cái gì...?? còn không mau khai ra đi...!!

_Chị không có gì để nói với em cả...!!

Thanh gọi Hoàng.

_Anh Hoàng...!! Mau lại đây...!!

Hoàng bước xuống, Hoàng hỏi.

_Có gì không em...??

Thanh dài giọng.

_Anh có biết là chị Thu vừa bảo...!!

Thu hét.

_Đừng có ăn nói vớ vẩn...!! Im ngay đi...!!

Hoàng tò mò.

_Chị ấy vừa mới nói gì...??

Thanh suy nhỏ.

_Bí mật...!!

_Em làm ơn nói đi mà...!!Anh đang tò mò muốn chết đây này...!!

Thanh cố tình kéo dài.

_Chị...chị ấy bảo...bảo...!!

Thu vội bịt miệng Thanh lại, Thu bảo Hoàng.

_Không có gì đâu anh. Nó chỉ trêu anh thôi...!!

Thanh gỡ tay Thu ra khỏi miệng, Thanh nói.

_Ai bảo là em đang nói đùa. Không phải lúc này chị nói chị yêu anh Hoàng à...!!

Lời của Thanh vừa phát ra làm Hoàng và Thu đỏ bừng mặt, cả hai không dám nhìn mặt nhau. Thu ngượng quá, Thu điên tiết hét Thanh.

_Con quỷ kia...!! Chị cho em chết...!!

Thanh le lưỡi.

_Bất được em rồi hãy nói...!!

Thanh chạy trước, Thu đuổi theo sau. Tiếng cười đùa của hai cô gái làm trái tim của hai chàng trai đập loạn xạ, đôi mắt của họ nhìn Thanh và Thu không rời.

Hạnh phúc chỉ thoáng qua, đau khổ kéo dài, chưa hoàn thành xong album, sức khỏe của Long yếu dần. Long thường hay bị ngất, thường xuyên mất ngủ.

Thời gian Long ở bệnh viện ngày càng nhiều hơn, Thanh khóc nức lên, Thanh không thể làm gì để giúp được Long, vì Thanh không phải là thần tiên, không phải là bác sĩ, không phải là ông trời để quyết định ai sống, ai chết.

Thanh chỉ biết an ủi, động viên, ở bên cạnh chăm sóc Long. Thanh mang rất nhiều sách đến bệnh viện, Thanh kể chuyện, Thanh hát, Thanh đọc thư của người hâm mộ cho Long nghe.

Tất cả mọi việc mà Thanh làm cũng chỉ làm cho Long vui bớt được một phần nỗi đau. Long đang bị bệnh tật hành hạ. Thanh khóc, ý nghĩ về cái chết chưa có lúc nào lại đáng sợ như lúc này. Thanh sợ hết mọi thứ, Thanh luôn nắm chặt lấy tay của Long, Thanh sợ khi Thanh buông tay Long ra, Long sẽ

bỏ Thanh đi, Long sẽ không bao giờ quay về với Thanh nữa.

Sức khỏe của Long ngày càng yếu, Thanh sợ là nếu không tìm được người hiến tủy sớm Long sẽ không qua khỏi.

Sau ba tháng Long đã hoàn toàn suy sụp, Long không thể đi lại được bình thường, đi đâu Long cũng phải có người dìu đi.

Thanh suốt ngày ủ rũ đau buồn, Thanh luôn cầu mong mọi chuyện sẽ không xảy ra quá nhanh nhưng tin tức người có tủy phù hợp với Long vẫn bất tất.

Thanh luôn túc trực bên giường bệnh của Long, người Long bây giờ chỉ còn da bọc xương, họ đã cắm dây vào người Long.

Thanh không thể ăn, không thể ngủ, có lẽ Thanh cũng gầy chẳng khác gì Long, Thanh sợ khi Thanh về nhà, Long có thể ra đi bất cứ lúc nào nên Thanh không thể về và cũng không muốn về.

Long không muốn nhìn người con gái mình yêu phải chịu khổ vì mình, Long đã nhiều lần đuổi Thanh đi, nhiều lần van xin Thanh hãy bỏ Long, hãy đi tìm một người con trai khác xứng đáng với Thanh hơn nhưng Thanh gạt bỏ ngoài tai. Làm sao Thanh có thể xa Long khi Long chính là mối tình duy nhất của Thanh, khi Long là tất cả đối với Thanh.

Thu nhìn thấy Thanh vì mình, Thanh phải chịu khổ đau, Thu ôm lấy em gái, Thu nói trong nước mắt.

_Chị xin lỗi em...! xin lỗi em...!! Nếu không phải tại chị, em sẽ không phải đau khổ như bây giờ, chị đã hại em rồi...!!

Thanh ôm chặt lấy Thu, Thanh lắc đầu bảo Thu.

_Không phải là lỗi của chị, vì nếu anh ấy là tình yêu, là định mệnh của đời em thì dù có trốn chạy thì em cũng không thoát khỏi số kiếp của mình....!!

_Nhưng nếu không phải tại chị, nếu chị không ép em sang đây, em sẽ không gặp được Long, em sẽ không phải chịu cảnh sống chết chia li như thế này....!!

Thanh khóc nức lên, Thanh bảo.

_Đúng em nên trách chị, nên hận chị, nhưng em cũng cảm ơn chị vì chính chị là người đã giúp em gặp được anh ấy. Dù chúng em chỉ được ở bên cạnh nhau trong một khoảng thời gian ngắn nhưng em đã hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi vì nếu có thể tìm được người mà mình yêu, người có thể yêu mình suốt đời thì có gì phải hối hận đâu hả chị...??. sống chết không thể chia rẽ được tình yêu em dành cho anh ấy mà ngược lại càng làm cho em yêu anh ấy hơn...!!

Hai chị ôm chặt lấy nhau, nước mắt làm lòng họ tan nát. Tình cảm của Hoàng bây giờ đã chuyển dần sang Thu. Hoàng coi Thanh như em gái của mình, Hoàng bảo.

_Chúng ta cần đăng báo, cần kêu gọi mọi người đi thử máu xem họ có tủy phù hợp với Long không...??

Thanh sụt sịt hỏi.

_Mình nên làm thế nào hả anh...??

_Bây giờ chúng ta cần công bố tình trạng bệnh tình của Long, cần ọi người biết Long là ai, anh nghĩ với số lượng fan hâm mộ đông đảo của Long, chúng ta sẽ mau chóng tìm ra được người có tủy phù hợp với Long!!

Thanh gật đầu.

_Vâng...!! Nếu thế chúng ta tiến hành thôi...!!

Ngay tối hôm đó, Hoàng tổ chức họp báo, Hoàng nói ọi biết Long chính là ca sĩ Long Nhật, đồng thời Hoàng cũng cho họ biết tình trạng bệnh tình của Long.

Tin tức này làm mọi người bị chấn động, ngay sáng ngày hôm sau mọi người cùng nhau kéo đến bệnh viện, họ mang băng rôn, mang áp phích, nhiều fan hâm mộ viết thư động viên Long, nhiều hoa và quà được mang vào phòng bệnh của Long.

Họ tặng nhiều quà đến nỗi căn phòng không có chỗ chứa nữa, Thanh phải nhờ người mang hết về nhà, Thanh muốn Long có không gian yên tĩnh, riêng tư để thờ.

Mặc dù trong lòng đau như cắt, mặc dù trái tim tan vỡ nhưng Thanh vẫn cố mỉm cười, vẫn cố tỏ ra bình thường, Thanh muốn làm chỗ dựa tinh thần của Long, muốn là người ở bên cạnh động viên, an ủi Long.

Long hiểu cảm giác của Thanh, hiểu Thanh bây giờ đang nghĩ gì. Long run rẩy bảo Thanh.

_Em hãy đi đi...!! Đừng ở bên anh nữa...!!

Thanh khóc nức lên, Thanh hỏi.

_Tại sao...??

Long đau khổ bảo.

_Anh không muốn em nhìn thấy anh trong tình trạng này, anh không muốn em phải đau khổ vì anh...!!

_Nếu anh không muốn em đau, không muốn em khóc, anh hãy mau chóng khỏe lại, mau chóng lấy lại tinh thần, đừng khí sống của anh. Nếu anh làm được như thế, em sẽ không khóc, không buồn, em sẽ cười, em sẽ hạnh phúc...!!

Long thở dài.

_Em biết là anh không thể làm thế...!! anh không thể...!!

Thanh lau giọt lệ trên má.

_Tại sao lại không....??Tại sao lại không thể...??

Long cười buồn.

_Căn bệnh của anh không có cách chữa, anh chỉ khỏi được khi có người có tùy phù hợp với anh nhưng đã lâu như vậy rồi mà vẫn không có ai, em bảo làm sao anh có thể sống tiếp, làm sao anh có thể nắm tay em đi hết con đường đời, làm sao anh có thể...!!

Thanh gần như ngất xỉu, nước mắt ràn rụa, Thanh gọi tên Long.

_Long...!!em không muốn xa anh...!! Em không thể xa anh...!! Nếu anh rời xa em làm sao em sống được....!!

Long ôm chặt lấy Thanh, Long nói.

_Em phải cố sống, phải cố quên anh đi, được gặp em, yêu anh là niềm hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh nhưng số anh không được may mắn, không được cùng em trải qua những ngày tháng mặn nồng bên nhau nhưng anh tin là em có thể tìm được một người đàn ông khác may mắn hơn anh, người đó sẽ là bờ vai cho em dựa....!!

Thanh hét lên.

_Anh không được phép thoái thác trách nhiệm, không phải anh đã đeo chiếc nhẫn này vào ngón tay của em sao...?? Anh từng nói em thuộc về anh và chỉ thuộc về duy nhất một mình anh thôi, sao anh lại nỡ bỏ em, sao anh lại nhẫn tâm như thế....!!

Long khóc, Long thều thào bảo Thanh.

_Đừng quá bi thương...!! Anh đi rồi nhưng em vẫn còn sống, em hãy sống nốt phần của anh, ước mơ lớn nhất của anh là có thể nhìn thấy em cười, em hạnh phúc, em được tự do làm những gì em thích....!!

_Anh thật ngu dại, lẽ ra anh phải biết trân trọng thời gian hai chúng ta được ở bên nhau nhưng anh đã không nói gì, anh đã cố lẩn tránh tình cảm của mình, anh là một thằng ngốc, là một tên nhát gan....!!

_Anh cảm ơn em...!!Cảm ơn em nhiều lắm vì em đã cho anh những phút giây hạnh phúc, những phút giây vui vẻ khi ở gần bên em, em đã dạy cho anh biết cuộc sống quý giá như thế nào, tình yêu cao cả ra sao, anh không còn cảm thấy buồn đau nữa, không còn cảm thấy nuôi tiếc gì nữa....!!

_Anh được yêu em, em yêu anh, được làm những gì mà anh thích, được đi con đường mà anh chọn, anh nên cảm tạ ông trời, nên cảm tạ ông đã mang em lại gần bên anh, mang em đến bên cuộc đời anh....!!

Nước mắt làm ướt mi, Long nói tiếp.

_Vì thế em cũng đừng buồn, đừng đau, anh hạnh phúc, vì cho đến tận bây giờ em vẫn chưa buông tay anh ra, chưa nói là em không còn yêu anh nữa, hãy cười lên em nhé, hãy vui lên, đời còn dài, có thể mai sau anh không còn được cầm tay em, không được nói tiếng yêu em nữa, không được ở bên cạnh chăm sóc em nhưng ở trên thiên đường anh vẫn sẽ nhìn em, theo dõi em, vẫn cầu chúc cho em được hạnh phúc.

_Có thể kiếp này chúng ta không được ở bên nhau nhưng còn kiếp sau, còn kiếp sau nữa, lúc đó không ai có thể chia lìa được chúng ta!!

Thanh khóc nức lên, Thanh ôm lấy Long thật chặt, Thu đứng ngoài cửa, nước mắt cũng đã rơi từ khi nào, Thu dựa đầu vào vai Hoàng.

Hoàng đau khổ, Hoàng đã từng trải qua cảm giác mất người yêu, mất đi người quan trọng của cuộc đời nên Hoàng hiểu cảm giác của Thanh bây giờ. Phải chứng kiến người yêu ngày càng rời xa mình, ngày càng mất dần đi sự sống không khác gì đang giết dần giết mòn chính mình.

Bố mẹ Thanh, bố mẹ Long, bố Hoàng cũng thường xuyên đến thăm Long. Bà Phi Yến ngày càng yêu mến Thanh hơn, bà không ngờ Thanh lại yêu con trai bà nhiều thế, bây giờ bà coi Thanh như con gái.

Bà ôm lấy Thanh, bà bảo Thanh.

_ Con ngoan đừng khóc, bác tin là sẽ tìm được người có tùy phù hợp với Long thôi...!

Thanh ôm chặt lấy bà Phi Yên, giọng Thanh sưng nước.

_ Cháu cũng mong được là thế nhưng tại sao thời gian đã trôi qua lâu như thế rồi mà vẫn không có tin tức gì...!!

Thanh khóc nức lên.

_ Cháu...cháu sợ...!!

Thanh ôm lấy mặt, người Thanh là đàn, bà Phi Yên hốt hoảng gọi tên Thanh.

_ Thanh...!!Thanh...!! Cháu không sao chứ...??

Thanh thều thào.

_ Cháu không sao...!!

_ Cháu còn nói, nhìn cháu đi, cháu bây giờ gầy quá, mặt đã tái xanh hết cả rồi kia...!! Cháu nên về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây đã có bác trông Long rồi...!!

Thanh sợ hãi lắc đầu.

_ Không...!! Cháu không thể về được...!!cháu cần phải ở bên anh ấy...!!Anh ấy cần cháu, cháu không thể đi, cháu sợ khi cháu về rồi anh ấy lại bỏ cháu đi...!!

Thanh ôm lấy đầu.

_ Không...!! Cháu không về đâu....!!

Bà Phi Yên thấy Thanh kích động tột độ, bà vỗ về.

_ Không sao đâu...!!Cháu đừng sợ như thế...!! Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi...!!

Thanh ôm bà Phi Yên thật chặt, nước mắt Thanh và bà Phi Yên hòa lẫn vào nhau, lòng cả hai cùng đau, cùng sầu muộn, cùng đang hướng về một người. Họ một người là người yêu, một người là mẹ, cả hai đều coi Long là người quan trọng nhất của cuộc đời mình nên họ có thể thấu hiểu nỗi đau của người kia.

Ngày lại qua ngày, mặc dù báo đài không ngừng đưa tin, mặc dù mọi người đua nhau đi thử máu nhưng vẫn chưa tìm được người có tùy phù hợp với Long. Thanh gần như chết đi sống lại, Long bây giờ đã không còn nhìn thấy được gì nữa, Long không thể ăn, không thể đi lại được, nếu Thanh muốn nói gì với Long, cả hai chỉ dùng ánh mắt, chỉ dùng được tay mà thôi.

Câu chuyện tình cảm động của Thanh và Long đã lấy đi nước mắt của không biết bao nhiêu người, có lẽ tin tức về bệnh tật của Long còn được xem và quan tâm nhiều hơn tình hình kinh tế, và chính trị trên thế giới, ngày ngày mọi người cùng cầu nguyện, cùng nhau thả nến, cùng nhau thả thuyền trên sông, họ đang cầu chúc cho Long được bình an.

Bạn bè trong lớp đã cùng nhau gấp thật nhiều con hạc giấy, Thanh treo tất cả lên trên giường bệnh của Long, Thanh muốn khi Long tỉnh giấc Long sẽ cảm nhận được tấm lòng của mọi người dành cho Long.

Thanh chờ đợi, chờ đợi mãi nhưng vẫn không có tin tức gì. Thanh đã ngất không biết bao nhiêu lần, đã khóc không biết bao nhiêu đêm, Thanh bây giờ chỉ còn cái xác không hồn, bà Nhung bỏ cả công việc bên Việt nam để sang chăm sóc con gái, bà không tài nào tách Thanh ra khỏi Long, chỉ cần xa Long có mấy phút là Thanh lại đòi gặp Long, bà lắc đầu đành chịu thua.

Hai người mẹ đều thương hai đứa con của mình, họ từ chán ghét nhau hóa thành bạn tốt, bây giờ họ chỉ còn biết đứng bên cạnh động viên đôi trẻ.

Kim, Thoa, Hường, Liên,Dung,Thu, Hoàng đến thăm Thanh và Long hàng ngày, ngày nào họ cũng đến, họ giúp Thanh chăm sóc Long, giúp Thanh đọc thư của người hâm mộ cho Long nghe, giúp Thanh chuyển bớt hoa, quà, gấu bông do người hâm mộ tặng về nhà.

Tất cả đều được Thanh cho người chuyển đến trại trẻ mồ côi. Thanh gọi tên Long, gọi tên Long tha thiết nhưng bây giờ Long không còn nghe được gì nữa, không còn biết gì nữa, Long nằm đấy, nằm im như chết, trên khóe mắt chỉ có hai dòng nước mắt chảy ra.

Thanh kêu khóc, Thanh cố lay gọi Long nhưng Long vẫn mãi im lặng, vẫn mãi không trả lời, Long dù có muốn trả lời Thanh, có muốn mở mắt ra nhìn Thanh có muốn nắm lấy tay Thanh, Long cũng không thể, sự sống đang dần rời ra Long, Long sống được đến bây giờ cũng là nhờ những sợi dây đang cầm chừng chặt trên người.

Mọi người đọc báo, xem ti vi hàng ngày, họ đều chờ đợi một điều thần kì nhưng họ đều thất vọng vì điều đó vẫn mãi không xảy ra, họ thấy vẫn mãi không có gì.

Thanh bây giờ đã yếu quá rồi, bà Nhung đau xót nhìn con gái, bà khóc, bà bảo Thanh.

_ Con về nghỉ đi...!! Long cũng không muốn con phải chịu đau khổ, ốm yếu như thế này đâu...!!

_ Con không thể rời xa anh ấy...!! Con sợ khi con rời xa anh ấy, lúc anh ấy ra đi, anh ấy không được nắm lấy tay con lần cuối...!!

Thanh run rẩy, mặt Thanh trắng bệch như xác chết.

_ Con không thể làm thế...!! Con không thể...!!

Thanh nằm lăn ra đất, Thanh không còn chịu đựng hơn được nữa rồi. Bà Nhung hét to.

_ Thanh...!! Thanh ...!! Con sao thế...!! Mau tỉnh lại đi...!!

Thanh nhanh chóng được bác sĩ đưa đi khám bệnh, họ tiêm thuốc và truyền nước vào cơ thể Thanh. Bác sĩ bảo bà Nhung.

_ Con gái của cô đã bị suy nhược cơ thể trầm trọng, cô ấy cần phải được nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng nếu không có thể dẫn đến đột quỵ...!!

Bà Nhung khóc ngất, bà đau khổ nói.

_ Làm sao nó có thể nghỉ ngơi, có thể sống vui vẻ khi người yêu của nó đang nằm chờ chết ở trên giường...!!

Bác sĩ thở dài.

_ Tôi hiểu hoàn cảnh của cô ấy, tôi biết cảm giác sắp mất đi người yêu là như thế nào...!!

Bà Nhung lắp bắp hỏi.

_ Không có cách nào chữa khỏi được bệnh của Long hay sao...??

Bác sĩ lắc đầu nói.

_ Không có cách nào cả, trừ phi có người có tùy phù hợp với cậu ấy, còn nếu không chúng tôi cũng đành chịu...!!

Bà Nhung đau khổ tột cùng, nếu Long chết làm sao con gái bà sống được, nhìn nó sống dở chết dở vì Long, bà đau đớn nhưng bà không có cách nào giúp được nó. Bà là một bà mẹ bất lực.

Trang biết tin tức của Thanh, biết chuyện tình của Thanh và Long nhưng Trang không thể bay sang thăm Thanh, Trang và các bạn ở trong lớp chỉ còn cách hàng ngày gửi tin nhắn, gọi điện và gửi mail cho Thanh.

Thanh bây giờ sống mà như đã chết nên không còn quan tâm đến một thứ gì nữa, Thanh chỉ quan tâm duy nhất đến sự sống chết của Long mà thôi.

Mọi thư từ, tin nhắn, tin tức đều do một mình Thu trả lời thay cho Thanh. Album mới của Long được Hoàng công bố và quảng bá thay. Đây là album bán chạy nhất trong sự nghiệp làm nghệ thuật của Long.

Họ vì hâm mộ Long, vì lo cho Long, vì tò mò về mối quan hệ giữa Long và Thanh nên họ tranh nhau mua. Album của Long vừa công bố, vừa phát hành đã bán hết, công ty quản lý của Long đã nhanh chóng tái sản xuất tiếp, họ muốn mọi người ai cũng có thể sở hữu được đĩa nhạc có một không hai này của Long.

Thanh và gia đình Long vui mừng vì công sức lao động mệt nhọc của Long đã được đền đáp xứng đáng, bài hát song ca giữa Long và Thanh được mọi người mến mộ, bài hát đó trở thành bài hát được yêu thích nhất, họ muốn mời Thanh và Long hát chung với nhau nhưng bây giờ Long bị như thế này làm sao Thanh và Long có cơ hội được cùng nhau đứng trên sân khấu.

Niềm tin, hy vọng, ý nghĩ muốn sống tiếp ngày càng rời xa Thanh, Long không thể nói với Thanh một lời, Thanh đau đớn gục khóc, cầm bàn tay Long, Thanh gọi.

_ Long...!! Hãy mở mắt ra nhìn em đi...!! Hãy mở mắt ra đi...!!

_ Anh có biết là mọi người yêu quý anh lắm không...??

_ Mọi người ai cũng lo cho anh, cũng mong anh mau chóng tỉnh lại, mong anh mau bình phục....!!

_ Em xin anh ...!! Cầu xin anh...!! Làm ơn đừng bỏ em...!! Đừng rời xa em...!!

Thanh khóc nức lên, Thanh đau khổ quá, con tim Thanh như bị xé ra từng mảnh, nước mắt đầm đìa, Thanh bây giờ chỉ còn da bọc xương, chỉ còn nhìn thấy được mỗi đôi mắt, làn da Thanh xanh tái, bàn tay Thanh run rẩy. Thanh đã hành hạ bản thân Thanh, đã tự dần vặt, đã tự xỉ vả Thanh quá nhiều.

Lòng hâm mộ, tình thương, lời cầu khẩn của mọi người đều không có tác dụng, đều không mang lại một kết quả gì.

Thanh đau đớn, hàng ngày phải chứng kiến thân thể Long ngày càng gầy đi, phải chứng kiến nhịp tim của Long ngày càng yếu, Thanh muốn Thanh được thay Long chịu đựng bệnh tật, muốn cùng Long nắm tay nhau đi vào cõi chết, muốn cùng Long đi đến chân trời góc bể, Thanh không thể sống một mình, không thể rời xa Long. Long là sự sống, là hơi thở, là tất cả mọi thứ mà Thanh có, nếu Long ra đi thì có lẽ Thanh cũng ra đi theo Long.

Thanh nằm đấy, bàn tay nắm chặt lấy tay Long, khi đôi mắt Thanh nhắm lại, hai dòng lệ chảy dài trên má.

Bà Nhung bưng một bát cháo, bà mở cửa bước vào. Bà thấy Thanh nằm ngủ say bên cạnh Long, bà tưởng Thanh không sao, bà nhẹ nhàng để bát cháo trên bàn, bà lắc đầu thở dài.

_Thương tâm quá...!! Mình mong nó và Long có thể đến được với nhau nếu không mình sợ nó sẽ làm chuyện dại dột...!!

Bà nhìn đôi môi tái nhợt của Thanh, bà run sợ, Bà hốt hoảng lay Thanh.

_Thanh...!!Thanh...!!con không sao chứ...??

Thanh không trả lời bà, bà sợ hãi, bà vội chạy đi gọi bác sĩ. Lần này Thanh không thể tỉnh lại được ngay, Thanh đã bị suy nhược cơ thể quá trầm trọng, sức khỏe của Thanh vốn không được tốt, dấu ấn của vụ tai nạn hai năm về trước vẫn còn hành hạ Thanh, lại cộng thêm cú sốc lần này nữa, Thanh đã bất tỉnh nhân sự.

Mất ngủ liên miên, không ăn, không uống, Thanh đang giết dần giết mòn cơ thể của chính mình. Thanh chìm vào giấc ngủ, Thanh ngủ rất lâu.

Mọi người đều đau buồn, họ không ngờ kết cục lại thành ra thế này, Thu, Kim, Thoa, Liên, Hường, Dung, Bà Nhung, bà Phi Yến đều rơi lệ, họ ôm lấy nhau. Nước mắt của họ làm không khí xung quanh thêm đau thương, thêm buồn thảm.

Ông Hoàng, ông Vỹ, ông Hoàng Sơn, Hoàng Quân đôi mắt đều đỏ hoe, họ đau lòng, đau khổ nhưng họ không thể khóc, họ là đàn ông nên không thể rơi lệ như đàn bà.

Công ty quản lý của Long và Hoàng gửi hoa đến phòng bệnh của Long hàng ngày, họ muốn gửi lời cầu chúc cho Long mau lành bệnh, quản lý Justin Trần của Long là người coi Long như em trai, nay thấy Long bị như thế này, không kìm nén được nước mắt, Justin Trần đã khóc như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Khi Thanh tỉnh lại, câu đầu tiên Thanh hỏi.

_Anh Long đâu rồi...??

Tất cả mọi người đều im lặng, với Thanh lúc này sự im lặng của họ chẳng khác gì giết chết Thanh, Thanh gào lên.

_Sao không ai trả lời con...??Anh Long đâu rồi...??

Bà Phi Yến khóc nức lên, bà Nhung sụt sịt, Thu, Kim, Thoa, Hường, Liên, Dung ôm lấy mặt, họ đều đang khóc.

Mặt Thanh trắng bệch, môi Thanh run run.

_Anh...anh Long...Long đâu...??

Thanh cố ngồi dậy, bà Nhung vội đỡ lấy Thanh, Thanh nắm chặt lấy tay bà, Thanh thều thào hỏi.

_Anh...anh Long đâu...đâu hả mẹ...??

Bà Phi Yến cố lau dòng lệ trên má, bà nói lảng sang chuyện khác.

_Cháu nên giữ gìn sức khỏe, khi nào cháu khỏe hẳn rồi hãy sang thăm nó...!!

_Không...!!cháu cần gặp anh ấy ngay...!!

Thanh lao đảo ngồi dậy, đi được hai bước, Thanh khụy xuống, Thanh run giọng hỏi.

_ Con...con đã ngất bao lâu...lâu rồi...??

Bà Nhung đau đớn trả lời.

_ Đã gần...gần một tháng rồi...!!

Thanh hốt hoảng kêu lên.

_ Sao.....sao con có thể nằm lâu như thế được.....!!!

_ Anh...anh Long đang đợi con...!!Con phải sang với anh ấy...!!

Thanh lại cố gắng đứng dậy để đi tiếp, bà Nhung ôm lấy Thanh, bà vỗ về.

_ Con ngoan...!! Để hôm khác con sang thăm Long cũng được kia mà.....!!

_ Không...!! Mẹ hãy cho con đi nếu không con chết mất...!! Hãy để con đi...!!

Bà Phi Yến gần như ngã gục ra sàn nhà, Kim sợ hãi vội ôm lấy mẹ. Kim đau khổ hỏi.

_ Mẹ...!! Mẹ không sao chứ...??

Bà Phi Yến nghẹn lời.

_ Mẹ..mẹ không sao...!!

Thanh thấy thái độ hốt hoảng của bà Phi Yến, linh cảm có chuyện không hay đã xảy ra với Long.Thanh hét.

_ Mọi người mau nói cho con biết đi, anh Long sao rồi...?? Mau nói nhanh lên...!! Làm ơn...!!

Tất cả mọi người đều im lặng, họ không trả lời Thanh. Đôi mắt Thanh mở to, miệng Thanh đông cứng lại, cơ thể Thanh bị đóng băng, đầu gối run rẩy, Thanh gào lên.

_ Nói đi...!! làm ơn hãy nói gì đi...!! Hãy nói là anh ấy không sao...!! Hãy nói gì đi...!!

Nhưng không một ai trả lời Thanh, không hiểu bằng cách nào, Thanh có thể rời khỏi phòng.Thanh lao đảo đi về phòng bệnh của Long. Thanh mở tung cánh cửa ra.

Căn phòng trống trơn, mọi thứ đã được xếp gọn ngăn nắp. Thanh ngã khụy xuống sàn nhà, giọng Thanh tắc nghẹn, Thanh đau đớn cùng cực. Bà Nhung quỳ xuống bên cạnh Thanh, bà ôm lấy Thanh.

Nước mắt Thanh tuôn ra như mưa, Thanh không nói được câu nào, chân tay Thanh buông thõng, đôi mắt Thanh mở to, mặt Thanh ngo ngẩn như một cái xác không hồn, Thanh không còn biết gì nữa.

Bà Phi Yến đau đớn bảo Thanh.

_ Trước lúc nó đi, nó đã mỉm cười, nó bảo là nó rất yêu cháu, nó cầu chúc cho cháu hạnh phúc, cầu chúc cho cháu tìm được một người con trai có thể yêu cháu, có thể mang lại nụ cười cho cháu...!!

_ Nó bảo là cháu đừng buồn, đừng khóc vì nó, đừng đau thương vì nó, nó không muốn cháu vì nó, cháu phải rời lệ, phải sống trong đau đớn, phải sống trong dằn vặt....!!

Lệ trên mặt bà Phi Yến không ngừng rơi xuống, bà nói tiếp.

_ Nó bảo cháu hãy quên nó đi, hãy coi tình yêu đã có giữa cháu và nó là một kỉ niệm, là một cái hộp, nó mong cháu hãy đóng cái hộp đó lại, khi nào cháu và nó có thể gặp lại được nhau thì hãy mở nó ra, còn bây giờ và mãi mãi về sau thì đừng bao giờ mở nó ra, đừng bao giờ mở...!!

Bà quỳ xuống, bà ôm lấy Thanh, bà nói.

_ Con gái tuy là bác không có phúc phận được nhận con làm con dâu nhưng chúng ta từ nay hãy coi nhau như mẹ con gái, con trai bác không còn nhưng bác còn có con, bác hy vọng là con không từ chối yêu cầu này của bác....!!

Thanh im lặng, Thanh không muốn nói gì cả, nước mắt, nỗi đau đang giết chết Thanh, Thanh đau quá đến nỗi lời nói Thanh cũng câm luôn, chỉ có nước mắt, , chỉ có trái tim Thanh bây giờ mới cảm nhận được nỗi đau, mới cảm nhận được mất mát, chỉ có thân thể Thanh mới cảm nhận được những ngọn roi đang quất mạnh vào người.

Long chết rồi, Long đã ra đi, đã bỏ lại một mình Thanh, đã nhả tâm buông tay Thanh ra, Thanh gào lên.

_Tại sao...??Tại sao anh không chờ em...??Tại sao anh lại nỡ bỏ em một mình...??

_Tại sao anh lại độc ác như thế...??Tại sao...!!

Thanh đứng bật dậy, bà Nhung và bà Phi Yến sợ hãi, cả hai cố nắm chặt lấy tay Thanh. Bà Nhung nước mắt ràn rụa, bà cầu xin Thanh.

_Mẹ xin con...!!Xin con đừng quá đau thương...!!Xin con đừng quá đau buồn...!!

_Long trước lúc chết nó cũng không muốn vì nó con phải chịu buồn đau, vì nó, con hủy đi sự sống của chính mình...!!

_Con bây giờ sống không phải ột mình con mà còn cho cả nó nữa...!!

_Hãy nghĩ kĩ lại đi con...!!đừng làm điều gì dại dột...!!

_Nếu con hủy hoại bản thân...?? Nếu con chết hay có mệnh hệ gì, bố mẹ và mọi người sẽ phải sống như thế nào đây...??

_Con không được độc ác và tàn nhẫn như thế...?? Long không hề muốn rời xa con nhưng bệnh tật không cho phép nó được ở bên cạnh con, không cho phép nó được chăm sóc, được nói tiếng yêu con hàng ngày nhưng ở trên thiên đường nó vẫn luôn dõi theo con, vẫn luôn nhìn con, vẫn luôn cầu chúc cho con được hạnh phúc...!!

_Con còn sống là còn hy vọng, con hãy thay nó làm nốt những việc nó đang làm dang dở, hãy thay nó chăm sóc bố mẹ, em gái của nó, hãy thay nó hoàn thành ước mơ của nó, con hãy thay nó làm tất cả được không con...??

Thanh khóc nức nở.

_Con...con làm không được...!!anh ấy mất có nghĩa là tất cả mọi thứ mà con có cũng mất, con không còn thiết sống, không còn muốn bất cứ một điều gì nữa...!!

_Tiền bạc, của cải, vật chất, thành công, danh lợi có là gì khi không có được người yêu bên cạnh, khi người đó đã bỏ con đi, con không cần gì cả...!!

Bà Nhung đau khổ nói.

_Vậy còn bố mẹ, còn chị gái của con, còn mọi người xung quanh con, còn bạn bè của con thì sao...??

_Mọi người phải sống như thế nào khi con mất, phải sống thế nào khi không có con...!!

_Con làm thế có phải con đã phụ Long rồi không...?? Con đã phụ sự kì vọng, phụ niềm tin mà nó dành cho con rồi không...??

_Nó ra đi rất thanh thản, rất hạnh phúc vì nó tin là con sẽ sống tốt, sẽ có hạnh phúc khi không có nó ở bên, nó tin là một cô gái mạnh mẽ, tốt bụng, trong sáng như con sẽ làm được một cái gì đó cho nó, ọi người.

_Nếu con chết, con hủy hoại mình, có phải là con đã làm nó thất vọng, làm nó đau khổ, làm nó không yên tâm, con đã phá vỡ mọi kì vọng của nó vào con không...??

_Có phải con muốn mẹ phải chết theo con, có phải con muốn như thế con mới vừa lòng không...??

Thanh quỳ gối xuống sàn nhà, hai tay ôm lấy mặt, Thanh khóc nức lên, Thu vội ôm chặt lấy em gái, Kim, Thoa, Hương, Liên, Dung cũng quỳ gối xuống, họ cũng ôm chặt lấy Thanh.

Bà Phi Yến ngồi dựa vào tường, bà đau đớn cùng cực, mất đi người con trai bà yêu quý, mất đi báu vật của đời bà, bà không còn nghĩ gì được nữa, nỗi đau, sự mất mát làm trái tim của mọi người vỡ tan.

Đau khổ cùng cực, Thanh run giọng bảo bà Phi Yến.

_Bác...!! Cháu có việc cần nhờ bác...!!

Bà Phi Yến dịu giọng hỏi.

_Có việc gì cháu nói đi...!!

Thanh buồn rầu nói.

_Mặc dù anh ấy đã mất nhưng cháu yêu anh ấy. Chúng cháu từng nguyện ước là mai này sẽ lấy nhau nên cháu muốn bác nhận cháu làm con dâu của bác có được không ạ...??

Bà Phi Yến lắc đầu nói.

_Không được, ta không muốn hại tương lai của cháu, đời còn dài, mai sau cháu sẽ tìm được một người đàn ông tốt, người đó sẽ thay Long chăm sóc và

lo lắng cho cháu, đừng vì suy nghĩ bông bột nhất thời mà mai sau cháu phải hối hận vì quyết định của hôm nay...!!

Thanh nắm tay bà Phi Yến thật chặt.

_Bác chê cháu không xứng đáng làm con dâu của bác hay sao...??

_Không phải mà là bác không muốn cháu khổ, không muốn cháu sống trong đau buồn...!!

_Nhưng cháu tự nguyện, cháu muốn làm thế...!!

_Con gái hãy hiểu cho bác, bác là mẹ, người mẹ nào mà chả mong con cái được hạnh phúc. Nếu cháu đồng ý bác cháu ta sẽ nhận nhau làm mẹ con, thế nào cháu có muốn không...??

Thanh ấp úng.

_Cháu...cháu...!!

Bà Phi Yến ôm Thanh thật chặt, bà nói.

_Con ngoan hãy ở lại bên cạnh ta nhé, ngôi nhà mà Long mua để tiện cho việc đi lại, cháu hãy dọn đến đó ở, hãy thay bác chăm sóc ngôi nhà, cây cảnh và con chó của nó...!!

_Bác hy vọng khi sống ở đó cháu sẽ thấy tâm hồn cháu được dịu bớt, cháu sẽ không phải đau khổ vì Long nữa...!!

_Hãy cố gắng sống cho tốt, hãy luôn mỉm cười vì ở trên thiên đường Long luôn cầu nguyện cho cháu...!!

Nước mắt Thanh tuôn trào, Thanh nói.

_Bác...bác làm ơn dẫn cháu ra thăm mộ của anh ấy...!!

_Cháu không nên ra đó làm gì vì nó không muốn cháu biết, nó bảo bác là hãy chờ đến năm năm sau, lúc đó cháu hãy ra thăm mộ của nó, còn bây giờ cháu không nên đi...!!

Thanh nhú mày không hiểu.

_Tại sao không phải là bây giờ...!!

_Vì nó muốn năm năm sau khi đó nỗi đau mất mát, nỗi đau chia li đã dần xóa tan đi trong lòng cháu, lúc đó cháu đã là một cô gái trưởng thành, một người phụ nữ chín chắn, một người thành công trong sự nghiệp, nó muốn nhìn thấy hình ảnh đó của cháu...!!

Bà Phi Yến dịu dàng hỏi.

_Cháu làm được như ước nguyện của nó không...??

Thanh gật đầu.

_Cháu sẽ cố gắng...!!

_Bác cảm ơn cháu...!!

Thanh lắc đầu.

_Không người nên cảm ơn bác là cháu mới đúng...!!

Bà Phi Yến đưa cho Thanh một lá thư, một cuốn sổ nhật kí và mấy bài nhạc của Long, bà nói.

_Đây là kỉ vật mà nó muốn tặng cho cháu...!!Cháu hãy cầm lấy...!!

Thanh run run cầm lấy, Thanh lí nhí nói.

_Cảm ơn bác...!!

Bà mỉm cười, xoa đầu Thanh, bà bảo .

_Con gái nhớ là đừng khóc đấy nhé...!!

_Vâng...!!

Hôm sau Thanh dọn đồ đến nhà riêng của Long, ở đây Thanh có thể tha hồ làm những gì mà Thanh thích, từ quần áo của Long, Thanh vẫn giữ nguyên, Thanh chăm sóc cây cảnh, Thanh tưới nước cho nó hàng ngày.

Căn nhà làm Thanh nhớ đến Long, làm trái tim Thanh tan nát, làm nỗi nhớ Long không có lúc nào vơi bớt, từng đồ vật, từng con đường xung quanh căn nhà đều làm Thanh nhớ đến những kỉ niệm đã có giữa hai người, Thanh không thể nào quên được.

Thanh gọi con chó của Long là Milu, Thanh yêu nó, nó cũng yêu Thanh, cô chủ nhỏ và con chó suốt ngày quấn quýt lấy nhau.

Bức thư Long viết cho Thanh, Thanh vẫn chưa dám mở ra đọc, hôm nay vô tình con Milu gặm bức thư khi nó bị rơi xuống đất, Thanh sợ hãi hét.

_Milu nhả nó ra ngay...!!Em đang xé mất bức thư anh Long viết cho chị đấy...!! Nhả ra nào...!!

Thanh phải khó khăn lắm mới gỡ được bức thư ra khỏi mồm con Milu, Thanh cáu.

_Em đúng là hư quá...!!!

_Em mà không ngoan chị sẽ không cho em ăn cơm nữa đâu... !!

Con chó biết lỗi, nó gãi đầu nó vào chân Thanh, Thanh xoa đầu nó, Thanh bảo.

_Nhớ lần sau không được nghịch đồ linh tinh của chị nghe chưa... ??

Không biết con chó có hiểu Thanh nói gì không mà nó cắn vào gấu quần của Thanh, Thanh thờ dài.

_Đúng là nước đổ lá khoai... !!

Bức thư bị rách mất một góc, Thanh nhìn dòng chữ nghiêng nghiêng do Long viết, không kìm nén được cảm xúc, nước mắt trên mi rơi xuống, Thanh run run mở ra đọc.

"

Chào em yêu... !!

Không biết anh có nên gọi em là em yêu của anh không nữa, anh chỉ muốn nói với em một điều trong trái tim anh, em chính là người con gái anh yêu duy nhất, người con gái anh yêu nhiều nhất.

Em có biết không, anh đã giả vờ ngủ ngor khi anh gặp em, ngay từ lần đầu tiên gặp em trái tim anh đã đập thật nhanh, mặt anh đã đỏ bừng, cảm xúc anh dành cho em không hề giống với bất cứ một cô gái nào mà anh đã từng gặp.

Từ trước đến nay không có cô gái nào dám cầm tay anh, không có ai dám mỉm cười với anh khi anh cáu, khi anh không thích thế mà em, em dám làm điều đó, em có thể vô tư cười, vô tư cầm lấy tay anh mà không hề biết rằng em đang làm con tim anh rung động, làm anh không ngừng nghĩ về em.

Anh không hề muốn sống vô tình, không muốn lạnh nhạt với ai. Anh muốn luôn được mỉm cười, luôn muốn sống chan hòa với mọi người nhưng anh sợ khi anh ra đi, họ sẽ làm anh đau, sẽ làm cho anh nhớ họ, anh sợ tất cả những điều đó.

Để bảo vệ mình, anh đã cố nén tình cảm của anh lại, cố nén đi tình cảm ấm áp trong trái tim mình, cố sống lạnh lùng, cố sống vô cảm nhưng chính em, chính em đã làm thay đổi tất cả những điều đó, em đã làm anh biến đổi, anh rất sợ tình cảm của con người, đối với tình yêu anh lại càng sợ hơn.

Anh yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh tìm cách tiếp cận em, tìm cách giữ em ở bên cạnh anh, tìm cách bắt ép em làm những việc mà em không thích.

Mong em tha thứ cho anh vì nếu không làm thế, anh sẽ không tìm được lí do nào khác để nhìn em, để gần gũi em, anh phải đóng vai một kẻ ác, một kẻ không ra gì, anh sợ mất em, sợ em sẽ yêu một người khác, sợ em không yêu anh, không thích anh, không để ý đến anh nhưng anh không dám nói, không dám giữ em là của riêng anh, vì căn bệnh của anh, anh không muốn làm em khổ, anh chỉ dám ích kỉ giữ em ở lại bên anh trong một chừng mực nào đó thôi, có thể được nhìn thấy em, có thể nhìn thấy em cười, có thể được cãi nhau với em, đó cũng là một niềm hạnh phúc, một ân huệ đối với anh.

Có lẽ ca đời này anh sẽ không nói cho em biết anh yêu em nhiều như thế nào nếu như không có chuyện em trở thành bạn gái của Hoàng. Anh đã ghen, đã hận em, đã căm ghét em, anh tưởng em là một cô gái thích chạy theo những hào nhoáng bên ngoài, thích chạy theo danh lợi, phù hoa nên anh mới đóng vai ca sĩ Long Nhật, đóng vai một thần tượng để được ở bên cạnh em.

Anh đã bắt cóc em, anh đã ép em phải yêu anh. Ở bên em trọn vẹn một ngày, anh đã nhận ra anh đã sai, nhận ra anh đã yêu em nhiều như thế nào, anh không thể chịu đựng được nước mắt của em, không thể chịu đựng được nếu như em không vui, nếu như em không mỉm cười, anh tưởng em yêu Hoàng, tưởng em ghét anh, hận anh, anh hiểu nếu anh yêu em, thích em, anh nên để cho em đi, nên để cho em đến với tình yêu của em.

Khi anh trả em về với cuộc sống của em, anh tưởng là anh sẽ mất em mãi mãi, trái tim anh như tan ra từng mảnh vụn, anh đã cười chế giễu bản thân, cười chế giễu sự ngu ngốc, đần độn của anh.

Anh đã tự an ủi rằng anh làm thế vì anh yêu em, vì anh không muốn em khổ, nhưng khi đêm về, khi anh nằm cuộn trong chăn, hơi ấm của em, nụ cười, ánh mắt của em, nụ hôn của em đã làm anh tan chảy, anh đã yêu em đến phát điên, anh yêu em đến không còn biết một cái gì nữa.

Em có biết, có hiểu không, có hiểu anh yêu em nhiều như thế nào không... ?? em là mối tình duy nhất, là người con gái anh yêu trong suốt cuộc đời này, có thể anh hơi tham lam, hơi ích kỉ nhưng anh không bao giờ muốn buông tay em ra, không bao giờ muốn em thuộc về một người con trai khác, anh muốn em mãi mãi là của anh dù là trong kiếp này hay là kiếp sau, anh cũng muốn có được em.

Yêu đồng nghĩa với việc chiếm hữu, muốn có được người mình yêu, với anh, anh càng muốn mãnh liệt hơn, anh là một thằng đàn ông khi đã yêu ai, khi đã muốn có ai, anh luôn muốn có bằng được, nhưng em ơi... !!, anh không thể, anh không thể là người đàn ông của đời em, anh không thể là người con trai cho em dựa, không phải là người đàn ông đánh thức em mỗi sáng, không phải là người cầm lấy tay em khi em ngã, không phải là bờ vai cho em dựa mỗi khi em khóc, mỗi khi em cần một nơi nào đó để ngủ, anh không thể... !!

Anh từng muốn là tất cả của em, là tất cả những gì mà em có, anh chỉ muốn em nghĩ về duy nhất một mình anh thôi, nhưng anh không thể ôm lấy em, không thể ở bên cạnh em được nữa, anh không thể bảo vệ em mỗi khi em bị bắt nạt, không thể chăm sóc em mỗi khi em bị ốm, không thể lau khô dòng lệ trên má em mỗi khi em khóc, không phải là người cầm lấy tay em khi em cần anh, không phải là người đàn ông đứng trước thánh đường chờ cô dâu của mình, anh không thể làm được điều đó, anh phải ra đi, phải trả em về với người đàn ông xứng đáng với em, trả em về với cuộc sống hiện tại.

Tương lai, hạnh phúc đang chờ em ở phía trước, đừng bao giờ từ bỏ niềm tin, đừng bao giờ từ bỏ hy vọng em nhé... !!

Ở một nơi rất xa trên kia, anh sẽ luôn nhìn em, luôn hướng về em, luôn cầu chúc cho em được hạnh phúc. Anh từng oán hận ông Trời, từng trách móc ông, từng muốn hỏi ông tại sao ông lại cho anh gặp em muộn thế... ??, từng muốn chất vấn ông tại sao không cho anh được gặp em sớm hơn... ??, tại sao ông để anh có được tình yêu của em, ông lại nỡ chia đôi tình cảm của đôi ta... ??, tại sao ông lại vô tình, lại tàn nhẫn với anh như thế... ??

Nhưng bây giờ anh đã hiểu rồi, chỉ cần anh có được tình yêu của em, có được người con gái mà anh mong chờ bấy lâu nay là anh đã mãn nguyện lắm rồi, anh không còn phải hối hận, hay có bất cứ điều gì làm anh phải phiền muộn nữa.

Em có biết lúc em tỏ tình với anh, anh đã sung sướng như thế nào không... ?? Đã từ lâu anh không còn biết khóc, biết rung động là gì, căn bệnh ung thư đã cướp đi tất cả niềm vui sống của anh, anh chán ghét hết tất cả mọi thứ, anh nghĩ đời anh đến đây là hết, là kết thúc tất cả, trái tim anh đóng băng lại, lòng anh khép kín, anh không muốn ai mở nó ra, không muốn ai tác động đến tâm tư, tình cảm và cảm xúc của anh, mà dù người ta có muốn, họ cũng không có khả năng làm được điều đó.

Thế nhưng em thì lại khác, khi em nói câu "em yêu anh", câu "em thích anh", anh tưởng anh đã đẩy lùi được cái chết, đã đẩy lùi được bóng ma của tử thần, anh lại thấy trong cơ thể anh sức sống đang dâng trào, lại cảm thấy được hơi thở của chính mình, anh thấy bầu trời hôm đó sao mà trong xanh quá, thấy mọi cảnh vật xung quanh anh sao mà đẹp thế, sao mà đáng yêu thế.

Anh muốn hét to với mọi người rằng anh yêu họ, anh quý mến họ, anh muốn được làm bạn với họ, anh muốn họ cũng yêu anh, quý anh, anh muốn nhìn thấy nụ cười của họ, muốn họ ôm lấy anh, muốn họ bắt tay anh, muốn họ nói rằng họ cũng thích anh, cũng yêu quý anh.

Anh muốn làm tất cả những thứ mà trước đây anh chán ghét, anh muốn ôm tất cả những người mà trước đây anh muốn tránh xa, anh muốn dang rộng vòng tay của anh ra, anh muốn ôm cả vũ trụ vào lòng.

Em có biết vì sao anh lại biến đổi như thế không... ?? người làm anh thay đổi, làm anh không ngừng nghĩ đến, người đó chính là em, chính em là người con gái đã khiến anh thay đổi. Đời sống, tâm tư, tình cảm của anh chưa có lúc nào lại dạt dào, lại sinh động, lại hạnh phúc và tươi vui như thế. Ôi ngay bây giờ anh cũng muốn hét lên, muốn gào lên, muốn nói câu "anh yêu em" với em đến hàng triệu lần, hàng tỉ lần."

Nước mắt làm bức thư ướt đẫm, Thanh khóc nức lên, con Milu thấy Thanh khóc, nó nhảy vào lòng Thanh, Thanh ôm lấy nó, Thanh run run đọc tiếp.

"Vậy thì em ơi có gì phải đau, phải khóc, phải buồn khi hai chúng ta đã thuộc về nhau, đã nói cho người kia biết tình cảm thật của bản thân, đã cho người kia biết mình yêu người đó nhiều như thế nào, mình cảm thấy ra sao khi phải sống thiếu người đó.

Chỉ cần làm được như thế thôi thì còn gì phải hối tiếc, còn gì phải đau, còn gì phải dằn vặt, còn gì phải rơi lệ nữa đúng không em... ??

Anh đã nói được câu "anh yêu em", câu "anh muốn được ở bên cạnh em cả đời", câu "cầu xin em đừng rời xa anh", anh hạnh phúc lắm, vui sướng lắm vì anh đã làm được, vì anh đã có dũng khí đối diện với tình cảm của chính mình, đã có dũng khí cầm lấy tay người con gái anh yêu.

Mặc dù lòng anh bây giờ đang đau, trái tim anh đang rỉ máu, anh đau khổ vì anh phải rời xa em, phải rời xa người con gái anh yêu hơn cả bản thân, hơn cả sinh mạng của mình, nhưng anh không oán hận ông Trời, anh không oán trách số phận hẩm hiu của mình.

Vì nếu anh làm thế, chính bản thân anh sẽ làm anh đau hơn, anh sẽ giết chết em nhanh hơn, anh phải vui, phải mỉm cười, phải cảm thấy hạnh phúc, khi anh nhắm mắt lại, trong trái tim anh, trong cơ thể anh, trong đầu anh luôn có hình bóng của em.

Khi anh ra đi, người mà anh mang nặng suốt cuộc đời này cũng là em, người mà anh không thể quên, không thể ngừng nhớ đến cũng là em, ngay cả tử thần cũng không thể chia rẽ được tình cảm của anh dành cho em, tình yêu anh dành cho em còn mạnh hơn cả cái chết, có thể cơ thể anh rời xa em, nhưng linh hồn, trái tim anh vẫn luôn hướng về em, vẫn luôn thì thầm câu "anh yêu em" dù cho anh có ở đâu, trên thiên đường hay dưới địa ngục, dù em có cách xa anh hàng vạn dặm, dù tay anh không thể nắm lấy tay em, nhưng anh sẽ nhờ gió, nhờ mây, nhờ những giấc mơ gửi những lời đó đến em.

Đừng để cái chết làm cho em buồn đau, đừng để nó điều khiển con tim, khối óc, tình cảm của em. Em hãy nghĩ đến những cái mà em có được, đừng nghĩ đến những thứ mà em đã đánh mất, em hãy làm thế vì anh, hãy làm thế vì tương lai, vì hạnh phúc sau này của em, em nhé... !!

Anh biết bây giờ em đang khóc, em khóc nhiều lắm, anh xin em đừng rơi lệ vì anh, đừng đau buồn vì anh. Em phải tiếp tục sống, tiếp tục phấn đấu, tiếp

tục vươn lên, đòi em còn dài, em hãy còn trẻ, đừng vì anh, đừng vì sự ra đi của anh, em kết thúc sinh mạng của mình, anh hiểu tình cảm của em dành cho anh, hiểu em yêu anh nhiều như thế nào, hiểu em cảm giác ra sao khi em mất anh.

Anh hạnh phúc lắm, sung sướng lắm vì cho đến lúc anh ra đi, anh vẫn còn được nắm lấy tay em, vẫn còn được nhìn thấy em, vẫn còn được thì thầm câu "anh yêu em", có thể anh không thể nói, có thể anh không thể mở mắt ra nhìn em, có thể em và anh bị ngăn cách bởi bức tường của phòng bệnh nhưng trong trái tim anh có em, trong trái tim em có anh. Vậy thì có gì khiến anh phải đau khổ, phải luyến tiếc, phải hối hận nữa đâu... ??

Ai cũng có lúc phải chết, người ta nói con người từ lúc sinh ra cho đến lúc chết là một quãng đường không dài, cũng không ngắn, anh chỉ đi trước em một bước thôi, anh sẽ ở trên thiên đường chờ em, anh sẽ đi theo em, cùng em vượt qua mọi khó khăn, mọi đau khổ trong thâm lặng, mỗi lúc nhớ đến anh, em hãy sờ lên trái tim em, anh vẫn luôn ở đó, vẫn luôn nằm im chờ em, anh không đi đâu cả.

Nhưng em hãy coi anh là một phần của kí ức của em thôi nhé, đừng vì anh, em đánh mất đi người đàn ông quan trọng của đời em, có thể kiếp này em thuộc về một người đàn ông khác, nhưng còn kiếp sau, kiếp sau nữa em phải thuộc về anh, và chỉ thuộc duy nhất một mình anh thôi.

Lúc đó không có sức mạnh nào, không có bệnh tật nào, không có cản trở nào có thể ngăn được anh. Anh luôn tin là thế, luôn mong là thế, vì ông trời đã không cho chúng ta kiếp này thuộc về nhau không lẽ kiếp sau ông cũng nỡ chia lìa chúng ta. Ông là người công bằng, ông sẽ không nỡ làm như thế đúng không em... ??

Đời sống rất ngắn ngủi, ước mơ của con người lại nhiều, anh muốn được nhìn thấy em thành đạt, muốn em được làm những gì mà em thích, muốn em mỉm cười, muốn em có được hạnh phúc.

Hãy thay anh hoàn thành nốt ước mơ của anh, hãy thay anh chăm sóc bố mẹ và em gái của anh, hãy thay anh nói với mọi người là anh yêu họ, thay anh xin lỗi họ vì thái độ sống không tốt của anh trong những tháng ngày vừa qua.

Em hãy thay anh chăm sóc nhà cửa, thay anh chăm sóc con chó bông mà anh vừa mới mua, thay anh nói với bọn trẻ ở trại trẻ mồ côi là đừng khóc, đừng buồn vì anh, em hãy bảo bọn trẻ là dù có ở đâu anh cũng sẽ nhớ, sẽ luôn cầu chúc cho chúng nó được hạnh phúc, được may mắn, được thành đạt và được làm những gì mà chúng nó thích, em nhé... !!

Lời cuối anh muốn nói với em là em hãy vui lên, hãy sống thật hạnh phúc, hãy luôn mỉm cười, hãy hoàn thành ước mơ của em, hãy coi anh là một kỉ niệm, em hãy coi anh là mối tình đầu của em, tuy là sẽ rất đau, rất khó phai nhưng anh tin là em sẽ làm được.

Em là một cô gái mạnh mẽ, tốt bụng, trong sáng, em sẽ không làm mọi người phải thất vọng, phải đau buồn vì em đúng không... ?? Nếu em không muốn thế thì em phải cố sống tiếp, phải sống thật hạnh phúc, thật vui vẻ, chỉ có như thế anh mới yên tâm ra đi, mới yên tâm nhắm mắt, mới cảm thấy anh không còn phải vương bận hay phải luyến tiếc, vẫn vương gì nữa.

Anh xin em đừng làm gì dại dột, đừng khiến anh phải hối hận, phải đau đớn vì em, anh không muốn nhìn thấy em tàn héo, nhìn thấy em ủ rũ, em hãy mỉm cười, hãy sống thật vui vẻ như ngày đầu tiên anh gặp em, hãy cho anh được nhìn thấy hình ảnh đó của em hàng ngày. Em hãy làm như thế em nhé... !!

Em hãy nhớ là anh luôn yêu em, luôn yêu em dù anh có đi đâu, có làm gì, có ở phương trời nào nữa. Anh chúc em hạnh phúc, chúc em sống tốt.

Hãy quên anh đi... !! Quên anh đi em nhé... !! Hãy mở rộng lòng của em ra... !! Hãy đi tìm người con trai đích thực của đời em... !! Hãy để người đó chăm sóc em, bảo vệ em, lau khô giọt nước mắt của em, cầm tay em đứng trước thánh đường, hãy để người đó cùng em trải qua mọi đau khổ, buồn vui, hạnh phúc của cuộc đời... !! Em hãy làm như thế... !! Hãy làm như thế em nhé... !! Đừng quên anh luôn yêu em, luôn cầu chúc cho em được hạnh phúc, luôn nhìn em, luôn ở bên em... !! Anh yêu em, yêu em nhiều lắm... !!"

Bức thư rơi xuống đất, Thanh khóc nức lên. Thanh nức nở.

_Anh bảo em nên quên anh đi ư... ?? Em làm sao có thể làm như thế... ?? làm sao em có thể dễ dàng quên anh như vậy được... !!

_Anh không muốn em đi theo anh, không muốn em hủy hoại bản thân, không muốn em kết thúc mạng sống của em. Tại sao anh lại ra đi mà không nói một lời với em... ?? Tại sao anh không nói gì thì đã bỏ em đi rồi... ?? Tại sao anh lại tàn nhẫn, lại lạnh lùng, lại độc ác với em như thế... ?? Tại sao anh lại làm thế... ??

_Em hận anh, em ghét anh, cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh... !!

_Tại sao em phải nghe lời anh khi chính anh là người bội tín, là người lừa dối em trước... ??

_Em sống hay em chết là quyền của em, em sẽ không nghe theo lời của anh, không nghe theo sự sắp xếp của anh nữa đâu, em khinh ghét anh, em căm hận anh, anh là một tên dối trá, một tên lừa đảo, anh từng bảo là anh sẽ không bao giờ buông tay em ra, không bao giờ rời bỏ em nhưng kết quả thì sao, anh đã bỏ đi mà không nói một lời, không gửi một lời từ biệt đến em... !!

_Anh bảo em làm sao có thể vui, có thể hạnh phúc, khi đời em không có anh, khi anh đã bỏ em đi mãi mãi... !!

_Em phải làm sao đây... ?? Em phải sống những ngày tháng còn lại như thế nào đây... ??

_Anh trả lời em đi... !! Anh hãy nói gì đi... !! Làm ơn đừng bỏ em... !! Hãy quay về với em, làm ơn hãy nói với em rằng anh chỉ bỏ đi đâu đó rồi anh lại quay về với em... !! Hãy nói với em như thế đi... !! làm ơn... !!

Vì lo sợ Thanh xảy ra chuyện nên bà Nhung dọn đến sống chung với Thanh. Thanh bảo bà.

_ Mẹ không cần phải làm thế đâu... !! con có thể tự lo được cho bản thân... !!

Bà Nhung nhìn cơ thể gầy rộc, nước da xanh tái, đôi mắt đỏ hoe, sưng húp của Thanh, bà đau xót nói.

_ Con còn nói được như thế nữa sao... ??Con hãy nhìn lại con đi, xem bây giờ con giống cái gì, mẹ chỉ có mỗi hai chị em con, nếu một trong hai con xảy ra chuyện gì làm sao bố mẹ sống nổi... !!

Thanh ôm lấy bà, Thanh nói.

_ Mẹ đừng lo quá, tuy là con không thể quên, không thể vui ngay được nhưng con hứa con sẽ không hủy hoại bản thân, không nghĩ đến chuyện tự sát...!!

Bà Nhung đau buồn bảo Thanh.

_ Mẹ biết là con yêu Long nhiều lắm, mẹ cũng biết nó là mối tình đầu, là tất cả đối với con nhưng mẹ tin thời gian có thể giúp con xóa nhòa đi nỗi đau, mất mát của con ngày hôm nay.

_ Con hãy cố gắng sống tiếp, cố gắng mỉm cười, cố gắng hoàn thành ước mơ còn dang dở của Long, cố gắng thay nó chăm sóc người thân, bạn bè của nó, mẹ tin là con sẽ vui bớt được một phần nỗi đau mất Long....!!

Thanh khóc, ôm chặt lấy bà Nhung, Thanh sụt sịt nói.

_ Vâng...!!Con sẽ nghe lời mẹ...!!

Bà Nhung vỗ nhẹ vào người Thanh.

_ Con ngoan...!! Mẹ yêu con...!! Hãy cố lên con nhé... !!

_ Vâng... !!Con cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ vì đã luôn ở bên con, luôn động viên, luôn an ủi con trong những lúc con gặp khó khăn, luôn ôm con khi con khóc, khi con đau... !!

_ Con gái ngoan... !! mẹ là mẹ của con, mẹ phải có trách nhiệm bảo vệ con, phải có trách nhiệm mang lại niềm vui, hạnh phúc cho con... !!

_ Con xin lỗi vì con không làm được gì ẹ cả... !!Con chỉ biết mang lại nỗi đau, mang lại nỗi buồn và nước mắt ẹ thôi... !!

_ Nếu con muốn mẹ vui, mẹ hạnh phúc, mẹ mỉm cười thì con phải sống thật hạnh phúc, sống thật vui vẻ. Nếu con làm được như thế, đó chính là phần thưởng, là món quà vô giá mà mẹ có thể nhận được... !!

_ Nếu con buồn, con khóc, con không vui, làm sao mẹ có thể vui, có thể cười, có thể không lo, không khóc, không buồn đau... !!

_ Nếu con thật sự thương mẹ, yêu mẹ thì con phải gắng gượng lên, con phải mạnh mẽ, phải có niềm tin. Con có thể vì mẹ mà làm như thế không... ??

Thanh gạt đầu.

_ Con sẽ làm, con sẽ cố gắng để làm mẹ hài lòng, sẽ cố gắng để mẹ vui... !!

_ Con biết nghe lời như thế là tốt... !!

_ Đi ăn cơm thôi con ... !!

Thanh lắc đầu.

_ Con xin lỗi nhưng con không đói... !!

Bà Nhung nhíu mày.

_ Nếu con không ăn làm sao con có sức khỏe để làm việc, làm sao con có thể hoàn thành những trách nhiệm mà Long giao phó, có phải con định bỏ đói để đi theo nó không...??

Thanh vội nói.

_ Không phải thế đâu mẹ...!! chỉ là con không muốn ăn...!!

_ Không ăn cũng phải cố...!!con không thấy là bây giờ con gầy rộc đi, nước da xanh tái, nhìn con chỉ nhìn thấy mất thôi hay sao...??

_ Nhưng...nhưng...!!

_Không nhưng nhị gì hết...!! ngồi xuống ăn đi con....!!

_Dạ...!!

Bà Nhung gật đầu hài lòng, Thanh cố nuốt hết bát cơm cho bà Nhung vui, sau đó Thanh nhốt mình trong phòng, Thanh không dám ngủ tại phòng của Long vì Thanh sợ nỗi nhớ Long, hình ảnh của Long sẽ đầy vò và ám ảnh Thanh.

Từ sau khi đọc xong bức thư của Long, Thanh được mọi người động viên an ủi, cổ vũ tinh thần, bà Nhung luôn ở bên nên Thanh cảm thấy khá hơn, Thanh đã có thể đi ra ngoài, có thể nói chuyện cùng với mọi người.

Hai tuần sau Thanh quay lại trường học, Bây giờ Thanh trở thành một cô gái lặng lẽ, Thanh không còn nói chuyện và cười đùa như trước đây nữa, Long ra đi đã mang theo trái tim, mang theo linh hồn, mang theo nụ cười, mang theo hơi thở và sự sống của Thanh.

Bây giờ Thanh chỉ còn cái xác không hồn, Thanh sống và tồn tại cho đến ngày hôm nay vì Thanh còn có nhiều trách nhiệm, vì người thân, bạn bè Thanh níu giữ Thanh lại nếu không Thanh đã đi theo Long từ lâu rồi.

Tình cảm giữa Thu và Hoàng ngày càng mặn nồng, Thu hối hận, đau khổ, giận vặt vì muốn trả thù Long mà Thu đã đẩy Thanh đến bước đường cùng này, Thu thấy Thu tàn ác, thấy Thu lạnh lùng và nhẫn tâm quá, lẽ ra Thu phải nghĩ khi Long ra đi Thanh sẽ không thể sống được nếu như Thanh yêu Long, nếu như tình cảm giữa hai người thật sự nảy sinh.

Thu ôm lấy đầu, Thu rên rỉ.

_Tại sao mình lại không lường trước được tình huống này...??

_Tại sao mình lại mù quáng đẩy em gái mình vào cái hố tuyệt vọng thế này...??

_Mình đã hại chết nó rồi, chính mình đã hủy đi tương lai tươi sáng của nó. Mình là một con quỷ, một con người máu lạnh, một người chị tàn nhẫn, mình nên chết đi, mình nên đi cầu nguyện, nên đi sám hối....!!

_Làm sao nó có thể lấy lại được nụ cười, lấy lại được hạnh phúc, lấy lại được niềm tin, làm sao nó có thể yêu ai khi Long là tất cả của nó, là tình yêu của nó, mình phải làm sao đây...?? phải làm gì để giúp nó đây...??

Nhìn thấy Thanh sầu khổ, buồn đau, nước mắt trên mi Thu rơi xuống, Thu luôn khóc, luôn nói câu xin lỗi Thanh, luôn cầu xin Thanh tha thứ cho Thu.

Thanh lắc đầu bảo Thu.

_Chị đừng tự dằn vặt bản thân vì em, em không trách chị, không oán chị. Mà ngược lại em nên cảm ơn chị vì nếu không có chị, em sẽ không gặp được Long, sẽ không thể gặp được người đàn ông em yêu....!!

_Nhưng vì chị em mới phải sống trong đau khổ, phải sống trong nhớ thương, chính vì chị nên mẹ mới đánh mất đi nụ cười, mới đánh mất đi niềm vui sống...!!

Thanh ôm lấy Thu, Thanh lắc đầu nói.

_Em chưa bao giờ trách chị hay giận chị, em không hề hối hận là em đã sang đây, lại càng không bao giờ hối hận vì em đã yêu Long. Em phải cảm ơn chị, cảm ơn Thượng đế vì đã cho em gặp được anh Long, cho em yêu anh ấy. Nếu không được yêu anh ấy, không được gặp anh ấy thì đời em cũng chẳng có gì, mọi thứ mà em có cũng không mang lại một chút ý nghĩa nào đối với em. ...!!

_Nhưng mà nếu em không vì chị, em sẽ gặp được một người con trai khác, một người khỏe mạnh, một người có thể yêu em, có thể ở bên cạnh em, chăm sóc em cả đời. ...!!

Thanh lắc đầu nói.

_Chị nói sai rồi, có thể em sẽ gặp được người khác nhưng em không thể tránh khỏi định mệnh của cuộc đời mình, em không thể tránh khỏi số phận mà ông Trời đã sắp đặt cho em. Bây giờ dù có nói gì hay có hối hận cũng không thể cứu vãn được nữa. Anh Long nói đúng, mặc dù chúng em không thể sống cùng nhau nhưng trong trái tim, tâm hồn, trí óc của em có anh ấy là được rồi. Em nghĩ chắc là ở một nơi nào đó anh ấy đang nhìn em, đang mỉm cười, đang vẫy tay chào em. ...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Thanh ngược mắt lên nhìn Trời, môi Thanh nở một nụ cười, còn lệ trên má không ngừng rơi xuống. Thanh thì thầm.

_Anh đang nhìn em, đang quan sát em đúng không...??

_Anh có biết là em nhớ anh, yêu anh nhiều lắm không...??

_Bây giờ anh đang ở đâu, anh có nghe thấy lời em nói không...??

_Dù anh bảo em là hãy quên anh đi nhưng mà em không làm được, em không thể quên anh, không thể ngừng yêu anh, em sẽ yêu anh trọn đời...!!

Thanh sờ tay lên trái tim, Thanh thấy nó đập thật nhanh. Thanh nói tiếp.

_Anh có nghe thấy nhịp đập của con tim em không...?? Nó đang gọi tên anh đó, anh có nghe thấy lời thì thầm “em yêu anh” của em không...?? Anh có nghe thấy không...??

_Anh từng nói là mỗi lần em nhớ anh chỉ cần em sờ lên trái tim em là em có thể cảm nhận được anh ở gần kề em, bây giờ anh đang ở đâu, ở chỗ nào...??, anh nói đi, anh lên tiếng đi...!!

Thanh khóc nức lên nỗi nhớ Long lại tuôn trào, Thanh đau đớn ôm lấy mặt, Thu sợ hãi hỏi.

_Em không sao chứ...?? Có cần chị xin cô giáo cho em về trước không...??

Thanh thở dài.

_Nếu thế em phiền chị nói lại với cô giáo nhé...!! Em về trước đây...!!

_Để chị đưa em về...!!

_Không cần đâu, em có thể tự đi về được. Em cần đến một vài chỗ...!!

_Em về nhà một mình ổn chứ...??

_Chị yên tâm, em sẽ không sao đâu...!!

_Hay là chị bảo anh Hoàng đưa em về...!!

_Đừng chị...!! Em không muốn làm phiền anh ấy...!!

_Sao em lại nói thế, anh Hoàng và chị là người thân của em, thấy em bị như thế này bọn chị lo lắm...!!

Thanh gượng cười.

_Chị đừng lo, em nói là em sẽ không sao thì em sẽ làm được...!!

_Chị ở lại học tốt nhé, em về đây...!!

_Ừ, em đi cẩn thận...!!

_Vâng, chào chị...!!

Thanh cảm cặp, khoác ba lô trên vai, Thanh lững thững đi ra khỏi lớp. Dung chạy theo Thanh, Dung bảo.

_Để mình đưa cậu về...!!

_Cậu ở lại đây học đi, cậu không cần phải đi theo mình đâu vì mình còn một vài chỗ cần đến...!!

_Nhưng mà trông cậu xanh xao, yếu đuối thế này liệu đi có nổi không...??

_Cậu đừng lo, mình ổn...!!

_Mình về nhé...!!

Thanh chào các bạn cùng lớp, Thanh đi thật nhanh ra cổng trường. Thanh muốn nhanh chóng được hít thở không khí trong lành, muốn nhanh chóng làm dịu bớt nỗi đau đang cào xé tâm gan, đôi mắt ngân ngấn lệ, Thanh khóc.

Từ khi Long mất, không ngày nào Thanh không khóc, không ngày nào trái tim Thanh không đau, có khi bụng bát com lên, nước mắt đã thay canh chan

đầy nước.

Bà Nhung chỉ còn biết thở dài, mặc dù bà cố nấu những món Thanh thích, mặc dù bà cố động viên Thanh nhưng Thanh không thể vui nổi, nỗi đau, nỗi nhớ Long đang dầy vò Thanh.

Mất đi người yêu, mất đi tình yêu lớn của đời mình, Thanh tưởng chừng Thanh đã chết rồi, tưởng chừng Thanh không tồn tại, có nhiều lúc Thanh muốn được đi theo Long, muốn được gặp Long ở trên thiên đường.

Nhưng Thanh sợ dù Thanh có chết Thanh cũng không gặp được Long, vì tội tự sát, tội chết không phải là do bệnh tật, không phải là do sức khỏe, không phải là do tai nạn, không phải là do tuổi tác, Thanh sẽ bị đẩy xuống địa ngục, mà dù Thanh có không bị đẩy xuống địa ngục, Long cũng sẽ không muốn gặp lại Thanh vì Long từng nói Long muốn Thanh sống khỏe mạnh, muốn Thanh sống hạnh phúc nếu Thanh vì Long, Thanh tự sát, Thanh chết Long sẽ không bao giờ tha thứ cho Thanh.

Thanh lang thang trên đường, đầu Thanh rối tung, Thanh dừng lại trước một trạm xe buýt, nhìn tấm hình quảng cáo của Long, nước mắt Thanh rơi xuống, Thanh lại đau, Thanh lại khóc.

Thanh bước lại gần tấm hình quảng cáo của Long, bàn tay Thanh sờ nhẹ vào bức ảnh, Thanh gọi.

_Anh Long...!!Bây giờ anh đang lang thang ở đâu, đang ở phương trời nào, tại sao từ khi anh mất em không thể mơ thấy anh mặc dù em đã cố, mặc dù em từng cầu nguyện, mặc dù em mong, tại sao anh lại không về, tại sao anh không gặp mặt em dù chỉ là trong giấc mơ, tại sao anh lại tàn nhẫn với em thế, tại sao hã anh, tại sao anh cứ mãi lặng im...!!

Thanh đập ba lô vào tấm hình của Long, Thanh gào lên.

_Đồ dối trá...!!đồ lừa đảo...!!tại sao anh dám nói là dù anh ở đâu, anh cũng nhìn thấy em, cũng đi theo em, tại sao anh dám nói như thế trong khi anh chẳng làm gì cả, anh không đi theo em, không nhìn em, không cho em gặp anh, anh đã biến mất hoàn toàn, biến mất như làn khói...!!

_Em hận anh, hận anh suốt kiếp, tại sao anh lại đối xử với em như thế, tại sao, ngay cả mộ của anh, anh cũng không cho em ra thăm, anh bắt em phải chờ anh trong năm năm, năm năm sau anh mới cho phép em được đi thăm anh...!!

_Sao anh lại bắt em chờ anh lâu như thế...??Tại sao anh lại ra một cái lệnh lạnh lùng và tàn nhẫn như thế...??

_Anh ép em phải sống, phải mỉm cười, phải có hạnh phúc, còn anh thì sao, anh bỏ đi, bỏ đi không một lời từ biệt, không một câu nói rằng anh sẽ chờ em ở kiếp sau, không nói rằng em đừng yêu ai, đừng lấy ai mà hãy chờ anh, hãy chờ anh...!!

_Không...!! Anh không hề nói thế, anh lại bảo em nên quên anh đi, nên đi tìm người khác, nên lấy người khác....!!

_Ha ha ha...!!

Thanh cười như điên.

_Anh cao thượng quá, hoàn hảo quá, anh làm em cảm động lắm, em yêu anh, không bây giờ em hận anh...!!, em hận anh...!!, anh có nghe thấy không...?? Có nghe thấy không...??

Thanh ngồi bệt xuống ghế đá, đầu Thanh dựa vào bức ảnh, có mấy cô gái đi ngang qua, họ nhận ra Thanh, họ vội bước lại chào Thanh.

_Chào em...!!em là người yêu của anh Long đúng không...??

Thanh gạt mình ngược mặt nhìn lên. Thanh gượng nói.

_Vâng....!!

Mấy cô gái này là fan hâm mộ của Long, sự ra đi đột ngột của Long làm họ cảm thấy hụt hẫng, đau khổ, họ hỏi Thanh.

_Em không sao chứ...??

Thanh lắc đầu.

_Em không sao...!!

_Chị thật không ngờ là Long lại mất, chị đã luôn cầu nguyện có thể tìm được một người có tùy phù hợp với Long nhưng kết quả lại không mang lại được một ý nghĩa gì...!!

_Em cũng đừng buồn, chị tin là cậu ấy cũng không muốn nhìn thấy em vì cậu ấy, em phải sống trong đau khổ, bất hạnh...!!

Thanh ôm lấy mặt, từng lời nói của cô gái càng làm Thanh đau hơn. Thanh không kìm nén được cảm xúc của bản thân nữa, Thanh khóc òa lên. Chị kia cuống quýt bảo.

_Em đừng khóc, nỗi đau nào rồi cũng phai nhạt dần, em đừng tự dằn vặt và hành hạ mình nữa...!!

Thanh im lặng không nói gì, với Thanh mà nói bây giờ Thanh chỉ muốn được yên lặng, chỉ muốn được ngồi một mình, Thanh cần thời gian, cần không gian riêng tư, cần tự động viên, cần tự khích lệ bản thân.

Mọi người càng tỏ ra quan tâm, càng động viên, an ủi Thanh bao nhiêu, Thanh lại càng buồn bấy nhiêu.

Thanh đi thăm trại trẻ mồ côi, bọn trẻ đưa nào cũng quý Long vì thế sự ra đi của Long là một cú sốc lớn đối với bọn nó. Thanh ôm lấy từng đứa trẻ, Thanh bảo bọn trẻ.

_Các em đừng buồn, trước lúc ra đi, anh Long có nhờ chị gửi lời nhắn đến các em, anh Long nói anh chúc các em mau lớn, chúc các em sống thật mạnh khỏe, hạnh phúc, và có thể hoàn thành được ước mơ của các em. Chị hy vọng là vì yêu quý anh Long, các em có thể làm được những gì mà anh Long đã cầu nguyện cho các em...!!

Thanh hỏi to.

_Các em có làm được không...??

Bọn trẻ hô.

_Dạ có...!!

Thanh chia tay ra.

_Nếu thế chúng ta cùng hô nào...!!

_Vâng...!!

Từng bàn tay chồng lên nhau, mắt Thanh đỏ hoe, Thanh hô.

_Một, hai, ba...!!

Tất cả bọn trẻ cùng đồng thanh nói.

_Cố lên...!!

Thanh đã chuyển hết số tiền bán album của Long cho trại trẻ mồ côi, bà Phi Yến cũng ủng hộ kế hoạch của Thanh, bây giờ bà trở thành một con người tốt bụng, biết điều, thấu hiểu tình đời hơn ngày trước.

Long mất, Thanh không còn la cà đi chơi nữa, mà đã chịu khó tập trung vào học hành, sau những giờ học căng thẳng, Thanh chăm chỉ luyện giọng, chăm chỉ đi học thanh nhạc.

Mặc dù không thích trở thành người nổi tiếng nhưng vì Long, Thanh phải cố gắng sống, cố gắng mỉm cười, cố gắng không gục ngã. Thanh hoàn toàn không nghĩ gì đến tình yêu vì kể từ lúc Long mất, trái tim Thanh cũng chết theo, Thanh nguyện cả đời này chỉ yêu một mình Long thôi.

Sau một năm Thanh đã lấy lại được tinh thần, bà Nhung có thể yên tâm trở về nước, cuộc sống lại đi vào quỹ đạo của nó.

Nhờ chăm chỉ học, Thanh đã đạt được thành tích học tập tốt, Thanh có số điểm rất cao ở hầu hết các môn học, Thanh không còn tham gia chạy nhảy, đánh đấm như ngày trước nữa.

Sáng sớm Thanh dậy thật sớm, Thanh nấu cơm sáng, bao giờ Thanh cũng mang một cái bát và một cái thìa trống để ở trên bàn, Thanh mỉm cười nói.

_Mình ăn cơm thôi anh...!!

Thanh hỏi.

_Hôm nay em nấu có ngon không...?? Có vừa miệng anh không...??

Đáp lại lời Thanh chỉ có tiếng gió thổi, chỉ có mấy bông hoa phát phơ trong gió. Thanh thường hay mang ghế ra ngoài vườn ngồi, Thanh đang tập trung sáng tác nhạc, bài hát nào Thanh cũng chỉ nhớ về Long. Thanh định làm một album nói về chuyện tình của Long và Thanh, Thanh hy vọng là nó thành công.

Nhờ sự giúp đỡ của Hoàng, Thanh đã có những bước đầu thành công trong sự nghiệp làm ca sĩ của mình. Thanh sẵn tố chất con nhà làm nghệ thuật trong người, sẵn tài năng âm nhạc, và giọng ca có triển vọng, nhờ nỗ lực của bản thân, Thanh đã có chỗ đứng trong lòng người hâm mộ.

Thanh thường xuyên đi hát miễn phí cho các tổ chức làm từ thiện, Thanh cũng tổ chức nhiều chương trình hỗ trợ cho các trẻ em nghèo, bọn trẻ ở trại trẻ mồ côi càng ngày càng yêu mến và biết ơn Thanh vì Thanh chính là vị cứu tinh của bọn trẻ.

Ở trường Minh Khai bây giờ xuất hiện hai ngôi sao, Thanh và Hoàng, đi đến đâu, họ cũng được các bạn reo gọi tên, và đòi xin chữ kí. Mặc dù nổi tiếng mặc dù có nhiều người hâm mộ, nhưng Thanh vẫn sống lặng lẽ, sau những giờ học căng thẳng ở trên trường, tập vũ đạo, luyện thanh, sáng tác nhạc, đi quay video ở công ty, Thanh về thẳng nhà, Thanh đóng cửa phòng lại, Thanh không muốn tiếp xúc với ai.

Thanh muốn được yên tĩnh một mình, muốn được găm nhấm nỗi đau, nỗi nhớ Long, đã một năm trôi qua nhưng tình yêu Thanh dành cho Long vẫn vẹn nguyên như ngày nào.

Năm nay là năm cuối, Thanh vẫn chưa xác định nên thi vào trường nào. Thu khuyên Thanh.

_Theo chị em nên thi vào trường âm nhạc, với danh tiếng, tài năng của em bây giờ em thi vào đó là hợp nhất....!!

Thanh gật đầu.

_Chị nói đúng...!!

Thanh về nhà làm một bộ hồ sơ, Thanh gửi đơn vào trường Đại học quốc gia Đài Loan khoa nghệ thuật tự do, biết là với hơi cao nhưng mà Thanh sẽ cố. Thanh tin là Thanh có thể làm được.

Vì là năm cuối nên cả bọn Thu, Thanh, Kim, Thoa, Liên, Hương, Dung, Hoàng tập trung học nhóm.

Thanh bây giờ là một cô học sinh chuyên cần, trong nhóm Thu là người học giỏi nhất nên có gì không hiểu, mọi người có thể hỏi Thu.

Thanh và Hoàng có nhiều bài hát song ca với nhau, cùng nhau tổ chức họp báo và ra album chung, cả hai cũng có nhiều bài hát được yêu thích.

Hoàng trêu Thanh.

_Anh nghĩ mai sau em có thể còn nổi tiếng hơn cả anh....!!

_Sao anh lại nghĩ thế, em thấy mọi người yêu quý em chẳng qua vì em là em gái anh, vì em là người yêu của Long thôi...!!

_Em lại nói lung tung rồi. Dù anh có là anh trai của em, dù em có là người yêu của Long thì họ cũng chỉ dừng ở mức biết đến em thôi, còn tài năng của em mới thực sự làm họ yêu mến, mới thực sự khiến họ hâm mộ em, em đừng tự ti quá...!!

_Vâng...!!

Hoàng hỏi.

_Mấy bài hát do em sáng tác đến đâu rồi...??

Thanh thờ dãi.

_Vẫn chưa xong...!! Em không biết là em có nên cho anh xem không nữa...!!

_Tại sao lại không..?? Em có mang theo ở đây không..??

Thanh gật đầu.

_Nếu thế thì đưa cho anh xem nào...??Anh muốn biết em sáng tác có hay không..??

Thanh ngập ngừng.

_Anh không được cười em đâu đấy...!!

Hoàng dơ tay lên.

_Anh xin thề, nếu anh mà cười em, anh sẽ bị chị Thu của em đánh...!!

Thu thò đầu vào hỏi.

_Anh vừa nói gì thế...??

Hoàng vội nói.

_Anh có nói gì đâu...!!

Thu nhú mày.

_Rõ ràng lúc nãy em nghe anh bảo là để em đánh anh kia mà...!!

Thu hỏi Thanh.

_ Có đúng là anh ấy nói như thế không...??

Thanh gật đầu.

_ Vâng. Chị ở đây làm chứng cho em nhé...!! Nếu chị thấy anh ấy cười khi nghe mấy bài hát do em sáng tác thì chị dơ cây thước kẻ lên nhé...!!

_ Được rồi...!!Chị đồng ý...!!

Thanh đưa tập nhạc cho Hoàng, Hoàng cầm lấy Hoàng bảo.

_ Em thử đánh đàn và hát cho anh nghe xem nào...!!

Thanh mở nắp đàn piano, bàn tay lướt nhẹ trên các phím đàn, Thanh bắt đầu chơi nhạc, khi bài nhạc kết thúc, nước mắt trên mặt Thanh không ngừng rơi xuống cây đàn, môi Thanh run run, Thanh đã hát bằng tất cả tâm hồn, bằng tất cả cảm xúc.

Thu và Hoàng lặng người, Thu cũng đã khóc từ khi nào rồi, Hoàng bật thốt.

_ Hay quá...!! Hay quá...!!

Thanh gạt mình, vội lau hai giọt nước mắt trên má, Thanh hỏi.

_ Anh thấy thế nào...??

Hoàng vỗ tay bảo.

_ Rất hay...!! Anh nghĩ bài hát này của em có thể trở thành bài hit đấy...??

Thanh không tin.

_ Anh đang đùa em đúng không...?? Em nghĩ bài hát này của em sẽ không ai nghe đâu...!!

_ Ai bảo em thế, chỉ có em là không hiểu bài hát này của em hay như thế nào đâu. Anh nghĩ không có người nào có thể hát, có thể cảm nhận được nội dung, mạch cảm xúc của bài hát này hơn em. Em nên công bố bài hát này ọi người biết...!!

Thu góp ý.

_ Đầu tiên em hãy thu âm, sau đó tải lên mạng xem phản ứng của mọi người thế nào, lúc đó em sẽ biết họ đánh giá bài hát của em là hay, hay là dở ngay thôi...!!

_ Vâng...!!Nếu thế em nhờ chị...!!

Theo đề nghị của Thu, Thanh tiến hành thu âm bài hát do Thanh viết, sau đó Thanh tải nó lên mạng, trong phần góp ý, Thanh ọi người có thể nghe, có thể gửi phản hồi lại cho Thanh. Sau một tuần thấp thỏm chờ đợi cuối cùng Thanh reo lên sung sướng, Thanh ôm chặt lấy chị Thu, Thanh hét.

_ Tuyệt quá chị ơi...!! Họ thích bài hát của em...!!

Thu và Hoàng cũng vui mừng không kém gì Thanh. Hoàng nheo mắt bảo.

_ Anh đã nói là họ sẽ thích bài hát của em vì bài đó thực sự rất hay...!!

Thanh hạnh phúc, lệ Thanh không ngừng chảy, trên môi Thanh nở một nụ cười. Thanh đang cố gắng hoàn thành ước nguyện của Long, Thanh nguyện sẽ cố gắng sống thật tốt, sẽ luôn mỉm cười, sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành mục tiêu mà Thanh đặt ra.

Sau giờ học, Thanh tranh thủ lên thư viện học thêm, nhớ hôm nào Thanh và Hoàng tranh nhau một cuốn sách, cũng tại đây Hoàng đã hôn Thanh, tình cảm của họ bây giờ giống như tình anh em. Thanh thờ dài nghĩ.

_ Mình cầu mong anh Hoàng và chị Thu có thể đến được với nhau, cầu mong họ đừng giống như mình và anh Long,mình không muốn chuyện đau lòng này xảy ra thêm một lần nữa, một mình mình phải chịu đựng cảnh sống chết chia li này là đã đủ lắm rồi.

_ Cầu mong ông Trời đừng làm tổn thương trái tim của anh Hoàng thêm nữa, anh ấy đã phải chịu cảnh mất chị Thiên Vy, phải chịu hai năm sống trong bóng tối, sống trong đau buồn, còn chị Thu, đã phải chịu cảnh sống trong thù hận. Con cầu xin ông Trời, xin Người hãy tác thành cho họ, xin Người hãy mang hạnh phúc đến với họ, con xin Người...!!

Thanh giờ cuốn sổ nhật kí của Long ra, Thanh bật cười. Trong nhật kí Long viết.

"Em yêu...!! Hôm nay là ngày, tháng, năm nào rồi nhĩ...?? Em định làm gì vào ngày hôm nay, có phải em đang ngồi thơ thẩn ở một gốc cây hay một cái quán nào đó để nhớ về anh đúng không...??

Anh ở trên cao chắc cũng đang ngắm nhìn em, anh bảo em sau một năm mới được phép đọc từng trang nhật kí của anh, không biết là em có nghe lời anh không nữa...??

Để anh đoán nhé, chắc là em không nghe lời của anh rồi, vì em vốn ương bướng, em vốn không bao giờ chịu khuất phục mệnh lệnh của người khác nhưng mà anh tin là em sẽ không làm trái lại yêu cầu của anh đúng không...?? Hay là anh đoán sai...??

Em là một cô gái đặc biệt, chắc là bây giờ em đang khóc nhưng trên môi của em lại nở một nụ cười, anh hạnh phúc lắm vì em đã nghe lời anh, đã cố gắng vươn lên sống tốt, vươn lên để hoàn thành ước mơ còn dang dở của anh. Anh cảm ơn em, cảm ơn em tình yêu của anh...!!

Em đang làm gì...?? đang ngồi học hay đang thả hồn ở đâu đâu...?? Một năm đã trôi qua rồi, đúng một năm, em còn nhớ anh không...?? còn yêu anh không...?? có còn đau khổ vì sự ra đi của anh không...?? em đã cười bao nhiêu lần kể từ ngày anh mất...?? đã khóc bao nhiêu đêm...?? đã gọi tên anh bao nhiêu lần...?? khuôn mặt em đã sần héo như thế nào...?? cơ thể em đã gầy rộc đi, làn da em xanh xao thế nào...?? lòng em còn đau nữa không...??

Em hãy trả lời anh, hãy nói cho anh biết, hãy nói là em đang sống tốt, em đang cảm thấy bình yên, đang rất an lòng, làm ơn đừng bảo anh là em vẫn còn đang đau, đang khóc từng đêm vì anh, đang gọi tên anh trong đau khổ.

Đừng làm thế...!! anh xin em đừng làm thế...!!, hãy cố quên anh đi...!!, hãy quên đi một chuyện tình buồn, quên đi những kí ức đau thương, quên đi người con trai không thể cùng em đi hết con đường này.

Em đã đọc thư anh, em cũng hiểu anh muốn em làm gì, muốn em quên gì, muốn em sống như thế nào. Vậy thì em hãy làm ơn thực hiện đúng những lời mà anh đã nói, thực hiện đúng những gì mà anh đã viết cho em có được không em...??

Đã một năm trôi qua, một năm rồi, một năm sẽ giúp em học được nhiều thứ, em đã thực hiện được một phần ước mơ của em đúng không...?? chắc bây giờ em xinh đẹp lắm, em đã trở thành một thiếu nữ rồi, làn môi kia đã vì ai đỏ thắm, mái tóc kia chắc đã dài hơn, có thể anh không thể hôn em, không thể vuốt tóc em, không được ôm em như ngày nào nhưng anh vẫn cảm nhận được cơ thể, cảm nhận được trái tim, cảm nhận được nụ cười, cảm nhận được ánh mắt của em, anh vẫn cảm nhận được dù anh có xa cách em, có ở cách xa em ngàn dặm, có thể vô hình đối với em nhưng lúc nào anh cũng ở trong trái tim em, cũng ở gần bên cạnh em

Đừng rơi lệ, đừng khóc vì anh nữa, anh là một thằng nói dối, một kẻ không ra gì, anh đã lừa em, anh từng nói là anh sẽ không bao giờ buông tay em ra, không bao giờ đi đâu mà không nói một lời nào với em nhưng anh đã không làm được như thế, anh đã làm trái lại những gì mà anh đã hứa với em

Em nên quên anh đi, hãy cố quên đi một kẻ tồi tệ như anh. Nếu em còn yêu anh, còn nghĩ đến anh, em hãy thực hiện đúng những lời mà anh nói, còn nếu không tình cảm của hai chúng ta nên kết thúc từ đây.

Em đang rửa anh là gia trưởng, là độc tài đúng không...?? anh xin lỗi vì dù anh có chết đi, anh cũng muốn kiểm soát cuộc đời của em, cũng muốn em phải làm theo mệnh lệnh của anh.

Em đã đi được một phần tư kế hoạch anh giao cho em rồi, còn bốn phần nữa, anh hy vọng là em có thể làm được, còn nếu không em sẽ không bao giờ nhận được đáp án của anh, lá thư cuối anh đã cất ở một nơi rất bí mật, cứ hết một năm, anh sẽ cho người gửi nó cho em. Em hãy nhớ còn bốn năm nữa, hãy cố lên em nhé...!! "

Để có thể mỗi năm nhận được một lá thư của Long, Thanh đã cố gắng làm theo những gì mà Long nói, sự háo hức, tò mò, đã giúp Thanh làm việc quên mình, Thanh không cho phép Thanh có được thời gian nghỉ ngơi, Thanh làm việc cả ngày lẫn đêm, Thanh càng chăm chỉ, Thanh càng thành công, càng học giỏi.

Bố mẹ Thanh, bố mẹ Long, Thu, Thoa, Kim, Hường, Liên, Dung, Hoàng, luôn ở bên cạnh Thanh, họ luôn động viên, luôn ủng hộ Thanh.

Công việc đúng là liều thuốc chữa lành vết thương lòng của Thanh, có lẽ Long hiểu Thanh cần gì nên đã cố tình sắp xếp, đã cố tình đề ra nhiều yêu cầu đối với Thanh.

Thanh học ngày học đêm cuối cùng Thanh cũng đã thi đậu vào trường đại học mà Thanh muốn, Thanh hạnh phúc, Thanh đã reo lên sung sướng, mấy người bạn gái của Thanh thi vào các trường đại học khác nhau, Hường thi vào trường sư phạm, Thoa và Kim thi vào trường thiết kế thời trang, còn riêng một mình Liên, Liên muốn trở thành một nhà tạo mẫu tóc.

Thu giỏi nhất trong cả bọn nên Thu đã chọn một ngành liên quan đến khoa học, hai chị em mặc dù học chung một trường đại học nhưng lại chọn hai khoa khác nhau.

Bố mẹ Thanh mừng rơi lệ vì hai đứa con gái của họ đều thành đạt, Hoàng cũng thi vào trường đại học cùng Thanh và Thu, cả ba lại tiếp tục học cùng nhau, Thanh và Hoàng học chung một khoa còn Thu học một khoa khác.

Ngôi trường nơi Thu học hoàn toàn cách xa nơi Hoàng và Thanh học nên Thanh và Hoàng nếu muốn gặp Thu phải đi một quãng đường cũng khá xa. Thanh trêu Hoàng.

_Anh trai...!!anh không sợ ai đó có thể cướp mất chị Thu à...??

_Em nghe nói ở khoa chị ấy học toàn con trai thôi, mà chị ấy lại xinh đẹp như thế, em sợ...!!

Thanh chưa nói hết câu, mặt Hoàng đã tái lại. Thanh khôn khéo bảo Hoàng.

_Sao anh không chịu tỏ tình với chị gái của em đi. Nếu anh nói cho họ biết chị Thu là người yêu của anh sẽ không ai dám bén mảng tới gần chị ấy đâu...!!

_Còn nếu không, ai cũng tưởng chị ấy chưa có ai, làm sao bọn con trai trong lớp để cho chị ấy yên...!!

Hoàng đỏ bừng mặt, Hoàng ấp úng.

_Nhưng..nhưng mà...!!

Thanh nắm lấy tay Hoàng, Thanh nói.

_Em hiểu là anh khó mà quên được chị Thiên Vy, nhưng anh không thấy là chị gái em từ cách đến ngoại hình đều giống chị Thiên Vy à...??

_Tuy là hơi thiệt thòi cho chị ấy khi anh yêu chị ấy qua hình ảnh của chị Thiên Vy nhưng em tin là khi thời gian trôi qua đi anh sẽ yêu chị ấy thật lòng, anh sẽ yêu chị ấy vì chị ấy là chính chị ấy, mà không phải là do chị ấy giống chị Thiên Vy cả về ngoại hình lẫn tính cách...!!

Hoàng thở dài.

_Anh không thể sống có lỗi với Thiên Vy, anh từng nói là anh sẽ chỉ yêu duy nhất một mình cô ấy, và chỉ nghĩ về một mình cô ấy thôi...!!

_Anh nghĩ chị Thiên Vy sẽ chấp nhận nhìn thấy anh phai héo rũ vì chị ấy, phải đau buồn vì chị ấy hay sao...??

_Nếu mai sau khi gặp lại chị ấy, anh sẽ phải ăn nói như thế nào với chị ấy đây...??

Hoàng bảo Thanh.

_Còn em thì sao, cho đến lúc này em cũng không thể quên được Long, anh thấy em vẫn khóc, vẫn đau, vẫn sầu khổ vì cậu ấy...!!

_Nếu em khuyên được anh, anh nghĩ em cũng nên khuyên chính mình, em cũng nên đi tìm một người con trai có thể yêu em, có thể chăm sóc cho em cả đời, cậu ấy cũng không muốn em phải đau khổ, phải khóc vì cậu ấy đâu...!!

Thanh gạt đầu.

_Em biết, em hiểu, em đang làm theo những gì mà anh ấy muốn. Em muốn biết đáp án của anh ấy sau năm năm nữa, còn anh, anh khác em, anh đã có chị Thu ở bên cạnh, anh được chị Thiên Vy chúc phúc...!!

_Anh đừng cố dẫu em làm gì, em biết trong lòng anh không hề vô tình với chị gái em mà anh đã yêu và thích chị gái em rồi. Nhanh lên đi anh, đừng chần chừ, đừng do dự nữa, hạnh phúc gần gũi, mong manh và dễ vỡ lắm, nếu anh yêu chị ấy thì hãy đi nói cho chị ấy biết đi, hãy tranh thủ lúc anh còn sống, còn khỏe mạnh để yêu chị ấy, để bảo vệ, để chăm sóc chị ấy, đừng giống như em và anh Long.

_Bọn em đã đùa giỡn tình cảm của chính mình, đã lãng phí thời gian, đã không biết trân trọng thời gian bọn em được ở bên nhau để nói tiếng yêu, để cho người kia biết tình cảm thật của mình, bọn em đã ngu ngốc, anh chị đừng đi vào vết bánh xe đổ của bọn em, bọn em chính là bằng chứng, là kinh nghiệm cho anh chị nhìn vào mà tránh xa ra...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Chương 98

Thanh đẩy Long ra cửa, Thanh hỏi thúc.

_Đi đi anh...!!Đi nói cho chị ấy biết tình cảm thật của anh đi...!!Đi ngay đi...!!

Đúng như Thanh nói, khoa của Thu toàn con trai, chỉ có mình Thu và hai cô bạn nữa là con gái nên Thu đặc biệt được bọn con trai trong lớp chú ý, Thu vừa xinh đẹp, vừa dịu dàng, nữ tính, vừa học giỏi nên bọn con trai si mê Thu, thích Thu, có nhiều người đã gửi thư và hoa cho Thu.

Mặc dù được nhiều chàng trai để ý nhưng Thu không hề cảm thấy vui, vì trong lòng Thu đã có một người, đã hai năm trôi qua người đó vẫn không hề cho Thu biết tình cảm thật của người đó.

Ngồi trên ghế đá trong sân trường, Thu thở dài, một chàng trai trong lớp chìa cốc cà phê trước mặt Thu, cậu ta nheo mắt hỏi.

_Thu có sao không...??

Thu mỉm cười bảo Trọng Tuấn.

_Mình không sao.. !!

_Cậu có chắc là cậu không sao không... ?? trông cậu mệt mỏi quá... ??

_Bây giờ bài vở nhiều nên mình không được nghỉ ngơi đã mấy tháng rồi nên sức khỏe bị suy kiệt, mình nghĩ sau khi được nghỉ hè mình sẽ đi du lịch ở đâu đó..... !!

_Cậu có muốn mình đi cùng cậu không... ??

Thu ngượng ngùng hỏi.

_Tại sao cậu lại muốn đi cùng mình... ??

_Cậu không hiểu hay là cậu giả vờ... ??

Thu lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Cậu ta cầm lấy tay Thu, Thu sợ hãi vội rút tay lại, Thu lấp bắp.

_Cậu...cậu... !!

Cậu ta dịu giọng nói.

_Mình thích cậu... !!

Thu còn chưa biết trả lời cậu ta thế nào, Hoàng bước đến, trên mặt Hoàng không được vui, Hoàng lạnh lùng hỏi.

_Hôm nay em không có tiết à... ??

Thu đứng bật dậy, Thu lúng túng.

_Dạ...dạ không... !!

Trọng Tuấn nhận ra Hoàng, Trọng Tuấn tươi cười hỏi.

_Chào cậu... !! Rất vui vì được gặp cậu... !!

Hoàng lạnh nhạt.

_Chào cậu... !!

Tự nhiên Hoàng thấy tức giận vô cớ, Hoàng nói.

_Xin lỗi vì làm phiền em, anh đi về lớp của anh đây... !!

Thu kêu lên.

_Khoan đã... !!

Hoàng quay lại hỏi.

_Em còn chuyện gì cần nói với anh không... ??

Thu cúi gằm mặt xuống.

_Em...em... !!

_Sao thế... ??sao em không nói gì...?? Nếu em không còn gì để nói với anh, anh đi đây...!!

Thu uất ức quát.

_Nếu thế anh đi đi...!! Em không có gì cần nói với anh cả...!!

_Chào anh....!!

Thu đứng đứng bỏ đi, sự đối xử vô tình và lạnh nhạt của Hoàng làm tan nát trái tim Thu, Thu đã chờ câu nói “anh yêu em” của Hoàng hai năm nay nhưng Hoàng không nói một lời với Thu.

Trò chơi cút bắt này khiến Thu mệt mỏi, Thu hết chịu nổi, Thu phải quát Hoàng, phải tìm cách rời xa Hoàng, Thu không muốn yêu đơn phương, không muốn đau khổ vì tình nữa.

Hoàng sợ hãi, vội nắm lấy tay Thu, Hoàng lôi Thu lại, Hoàng hỏi.

_Em bị làm sao thế...?? Sao tự nhiên em lại nổi cáu với anh...??

_Vì sao ư...??Vì sao anh phải biết chứ...??Tại sao anh lại hỏi em...??

Hoàng khổ sở.

_Nếu em không nói rõ làm sao anh biết được, anh có phải là thánh đâu...!!

_Nếu anh không chịu nghe, không chịu suy xét thì cả đời này anh cũng không biết được đâu, mà nếu anh đã vô tình thì em cũng đành chịu...!!

Thu lại định bỏ đi, không chịu đựng hơn được nữa. Hoàng xoay Thu đối diện với mình, Hoàng nói từng lời một.

_Có gì em phải nói ngay cho anh biết, anh cần biết tất cả mọi chuyện, anh muốn biết lí do vì sao em lại tức giận với anh...!!

Thu đau đớn nói.

_Nếu em nói em thích anh, em yêu anh, anh có ghét, có hận em không...??

Hoàng đỏ bừng cả mặt, trái tim đập thật nhanh, Hoàng run giọng hỏi.

_Những...những lời mà em nói là thật chứ...??

Thu gật đầu. Hoàng mỉm cười.

_Đó là lí do vì sao em giận anh à...??

Thu ngước mắt lên nhìn Hoàng, Thu sợ hãi hỏi.

_Anh...anh không ghét bỏ em chứ...??

Hoàng ôm lấy Thu mặc anh chàng Trọng Tuấn còn đang đứng ở đấy, thấy mình đứng đây thật vô duyên nên cậu ta bỏ đi, cậu ta thờ dài vì cậu ta không ngờ là Thu đã yêu người khác, mà người đó lại chính là Hoàng – ngôi sao thần tượng trong lòng mọi người.

Hoàng hạnh phúc bảo Thu.

_Làm sao anh ghét bỏ em được, vì anh cũng yêu em...!!

Thu thấy lòng bùng hết cả lỗ tai, Thu run rẩy hỏi Hoàng.

_Anh...anh nói thật...thật chứ...??

_Tất nhiên là thật rồi, em có biết là lúc này khi trông thấy em ngồi cùng với cậu ta, anh đã tức giận như thế nào không hả, anh đã ghen phát điên lên, anh sợ mất em, sợ em thích cậu ta....!!

Thu mỉm cười sung sướng, Thu lí nhí.

_Sao anh không chịu nói gì mà chưa chi đã vội bỏ đi ngay...??

_Anh sợ...!!

_Anh sợ gì...??

_Sợ em từ chối anh...!!

_Sao bây giờ anh không sợ nữa...??

_ Vì em vừa nói em yêu anh, bây giờ anh phải giữ chặt lấy em, phải nói cho bọn đàn ông ở trong trường này biết là em là của anh, anh không cho phép bất cứ một tên nào được động vào em, nếu không anh sẽ xử hết tất cả bọn họ...!!

Thu le lưỡi.

_ Anh ghê quá...!!

_ Tất nhiên anh phải ghê rồi, ai bảo em là người yêu của anh làm gì...!!

Thanh đứng ở bên ngoài, trên môi Thanh thoáng nở một nụ cười, Thanh hạnh phúc vì cuối cùng Thu cũng tìm được người con trai có thể yêu, người đó cũng yêu lại Thu.

Thanh mừng cho hạnh phúc của chị gái, còn Thanh, Thanh sẽ không còn tìm được một người con trai nào như Long nữa, vì Long đã mãi rời xa khỏi Thanh rồi.

Thanh đang lững thững bước đi trên sân trường, một cô gái chạy lại bảo Thanh.

_ Bạn có thư của ai đó gửi...!!

Thanh run rẩy hỏi.

_ Bức thư đó đâu...??

_ Minh có mang cho cậu đây...!!

_ Cảm..cảm ơn cậu...!!

Cô gái đưa bức thư cho Thanh, Thanh run run cầm bức thư, trên phong bì ghi rõ tên người gửi là Long, người nhận là Thanh, điều đặc biệt là nó được đưa đúng nơi trường đại học mà Thanh đang học, Thanh không hiểu ai là người đã được Long nhờ gửi những bức thư này cho Thanh, ai đã làm thế...??

Thanh vội chạy vào thư viện, Thanh run rẩy, xé bỏ lớp vỏ phong bì bên ngoài.

Một bài thơ rơi ra, nước mắt Thanh nhạt nhòa làm mờ trang giấy. Thanh lau hai giọt lệ trên má, Thanh đọc.

“Dẫu biết rằng khó có thể quên nhau

Khi con tim còn mang nhiều nỗi nhớ

Và dòng đời có bao điều trắc trở

Có khi nào hạnh phúc trọn tầm tay

Và ngày mai, ngày mai nữa ai hay

Sóng có bình yên cho người trở lại

Chúng ta sẽ bên nhau hay rời xa mãi mãi

Để suốt đời ta phải ngóng trông nhau

Anh muốn là anh của những ngày xưa

Muốn vô tư để thấy mình hạnh phúc

Muốn hét to để mong em hiểu được

Muốn một ngày anh có thể nói tiếng “yêu em”.”

Thanh khóc nức lên, chiếc phong bì đã bị Thanh vò nát trong tay, ngoài lá thư này Thanh còn tìm thấy một tờ giấy khác, Thanh mở tờ giấy được gấp làm bốn ra.

“Thời gian trôi nhanh quá phải không em, mới đây mà đã hai năm rồi, hai năm qua em sống thế nào, em có khỏe không...??có nhớ anh không...??có khóc vì anh không...?? Em có buồn không...??có sống tốt không...??

Anh mong là em vẫn sống tốt, vẫn khỏe mạnh, nếu em để cho em bị ốm, bị đau vì anh, anh sẽ không tha thứ cho em đâu, vì em đã chấp nhận tham gia vào thử thách do anh đặt ra nên em phải tuân thủ cho đúng, cho đủ nếu không bắt đầu từ năm sau anh sẽ không bảo người bí mật giúp anh gửi thư cho em nữa, anh cũng sẽ không nhìn em, không ở bên em, không theo em nữa, anh sẽ rời xa em, anh sẽ từ bỏ em.

Em có muốn anh kết thúc thử thách của em ở đây không...?? em có muốn anh làm như thế không...?? Nếu em muốn em chỉ cần nói, chỉ cần em nói một lời, mọi việc sẽ xảy ra theo đúng như ý em, anh sẽ không làm phiền, không quấy rầy em nữa, anh sẽ để cho em yên.

Thanh bóp nát bức thư. Thanh hét.

_Đồ độc ác, sao anh dám đem tình cảm của tôi ra để đùa như thế...??

_Sao anh có thể nhẫn tâm, có thể lạnh lùng như thế...?? Anh nói kết thúc là kết thúc ư...??

_Tôi đã cố gắng sống, cố gắng làm việc, cố gắng vui vẻ, cố gắng mỉm cười, cố gắng phấn đấu, vươn lên vì anh thế mà anh bảo là tôi có thể từ bỏ, từ bỏ đi ước nguyện của đời tôi ư...??

_Không...Không bao giờ...!! Tôi sẽ không bao giờ làm thế...?? Còn những tận ba năm nữa kia mà, tôi sẽ làm được, tôi sẽ chờ được, dù áp án của anh là gì, tôi cũng muốn biết...!!

Thanh cố nén nỗi đau, Thanh đọc tiếp.

“Em đang tức giận anh đúng không...?? anh nghĩ bây giờ mặt em đang đỏ bừng lên, lệ em không ngừng chảy, trái tim em đang đau vì lời nói của anh.

Anh xin lỗi...!! xin lỗi em...!! mong em hãy tha thứ cho anh...!!

Anh xin lỗi vì đã làm em phải đau, em phải giận nhưng anh sợ em sẽ bỏ cuộc, anh sợ em nản chí, sợ em không còn muốn tiếp tục phấn đấu vươn lên vì anh nữa, nên anh phải nói khích, phải làm em đau.

Cố lên em nhé...!! Trong cuộc chiến này em không chỉ có một mình mà còn có bố mẹ em, bố mẹ anh, bạn bè luôn ở bên cạnh em, nếu em gặp khó khăn hay gặp trở ngại trong cuộc sống em đừng quên san sẻ những mất mát, đau khổ đó ọi người, họ sẽ là bờ vai, là chỗ dựa tinh thần của em, và em hãy nhớ rằng anh không bao giờ rời xa em, không bao giờ thôi đi theo em, không bao giờ ngừng cầu chúc cho em được hạnh phúc, được bình an, không ngừng nói câu anh yêu em từng giờ, từng phút, từng giây, mặc cho cái chết chia lìa, anh cũng không bao giờ quên làm điều đó.

Em còn ba năm thử thách nữa, hãy cố lên, hãy cố gắng làm việc thật tốt, cố gắng hoàn thành những mục tiêu mà em đề ra, em phải sống thật hạnh phúc, sống thật thanh thản, sống thật mạnh khỏe, em biết chưa...!! Nếu em để anh biết em đang khóc, đang đau, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em, em hãy nhớ lấy lời của anh... !!

Yêu em...!!”

Thanh tức giận, lau hai dòng lệ chảy trên má. Thanh đau đớn nói.

_Anh là một tên độc ác, một tên máu lạnh, một tên tồi tệ, tại sao ngay cả lúc anh không còn trên đời này nữa anh cũng tìm cách kiểm soát đời sống của em...??

_Đúng anh đã thành công rồi, bây giờ ngay cả suy nghĩ về cái chết em cũng không dám nghĩ vì em sợ anh sẽ không gửi thư cho em nữa, sợ anh không quan tâm, sợ anh không đi theo em nữa...!!

_Anh đã thành công rồi...?? Anh có mừng không...??có vui không...??

Thanh gục mặt xuống bàn, Thanh khóc nức nở. Thu và Hoàng vừa bước vào cửa thư viện, nghe tiếng hét của Thanh, Thu sợ hãi vội chạy đến bàn của Thanh. Thu lo lắng hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra với em à...??

Thanh ngẩng đầu lên nhìn Thu và Hoàng, Thanh đau khổ nói.

_Em không sao...!!

_Thế tại sao em lại khóc...!!

Thanh thì thào.

_Em vừa mới nhận được thư của anh Long...!!

Thu tròn mắt, mặt Thu trắng bệch.

_Em em bảo sao...??Làm sao có chuyện Long có thể gửi thư cho em được...!!

_Anh ấy hứa với em nếu em có thể vượt qua được năm năm thì năm nào anh ấy cũng nhờ người gửi thư cho em, cuối năm thứ năm em sẽ được ra thăm mộ của anh ấy...!!

_Em muốn hỏi mọi người mộ của anh ấy ở chỗ nào nhưng vì em nghĩ đến lời hứa của anh ấy nên em không dám làm trái với lời hứa đó.

Thanh khóc nức nở.

_Nếu không có những bức thư của anh ấy có lẽ em đã chết rồi, chính những bức thư này đã cho em thêm sinh khí sống, mỗi lần anh ấy gửi thư cho em, em lại có cảm giác là anh ấy vẫn đang tồn tại, vẫn đang ở bên cạnh em, vì thế em lại có thêm niềm tin để sống tiếp...!!

Thanh ôm chặt lấy Thu.

_Em sợ lắm chị ơi.!!, nếu sau năm năm khi chuyện này kết thúc, em làm sao có thể sống tiếp nếu như em không thể nhận được thư của anh Long nữa, em phải làm sao đây hả chị...?? Em phải làm sao đây...??

Thu khóc, miệng Thu đắng ghét, có được tình yêu của Hoàng cũng không thể xóa tan đi được nỗi đau của Thu. Thu đau khổ bảo Thanh.

_Chị xin lỗi em.!! ngàn lần xin lỗi em...!!

Thanh im lặng không nói gì, Hoàng thờ dài, đôi mắt Hoàng đỏ hoe, Hoàng đang cố kìm nén cảm xúc, Hoàng không muốn khóc trước mặt Thu và Thanh, Hoàng không muốn họ phải đau khổ thêm nữa.

Đã đến lúc Thanh có thể tự mình ra album riêng mà không cần đến sự giúp đỡ của Hoàng, người đầu tiên mua album của Thanh là một người bí mật, người đó chỉ để lại một kí hiệu “Z” trên tờ giấy và một dòng chữ.

“Chúc cô có thể ngày càng phát triển sự nghiệp của mình, chúc cô gặp nhiều may mắn, chúc cô luôn hạnh phúc. Một điều quan trọng là đừng quên hãy luôn mỉm cười..

Thân gửi cô . Z”.

Khi Thanh đứng trên khấu, kết thúc mỗi biểu diễn Thanh luôn nhận được một bó hoa, một tờ giấy với lời chúc tương tự và một chữ “Z” ở góc cuối của tờ giấy.

Thanh mặc dù cố tìm hiểu, mặc dù Thanh cố khám phá xem người đó là ai nhưng Thanh không tài nào tìm ra được, người đó là một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu Thanh.

Bây giờ Thanh quá bận rộn, Thanh bị công việc cuốn hút, bị lịch làm việc kín mít bao vây, Thanh chưa có phút giây nào được ngồi yên, được nghỉ ngơi, được tĩnh dưỡng một mình, nếu có thể lẽ được tắm thân một mẻ về nhà, Thanh chỉ kịp leo lên giường là Thanh lăn ra ngủ ngay.

Chương trình học ở trường đại học rất nặng, lịch đi biểu diễn, lịch ra album, sáng tác nhạc, tập vũ đạo làm Thanh phát điên, bây giờ Thanh được mệnh danh là người của công việc.

Điều đặc biệt là Thanh luôn được một người có biệt “Z” quan tâm, và thần tượng, Thanh không tài nào hiểu được là làm cách nào mà người đó có thể theo Thanh ở khắp mọi nơi, dù Thanh đi biểu diễn ở đâu, đi quay phim ở chỗ nào, Thanh cũng luôn nhận được hoa, được thư chúc mừng của người đó.

Từ ngỡ ngàng biến thành thói quen nếu mỗi lần đi biểu diễn hay đi quay phim mà Thanh không nhận được hoa, hay thiệp chúc mừng của người đó, Thanh cảm thấy thiếu tự tin, cảm thấy hụt hẫng, cảm thấy chán nản, Thanh cảm thấy lo sợ vu vơ, tại sao Thanh không ngừng trông mong người đó đến xem Thanh biểu diễn, xem Thanh đóng phim, mặc dù Thanh không hề biết người đó là ai cả.

Người đó còn thường xuyên chat với Thanh, gửi mail động viên Thanh, Thanh cảm thấy ấm lòng, cảm thấy hạnh phúc, Thanh không hiểu tại sao người đó lại hiểu Thanh, lại quan tâm đến Thanh nhiều đến thế, đã bao nhiêu lần Thanh muốn gặp mặt người đó nhưng người đó từ chối không cho Thanh gặp.

Người đó chỉ muốn là người đứng sau cánh gà nhìn Thanh, động viên Thanh, là chỗ dựa tinh thần cho Thanh thôi, người đó không muốn Thanh phải bận tâm hay lo nghĩ về người đó, người đó luôn cầu chúc cho Thanh được hạnh phúc, luôn cầu chúc Thanh được mạnh khỏe, được vui cười, người đó nói là rất thích nụ cười, và ánh mắt của Thanh. Người đó muốn mỗi lần Thanh đứng trên sân khấu, Thanh hãy mỉm cười, hãy cười thật hạnh phúc, người đó muốn Thanh làm thế.

Thanh vì làm theo tâm nguyện của người đó, vì muốn cảm tạ người đó nên Thanh đã luôn mỉm cười, ánh mắt luôn long lanh, mỗi lần được người đó gửi mail cảm ơn Thanh, khen ngợi Thanh, hay động viên Thanh, Thanh vui lắm, kể từ lúc Long mất đây là lần đầu tiên Thanh cảm thấy nhẹ lòng, cảm thấy bình an đến thế.

Thanh luôn muốn gặp người đó để cảm ơn nhưng Thanh không có cách nào cả, Thanh không thể thuyết phục được người đó. Thanh từng đe dọa là nếu người đó không cho Thanh gặp mặt Thanh sẽ không nhận hoa, không nhận thư chúc mừng, không nhận mail, không chat với người đó nữa, Thanh mặc người đó cầu xin, mặc người đó năn nỉ Thanh, Thanh vẫn không thay đổi quyết định của mình.

Nhưng chính Thanh là người đầu hàng trước, vì Thanh không thể chịu đựng được cảm giác thiếu vắng, và nhớ nhung ở trong lòng, Thanh đã chấp nhận người có biệt danh “Z” là người hâm mộ, người bạn bí mật của mình.

Trong đầu Thanh luôn tự hỏi người đó là ai...?? Là ai...??

Sau ba năm, cuối cùng thời hạn mà Long nói cũng đã đến. Cả ngày hôm đó Thanh không thể làm gì, không thể tập trung suy nghĩ được gì, mặt Thanh trắng bệch như xác chết, mồ hôi ứa ra đầy trán.

Thanh run rẩy đợi bà Phi Yến ở phòng khách, bà Phi Yến thờ dài bảo Thanh.

_Cháu có chắc cháu muốn làm điều này không...??

Thanh gật đầu.

_Nếu thế bác cũng không ép cháu. Bác hy vọng là khi được gặp nó rồi, cháu sẽ không bị sốc...!!

_Không sao đâu bác...!! Cháu đã chờ giây phút này sau năm năm, cháu nghĩ là cháu có thể làm được...!!

_Cháu sẽ không hối hận, không hối tiếc chứ...??

_Dạ, không...!!Bác làm ơn đưa cháu đi...!!

_Được rồi, chúng ta đi nào...!!

Thanh run lấy bầy, phải khó khăn lắm Thanh mới đứng nổi dậy, nước mắt không ngừng chảy. Thanh luôn mong giây phút này, sau năm năm Thanh đã là một ca sĩ nổi tiếng, bây giờ Thanh đã hai hai tuổi rồi, Thanh có thể làm những gì mà Thanh muốn.

Bà Nhung đã bay sang thăm hai đứa con gái được mấy hôm, Hoàng và Thu đang tính đến chuyện tổ chức đăng kí kết hôn nên bà cần sang trước chuẩn bị còn ông Hoàng và cô Lý sẽ bay sang sau.

Bà sợ Thanh không chịu được cú sốc mạnh khi đi thăm mộ Long nên bà cũng đi theo Thanh, bà ôm lấy Thanh, bà vỗ về.

_Sao con phải khổ thế, nếu có thể tránh được nỗi đau thì con nên tránh đi..??

Thanh lắc đầu.

_Con đã trốn tránh năm năm rồi , con không muốn trốn tránh nữa, con phải đối diện với nó...!!

_Nhưng mà....!!

_Không sao đâu mẹ..!!Con có thể chịu đựng được...!!

Năm năm qua, Thanh đã nhận được năm bức thư của Long, nhận được ba bài thơ tình của Long, lòng Thanh thanh thản, sau năm năm tình yêu Thanh dành cho Long vẫn trọn vẹn, vẫn nguyên sơ như thuở ban đầu.

Bà Phi Yến, bà Nhung, Thu, Dung, Thiên, Kim, Thoa, Hường, Hoàng, luôn muốn Thanh đi tìm một người con trai khác nhưng Thanh không thể, tình yêu đối với Long là tình yêu đầu và cũng là tình yêu cuối của Thanh, làm sao Thanh có thể yêu người khác khi trong tim Thanh hình bóng Long lúc nào cũng đầy, khi nổi nhớ nhung, khi cảm xúc Thanh dành cho Long chưa có lúc nào vơi.

Năm năm trôi đã qua có nghĩa là từ bây giờ Long sẽ không còn gửi thư, không còn gửi thơ tình cho Thanh nữa. Long đã vĩnh viễn rời xa Thanh, vĩnh viễn không còn ở bên cạnh Thanh nữa, ý nghĩ đó khiến Thanh sợ hãi, khiến lòng Thanh tan nát, khiến sự sống đang dần rời bỏ Thanh, Thanh lại muốn chết, lại muốn được đi theo Long.

Năm năm qua Thanh đã phấn đấu, Thanh đã lao vào học tập, lao vào sáng tác, lao vào con đường nghệ thuật, vì Thanh tin là còn có Long ở bên cạnh nhưng hôm nay mọi chuyện đến đây là kết thúc.

Trên đường đi Thanh và bà Phi Yến không ai nói với ai câu nào, ai cũng có nỗi đau của riêng mình.

Nghĩa trang càng đến gần, trái tim Thanh càng rỉ máu, nước mắt Thanh càng rơi nhiều hơn, bàn tay Thanh run rẩy, người Thanh là dần ra sau ghế, mặt Thanh trắng bệch, Thanh cảm tưởng buồng phổi của Thanh không còn cung cấp đủ ô xi cho Thanh thở nữa, mũi Thanh nghẹt lại, cổ họng Thanh khô khốc.

Đến khi chiếc xe tô tô đi vào cổng nghĩa trang, Thanh gần như ngất xỉu.

Bà Phi Yến hét hoảng gọi tên Thanh.

_Cháu không sao chứ...??

Thanh lấp bắp.

_Cháu...cháu không sao...!!

_Bác đã bảo là cháu không nên đến đây, tại sao cháu còn cố khi biết cháu không thể chịu đựng nổi cú sốc này...??

_Không sao đâu bác, sớm muộn gì cháu cũng phải đối diện với nó, hãy để cháu đi...!!

_Cháu ương bướng quá, bác hy vọng là cháu sẽ cố gắng sống tiếp, cố gắng sống thật hạnh phúc như mong ước của nó đối với cháu...!!

Thanh cay đắng nói.

_Anh ấy đã rời xa cháu rồi, anh ấy đã nhẫn tâm bỏ lại cháu, bác có biết là cháu yêu anh ấy nhiều như thế nào không...??anh ấy là tất cả những gì mà cháu có, năm năm qua cháu sống được vì cháu được anh ấy gửi cho cháu mỗi năm một lá thư nhưng nay mọi chuyện đã kết thúc rồi, cháu không còn hy vọng, không còn niềm tin gì vào tương lai, vào sự sống này nữa, cháu xin lỗi vì đã làm bác phải thất vọng...!!

Bà Phi Yến ôm lấy Thanh, bà nói.

_Bác thương con như con gái, nếu con có mệnh hệ gì không chỉ bố mẹ, chị gái con đau mà bác, và mọi người cũng sẽ đau vì con, vì thế bác mong con hãy cố sống tiếp, cố gắng quên thằng Long đi, nó bạc phận nên không thể lấy được con nhưng bác tin là ở trên thiên đường nó vẫn luôn cầu chúc cho con được hạnh phúc, được bình an...!!

Thanh ôm lấy mặt, Thanh đau đớn nấc lên, lệ Thanh không ngừng chảy.

_Bác hãy đưa con đi, con cần thăm mộ của anh ấy, làm ơn...!!

Bà Phi Yến run rẩy, ở phía đằng sau, bà Nhung, Hoàng, Thu, Kim, Thoa, Dung, Liên, Hường cũng đi theo.

Thanh phải dựa vào bà Nhung mới đi được, Thanh không còn hơi sức nữa, không còn khả năng để đi tiếp nữa, Thanh muốn ngã quỵ, Thanh không muốn chấp nhận sự thật là Long đã rời bỏ Thanh, Thanh không muốn ngày này đến quá nhanh nhưng công việc, học hành, thời gian vô tình quá, năm năm tưởng chừng quá lâu nhưng nó lại trôi qua quá nhanh, những lá thư của Long không thể làm Thanh vui bởi nỗi đau đang cào xé tâm gan, đang giết dần giết mòn cơ thể Thanh, Thanh đã cố quên đi hình ảnh lúc Long ra đi nhưng bây giờ nó lại quay về, nó lại ám ảnh, nó lại hành hạ Thanh.

Ngôi mộ của Long được xây thật đẹp, Thanh vừa nhìn thấy hình ảnh của Long được khắc trên tấm bia, Thanh khụy xuống, Thanh gào lên.

_Anh Long...!! Anh đã bỏ em...!! Bỏ em đi thật rồi...!!

_Tại sao anh lại lừa em, tại sao anh lại nói dối em, tại sao anh lại cho em hy vọng, cho em niềm tin, tại sao bây giờ anh lại phũ phàng đập tắt đi tất cả...!!

_Anh bắt em chờ anh năm năm, em đã chờ, anh bắt em thực hiện đúng những gì mà anh muốn, em đã làm, em đã vâng lời anh, nghe theo anh một cách vô điều kiện...!!

_Tại sao anh lại tàn nhẫn thế, hóa ra tất cả những gì mà em làm, mà em phấn đấu, em đấu tranh chỉ là hư ảo thôi sao, chỉ là bọt nước thôi sao...!!

_Anh ơi...!!sao đòi em khổ thế, sao em không thể nắm lấy tay anh đi hết con đường này, tại sao anh không thể cùng em nắm lấy tay nhau cùng đi vào cõi chết, tại sao anh lại bỏ em ra đi không một lời từ biệt, tại sao anh bỏ em lại một mình...!!

_Tiền bạc, danh lợi, vật chất, địa vị, quyền lực với em còn ý nghĩa gì nữa, còn quan trọng gì nữa, năm năm qua em đã thay anh chăm sóc bố mẹ, em gái anh, thay anh chăm sóc nhà cửa, chăm sóc con chó Milu, thay anh nói với mọi người là anh yêu họ, thay anh cảm ơn họ, thay anh xin lỗi họ, em cũng thay anh chăm sóc, quan tâm tới lũ trẻ ở trại trẻ mồ côi, em đã làm tất cả những việc đó vì anh.

_Em đã trở thành ca sĩ theo như ước vọng của anh, vì anh, em đã cố gắng hết sức mình, vì anh em đã trưởng thành hơn, vì anh em không còn là chính em nữa.

_Em đứng trên sân khấu, em hát ọi người nghe, em hay hát bài hát mà anh đã viết tặng cho em, em nhớ anh, yêu anh đến phát điên, em không còn sợ cái chết nữa, em không còn sợ tử thần nữa, nếu có thể nắm được lấy tay anh, nếu có thể được ở bên anh, em sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ mà em có, em sẵn sàng đánh đổi cả sinh mạng của mình, em nguyện sẽ làm tất cả để có anh...!!

_Em phải làm gì...?? Phải làm gì bà anh... ??em phải làm gì để có lại anh... ? em phải làm gì để được ở bên anh, để cùng anh đi hết con đường đời này... ?? em phải làm gì anh nói đi... ?? Nói đi.. !!

Thanh ôm lấy tấm bia đá, Thanh gào lên.

_Anh đang ở đâu... ?? ở đâu.. ?? tại sao anh không trả lời em, tại sao anh vẫn mãi im lặng, anh đã lừa em, dối gạt em... !!

Thanh gục mặt khóc nức nở.

_Em phải làm sao, em phải làm gì... ?? em phải làm thế nào để quên anh đây, em phải làm gì để sống hết kiếp này mà không có anh đây, em phải làm gì để nhanh đến bên anh đây, anh nói đi... !! nói đi... !!

Thanh dấn mạnh vào tấm bia đá, bàn tay Thanh bật máu, bà Nhung hốt hoảng, bà vội ôm lấy con gái, bà Phi Yến và tất cả mọi người có mặt ở đây đều khóc, họ đều đau khổ, đều thương xót ỏi tình của Long và Thanh, bây giờ họ, một người đã chết, một người đang sống, họ sẽ không bao giờ còn gặp lại được nhau nữa.

Con mưa chiều rơi xuống như thác đổ, nó như xóa tan đi nỗi đau, xóa tan đi giọt nước mắt trên má Thanh. Thanh vẫn quỳ ở đấy, nước mắt vẫn cứ rơi, lệ

không ngừng chảy, cơ thể Thanh run lên vì lạnh.

Không ai dám lên tiếng phá tan đi không khí im lặng này, không ai dám lên tiếng phá tan đi nỗi đau, mọi người sợ rằng chỉ cần một cái lay nhẹ, Thanh sẽ ngã quỵ, Thanh sẽ không đứng lên nổi nữa.

Thanh từng bảo Hoàng là hãy trân trọng tình yêu đang có, vì khi đã mất sẽ mãi mãi không bao giờ tìm lại được nó, tình yêu là điều thiêng liêng và cao cả. Trái tim Thanh đau thật đau, lòng Thanh không ngừng nguyện cầu, gió mưa, sấm chớp không làm Thanh sợ nữa, bây giờ trong lòng Thanh chỉ còn lại một khoảng trống, chỉ còn lại một nỗi đau mà thôi.

Mỗi lần viết thư cho Thanh, Long luôn bảo Thanh rằng:

“Hãy cố gắng, cuộc sống không bao giờ quá ảm đạm khi mặt trời vẫn còn chiếu sáng...

Hãy đừng rơi bất cứ một giọt nước mắt nào, hãy đừng khóc nếu như một mai anh đi xa, một mai anh không trở về, anh không thể ở bên cạnh em nữa.

Hãy cố gắng mỉm cười, vì anh tin là em có thể tìm được hạnh phúc.

Hãy cố gắng nghĩ rằng anh chỉ tạm biệt em trong chốc lát, chỉ đi xa em một thời gian thôi, rồi mai sau này anh sẽ trở về bên em.

Hãy nghĩ rằng tình yêu chúng ta đã có với nhau là một kỉ niệm, là một phần trong kí ức của em.

Hãy cố gắng tận dụng, từng giây, từng phút, từng giờ để vron lên, để mỉm cười, hãy nghĩ rằng anh đang ở rất gần em, rất gần.

Đừng bao giờ rơi lệ, đừng bao giờ khóc, đừng bao giờ từ bỏ niềm tin. Vì nếu em còn sống thì anh sẽ sống mãi, nếu em chết đi, anh sẽ không bao giờ tồn tại. Em là tất cả những gì mà anh có, anh mong là em hãy trân trọng những gì mà em đang có, đừng hủy hoại chính mình, đừng vì sự ra đi của anh, em phải sống trong đau khổ, sống trong bóng tối. Ai sinh ra cũng có lúc phải chết, chỉ là đi trước hay là đi sau một chút thôi!!

Anh sẽ yêu em, dù là trong kiếp này hay là kiếp sau, dù mai sau chúng ta có là vô hình nhưng trái tim, hơi thở, sự sống của em chính là sự sống của anh, anh vẫn luôn ở trong em, anh không bỏ đi đâu cả.

Em hãy nhớ là anh luôn yêu em và vẫn mãi là vậy.....!!”

Sự thật lúc nào cũng đưa người ta đến tận cùng đau khổ. Thanh không muốn tin, không muốn biết, không muốn quan tâm nhưng sự thật vẫn là sự thật, Long đã ra đi thật rồi, ra đi không một lời từ biệt, Long bảo Thanh năm năm sau mới được ra thăm mộ Long vì Long muốn năm năm sẽ là thời gian cho Thanh làm lại cuộc đời, năm năm sẽ cho Thanh thêm sức mạnh, thêm niềm tin, thêm trưởng thành, năm năm chính là liều thuốc chữa lành những vết thương lòng do sự ra đi của Long gây ra.

Long ra đi, Long đã lấy mất hết tất cả của Thanh, Thanh bây giờ không còn gì nữa, chỉ còn lại một cái xác không hồn, chỉ còn lại một trái tim vỡ nát, và một niềm tin đã mất. Có lẽ Long đã tính sai, dù là năm năm, mười năm, hai mươi năm, một trăm năm, kiếp này hay kiếp sau, Thanh cũng không bao giờ quên Long, cũng không ngừng yêu Long, không ngừng nhớ về Long. Bây giờ Thanh đã mất hết tất cả, mất hết thật rồi.!!

Tình yêu đến với Thanh thật mau, để rồi sau những tháng ngày được xem là hạnh phúc là những chuỗi ngày lẻ loi và cô đơn. Chỉ mình Thanh bước lang thang trên con đường dài chẳng bóng người đi. Từ phút ấy Thanh đã nhận ra một điều, sẽ mãi mãi không còn những giây phút ấy, khoảnh khắc ấy sẽ mãi mãi xa rời Thanh. Mọi người đều biết Thanh đã hy vọng rất nhiều vào mối tình này, để rồi nhận được một nỗi đau càng lớn, một mối hận không bao giờ tan.

Giờ phút này Thanh còn gì để mất, khi tài sản lớn nhất trong đời Thanh cũng đã không còn. Than ôi ! tình yêu luôn là như vậy. Rất tiếc là Thanh lại không thể nghĩ thấy nó, nhìn ngắm nó hay giữ nó thật chặt. Nó không bao giờ là thực tại mà nó vẫn cứ phai mờ theo thời gian. Bây giờ tiếc nuối có lẽ cũng đã quá muộn rồi vì mọi việc đã xảy ra, Long đã ra đi và sẽ không bao giờ quay lại nữa, bây giờ chắc là Long đang ở một nơi rất xa, rất xa.

Chắc rằng từ giờ phút này, Thanh sẽ không bao giờ ngừng khóc, không bao giờ ngừng gọi tên Long trong đau đớn, trong tủi hận, trong nhớ thương. Còn đâu tương lai, hạnh phúc tươi đẹp mà Thanh và Long đã từng về ra nữa, còn đâu ánh bình minh mà sáng nào Thanh cũng được cùng Long tản bộ trên đường nữa, còn đâu tình yêu mà Thanh đã yêu bằng tất cả con tim, bằng nước mắt, bằng cảm xúc và bằng chính cơ thể của mình nữa. Bây giờ Thanh chẳng còn gì cả, chẳng còn gì hết, mọi thứ Thanh đang có, đang sở hữu đã ra đi theo Long rồi.

Có người đã nói với Thanh rằng, tình yêu không đơn giản như những gì ta đã nghĩ về nó. Giá như thời gian có thể quay trở lại và ước chỉ rằng có sự lựa chọn lại ở đây. Thanh ước Thanh đã được gặp Long sớm hơn, được yêu Long, được dành thời gian cho Long nhiều hơn, được làm nhiều việc cùng Long hơn. Thanh sẽ không cãi nhau, không gây sự, không giận hờn Long mà sẽ nghe lời Long, cố gắng làm tất cả để Long vui, Long hạnh phúc, Long cười, Thanh sẽ làm tất cả.

Nhưng hồi ôi.!! Bây giờ tất cả đã muộn rồi, bây giờ thân thể Long đã nằm dưới đất lạnh, linh hồn Long đã theo gió, theo mây bay về phương trời xa, nếu có nhớ đến Long, có gọi tên Long trong những đêm dài lạnh giá, trong những lúc ngồi gục khóc, thì chỉ có tiếng gió, có tiếng nhạc leng keng của những cây phong linh treo trước cửa nhà mà Long đã mua tặng cho Thanh thôi.

Chỉ có những bông hoa lung linh khoe sắc trong gió trong nắng mai, chỉ có con chó Miêu thương cô chủ là quán quýt, là yêu thương đến Thanh. Từ nay cho đến mãi mãi về sau, Thanh sẽ không bao giờ gặp lại Long được nữa, tình yêu Thanh dành cho Long có thể bắt diệt, có thể là không bao giờ người nhưng họ không thể đến được với nhau.

Chính tử thần là người đã chia rẽ họ, chính tử thần đã dẫn Long đi, đã tách Thanh ra khỏi Long. Bàn tay hai người không thể nắm lấy nhau nữa, con đường hai người đi từ nay đã bị chia đôi ngã, một người sống, một người chết, sao họ có thể đến được với nhau.

Thanh ngồi đấy, ngồi im nhìn bức hình của Long trên bìa mộ, Long đang cười, đang âu yếm, đang chào Thanh, có lẽ Long muốn nói “em yêu...!! Em có khỏe không...?? Có nhớ anh không...??có sống tốt không...??”

Có lẽ Long muốn hỏi Thanh nhiều điều lắm cũng như Thanh muốn hỏi Long. Thanh còn có quá nhiều thứ cần Long nói cho Thanh biết, cần Long dạy cho Thanh hiểu, cần Long làm chỗ dựa cho cuộc đời Thanh. Nhưng bây giờ Thanh chỉ có thể nhìn bóng hình Long qua khung ảnh, chỉ có thể nhớ khuôn mặt Long, nụ cười, ánh mắt, mùi hương của Long qua kí ức của mình.

Thanh tưởng là cuộc đời này Thanh sẽ không yêu ai, không thích ai, không cần ai che chở cho Thanh nhưng Thanh đã lầm, kể từ khi biết yêu là gì, biết hạnh phúc nhớ nhưng là gì, Thanh đã trở thành một cô gái yếu đuối, một người hay dựa dẫm vào Long.

Chỉ cần Long buồn, Thanh không thể vui, chỉ cần Long vui, Thanh đang buồn cũng hóa hạnh phúc, tâm tư, tình cảm, cảm xúc của Thanh bị Long chi phối, bị Long làm cho thay đổi theo.

Thanh yên lặng nghe tiếng gió gào, nghe những giọt mưa đang rơi lộp bộp trên đất, nghe mùi hương đang lan tỏa trong gió, nghe con tim đang réo gọi tên Long, nghe lòng Thanh đang dâng lên nỗi xót xa, nghe tình mình sao mà cay đắng, sao mà xót xa quá.

Từng giọt nước mưa trên tóc, trên quần áo Thanh đang rơi từng giọt xuống đất, chiếc giày Thanh đi đang ướt sũng nước, đôi mắt Thanh nhìn bức ảnh trên mộ Long không rời, đôi môi Thanh không ngừng run rẩy, lệ không ngừng tuôn trào mặc dù Thanh tưởng là Thanh không khóc, từng giọt từng giọt rơi xuống long lạnh như pha lê.

Cứ từng giây trôi qua nỗi đau lại giống như những con dao, chúng đang đâm thật sâu vào người Thanh. Có lẽ tim Thanh bây giờ đã nát vì Long, đã tan ra vì Long mất rồi.

Thanh nghe có tiếng Long thì thào trong gió.

“

Xin lỗi em..

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Có lẽ suốt cuộc đời này anh không thể cùng em đi hết con đường, không thể cùng em trải qua hết mọi gian lao, khó khăn, thử thách, hạnh phúc, và niềm vui trong cuộc sống.

Anh không thể nắm lấy tay em mỗi lúc em cần anh, nhớ anh, gọi tên anh, anh không thể ở bên em cùng em vượt qua mọi buồn vui, cùng em ngắm bình minh bên cửa sổ, cùng em ngắm hoàng hôn khi một ngày đã tắt.

Tuy anh không thể ở bên em nhưng anh sẽ luôn cầu chúc cho em được hạnh phúc, luôn được vui cười.

Anh yêu em và mãi mãi vẫn yêu em

Hãy cố quên đi nỗi đau. Hãy cố quên anh đi, quên anh đi để sống tiếp, đừng bao giờ từ bỏ niềm tin, từ bỏ hạnh phúc từ bỏ tương lai, từ bỏ thành quả lao động của em trong năm năm qua.

Em còn nhiều trách nhiệm trên vai, còn nhiều người em cần quan tâm, chăm sóc.

Em hãy đem tiếng hát, đem nụ cười, đem tài năng của em phục vụ mọi người, hãy thay anh làm điều đó.

Nếu mỗi lần em vấp ngã, em thiếu tự tin, em không muốn sống nữa, hãy nghĩ đến anh, hãy sờ lên trái tim em, anh là một phần trong cơ thể em, em đi đâu hay làm gì anh cũng luôn ủng hộ em, đi theo em

Tạm biệt em tình yêu của anh....!!

Tạm biệt những ngày tháng hạnh phúc đã qua....!!

Tạm biệt em..!!

Và tạm biệt cuộc đời.

“Ai cũng biết rằng đời không suôn sẻ

Lệ ưu sầu vẫn cứ mãi tuôn rơi

Nước mắt buồn như suối dạt biển khơi

Dẫu biết rằng ngày mai trời lại sáng

Nhưng ai đã một lần ôm trái đắng

Mới thấy đời như chiếc lá nhẹ rơi

Khi thu đến tả toại hàng bóng nắng

Gắng che đầu mà nào có được đâu

Số yêu trên đời có gì là bền lâu?

Hay phút chốc vui cười, ngàn phút khóc”

Từ khi đi thăm mộ Long về, Thanh không bao giờ còn cười được nữa, nước mắt Thanh không ngừng rơi khi một mình ngồi đối diện với đêm tối, có một điều là Thanh không còn nghĩ đến cái chết nữa, Thanh vẫn sống, vẫn đi làm, vẫn không ngừng học hỏi, vẫn không ngừng vươn lên, Thanh làm việc như điên, Thanh cố gắng tận dụng sức khỏe, tiền tài, của cải, vật chất, địa vị của Thanh ọi người, còn đối với bản thân Thanh, Thanh không cần gì cả.

Sau năm năm, bọn trẻ ở trại trẻ mồ côi đứa nào cũng đã lớn hết cả rồi, trách nhiệm và gánh nặng trên vai Thanh ngày càng nhiều hơn, Thanh thấy Thanh nhỏ bé quá, Thanh như một hạt cát trên sa mạc, dù Thanh cố làm, cố cố hết sức, cũng không có ai biết đến Thanh, biết đến nỗi đau, biết Thanh đã đánh mất thứ gì.

Lịch biểu diễn, lịch quay phim, lịch tập vũ đạo, lịch tập luyện, lịch sáng tác, kế hoạch ra album mới dày đặc, Thanh không có phút giây nào được nghỉ ngơi, có những trận Thanh ốm, Thanh tưởng Thanh có thể ra đi theo Long nhưng ông Trời không cho Thanh chết, ông Trời muốn Thanh sống, muốn Thanh tiếp tục tồn tại, hành hạ bản thân nhiều như thế mà Thanh cũng không thể ra đi, bỏ ăn bỏ uống chỉ khiến cơ thể Thanh gầy hơn, chỉ khiến bố mẹ Thanh, bố mẹ Long, Thiên, Kim, Thoa, Hương, Liên, Thu, Hoàng, lo lắng cho Thanh hơn, khiến họ rơi lệ vì Thanh hơn.

Long nói đúng, Thanh là một cô gái có trách nhiệm, thấy mọi người vì mình, họ phải rơi lệ, phải khóc, phải lo lắng, Thanh không thể đành lòng, Thanh lại cố gắng dậy, cố gắng sống tiếp, Thanh sống mà không có một nụ cười, sống mà không có một niềm vui.

Mỗi khi đứng trên sân khấu, nước mắt Thanh lại trực trào ra.

Thanh vừa hát vừa khóc, Thanh luôn ngước mắt lên trời cao, luôn gọi thầm tên Long trong tâm tưởng, luôn nhớ Long, luôn mong ngóng Long trở về, luôn tin vào một ngày không xa điều đó sẽ thành hiện thực, Thanh luôn đánh lừa bản thân mình, vì nếu không làm thế, nỗi nhớ Long, nỗi đau mất Long sẽ luôn dày vò Thanh, sẽ làm trái tim Thanh không thể chịu đựng được, Thanh cảm tưởng Thanh đang sống mà như đã chết, đang thờ mà tưởng rằng Thanh đã tắt thở từ lâu, thân xác này có là gì khi linh hồn, khi trái tim đã đi theo một người khác, khi người đó bỏ ra đi, cũng là lúc Thanh không còn biết gì nữa.

Quá đau khổ, Thanh đã viết thư cho Long, viết mà không gửi, vì Thanh biết rằng Long không bao giờ có thể nhận được nó.

“Cảm ơn anh vì tất cả, cảm ơn vì anh đã yêu em, đã từng có thời cầm lấy bàn tay em, từng ôm em, hôn em, từng cho em hạnh phúc, khi anh ra đi em đã lầm tưởng chỉ một mình em đau, chỉ mình em sầu khổ, chỉ mình em khô héo, chỉ mình em nhớ anh, khóc vì anh, nhưng em biết là mặc dù anh không còn, anh vẫn không thôi nhớ đến em, không thôi yêu em, gọi tên em. Vậy thì em có gì phải đau, phải khóc, phải sầu khổ đúng không anh...??

Em hiểu rằng em cần phải đối diện với sự thật. Em đã mất anh thật rồi, anh đã ra đi thật rồi. Em sẽ cố gắng sống, cố gắng không khóc vì anh, cố gắng nghĩ rằng anh vẫn luôn ở gần em mặc dù chúng ta không thể chạm vào nhau được nữa.

Em đã khóc khóc thật nhiều, em đã khóc như chưa bao giờ được khóc vì anh, những giọt nước mắt lúc này sao cay đắng quá? Em chưa bao giờ thôi hy vọng, thôi nguyện ước là một ngày nào đó anh sẽ quay về bên em, anh sẽ xuất hiện trước mặt em, anh sẽ làm cho em ngạc nhiên, làm cho em hạnh phúc, làm cho em mỉm cười, em điên quá, khủng quá, đúng không anh?

Anh đã mất rồi, đã ra đi vĩnh viễn rồi, mộ anh nằm kia, thân xác anh đã mãi nằm im dưới lòng đất lạnh, em và anh cách nhau không xa nhưng chúng ta không thể chạm được vào nhau được nữa. Tại sao thế hả anh...??Tại sao ông Trời lại nhẫn tâm với em thế hả anh...??Tại sao em không thể có được hạnh phúc...??, tại sao em không thể có được tình yêu của anh...??Tại sao ông lại bắt anh đi...?? Tại sao ông lại tách anh ra khỏi em...??Tại sao...??

Em luôn mong cho thời gian quay lại lúc chúng ta mới quen biết nhau, mong quay lại khoảnh khắc, em cầm lấy tay anh chạy tung tăng khắp các con đường. Nếu có thể em hứa em sẽ không cãi nhau, không giận dỗi với anh, em sẽ nghe lời anh, sẽ cố gắng làm cho anh vui, cố gắng khiến anh hạnh phúc, em sẽ nắm chặt lấy tay anh không rời.

Những ngày tháng ấy những kỉ niệm thật đẹp có lẽ là tuyệt đẹp nhất đối với em. Đẹp nhưng sao lại buồn quá, đau đớn quá, em chưa thực sự thức tỉnh sau một giấc mơ muôn màu thật hạnh phúc, cho đến bây giờ em vẫn không thôi mơ về anh, không thôi mơ về quãng thời gian chúng ta ở bên nhau, bây

giờ chúng ta đã xa nhau thật rồi, anh mãi mãi không bao giờ thuộc về em nữa.

Lúc này đây anh đang ở nơi phương trời rất xa, xa đến nỗi em và anh không thể cùng nhau đặt chân trên mảnh đất thân yêu này. Tuy không là của nhau nữa nhưng em hy vọng dù đó là một tia ánh sáng len lỏi, mỏng manh và yếu đuối, em vẫn sẽ nắm chặt lấy, em sẽ ôm thật chặt, em sẽ đánh đổi tất cả để có được nó mặc dù em biết là em không thể.

Nhưng rất tiếc chẳng còn gì nữa đúng không anh? Anh giống như một cơn gió khẽ thổi qua em có lẽ một lần duy nhất, một lần thôi nhưng đủ làm em hạnh phúc, đủ làm em hiểu thế nào là yêu và thế nào là đau. Giá như em có thể quên tất cả và làm như lời chúc của anh. Em sẽ khép lại những trang nhật kí anh viết cho em. Em sẽ cố quên những gì từ trước đến nay anh dành cho em. Những bức thư những bài thơ anh viết đầy những lời ngọt ngào và yêu thương.

Em sẽ cố quên, những gì em viết ra anh sẽ mãi không bao giờ đọc được, nó sẽ bị quên lãng vào quá khứ, em sẽ cắt đến khi nào nhớ anh em sẽ lại mang ra đọc, em sẽ nhớ mãi một thời em sống trong mơ. Nhật kí đóng lại nhưng em vẫn luôn nghĩ về anh. Vẫn nói rằng em yêu anh.

Anh ra đi đã mang theo tất cả những gì mà em có, nhưng em hứa em sẽ không nghĩ đến cái chết, không hủy hoại bản thân em, em sống cho anh, em sẽ thay anh làm tất cả những thứ mà khi còn sống anh đang làm dang dở, em sẽ thay anh chăm sóc bố mẹ, em gái, chăm sóc nhà cửa, chăm sóc bọn trẻ, sẽ thay anh cảm ơn mọi người, thay anh gửi lời yêu thương đến họ, em cũng sẽ thay anh xin lỗi họ.

Em sẽ yêu anh, sẽ nhớ anh cho đến lúc chết. Hãy chờ em ở trên thiên đường anh nhé, em sẽ đi theo anh rất nhanh thôi, anh từng nói thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Em không biết em sẽ sống được bao lâu, sẽ tồn tại cho đến lúc nào nhưng đêm nào em cũng mong từ thân mau mang em đến bên anh.

Em không dám hủy hoại bản thân em vì em đã hứa với anh là em sẽ sống tốt, vì em sợ anh sẽ giận em, không gặp mặt em khi em chết đi, vì em sợ mọi người sẽ đau lòng vì em, nên em phải chờ, phải cố nén, phải cố sống tiếp, phải tồn tại mặc dù trong lòng em không hề muốn.

Anh có đến bên em, có đi theo em không, có thì thầm câu “anh yêu em” với em không...?? Có mỉm cười chào đón em mỗi sáng không, có chúc em ngủ ngon mỗi tối không...??

Đừng rời xa em anh nhé, đừng bỏ em, hãy ở bên cạnh em, hãy đi theo em, hãy thì thầm lời “anh yêu em” với em hàng ngày, hãy làm điều đó vì em, hãy cho em niềm tin, hãy cho em hy vọng, đừng bao giờ dập tắt mong ước này của em, em xin anh.

Em sẽ vẫn luôn chờ anh, vẫn luôn mong ngóng anh và vẫn luôn yêu anh.”

“Biết không anh từng đêm dài cô lẻ

Giọt lệ tình em nuốt vội trên môi

Mong thời gian sẽ tiếp nối cuốn trôi

Cho em được quên đi niềm nhung nhớ

Từng đêm dài từng đêm dài nước nở

Em nghe lòng réo gọi một niềm đau

Tìm em nghe chưa đựng vạn nỗi sầu

Ngày tháng lạnh nghe lòng mình băng giá

Đường em đi vẫn còn nhiều sỏi đá

Nên ân tình còn hệt hăng bay xa

Chuyện yêu đương mang cay đắng lệ nhòa

Trong giấc ngủ còn mang nhiều ác mộng

Chiều thu về mình em trong gió lộng

Nghe băng khuâng vương vấn bóng hình ai

Đêm cô đơn sao em thấy quá dài

Hương vị mặn lệ tình sao thấm mãi

Để lòng em mang lòng đau tê tái

Ánh mắt nào mang nỗi nhớ trong tim

Trong cô đơn em vùng vẫy kiếm tìm

Khi tỉnh giấc thì ra là mộng ảo”

Hai năm sau, Thu và Hoàng tổ chức lễ cưới. Thanh nhìn chị gái hạnh phúc, lòng Thanh mừng rơi lệ, Thanh tui cho thân phận của mình. Thanh biết là Thanh sẽ không bao giờ còn nhận được hạnh phúc nữa, Long ra đi đã mang tất cả niềm vui sống của Thanh.

Thanh được Thu nhờ làm phù dâu, Thanh lắc đầu bảo Thu.

_Em xin lỗi chị nhưng em không thể...??

Thu nhướn mày hỏi.

_Tại sao lại không...??

Thanh đau xót nói.

_Chị cũng biết rồi, em không thể bước vào nhà thờ, với em hạnh phúc chỉ mang lại cay đắng và khổ đau, em đã mất anh Long, em từng nguyện ước là khi nào em gặp được lại anh ấy, em mới dám bước đến nhà thờ...!!

Thu ôm lấy Thanh, Thu dịu giọng.

_Đã bảy năm trôi qua rồi mà em vẫn chưa quên được anh ấy ư...??

Thanh lắc đầu.

_Em sẽ không bao giờ quên anh ấy...!!

Thu đau khổ bảo Thanh.

_Em định sống cô độc cả đời hay sao...??

Thanh gượng cười.

_Nếu không phải là anh Long, em sẽ không lấy ai cả...!!

_Nhưng mà anh ấy đã chết rồi...!!

_Em biết...!!

_Em có hiểu là bố mẹ và mọi người lo cho em lắm không...?? Nếu em muốn mọi người ngừng lo lắng, ngừng nghĩ về em, em hãy tìm ai đó để yêu, tìm ai đó có thể mang lại hạnh phúc cho em.Chị nghĩ là ở trên thiên đường, Long cũng không muốn nhìn thấy em như thế này đâu...!!

_Em hiểu nhưng em không thể, vì anh ấy là tình yêu duy nhất trong đời em, em không thể yêu ai được nữa. Mong chị và mọi người hiểu cho em...!!

_Nhưng mà...!!

Thanh lau hai dòng lệ trên má Thu, Thanh nói.

_Cô dâu mà khóc trong ngày cưới thì xấu lắm, chị xem, phấn son đã lem hết trên má rồi kìa...!!

Thu đỏ bừng mặt, Thu lo lắng hỏi.

_Có thật không...??

Thanh muốn cười lắm nhưng cười không nổi. Đưa chiếc gương cho Thu, Thanh bảo.

_Chị hãy tự soi đi. Hôm nay trông chị đẹp lắm...!!

Thu cầm lấy gương, Thu chỉ thấy một khuôn mặt đỏ hồng, ánh mắt long lanh hạnh phúc, ngoài ra Thu không còn thấy gì nữa.Thu cúi.

_Em lừa chị...!!!

Thanh le lưỡi.

_Có như thế chị mới thôi khóc được chứ...?? Em sợ lúc nữa anh Hoàng vào đây, anh ấy lại trách em...!!

_Em đã làm gì chị Thu à...??

Thanh và Thu giật mình, cả hai quay lưng lại nhìn Hoàng. Thanh nói.

_Em có dám làm gì cô dâu của anh đâu, chẳng qua chị ấy sợ bị anh bắt nạt khi hai người kết hôn với nhau nên chị ấy mới khóc trước...!!

Thu kêu lên.

_Em ăn nói lung tung gì thế hả...??

_Em nói sai sao...!!

Thanh bảo Hoàng.

_Anh có hứa với em là sẽ chăm sóc tốt, sẽ bảo vệ chị Thu mà không ăn hiếp, bắt nạt hay làm chị ấy khóc không...??

Hoàng gật đầu.

_Anh hứa...!!

Thanh trêu.

_Anh hứa đơn giản quá nhì...?? Em mà thấy anh làm chị em khóc, hay phản bội lại chị ấy em sẽ xử anh, sẽ đánh anh, sẽ tuyệt giao với anh...!!

Hoàng giả vờ sợ hãi.

_Em làm anh sợ chết đi được...!! Chưa gì mà em đã tìm cách bắt nạt anh rồi nhưng mà anh có thể chịu được vì anh thật lòng yêu chị gái của em...!!

Thanh cầm lấy tay Thu đặt vào tay Hoàng, Thanh chúc.

_Em mong hai anh chị mãi mãi hạnh phúc bên nhau, mong hai người sống thật lâu, thật lâu, và sinh thật nhiều con...!!

Mặt Thu đỏ như gấc chín, mặt Hoàng cũng đỏ không kém gì mặt Thu. Thu xấu hổ quá, Thu đâm nhẹ vào người Thanh.

_Con quỷ miệng lưỡi của em đúng là ghê gớm thật, chị sợ em rồi...!!

Thanh ôm lấy Thu, ôm lấy Hoàng, Thanh nói trong nước mắt.

_Hai người phải sống thật hạnh phúc đấy nhé. Hãy nhớ là em luôn cầu chúc cho anh chị...!!

Thu khóc.

_Cảm ơn em...!! Chị mong là em cũng có thể tìm được một người con trai có thể cho em được hạnh phúc...!!

_Vâng...!!

Người hâm mộ bí mật có biệt danh là “Z”, Thanh vẫn cố gắng tìm hiểu xem người đó là ai nhưng đã bảy năm trôi qua, Thanh không thể tìm hiểu được người đó là ai, người đó sống ở đâu, làm gì. Thanh đành chịu thua, đành chấp nhận người đó là người bạn bí mật, người bạn không thể gặp mặt.

Thanh từng mong ngóng, từng cầu khẩn, từng van xin người đó hãy gặp mặt Thanh dù chỉ là một lần thôi nhưng người đó vẫn mãi lặng im, vẫn từ chối Thanh. Thanh đau khổ, Long mất, Thanh đã mất hết tất cả, nếu không có người đó động viên, an ủi Thanh thì có lẽ Thanh đã gục ngã mất rồi.

Chiều nay Thu và Hoàng sẽ đến nhà thờ làm lễ cưới, Thanh ngồi im trong phòng, lòng Thanh trống rỗng, hạnh phúc như là một giấc mơ, nó đi nhanh quá đến nỗi Thanh không nắm giữ được gì ỉn, Thanh đã đau khổ quá nhiều, đã khóc quá nhiều.

Thanh nghe có tiếng chuông cửa. Thanh vội chạy ra mở cửa. Thanh hỏi.

_Anh hỏi ai...??

Người đưa thư, hỏi Thanh.

_Cô có phải là Thanh không...??

Thanh gật đầu.

_Vâng...!!

Anh ta đưa cho Thanh một lá thư, anh ta bảo.

_ Cô nhận lấy bức thư này và kí vào đây....!!

Thanh run run, đã từ lâu lắm rồi Thanh không còn nhận được thư của bạn bè, bọn nó toàn gửi mail, tin nhắn và gọi điện cho Thanh, thời buổi bây giờ giới trẻ không còn hứng thú cầm bút viết hí hoáy nữa, mạng đã làm con người ta lười đi.

Thanh nhận lấy bức thư, kí tên vào cuốn sổ trên tay anh đưa thư, Thanh lí nhí.

_ Cảm ơn anh....!!

_ Không có gì....!!

Anh ta quan sát Thanh thật kĩ, anh ta kêu lên.

_ Cô có phải là ca sĩ không... ??

Thanh gật đầu.

_ Vâng... !!

Anh ta run run.

_ Tôi...tôi hâm mộ cô lắm. Cô có thể cho tôi xin chữ kí của cô được không...??

Thanh gật đầu. Cầm cây bút Thanh kí tên vào cuốn sổ của anh ta, anh ta sung sướng quá, mặt đỏ bừng vì hạnh phúc. Thanh nói.

_ Chào anh...!!chúc anh luôn gặp được nhiều niềm vui trong cuộc sống....!!

Anh ta lắp bắp.

_ Chào...chào....!!

Anh ta định nói thêm vài câu nữa nhưng Thanh đã đóng cửa mắt rồi. Thanh vì hồi hộp, vì run nên chưa nhìn rõ tên trên phong bì, Thanh không biết ai đã gửi thư cho Thanh. Đến khi nhìn rõ tên “Z” trên phong bì, Thanh rú lên vì mừng rỡ.

Thanh run rẩy xé bỏ lớp phong bì bên ngoài.Lệ Thanh không ngừng chảy.

“Chào em....!!

Chúng ta đã quen biết nhau bao lâu rồi nhỉ.. ?? bây năm đúng không em, bây năm qua anh đã luôn dõi theo em, luôn đi theo em, anh đã chứng kiến em trưởng thành, em thành đạt, chứng kiến gian lao, thử thách của em.

Anh tự hào vì em lắm, tự hào vì em đã không phụ sự kì vọng của em, không phụ niềm tin của anh dành cho em.

Có lẽ anh đã làm cho em luôn thắc mắc, luôn tò mò tự hỏi không biết anh là ai, anh ở đâu, anh làm gì, anh gầy hay béo, anh đẹp trai hay là xấu xí, anh có thể nói cho em biết anh rất đẹp trai, anh rất thân thiện và rất hâm mộ em.

Em có muốn gặp anh không... ??có muốn biết anh là ai không... ?? có muốn không... ?? "

Thanh hét lên.

_ Có... !!

" Nếu thế em phải làm theo yêu cầu này của anh, nếu em làm được anh sẽ cho em gặp mặt anh, còn nếu không vĩnh viễn em cũng sẽ không biết anh là ai."

Thanh hấp tấp nói.

_ Vâng. Em sẽ làm... !!

"Mặc dù em không biết anh là ai nhưng anh lại biết về em rất rõ, anh biết em sống ở đâu, biết em thích ăn gì, thích uống gì, biết em có tật xấu gì, biết em mặc quần áo có cỡ size bao nhiêu, biết em thích nói câu gì nhất, biết em ương bướng như thế nào, anh biết em có bao nhiêu bạn bè, có bao nhiêu người thân, anh biết tất cả

Những điều này đã đủ cho em tin tưởng anh chưa, đủ cho em thấy anh biết về em nhiều như thế nào chưa... ?? "

Thanh nôn nóng nghĩ.

_ Sao anh ấy lại dài dòng thế nhỉ, cứ nói thẳng là anh ấy muốn mình làm gì có phải là hay hơn không...??

“Chắc là bây giờ em đã nôn nóng lắm rồi đúng không...??

Anh cho em đáp án đây, đúng ba giờ chiều nay, em có mặt tại nhà thờ, em sẽ mặc chiếc váy cưới mà anh sẽ gửi cho em sau ít phút khi người đưa thư đi, em có đồng ý không...??”

Thanh run bần bật. Thanh hét.

_Làm sao em có thể làm được như thế chứ...?? Kể từ lúc anh Long mất ngay cả nhà thờ em cũng không dám đặt chân đến nói gì đến mặc váy cưới, em không đi....!!

“Anh biết là em sẽ phản đối, sẽ không đồng ý, nếu thế thì thôi vậy, chúng ta không nên gặp mặt nhau làm gì.

Nếu em không đồng ý với yêu cầu này của anh, anh cũng không bao giờ tặng hoa, tặng quà, gửi thiệp chúc mừng, gửi mail, chat hay nói chuyện với em nữa. Tạm biệt em, em nhé...!!

Tạm biệt...!!”

Thanh hốt hoảng, mặt Thanh tái lại, nếu mất đi người bạn hiểu Thanh, quan tâm đến Thanh hơn cả bản thân Thanh làm sao Thanh có thể tiếp tục sống tiếp, làm sao Thanh có dũng khí đi tiếp con đường đời khi Long đã mất, Thanh sợ hãi nói.

_Đừng...!!đừng làm thế...!!Đừng bỏ em...!!

“Nếu thế em làm theo yêu cầu của anh nhé, được không...??”

Thanh run rẩy, mặt Thanh tái lại, bước vào nhà thờ với bộ váy cưới làm sao Thanh chịu nổi. Thanh không muốn làm trái với nguyện ước của chính mình, Thanh sợ tất cả mọi thứ.

Trong lòng Thanh đang đấu tranh dữ dội, một mặt Thanh không muốn mất đi người bạn này, một mặt Thanh không thể làm theo vì con tim Thanh, lí trí của Thanh đang chống lại Thanh, Thanh phải làm sao đây...?? Thanh có nên quên đi ám ảnh của bản thân, có nên quên đi nỗi đau của quá khứ để sống tiếp không...??

Thời gian vô tình cứ trôi nhanh, mà thời gian đến hẹn sắp tới gần, Thanh sợ hãi, Thanh suy sụp. Thanh định gọi điện cho Hoàng, định xin lời khuyên của Hoàng nhưng Thanh lại ngại không dám, định gọi cho Thu để hỏi nhưng Thanh lại sợ làm Thu bị phân tâm.

Thanh quỳ sụp xuống sàn nhà. Thanh hỏi Long.

_Em nên làm gì hả anh...?? Em có nên mặc váy cưới để đến nhà thờ không...??

_Em có nên từ bỏ tình bạn bấy năm với người đàn ông tên “Z” không...??

_Em có nên làm như thế không...??

Không có tiếng đáp lại lời Thanh, cũng giống như bao nhiêu lần khác, cứ mỗi lần Thanh hỏi Long, Long đều im lặng, Thanh chỉ nghe thấy có tiếng gió, tiếng kêu sào sạc của những chiếc lá khô rơi ngoài sân.

Thanh ôm lấy đầu, không còn cách nào khác Thanh gọi điện cho Thu.

Thu nôn nóng hỏi Thanh.

_Bây giờ em đang ở đâu...?? Sao em không đến chung vui với mọi người. Em tàn nhẫn và lạnh lùng quá đấy, sắp đến lễ cưới của chị rồi mà em lại bỏ đi mất, em có còn là em gái của chị không...??

Thanh sput sput nói.

_Em...em xin lỗi...!!

Thu lo lắng hỏi.

_Em không sao chứ...??Tại sao em lại khóc...??

_Em có thể hỏi chị chuyện này được không...??

_Ừ, em hỏi đi...!!

Thanh nói.

_Em từng kể cho chị nghe về người bạn tên “Z” của em, chị có nhớ không...??

_Nhớ...!!Có chuyện gì xảy ra với người đó à...??

Thanh run rẩy nói tiếp.

_Em đã mong ngóng được gặp mặt người đó, em luôn muốn biết người đó là ai, đang ở đâu, đang làm gì, nhưng em đành bất lực vì người đó không muốn em biết. Hôm nay người đó gửi thư cho em, người đó hẹn gặp em ở nhà thờ...!!

Thu reo lên.

_Nếu thế thì em phải mừng chứ...??Tại sao em lại khóc...??

_Nhưng mà người đó yêu cầu em phải mặc váy cưới đến nhà thờ...!! Chị bảo em làm sao có thể làm được điều đó...!!

Thu im lặng hồi lâu.

_Em đang đùa chị đúng không...??

_Em có thời gian rảnh dỗi đâu mà đùa chị...!!

_Nếu thế em nên nghe theo lời yêu cầu này của người đó đi, chẳng phải em luôn mong được gặp người đó là gì...??

_Nhưng mà...!!

_Em là con ngốc, em mặc váy phù dâu, với mặc váy cô dâu thì có gì khác nhau... ??

_Em.em... !!

_Em đừng chần chờ nữa, thời gian không đợi ai đâu, hãy một lần thả lỏng cơ thể, hãy một lần sống ình đi em, người đó đã ở bên cạnh em trong bảy năm, người đó luôn động viên em, luôn nhìn em, luôn đi theo em, vậy thì yêu cầu của người đó với em có gì là quá đáng đâu... !!

_..... !!

Thu nói tiếp.

_Đừng để nỗi đau làm em đánh mất đi những thứ quý giá của hiện tại, tình bạn giữa em và người tên là "Z" đó không phải là dễ kiếm tìm, không phải là ai cũng làm được như thế đâu, em là một cô gái tốt bụng, một người có trách nhiệm, anh ta đã làm cho em nhiều việc như thế, không lẽ chỉ một việc nhỏ nhoi này em lại không làm được... !!

_Em...em... !!

_Thôi nào nghe lời chị đi. Hãy mặc chiếc váy do anh ta tặng và hãy đến nhà thờ đúng hẹn em nhé, chị cũng muốn biết người đàn ông đó là ai...!!

_Vâng...!!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thân Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Thanh vừa mới kết thúc cuộc nói chuyện với Thu, ngoài cổng có người vừa mới bấm chuông.

Thanh giật thót, chiếc điện thoại trên tay Thanh rơi xuống đất.

Đúng ba giờ chiều, mọi người đều có mặt đông đủ chỉ trừ một người đó là Thanh. Thu buồn rầu bảo bà Nhung.

_Chắc là Thanh không đến đâu mẹ ạ.Sự ra đi của Long đã làm nó bị đau khổ...!!

Thu sụt sịt.

_ Con chính là người đã đẩy nó đến bước đường cùng này...!!

Bà Nhung ôm lấy Thu. Bà nói.

_ Con đừng tự dằn vặt bản thân con nữa, em gái con chưa bao giờ trách con, và mẹ cũng thế. Hãy để quá khứ ngủ yên đi con, mẹ tin là Thanh sẽ tìm được một người đàn ông có thể thay thế được Long chăm sóc và yêu thương nó... !!

_ Vâng, con cũng hy vọng thế...!!

Giờ cử hành hôn lễ đã đến, tiếng nhạc vang lên, ông Hoàng cầm lấy tay con gái, ông dẫn Thu bước vào thánh đường, tất cả mọi người đều nhìn ra cửa, Hoàng đứng ở giữa lối đi, trên môi Hoàng Quân nở một nụ cười, tuy Hoàng nổi tiếng, là một ngôi sao, và thần tượng của mọi người nhưng Hoàng Quân không thích bị phóng viên, báo chí làm phiền nên hôn lễ giữa Thu và Hoàng Quân được tổ chức trong bí mật, mà dù họ có biết họ cũng không thể vào được, vì Hoàng Quân đã thuê mấy tay vệ sĩ và cảnh sát, họ có nhiệm vụ không cho người lạ bước vào trong nhà thờ nếu không có thiệp mời đến dự lễ thành hôn của Hoàng Quân và Thu.

Thu mặc dù hạnh phúc vì được Hoàng lấy làm vợ nhưng trong lòng Thu vẫn canh cánh một mối lo, một nỗi buồn, Thu không thể nào hưởng trọn vẹn hạnh phúc lứa đôi nếu như Thanh vẫn chưa thể tìm được hạnh phúc của đời mình.

Ông Hoàng đặt tay Thu vào tay Hoàng Quân, ông nói.

_ Bố giao con gái của bố cho con, bố hy vọng là con sẽ chăm sóc, sẽ bảo vệ nó, yêu thương nó cả đời, bố hy vọng là con sẽ không làm bố phải thất vọng.

Hoàng Quân gật đầu nói.

_ Vâng, con hứa...!!

Ông Hoàng trở về chỗ ngồi ngay hàng đầu tiên, tiếng nhạc lại vang lên, một hồi lâu thì kết thúc. Thu nhìn ra cửa, bạn bè của Thu đều đứng ở hai bên, Thu có tất cả tám cô phù dâu, chỉ còn thiếu mỗi Thanh nữa là chín. Thu đau khổ, đôi mắt Thu đỏ hoe, đến giờ này mà Thanh vẫn còn chưa đến, có thể Thanh không thể và không bao giờ quên được nỗi đau.

Cánh cửa nhà thờ mở ra, Thanh bước vào, tất cả mọi người sững sờ nhìn Thanh, vì Thanh đang mặc một bộ váy cưới, một bộ váy cưới màu trắng, bộ váy cưới được may và thiết kế rất giản dị nhưng khi Thanh mặc vào lại cho người ta cảm giác là Thanh như đang không tồn tại, mà Thanh chỉ là một ảo ảnh một người mỏng manh như làn khói, một cô gái trong truyện liêu trai.

Trên môi Thu nở một nụ cười nhẹ nhõm, cuối cùng Thanh cũng đã đến.

Thanh mỉm cười cầu chúc cho hạnh phúc lứa đôi của Thu và Hoàng.

Thanh đứng vào hàng cuối cùng sau tám phù dâu, Thanh cảm thấy lạc lõng vì mình Thanh chơi một kiểu.

Thanh ngó xung quanh, Thanh muốn biết người đàn ông mang biệt danh “Z” là ai, Thanh đã đến, đã làm đúng theo yêu cầu của anh ta, vậy anh ta đâu, sao vẫn còn chưa thấy xuất hiện.

Thanh chờ mãi, chờ cho đến khi Hoàng đeo nhẫn vào tay Thu, Hoàng hôn Thu, chờ cho đến khi tiếng nhạc của nhà thờ vang lên mà vẫn chưa thấy người đó đâu mặc dù Thanh đã cố kiếm tìm, Thanh bật khóc, lệ không ngừng chảy, vậy là người đó đã lừa Thanh, Thanh cay đắng nhận ra Thanh không có duyên với hạnh phúc, không có duyên với tình yêu, ngay cả tình bạn chân thành Thanh cũng không có.

Đến màn tung hoa cưới, tất cả các cô gái đi dự lễ cưới của Thu đều muốn nhận lấy bó hoa đó, còn Thanh, Thanh không muốn, và cũng không muốn nhận, Thu hét lên.

_ Mọi người chuẩn bị...!!

Các cô gái hô.

_ Tung đi...!!

Bó hoa bay vèo, thật ngạc nhiên mặc dù Thanh đứng trên bậc cao nhất, bó hoa cũng bay trúng vào tay Thanh. Thanh kinh ngạc, sững sờ, Thanh thốt không nên lời, tất cả mọi người đều nhìn Thanh, họ hoan hô nồng nhiệt.

Dung trên Thanh.

_ Vậy là năm nay cậu sẽ đi lấy chồng...!!

Thiên Kim, Thoa, Hường, Liên, Thu cũng bảo Thanh thế, đôi mắt Thanh đỏ hoe, cổ nén lệ, Thanh lắc đầu nói.

_ Đừng nói nhảm, mình không lấy chồng đâu...!!

_Em sẽ đồng ý lấy anh chứ...??

Thanh buông rơi bó hoa trên tay xuống đất, giọng nói này đã ám ảnh Thanh suốt bảy năm qua, đã khiến Thanh sống mà như đã chết, sống mà không còn biết mình có còn tồn tại hay không...??

Thanh không dám quay đầu lại, cơ thể Thanh cứng đờ, đôi tay Thanh buông thõng, nước mắt không ngừng chảy, tim Thanh đã hóa đá, giây phút này Thanh tưởng Thanh đang đứng ở đâu đó, Thanh tưởng một nghìn năm đã trôi qua trong một phút chốc.

Người đó vòng tay ôm lấy Thanh, thì thầm vào tai Thanh.

_Em yêu...!! Anh yêu em...!!Anh nhớ em...!!

_Xin lỗi em...!! Xin em tha thứ cho anh...!! Xin em đừng giận anh vì anh đã lừa em...!! Xin em đừng bỏ anh...!! Xin em đừng trách anh...!! Xin em đừng rời xa anh...!! Anh xin em...!!

Thanh không còn nghe, không còn cảm giác gì nữa, mọi giác quan trên cơ thể Thanh đã chết, linh hồn, cảm xúc của Thanh đã bay theo gió, theo mây.

Không chỉ có mình Thanh kinh ngạc, không chỉ có mình Thanh sững sờ mà tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái giống như Thanh.

Họ đều im lặng, đều nhìn Long không chớp, ngay cả thờ họ cũng không dám thờ mạnh, ngay cả khóc họ cũng không dám kêu, trên má họ chỉ có hai dòng lệ đang tuôn trào.

Sau một phút sững sờ, tiếng kêu kinh ngạc, tiếng kêu thoảng thốt, tiếng kêu sợ hãi, tiếng kêu mừng rỡ đều vỡ òa.

Họ ôm lấy Long, sờ nắm vào người Long, họ đánh Long, tát Long, họ chửi Long, họ sỉ vả Long, họ gào thét gọi tên Long, tất cả những tiếng kêu, tiếng thét, tiếng chửi, tiếng gào đó làm cho không khí xung quanh nhà thờ náo nhiệt, làm mấy con chim bồ câu bay tứ tung, làm đám cưới thêm phần hỗn loạn.

Thanh thất thần, ngơ ngẩn nhìn Long không chớp, bây giờ trông Thanh như một con điên, như một con ngố, như một con mất trí, Thanh nằm lăn ra đất.

Long sợ hãi hét gọi tên Thanh.

_Thanh...!!Thanh...!! Em không sao chứ...??

_Em mau trả lời anh đi...!! Làm ơn hãy nói gì đi...!!

Thu tức giận tát Long một cái, Thu gào lên.

_Đồ độc ác...!! Đồ tàn nhẫn...!! đồ lạnh lùng...!! Tại sao anh dám lừa mọi người là anh đã chết, tại sao anh dám làm em gái tôi đau khổ, anh có biết bảy năm qua nó sống như thế nào không...??

_Tại sao anh lại có thể vô tình như thế...?? Nó đã vì anh, nó sống mà như đã chết, nó đã khóc thầm không biết bao nhiêu đêm, nó đã bỏ ăn bỏ uống, bỏ cả niềm tin, bỏ cả tuổi trẻ chờ anh...!!

_Anh là một tên khốn kiếp...!! Một kẻ không ra gì...!! Sao anh có thể đùa với em gái tôi như thế được, sao anh có thể đem chuyện sống chết của bản thân để thử thách sức chịu đựng của em gái tôi...!!

_Anh đã mừng rồi, đã mãn nguyện vì cho đến tận bây giờ nó vẫn yêu anh vẫn nghĩ về anh đúng không...??

_Đồ độc ác...!! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh...!! Không bao giờ tha nguyên rửa anh...!! Anh có biết là vì anh mà nó đã tự sát mấy lần mà không thành không hả, vì anh mà nó suốt ngày ủ rũ, suốt này khóc lóc, suốt ngày kêu than...!!

_Sao anh lại tàn độc thế, anh vẫn còn sống ở đây, vẫn còn tồn tại, tại sao anh bảo mọi người là anh đã chết...??Tại sao anh lại làm thế...??anh mau giải thích cho tôi biết đi...!! mau nói gì đi...!!

Long đau khổ ôm chặt lấy Thanh, Thu không ngừng gào lên, không ngừng đánh mạnh vào người Long. Hoàng phải ôm chặt lấy Thu, phải vỗ về Thu.

_Em đừng giận cậu ấy, thật ra trong chuyện này anh cũng có lỗi...!!

Thu kinh ngạc mở to mắt nhìn Hoàng.

_Anh...anh bảo sao...??

Hoàng quay lại bảo Long.

_Cậu bé Thanh về nhà đi, có gì chúng ta sẽ nói chuyện này sau...!!

Thu và mọi người lủi rủ cùng nhau rời khỏi nhà thờ, trên đường về nhà. Long ôm chặt lấy Thanh, Long tha thiết gọi tên Thanh.

_Thanh...!! Thanh mau tỉnh lại đi em...!!

_Anh xin lỗi em...!! xin em hãy tha thứ cho anh...!! Xin em...!!

Thanh khóc, lệ rơi trên má Thanh, nhưng Thanh nhất định không chịu mở mắt ra nhìn Long, Thanh sợ khi mở mắt ra rồi, Long sẽ lại biến mất như lần trước, Long sẽ ra đi, sẽ rời bỏ Thanh.

Long hôn Thanh, nụ hôn sau bảy năm xa cách, nụ hôn làm cả hai người tan chảy, Thanh mở mắt ra, Thanh nhìn Long, bàn tay Thanh run rẩy, Thanh sờ lên má Long, sờ lên mắt, lên mũi, lên mặt, lên tóc, lên tai, lên cổ, lên ngực Long.

Thanh run rẩy hỏi.

_Có...có phải là...là em đang mơ đúng không anh...???

Long khóc, cổ họng Long nghẹn lại, Long đau khổ nói.

_Không... phải là em đang mơ, mà anh đã thực sự về với em đây...!!

Thanh lấp bắp.

_Tại...tại sao...sao anh lại lừa em...?? Không...không phải là...là...??

Thanh quá đau đớn nên không thể thốt nổi nên lời nữa, Long ôm chặt lấy Thanh, Long nói.

_Khi nào về nhà, anh sẽ giải thích tất cả mọi chuyện cho em hiểu...!!

Bố mẹ Thanh, bố mẹ Long, Dung, Kim, Thoa, Hương, Liên, Kim, Trang, người yêu của Trang, Hoàng, Ông Vỹ, Thanh, Long đều ngồi tập trung ở phòng khách.

Hoàng nói.

_Mọi chuyện cũng bắt đầu kể từ khi Thanh bị ngã, sức khỏe của Long quá yếu, mọi người ai cũng tưởng là Long sẽ không qua khỏi, đột nhiên sau nửa tháng kể từ lúc Thanh bị ngã Long đã tỉnh lại.

_Câu đầu tiên mà Long hỏi là "Thanh đang ở đâu...??", biết được bệnh tình và sức khỏe của Thanh, lòng Long đau như cắt, lúc đó Long nghĩ là Long sẽ chết, cơ hội được ở bên cạnh Thanh, chăm sóc Thanh cả đời sẽ không còn nữa.

_Tin tức về người có tùy phù hợp với Long vẫn bật tắt, trong khi đó tình hình sức khỏe của Long ngày càng yếu, trong nửa tháng chờ đợi Thanh vẫn còn chưa tỉnh lại. Long không muốn sau khi Thanh tỉnh Long phải tiếp tục nhìn thấy Thanh đau khổ, khóc lóc, sầu héo, ủ rũ vì mình. Long đã yêu cầu được cho Long đi, Long muốn đến một nơi nào đó để chờ đợi cái chết, đến một nơi mà Thanh không còn phải nhìn thấy Long chết dần chết mòn nữa, Long muốn làm điều đó.

_Đầu tiên cháu và bố mẹ Long không đồng ý nhưng vì Long van nài, cầu khẩn tha thiết quá, mọi người đã đồng ý để cho Long đi.

_Long nói là nếu còn thương Long, yêu Long thì hãy hoàn thành nốt ước nguyện cuối của Long, Long không nỡ để cho Thanh phải khổ đau, để cho Thanh phải dằn vặt, ốm yếu sầu khổ vì mình nữa, Long không thể chịu đựng được cảnh bất người con gái mình yêu phải chăm sóc, phải ở bên cạnh mình cho đến lúc chết. Long không thể chịu đựng được điều đó.

_Vì hạnh phúc vì tương lai của Thanh, vì yêu Long, quý mến Long, cháu và bố mẹ Long đã sắp xếp một kế hoạch hoàn hảo để đánh lừa mọi người.

_Ngay tối hôm ấy ba người, cháu và bố mẹ Long đã chuyển Long đi, thật ra Long không đi đâu xa cả, Long chỉ được chuyển đến một bệnh viện khác cách xa bệnh viện cũ vài cây số, và mất mấy tiếng đi xe ô tô thôi.

_Đúng như cháu và hai bác dự đoán, sau khi Thanh tỉnh lại, Thanh đã đòi đi tìm Long ngay, thấy giường bệnh trống trơn, Thanh và mọi người ai cũng tưởng là Long đã chết nên không nghi ngờ gì cả.

_Điều khó khăn duy nhất là làm sao trả lời câu hỏi của mọi người là Long chết khi nào, tại sao không ọi người gặp mặt Long lần cuối, mộ của Long ở đâu...??

_Mọi người có biết là hai bác đây không phải là bố mẹ ruột của Long, nếu Long thực sự là bố mẹ ruột của Long thì Kim hay hai bác có thể cho Long tùy của họ rồi nhưng mà rất tiếc Long lại không phải.

_Long có một người anh trai sinh đôi, người đó đã bị mất vì tai nạn giao thông cách đây một năm, người mà Thanh kêu khóc, quý lạy là anh trai sinh đôi của Long, không phải là Long.

Thanh gần như là người ra sau ghế, Long hốt hoảng vội ôm chặt lấy Thanh. Hoàng kể tiếp.

_ Vì bố mẹ của Long đã thất lạc Long từ lâu nên không thể liên lạc được, khi báo chí đưa tin và hình của Long thì ông ấy mới biết, ông ấy đã tìm đến gặp bố mẹ Long. Ông ấy muốn nhận lại Long và xin hai bác cho phép ông được làm điều đó.

_ Ông ấy đã đưa em gái của Long đến, chính tủy của cô bé đã cứu sống Long, cứ tưởng rằng sau khi được hiến tủy Long có thể trở về được bên Thanh, nhưng không may trong cơ thể Long lại có bệnh khác, căn bệnh máu trắng vừa được đẩy lùi thì căn bệnh bại liệt lại khiến Long không thể đi lại được, Long đã khóc, đã cầu xin ông Trời thương hại Long cho Long được khỏe mạnh, cho Long được trở về với cuộc sống bình thường nhưng mà Long không thể.

_ Long đã inh thời hạn năm năm nếu Long không thể đi lại được, Long sẽ rời xa Thanh mãi mãi, tại sao Long lại không gửi thư hàng tháng cho Thanh mà phải chờ những tận một năm, Long làm thế vì sợ Thanh nghi ngờ, sợ Thanh tin rằng Long vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại, nên Long phải làm thế.

_ Người được Long nhờ gửi những bức thư đó là cháu, người được Long nhờ gửi hoa, gửi thiệp chúc mừng cho Thanh sau mỗi lần Thanh đi diễn, đi quay phim cũng là cháu.

_ Sau năm năm, tình trạng sức khỏe của Long cũng không có gì biến chuyển Long vẫn phải nhờ người nâng đỡ, nhờ người dìu đi mà thời hạn Long báo Thanh đã hết rồi, Long muốn gửi thư thêm cho Thanh nhưng Long sợ nếu suốt đời này Long không thể đi được thì sao, không lẽ Long bắt Thanh chờ Long suốt đời.

_ Long không thể tàn nhẫn và độc ác như thế nên Long đã giả vờ là Long đã chết thật, đã không còn tồn tại ở trên đời này nữa. Trò chơi giữa Long và Thanh đã kết thúc.

_ Long mặc cháu và hai bác cầu xin Long nghỉ lại nhưng Long nhất quyết không chịu nghe, Long dọa nếu cháu và hai bác nói cho Thanh và mọi người ở đây biết Long vẫn còn sống, Long sẽ tự sát vì không còn cách nào khác, bác Phi Yến đành dẫn Thanh và mọi người ra thăm mộ của anh trai Long.

_ Thật may mắn nhờ kiên trì chữa trị, Long đã có thể đi được dần dần, sau gần sáu năm, Long đã đẩy lùi được bệnh tật, bây giờ Long đã trở về đây, cháu hy vọng Thanh và mọi người sẽ tha thứ cho Long, tha thứ cho cháu và cho hai bác vì đã dấu không ọi người biết sự thật. Cháu cầu xin mọi người.

Hạnh phúc hay khổ đau thì mọi chuyện cũng đã trôi qua, bây giờ Thanh lại có được Long, có được tình yêu của đời mình.

Tha thứ, hay không tha thứ thì điều đó cũng không còn quan trọng nữa, nước mắt không ngừng chảy Thanh dựa vào vai Long, trên môi Thanh nở một nụ cười, Thanh thì thầm

_ Em yêu anh...!! Em cảm ơn anh vì anh đã về với em...!! Cảm ơn anh...!!

Long nhìn Thanh, lệ cũng đang tuôn trào nhưng hạnh phúc lại làm khuôn mặt Long bừng sáng, làm trái tim Long đập thật nhanh.

Bàn tay Thanh nắm lấy bàn tay Long, tất cả mọi người đều im lặng, đôi mắt của họ đều đỏ hoe, họ không nói gì, họ cũng không dám lên tiếng, họ không muốn phá vỡ đi giây phút thiêng liêng này.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Tôi Ghét Thần Tượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.